Donna Tartt

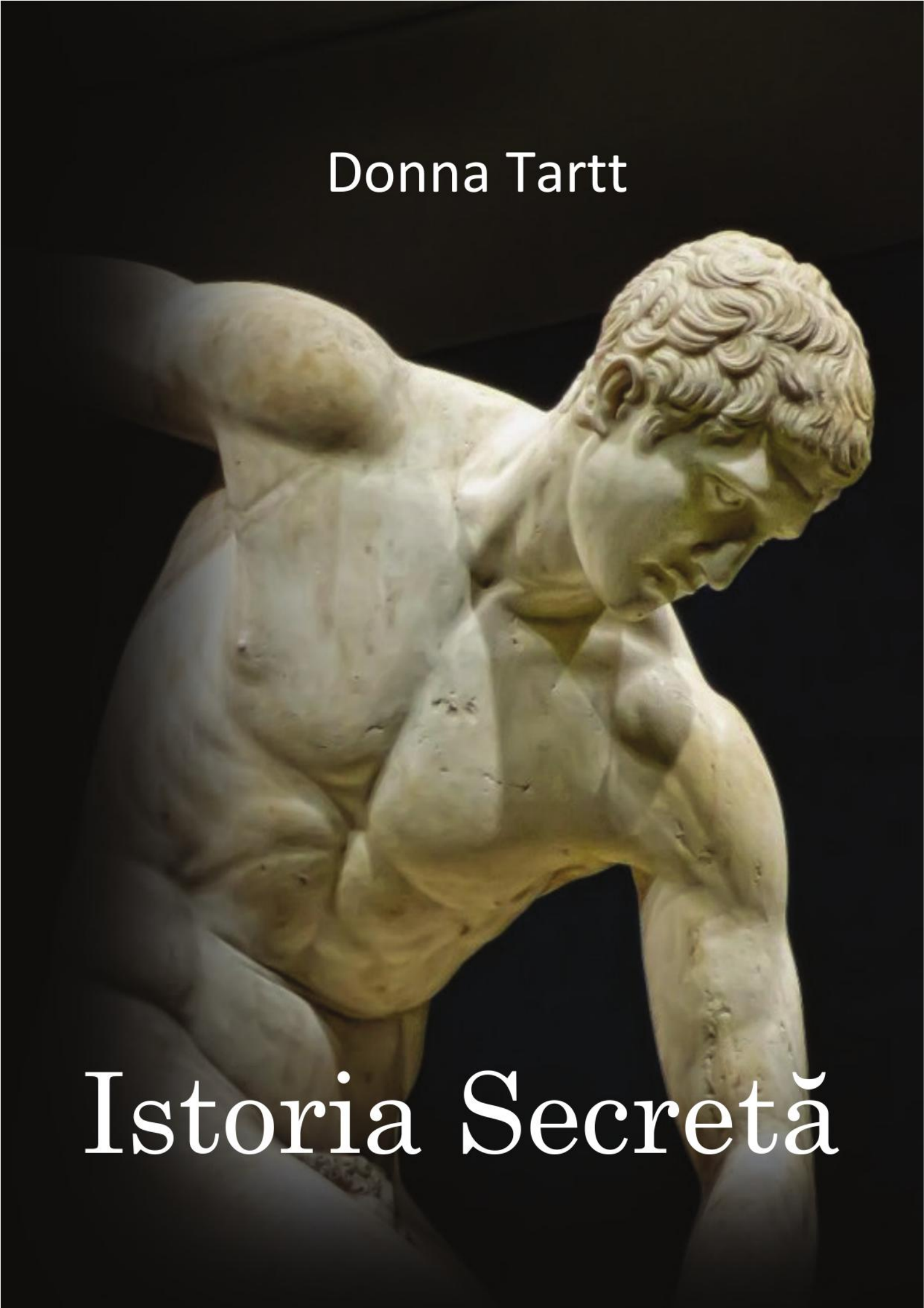

Istoria Secretă

„Îmi îndrept acum investigaţia spre formarea filologului şi afirm următoarele:

Un tânăr nu are cum să ştie ce sunt grecii şi romanii.

El nu ştie dacă este menit să îi descopere.”

(Friedrich Nietzsche, Unzeitgemasse Betrachtungen)

„Ei, haide, ca şi când am spune poveşti şi, stând în tihnă, să-i educăm cu închipuirea pe aceşti bărbaţi, aşa ca într-o poveste!“

(Platon, Republica[1])

Mulţumiri

Le mulţumesc aici lui Binky Urban, al cărui efort îndârjit, concentrat asupra cărţii de faţă, m-a lăsat fără grai; lui Sonny Mehta, care a făcut totul posibil; lui Gary Fisketjon, *il miglior fabbro*; lui Garth Battista şi Marie Behan, a căror răbdare faţă de mine m-a făcut uneori să lăcrimez.

Şi, în ciuda riscurilor de a scrie ceva ce va semăna cu homericul catalog al vaselor de luptă, trebuie să le mulţumesc pentru ajutorul, inspiraţia şi dragostea acordate următorilor: Russ Dallen, Greta Edwards-Anthony, Claude Fredericks, Cheryl Gilman, Edna Golding, Barry Hannah, Ben Herring, Beatrice Hill, Mary Minter Krotzer, Antoinette Linn, Caitlin McCaffrey, Joe McGinniss, Paul şi Louise McGloin, Mark McNairy, Willie Morris, Erin „Maxfield" Parish, Delia Reid, Pascale Retourner-Raab, Jim şi Mary Robison, Elizabeth Seelig, Mark Shaw, Orianne Smith, Maura Spiegel, Richard Stilwell, Mackenzie Stubbins, Rebecca Tartt, Minnie Lou Thompson, Arturo Vivante, Taylor Weatherall, Alice Welsh, Thomas Yarker şi, cel mai mult şi mai mult, bătrânei şi răutăcioasei şi dragii familii Boushe.

Prolog

Pe munte se topea zăpada, iar Bunny era deja mort de câteva luni, şi abia atunci am început să înţelegem gravitatea situaţiei în care ne aflam. Vedeţi voi, era mort de zece zile.

Când l-au găsit, a fost una dintre cele mai grozave descinderi din istoria Vermontului - soldaţi, FBI-ul, ba chiar şi un elicopter al armatei. Colegiul s-a închis, fabrica de vopsele din Hampden de asemenea, şi a venit o mulţime de lume de peste tot: din New Hampshire, din nordul statului New York şi chiar de mai departe, din Boston.

Pare greu de crezut că modestul plan al lui Henry a putut să iasă aşa de bine, în ciuda tuturor evenimentelor neprevăzute. N-am avut intenţia să ascundem cadavrul ca să nu mai poată fi găsit. De fapt, nici nu l-am ascuns deloc, ci pur şi simplu l-am lăsat acolo unde a căzut, cu speranţa că un trecător ghinionist o să se împiedice de el înainte de a i se fi observat dispariţia. Ar fi fost o întâmplare extrem de simplă şi de clară: bolovanii desprinşi, cadavrul de pe fundul râpei, cu o fractură clară a gâtului, şi urmele călcâielor săpate adânc în noroi, indicând alunecarea în jos. Un accident pe munte, nici mai mult, nici mai puţin, şi totul ar fi putut foarte bine să rămână aşa, cu lacrimi tăcute şi o înmormântare restrânsă, dacă n-ar fi fost zăpada care a căzut în noaptea aceea. Ea l-a acoperit, ascunzând orice urmă, şi după zece zile, când în sfârşit s-a topit, trupele locale şi FBI-ul şi anchetatorii din oraş au constatat cu toţii că trecuseră tot timpul încoace şi-ncolo peste cadavrul lui, până când zăpada bătătorită de deasupra a devenit compactă ca gheaţa.

Este greu de crezut că o asemenea agitaţie a fost stârnită de un act de care eu eram parţial răspunzător şi e şi mai greu de crezut că am fost capabil să trec prin toate astea - aparate de fotografiat, uniforme, puzderia întunecată de oameni răspândiţi pe Mount Cataract asemeni unor furnici într-un castron cu zahăr - fără să stârnesc nici cea mai mică suspiciune. Să trec prin toate a fost una, dar, din nefericire, să plec de acolo s-a dovedit a fi cu totul altceva şi, deşi la un moment dat am crezut că atunci, în după-amiaza aceea de aprilie, am părăsit râpa pentru totdeauna, acum nu mai sunt chiar atât de sigur. Acum, după ce anchetatorii au plecat şi viaţa s-a domolit în jurul meu, am început să-mi dau seama că, deşi poate mi-am imaginat ani de zile că sunt altundeva, în realitate am rămas acolo sus, lângă urmele de noroi lăsate de roţi în iarba proaspătă, acolo unde cerul stă întunecat deasupra tremurătorilor meri înfloriţi şi unde se simţea în aer primul fior îngheţat al ninsorii ce avea să cadă în noaptea aceea.

— Ce faceţi acolo sus ? a întrebat Bunny surprins când ne-a găsit pe toţi patru aşteptându-l.

— Ei, ne uităm după ferigi fragede, a răspuns Henry.

Am mai rămas un timp în picioare, în desiş, vorbind în şoaptă - o ultimă privire aruncată spre cadavru şi o ultimă privire în jur, să nu rămână vreo cheie căzută, nişte ochelari pierduţi, avem tot la noi? -, apoi am pornit-o în şir indian prin pădure, iar după aceea eu m-am mai uitat o dată înapoi, printre copacii tineri care zvâcneau şi închideau poteca în urma mea. Deşi îmi amintesc cum m-am întors pe jos şi primii fulgi de nea singuratici care rătăceau printre pini, cum ne-am înghesuit recunoscători în maşină şi cum am

pornit-o pe drumul de întoarcere de parcă eram o familie în vacanţă, cu Henry la volan, conducând printre gropi cu dinţii încleştaţi, iar noi, ceilalţi, aplecaţi peste scaunele maşinii şi vorbind ca nişte copii, cu toate că îmi amintesc prea bine şi de teribila noapte lungă ce ne aştepta, precum şi de zilele şi nopţile care aveau să urmeze, este suficient să mă uit în acest moment peste umăr şi imediat toţi aceşti ani se năruie şi văd din nou, chiar în spatele meu, râpa înălţându-se verde şi întunecată printre copacii tineri - o imagine care nu mă va părăsi niciodată.

S-ar putea ca într-un anumit moment din viaţă să fi avut parte de nenumărate istorii, dar acum nu mai am alta. Aceasta este singura istorie pe care voi mai fi vreodată în stare să o povestesc.

Cartea I

Capitolul 1

Există oare în afara literaturii acel ceva numit "defect fatal", adică fisura aceea vizibilă, dar întunecată, care străbate chiar mijlocul unei vieţi? Acum cred că da. Şi cred că defectul meu fatal este următorul: un dor morbid de ceva neapărat impresionant, indiferent de riscuri.

A moi. L'histoire d'une de mes folies.[2]

Mă numesc Richard Papen. Am douăzeci şi opt de ani şi n-am văzut niciodată statul New England şi nici Colegiul Hampden înainte de a împlini nouăsprezece ani. Sunt Californian prin naştere, dar - am descoperit recent - şi prin fire. Firea este ceva ce trebuie să admit că există doar acum, când totul s-a sfârşit. Nu că ar conta.

Am copilărit în Plano, un mic *silicon village*[3] din nordul Californiei. Fără surori, fără fraţi. Tatăl meu avea o staţie de benzină, iar mama a stat acasă până m-am făcut ceva mai mare, dar timpurile s-au înăsprit şi a trebuit să îşi ia şi ea o slujbă. Răspundea la telefoane într-un birou aflat în una din fabricile de componente electronice de la periferia oraşului San Jose.

Plano. Cuvântul îmi evocă *drive-ins*[4], şiruri de case standard, valuri de căldură ce se ridică din asfalt. Anii petrecuţi acolo mi-au construit un trecut de unică folosinţă, ca un pahar de plastic. Ceea ce cred că a fost un cadou uriaş - într-un fel. Plecând de acasă, am putut să-mi născocesc o istorie personală mult mai satisfăcătoare, plină de influenţe exterioare conjuncturale şocante şi

simpliste, un trecut colorat, uşor accesibil străinilor.

Strălucirea orbitoare a acestei copilării fictive - plină de piscine, livezi de portocali şi părinţi desfrânaţi, dar încântători, din lumea *show-biz*-ului - a eclipsat originalul cenuşiu. De fapt, când mă gândesc la copilăria mea reală, nu sunt în stare să-mi amintesc prea multe lucruri despre ea, cu excepţia unei harababuri triste de obiecte învălmăşite: tenişii pe care-i purtam un an întreg, cărţile de colorat şi revistele cu caricaturi din supermarket - obiecte prea puţin interesante şi chiar lipsite de orice frumuseţe. Eram un băiat liniştit, înalt pentru vârsta mea, cu tendinţa de a face pistrui. N-am avut mulţi prieteni şi nu ştiu dacă asta s-a datorat deciziei mele sau circumstanţelor. La şcoală se pare că m-am descurcat bine, dar nu excepţional. Îmi plăcea să citesc - *Tom Swift,* cărţile lui Tolkien -, dar şi să mă uit la televizor, ceea ce făceam destul de des, întins pe jos în sufrageria pustie, în după-amiezile lungi şi plicticoase de după şcoală.

Sincer să fiu, nu-mi amintesc multe alte lucruri în legătură cu perioada de atunci, în afară de o anumită stare de spirit care a impregnat aproape toţi acei ani, un anumit sentiment de melancolie pe care îl asociez cu privitul la serialul de televiziune *Minunata lume a lui Disney* de duminică seara. Duminica era o zi tristă - culcarea devreme, şcoala a doua zi, permanenta îngrijorare că nu mi-am făcut bine temele, dar când mă uitam la artificiile care se topeau pe cerul întunecat de deasupra castelelor inundate în lumină din Disneyland, mă cuprindea o senzaţie mai generală de spaimă, de încarcerare în înfricoşătorul cerc şcoală-casă, împrejurare care - cel puţin mie - îmi oferea motive serioase şi clare de depresie. Tatăl meu era un netrebnic, casa în care stăteam era urâtă, mama nu-mi acorda prea multă atenţie,

hainele îmi erau ieftine, tunsoarea prea scurtă şi se pare că nimeni din şcoală nu mă plăcea prea mult, iar din moment ce toate astea fuseseră adevărate mult prea îndelung, simţeam că vor continua inevitabil, mult şi bine, pe o direcţie deprimantă, cel puţin din cât puteam eu să prevăd pe atunci. Pe scurt: îmi simţeam existenţa deteriorată în mod subtil, dar esenţial.

Aşadar, presupun că nu-i deloc ciudat că nu reuşeam să reconciliez propria mea viaţă cu cea a prietenilor mei - sau cel puţin cu viaţa lor aşa cum o percepeam eu. Charles şi Camilla sunt orfani (cât mi-am dorit şi eu să fi fost orfan!) crescuţi de bunici şi strămătuşi într-o casă din Virginia: o copilărie la care îmi place să mă gândesc, plină de cai şi râuri şi copaci cu răşină dulce. Apoi vine Francis. Când l-a născut, mama lui avea numai şaptesprezece ani. Era o fată fragilă, capricioasă, cu păr roşu şi un tătic bogat, şi a fugit cu un baterist de la Vance Vane şi a sa Musical Swains. S-a întors acasă după trei săptămâni, iar căsătoria s-a anulat în şase şi, aşa cum îi place lui Francis să spună, bunicii i-au crescut pe amândoi de parcă ar fi fost frate şi soră - adică pe el şi pe mama lui -, i-au crescut cu atâta generozitate şi dare de mână, încât până şi bârfitorii erau impresionaţi: cu bone englezoaice şi şcoli particulare, cu veri în Elveţia şi ierni în Franţa. Dacă vreţi, să-l punem la socoteală şi pe caraghiosul ăla de Bunny. O copilărie fără *reefer coats*[5] şi fără lecţii de dans, cu nimic mai grozavă ca a mea. Dar, desigur, o copilărie americană. Fiul unei vedete de fotbal american din Clemson, care mai târziu a devenit bancher. Patru fraţi, nici o soră, o casă în suburbii, bărci cu pânze, rachete de tenis şi câini de vânătoare; veri la Cape Cod, şcoli cu internat lângă Boston şi picnicuri *tailgate*[6] în timpul campionatului de fotbal - o educaţie prezentă din plin la Bunny în toate privinţele, de la modul în

care îţi strângea mâna până la felul în care spunea o glumă.

Nu am nici acum şi nici nu am avut vreodată nimic în comun cu vreunul dintre ei, în afară de cunoaşterea limbii eline şi de acel an din viaţa mea pe care l-am petrecut în compania lor. Şi dacă iubirea este ceva care se împărtăşeşte, presupun că am avut în comun şi iubirea, deşi îmi dau seama că acest lucru pare ciudat, ţinând cont de istoria pe care urmează să o povestesc.

Cum să încep?

După liceu am mers la un mic colegiu din oraşul meu natal (părinţii mei s-au opus şi mi-au dat de înţeles foarte clar că se aşteptau ca eu să îl ajut pe tatăl meu să îşi conducă afacerea, unul dintre multele motive care mă chinuiau şi mă făceau să-mi doresc din suflet să evadez) şi, în timpul celor doi ani petrecuţi acolo, am studiat greaca veche. Şi asta nu datorită vreunei pasiuni pentru limbile străine, ci datorită faptului că îmi completam studiile medicale medii (vedeţi, banii reprezentau singura cale de îmbunătăţire a destinului meu, iar doctorii fac o mulţime de bani, *quod erat demonstrandum),* aşa că îndrumătorul meu de la şcoală mi-a sugerat să aleg o limbă străină ca să pot îndeplini cerinţa legată de materiile umaniste. Cum orele de greacă veche s-a întâmplat să se ţină după-amiaza, m-am înscris la greacă, ca să dorm şi eu mai târziu luni dimineaţa. A fost o decizie absolut întâmplătoare, însă - după cum veţi vedea -, s-a dovedit apoi una fatidică.

Am mers bine cu greaca. Chiar foarte bine. Am luat şi un premiu în ultimul an, cel al catedrei de Limbi Clasice. Era ora mea preferată, pentru că era singura care se ţinea într-o clasă normală - fără borcane cu inimi de vacă, fără miros de formaldehidă, fără cuşti pline cu maimuţe care ţipă. Iniţial m-am gândit că, prin muncă asiduă, îmi voi putea depăşi scârba şi dezgustul

fundamental faţă de materia aleasă şi că, poate, muncind şi mai susţinut, voi reuşi să-mi stimulez un soi de talent pentru ea. Dar nu a fost cazul. Pe măsură ce lunile treceau, am rămas în continuare indiferent - chiar dacă nu complet îngreţoşat - faţă de studiul biologiei. Aveam note proaste şi eram dispreţuit şi de profesori, şi de colegii de clasă. Apoi, în urma unui gest care până şi mie mi s-a părut sinucigaş, un fel de victorie *à la Pyrrhus,* am trecut la Literatură Engleză fără să le spun nimic părinţilor mei. Simţeam că în felul acesta îmi tai singur gâtul, că, desigur, o să-mi pară extrem de rău, fiind încă absolut sigur de faptul că ar fi fost mai bine să eşuez intr-un domeniu lucrativ decât să mă zbat într-unul despre care până şi tatăl meu (care nu avea habar nici de finanţe şi nici de mediul academic) mă asigurase că e cel mai neprofitabil, un domeniu care urma să aibă rezultatul inevitabil de a mă lega de casă pentru tot restul vieţii, obligându-mă să-i cer lui bani, bani pe care - m-a asigurat cu tărie - nu avea în nici un caz de gând să mi-i dea.

Şi aşa am ajuns să studiez literatura, care mi-a plăcut mai mult. Dar nu-mi plăcea deloc mai mult să stau pe acasă. Nu cred că pot să explic disperarea pe care o stârneau în mine împrejurimile acelea. Deşi acum, ţinând seama de circumstanţe şi de dispoziţia mea, bănuiesc că aş fi fost nefericit oriunde, în Biarritz sau la Caracas ori pe insula Capri, atunci eram convins că nefericirea mea îşi avea obârşia chiar în acel loc. Poate că parţial aşa şi era. Deşi, într-o oarecare măsură, Milton are dreptate - mintea îşi are propriul teritoriu şi acolo poate face un Rai din Iad şi aşa mai departe, e clar că Plano era construit mai puţin după modelul unui oraş paradisiac şi mai degrabă după modelul celeilalte citadele, mai îndurerate.

În liceu mi-am făcut obiceiul de a hoinări prin mall-uri după şcoală, învârtindu-mă prin

mezaninele luminoase şi răcoroase până când, ameţit de produsele de larg consum şi codurile lor de bare, de promenade şi scări rulante, de oglinzi şi de Muzak[7], de zgomot şi lumină, îmi exploda o siguranţă în creier şi deodată totul devenea ininteligibil: culoare fără formă, bolboroseală de molecule detaşate. Apoi bântuiam ca un *zombie* până la parcare şi conduceam spre terenul de baseball, unde nici măcar nu mă dădeam jos din maşină, ci stăteam acolo cu mâinile pe volan şi priveam ţintă la gardul de sârmă şi la iarba îngălbenită de iarnă până când soarele apunea şi se făcea prea întuneric, iar eu nu mai puteam să disting nimic.

Deşi aveam o idee confuză despre nemulţumirea mea ca fiind una de origine boemă, vag marxistă (când eram adolescent, am făcut o inutilă demonstraţie de socialism, în primul rând ca să-l irit pe taică-meu), de fapt nici măcar nu începusem să înţeleg această nemulţumire şi pe vremea aceea aş fi fost foarte enervat dacă mi-ar fi sugerat cineva că ea se datora unei puternice tendinţe puritane prezente în firea mea - ceea ce era adevărul adevărat. Nu cu mult timp în urmă am găsit într-un caiet vechi de-al meu un pasaj scris pe când aveam vreo optsprezece ani: „Pentru mine acest loc este legat de un miros de putreziciune, mirosul de putreziciune pe care îl au fructele. Nicăieri, niciodată mecanica hidoasă a naşterii şi copulaţiei şi a morţii - acele răbufniri monstruoase ale vieţii -, pe care grecii o numeau *miasma,* un fel de poluare, de pângărire, nu a fost atât de brutală sau atât de pomădată încât să pară aşa de frumoasă; nicăieri, niciodată nu au pus atât de mulţi oameni atât de multă credinţă în minciuni şi mutabilitate şi moarte, moarte, moarte”.

Chestia asta, cred, este ceva destul de dur. După cum sună, dacă aş fi continuat să stau în California, aş fi putut să o sfârşesc înscris într-o

sectă sau, în cel mai bun caz, aş fi ajuns să practic vreun regim dietetic straniu. Îmi amintesc că tot cam pe vremea aceea citeam despre Pitagora şi constatam că unele dintre ideile lui mi se păreau ciudat de atrăgătoare - îmbrăcămintea albă, de exemplu, sau renunţarea la unele alimente care aveau suflet.

În schimb am virat-o spre Coasta de Est.

Mi s-au aprins beculeţele la Hampden printr-un şiretlic al destinului. Într-o seară, în timpul unei sărbătoriri a Zilei Recunoştinţei, pe o vreme ploioasă, cu bobiţe de merişor conservate şi jocuri cu mingea zumzăind agale dinspre televizor, m-am dus în camera mea după ce mă certasem cu ai mei (nu-mi amintesc de această ceartă în mod special şi, de fapt, nu-mi amintesc decât de faptul că ne războiam tot timpul pe tema banilor şi a şcolii), iar în timp ce răscoleam prin dulapul din perete, căutându-mi haina, a zburat spre mine o broşură de la Colegiul Hampden din Hampden, Vermont.

Era veche de doi ani broşura asta. În liceu o mulţime de colegi îmi trimiseseră tot felul de informaţii, pentru că mă descurcasem bine la testele *SAT*[8], deşi, din nefericire, nu suficient de bine ca să-mi asigur vreo bursă şi broşura asta o ţinusem mereu în cartea de geometrie în timpul ultimilor doi ani de liceu.

Nici nu ştiu de ce se mai afla în dulapul meu. Presupun că am păstrat-o pentru că era aşa de frumoasă. În timpul ultimului an de liceu petrecusem zeci de ore studiindu-i fotografiile, de parcă dacă m-aş fi uitat la ele suficient de insistent şi de nostalgic, aş fi reuşit, printr-un soi de osmoză, să fiu transportat în tăcerea lor clară şi pură. Chiar şi acum îmi amintesc acele fotografii, cum se întâmplă cu desenele dintr-o carte cu poveşti ce ne-a fascinat în anii copilăriei. Pajişti

pline de lumină, munţi vaporoşi în zarea tremurătoare, straturi de frunze până la glezne pe un drum de toamnă bătut de vânt, focuri de tabără şi ceaţă în vale, violoncele, cadre de ferestre întunecate, zăpadă.

Colegiul Hampden din Hampden, Vermont. Înfiinţat în 1895. (Numai atât era suficient ca să-mi producă uimire; nimic din ce ştiam eu din Plano nu se ridicase cu mult înainte de 1962.) Numărul total de studenţi: cinci sute. Programe de educaţie prin cooperare. Progresiste. Specializare în arte liberale. Extrem de selectiv. „Colegiul Hampden, oferind un curs bine echilibrat de studii în domeniul umanist, încearcă nu numai să acorde studenţilor o bază solidă în domeniul ales, dar şi o privire de ansamblu asupra disciplinelor din arta, civilizaţia şi gândirea occidentală. În acest mod, noi sperăm să furnizăm studentului nu numai fapte, ci şi materia primă a înţelepciunii."

Colegiul Hampden din Hampden, Vermont. Până şi numele avea o cadenţă austeră, anglicană - sau cel puţin aşa îmi suna mie -, ceva care tânjea fără speranţă după Anglia, ceva care rămânea rece la ritmurile întunecate şi dulcege ale micilor oraşe înfiinţate de misionari. M-am uitat îndelung la poza unei clădiri care se numea Commons[9]. Era scăldată într-o lumină academică, difuză - o lumină diferită de cea din Plano, diferită de orice cunoscusem eu vreodată care mă făcea să mă gândesc la ore îndelungi petrecute în biblioteci prăfuite şi la cărţi vechi şi la tăcere.

Mama a bătut la uşă. M-a strigat. N-am răspuns. Am desprins formularul general de pe spatele broşurii şi am început să-l completez. *Numele*: John Richard Papen. *Adresa:* Mimosa Court, nr. 4487, Plano, California. Doriţi să obţineţi informaţii despre posibilităţile de ajutor financiar? Da. Şi am trimis formularul chiar a doua zi dimineaţa.

Lunile care au urmat au însemnat o bătălie înspăimântătoare cu hârţogăraia, o bătălie plină de puncte moarte, dusă în tranşee. Tata a refuzat să completeze documentele de ajutor financiar. În cele din urmă, disperat, i-am sustras formularele de impozit din torpedoul Toyotei şi le-am completat singur. Iar am aşteptat. Apoi iată o înştiinţare de la decanul responsabil cu admiterile. Mi se cerea să dau un interviu şi eram întrebat când puteam să zbor până la Vermont.

Nu-mi puteam permite să zbor la Vermont, aşa că i-am scris şi i-am spus-o. Iar aşteptare, iar o scrisoare. Colegiul urma să îmi ramburseze cheltuielile de călătorie dacă oferta de bursă era acceptată. Între timp a sosit şi oferta de ajutor financiar. Contribuţia din partea familiei era mai mare decât spusese tata că putea să îşi permită şi el nu a vrut să plătească mai mult. Genul ăsta de război de gherilă a continuat timp de opt luni. Nici azi nu pricep pe deplin lanţul de evenimente care m-a adus la Hampden. Am primit scrisori de susţinere de la profesori. Pentru cazul meu s-au făcut tot felul de excepţii. Şi, la mai puţin de un an din clipa în care, aşezat pe covorul aspru din cămăruţa mea din Plano, completasem nerăbdător chestionarul cu pricina, coboram din autobuz în Hampden, cu două valize şi cincizeci de dolari în buzunar.

Nu mai fusesem niciodată mai la est de Santa Fe şi nici mai la nord de Portland, aşa că atunci când m-am dat jos din autobuz, după o noapte lungă şi apăsătoare care începuse undeva în Illinois, se făcuse şase dimineaţa, soarele se ridica deasupra munţilor, mestecenilor şi pajiştilor de un verde imposibil, iar mie, cum eram ameţit de noapte, de nesomn şi de cele trei zile petrecute pe autostradă, locul mi-a părut o ţară de vis.

Căminele nici nu erau propriu-zis cămine - sau, în orice caz, nu erau cămine aşa cum ştiam eu,

cu pereţi cenuşii şi lumină deprimantă, gălbuie -, ci nişte case albe cu şindrilă şi cu jaluzele verzi, aşezate cu spatele spre Commons, în mijlocul pâlcurilor de arţari şi de frasini. Cu toate astea, nu mi-a trecut prin cap nici măcar o clipă că încăperea menită să fie a mea, oriunde s-ar fi aflat ea, putea fi altfel decât urâtă şi dezamăgitoare. Aproape că am avut un şoc când am văzut-o pentru prima dată: o încăpere albă care avea ceva mănăstiresc şi era aproape goală, cu nişte ferestre mari, ce dădeau spre nord, cu nişte podele zgâriate din lemn de stejar şi cu acoperişul înclinat, ca al unei mansarde înghesuite. În prima noapte petrecută acolo am stat pe marginea patului la apusul soarelui, în timp ce pereţii treceau treptat de la gri la auriu şi apoi la negru, şi am ascultat vocea unei soprane, care trecea prin urcuşuri si coborâşuri ameţitoare, venind de undeva de la celălalt capăt al holului, până când, în cele din urmă, lumina a dispărut complet, iar soprana îndepărtată s-a înălţat tot mai sus, în spirale, ca un soi de înger al morţii. Nu-mi amintesc ca aerul să mi se fi părut vreodată atât de montan şi de rece şi de rarefiat cum era în noaptea aceea sau să mă fi simţit vreodată atât de departe de contururile palide ale prăfuitului Plano.

Acele prime zile dinainte de începerea cursurilor mi le-am petrecut de unul singur, fie în camera zugrăvită în alb, fie pe pajiştile strălucitoare ale Hampden-ului. Şi am fost cu adevărat fericit acolo în acele prime zile, aşa cum nu mai fusesem niciodată înainte, bântuind ca un somnambul, uluit şi beat de frumuseţe. Un grup de fete cu obrajii roşii jucând fotbal, cu părul strâns în cozi de cal fluturându-le în vânt, în timp ce strigătele şi râsetele lor erau purtate uşor în zbor peste câmpia catifelată în lumina amurgului. Copaci care gâfâiau parcă sub încărcătura merelor; merele căzute, roşii pe iarba de sub ele; apoi parfumul dulceag şi greu de mere care putrezeau pe pământ şi zumzetul perpetuu al viespilor din

preajma lor. Turnul orologiului din Commons, cu zidul de cărămidă îmbrăcat în iederă, turla albă, parcă vrăjită în zarea pâcloasă. Şocul de a vedea pentru prima dată un mesteacăn noaptea, ridicându-se în beznă ca o nălucă rece şi subţire. Şi nopţile, mai ample decât mi le puteam imagina: negre, pline de rafale de vânt, enorme, tulburate şi sălbatice de atâtea stele.

Aveam de gând să mă înscriu din nou la cursul de greacă, întrucât era singura limbă la care eram cât de cât bun. Dar când i-am spus chestia asta îndrumătorului academic la care am fost repartizat - un profesor de franceză pe care îl chema Georg Laforgue, un tip cu pielea măslinie şi un nas coroiat, cu nările alungite ca la o broască ţestoasă -, el a zâmbit. Atâta tot. Apoi, presându-şi vârfurile degetelor de la mâini unele de altele, mi-a spus într-o engleză cu accent:

— Mi-e teamă că s-ar putea să existe o problemă.

— De ce?

— Aici nu avem decât un singur profesor de greacă veche şi are nişte cerinţe speciale în privinţa studenţilor.

— Am studiat greaca timp de doi ani.

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă. În plus, dacă intenţionezi să iei ca materie principală literatura engleză, atunci ai nevoie de o limbă modernă. Mai sunt locuri la grupa de franceză începători şi câteva locuri la cele de germană şi italiană. La spaniolă... continuă el, consultându-şi lista, locurile sunt aproape toate ocupate, dar dacă vrei, pot să vorbesc cu domnul Delgado.

— Ar fi mai bine dacă aţi putea vorbi cu profesorul de greacă.

— Nu ştiu dacă o să-ţi folosească la ceva. Nu acceptă decât un număr restrâns de studenţi. Un număr foarte restrâns. În plus, după părerea mea, profesorul îşi face selecţia mai degrabă după criterii personale decât academice.

În vocea îndrumătorului meu se simţea o tentă de sarcasm care sugera şi ea că dacă n-aveam nimic împotrivă, el ar fi preferat să nu continuăm acea discuţie.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, am zis eu.

De fapt, credeam că ştiu. Răspunsul lui Laforgue m-a surprins:

— Nu e nimic de genul acela. Desigur, profesorul de greacă este un distins cercetător. Întâmplător, este şi o persoană fermecătoare. Dar cred că are câteva idei foarte ciudate în ce priveşte învăţământul. El şi studenţii lui nu au aproape nici un contact cu restul secţiei. Nici nu ştiu de ce continuă să-şi înscrie cursurile în catalogul general. Este derutant şi în fiecare an se produce o confuzie în legătură cu aceste cursuri, întrucât, practic vorbind, înscrierile sunt încheiate. Am auzit că pentru a ajunge să studiezi cu el, trebuie să fi citit tot ce îţi cere şi să ai şi aceleaşi păreri cu el. S-a întâmplat în repetate rânduri să refuze studenţi ca tine, care au mai studiat anterior limbi clasice. La mine - şi aici înălţă dintr-o sprânceană - dacă studentul doreşte să înveţe ceea ce predau eu şi este pregătit, îl accept la cursuri. Foarte democratic, nu-i aşa? Este calea cea mai bună.

— Asemenea lucruri se întâmplă des pe aici?

— Sigur că da. În orice şcoală există profesori dificili. Sunt mulţi - spre surprinderea mea, în acel moment a coborât vocea - şi *mulţi* sunt mult mai dificili decât el. Totuşi trebuie să te rog să nu mă citezi în legătură cu acest fapt.

— Nu o voi face, am răspuns, luat puţin prin surprindere de tonul lui, devenit brusc confidenţial.

— Într-adevăr, este extrem de important să nu faci aşa ceva.

Apoi s-a aplecat spre mine, mişcându-şi cu mare greutate gura în timp ce continua:

— Trebuie să insist. Poate că nu îţi dai seama, dar am câţiva duşmani formidabili în Facultatea de Literatură. Chiar şi aici, deşi probabil că nici nu-ţi vine să crezi. *În propria mea catedră. În* plus, adăugă pe un ton mai normal, el e un caz special. A predat aici mult timp şi refuză chiar să fie plătit pentru activitatea sa.

— De ce ?

— E bogat. Îşi donează salariul colegiului, deşi acceptă, cred, un dolar pe an din motive fiscale.

— Aha, am spus.

Deşi mă aflam la Hampden doar de câteva zile, mă obişnuisem deja cu poveştile oficiale despre greutăţile financiare, dotările limitate şi reducerea cheltuielilor.

— Acum, sigur, şi mie îmi place destul de mult să predau, dar am o nevastă şi o fiică la şcoală în Franţa, iar banii îi pică bine oricui, nu-i aşa?

— Poate c-am să vorbesc totuşi cu profesorul de greacă veche.

Laforgue dădu din umeri.

— Poţi să încerci. Dar te sfătuiesc să nu stabileşti dinainte o întâlnire, pentru că probabil atunci n-o să vrea să te vadă. Îl cheamă Julian Morrow.

Nu simţisem nici un fel de atracţie specială pentru cursul de greacă veche, dar ce mi-a spus Laforgue m-a intrigat. Am coborât scările şi am intrat în primul birou pe care l-am văzut. O femeie slabă, care părea destul de acrită, cu un păr de un blond obosit, stătea la biroul din prima încăpere. Mânca un sandviş.

— E pauza mea de masă, spuse ea. Revino la ora două.

— Îmi cer scuze. Nu voiam decât să aflu unde este biroul unui profesor.

— Ei bine, eu sunt de la registratură, nu-s telefonistă. Dar s-ar putea să ştiu. Care profesor?

— Julian Morrow.

— A, ăla! spuse ea surprinsă. Ce treabă ai cu el? Cred că e în Lyceum, la etaj.

— În ce cameră?

— E singurul profesor acolo sus. Îi place să aibă linişte şi pace. O să-l găseşti uşor.

De fapt, n-a fost deloc uşor să ajung la Lyceum. Era o clădire mică de la marginea campusului, veche şi acoperită cu iederă într-un asemenea hal, încât era aproape imposibil să o distingi de peisajul natural din jur. Jos erau săli de lectură şi clase, toate goale, cu tablele curate şi cu podelele proaspăt lustruite. M-am tot învârtit pe acolo neajutorat până când am observat în sfârşit casa scării - mică şi prost luminată - în colţul îndepărtat al clădirii.

Odată ajuns sus, m-am trezit într-un hol lung, pustiu. Bucurându-mă de sunetul propriilor mei pantofi pe linoleum, păşeam vioi, uitându-mă la uşile închise după numere sau nume, până când am dat de cea cu un suport de tăbliţă din alamă. În suport se afla o tăbliţă gravată pe care scria JULIAN MORROW. Am stat o clipă în faţa uşii şi apoi am bătut de trei ori, scurt.

A trecut mai mult de un minut, apoi, după încă un minut, uşa albă abia ce s-a întredeschis. În spatele uşii a apărut un chip care mă privea. Era un chip mic, înţelept, vioi şi echilibrat ca o întrebare. Cu toate că anumite trăsături păreau a fi ale unui tânăr - nişte sprâncene arcuite în sus, ca de spiriduş, şi contururile mobile ale nasului,

maxilarului şi gurii -, nu era în mod clar un chip de om tânăr. Profesorul avea părul alb ca zăpada.

Am rămas acolo, în picioare, în timp ce profesorul clipea, uitându-se la mine.

— Pot să te ajut cu ceva?

Era o voce înţelegătoare şi blândă, aşa cum sună uneori vocea adulţilor când se adresează copiilor.

— Eu... ştiţi, mă numesc Richard Papen...

El îşi lăsă capul pe o parte şi clipi din nou, cu ochii plini de lumină, amabil ca o rândunică.

— ...şi vreau să vin la orele dumneavoastră de greacă veche.

Omul s-a schimbat la faţă.

— Ah, îmi pare rău!

Tonul vocii, deşi pare incredibil, voia să spună că îi părea într-adevăr rău, mai rău decât îmi părea chiar şi mie.

— Sigur că mi-ar face o plăcere nespusă, dar mi-e teamă că nu mai sunt locuri. Grupa mea s-a completat deja.

Ceva legat de acest evident regret sincer mi-a dat curaj.

— Cu siguranţă că trebuie să existe o cale, am spus. Un student în plus, unul singur...

— Îmi pare teribil de rău, domnule Papen, spuse el, aproape ca şi cum m-ar fi consolat la moartea unui prieten drag, încercând să mă facă să înţeleg că nu avea nici o putere să mă ajute într-un mod mai concret. M-am limitat la cinci studenţi şi nici nu pot să mă gândesc măcar să mai adaug încă unul, continuă profesorul.

— Cinci studenţi nu sunt chiar aşa de mulţi.

A dat din cap repede, în semn că nu, cu ochii închişi, de parcă o rugăminte stăruitoare ar fi

fost pentru el ceva peste putinţă de îndurat.

— Sincer, mi-ar plăcea tare mult să te am în grupă, dar nici nu trebuie să iau în considerare această posibilitate, spuse. Îmi pare teribil de rău. Acum te rog să mă scuzi. Am un student la mine.

A trecut mai mult de o săptămână. Între timp am început cursurile şi mi-am luat o slujbă la un profesor de psihologie care se numea dr. Roland (urma să fac muncă de asistent la el pentru o „cercetare" vagă, a cărei natură nu am descoperit-o niciodată - dr. Roland era un tip în vârstă, năuc, behaviorist, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând mizerie prin cancelaria profesorilor). Mi-am făcut şi nişte prieteni, majoritatea studenţi în anul întâi, care locuiau în acelaşi cămin cu mine. „Prieteni" probabil că este un cuvânt nepotrivit. Luam mesele laolaltă, ne vedeam la venire şi la plecare, dar eram împreună mai ales în virtutea faptului că nici unul dintre noi nu cunoştea pe nimeni altcineva - c situaţie care la vremea aceea nu părea să fie neapărat şi neplăcută. Puţini erau cei care se aflau de mai mult timp la Hampden şi i-am întrebat care era treaba cu Julian Morrow.

Aproape toată lumea auzise de el şi mi-au fost date tot felul de informaţii contradictorii, dar fascinante: era un tip strălucitor; era un escroc; nu avea diplomă de licenţă; fusese un intelectual strălucit în anii ’40; a fost prieten cu Ezra Pound şi cu T.S. Eliot; familia lui ar fi făcut bani dintr-un parteneriat cu o firmă bancară veche şi prestigioasă sau, invers, din achiziţionarea unei proprietăţi prescrise ipotecar în timpul Marii Crize; ar fi eludat recrutarea în nu ştiu ce război (deşi chestia asta era dificil de calculat cronologic); ar fi avut legături cu Vaticanul; ar fi făcut parte dintr-o

familie regală detronată din Orientul Mijlociu sau din Spania lui Franco. Desigur, măsura în care toate acestea erau adevărate nu putea fi cunoscută, dar cu cât auzeam mai multe despre el, cu atât deveneam mai interesat, aşa că am început chiar să-i urmăresc prin campus pe profesor şi micul său grup de studenţi. Erau patru băieţi şi o fată. De la distanţă nu aveau nimic neobişnuit. Dar de aproape formau totuşi un grup care îmi atrăgea privirea - mai ales mie, care nu mai văzusem nimic de genul acesta şi mi se părea că inşii din grupul respectiv întruneau o varietate de calităţi picareşti şi, în acelaşi timp, fictive.

Doi dintre băieţi purtau ochelari şi, lucru destul de curios, ochelari cam de acelaşi tip: mici, demodaţi, cu rame rotunde din oţel. Cel mai înalt dintre ei - care era destul de înalt, adică peste un metru optzeci - avea părul negru, un maxilar pătrăţos şi pielea aspră, deschisă la culoare. Ar fi putut să fie un tip bine dacă ar fi avut trăsăturile mai puţin rigide sau dacă ochii, în spatele ochelarilor, nu i-ar fi fost atât de lipsiţi de expresie, atât de goi. Se îmbrăca tot timpul cu nişte costume englezeşti închise la culoare, purta cu el o umbrelă (imagine cât se poate de bizară în Hampden) şi trecea înţepenit prin mulţimea de hippioţi, de beatnici, de *preppies*[10] şi de golănaşi, cu aerul oficial şi sigur pe sine al unei bătrâne balerine, fapt surprinzător la o persoană atât de masivă cum era el.

— Henry Winter, îmi spuse unul dintre prieteni când i l-am arătat de la distanţă, făcând un cerc amplu cu mâna, ca să evit un grup de băieţi care cântau la *bongo*[11] pe peluză.

Celălalt tip, puţin mai scund, un băiat blond şi neglijent, cu obrajii roşii şi care mesteca gumă mereu, avea o atitudine de permanentă veselie şi mâinile băgate adânc în buzunarele pantalonilor suflecaţi până la genunchi. Purta

acelaşi sacou în fiecare zi, o haină din tweed maro fără nici o formă, rărită pe la coate şi cu mânecile prea scurte. Avea un păr de culoarea nisipului pe care îl purta dat într-o parte, pe stânga, astfel încât un cârlionţ lung îi venea peste faţă şi i-ar fi intrat în ochi dacă n-ar fi fost ochelarii bifocali. Bunny Corcoran, aşa îl chema, şi nu ştiu cum, dar Bunny era prescurtarea de la Edmund. Avea o voce spartă şi puternică, care răsuna prin sălile de mese.

Al treilea era tipul cel mai exotic dintre toţi. Ascuţit şi elegant, era neobişnuit de suplu, cu nişte mâini nervoase, o figură vicleană, de albinos, şi un ciuf de păr scurt şi roşu ca focul - cel mai roşu păr pe care l-am văzut vreodată. Mi s-a părut (în mod eronat) că se îmbrăca de parcă ar fi fost Alfred Douglas sau contele de Montesquieu: cu cămăşi frumoase, scrobite, cu manşete franţuzeşti, şi nişte cravate magnifice. Pardesiul negru îi flutura în spate când mergea, ceea ce îl făcea să apară ca un hibrid între un prinţ student şi Jack Spintecătorul. Odată, spre încântarea mea, l-am văzut purtând un pince-nez. (Mai târziu am aflat că nu era un pince-nez autentic, ci unul din sticlă chioară; de fapt, vedea mult mai bine ca mine.) Îl chema Francis Abernathy. Orice altă investigaţie personală a stârnit suspiciuni printre cunoştinţele mele masculine, care se mirau de interesul meu faţă de o asemenea persoană.

Şi mai era o pereche, un băiat şi o fată. I-am văzut tot timpul împreună şi la început am crezut că erau prieteni sau iubiţi, până când, într-o bună zi, privindu-i mai de aproape, mi-am dat seama că probabil erau fraţi. Mai târziu am aflat că erau gemeni. Semănau foarte mult: cu părul des, blond închis, şi nişte chipuri efeminate, senine, vesele şi grave în acelaşi timp, asemeni unor îngeri flamanzi. Şi poate cel mai neobişnuit lucru în contextul Hampden-ului, unde mişunau o mulţime de „decadenţi” pseudo-intelectuali adolescentini şi

unde îmbrăcămintea neagră era *de rigueur,* era faptul că gemenilor le plăcea să poarte culori deschise, în special alb. In acel furnicar de ţigări şi rafinament sumbru ei apăreau din loc în loc asemeni unor personaje dintr-o alegorie sau a unor participanţi la vreo petrecere bucolică de mult uitată. A fost foarte uşor să aflu cine erau cei doi, întrucât împărtăşeau calitatea specifică de a fi singurii gemeni din tot campusul. Charles şi Camilla Macaulay - aşa se numeau.

Mie tot grupul mi se părea inabordabil. Dar îi urmăream cu interes ori de câte ori se întâmpla să îi zăresc: pe Francis aplecându-se ca să stea de vorbă cu o pisică aflată pe un prag, pe Henry în viteză, la volanul maşinii lui micuţe şi albe, avându-l pe Julian pe locul din dreapta şoferului, pe Bunny aplecat la o fereastră, undeva sus, strigându-le ceva celor doi gemeni, care se aflau pe pajiştea din faţă. Treptat, mi-au ieşit în cale mai multe informaţii. Francis Abernathy era din Boston şi, din majoritatea povestirilor, reieşea că e destul de bogat. Şi despre Henry se spunea că ar fi bogat şi, în plus, că era un geniu lingvistic. Vorbea mai multe limbi - şi clasice, şi moderne - şi publicase la optsprezece ani o traducere din Anacreon, însoţită de un comentariu. (Chestia asta am aflat-o de la Georges Laforgue, care altfel era cât se poate de acru şi reticent în legătură cu acest subiect. Mai târziu am descoperit că în timpul primului an de facultate Henry l-a pus pe Laforgue într-o situaţie foarte neplăcută în faţa întregului corp profesoral de la literatură, la partea de întrebări de după prezentarea prelegerii sale anuale despre Racine.) Gemenii aveau un apartament în afara campusului şi erau de undeva din sud, iar Bunny Corcoran avea obiceiul să pună în camera lui nişte marşuri de John Philip Sousa, la volum maxim, noaptea târziu.

Nu vreau să spun că aş fi fost teribil de preocupat de toate astea. Era deja perioada în care mă acomodam cu şcoala. Orele începuseră şi eram ocupat cu ale mele. Interesul meu faţă de Julian Morrow şi grupa lui de studenţi la greacă, deşi continua să existe, începuse deja să se estompeze în momentul în care a avut loc o coincidenţă neobişnuită.

Coincidenţa s-a petrecut miercuri dimineaţa, în cea de-a doua săptămână de şcoală, când eram în bibliotecă şi făceam nişte copii xerox pentru dr. Ronald, înainte de cursul de la ora unsprezece. După aproximativ treizeci de minute de tras la xerox, când deja începuseră să-mi joace luminiţe în faţa ochilor, m-am îndreptat spre ghişeu ca să-i înapoiez bibliotecarului cheia de la xerox. În momentul în care m-am îndreptat spre ieşire, i-am zărit pe Bunny şi pe gemeni aşezaţi la o masă plină de foi, tocuri şi călimări cu cerneală. Îmi amintesc mai ales de călimările cu cerneală, pentru că eram fascinat de ele, ca şi de tocurile alungite, negre, lucioase, care păreau incredibil de „antice" şi de tulburătoare. Charles purta un pulover alb de tenis, iar Camilla, avea o rochie uşoară de vară, cu guler marinăresc, şi o pălărie de pai. Sacoul din tweed al lui Bunny era aruncat pe speteaza scaunului, dezvăluind pe căptuşeală nişte rosături mari şi câteva pete. Bunny se sprijinea de masă în coate, cu părul în ochi şi cu mânecile mototolite ale cămăşii suflecate şi prinse cu nişte elastice late, dungate. Stăteau cu capetele apropiate şi vorbeau încet între ei.

Dintr-odată am simţit nevoia să aud ce vorbesc. M-am îndreptat către raftul cu cărţi prin spatele mesei la care se aflau - cu încetinitorul, ca şi cum n-aş fi ştiut sigur ce caut - şi m-am dus înspre ei până am ajuns să fiu atât de aproape încât, dacă întindeam mâna, i-aş fi atins braţul lui Bunny. Cu spatele la ei, am ales o carte la

întâmplare - un text absurd de sociologie - şi m-am prefăcut că-i studiez indicele. Analiză secundară. Deviere secundară. Grupuri secundare. Şcoli secundare.

— Nu sunt sigură de asta, spunea Camilla. Dacă grecii navigau spre Cartagina, ar trebui să folosim acuzativul. Vă aduceţi aminte? încotro. Asta este regula.

— Nu se poate!

Asta era Bunny. Avea o voce guturală, sporovăitoare, amintind cumva de un W.C. Fields cu maxilarul înţepenit.

— Întrebarea nu este *încotro,* ci *în ce direcţie*! Bag mâna în foc că trebuie folosit ablativul! continuă el.

Se auzi un foşnet confuz de hârtii.

— Staţi aşa! spuse Charles.

Vocea lui semăna foarte mult cu a surorii sale - răguşită şi cu un uşor accent sudist.

— Fiţi atenţi la chestia asta! Nu numai că navighează către Cartagina, dar navighează *ca să o atace*!

— Ai înnebunit!

— Nu eu, ei. Uitaţi-vă la următoarea propoziţie. Avem nevoie de dativ.

— Eşti sigur?

Foşnetul de hârtii se amplifică.

— *Cu siguranţă... epi tō karchidona.*

— Nu înţeleg cum, spuse Bunny.

Atitudinea lui amintea de Thurston Howell din *Insula lui Gilligan.*

— Ablativ e răspunsul corect. Propoziţiile grele sunt construite întotdeauna cu ablativul.

Urmă o scurtă pauză.

— Bunny, spune Charles, le încurci. Ablativul este în latină.

— Da, sigur, ştiu asta, spuse Bunny puţin iritat după o pauză confuză, ce părea să indice contrariul. Dar ştii ce vreau să spun. Aorist, ablativ, pentru mine toate sunt la fel...

— Uite, Charles, spuse Camilla, dativul nu merge.

— Ba merge! Navighează ca să atace, nu-i aşa?

— Da, dar grecii navigau pe mare *către* Cartagina.

— Păi am pus acel *epi* în faţa cuvântului.

— Ei bine, putem să atacăm şi să folosim în continuare *epi,* dar trebuie să folosim acuzativul, din cauza regulilor de bază.

Segregare. Sine. Conceptul de sine. M-am uitat în continuare la cuprins, chinuindu-mă să îmi dau seama de ce caz au nevoie cei de la masă. Grecii navigau pe mare către Cartagina. Către Cartagina. Încotro? Către Cartagina.

Dintr-odată mi-a venit o idee. Am închis cartea, am pus-o pe raft şi m-am întors către ei.

— Mă scuzaţi, am spus.

Brusc s-au oprit din vorbă, surprinşi, apoi s-au întors şi s-au uitat lung la mine.

— Mă scuzaţi, dar nu credeţi că ar merge locativul?

Câteva momente nimeni nu spuse nimic.

— Locativul? întrebă Charles.

— Doar adăugaţi *zde* la *karchido,* am spus. Cred că este *zde.* Dacă folosiţi forma asta, nu mai aveţi nevoie de prepoziţie. În afară de *epi,* în cazul în care ei merg la război. Implică ideea de „spre Cartagina" şi deci nu trebuie să mai aveţi grija cazului.

Charles se uită la foaie şi după aceea la mine.

— Locativul? întrebă el. E un pic cam neobişnuit.

— Eşti sigur că există - pentru Cartagina? întrebă Camilla.

Nu mă gândisem la asta.

— Poate că nu, am răspuns eu. Ştiu că există pentru Atena.

Charles s-a întins şi a luat dicţionarul, pe care a început să-l răsfoiască.

— O, la naiba, nu te mai obosi! spuse strident Bunny. Dacă nu trebuie să-l declinăm şi dacă nu ne trebuie o prepoziţie, din partea mea e perfect.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi se uită la mine.

— Aş vrea să-ţi ofer o strângere de mână, străine, continuă el.

I-am întins mâna şi mi-a strâns-o cu fermitate, aproape dărâmând cu cotul o călimară cu cerneală.

— Mă bucur să te cunosc, pe bune că mă bucur, a spus el, dându-şi în acelaşi timp la o parte părul din ochi.

M-a uimit atenţia care îmi era acordată. Era ca şi cum personajele dintr-un tablou, absorbite de propriile lor griji, şi-au ridicat ochii de pe pânză şi mi-au vorbit. Numai cu o zi înainte Francis, îmbrăcat cu un elegant pulover negru de caşmir şi cu o ţigară în mână, trecuse pe lângă mine pe coridor. Preţ de o clipă, în timp ce şi-a atins braţul de al meu, mi s-a părut un om în carne şi oase, pentru ca în următoarea secundă să redevină o halucinaţie, o fărâmă a imaginaţiei care se mişca elegant de-a lungul coridorului, nepăsător faţă de persoana mea, de parcă ar fi fost o nălucă în cercurile ei de umbre, căreia nu-i pasă de muritori.

Charles, încă frunzărind dicţionarul, s-a ridicat şi mi-a întins şi el mâna.

— Charles Macaulay.

— Richard Papen.

— A, tu eşti acela, spuse deodată Camilla.

— Poftim?

— Tu. Tu ai venit să întrebi de orele de greacă.

— Ea e sora mea, îmi spuse Charles, şi acesta este... Bunny, te-ai prezentat deja?

— Nu, nu cred. M-aţi făcut un om fericit, domnule. Mai aveam de făcut încă zece propoziţii ca aceasta şi doar cinci minute să le facem. Mă numesc Edmund Corcoran, spuse Bunny, apucându-mă din nou de mână.

— De cât timp studiezi greaca? întrebă Camilla.

— De doi ani.

— Eşti destul de bun.

— Păcat că nu eşti cu noi în grupă, spuse Bunny.

Se aşternu o linişte tensionată.

— Ei bine, spuse Charles stânjenit, Julian este un pic cam ciudat când e vorba de asemenea lucruri.

— Du-te să-l vezi din nou, spuse Bunny. Du-i nişte flori şi spune-i că-ţi place Platon şi-ţi va mânca din palmă.

Din nou linişte - de data asta mai neplăcută ca prima dată. Camilla a zâmbit, nu neapărat spre mine, însă zâmbetul ei a fost dulce, distant, impersonal, ca şi cum aş fi fost un ospătar sau un vânzător dintr-un magazin. Lângă ea, Charles stătea încă în picioare, zâmbind şi înălţând politicos dintr-o sprânceană, un gest care putea fi un tic nervos şi putea să aibă orice înţeles, dar pe care eu l-am catalogat drept ceva de genul „Asta-i tot?“

Am îndrugat ceva şi tocmai mă pregăteam să plec, când Bunny, care stătea pe partea opusă, a întins mâna şi m-a prins de încheietură.

— Stai! a spus el.

L-am privit mirat. Tocmai apăruse Henry. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, cu o umbrelă şi cu tot dichisul.

Când a ajuns în dreptul mesei, s-a prefăcut că nu mă vede.

— Bună, le-a spus celorlalţi. Aţi terminat?

Bunny a întors capul spre mine şi a spus:

— Uite, Henry, cineva ar vrea să te cunoască.

Henry s-a uitat în sus. Expresia feţei nu i s-a schimbat. A închis ochii, apoi i-a deschis din nou, ca şi cum i s-ar fi părut un lucru extraordinar că în raza vederii lui a nimerit cineva ca mine.

— Da, da, spuse Bunny. Pe tipul ăsta îl cheamă Richard... Richard şi mai cum?

— Papen.

— Da, da. Richard Papen. Studiază greaca veche.

Henry a ridicat capul şi m-a privit.

— Cu siguranţă nu aici, a spus el.

— Nu, am spus, întâlnindu-i privirea, dar felul în care se uita la mine era atât de răutăcios, încât am fost nevoit să privesc în altă direcţie.

— O, Henry, uită-te la asta, te rog! a spus Charles în grabă, răsfoind din nou hârtiile. Aveam de gând să folosim un dativ sau un acuzativ, dar el ne-a sugerat locativul.

— Henry s-a aplecat peste umărul lui Bunny şi a cercetat pagina.Hmm, locativ arhaic, a spus el. Foarte homeric. Desigur, din punct de vedere gramatical este corect, dar puţin în afara contextului.

A ridicat din nou capul şi m-a privit atent. Lumina cădea într-un asemenea unghi, încât se reflecta în ochelarii săi mici, aşa că nu puteam să-i văd ochii.

— Foarte interesant, continuă el. Eşti unul dintre admiratorii lui Homer?

Aş fi putut răspunde afirmativ, dar am avut sentimentul că ar fi fost fericit să mă prindă pe picior greşit şi că ar fi fost în stare să facă acest lucru cu mare nonşalanţă.

— Îmi place Homer, am spus încet.

M-a privit cu un dezgust rece ca gheaţa.

— Eu îl iubesc pe Homer, a spus. Desigur, noi studiem aici lucruri mult mai moderne, cum ar fi Platon şi dramaturgii şi aşa mai departe.

Am încercat să mă gândesc la ce să-i răspund, timp în care el se uita cu dezinteres în altă parte.

— Ar trebui să mergem, spuse apoi.

Charles şi-a adunat hârtiile şi s-a ridicat din nou. Camilla stătea lângă el şi de data aceasta mi-a întins şi ea mâna. Unul lângă altul, semănau foarte tare, mai puţin la trăsături şi mai mult la comportament şi ţinută. Exista o corespondenţă a gesturilor care vibra între ei, astfel încât un clipit al unuia dintre ei părea să se reflecte câteva momente mai târziu într-o zvâcnire a pleoapei celuilalt. Aveau ochii de aceeaşi nuanţă de gri, ce strălucea de inteligenţă şi calm. Ea, după părerea mea, era foarte frumoasă, într-un mod tulburător, aproape medieval, care nu ar fi atras un privitor oarecare.

Bunny a dat scaunul la o parte şi m-a bătut pe umăr.

— Ei bine, domnule, trebuie să ne întâlnim o dată şi să vorbim despre greacă. Bine? a spus el.

— La revedere, a spus Henry, dând din cap.

— La revedere, am spus şi eu.

S-au îndepărtat, iar eu am rămas şi i-am privit cum pleacă, ieşind împreună din bibliotecă, unul lângă altul, ca o falangă romană.

Câteva minute mai târziu, când am trecut pe la biroul profesorului Roland să-i las copiile xerox, l-am întrebat dacă ar putea să-mi dea ceva în avans pentru activitatea pe care o făceam.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi şi-a concentrat privirea apoasă şi roşiatică asupra mea.

— Ei bine, după cum ştii, în ultimii zece ani mi-am făcut un obicei din a nu plăti niciodată astfel. Lasă-mă să-ţi explic de ce.

— Ştiu, domnule, am răspuns repede.

Nu de alta, dar discursul profesorului Roland cu privire la obiceiurile sale putea dura uneori o jumătate de oră sau chiar mai mult.

— Înţeleg, însă este o urgenţă, am continuat eu.

S-a aplecat în faţă şi şi-a dres glasul, întrebând:

— Şi care, mă rog, ar fi aceasta?

Mâinile sale, aşezate pe birou, erau pline de vene noduroase şi aveau o strălucire albăstruie în jurul articulaţiilor de la degete. Nu puteam să-mi dezlipesc ochii de la ele. Aveam nevoie de zece-douăzeci de dolari, aveam nevoie neapărat de ei, dar venisem în birou fără să mă fi decis dinainte ce motiv să invoc.

— Nu ştiu, am spus. S-a ivit ceva.

S-a încruntat puternic. Comportamentul senil al profesorului Roland era considerat un fel de faţadă. Mie mi se părea uneori destul de autentic, dar când nu erai atent, dădea dovadă de o strălfulgerătoare luciditate, care, deşi nu avea nici o legătură cu subiectul în discuţie, reprezenta o mărturie vie că procesele raţionale ale profesorului

Roland hoinăreau pe undeva prin colţurile întunecate ale conştiinţei sale.

— E vorba de maşina mea, am spus inspirat. (Nu aveam maşină.) Trebuie să o repar.

Nu mă aşteptam să îmi pună alte întrebări, dar m-a chestionat îngrijorat:

— Şi care e problema?

— Are ceva la transmisie.

— Este cu dublă transmisie? Răcire cu aer?

— Răcire cu aer, am spus, schimbându-mi punctul de sprijin pe celălalt picior.

Nu mă interesa unde avea să ajungă conversaţia. Nu ştiu nimic despre maşini şi nu am nici cea mai vagă idee cum să schimb un cauciuc.

— Ce maşină ai? Una din acelea mici, cu motor V6?

— Da.

— Nu mă mir. Toţi puştii sunt înnebuniţi după ele.

Nu mai aveam nici o idee ce să-i răspund la chestia asta.

Profesorul a deschis sertarul biroului şi a început să scoată tot felul de obiecte, pe care şi le apropia de ochi ca să le vadă mai bine şi apoi le punea la loc.

— După părerea mea, odată ce transmisia moare, maşina moare şi ea. Mai ales la un V6. Ai putea să o duci deja la cimitirul de maşini. Eu personal am un Regency Brougham din ’98, vechi de zece ani. Eu sunt adeptul reviziilor, al schimbului de filtre la fiecare douăzeci de mii de kilometri parcurşi şi al schimbului de ulei la fiecare cinci mii de kilometri. Merge ca un vis. Ai grijă la atelierele din oraş, a adăugat el brusc.

— Poftim ?

Şi-a găsit în sfârşit carnetul de cecuri.

— Ei bine, ar trebui să mergi la Contabilitate, dar sper să fie bine, a spus, deschizând carnetul de cecuri şi începând să scrie sârguincios. La unele ateliere din Hampden, când află că eşti la colegiu, te taxează dublu. Atelierul Redeemed Repair este considerat în general cel mai bun. Au câţiva ţipi trăsnet pe acolo, dar tot te taxează dacă nu eşti atent.

A rupt cecul şi mi l-a înmânat. M-am uitat la el şi mi-a săltat inima de bucurie. Două sute de dolari. Îl semnase şi era totul în ordine.

— Să nu îi laşi să te taxeze nici măcar un penny în plus, mi-a spus el.

— Nu, domnule, am spus, străduindu-mă cu greu să nu-mi arăt bucuria.

Ce-o să fac cu atâţia bani? Poate că o să şi uite că mi i-a dat vreodată.

Profesorul şi-a dat ochelarii mai jos pe nas şi s-a uitat la mine pe deasupra lor.

— Nu uita: Repair Redeemed este pe autostrada 6. Semnul indicator este în forma unei cruci.

— Mulţumesc, am spus.

Am ieşit pe hol cu moralul ridicat şi cu două sute de dolari în buzunar şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să dau un telefon şi să chem un taxi să mă ducă în Hampden. Există un singur lucru la care sunt bun şi anume să mă descurc singur. Este un fel de dar al meu.

Şi ce-am făcut în Hampden? Sincer, eram mult prea ameţit de norocul meu ca să fac prea multe lucruri. Era o zi glorioasă pentru mine. Mă săturasem să fiu sărac, deci, fără să mai stau pe gânduri, m-am dus într-un magazin scump de îmbrăcăminte pentru bărbaţi şi mi-am cumpărat

câteva cămăşi. Apoi m-am dus la Armata Salvării şi, după câteva minute de scotocit prin coşuri, am găsit un pardesiu Harris din tweed, nişte manşete detaşabile maro care-mi veneau bine, câţiva butoni şi o cravată veche, dar nostimă - avea pe ea un desen cu nişte bărbaţi care vânau căprioare. Când am ieşit din magazin, am fost extrem de fericit să constat că încă mai aveam aproape o sută de dolari. Să merg la librărie ? Să merg la film? Să cumpăr o sticlă de whisky? în cele din urmă am fost atât de copleşit de nenumăratele posibilităţi care se îngrămădeau în jurul meu, murmurând şi zâmbind în timp ce treceam pe trotuarul tomnatic şi luminos - de parcă eram un puşti înfierbântat de un grup de prostituate -, încât am trecut repede printre ele până la telefonul din colţ şi am chemat un taxi care să mă ducă la şcoală.

Odată ajuns în camera mea, am întins hainele pe pat. Butonii de manşetă erau inscripţionaţi, dar aveau iniţialele altcuiva pe ei; totuşi păreau a fi din aur şi sclipeau în soarele somnoros de toamnă care se revărsa pe fereastră şi isca mări galbene pe podeaua de stejar - senzuale, opulente, ameţitoare.

Am avut un sentiment de *déjà vu* în după-amiaza următoare, când Julian mi-a deschis - de fapt întredeschis - uşa, la fel cum făcuse prima dată, şi s-a uitat cu prudenţă, ca şi cum în biroul său ar fi existat ceva de mare preţ, care trebuia păzit straşnic, ceva care nu trebuia văzut de nimeni altcineva. Era un sentiment cu care în următoarele luni aveam să mă obişnuiesc. Chiar şi acum, mulţi ani mai târziu, uneori, în vise, mă trezesc stând în faţa uşii albe şi aşteptându-l să apară asemeni

paznicului din poveşti: nemuritor, vigilent şi ştrengar ca un copil.

Când a văzut că sunt eu, a deschis totuşi uşa un pic mai mult decât o făcuse prima dată.

— Tot domnul Pepin, nu-i aşa? întrebă.

Nu m-am obosit să îl mai corectez.

— Din păcate, da.

M-a examinat câteva momente.

— Ai un nume foarte frumos, ştii asta? mi-a zis. Regii Franţei s-au numit Pepin.

— Sunteţi ocupat?

— Nu sunt niciodată atât de ocupat încât să nu-mi fac timp pentru unul dintre moştenitorii tronului francez, asta dacă într-adevăr sunteţi unul dintre ei, mi-a răspuns el amabil.

— Din păcate, nu sunt.

A râs şi a citat dintr-o epigramă grecească despre onestitate, care ar fi o virtute periculoasă, iar după aceea, spre surprinderea mea, a deschis propriu-zis uşa şi m-a condus înăuntru.

Era o încăpere foarte frumoasă, nici pe departe un birou, şi cu siguranţă mult mai mare decât părea din afară. Aerisită şi albă, camera avea un tavan înalt şi nişte perdele apretate pe care le flutura vântul. În colţ, lângă un raft cu cărţi, se găsea o masă plină cu tot felul de ceşti de ceai şi cărţi de greacă şi peste tot - pe birou, pe masă, pe pervaze — erau flori: trandafiri, garoafe şi anemone. Trandafirii erau foarte parfumaţi, iar parfumul lor se simţea puternic în aer, combinat cu mirosul de pergamute cu aroma de ceai negru chinezesc şi cu un iz slab de camfor. Când respiram profund, simţeam că mă sufoc. Indiferent în ce parte mă uitam, vedeam ceva frumos — covoare orientale, porţelanuri, mici picturi ca nişte bijuterii —, o strălucire de culori frânte care pur şi

simplu mă impresionau şi mă simţeam de parcă aş fi păşit într-o biserică bizantină, care este atât de nesemnificativă pe dinafară, dar înăuntru dezvăluie o frumuseţe dumnezeiască, asemenea picturii aurite pe coajă de ou şi a unor *tesserae*[12].

Profesorul stătea pe un scaun lângă fereastră şi mi-a făcut şi mie semn să mă aşez.

— Bănuiesc că ai venit să vorbim despre orele de greacă, spuse el.

— Da.

Avea o privire blajină, sinceră, mai mult cenuşie decât albastră.

— A trecut deja o bună bucată din semestru, adăugă el.

— Mi-ar plăcea să o studiez din nou. Mi se pare o prostie să renunţ la limba greacă după doi ani de studiu.

Şi-a arcuit sprâncenele mult, răutăcios, şi s-a uitat timp de câteva clipe la propriile mâini.

— Mi s-a spus că eşti din California.

— Da, aşa este, am zis eu destul de surprins. Cine v-a spus asta?

— Nu cunosc foarte mulţi oameni din partea de vest. Nu ştiu dacă mi-ar plăcea să trăiesc acolo.

A făcut o pauză. Părea îngândurat şi puţin încurcat.

— Şi ce faci în California? mă întrebă apoi.

I-am turnat tot scenariul. Livezile de portocali, starurile de cinema ratate, petrecerile şi băuturile pe marginea piscinelor luminate, ţigările, plictiseala. A ascultat cu ochii ţintă la mine, evident vrăjit de aceste false aduceri aminte. Niciodată eforturile mele nu s-au mai bucurat de atâta atenţie, de atâta „audienţă". Părea atât de

fermecat, încât am fost tentat să le înfloresc pe toate mai mult decât era cazul.

— Ce *palpitant*! a exclamat profesorul, plin de căldură, în momentul în care eu, pe jumătate extaziat, îmi terminam povestirea. Ce romantic!

— Noi, cei de acolo, suntem cu toţii extrem de obişnuiţi cu asemenea chestii, am spus, încercând să nu par tulburat sau îmbujorat de succesul pe care îl înregistrasem.

— Şi ce anume caută o persoană atât de romantică în studiul clasicilor? m-a întrebat el, ca şi cum pusese mâna pe un specimen rar şi era nerăbdător să îmi afle părerile cât timp mai eram încă prins în biroul său.

— Dacă prin romantic înţelegeţi singuratic şi introvertit, am spus, atunci consider că romanticii sunt cei mai buni clasicişti.

A râs.

— Cei mai mari romantici sunt de obicei clasicişti rataţi. Dar asta nu are legătură cu subiectul, nu-i aşa ? De ce ai ales Hampden-ul? Eşti fericit aici?

I-am oferit o explicaţie - nu atât de scurtă pe cât ar fi trebuit - referitoare la faptul că standardul colegiului era satisfăcător pentru scopurile mele, cel puţin deocamdată.

— Tinerilor ţinutul ăsta li se pare plictisitor, spuse Julian. Ceea ce nu înseamnă totuşi că nu ar fi indicat pentru ei. Ai călătorit mult? Spune-mi ce anume te-a atras la acest loc? Mă gândesc că în mod normal un tânăr ca tine se simte pur şi simplu pierdut departe de aglomeraţia urbană, dar probabil că tu te simţi sufocat de nebunia oraşului, nu-i aşa?

Într-un mod atât de abil şi de fermecător încât m-am simţit dezarmat, Julian a reuşit să mă conducă de la un subiect la altul în timpul a ceea ce a părut a fi doar o discuţie scurtă - dar care de

fapt a fost una cât se poate de lungă - şi a scos de la mine tot ce voia să afle. Nici nu mi-a trecut prin minte că acest mare interes îşi avea originea în altceva decât în plăcerea de a fi în compania mea şi m-am trezit vorbind cu bucurie despre o sumedenie de lucruri - unele mai degrabă personale, abordate cu o sinceritate exagerată. Eram convins că fac totul din propria mea voinţă. Aş vrea să îmi amintesc mai mult din ceea ce s-a spus în după-amiaza aceea. Multe din cele spuse de mine au fost lipsite de sens şi nu mi le reamintesc cu plăcere. Singurul lucru cu care profesorul nu a fost de acord (în afară de mirarea exprimată prin ridicarea sprâncenelor în momentul în care l-am menţionat pe Picasso; abia când l-am cunoscut mai bine am înţeles că pentru el a fost o jignire personală) era legat de un subiect din psihologie, care mă chinuia rău, mai ales că lucram pentru profesorul Roland şi tot restul.

— Dar chiar crezi că psihologia se poate numi ştiinţă ? a spus el îngrijorat.

— Desigur. Ce altceva este dacă nu o ştiinţă?

— Însă până şi Platon ştia faptul că statutul şi condiţionarea şi aşa mai departe au un efect asupra individului, efect ce nu poate fi modificat. După părerea mea, psihologia nu este decât un alt cuvânt pentru ceea ce anticii numeau destin.

— Psihologie *este* un cuvânt teribil.

M-a aprobat cu hotărâre.

— Da, e teribil, nu-i aşa? a spus profesorul, însă cu o expresie a feţei ce indica faptul că el consideră o lipsă de gust din partea mea să folosesc acest cuvânt. Probabil dintr-un anumit punct de vedere este bine să vorbim despre un tip de gândire oarecare. Oamenii din provincie care trăiesc pe lângă mine sunt fascinanţi, deoarece viaţa lor este atât de strâns legată de destin, încât acesta le este de-a dreptul predestinat. Dar, a spus el râzând, din

păcate, studenţii mei nu mi se par aşa de interesanţi, deoarece ştiu întotdeauna exact ce au de gând să facă.

Eram vrăjit de conversaţia cu el şi, în ciuda faptului că părea mai degrabă modernă şi îndepărtată de subiect (după mine, esenţa minţii moderne este tocmai plăcerea de a se abate de la subiect), acum îmi dau seama că, prin vorbele lui, profesorul mă readucea permanent la aceleaşi idei. Căci dacă mintea modernă este capricioasă şi digresivă, mintea clasică este îngustă, hotărâtă şi neîndurătoare. În zilele noastre nu se mai întâlneşte prea des o asemenea caracteristică a inteligenţei. Dar, deşi pot să mă abat de la multe subiecte, eu nu devin decât obsesiv.

Am continuat să mai vorbim puţin şi la un moment dat am amuţit. După un timp, Julian mi-a zis politicos:

— Dacă vrei, aş fi bucuros să accept să fii studentul meu, domnule Papen.

Eu mă uitam pe fereastră şi aproape că uitasem de ce mă aflam acolo. M-am întors să îl privesc, neputând însă să mă gândesc ce să îi zic.

— Cu toate acestea, înainte să accepţi, trebuie să fii de acord cu anumite condiţii.

— Care? am întrebat, devenit dintr-odată atent.

— Va trebui să te duci mâine la secretariat şi să înaintezi o cerere de schimbare a îndrumătorilor.

S-a întins după un stilou dintr-o cană de pe birou. În mod surprinzător, era plină cu stilouri Mont Blanc şi Meisterstuck - erau cu siguranţă cel puţin douăsprezece. A scris repede un bilet, pe care mi l-a înmânat.

— Nu-l pierde! Secretariatul nu îmi repartizează studenţi pentru îndrumare decât dacă le-o cer eu.

Biletul era redactat cu un scris de mână masculin, mai degrabă în stilul secolului al nouăsprezecelea, dar cu e-uri greceşti. Cerneala era încă udă.

— Dar eu am deja un îndrumător! am spus eu.

— Face parte din politica mea să accept un student numai dacă eu sunt şi îndrumătorul lui. Unii membrii ai Facultăţii de Literatură nu sunt de acord cu metodele mele de predare şi vei avea necazuri dacă altcineva va deţine dreptul de a-mi contesta deciziile. Va trebui să iei şi nişte formulare de renunţare la unele cursuri. Cred că momentan va trebui să renunţi la toate cursurile la care eşti înscris, cu excepţia celui de franceză, pe care va trebui să îl continui. Se pare că ai un anumit deficit la limbile moderne.

Eram uluit.

— Nu pot să renunţ la *toate* cursurile pe care le am!

— De ce nu ?

— S-au terminat înscrierile !

— Nu contează absolut deloc, a răspuns liniştit Julian. Cursurile pe care vreau eu să le frecventezi sunt susţinute de mine. Vei avea cam trei sau patru cursuri cu mine pe semestru pe toată perioada colegiului.

M-am uitat la el. Nu era de mirare că avea doar cinci studenţi.

— Dar cum să fac asta? am întrebat.

A râs.

— Se pare că nu eşti încă familiarizat cu Hampden-ul. Conducerea nu e foarte încântată, însă nu prea are ce să facă. Uneori încearcă să stârnească mici scandaluri cu cerinţele de distribuire a cursurilor, dar nu ne fac niciodată cu adevărat probleme. Noi studiem artă, istorie,

filosofie - o mulţime de lucruri interesante. Dacă voi vedea că ai probleme cu o anumită materie, s-ar putea să decid că ai nevoie de meditaţii şi să vorbesc cu un profesor să te ajute. Cum franceza nu este specialitatea mea, cred că este mai bine să continui să studiezi cu domnul Laforgue. Anul viitor o să începi latina cu mine. E o limbă dificilă, dar, de vreme ce ştii greaca veche, o să-ţi fie mai uşor. Latina e cea mai recompensantă limbă. O să vezi că e o plăcere să o înveţi.

L-am ascultat, deşi m-am simţit puţin jignit de tonul lui. Să fac ceea ce voia el însemna pur şi simplu să mă transfer complet de la Colegiul Hampden la mica sa academie de greacă antică, în grupul acela de cinci studenţi... şase, dacă mă număram şi pe mine.

— Toate cursurile vor fi cu dumneavoastră ? am întrebat.

— Nu chiar toate, a răspuns el serios şi apoi, când mi-a văzut privirea, a râs. Cred că un număr mare de profesori este nociv şi derutant pentru o minte tânără şi, de asemenea, consider că e mai bine să ştii o singură carte în mod profund decât să ştii o sută într-o manieră superficială. Ştiu că lumea modernă are tendinţa de a nu împărtăşi aceeaşi părere, dar până la urmă Platon a avut un singur profesor, ca şi Alexandru Macedon.

Am dat încet din cap, încercând să găsesc un mod politicos de a mă retrage din această nebunie, când privirea mea a întâlnit privirea lui şi mi-am zis deodată: *De ce nu ?* Eram cam năucit de forţa personalităţii profesorului, dar extremismul ofertei lui mi s-a părut absolut tentant. Studenţii lui - dacă exista cu adevărat un semn al tutelajului său asupra grupului - erau destul de impunători şi, cu toate că erau atât de diferiţi, aveau în comun un fel de detaşare, de cruzime, care nu era în nici un caz modernă, ci avea mai degrabă ceva din respiraţia rece a lumii antice. Erau nişte fiinţe magnifice! Ce

ochi, ce mâini, ce priviri - *sic oculos, sic iile manus, sic ora ferebat.* Îi invidiam şi îi găseam atrăgători; mai mult chiar, această calitate, departe de a fi naturală, indica în mod evident că era cultivată îndelung. (Acelaşi lucru era valabil, aşa cum aveam să constat ulterior, şi în ceea ce-l privea pe Julian, care dădea exact impresia opusă - de candoare şi prospeţime -, doar că nu era una spontană, ci se datora unei arte atent studiate, care îl făcea să pară natural.) Spontan sau studiat, voiam să fiu ca ei. Era normal să cred că respectivele calităţi etalate de grup erau dobândite, cultivate, şi poate că aceasta era modalitatea prin care aş fi putut să mi le însuşesc.

Şansa asta era foarte departe de Plano şi de benzinăria tatălui meu.

— Şi dacă vin la orele dumneavoastră, toate cursurile vor fi în greacă? l-am întrebat.

A râs.

— Bineînţeles că nu. O să-i studiem pe Dante, pe Vergiliu şi o mulţime de alte lucruri. Dar nu te-aş sfătui să mergi şi să îţi cumperi un exemplar din *Goodbye, Columbus* (carte obligatorie şi foarte cunoscută în primii ani de facultate pentru studenţii de la engleză) iertat să-mi fie limbajul.

Când i-am spus ce planuri am, Georges Laforgue a părut tulburat.

— Asta e o treabă foarte serioasă, mi-a spus. Eşti conştient ce contact restrâns vei avea cu restul facultăţii şi cu şcoala în sine?

— E un profesor bun, am răspuns eu.

— Nici un profesor nu este chiar atât de bun! Şi dacă, Doamne fereşte, vei avea vreo neînţelegere cu el sau nu te va trata cum trebuie, nimeni din

facultate nu va putea interveni pentru tine. Scuză-mă, dar atunci nu văd ce rost are să plăteşti o taxa de treizeci de mii de dolari ca să studiezi doar cu un singur profesor!

M-am gândit că întrebarea asta ar fi trebuit să le-o pună celor de la Fondul de Burse al Colegiului Hampden, dar nu am mai zis nimic.

El s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Iartă-mă, dar eu am crezut că principiile elitiste ale acestui profesor ţi se vor părea respingătoare. Sincer să fiu, e prima dată când am auzit că primeşte un student care beneficiază de un ajutor financiar substanţial. Deoarece Colegiul Hampden este o instituţie democratică, nu are la bază astfel de valori.

— Ei bine, dacă m-a acceptat pe mine, înseamnă că nu este chiar atât de elitist!

Nu mi-a înţeles sarcasmul.

— Sunt convins că nu ştie că ai ajutor financiar pentru studii, a spus el serios.

— Dacă nu ştie, eu n-am de gând să îi spun.

Cursurile lui Julian se ţineau la el în birou. Clasele erau toate foarte mici şi, oricum, în materie de confort şi intimitate nici una dintre sălile de curs nu ar fi putut să egaleze biroul lui. Avea o teorie conform căreia studenţii ar învăţa mai bine într-o atmosferă informală, neacademică, iar imaginea unei camere ca o seră luxuriantă, primitoare, cu flori pretutindeni în mijlocul iernii, corespundea unui microcosmos platonician, aşa cum considera profesorul nostru că ar fi trebuit să fie o sală de curs.

— (Muncă? mi-a zis el o dată, mirat, când am făcut referire la activităţile noastre academice ca la

o muncă.

— Chiar crezi că se poate numi muncă ceea ce facem noi?

— Dar cum altfel aş putea-o numi?

— Eu aş numi-o cea mai încântătoare *joacă.*)

Când mă îndreptam înspre primul meu curs, l-am văzut pe Francis Abernathy trecând prin mijlocul holului ca o pasăre neagră, cu haina sa fluturând întunecat, asemeni unui corb în vânt. Era îngândurat, fuma o ţigară, dar gândul că ar putea să mă vadă m-a umplut de o nelinişte inexplicabilă. M-am ascuns după o uşă şi am aşteptat să treacă.

Când m-am întors pe palierul din Lyceum, am fost şocat să îl văd stând în dreptul ferestrei. M-am uitat repede la el, apoi în altă direcţie, şi când eram pe punctul de a intra în sală, mi-a spus:

— Stai puţin.

Avea o voce calmă şi un accent bostonian, aproape britanic.

M-am întors.

— Eşti noul *neanias* ? a spus el batjocoritor.

Tânărul cel nou. Am spus că într-adevăr eu sunt acela.

— *Cubitum eamus ?*

— Poftim ?

— Nimic.

Şi-a mutat ţigara în mâna stângă şi mi-a întins mâna dreaptă. Avea o mână osoasă, cu pielea netedă, ca a unei adolescente.

Nu s-a deranjat să se prezinte. După un scurt şi ciudat moment de tăcere, i-am spus numele meu.

A tras un ultim fum din ţigară şi apoi a aruncat-o pe fereastra deschisă.

— Ştiu cine eşti.

Henry şi Bunny erau deja în birou: Henry citea o carte, iar Bunny, care se afla de cealaltă parte a mesei, vorbea cu el tare, cu sinceritate.

— ...lipsit de gust, asta este, bătrâne. Dezamăgit de tine. Am crezut că ai putea avea mai mult *savoir faire* decât atât, dacă nu te supără să îţi spun asta...

— Bună dimineaţa, spuse Francis, venind în urma mea şi închizând uşa.

Henry şi-a ridicat privirea şi a dat din cap, apoi s-a întors la cartea lui.

— Bună, a spus Bunny şi apoi mi s-a adresat: A, bună şi ţie. Ghici ce? i-a spus apoi iar lui Francis. Henry şi-a cumpărat un stilou Mont Blanc.

— Pe bune? a întrebat mirat Francis.

Bunny a dat din cap că da, uitându-se la cana în care se aflau zveltele stilouri negre de pe biroul lui Julian.

— I-am spus că ar trebui să fie atent, altfel Julian o să creadă că i l-a furat.

— Era cu mine când l-am cumpărat, a spus Henry fără să-şi ridice privirea din carte.

— Apropo, cât costă un stilou din ăsta? întrebă Bunny.

Nici un răspuns.

— Haide! Cât costă? Trei sute de parai?

Bunny şi-a sprijinit de masă greutatea lui considerabilă.

— Mi-aduc aminte cum spuneai tot timpul cât de urâte sunt stilourile. Spuneai că n-o să scrii în viaţa ta decât cu un pix normal. Aşa e?

Linişte.

— Mai dă-mi-l să îl văd o dată, te rog, spuse Bunny.

Lăsând cartea jos, Henry a dus mâna la buzunarul de la piept şi a scos stiloul, punându-l pe masă.

— Poftim.

Bunny a luat stiloul în mână şi l-a învârtit între degete.

— E ca şi creioanele alea groase pe care le foloseam în clasa I. Julian te-a convins să îl cumperi?

— Îmi doream un stilou.

— Nu ăsta e motivul pentru care ţi l-ai cumpărat.

— M-am plictisit să vorbesc despre el.

— Eu cred că e lipsit de gust.

— Tu, a spus Henry repede, nu eşti în măsură să vorbeşti despre gust.

A urmat o tăcere lungă, în timpul căreia Bunny s-a rezemat de scaun.

— Deci ce fel de instrumente de scris folosim noi aici? Francois, tu eşti adeptul scrisului cu peniţa şi călimara cu cerneală, ca şi mine, nu-i aşa?

— Mai mult sau mai puţin.

A arătat spre mine, ca şi cum ar fi fost moderatorul unei dezbateri dintr-un talk show.

— Şi tu, Robert şi mai cum? Ce fel de stilou te-au învăţat să foloseşti în California?

— Pixul, am răspuns eu.

Bunny m-a aprobat, dând din cap.

— Un om sincer, domnilor! Gusturi simple, îşi pune cărţile pe masă... Îmi place.

În clipa aceea uşa s-a deschis şi au intrat gemenii.

— De ce tot urli, Bun? întrebă Charles, râzând şi trântind uşa în spatele lui. Te-am auzit de jos, din hol.

Bunny a început să povestească despre stiloul Mont Blanc. Stânjenit, m-am retras într-un colţ şi am început să examinez cărţile din bibliotecă.

— De cât timp îi studiezi pe clasici? a întrebat o voce din spatele meu.

Era Henry, care îşi întorsese scaunul ca să se uite la mine.

— De doi ani.

— Ce ai citit în greacă?

— Noul Testament.

— Desigur, ai citit *Koine,* a spus el enervat. Ce altceva? Homer, cu siguranţă, şi poeţii lirici.

Astea, după cum ştiam eu, erau specializările lui Henry. Mi-a fost teamă să mint.

— Puţin.

— Dar Platon?

— Da.

— Toată opera lui Platon ?

— Nu toată, parţial.

— Dar complet în traducere.

Am ezitat puţin prea mult. S-a uitat la mine neîncrezător.

— *Nu?*

Mi-am băgat mâinile şi mai adânc în buzunarele noii mele haine.^

— În mare parte, am spus, ceea ce era departe de adevăr.

— În mare parte? Te referi la dialoguri, nu? Dar opere mai târzii? Plotin?

— Da, am minţit eu.

Nu am citit nici până în ziua de azi nici un cuvânt de Plotin.

— Ce anume?

Din păcate, mintea mi s-a golit complet şi nu puteam să-mi amintesc nici măcar un singur titlu pe care să-l fi scris Plotinus. *Eglogele*? Oh, la naiba, astea erau scrise de Vergiliu!

— De fapt, nu prea m-a pasionat Plotin, am spus.

— Nu? De ce?

Parcă era un poliţist, aşa era de pornit pe întrebat. Din fericire, m-am gândit la un vechi curs de-al meu, un curs la care renunţasem pentru acesta, „Introducere în dramă", cu domnul Lanin, care ne punea să ne întindem pe podea şi să facem exerciţii de relaxare în timp ce el mergea printre noi şi spunea lucruri de genul „Acum imaginaţi-vă că vi se umple corpul cu un lichid portocaliu".

Nu am răspuns suficient de prompt pentru gustul lui Henry la întrebarea despre Plotin. Atunci el a trântit repede ceva în latină.

— Poftim ?

S-a uitat la mine cu răceală.

— Nu contează, a spus şi s-a concentrat din nou asupra cărţii sale.

Pentru a-mi ascunde consternarea, m-am întors către raft.

— Eşti fericit acum? l-am auzit pe Bunny spunând. Văd că l-ai zgâlţâit bine de tot, nu?

Spre uşurarea mea, Charles a venit să ne salute. Era prietenos şi destul de calm, dar de-abia am apucat să ne salutăm, când uşa s-a deschis şi, în momentul în care Julian a intrat şi a închis uşa liniştit în urma lui, s-a făcut tăcere.

— Bună dimineaţa. Aţi făcut cunoştinţă cu noul nostru student?

— Da, a răspuns Francis pe un ton ce mi s-a părut plictisit în timp ce o invita pe Camilla să se aşeze pe un scaun, după care s-a aşezat şi el.

— Minunat. Charles, poţi să pui apa pentru ceai?

Charles s-a dus într-o mică anticameră, nu mai mare decât un dulap, şi-am auzit cum curgea apa. (Nu am ştiut niciodată exact ce se afla în camera aceea minusculă şi nici cum de Julian era uneori capabil, în mod miraculos, să prepare o masă cu patru feluri de mâncare în acea încăpere.) După aceea Charles a ieşit de acolo, închizând uşa, şi s-a aşezat şi el cu noi.

— Bine, a spus Julian, uitându-se împrejurul mesei. Sper că suntem cu toţii gata să părăsim lumea fizică şi să intrăm în cea sublimă.

Era un orator extraordinar, un vrăjitor, şi mi-aş dori să pot să redau mai bine ceea ce a spus el atunci, dar unui intelectual mediocru îi este imposibil să redea discursul unuia mai bun - mai ales după atâţia ani - fără să piardă o mare parte din conţinut prin transpunere. Discuţia din acea zi a fost despre pierderea de sine, despre cele patru nebunii divine ale lui Platon şi despre nebuniile de tot felul. A început prin a vorbi despre ceea ce el numea povara sinelui şi despre ceea ce-i face pe oameni în primul rând să îşi piardă şinele.

— De ce ne înnebuneşte atât de mult vocea aceea îndărătnică din capul nostru? a întrebat Julian, uitându-se de jur împrejurul mesei. Poate pentru că ne reaminteşte de viaţa noastră, de mortalitatea noastră, de sufletul nostru unic, pe care, în definitiv, suntem prea speriaţi ca să îl eliberăm, dar care totuşi ne face să ne simţim mai îngrozitor

decât orice altceva? Dar nu este oare durerea cea care ne face conştienţi de sine? Este îngrozitor să afli, copil fiind, că omul este o fiinţă separată de restul lumii, că nimeni şi *nimic* nu suferă împreună cu tine când ţi-ai ars limba sau ţi-ai julit genunchii, că durerea psihică şi cea fizică aparţin în întregime fiecăruia dintre noi. Nu este oare şi mai îngrozitor ca, pe măsură ce îmbătrânim, să aflăm că nici o persoană, indiferent cât de dragă ne este, nu poate să ne înţeleagă cu adevărat? Şinele nostru ne face şi mai nefericiţi şi de aceea suntem atât de nerăbdători să îl pierdem. Nu credeţi? Vă mai aduceţi aminte de Erinii?

— Furiile, a spus Bunny, cu ochii strălucindu-i pierduţi în umbra părului.

— Exact. Şi cum îi făceau Furiile pe oameni să îşi piardă minţile? Se foloseau de monologul interior, exagerându-le la maximum calităţile deja existente şi făcându-i pe oameni să aibă o *conştiinţă de sine* atât de dezvoltată, încât nu se mai suportau.

A continuat:

— Şi cum poţi să îţi pierzi acest sine înnebunitor, să îl pierzi în întregime? Prin dragoste? Da, dar cum a auzit o dată bătrânul Cephalus de la Sofocle, puţini dintre noi ştiu că dragostea este un stăpân aspru, necruţător. Unul se pierde pe sine de dragul celuilalt, dar prin asta devine înrobit celui mai capricios dintre zei. Prin *război* ? Cineva se poate pierde pe sine în entuziasmul bătăliei, în lupta pentru o cauză nobilă, dar azi nu prea mai există cauze nobile pentru care să merite să lupţi. (Râse.) După toate textele pe care le-aţi citit din Xenofon şi Tucidide, îndrăznesc să spun că nu există foarte mulţi tineri mai pregătiţi ca voi în tacticile militare. Sunt sigur că dacă aţi vrea, aţi fi capabili să mărşăluiţi prin oraşul Hampden şi să îl capturaţi singuri.

Henry râse.

— Am putea să facem acest lucru chiar în după-amiaza asta, cu şase oameni, zise el.

— Cum ? au întrebat toţi deodată.

— O persoană ar tăia liniile telefonice şi de curent, cineva ar fi la podul de peste Battenkill, cineva pe strada principală, spre nord, iar restul ar putea să avanseze dinspre sud şi vest. Nu suntem foarte mulţi, dar dacă am fi împrăştiaţi, am putea să blocăm toate ieşirile din oraş (în acel moment şi-a ridicat mâna, cu degetele răsfirate, în sus) şi să avansăm spre centru din toate direcţiile (şi-a închis pumnul). Vom avea, desigur, avantajul elementului surpriză, a spus el, iar eu am simţit un fior neaşteptat din cauza vocii sale glaciale.

Julian râse.

— Şi de câţi ani nu au mai intervenit zeii în războaiele umane? Presupun că Apollo şi Atena Nike or să coboare să lupte alături de voi, „poftiţi sau nepoftiţi", cum le-a spus oracolul de la Delphi spartanilor. Închipuiţi-vă ce eroi aţi fi!

— Semizei, spuse Francis râzând. Am putea sta pe tronuri în piaţa oraşului.

— În timp ce negustorii locali v-ar plăti un tribut.

— Aur. Păuni şi fildeş.

— Brânză *cheddar* şi obişnuiţii biscuiţi, vrei să zici, spuse Bunny.

— Vărsarea de sânge este un lucru îngrozitor, spuse grăbit Julian, căruia îi displăcu remarca despre biscuiţii obişnuiţi, dar cele mai sângeroase fragmente din Homer şi Eschil sunt deseori cele mai încântătoare. De exemplu, acel discurs glorios pe care îl iubesc, cel al Clitemnestrei din *Agamemnon.* Camilla, nu ai interpretat-o tu pe Clitemnestra când ai jucat în *Orestia*? Îţi mai aminteşti ceva din pasajul acela?

Lumina de afară se răsfrângea direct pe chipul Camillei. Într-o lumină atât de puternică, majoritatea oamenilor par oarecum şterşi, dar trăsăturile ei clare, rafinate, erau numai iluminate, până când a devenit un şoc pentru mine să mă uit la ea, la ochii ei străvezii, iradiind lumina printre genele întunecate, la strălucirea aurie de la tâmple, care se pierdea treptat în părul ei mătăsos, cald ca mierea.

— Îmi amintesc puţin, răspunse ea.

Uitându-se la lustra de pe tavan, de deasupra capului meu, Camilla a început să recite strofele. Mă uitam fascinat la ea. Avea oare un iubit? Pe Francis, poate? Cei doi erau destul de intimi, dar Francis nu părea prea interesat de fete. Nu că aş fi avut eu mari şanse, înconjurată cum era de toţi aceşti băieţi bogaţi şi deştepţi, îmbrăcaţi în costume elegante. Eu, cu mâinile mele neîndemânatice şi comportamentul meu suburban.

În limba greacă vocea ei suna aspră, gravă şi încântătoare.

Atunci, zăcând, el îşi dă duhul,

Iar sângele, ţâşnind din rănile străpunse,

Mă împroaşcă, picături întunecate,

Nu mai puţin plăcute pentru mine

Decât e rouă sclipitoare, dar

Dumnezeiesc pentru seminţele din muguri.[13]

După ce a terminat de interpretat, a urmat o mică pauză şi, spre surprinderea mea, Henry, aflat de cealaltă parte a mesei, i-a făcut solemn cu ochiul.

Julian zâmbea.

— Ce pasaj încântător! Niciodată nu mă plictisesc de el, spuse. Dar cum se face oare că un lucru atât

de îngrozitor, o regină înjunghiindu-şi soţul în baie, ni se pare atât de încântător?

— De vină este ritmul, metrul, spuse Francis. Trimetrul iambic. Acele fragmente groaznice din *Infernul,* de exemplu, în care apare Pier da Medicina cu nasul retezat şi vorbind printr-o spintecătură din traheea înjunghiată.

— Pot să îmi imaginez ceva mai rău decât atât, spuse Charles.

— Şi eu la fel. Dar fragmentul este încântător şi acest lucru se datorează rimei terţe, muzicalităţii ei. Trimetrul punctează întregul discurs al Clitemnestrei, precum un clopoţel.

— Dar iambul trimetric este destul de utilizat în lirica greacă, nu-i aşa? întrebă Julian. De ce tocmai acel fragment este atât de fascinant ? De ce nu ne simţim atraşi de ceva mai liniştit şi mai plăcut?

— Aristotel spunea în *Poetica,* răspunse Henry, că lucruri îngrozitoare la vedere, cum ar fi cadavrele, pot deveni răpitoare într-o operă de artă.

— Şi cred că Aristotel are dreptate. In fond, care sunt scenele din poezie care ne rămân întipărite în memorie, cele pe care le îndrăgim cel mai mult? Exact acestea: moartea lui Agamemnon, mânia lui Ahile, Dido pe rugul funerar. Pumnalele trădătorilor şi sângele lui Cezar... Vă amintiţi cum îi descrie Suetoniu corpul aruncat la gunoi, cu o mână atârnându-i în jos?

— Moartea este sursa frumuseţii, spuse Henry.

— Şi ce este frumuseţea?

— Teroare!

— Bine spus. Frumuseţea este foarte rar blândă şi consolatoare. Dimpotrivă, adevărata frumuseţe este întotdeauna destul de alarmantă.

Am privit-o pe Camilla, m-am uitat la chipul ei scăldat în lumina soarelui şi m-am gândit

la acea frază din *Iliada* pe care o îndrăgesc nespus, despre Pallas Atena şi orbitoarea strălucire a ochilor ei.

— Şi dacă frumuseţea este teroare, spuse Julian, ce înseamnă atunci dorinţa? Credem că avem nenumărate dorinţe, dar de fapt avem doar una. Care este aceea?

— Să trăim, răspunse Camilla.

— Să trăim *veşnic,* spuse Bunny, sprijinindu-şi bărbia în palmă.

Ceainicul începu să fluiere.

Îndată ce s-au pus ceştile pe masă şi Henry a turnat ceaiul,, sobru ca un mandarin, am început să vorbim despre nebunia indusă de zei: poetică, profetică şi, nu în ultimul rând, dionisiacă.

— Care este, de departe, cea mai misterioasă, spuse Julian. Am fost obişnuiţi să considerăm extazul religios ca o virtute aflată doar la societăţile primitive, deşi apare foarte des în cele mai cultivate cercuri. Grecii, după cum bine ştiţi, nu erau foarte diferiţi de noi. Era o societate foarte protocolară, extrem de civilizată, doar puţin cam reprimată. Şi, cu toate acestea, de multe ori erau purtaţi *en masse* de val, de cel mai sălbatic entuziasm - dansuri, frenezie, măceluri, viziuni -, care pentru noi se aseamănă cu nebunia cronică, ireversibilă. Şi totuşi grecii - sau, în orice caz, unii dintre ei - puteau să se lase prinşi de ea sau să renunţe la ea când doreau. Nu putem să nesocotim aceste realităţi şi să le considerăm ca aparţinând în întregime mitologiei. Toate au la bază o documentaţie vastă, cu toate că şi cronicarii antici erau, la rândul lor, fascinaţi de aceste mituri, la fel cum suntem şi noi. Unii consideră că nebunia lor s-ar datora rugăciunilor şi posturilor, iar alţii susţin

că şi-ar avea originea în băutură. Cu siguranţă că şi isteria, prin natura sa de fenomen de grup, a avut un cuvânt de spus. Chiar şi aşa, este greu să explici extremismul fenomenului. Se pare că inşii posedaţi erau azvârliţi într-o stare pre-intelectuală, de iraţionalitate, unde personalitatea le era înlocuită cu ceva complet diferit - şi prin diferit înţeleg ceva nemuritor, sub orice formă ar apărea. Ceva inuman.

M-am gândit atunci la *Bacantele, o* piesă a cărei violenţă şi sălbăticie mă nelinişteau, ca şi sadismul zeului însetat de sânge. Comparând-o cu alte tragedii dominate de principii bine conturate despre dreptate, indiferent cât de aspră ar fi fost ea, această piesă reprezenta triumful barbariei asupra raţiunii: întunecată, haotică şi inexplicabilă.

— Nu ne place să o recunoaştem, spuse Julian, dar ideea de pierdere a controlului este cea care îi fascinează extraordinar de mult în primul rând pe cei ce se controlează mereu, aşa cum facem noi. Toţi oamenii cu adevărat civilizaţi - atât anticii, cât şi noi - s-au civilizat prin reprimarea intenţionată a instinctului animalic. Oare noi, cei din această încăpere, suntem foarte diferiţi de greci sau de romani? Nu suntem oare şi noi tot atât de obsedaţi de simţul datoriei, de respect, loialitate şi sacrificiu, de toate principiile pe care epoca modernă le găseşte atât de înspăimântătoare?

M-am uitat de jur împrejurul mesei la cele şase chipuri. Intr-adevăr, pentru gusturile moderne cei de acolo erau oarecum înspăimântători. Orice alt profesor ar fi sunat după consiliere psihologică imediat ce l-ar fi auzit pe Henry cum vrea să invadeze oraşul Hampden cu grupa de greacă veche.

— Dar pentru persoanele inteligente şi mai ales pentru cele perfecţioniste, aşa cum erau anticii şi cum suntem şi noi, asta reprezintă o tentaţie:

încercarea de a ucide acel sine primitiv, emotiv, plin de dorinţe. Numai că e o greşeală.

— De ce? întrebă Francis, aplecându-se încet în faţă.

Julian înălţă din sprâncene. Nasul lui lung şi înţelept îi conferea profilului său o uşoară înclinare în faţă, asemeni unui basorelief etrusc.

— Pentru că este periculos să ignori existenţa iraţionalului. Cu cât o persoană este mai cultivată, cu cât este mai inteligentă, cu cât îşi reprimă mai mult sentimentele, cu atât mai aprig simte nevoia să găsească o metodă de a-şi canaliza impulsurile primitive, pe care s-a chinuit atâta să le îmblânzească. Altfel, aceste forţe ancestrale se vor amplifica şi vor deveni tot mai puternice, până ce vor fi destul de violente ca să se poată dezlănţui, devenind şi mai devastatoare din cauza timpului pierdut şi reuşind să distrugă orice urmă de voinţă. Ca un avertisment legat de ce se poate întâmpla în lipsa unei asemenea valve de presiune, avem exemplul romanilor - împăraţii. Gândiţi-vă, de exemplu, la Tiberius, urâtul fiu vitreg, care a încercat să trăiască la înălţimea cerinţelor tatălui său vitreg, Augustus. Închipuiţi-vă numai ce presiune enormă apăsa pe umerii lui, nevoit fiind să se ridice la standardul impus de tatăl său, care fusese un mântuitor, un zeu. Oamenii l-au urât. În ciuda tuturor eforturilor sale, nu a reuşit niciodată să fie suficient de bun, să scape de şinele atât de urât de ceilalţi, şi în cele din urmă a cedat. A fost pur şi simplu măturat de propriile perversiuni şi a murit bătrân şi nebun, pierdut în grădinile plăcerilor din Capri, însă nici măcar acolo nu a fost fericit, cum crede lumea, ci dimpotrivă: s-a simţit îngrozitor. Înainte de a muri, a scris o scrisoare adresată Senatului: „Fie ca toţi zeii şi zeiţele să mă viziteze cu şi mai multă putere de distrugere decât simt în suferinţa mea zilnică". Gândiţi-vă la cei care i-au urmat: Caligula, Nero...

Julian a făcut o pauză.

— Geniul roman - şi, probabil, şi eroarea romană - era obsesia ordinii, continuă el. Acest lucru se poate vedea în arhitectura lor, în literatura lor, în legislaţia lor. E acea negare înverşunată a întunericului, a iraţionalului, a haosului.

Râse.

— Este uşor de înţeles de ce romanii, de obicei foarte toleranţi în privinţa religiilor străine, i-au persecutat fără milă pe creştini. Cât de absurd este să crezi că un infractor de drept comun a înviat din morţi şi cât de strigător la cer este să afirmi că urmaşii lui au sărbătorit bându-i sângele! Lipsa logicii i-a speriat şi i-a determinat să facă orice ca să zdrobească această religie. De fapt, cred că adevăratul motiv pentru care au luat măsuri atât de drastice era faptul că se simţeau nu doar speriaţi de fenomen, ci şi atraşi de el. Pragmaticii sunt de obicei cei mai superstiţioşi oameni. Cu toată logica lor, cine a trăit cu o frică mai mare de supranatural decât romanii? Grecii erau diferiţi, continuă Julian. Ei aveau o pasiune pentru ordine şi simetrie, la fel ca romanii, dar ştiau cât de copilăresc este să negi existenţa lumii nevăzute, a vechilor zei, a emoţiilor, a întunericului, a barbariei.

Julian s-a întrerupt şi s-a uitat la tavan câteva clipe, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Mai ţineţi minte despre ce vorbeam un pic mai devreme ? Despre faptul că lucrurile cele mai sângeroase şi mai îngrozitoare sunt uneori cele mai atrăgătoare? Aceasta, de fapt, este o idee de origine grecească - şi una foarte profundă! Frumuseţea este teroare. În faţa a orice numim frumuseţe tremurăm. Şi ce poate fi mai frumos şi mai emoţionant pentru un suflet grecesc sau un suflet ca al nostru decât să-ţi pierzi complet controlul? Să rupi lanţurile existenţei de o clipă, să zdruncini accidentul sinelui muritor? Euripide vorbeşte

despre *menade*: cu capul pe spate şi gâtul spre stele, „aduc mai mult a căprioare decât a fiinţe umane". Să fii complet liber! Desigur, unii sunt capabili să se elibereze de aceste patimi distructive într-o manieră mult mai vulgară şi mai puţin eficientă. Dar cât de înălţător este să le eliberezi dintr-o singură lovitură ! Să cânţi, să urli, să dansezi desculţ prin pădure în toiul nopţii, fără conştiinţa morţii, asemeni unui animal! Acestea sunt mistere cu adevărat pline de forţă! Urletul taurului. Izvoare de miere ţâşnind din pământ. Dacă am avea într-adevăr destul curaj în suflet ca să putem să dăm la o parte vălul şi să privim în ochi acea frumuseţe nudă, pură, teribilă şi să II lăsăm pe Dumnezeu să ne epuizeze, să ne devoreze, să ne elibereze de povara oaselor, şi apoi să ne mai naştem o dată...

Noi ne aplecam cu toţii, încet-încet, tot mai în faţă. Eu ţineam buzele întredeschise; eram conştient de fiecare gură de aer pe care o inspiram.

— Şi asta înseamnă pentru mine teribila seducţie a ritualului dionisiac... Greu de închipuit pentru noi... Acea flacără a fiinţei pure.

După curs am coborât pe scări de parcă aş fi fost într-un vis. Mă simţeam ameţit, dar alert, profund conştient că eram viu şi tânăr şi că era o zi frumoasă, cu un cer de un albastru senin, în care vântul se juca cu frunzele roşii şi galbene ca într-o ploaie de confetti.

Frumuseţea este teroare. În faţa a orice numim frumuseţe tremurăm.

În acea noapte mi-am notat în jurnal: „Copacii se află acum într-o stare de schizofrenie şi încep să îşi piardă controlul, şocaţi de stridenţa fierbinte a propriilor culori. Cineva - oare van

Gogh? - a spus că portocaliul este culoarea nebuniei. *Frumuseţea este teroare.* Vrem să fim devoraţi de ea, să ne ascundem în acea flacără care ne rafinează".

M-am dus la poştă (studenţi blazaţi, alte probleme ca de obicei) şi, încă uşor ameţit, i-am trimis mamei o vedere - arţari roşii ca focul şi un pârâu de munte. Propoziţia de pe spatele vederii recomanda: „Fă-ţi timp şi vino să vezi frumuseţile toamnei în Vermont între 25 septembrie şi 15 octombrie, când atinge apogeul frumuseţii".

În timp ce puneam vederea în compartimentul pentru alte localităţi, l-am văzut pe Bunny de cealaltă parte a sălii, cu spatele spre mine, uitându-se atent la cutiile poştale. S-a oprit în faţa a ceea ce părea a fi cutia mea şi s-a aplecat să pună Ceva în ea. Apoi s-a îndreptat imediat şi a plecat în grabă, cu mâinile în buzunar şi cu părul fluturându-i în toate direcţiile.

Am aşteptat până a plecat şi apoi m-am îndreptat către cutia mea. Înăuntru am găsit un plic gălbui, cu o hârtie scorţoasă şi foarte oficială, dar scrisul, în creion, era mâzgălit şi copilăros, ca al unui elev de clasa a cincea. Biletul din plic era şi el scris tot cu creionul, cu litere foarte mici, inegale şi foarte greu de descifrat.

Amice,

Ce-ai zice dacă am lua prânzul împreună sâmbătă pe la, să zicem, ora unu ? Ştiu un local mic, foarte drăguţ - cu cocteiluri şi tot ce vrei. Fac eu cinste. Te rog, vino!

Al tău,

Bunny

p.s. pune-ţi o cravată. Sunt sigur că vei purta oricum cravată, dar, în caz contrar, cei de la restaurant sunt în stare să te dea afară pe uşa din spate. Şi te fac ei să-ţi pui una dacă nu ai!

M-am uitat la bilet, apoi l-am pus în buzunar şi tocmai mă pregăteam să ies, când m-am împiedicat de domnul Roland. El chiar atunci intra. Prima dată a părut că nu îşi dă seama de unde să mă ia, dar când credeam că am scăpat, maşinăria ruginită a chipului său a început să scârţâie greoi şi o cartelă de recunoaştere a alunecat smucit, luminându-l.

— Bună ziua, domnule profesor Roland, am spus eu, abandonând orice fel de speranţă.

— Cum mai merge, băiete?

Se referea la maşina mea imaginară. Christine. Pâr, pâr, trosc, trosc.

— Bine, am răspuns.

— Ai dus-o la Redeemed Repair?

— Da.

— Diferite necazuri ?

— Da, am spus eu şi abia după aceea mi-am dat seama că data trecută îi spusesem că aveam probleme cu transmisia.

Dar profesorul Roland începuse deja un discurs informativ despre întreţinerea şi buna funcţionare a unei garnituri multiple de etanşare.

— Şi asta, a încheiat el, este una din principalele probleme pe care le ai cu o maşină străină. Poţi pierde mult ulei aşa.

Acele cutii de Penn State se tot adună, iar cutiile de Penn State nu cresc în copaci.

S-a uitat la mine cu înţeles.

— Cine ţi-a reparat garnitura?

— Nu-mi amintesc, am spus eu, arătându-mi plictiseala şi, în acelaşi timp, dorind să mă îndrept spre uşă.

— Cumva Bud?

— Cred că da.

— Sau Bill ? Bill Hundy e foarte bun.

— Cred că a reparat-o Bud.

— Ce părere ţi-ai făcut de bătrâna gaiţă?

Nu eram sigur dacă se referea la Bud sau la o gaiţă adevărată sau dacă nu cumva ne apropiam de teritoriul demenţei senile. Uneori era greu de imaginat că profesorul Roland era un cadru de renume al departamentului de Ştiinţe Sociale la un colegiu aşa de distins. Semăna mai mult cu un bătrânel din acela care se aşază lângă tine în autobuz şi încearcă să îţi arate bucăţelele de hârtie pe care le păstrează împăturite în portofel.

Începuse să reia informaţia pe care o prezentase anterior, despre garnitura multiplă de etanşare, iar eu aşteptam un moment potrivit să îmi „amintesc" deodată că întârziasem la o întâlnire, când a apărut, radiind de bucurie, cocârjat şi sprijinindu-se în baston, dr. Blind, un prieten de-al profesorului Roland. Dr. Blind (se pronunţă *Blend)* avea cam nouăzeci de ani şi predase în ultimii cincizeci de ani un curs care se intitula „Subspaţiile invariante", faimos atât pentru monotonia şi non-inteligibilitatea sa absolută, cât şi pentru faptul că examenul final era acelaşi de când se ştia şi consta dintr-o singură întrebare, la care se răspundea cu „Da" sau „Nu", întrebarea se întindea pe trei pagini, dar răspunsul era invariabil „*Da“*. Atât trebuia să ştii ca să treci examenul la Subspaţiile Invariante.

Dr. Blind era - dacă acest lucru este posibil - şi mai flecar decât dr. Roland. Împreună păreau o alianţă de super-eroi din cărţile cu benzi desenate,

o invincibilă confederaţie a plictiselii şi dezorientării. Am bălmăjit o scuză şi am întins-o repede, lăsându-i cu maşinăriile lor formidabile.

Capitolul 2

Am sperat că atunci când o să iau masa cu Bunny, vremea o să fie răcoroasă, întrucât cel mai bun sacou al meu era dintr-un tweed aspru, închis la culoare, dar sâmbătă dimineaţa, când m-am trezit, era cald şi avea să se facă şi mai cald.

— O să fie o zi toridă, de vară indiană[14], mi-a spus portarul când am trecut pe lângă el pe hol.

Sacoul era foarte frumos, din lână irlandeză gri, cu reflexe de un verde închis. Îl cumpărasem în San Francisco şi dădusem pe el toţi banii pe care îi câştigasem în vara aceea, însă era mult prea gros pentru o zi aşa însorită. Mi-am pus sacoul pe mine şi m-am dus la baie să îmi aranjez cravata.

Nu aveam nici un chef să vorbesc cu nimeni, aşa că am fost neplăcut surprins să o găsesc pe Judy Poovey la baie, spălându-se pe dinţi. Judy Poovey stătea la câteva camere distanţă de mine şi avea impresia că datorită faptului că este din Los Angeles, la fel ca şi mine, avem multe în comun. Mă urmărea pe coridoare, încerca să mă facă să dansez cu ea la petreceri şi le declarase câtorva fete că avea de gând să se culce cu mine, numai că, desigur, într-un limbaj mai puţin delicat. Judy avea nişte haine trăsnite, părul tapat şi un Corvette roşu cu număr de California pe care scria JUDY P. Avea şi o voce stridentă, care de multe ori te zgâria pe creier şi se auzea prin toată clădirea, asemenea ţipetelor înfricoşătoare ale unei păsări tropicale.

— Bună, Richard, mi-a spus ea, scuipând spuma de la pasta de dinţi.

Purta nişte blugi tăiaţi, care aveau pe ei un desen foarte ciudat făcut cu *magic markers,* şi o bustieră din spandex, care lăsa să i se vadă toracele intens „lucrat” la gimnastică aerobică.

— Bună, i-am răspuns, dând să îmi aranjez cravata.

— Arăţi bine azi!

— Mulţumesc.

— Ai o întâlnire?

Mi-am îndreptat privirea de la oglindă spre ea.

— Poftim?!

— Unde te duci?

Mă obişnuisem deja cu interogaţiile ei.

— Mă duc să iau prânzul.

— Cu cine?

— Cu Bunny Corcoran.

— îl cunoşti pe Bunny?

M-am uitat din nou spre ea.

— Să zicem. Dar tu?

— Sigur că da. Era şi el cu noi la cursul de Istoria Artei. E foarte amuzant. Cu toate acestea, nu îl pot suferi pe prietenul lui tocilar, cel cu ochelari... cum îl cheamă?

— Henry ?

— Da, el.

Judy s-a aplecat spre oglindă şi a început să îşi aranjeze părul, dând din cap dintr-o parte în alta. Avea nişte unghii de un roşu închis, gen Chanel, atât de lungi, încât mai mult ca sigur că erau false, din cele cumpărate de la raionul de cosmetice.

— Cred că e un dobitoc, a continuat ea.

— Mie mi se pare simpatic, am spus eu, puţin ofensat.

— Mie nu.

Şi-a făcut între timp o cărare pe mijloc, folosindu-se de un deget în loc de pieptene.

— Cu mine s-a purtat întotdeauna ca un nemernic. Nu-i pot suferi nici pe gemenii ăia.

— De ce ? Gemenii sunt chiar drăguţi.

— Da? a spus Judy, uitându-se la mine din oglindă doar cu un ochi rimelat. Să îţi povestesc ceva, continuă ea. Eram semestrul trecut la o petrecere şi eram foarte beată, ştii? Toţi se izbeau unii de alţii şi, nu ştiu din ce motiv, geamăna trecea prin ringul de dans, iar eu m-am izbit brusc şi cu putere în ea. Apoi ea mi-a zis ceva urât, ceva ce nu se cuvenea, şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să-i arunc berea în faţă. Era una din acele nopţi, ştii! Pe mine fuseseră turnate cam şase beri şi mi s-a părut lucrul cel mai firesc, aşa că l-am făcut şi eu. Ei, oricum, tipa a început să urle la mine şi într-o secundă a apărut fratele ei şi tipul ăla, Henry, şi erau cu toţii gata-gata să mă bată.

Judy şi-a prins părul într-o coadă de cal şi s-a uitat în oglindă să vadă cum îi stă.

— Deci, oricum, eu eram beată şi cei doi se aplecau spre mine într-un mod ameninţător şi îl ştii pe Henry cum e, cât e de *mare.* Mi-era destul de frică, dar eram prea beată ca să-mi pese, aşa că le-am spus să se ducă dracului. I-am înjurat.

S-a întors şi mi-a zâmbit.

— Băusem cam multe *kamikaze* în noaptea aia. De fiecare dată când beau asemenea trotil, mi se întâmplă câte ceva: îmi fac praf maşina, mă iau la bătaie...

— Şi ce s-a întâmplat?

A dat din umeri şi apoi s-a întors din nou spre oglindă.

— După cum ţi-am spus, i-am înjurat şi geamănul a început să *urle* la mine, de parcă voia să mă

omoare, ştii? Şi Henry ăla stătea pur şi simplu acolo, dar pentru mine el era cel mai înfricoşător. Deci, oricum, un prieten de-al meu care obişnuia să vină pe la petreceri şi care e foarte dur, face parte din banda motocicliştilor, cu lanţuri şi chestii... ai auzit vreodată de Spike Romney?

Auzisem. De fapt, îl şi văzusem la prima mea petrecere de vineri seara. Era un tip imens, de peste o sută de kilograme, avea cicatrice pe mâini şi vârfuri de metal la cizmele de motociclist.

— Ei, oricum, deci vine Spike şi îi vede pe indivizii ăştia care se legaseră de mine şi îl ia pe geamăn de umăr şi-i spune să dispară şi, până să-mi dau seama ce se întâmplă, cei doi au sărit pe el. Cei din jur, o mulţime, au tot încercat să îl tragă pe Henry, dar n-au reuşit. *Şase tipi* nu au putut să-l dea la o parte. I-a rupt lui Spike clavicula şi două coaste şi i-a făcut faţa varză. I-am spus eu lui Spike că ar fi cazul să cheme poliţia, dar avea el nişte probleme şi nu ar fi trebuit să fie atunci în campus. Oricum, a fost o întâmplare foarte nasoală.

Judy şi-a lăsat părul să-i cadă pe spate.

— Vreau să spun că Spike este dur. Şi *diabolic*. Ai fi zis că e capabil să-i bată măr pe fătălăii ăia în costume şi cravată.

— Hm, am făcut eu, încercând să nu râd.

Era amuzant să mi-l imaginez pe Henry, cu ochelarii lui mici şi rotunzi şi cu cărţile lui în limba pali, rupându-i clavicula lui Spike Romney.

— E ciudat, spuse Judy. Presupun că atunci când tipii scorţoşi se enervează, se enervează *rău de tot*. Ca şi tatăl meu, de fapt.

— Da, presupun, am răspuns, uitându-mă în oglindă şi aranjându-mi nodul la cravată.

— Distracţie plăcută, mi-a spus, dând să iasă pe uşă.

Apoi s-a oprit.

— Nu crezi că o să-ţi fie prea cald în sacoul ăsta?

— E singurul bun pe care îl am.

— Nu vrei să încerci unul de-al meu?

M-am întors şi m-am uitat la ea. Îşi făcea specializarea în design vestimentar şi, ca urmare, avea nenumărate genuri de haine ciudate la ea în cameră.

— E al tău?

— L-am şterpelit din dulapul de la magazinul de costume. Voiam să-l tai şi să fac din el ceva gen bustieră.

„Minunat!" mi-am zis în sinea mea, dar am urmat-o. În mod inexplicabil, sacoul era grozav, de la Brooks Brothers: din mătase şi fără căptuşeală, crem şi cu dungi de un verde strălucitor. Deşi îmi era un pic lărguţ, îmi venea cum trebuie.

— Judy, i-am spus, uitându-mă la butoni, e pur şi simplu minunat. Eşti sigură că nu te încurcă dacă îl iau?

— Poţi să-l păstrezi. Oricum nu am timp să fac ceva cu el acum. Sunt prea ocupată să cos afurisitele de costume pentru nenorocita aia de piesă, *Cum vă place.* Premiera e în trei săptămâni şi nu ştiu ce o să mă fac. Am o mulţime de boboci care lucrează pentru mine semestrul ăsta, dar ăia habar n-au să facă diferenţa între o maşină de cusut şi o gaură în pământ.

— Apropo, îmi place la nebunie sacoul tău, prietene, mi s-a adresat Bunny când ne-am dat jos din taxi. Mătase, nu-i aşa? continuă.

— Da. A fost al bunicului meu.

Bunny a luat o bucată din materialul plin, gălbui, de lângă butoni şi l-a frecat puţin ca să-i simtă textura.

— Superbă haină, spuse cu emfază. Cu toate acestea, nu-i chiar potrivită pentru perioada asta.

— Nu?

— Nu, pentru că aici suntem pe Coasta de Est! Ştiu că acolo la voi sunteţi foarte *laissez-faire* când e vorba de îmbrăcăminte, dar aici nu poţi să umbli în costum de baie tot anul.

Negru şi bleumarin, numai negru şi bleumarin, ăsta e secretul... Stai, lasă-mă pe mine să-ţi deschid uşa. Sper să îţi placă localul. Nu este exact Polo Lounge[15], dar pentru Vermont nu e rău deloc, nu crezi?

Era un restaurant mic, frumos, cu feţe de masă albe şi geamuri mari, care dădeau spre grădina conacului, cu garduri vii, trandafiri pe spaliere şi cu şiruri de călţunaşi străjuind aleea pietruită. Majoritatea clienţilor erau de vârstă medie şi destul de bogaţi, genul de avocaţi rumeni de provincie care, potrivit modei din Vermont, purtau pantofi de poliţişti la costume Hickey-Freeman. Doamnele aveau un ruj lucios şi fuste evazate şi, în felul lor, arătau bine: bronzate şi neostentative. Un cuplu s-a uitat la noi când am intrat, iar eu eram perfect conştient de impresia pe care o făceam: doi studenţi tineri, arătoşi, cu părinţi bogaţi şi lipsiţi de orice fel de griji. Deşi după vârstă majoritatea doamnelor de acolo ar fi putut să ne fie mame, vreo două dintre ele erau chiar atrăgătoare. Marfă, nu glumă, mă gândeam eu, imaginându-mi o doamnă din acelea cu o vilă mare, o doamnă lipsită de griji, al cărei soţ e tot timpul plecat în interes de serviciu. Cine romantice, bani de cheltuială, poate şi ceva mai substanţial, cum ar fi o maşină...

Şi-a făcut apariţia un ospătar.

— Aveţi rezervare ?

— Da, pe numele Corcoran, spuse Bunny, cu mâinile în buzunare, legănându-se uşor în faţă şi-n spate pe călcâie. Pe unde umblă Caspar azi?

— E-n vacanţă. Se întoarce peste două săptămâni.

— Ei, bravo lui! spuse Bunny din tot sufletul.

— O să-i zic că aţi întrebat de el.

— Da, chiar te rog! Caspar e un tip super, îmi spuse Bunny în timp ce ospătarul ne conducea la masă. Şef de sală. Un tip masiv, cu mustaţă. Austriac sau aşa ceva. Şi nici nu e (îşi coborî vocea, ajungând aproape să şoptească) homosexual, dacă îţi vine să crezi. Ciudaţilor ăstora le place să lucreze prin restaurante, ai observat? Vreau să zic că *absolut fiecărui homosexual...*

În acel moment am observat cum ospătarului nostru i se înţepeneşte uşor gâtul.

— ...pe care l-am cunoscut în viaţa mea era obsedat de mâncare. Mă întreb de ce oare? O fi ceva psihologic? Mie mi se pare că...

I-am făcut semn să tacă, dar chiar atunci ospătarul s-a întors şi ne-a aruncat o privire indescriptibil de răutăcioasă.

— Vă place masa, domnilor?

— Desigur, răspunse Bunny, radiind.

După ce ne-a prezentat meniul cu o delicateţe afectată, sarcastică, ospătarul s-a îndepărtat. M-am aşezat şi am deschis meniul de vinuri, cu faţa arzând. Bunny s-a lăsat comod pe scaun, a luat o înghiţitură de apă şi a privit în jur.

— E un loc grozav, spuse el.

— E drăguţ.

— Dar nu se compară cu Polo, a adăugat, sprijinindu-se cu un cot pe masă şi dându-şi cu

cealaltă mână părul la o parte din ochi. Mergi des acolo? La Polo mă refer.

— Nu prea des.

Nici nu auzisem de localul acela, ceea ce era de înţeles, din moment ce se afla la aproximativ şase sute de kilometri distanţă de oraşul unde locuiam eu.

— Pare a fi un loc potrivit să mergi cu tatăl tău, spuse Bunny gânditor. Pentru discuţii de la bărbat la bărbat şi alte chestii bărbăteşti. Pentru aşa ceva tatăl meu preferă Oak Bar din Piaza. Ne-a dus pe mine şi pe fraţii mei acolo când am făcut optşpe ani ca să ne cumpere prima băutură alcoolică din viaţa noastră.

Eu sunt singur la părinţi şi mă interesează fraţii şi surorile celor cu care vin în contact.

— Fraţi? am întrebat. Câţi?

— Patru: Teddy, Hugh, Patrick şi Brady.

Bunny râse.

— A fost groaznic când m-a dus acolo, pentru că eram cel mai mic şi pentru mine era un lucru foarte important, iar tata spunea încontinuu „Poftim, fiule! Prima ta băutură!“ sau „Probabil că eu o să mor în curând..." şi alte prostii de genul ăsta, a adăugat el. Şi în tot acest timp eu eram mort de frică. Eu şi prietenul meu cel mai bun, Cloke, veniserăm cu o lună în urmă de la Saint Jerome’s ca să lucrăm o zi la bibliotecă pentru proiectul nostru de la istorie şi făcuserăm o notă imensă şi lungă chiar acolo, la *Oak Bar,* după care am şters-o fără să plătim. Ştii şi tu, glume de ştrengari. Şi iată-mă acolo din nou, de data asta *cu tata.*

— Şi te-au recunoscut ?

— Mda, a răspuns Bunny abătut. Ştiam că aşa o să se întâmple. Dar au fost foarte discreţi. N-au spus

nimic. În schimb, au trecut nota aceea imensă făcută de noi în contul tatălui meu.

Am încercat să-mi imaginez scena: tatăl beat, îmbrăcat într-un costum cu vestă, amestecându-şi în pahar whisky-ul sau, mă rog, ce bea el acolo, şi Bunny, care arăta ca un mieluşel spăşit, dar fiind de fapt plin de poftă de viaţă. Un băiat zdravăn, bine dezvoltat, genul de adolescent care joacă fotbal american în echipa liceului. Şi genul de fiu pe care, în secret, şi-l doreşte orice tată: solid, cumsecade, nu foarte deştept, iubitor de sporturi, bine dotat la trântit palme pe spatele altora şi la povestitul de glume deocheate.

— Şi şi-a dat seama? am întrebat eu. Mă refer la tatăl tău, am adăugat.

— Nu. Era deja dus de val. Beat mort. Cred că nu şi-ar fi dat seama nici dacă aş fi fost chiar eu barmanul de la Oak Bar.

Ospătarul se îndreptă din nou spre noi.

— Priveşte, se apropie domnul Picioare Iuţi, spuse Bunny, făcându-se că se uită în meniu. Te-ai hotărât ce vrei să mănânci ?

— Ce-i în asta? l-am întrebat pe Bunny, aplecându-mă să mă uit la băutura pe care i-o adusese ospătarul.

Era un pahar mare cât un bol cu peşti, de culoarea coralului strălucitor, cu paie colorate şi umbreluţe din hârtie şi cu mici bucăţele de fructe care ieşeau în afară în nişte unghiuri haotice.

Bunny a scos una din umbreluţe şi i-a lins capătul.

— O grămadă de chestii: rom, suc de coacăze, lapte de nucă de cocos, triplu sec, lichior de

piersici, cremă de mentă şi multe altele. Gustă, e foarte bun.

— Nu, mulţumesc.

— Haide.

— Nu, nu vreau.

— Te rog.

— Nu, mulţumesc, chiar nu vreau, am spus eu.

— Prima dată când am gustat ceva de genul ăsta a fost în Jamaica, acum două veri. Un barman pe nume Sam mi-a pregătit băutura. Mi-a spus: bea trei pahare din astea şi după aia, fiule, nu o să mai fii în stare nici să nimereşti uşa. Şi Dumnezeu mi-e martor că, într-adevăr, n-am mai nimerit-o. Ai fost vreodată în Jamaica?

— Nu recent.

— Probabil tu eşti obişnuit din California cu palmieri şi nuci de cocos şi chestii din astea. Mie mi s-a părut superb. Mi-am cumpărat un costum de baie roz, cu flori. Ca lumea! Am încercat să îl determin şi pe Henry să vină în Jamaica, dar a zis că pe acolo nu e pic de cultură, ceea ce mie nu mi se pare adevărat, pentru că aveau un mic muzeu sau ceva.

— Te înţelegi bine cu Henry ?

— Sigur, cum să nu? răspunse Bunny, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Am fost colegi de cameră în primul an.

— Şi îţi place tipul ?

— Cu siguranţă, cu siguranţă. E însă dificil să convieţuieşti cu unul ca el. Urăşte gălăgia, urăşte musafirii şi urăşte dezordinea. Deci nici nu se mai pune problema să aduci pe cineva în cameră ca să asculţi câteva din discurile lui Art Pepper, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Cred că e un pic cam necioplit.

Bunny ridică din umeri.

— Ăsta e felul lui de a fi. Mintea lui nu lucrează la fel cum lucrează mintea mea sau a ta. El e tot timpul cu capul în nori împreună cu Platon al lui sau altceva de genul ăsta. Munceşte prea mult, se ia prea în serios, studiază sanscrita şi limba coptă şi o mulţime de alte limbi ciudate. Henry, îi spun, dacă tot ai de gând să îţi pierzi timpul învăţând ceva în afară de greacă - eu personal am convingerea că numai greaca şi engleza, regina lingvisticii contemporane, sunt limbile de care are nevoie un bărbat în viaţă -, de ce nu îţi cumperi mai degrabă nişte discuri Berlitz[16], să îţi mai îmbunătăţeşti puţin franceza? Găseşte-ţi o dansatoare de cabaret sau ceva de genul ăsta. *Voule-vu cuşe avec moa* şi tot restul.

— Câte limbi ştie ?

— Le-am pierdut numărul. Şapte sau opt. Poate să citească şi *hieroglife.*

— Uau!

Bunny dădu din cap cu fermitate.

— E un geniu băiatul ăsta. Ar putea deveni translator pentru Naţiunile Unite dacă ar vrea.

— De unde e?

— Missouri, răspunse el cu atâta seriozitate, încât am crezut că glumeşte şi, prin urmare, am râs.

Bunny a înălţat din sprâncene, amuzat.

— Ce credeai, că e de la Buckingam Palace sau ceva asemănător?

Am ridicat din umeri, încă râzând. Henry era un tip aşa de ciudat, încât îmi venea greu să cred că ar fi dintr-o regiune cunoscută.

— Mda, băiatul e din statul lui *Show Me.* E din St. Louis, ca şi bătrânul Tom Eliot. Tatăl său este un fel de magnat al construcţiilor, unul nu prea cinstit, cel puţin din câte îmi spune vărul meu din St.

Louis. Nu că Henry ţi-ar da vreun indiciu cu privire la ocupaţia tatălui său. Se comportă ca şi cum nu ştie şi, cu siguranţă, nici nu îl interesează.

— Ai fost vreodată acasă la el?

— Glumeşti, nu? Este atât de secretos, încât ai crede că e vorba de Proiectul Manhattan sau altceva de genul ăsta. Dar am văzut-o o dată, din întâmplare, pe mama lui. Se oprise la Hampden în drum spre New York, ca să îl vadă, şi am dat peste ea în timp ce se afla pe undeva prin clădirea Monmouth, întrebând în dreapta şi în stânga dacă ştie cineva unde e camera lui Henry.

— Cum arăta ?

— O doamnă tare drăguţă. Păr închis la culoare, ochi albaştri ca ai lui Henry, blană de nurcă. Puţin cam prea rujată pentru gustul meu. Teribil de tânără. Henry e unicul ei „pui“, iar ea îl *adoră.*

Bunny s-a aplecat puţin în faţă şi mi-a şoptit în continuare:

— Familia lui are atâţia bani de nici *nu îţi vine să crezi*! Milioane peste milioane! Desigur, sunt proaspăt îmbogăţiţi, însă banul e ban. Înţelegi ce vreau să spun!

Mi-a făcut cu ochiul. Apoi a continuat:

— Apropo, am tot vrut să te întreb: cum îşi câştigă tatăl tău averea?

— Din petrol, am spus, lucru care, parţial, era adevărat.

Bunny a rămas cu gura căscată la auzul răspunsului meu.

— Aveţi ceva sonde de petrol?

— Ei bine, avem una, am răspuns eu modest.

— Dar e una productivă?

— Aşa se spune.

— Mamă! spuse Bunny, dând din cap. Vestul de Aur.

— A fost darnic cu noi.

— Doamne! Tatăl *meu* este doar un amărât de preşedinte de bancă.

Am simţit nevoia să schimb subiectul. Era deja prea riscant, din moment ce discuţia se îndrepta spre o zonă alunecoasă.

— Dacă Henry e din St. Louis, cum se face că e aşa deştept?

Asta era o întrebare destul de incomodă, însă Bunny, în mod neaşteptat, mi-a răspuns.

— Henry a avut un accident când era mic. A fost lovit de o maşină şi era cât pe ce să moară. A lipsit de la şcoală câţiva ani, a avut meditatori acasă şi alte chestii de genul ăsta. Nu de alta, dar mult timp n-a putut decât să stea în pat şi să citească. Cred că a fost un fel de copil-minune, care putea să citească un text la nivel de colegiu încă din grădiniţă.

— A fost lovit de o maşină?!

— Eu *cred* că aşa a fost. Nu pot să mă gândesc la altceva. Nu îi place să vorbească despre asta. (Bunny îşi coborî vocea.) Ai observat că se piaptănă astfel încât părul să îi cadă pe partea dreaptă? Face asta ca să îşi acopere cicatricea. Aproape că era să-şi piardă ochiul şi de aceea nici nu vede prea bine cu el. Din acelaşi motiv are şi un mers mai ţeapăn, de parcă şchiopătează. Nu că ar conta, din moment ce altfel e puternic ca un taur. Sincer, nu ştiu cum reuşeşte să ridice greutăţi şi altele asemenea. Oricum, s-a recuperat singur în mod extraordinar. Pare a fi un Teddy Roosevelt în toată regula. Depăşeşte orice obstacol. Nu poţi să nu-l admiri!

Bunny şi-a dat părul pe spate şi i-a făcut semn ospătarului să îi mai aducă de băut.

— Ia, de exemplu, pe cineva ca Francis, continuă el, care, după părerea mea, e la fel de deştept ca Henry. E băiat de societate şi e bogat. Însă pentru el a fost prea uşor. A avut totul de-a gata. E leneş, îi place să se joace după şcoală şi nu ar face nimic altceva decât să bea şi să meargă la petreceri. Henry însă... spuse el, ridicând din sprâncene. Chiar de l-ai bate şi tot nu poţi să-l îndepărtezi de cărţile lui de greacă. Ah, mulţumesc, domnule! îi zise ospătarului, care ţinea în mână un alt pahar cu acea băutură de culoarea coralului.

— Mai vrei unul? mă întrebă.

— Nu, mulţumesc.

— Haide, bătrâne! Fac cinste.

— Atunci încă un Martini, vă rog, i-am spus ospătarului, care deja plecase şi care s-a întors şi m-a privit tăios.

— Mulţumesc, i-am spus eu încet, întorcându-mi privirea dinspre zâmbetul lui răutăcios până când m-am convins că a dispărut.

— Ştii ce urăsc eu cel mai tare? zise înţelegător Bunny. Un homosexual ţâfnos. După părerea mea, ar trebui să îi adune pe toţi undeva şi să îi ardă pe rug.

Cunoscusem bărbaţi care discriminau homosexualitatea pentru că nu se simţeau în largul lor în prezenţa acesteia şi poate că asta se datora unor înclinaţii ascunse în zona aceea. Dar cunoscusem şi bărbaţi care nu suportau homosexualitatea şi o şi arătau. La început îl încadrasem pe Bunny în prima categorie. Felul în care dădea mâna cu cineva, faptul că intimitatea de club îi era complet străină şi, deci, suspectă... În plus, trebuia ţinut seama şi de faptul că studia clasicii, care erau inofensivi, dar care năşteau semne de întrebare în unele cercuri. („Vrei să ştii ce înseamnă *clasicii* ?“ mă întrebase cu doi ani în urmă, la o petrecere, un decan beat de la admiteri.

„O să îţi spun eu ce înseamnă clasicii: *războaie şi tipi homo.“* Era, desigur, o frază sentenţioasă şi în acelaşi timp vulgară, dar, ca orice vulgaritate, are sâmburele ei de adevăr.)

Cu cât îl ascultam mai mult pe Bunny, cu atât mai tare mă convingeam că nu afişa un râs afectat şi nici nu era vorba de nevoia de a se face plăcut. În loc de asta, avea un fel de atitudine jucăuşă şi necontrolată, ca a unui veteran din războaiele de peste ocean, un soldat bătrân şi bizar, căsătorit de ani de zile, tată a nenumăraţi copii, şi care găseşte subiectul respingător şi, în acelaşi timp, amuzant.

— Dar prietenul tău, Francis ?

Eram meschin, cred, sau poate doar voiam să văd cum va reacţiona. Cu toate că Francis ar fi putut, în egală măsură, să fie sau nu homosexual - putea la fel de bine să fie un tip mai degrabă periculos pentru fete -, cu siguranţă era genul şiret, bine îmbrăcat, care nu se speria uşor şi care pentru nasul de cunoscător al lui Bunny ar fi trebuit să stârnească o oarecare suspiciune.

Bunny s-a uitat la mine mirat.

— E o prostie! Cine ţi-a spus asta?

— Nimeni. Doar Judy Poovey, am zis eu când am văzut că nu acceptă cuvântul „nimeni” drept răspuns.

— Înţeleg de ce a spus-o, dar în ziua de azi despre toată lumea se spune că ar fi homosexuală. Dar mai există încă pe lume şi genul de băiatul mamii. Tot ce-i trebuie lui Francis este o fată.

Se uită la mine pătrunzător prin ochelarii lui minusculi, înnebunitori.

— Dar tu? m-a întrebat el, cu o notă beligerantă în voce.

— Ce e cu mine?

— Eşti de unul singur? Sau ai vreo majoretă care te aşteaptă acasă, la Hollywood High?

— Nu, am spus.

Nu aveam nici un chef să îi povestesc tocmai lui de problemele cu prietena mea. Abia de curând reuşisem să mă rup dintr-o relaţie lungă şi claustrofobică cu o fată din California, pe care o vom numi Kathy. Am cunoscut-o acasă în primul an de liceu şi iniţial m-am simţit atras de ea, întrucât părea o ţipă inteligentă şi permanent nemulţumită, la fel ca mine, dar după aproximativ o lună, timp în care nu s-a mai dezlipit de mine, am început să înţeleg, cumva îngrozit, că nu era altceva decât o tipă comună, o versiune de tip *pop-psychology*[1] a Sylviei Plath. Legătura noastră dura la nesfârşit, ca într-o telenovelă siropoasă, cu toate prelungirile, lamentaţiile şi confesiunile de prin parcări, gen ce înseamnă să fii „inadecvat" şi să ai o „proastă imagine personală", adică toate banalele necazuri amoroase. Kathy a reprezentat principalul motiv pentru care eram atât de disperat să plec de acasă şi tot ea era responsabilă pentru reţinerea mea în faţa fetelor strălucitoare şi evident inofensive pe care le-am cunoscut în primele săptămâni de şcoală.

Amintirea ei mi-a întunecat mintea. Bunny se sprijinea de cealaltă parte a mesei.

— E adevărat, a întrebat Bunny, aplecându-se spre mine, că fetele sunt mai frumoase în California?

Am început să râd atât de tare, încât preţ de o clipă am crezut că o să îmi iasă băutura pe nas.

— Frumuseţi ale plajei? a continuat el, făcându-mi cu ochiul. *Beach Blanket Bingo?* Agăţatul la cearşaf pe plajă?[17]

— Să ştii că da.

Se arătă foarte mulţumit de răspunsul meu. Se aplecă şi mai mult spre mine, peste masă, şi

începu să-mi povestească de propria lui prietenă, care se numea Marion.

— Sunt sigur că ai văzut-o. E micuţă, are ochi albaştri şi este cam atât de înaltă.

Sincer să fiu, parcă îmi suna cunoscut. II văzusem în prima săptămână pe Bunny la poştă, vorbind pe un ton destul de oficial cu o fată care aducea bine cu descrierea făcută de el.

— Ei bine, da, a spus Bunny mândru, jucându-se cu degetul pe marginea paharului, e iubita mea şi pot să-ţi spun că ea e cea care mă ţine pe linia de plutire.

De data asta replica m-a surprins în timp ce înghiţeam şi era cât pe ce să mă înec din cauza râsului.

— Şi, în plus, se specializează în pedagogie. Vrea să devină educatoare. Nu-i aşa că-i adorabilă? Adică vreau să spun că e o *fată* în adevăratul sens al cuvântului, a spus el, făcând un semn care voia să indice o anumită distanţă între ei. Are părul lung, are forme şi nu îi este frică să fie feminină. Îmi place asta la o fată. Ai să zici că sunt demodat, dar nu prea mă dau eu în vânt după tipele foarte deştepte. Ia-o, de exemplu, pe Camilla. E haioasă şi e o ţipă de treabă şi restul...

— Haida-de, am spus eu, încă râzând. E într-adevăr foarte drăguţă.

— Sigur că e, a aprobat el, ridicându-şi mâna în aer în semn de pace. E o ţipă extraordinară. Întotdeauna am afirmat asta. Seamănă cu statuia Dianei din clubul tatălui meu. Singurul lucru care îi lipseşte este mâna unei mame care să se fi ocupat de ea. Camilla rămâne un trandafir sălbatic, spre deosebire de unul altoit. Nu se străduieşte să fie feminină, ştii, şi mai şi aleargă majoritatea timpului în hainele lălâi ale fratelui ei, iar dacă unor fete le stă bine aşa, ei, după părerea mea, nu i se potriveşte deloc. Seamănă prea mult cu fratele

ei. Vreau să spun că Charles este un tip bine şi are şi un caracter pe măsură, dar nu aş vrea să mă însor cu el, nu-i aşa?!

Se pornise rău şi era pe punctul de a mai zice ceva, dar s-a oprit brusc, încruntându-se, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de un lucru neplăcut. Eram derutat şi totuşi un pic amuzat: era oare Bunny speriat că spusese prea multe, speriat că o să pară ridicol? încercam să mă gândesc cum să schimb cât mai repede subiectul, să îl uşurez de o povară, dar tocmai atunci s-a răsucit pe scaun şi a scrutat atent cu privirea cealaltă parte a localului.

— Uite, a spus el, crezi că aia e comanda noastră? Ar fi şi timpul!

În ciuda porţiilor mari pe care le-am mâncat în acea după-amiază - supe, homari, pateuri, aspic, în fine, o serie teribil de diversificată şi de masivă -, de băut am luat şi mai mult: încă trei sticle de Taittinger pe lângă cocteiluri şi chiar nişte lichior, astfel încât masa noastră a devenit treptat un fel de punct de convergenţă al încăperii, în jurul căruia se învârteau - la propriu - tot felul de lucruri învăluite într-o ceaţă ameţitoare. Am continuat să beau din pahare ce apăreau în faţa mea ca prin farmec, iar Bunny continua să propună toasturi pentru orice, de la Colegiul Hampden la Benjamin Jowett şi la Pericle din Atena, toasturile lui devenind tot mai înflăcărate pe măsură ce trecea timpul, astfel încât în clipa când a venit cafeaua, afară aproape că se întunecase. Bunny era beat în ultimul hal când l-a rugat pe ospătar să ne aducă două trabucuri, ceea ce omul a şi făcut, prezentându-ni-le odată cu nota de plată întoarsă cu faţa în jos, pe o tăviţă.

Încăperea întunecoasă ajunsese să se învârtă cu o viteză destul de considerabilă, iar

trabucul era departe de a-mi fi de folos, ba chiar dimpotrivă: mă făcea să văd nişte pete de lumină care aveau o margine întunecată şi care îmi reaminteau, în mod neplăcut, de acele creaturi unicelulare pe care trebuia să le privesc la microscop până îmi vâjâia capul. Am stins trabucul în scrumieră - sau, mai bine zis, în ceea ce luam eu drept scrumieră, dar care era de fapt farfurioara mea cu desert. Bunny şi-a scos ochelarii cu rame de aur, desprinzându-le tacticos fiecare braţ de după ureche, şi a început să îi şteargă cu un şerveţel. Fără ochelari, ochii săi păreau foarte mici şi şterşi, dar în acelaşi timp prietenoşi, chiar dacă erau umeziţi din cauza fumului şi ridaţi pe la colţuri din cauza râsului.

— Oh, ăsta chiar că a fost un prânz adevărat, nu-i aşa, prietene? mi s-a adresat el, cu trabucul între dinţi, ţinând în acelaşi timp ochelarii în lumină şi căutând dâre de praf pe ei.

Aducea mult cu Teddy Roosevelt *sans moustache,* pregătit să-i conducă pe Rough Riders pe San Juan Hill sau să pornească la o vânătoare de animale sălbatice ori ceva asemănător.

— A fost minunat, mulţumesc.

Bunny m-a învăluit într-un nor de fum albăstrui şi urât mirositor.

— Mâncare bună, companie plăcută, o mulţime de băutură... ce altceva aş putea să-mi mai doresc? Ştii cântecul ăla?

— Care cântec?

— *Îmi doresc o cină şi o conversaţie... Încă ceva, tra-la-la, fredonă el.*

— Nu-l ştiu.

— Nici eu nu-l ştiu. Îl cântă Ethel Merman.

Lumina era din ce în ce mai difuză şi mă chinuiam să mă concentrez ca să văd lucrurile din

imediata mea apropiere. Am observat că localul era pustiu, dar am putut totuşi distinge o umbră neclară, cu aspect supranatural, căreia îi lipsea însă acel aer îngândurat despre care se spune că ar însoţi umbrele în lumea de dincolo. Aşa cum am bănuit, era chiar ospătarul nostru. Noi eram centrul atenţiei sale şi simţeam pur şi simplu o undă de ură venind dinspre el.

— Of, am spus eu, răsucindu-mă pe scaun, gata-gata să îmi pierd echilibrul. Poate că ar trebui să plecăm.

Bunny a făcut un semn larg cu mâna, a întors nota să o studieze, căutând în acelaşi timp ceva în buzunar. După o secundă s-a uitat la mine şi a zâmbit.

— Vreau să-ţi spun ceva, bătrâne.

— Ce?

— Îmi pare rău că îţi fac aşa ceva, dar ce-ai zice dacă mi-ai face tu cinste de data asta?

I-am aruncat o privire beată şi am început să râd.

— N-am nici un ban la mine!

— Nici eu! Ciudat lucru! Se pare că mi-am uitat portofelul acasă.

— Haida-de! Glumeşti!

— Nu!!! Nu am nici măcar o para chioară. Sunt gata să-mi întorc buzunarele pe dos ca să vezi şi tu, dar nu vreau să ne vadă domnul Picioare Iuţi.

Am devenit conştient de prezenţa răuvoitorului nostru chelner, ce ne urmărea din umbră, ascultând discuţia noastră cu interes.

— Cât e totalul?

Bunny şi-a trecut degetul tremurând peste coloana de numere.

— Vine cam două sute optzeci şi şapte de dolari şi cincizeci şi nouă de cenţi. Şi asta fără bacşiş.

Am rămas uluit la auzul acestei sume şi la vederea nepăsării lui Bunny.

— E cam mult!

— Din cauza băuturii.

— Ce ne facem?

— Nu poţi să scrii un cec sau să faci ceva? mă întrebă el.

— Nu am nici un cec!

— Atunci plăteşte cu cârdul!

— Nu am card!

— Eh, haide!

— Nu am! am spus eu, din ce în ce mai iritat.

Bunny şi-a dat scaunul la o parte şi s-a uitat cu o nepăsare studiată de jur împrejurul restaurantului, ca un detectiv care tocmai a intrat în holul unui hotel, şi pentru câteva secunde am crezut că o să o ia la fugă. Apoi m-a bătut pe umăr.

— Stai liniştit, prietene, a şoptit el, mă duc să dau un telefon.

Şi a plecat liniştit, cu mâinile în buzunare. Îi desluşeam în întuneric doar albul şosetelor.

A stat destul de mult. Mă întrebam dacă o să se mai întoarcă, dacă nu cumva se strecurase pe un geam şi mă lăsase pe mine să achit nota, când, într-un final, uşa se deschise şi Bunny îşi făcu din nou apariţia în încăpere.

— Nici o grijă. Ş-a rezolvat, a spus el, aşezându-se pe scaun.

— Ce ai făcut?

— L-am sunat pe Henry.

— Şi vine încoace ?

— Cât ai clipi.

— E nervos ?

— Nu, a răspuns Bunny, alungându-mi ideea cu o fluturare uşoară a mâinii. E chiar încântat să o facă. Fie vorba între noi, cred că e fericit să mai iasă din casă.

După aproximativ zece minute neplăcute, timp în care ne-am prefăcut că sorbim zaţul rămas din cafeaua noastră rece ca gheaţa, Henry şi-a făcut apariţia cu o carte sub braţ. — Vezi ? a şoptit Bunny. Ştiam eu că o să vină. Bună! Henry s-a apropiat de masă.

— Doamne, cât de bucuros sunt să te văd! continuă Bunny.

— Unde e nota? a întrebat Henry pe un ton lipsit de orice inflexiune.

— Aici e, prietene! răspunse Bunny, căutând ameţit printre pahare şi ceşti. Mii de mulţumiri! îţi rămân dator!

— Bună! a spus Henry, întorcându-se spre mine.

— Bună!

— Ce faci?

Era ca un robot.

— Bine.

— Asta e bine.

— Poftim, prietene, spuse Bunny, înmânându-i nota.

Henry s-a uitat la total fără să schiţeze nici un fel de gest.

— Ei bine, spuse Bunny vesel, cu o voce care rupse acea tăcere sâcâitoare, îmi cer scuze că te-am răpit de lângă cărţile tale, în caz că nu le-ai

adus aici. Ce carte ţi-ai luat cu tine? E ceva de capul ei?

Fără să spună un cuvânt, Henry i-a înmânat cartea. Titlul de pe copertă era scris într-o limbă orientală. Bunny s-a holbat la carte timp de câteva momente, după care i-a dat-o înapoi.

— E drăguţă! a spus el slab.

— Sunteţi gata de plecare ? ne-a întrebat dintr-odată Henry.

— Sigur, sigur! a răspuns Bunny repezit, ridicându-se şi aproape dărâmând masa. Doar spune când. *Undele, undele!* Noi suntem gata.

Henry a achitat nota în timp ce Bunny stătea în spatele său, ca un copil care făcuse ceva rău. Drumul cu maşina spre casă a fost îngrozitor. Bunny, care se aşezase în spate, nu contenea cu tentativele de a porni o discuţie, dar toate s-au soldat cu un eşec. Eu stăteam în faţă, cu Henry, care îşi ţinea ochii numai înainte, la drum, în timp ce eu mă tot jucam cu scrumiera, deschizând-o şi închizând-o cu zgomot, până ce mi-am dat seama cât de enervantă era faza pentru ceilalţi şi m-am silit cu greu să încetez.

Mai întâi am oprit la Bunny. Printre nenumărate fraze de politeţe bolborosite aiurea, Bunny m-a bătut pe umăr prieteneşte şi s-a dat jos.

— Ei bine, Henry, Richard... iată-ne ajunşi. Minunat. Superb. Vă mulţumesc din suflet - un prânz extraordinar - ei, pe curând, da, da, paaa...

A trântit uşa şi a luat-o pe cărare cu un pas grăbit.

Imediat ce l-a văzut înăuntru, Henry s-a întors spre mine şi mi-a zis:

— Îmi cer scuze.

— Dar nu trebuie, am spus eu stânjenit. A fost doar o încurcătură. O să îţi înapoiez eu banii.

Şi-a trecut mâna prin păr şi am fost surprins să văd că îi tremură.

— Nici să nu aud de aşa ceva! E vina lui.

— Dar...

— A zis că îţi face cinste, nu?

Avea un ton uşor acuzator.

— Da, dar...

— Şi *s-a întâmplat pur şi simplu* să îşi lase portofelul acasă!

— Da. I se poate întâmpla oricui.

— Nu, nu se poate. E un glumă urâtă. Dar de unde să ştii tu? El are impresia că persoana cu care iese poate dispune imediat de o sumă mare de bani şi nu se gândeşte niciodată în ce postură delicată îl pune pe celălalt. Şi, ca să o luăm din altă perspectivă, ce s-ar fi întâmplat dacă eu nu eram acasă?

— Sunt sigur că şi-a uitat portofelul.

— Aţi luat un taxi până acolo, nu? Cine a plătit?

Am început să protestez în mod automat, dar m-am oprit brusc. Bunny plătise taxiul: asta îmi aminteam, pentru că făcuse mare caz.

— Vezi ? Nici nu îl duce capul să se ascundă foarte bine! E destul de grav că face la fel cu toţi, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar face-o unei persoane pe care nici nu o cunoaşte.

Nu ştiam ce să mai zic. Până în faţă la Monmouth am mers în tăcere.

— Am ajuns. Îmi cer încă o dată scuze.

— Nu-i nici o problemă, sincer. Mulţumesc, Henry.

— Atunci... noapte bună.

Am stat pe verandă până ce am văzut că a plecat. Apoi am intrat înăuntru şi m-am dus la

mine în cameră, unde m-am prăbuşit pe pat, într-o stare de buimăceală alcoolică.

— Am auzit totul despre prânzul tău cu Bunny, mi-a spus Charles.

Am râs. Era duminică după-amiaza, târziu, iar eu îmi petrecusem aproape toată ziua în bibliotecă, citind *Parmenide.* După ce că limba greacă este o limbă dificilă, mai aveam şi o mahmureală îngrozitoare, iar faptul că citisem de dimineaţă mă făcea să văd literele numai sub forma unor urme lăsate de păsări pe nisip. Mă uitam pe fereastră, ca într-un fel de transă, la pajiştea tunsă scurt, ca o catifea verde şi strălucitoare care se rostogolea spre covoarele deluroase de la orizont, când i-am zărit pe gemeni undeva jos, departe, alunecând ca nişte năluci pe peluză.

M-am aplecat pe fereastră şi i-am strigat. S-au oprit şi s-au întors, punându-şi mâna deasupra ochilor şi încercând să mă vadă în lumina înserării.

— Bună, mi-au spus, iar vocile lor păreau a se contopi într-una singură, ce se înălţa spre mine. Hai, vino jos!

Şi iată-ne acum plimbându-ne toţi trei, cu mine încadrat de cei doi gemeni, pe dealurile din spatele colegiului şi pe lângă păduricea de pini de la poalele munţilor.

Păreau nişte fiinţe angelice, cu părul blond în vânt, amândoi îmbrăcaţi în pulovere de tenis şi cu pantofi de tenis în picioare. Nu prea înţelegeam motivul pentru care mă rugaseră să cobor. Deşi aveau un comportament politicos, păreau derutaţi şi puţin îngrijoraţi, de parcă aş fi venit din cine ştie ce ţară cu obiceiuri excentrice, neobişnuite, ceea ce i-a făcut să deschidă discuţia într-o manieră

delicată, ca să nu mă surprindă sau ofenseze în nici un fel.

— Cum aţi auzit despre aventura cu prânzul ? i-am întrebat eu.

— Bun ne-a sunat în dimineaţa asta, iar Henry ne-a povestit aseară.

— Cred că era destul de supărat.

Charles a ridicat din umeri.

— Supărat pe Bunny, poate, dar în nici un caz pe tine.

— Nu prea se au la inimă, nu-i aşa?

S-au minunat să audă una ca asta.

— Sunt prieteni vechi, spuse Camilla.

— Cei mai buni prieteni, aş spune eu, adăugă Charles. Era o vreme când nu îi vedeai separaţi.

— Acum par să se ciorovăiască.

— Desigur, dar asta nu înseamnă că nu ţin mult unul la altul. Henry e un tip serios, pe când Bunny nu e serios deloc, după cum ştii, dar tocmai de asta se înţeleg aşa de bine.

— Da, *L Allegro* şi *Il Penseroso.* O pereche foarte potrivită. Cred că Bunny e singura persoană din lume care poate să-l facă pe Henry să râdă.

Deodată Charles se opri şi ne arătă ceva în depărtare.

— Ai fost vreodată acolo? E un cimitir pe deal.

L-am zărit cu mare greutate din cauza pinilor: o fâşie orizontală, plată, pe care se vedeau pietre de mormânt şubrede, roase şi înclinate în asemenea unghiuri, încât dădeau senzaţia unei mişcări haotice, nechibzuite, ca şi cum o forţă de-a dreptul isterică - un strigoi, probabil - le-ar fi împrăştiat doar cu câteva clipe mai devreme.

— E vechi, spuse Camilla. Datează din secolul al optsprezecelea. Acolo a fost un orăşel, ba chiar şi o biserică şi o moară. Nu a mai rămas nimic, în afară de fundaţii, dar încă poţi să vezi ce grădini aveau. Acum pe locurile unde erau odinioară casele au crescut meri sălbatici, conifere şi tufe de trandafiri sălbatici. Numai Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat acolo. O epidemie, poate. Sau un incendiu.

— Sau poate de vină au fost indienii Mohawk. Trebuie să mergi o dată să vezi ruinele, în special cimitirul.

— E frumos, mai ales iarna, când e zăpadă.

Soarele stătea să apună, arzând cu razele sale aurii printre copaci şi aşternând pe pământul din faţă umbrele noastre prelungi, distorsionate. Ne-am plimbat mult timp fără să spunem nimic. Aerul era îmbâcsit de fumul focurilor de tabără din depărtare, un miros devenit pătrunzător din cauza răcorii din amurg. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepţia trosniturilor produse de încălţămintea noastră pe poteca cu pietriş şi a şuieratului de vânt printre pini. Eram adormit şi mă durea capul şi totul în jur dădea impresia unui vis. Aveam senzaţia că în orice moment puteam să mă trezesc cu capul pe un morman de cărţi de pe biroul meu şi să mă văd din nou singur, într-o cameră întunecată.

Deodată Camilla s-a oprit şi a făcut semn cu degetul să nu spunem nimic. Pe un copac uscat, fulgerat şi spintecat în două, erau cocoţate trei păsări uriaşe, negre, prea mari pentru a fi nişte ciori. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva.

— Corbi, spuse Charles.

Am rămas ţintuiţi locului, uitându-ne la ele. Una a ţopăit stângaci spre capătul crengii, care a trosnit şi s-a rupt scurt din cauza greutăţii păsării, ceea ce a făcut-o să-şi ia zborul cu zgomot. I-au urmat celelalte două, cu o bătaie din aripi. Au

zburat peste pajişte în formă de triunghi: trei umbre întunecate pe iarbă.

Charles râse.

— Trei dintre ele pentru trei dintre noi. Ăsta este un semn. Bag mâna în foc. O prevestire.

— În legătură cu ce? am întrebat eu.

— Nu ştiu, Henry e *ornitomantist.* Tălmăcitorul păsărilor.

— E ca într-un roman din antichitate. El ar şti cu siguranţă ce înseamnă.

Ne întorceam spre casă şi din vârful dealului puteam să văd acoperişul clădirii Monmouth, deşi se zărea încă neclar. Cerul era rece şi pustiu. O semilună argintie plutea în întuneric. Nu eram obişnuit cu acele apusuri de toamnă. Noaptea s-a lăsat repede, iar foşnetul care a cuprins pajiştea m-a umplut de o tristeţe ciudată, tremurătoare. Sumbru, mă gândeam la clădirea Monmouth: coridoare pustii, vechi lămpi cu gaz, cheia descuind camera mea.

— Ne vedem mai târziu, a spus Charles când am ajuns în faţa clădirii, iar chipul îi era palid în lumina lămpii.

În depărtare se vedeau luminile de la cantină, vizavi de Commons, şi siluetele întunecate care treceau prin dreptul ferestrelor.

— A fost plăcut, am spus eu, băgându-mi mâinile în buzunare. Vreţi să veniţi să luaţi cina cu mine?

— Din păcate, nu putem. Trebuie să ne îndreptăm spre casă.

— Bine, cum vreţi, am răspuns eu dezamăgit, dar în acelaşi timp uşurat. Poate altă dată.

— Ei, ce ar fi să...? spuse Camilla, întorcându-se spre Charles.

El şi-a încruntat sprâncenele şi a răspuns:

— Hmm, ai dreptate.

— Vino să iei cina la noi acasă, m-a rugat Camilla, întorcându-se brusc spre mine.

— Oh, nu! am răspuns eu repede.

— Te rog!

— Nu, mulţumesc. E în regulă. Sincer!

— Haide! Nu avem cine ştie ce bunătăţuri, dar ne-ar face plăcere să vii, insistă Charles.

M-a cuprins un imens val de recunoştinţă faţă de el. Chiar voiam foarte mult să merg.

— Dacă sunteţi siguri că nu vă deranjez...

— Nu-i nici un deranj, a răspuns Camilla. Hai să mergem!

Charles şi Camilla închiriaseră un apartament mobilat, situat la al treilea etaj al unei case din North Hampden. Odată intrat înăuntru, te trezeai într-o sufragerie mică, cu pereţii înclinaţi şi ferestre ca la cămin. Fotoliile şi canapeaua deşelată erau tapisate, cu un brocart prăfuit, cu rosături pe braţe, şi cu modele de trandafiri pe bej şi conuri cu frunze de stejar pe un verde închis. Peste tot erau ştergare zdrenţuite, ce se înnegriseră de vreme. Pe poliţa de la şemineu (despre care am descoperit mai târziu că nu funcţiona) străluceau o pereche de sfeşnice din cristal şi câteva bucăţi dintr-o farfurie de argint înnegrit.

Deşi nu era un loc propriu-zis dezordonat, era pe punctul de a deveni aşa. Cărţile erau împrăştiate pe toate suprafeţele disponibile, mesele erau pline de hârtii, scrumiere, sticle de whisky, cutii cu bomboane, iar umbrelele şi galoşii îţi îngreunau accesul pe holul îngust. In camera lui Charles hainele erau împrăştiate pe covor şi o

impresionantă colecţie de cravate atârna de uşa dulapului. Noptiera Camillei era plină de ceşcuţe de ceai goale, stilouri care curgeau, margarete uscate puse într-un pahar cu apă, iar pe marginea patului ei se găsea un joc neterminat de *solitaire.* Planul apartamentului era foarte ciudat, cu ferestre neaşteptate, cu holuri ce nu duceau nicăieri şi cu nişte uşi joase, în dreptul cărora trebuia să mă aplec ca să pot trece, şi oriunde mă uitam, mai vedeam câte o ciudăţenie: o lanternă magică veche (aleile străjuite de palmieri dintr-o fantomatică Nisa estompându-se în depărtare în culori sepia), vârfuri de săgeţi într-o cutie de sticlă prăfuită, un corn de cerb pe o ferigă, un schelet de pasăre.

Charles s-a dus în bucătărie şi a început să deschidă şi să închidă dulăpioare. Camilla mi-a pregătit o băutură dintr-o sticlă de whisky irlandez, care sălăşluia pe o grămadă de reviste *National Geographic.*

— Ai fost vreodată la puţurile cu smoală din La Brea ? m-a întrebat ea nonşalantă.

— Nu, am răspuns neajutorat, uitându-mă la paharul cu băutură.

— Numai imaginează-ţi, Charles, a spus ea, intrând în bucătărie. Richard locuieşte în California şi nu a fost niciodată la puţurile cu smoală din La Brea.

Charles a apărut în dreptul uşii, ştergându-se pe mâini cu un prosop de bucătărie.

— *Pe cuvânt* ? a zis el pe un ton ce trăda o uimire de copil. De ce nu?

— Nu ştiu.

— Dar sunt aşa de interesante acele locuri! Sincer! Gândeşte-te numai!

— Îi ştii pe mulţi dintre cei care au venit din California? m-a întrebat Camilla.

— Nu.

— Dar o ştii pe Judy Poovey.

Am fost luat prin surprindere. De unde ştia ea asta?

— Nu sunt prieten cu ea.

— Nici eu. Anul trecut mi-a aruncat o băutură în faţă.

— Am auzit ceva, am spus eu râzând, dar Camilla nu a schiţat nici măcar un zâmbet.

— Nu ar trebui să crezi tot ce auzi, spuse ea, luând încă o gură din băutura pe care o avea. Ştii cine e Cloke Rayburn?

Auzisem de el. Exista o gaşcă puternică şi în mare vogă, formată din californienii de la Hampden, majoritatea originari din San Francisco şi L.A. Cloke Rayburn era chiar centrul acestei găşti - tot numai zâmbete plictisite, ochi cârpiţi de oboseală şi ţigări. Toate fetele din Los Angeles, inclusiv Judy Poovey, erau înnebunite după el. Era genul de tip pe care îl vedeai la petreceri în toaleta bărbaţilor, pregătind doze de cocaină pe marginea chiuvetei.

— E un prieten de-al lui Bunny.

— Cum aşa? am făcut eu surprins.

— Au fost împreună la preuniversitară, la Saint Jerome’s, în Pennsylvania.

— Ştii Hampden-ul, spuse Charles, luând o sorbitură zdravănă din paharul lui. Genul de şcoală „progresistă", care iubeşte studenţii-problemă, neadaptaţii. Cloke a venit de la un colegiu din Colorado după un an făcut acolo. Mergea la schi în fiecare zi şi a picat toate examenele. Hampden e ultimul loc de pe pământ...

— Pentru cei mai răi studenţi din lume, a adăugat Camilla râzând.

— Să nu exagerăm, am spus eu.

— Cred că într-un fel e adevărat. Jumătate din cei de aici se află aici tocmai pentru că nimeni nu i-a mai vrut în altă parte. Poate de aceea e atât de minunat. Uite cazul lui Henry: dacă Hampden-ul nu l-ar fi acceptat, probabil că nu ar mai fi fost capabil să meargă deloc la colegiu.

— Nu pot să cred.

— Ştiu că sună absurd, dar nu a trecut niciodată de clasa a zecea de liceu şi nici un colegiu nu prea se înghesuie să ia un elev care nu a trecut clasa a zecea. Şi mai e şi problema testelor standardizate. Henry a refuzat să dea SAT-ul. Dacă l-ar fi dat, probabil ar fi avut cel mai bun punctaj, dar, din păcate, are o anumită obiecţie estetică faţă de genul ăsta de examinare. Poţi să îţi dai seama cum arată asta într-o cerere de înscriere.

A mai luat o înghiţitură de băutură. Apoi a continuat:

— Aşadar, tu cum ai ajuns aici?

Nu eram capabil să-i înţeleg deloc expresia ochilor.

— Mi-a plăcut broşura de promovare a şcolii, am răspuns.

— Iar celor din comisia de admitere li s-a părut un motiv suficient de puternic ca să te accepte.

Aş fi dat orice pentru un pahar cu apă. Aerul din cameră era încins şi gâtul îmi era uscat, iar whisky-ul îmi lăsase un gust îngrozitor în gură; nu că ar fi fost un whisky de calitate inferioară - fusese chiar bun -, dar aveam o mahmureală îngrozitoare şi nu mâncasem nimic toată ziua, aşa că mi s-a făcut deodată foarte rău.

Se auzi o bătaie în uşă, apoi mai multe. Fără să scoată o vorbă, Charles şi-a terminat

băutura şi s-a retras înapoi în bucătărie, iar Camilla s-a dus să deschidă.

Chiar înainte ca uşa să se deschidă complet, am putut să întrezăresc strălucirea unor ochelari rotunzi. Se auzi un cor de salutări şi iată-i acolo pe Henry, pe Bunny, care ţinea o pungă cafenie, de la supermarket, şi pe Francis, cu aerul său regal în haina neagră, care avea în mâna îmbrăcată într-o mănuşă - tot neagră - o sticlă de şampanie. Francis a intrat ultimul şi s-a aplecat să o sărute pe Camilla, dar nu pe obraz, ci pe gură, şi nu oricum, ci zgomotos, cu satisfacţie.

— Bună, iubito, a spus el. Ce greşeală norocoasă am făcut! Eu am şampanie, iar Bunny a adus bere brună, aşa că putem să ne preparăm nişte „brune şi arămii". Ce avem de mâncare în seara asta?

M-am ridicat în picioare.

Timp de câteva secunde au rămas toţi muţi, apoi Bunny i-a înmânat punga de hârtie lui Henry şi a venit să dea mâna cu mine.

— Ei, ei, este chiar complicele meu! Nu te-ai săturat aseară de ieşit pe undeva?

M-a bătut pe spate şi a început să trăncănească. Îmi era teribil de cald şi mă simţeam destul de rău. Privirea îmi rătăcea prin cameră. Francis vorbea cu Camilla. Henry, care stătea în pragul uşii, mi-a făcut un semn cu capul şi mi-a zâmbit imperceptibil.

— Scuză-mă, i-am spus lui Bunny. Mă întorc într-o secundă!

M-am îndreptat spre bucătărie. Semăna cu bucătăria unei persoane în vârstă, cu un linoleum roşu, uzat, şi, ca să fie în ton cu restul bizarului apartament, avea şi o ieşire ce ducea pe acoperiş. Charles deschisese uşa cuptorului şi înţepa cu o furculiţă câteva pulpe de miel.

Eu - în mare măsură din pricina unei vizite neplăcute la o fabrică de ambalat carnea, făcută în clasa a şasea - nu prea m-am dat niciodată în vânt după carne şi nu găsesc atrăgător mirosul de miel nici în cele mai bune împrejurări, iar în starea în care mă aflam mi se părea de-a dreptul respingător. Uşa dinspre acoperiş era ţinută deschisă de un scaun de bucătărie şi prin rama ruginită intra un vânticel. Mi-am umplut din nou paharul şi m-am dus să stau în uşă. *Respiră adânc,* îmi spuneam, *aerul curat e soluţia...* Charles s-a ars la un deget, a înjurat şi apoi a trântit uşa cuptorului. Întorcându-se, a părut surprins să mă găsească acolo.

— Ah, bună! Ce s-a întâmplat? Pot să îţi mai ofer ceva de băut?

— Nu, mulţumesc.

S-a uitat la paharul meu.

— Ce ai în pahar? Gin? Pe unde l-ai găsit?

Henry a apărut în uşă.

— Ai vreo aspirină? l-a întrebat pe Charles.

— Aici. Bea şi tu ceva.

Henry a luat în mână vreo două aspirine, împreună cu alte pastile misterioase scoase din buzunar, şi le-a înghiţit cu paharul de whisky pe care i-l dăduse Charles.

A lăsat apoi flaconul cu aspirine, pe dulap şi, pe furiş, m-am dus şi eu să iau vreo două şi atunci m-a văzut Henry.

— Ei, ce-i cu tine ? Eşti bolnav ? m-a întrebat el fără maliţiozitate.

— Nu, am doar o durere de cap.

— Nu ai dureri de cap prea des, sper.

— Poftim? Toată lumea e bolnavă? întrebă Charles.

— De ce s-au strâns toţi în bucătărie? se auzi de pe hol vocea plină de durere a lui Bunny. Când mâncăm?

— Mai ai puţină răbdare, Bun. În câteva minute e gata masa.

S-a strecurat şi el în bucătărie să se uite peste umărul lui Charles la tava plină de cotlete, pe care acesta tocmai o scosese din cuptor.

— Mi se pare că e gata, a spus Bunny şi a şi apucat de os un cotleţel pe care a început să-l ronţăie.

— Bunny, te rog! Nu! Nu o să ajungă pentru toţi!

— Mor de foame, a spus Bunny cu gura plină. Sunt leşinat de foame.

— Poate o să păstrăm oasele să ţi le dăm să le rozi, i-a spus Henry răutăcios.

— Mai taci!

— Chiar te rog, Bun, să mai ai răbdare un minut, l-a rugat Charles.

— Bine, a răspuns Bunny, dar tot a întins mâna şi a mai furat un copănel când Charles s-a întors cu spatele.

Un sos de culoare rozalie i s-a scurs pe mână când l-a ascuns în mânecă.

Să spun că cina nu a fost cine ştie ce ar fi o exagerare, dar nici bine nu a mers. Eu, cu toate că nu am făcut nimic aiurea şi nici nu am spus nimic nepotrivit, m-am simţit respins şi într-o dispoziţie sumbră. Am vorbit cât mai puţin şi am mâncat şi mai puţin. Majoritatea discuţiilor s-au axat pe evenimente la care eu nu participasem şi chiar dacă Charles s-a chinuit şi mi-a dat unele explicaţii în paranteză, chestia asta nu m-a ajutat prea mult. Henry şi Francis s-au contrazis încontinuu cu

privire la distanţa la care se aflau soldaţii între ei într-o legiune romană. O variantă, cea a lui Francis, era cea de un umăr, iar cea de-a doua, a lui Henry, era de un metru. Această polemică a dus la o discuţie şi mai aprinsă, pe care mi-a fost imposibil să o urmăresc, fiind mult prea plictisitoare, şi anume dacă haosul lui Hesiod era doar un spaţiu gol sau reprezenta haosul în accepţiunea sa modernă. Camilla a pus un disc cu Josephine Baker. Bunny a mâncat şi copanul meu de miel.

Am plecat devreme. Şi Francis, şi Henry s-au oferit să mă ducă acasă cu maşina şi, nu ştiu de ce, chestia asta m-a făcut să mă simt şi mai rău. Le-am mulţumit pentru intenţie, dar le-am spus că prefer să merg pe jos şi am ieşit din apartament zâmbind, dar practic delirând, cu faţa arzându-mi sub privirea lor colectivă de o amabilitate rece şi curioasă.

Nu eram foarte departe de casă, doar la cincisprezece minute, dar se făcea din ce în ce mai frig şi mă durea îngrozitor capul. Toată seara asta mă lăsase cu un sentiment acut de inadecvare şi eşec, iar acest sentiment creştea cu fiecare pas pe care îl făceam. Am recapitulat evenimentele serii, iar şi iar, încercând să-mi amintesc cuvintele exacte, inflexiunile semnificative, orice urmă de insultă sau de curtoazie pe care nu aş fi remarcat-o, iar mintea mea îmi oferea de bunăvoie tot felul de distorsiuni.

Când am ajuns la mine, camera mi s-a părut argintie şi străină din cauza luminii lunii. Fereastra era încă deschisă, iar cartea, *Parmenide,* era lăţită pe birou, exact acolo unde o lăsasem. Lângă ea, cana de plastic cu cafeaua pe jumătate băută pe care o luasem de la bufetul cantinei se răcise. In cameră era frig, dar nu am închis geamul. M-am întins pe pat fără să-mi scot nici măcar pantofii şi fără să aprind lumina.

Cum stăteam aşa, întins, şi mă uitam la marea de lumină albă, de lună, în care se scălda podeaua, o adiere de vânt a împins perdelele în afară, lungi şi palide ca nişte stafii. Ca şi cum o mână invizibilă ar fi răsfoit paginile cărţii, *Parmenide* foşnea dintr-o parte în alta.

Am avut de gând să dorm numai câteva ore, dar m-am sculat a doua zi, uimit să constat că soarele se revărsa în cameră, iar ceasul indica ora nouă fără cinci minute.

Fără să mai pierd timp cu bărbieritul, să mă pieptăn sau să îmi schimb hainele pe care le purtasem cu o zi înainte, mi-am luat în grabă doar cartea de proză greacă - ediţia mea Liddell and Scott - şi am fugit la biroul lui Julian.

Toată lumea era prezentă, cu excepţia lui Julian, care întârzia mereu, în mod intenţionat. Îi auzeam cum vorbesc de când eram pe hol, dar în clipa în care am intrat pe uşă, toată lumea a tăcut şi şi-au întors privirile spre mine.

Timp de câteva minute nimeni nu a zis nimic. Apoi Henry a rupt tăcerea:

— Bună!

— Bună dimineaţa, am răspuns.

În lumina clară a dimineţii nordice, toată lumea părea proaspătă, odihnită, uimită de apariţia mea. Toţi se uitau cum îmi treceam mecanic mâna prin părul răvăşit.

— Se pare că nu ai fost prezent la întâlnirea cu lama de ras, prietene, mi-a spus Bunny. S-ar zice că...

Uşa s-a deschis şi a intrat Julian.

Aveam o mulţime de lucruri de făcut în după-amiaza aia la curs, mai ales că eu eram destul de în urmă cu materia. Marţea şi joia era plăcut să stai în jurul mesei de acolo şi să abordezi subiecte din literatură sau filosofie, însă în restul săptămânii aveam numai ore de gramatică sau de compoziţie greacă, care în majoritatea lor erau nişte ore îngrozitoare, de muncă brută, de trudă pe care acum - când sunt mai bătrân şi mai puţin rezistent - nu cred că aş mai fi capabil să mă forţez să o fac. Aveam multe alte motive de îngrijorare, pe lângă răceala care părea să îi fi infectat din nou pe colegii mei, aerul lor ţeapăn de solidaritate, maniera detaşată cu care priveau prin mine. În cetatea lor fusese deschisă o portiţă, dar acum ea se închisese din nou. Mă aflam exact în punctul din care pornisem.

În după-amiaza aceea m-am dus să-l văd pe Julian, sub pretextul transferului de credite, dar în realitate având în minte o preocupare total diferită. Dintr-odată începuse să mi se pară că decizia mea de a abandona totul pentru cursurile de greacă era greşită, luată în grabă şi din motive eronate. Unde îmi fusese oare capul? îmi plăcea limba greacă, îmi plăcea Julian, dar nu eram sigur dacă îmi plăceau sau nu colegii pe care îi aveam şi, în orice caz, eram eu oare dispus să îmi petrec anii de colegiu şi apoi restul vieţii uitându-mă la poze cu *kouroi* sparţi şi stând aplecat asupra particulelor din gramatica greacă ? Cu doi ani înainte mai luasem o asemenea decizie pripită, care m-a propulsat într-un coşmar lung de un an, îmbibat cu iepuri în cloroform şi excursii la morgă, unde am supravieţuit cu greu. Sigur, decizia cu greaca nu era nici pe departe la fel de îngrozitoare ca aceea dinainte, îmi spuneam eu (ori de câte ori îmi amintesc de vechiul meu laborator de zoologie de

la opt dimineaţa, cu butoaiele clătinându-se, pline cu fetuşi de porc, mă ia cu fiori). Dar tot părea a fi o greşeală imensă şi semestrul era prea avansat ca să pot relua vechile mele cursuri sau să-mi schimb din nou îndrumătorul.

Cred că de fapt m-am dus să îl văd pe Julian pentru a-mi reîntări convingerea că am făcut ce trebuia, având speranţa că el o să-mi redea acea siguranţă pe care mi-o insuflase la început. Şi eram absolut convins că asta va şi face de îndată ce aş fi intrat la el. Dar aşa a fost să fie: n-am apucat să vorbesc deloc cu el. În clipa în care păşeam pe palierul din faţa biroului său, am auzit voci pe coridor şi m-am oprit.

Julian şi Henry erau acolo. Nici unul dintre ei nu mă auzise urcând pe scări. Henry se pregătea să plece, iar Julian stătea în uşă, cu sprâncenele încruntate şi un aer sobru, ca şi cum vorbeau despre ceva extrem de important. Făcând o supoziţie vanitoasă - sau mai degrabă paranoică -, potrivit căreia cei doi ar fi putut vorbi despre mine, am făcut un pas înainte şi m-am uitat după colţ cât am putut, fără a risca prea mult.

Julian a terminat de vorbit. S-a uitat în altă direcţie, apoi şi-a muşcat buza de jos şi l-a privit pe Henry.

Apoi Henry a început să spună ceva. Vorbea încet, dar cuvintele lui erau rostite cu intensitate şi claritate.

— Să fac ce este necesar?

Spre surprinderea mea, Julian i-a cuprins lui Henry ambele mâini în mâinile sale.

— Tu ar trebui să faci mereu numai ceea ce este necesar, a spus el.

Ce naiba se întâmplă aici ? m-am întrebat eu. Stăteam în capul scărilor, încercând să nu fac nici un zgomot şi aşteptând momentul în care să

pot pleca fără să mă vadă ei, dar îmi era teamă să fac vreo mişcare.

Spre totala mea uluială, Henry s-a aplecat să îl sărute pe Julian pe obraz, aşa cum se procedează uneori la întâlnirile de afaceri. Apoi a dat să plece, dar, spre norocul meu, s-a mai întors o dată să-i mai spună ceva lui Julian. Atunci m-am strecurat pe scări în jos, cât mai silenţios, iar când am ajuns la cel de-al doilea palier şi eram deja prea departe pentru a mai putea fi auzit, am luat-o la goană.

Săptămâna care a urmat a fost una solitară şi suprarealistă. Copacii îşi schimbau coloritul frunzelor, a plouat destul de mult şi se întuneca devreme. În clădirea Monmouth oamenii se adunau în jurul şemineului de jos, ardeau buşteni furaţi din rezervele facultăţii, se descălţau şi beau cidru fierbinte. Eu însă mergeam direct la cursuri şi după aceea mă întorceam direct la Monmouth şi urcam la mine în cameră, trecând pe lângă toate acele scene de familie din jurul focului din vatră fără să schimb nici două vorbe cu cineva, nici măcar cu tipii mai simpatici, care mă chemau să particip la distracţia comună.

Cred că de fapt eram puţin deprimat, odată ce noutatea se erodase din pricina locului absolut străin în care m-am trezit: un ţinut diferit, cu obiceiuri şi oameni diferiţi şi cu o vreme atât de imprevizibilă. Am crezut la un moment dat că eram bolnav, deşi nu cred că am fost propriu-zis bolnav vreo clipă, doar că îmi era frig tot timpul şi nu puteam să dorm mai mult de o oră, două, pe noapte.

Nimic nu dă o senzaţie mai mare de însingurare şi dezorientare decât insomnia. Nopţile mi le petreceam citind la greacă până la patru

dimineaţa, până ce îmi ardeau ochii şi capul mi se învârtea, până ce singura lumină rămasă aprinsă în toată clădirea Monmouth era la mine. Când nu mă mai puteam concentra deloc să citesc în limba greacă şi tot alfabetul se transforma într-o înşiruire incoerentă de triunghiuri şi mâzgăliturі, citeam *Marele Gatsby.* Este una din cărţile mele preferate. O împrumutasem de la bibliotecă în speranţa că îmi va mai ridica moralul, dar, normal, m-a făcut să mă simt şi mai rău, întrucât, în dispoziţia mea lipsită de orice fel de umor, nu eram în stare să văd altceva decât propria mea ficţiune, potrivit căreia existau tot mai multe asemănări tragice între Gatsby şi mine.

— Sunt o supravieţuitoare! îmi spunea întruna fata de la petrecere.

Era o ţipă blondă, bronzată, prea înaltă - cam de înălţimea mea - şi care (ştiam fără să o mai fi întrebat măcar) era din California. Probabil era ceva în accentul ei, ceva la pielea ei înroşită şi pistruiată, întinsă pe claviculele osoase şi pe un stern şi o cutie toracică şi mai osoase, lipsite de orice fel de rotunjime a sânilor, care mi se prezentau prin intermediul unei deschizături în costumul de baie Gaultier. Era într-adevăr Gaultier, iar tipa aruncase informaţia aşa, ca din întâmplare. Pentru mine nu era decât un costum de baie ud, închis, butucănos, cu şireturi în faţă.

Vorbea cu mine, strigând ca să acopere muzica.

— Cred că am avut o viaţă destul de grea, cu accidentarea mea şi cu restul...

Eu mai auzisem chestia asta şi înainte: nişte tendoane suprasolicitate - o pierdere colosală pentru dans, dar un câştig pentru *performance art.*

— ...dar pur şi simplu cred că am foarte multă încredere în mine şi ştiu să-mi satisfac nevoile. Desigur, şi alţi oameni sunt importanţi pentru mine, dar întotdeauna obţin de la ei ce vreau.

Vocea ei era puţin sacadată din cauza stoccaio-ului Californian, lucru care se întâmplă mai ales celor ce încearcă să vorbească cu accent new-yorkez, dar avea şi o notă de strălucire adusă de animaţia celor din Golden State. Animatoarea damnaţilor. Era genul de ţipă frumuşică, blazată, superficială, care acasă nu şi-ar fi pierdut vremea cu mine nici măcar o zi. Dar acum mi-am dat seama că încerca să mă agaţe. Nu mă mai culcasem cu nimeni în Vermont, exceptând o ţipă micuţă şi roşcată pe care am cunoscut-o la o petrecere la care m-am dus în primul weekend. Cineva mi-a spus după un timp că era moştenitoarea unei fabrici de hârtie din Midwest. Acum îi evit privirea ori de câte ori o întâlnesc. (Modalitatea cavalerească de eschivare a bărbaţilor, cum glumeau colegii mei.)

— Vrei o ţigară? am întrebat-o, urlând.

— Nu fumez.

— Nici eu. Numai la petreceri.

A râs.

— Atunci bine, dă-mi şi mie una! mi-a ţipat ea în ureche. N-ai idee unde am putea găsi nişte iarbă?

În timp ce îi aprindeam ţigara, cineva mi-a tras un cot în spate, propulsându-mă înainte. Muzica era îngrozitor de tare, toată lumea dansa, podelele erau pline de bere vărsată pe jos, iar la bar stătea o şleahtă necioplită. Nu desluşeam mai nimic, în afară de o masă dantescă de corpuri care se ondulau pe ringul de dans şi un nor de fum de ţigară care acoperea tavanul, dar am putut totuşi să văd lumina de pe hol pierdută în întuneric, un pahar întors cu fundul în sus, o gură rujată râzând. Ca tip de petrecere, era una dezlănţuită rău şi

situaţia avea să se înrăutăţească. Un număr considerabil de boboci începuseră deja să vomite în timp ce aşteptau la cozi şerpuite la toaletă. Era însă vineri, iar eu îmi petrecusem toată săptămâna citind şi acum nu-mi mai păsa de nimic. Ştiam cu siguranţă că nici unul dintre colegii mei de la greacă nu frecventa astfel de petreceri. Ţinând cont de faptul că fusesem la toate petrecerile de vineri seara de când începusem şcoala, ştiam că se feresc de ele ca de dracu'.

— Mulţumesc, mi-a spus tipa.

Se retrăsese într-un loc de pe o casă a scărilor, unde era mai multă linişte. Acum puteam să vorbim fără să mai urlăm unul la altul, dar eu băusem deja aproximativ şase votci cu lămâie şi mintea mea nu era în stare să născocească nici un subiect de discuţie. Nici măcar nu puteam să-mi amintesc cum o cheamă.

— Care e specializarea ta ? am întrebat eu în cele din urmă, destul de ameţit.

A zâmbit.

— *Performance art,* interpretare artistică, dar m-ai mai întrebat asta o dată.

— Scuze, am uitat.

S-a uitat la mine cu un aer critic.

— Ar trebui să te mai relaxezi. Uită-te ce mâini ai! Eşti foarte tensionat.

— Cam atât de mult pot eu să mă relaxez, am spus destul de sincer.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi faţa a început să i se lumineze, ca şi cum m-ar fi recunoscut.

— Ştiu cine eşti, a spus ea, uitându-se la sacoul meu şi la cravata mea cu scene de vânătoare. Judy mi-a povestit de tine. Tu eşti tipul care învaţă greaca veche cu ticăloşii ăia.

— Judy ? Cum adică Judy ţi-a povestit de mine ?

Nu a luat în considerare ultima mea întrebare. A continuat :

— Ai face bine să te fereşti de ei. Am auzit o grămadă de porcării despre oamenii ăştia.

— Ca, de exemplu, ce ?

— De exemplu, că-l venerează pe afurisitul de Diavol.

— Grecii nu au nici un Diavol, am răspuns eu pedant.

— Ei bine, nu asta am auzit eu.

— Ei, şi ce ? Ai auzit greşit.

— Asta nu e tot. Am mai auzit o mulţime de alte chestii.

— Ce?

N-a vrut să îmi spună.

— Cine ţi-a zis lucrurile astea? Judy?

— Nu!

— Atunci cine?

— Seth Gartrell.

Ca şi cum un asemenea răspuns ar fi lămurit lucrurile.

Din întâmplare, îl ştiam pe Gartrell. Era un pictor destul de prost şi un bârfitor înnăscut, cu un vocabular format numai din obscenităţi, verbe guturale şi cuvântul „postmodernism".

— Porcul ăla?! Îl cunoşti?

S-a uitat la mine cu un licăr de adversitate.

— Seth Gartrell este un foarte bun prieten de-al meu.

Băusem un pic cam prea mult.

— Chiar e? Atunci explică-mi şi mie cum se face că prietena lui are mereu ochii învineţiţi? Şi e

adevărat că tipul urinează pe propriile lui tablouri, ca Jackson Pollock?

— Seth este un geniu, a spus ea cu răceală.

— Da?! înseamnă că este un maestru al înşelăciunii, nu-i aşa?

— Este un pictor minunat. Din punct de vedere conceptual, chiar este. Toată lumea din catedra de Arte crede la fel.

— Dacă *toată lumea* spune asta, înseamnă că aşa trebuie să fie.

— Multă lume nu îl place pe Seth. (Tipa se enervase deja.) Cred că oamenii sunt geloşi pe el.

Cineva m-a tras de mânecă, aproape de cot. M-am scuturat. La ce noroc aveam, nu putea să fie nimeni altcineva decât Judy Poovey, care-şi făcea încălzirea pentru petrecere cu mine, aşa cum făcea, de altfel, în fiecare seară de vineri. Iar m-a tras cineva de mânecă, de data asta mai tare şi cu mai multă nerăbdare. Iritat, m-am întors şi era cât pe ce să cad peste blonda respectivă.

Era Camilla. I-am zărit doar ochii argintii - senini, amuzaţi, strălucitori în lumina difuză a barului.

— Bună, mi-a spus ea.

Am privit-o lung, uimit.

— Bună, i-am răspuns apoi, încercând să par nonşalant, dar în acelaşi timp încântat că o văd. Ce faci? Ce cauţi pe aici? Pot să îţi aduc ceva de băut?

— Eşti ocupat? m-a întrebat ea.

Gândeam cu greutate. Micile ei bucle aurii erau pieptănate spre tâmple într-o manieră foarte atrăgătoare.

— Nu, nu sunt deloc ocupat, am răspuns eu, fără să mă uit în ochii ei, ci la acea zonă aurie şi fascinantă din jurul frunţii.

— Dacă eşti ocupat, doar zi-mi, mi-a spus ea încet, uitându-se peste umărul meu. Nu vreau să te deranjez de la ceva.

Desigur: domnişoara Gaultier. M-am întors spre ea, aşteptând din partea ei vreun comentariu răutăcios, dar pentru ea nu mai prezentam nici un interes şi deja îşi găsise pe altcineva, cu care stătea de vorbă intens.

— Nu, chiar nu sunt ocupat.

— Vrei să mergi la ţară la sfârşitul ăsta de săptămână?

— Poftim ?

— Plecăm acum. Eu cu Francis. Are o casă la aproximativ o oră de aici.

Eram cu adevărat beat, căci altfel nu aş fi dat doar din cap că da şi nici n-aş fi urmat-o fără să întreb nimic. Pentru a ajunge la uşă, a trebuit să ne croim calea prin ringul de dans: sudoare şi fierbinţeală, beculeţe de Crăciun licărind, o îngrozitoare îngrămădire de corpuri. In cele din urmă am reuşit să ieşim afară, unde am avut senzaţia că am plonjat într-un bazin cu apă răcoroasă şi calmă. Dinăuntru se auzeau strigăte ascuţite şi o muzică perversă vibra înfundat prin geamurile închise.

— Dumnezeule, petrecerile astea sunt infernale! Şi ăştia care vomită peste tot ...

În lumina lunii, pietrişul de pe potecă părea de argint. Francis stătea în umbra unor copaci. Când ne-a văzut venind, a păşit pe aleea luminată.

— Bau!

Ne-am speriat amândoi. Francis a zâmbit uşor, iar lumina care se reflecta în rama pince-nezului său l-a dat de gol. Fumul de ţigară îi ieşea în rotocoale din nări.

— Bună, mi-a spus mie, apoi şi-a întors privirea către Camilla. Credeam că ai dat bir cu fugiţii.

— Ar fi trebuit să vii înăuntru cu mine!

— Mă bucur că nu am făcut-o. Nu de alta, dar am văzut nişte lucruri foarte interesante pe aici pe-afară.

— Cum ar fi?

— De exemplu, am văzut nişte gardieni care duceau o fată pe targă şi un câine negru atacând nişte hippioţi.

A râs, după care şi-a aruncat cheile de la maşină în sus şi le-a prins cu un clinchet.

— Sunteţi gata? a zis el.

Francis avea o decapotabilă, un Mustang vechi. Tot drumul spre sat l-am parcurs cu capota lăsată şi toţi trei stăteam pe locurile din faţă. Poate părea uluitor că nu mai fusesem până atunci într-o decapotabilă, dar şi mai uluitor a fost faptul că am adormit imediat, într-un moment în care atât evenimentul, cât şi nervii ar fi trebuit să mă ţină treaz. Eu însă am adormit, sprijinindu-mă cu obrazul de portiera îmbrăcată în piele. Săptămâna mea de nesomn şi cele şase votci m-au doborât ca o injecţie cu somnifere.

Îmi amintesc foarte puţin din drumul ăsta. Francis a condus bine, cu o viteză moderată. Era un şofer prudent, spre deosebire de Henry, care conducea foarte repede, era neatent şi nici nu avea o vedere prea bună. Vântul nopţii, care se juca prin părul meu, discuţia lor de neînţeles, cântecele de la radio, toate se amestecau şi se estompau în visele mele. Am avut impresia că am mers cu maşina doar câteva minute, când deodată mi-am dat seama

că se făcuse linişte şi atunci am simţit mâna Camillei pe umărul meu.

— Trezeşte-te! mi-a spus ea. Am ajuns!

Ameţit, pe jumătate încă visând, nu foarte sigur de locul în care mă aflam, am dat aprobator din cap şi m-am îndreptat în scaun. Pe obraz mi se prelinsese un pic de salivă. M-am şters cu dosul palmei.

— Te-ai trezit?

— Da, am spus, deşi încă nu mă trezisem complet.

Era întuneric şi nu vedeam absolut nimic. Am reuşit să găsesc pe pipăite mânerul portierei şi când am deschis-o ca să ies din maşină, luna s-a ivit de după nori şi am putut să văd şi eu casa. Era uimitoare. Pe scurt, i-am văzut silueta neagră, singuratică, asemenea unei vădane, profilată pe cer, cu turle şi creneluri.

— Uau! am exclamat eu.

Francis era lângă mine, dar - sincer să fiu - nu mi-am dat seama de acest lucru decât în clipa în care a vorbit şi am tresărit, auzindu-l aşa de aproape.

— Nu prea poţi să-ţi faci o idee foarte bună despre ea noaptea.

— E a ta?

A râs.

— Nu, nu e mea, e a mătuşii mele. Deşi e prea mare pentru ea, se încăpăţânează să nu o vândă. Ea şi verişoara mea vin aici vara, iar în restul anului are cineva grijă de ea.

În holul de la intrare se simţea un miros dulceag, de mucegai, şi era întunecos, de parcă ar fi fost luminat numai de o lampă cu petrol. Pe pereţi se profilau, ca nişte pânze de păianjen, umbrele palmierilor în glastre, iar pe tavanele atât de înalte, încât mă lua cu ameţeală când mă uitam

la ele, se vedeau, ameninţătoare şi distorsionate, propriile noastre umbre. Cineva cânta la pian undeva în partea din spate a casei. De-a lungul holului, dându-i o perspectivă alungită, erau înşirate fotografii şi portrete sumbre, prinse în rame aurite.

— Miroase îngrozitor! a spus Francis. Mâine, dacă e cald afară, o să aerisim. Bunny face crize de astm de la praf... Aia e străbunica mea, mi-a zis el mie, văzând că mă uit cu interes la una din fotografii. Şi cel de lângă ea e fratele ei. S-a înecat pe Titanic, bietul de el! După vreo trei săptămâni i-au găsit racheta de tenis plutind prin Atlanticul de Nord.

— Vino să vezi biblioteca, mi-a spus Camilla.

Însoţiţi de Francis, care stătea chiar în spatele nostru, am trecut prin mai multe camere - o cameră de zi de un galben limoniu, decorată cu oglinzi şi candelabre aurite, o sufragerie întunecată din cauza mahonului -, camere pe care mi-ar fi plăcut să le admir îndelung, dar pe care nu le-am zărit decât în grabă. Muzica de pian se auzea din ce în ce mai aproape. Era o piesă de Chopin, probabil unul dintre preludii.

Cum am păşit în bibliotecă, am respirat adânc şi m-am oprit pe loc: o bibliotecă imensă, cu geamuri şi paravane gotice, care se înălţa vreo patru metri şi jumătate, până la tavanul cu fresce şi stucatură. În partea din spate a încăperii se găsea un şemineu din marmură, mare ca un sarcofag, şi un fel de opaiţ în formă de glob picura lumină în întuneric printre prisme şi şiruri de mărgele de cristal strălucitoare.

Era şi un pian acolo, iar Charles cânta, având pe scaunul de alături un pahar de whisky. Era puţin ameţit şi piesa compusă de Chopin era lălăită şi fluidă, iar notele parcă se topeau unele în altele. O briză puternică flutura perdelele grele din

catifea mâncată de molii, briză care îi răvăşea părul.

— La naiba! am spus eu.

Cântecul s-a întrerupt brusc, iar Charles şi-a ridicat privirea spre mine.

— În sfârşit ai apărut. Ai întârziat îngrozitor de mult. Bunny s-a culcat.

— Unde e Henry? a întrebat Francis.

— Munceşte, dar poate o să coboare înainte de a se duce la culcare.

Camilla s-a dus până la pian şi a luat o înghiţitură din paharul lui Charles.

— Ar trebui să arunci o privire pe cărţi. Aici ai să găseşti chiar şi prima ediţie din *Ivanhoe.*

— De fapt, cred că pe aia au vândut-o, a spus Francis, aşezându-se într-un fotoliu de piele şi aprinzându-şi ţigara. Sunt câteva cărţi interesante, dar majoritatea sunt scrise de Marie Corelli sau fac parte din seria *Rover Boys.*

M-am îndreptat spre rafturile bibliotecii. Am găsit ceva intitulat *Londra* şi scris de un anume Pennant: şase volume legate în piele roşie - cărţi masive, de vreo şaizeci de centimetri. Lângă ele se afla *Clubul de istorie din Londra,* un set la fel de impresionant, legat în piele de viţel de culoare deschisă. Livretul operei *Piraţii din Penzance.* Nenumărate cărţi din seria *Gemenii Bobbsey. Marino Faliero* a lui Byron, legată în piele neagră, cu anul 1821 inscripţionat în aur pe cotor.

— Du-te şi prepară-ţi ceva de băut, îi spunea Charles Camillei.

— Nu vreau să-mi fac. Prefer să beau de la tine.

El i-a oferit paharul Camillei cu o mână, în timp ce cu cealaltă mână exersa nişte solfegii dificile.

— Cântă ceva, l-am rugat eu.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Haide, l-a rugat şi Camilla.

— Nu.

— Desigur, nu e în stare să cânte ceva *cu adevărat,* a spus Francis pe un ton compătimitor.

Charles a luat o gură din băutură şi a mai parcurs o octavă, jucându-se haotic cu mâna dreaptă pe diferite clape. Apoi i-a dat paharul Camillei şi cu mâna stângă, acum liberă, a început să transforme improvizaţia în începutul unui *rag* de Scott Joplin.

A cântat cu încântare, cu mânecile suflecate, zâmbind în timpul interpretării, începând de la cele mai joase arpegii şi ajungând la cele mai înalte, ca un dansator de step care urcă scările într-un ritm aparent sincopat. Camilla, care stătea jos chiar lângă el, se uita la mine şi îmi zâmbea. I-am zâmbit şi eu, puţin ameţit. Tavanul încăperii crea un fel de ecou fantomatic, conferind acestor momente pline de haz disperat o aură de amintire chiar atunci, când stăteam acolo, amintirea unor lucruri pe care nu le cunoscusem niciodată.

Charleston-uri dansate pe aripi de avioane biplan. Petreceri pe vase care se scufundă, apa îngheţată bolborosind, cuprinzând orchestra în timp ce cântă laolaltă vitejeşte *Auld Lang Syne.* De fapt, când Titanicul se scufunda, nu se cânta *Auld Lang Syne,* ci imnuri. O mulţime de imnuri, iar preotul catolic îngâna *Ave Maria.* Iar salonul de clasa I arăta cam aşa: lemn de culoare închisă, palmieri în glastre, abajururi din mătase roz, cu franjuri care se balansau. Într-adevăr, băusem un pic cam prea mult. Stăteam într-o rână pe fotoliu, ţinându-mă bine de braţele lui (*Sfântă Fecioară Maria, Maică Născătoare de Dumnezeu*), şi până şi podeaua era înclinată, ca puntea unei nave gata să se scufunde; de parcă ar fi fost posibil să

alunecăm spre celălalt tărâm cu un chiuit isteric, *iuppppi!,* cu pian şi cu tot restul.

Se auziră paşi pe scări. Era Bunny, cu ochii cârpiţi de somn şi cu părul vâlvoi, care îşi făcu apariţia bălăngănindu-se, în pijama.

— Ce naiba! ? M-aţi trezit!

Însă nimeni nu l-a băgat în seamă, aşa că şi-a turnat singur ceva de băut, s-a dus înapoi sus, bălăngănindu-se, desculţ, şi s-a urcat iar în pat.

Interesant se mai aranjează amintirile în ordine cronologică! Amintirile despre cele întâmplate înainte de acest sfârşit de săptămână petrecut la ţară îmi sunt destul de îndepărtate şi de neclare, însă ceea ce a urmat din acel moment îmi este foarte clar şi bine conturat. Abia acum manechinele înţepenite ce întruchipau cunoştinţele mele recente încep să caşte, să se întindă şi să prindă viaţă. Aveau să treacă luni de zile până când poleiala şi misterul noutăţii care m-a împiedicat să le văd obiectiv vor dispărea complet - deşi realitatea lor era cu mult mai interesantă decât orice versiune idealizată -, dar abia aici, în amintirile mele, ele încetează să-mi mai fie străine şi încep să le apară - pentru prima dată - contururi foarte apropiate de personalităţile lor reale.

În aceste prime amintiri îndepărtate eu însumi apar ca un străin: vigilent, veşnic nemulţumit şi exagerat de tăcut. De când mă ştiu, oamenii au interpretat timiditatea mea drept morocăneală, snobism sau, oricum, un soi de temperament dificil. „încetează cu aerul ăsta de superioritate!“ ţipa mereu tata la mine când mâneam ori mă uitam la televizor, adică ori de câte ori îmi vedeam de treaba mea. Dar această mască (pentru că asta cred că este de fapt, un stil de a sta

cu colţurile gurii lăsate în jos, iar chestia n-are nici o legătură cu toanele mele) a acţionat şi în avantajul - nu numai în dezavantajul - meu. După luni de zile, adică după ce am ajuns să îi cunosc destul de bine pe cei cinci, am aflat, spre surprinderea mea, că se simţeau la fel de derutaţi în prezenţa mea cum eram şi eu în prezenţa lor. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că, în vreun fel, şi comportamentul meu li se putea părea altfel decât cel mult necioplit şi provincial şi, în mod cert, nu enigmatic, aşa cum considerau ei de fapt. În cele din urmă m-au întrebat de ce nu spusesem niciodată nimănui nimic despre persoana mea. De ce făceam atâtea eforturi pentru a-i evita? (Luat prin surprindere, mi-am dat seama că obiceiul meu de a mă ascunde după uşi nu le era chiar atât de necunoscut.) Şi de ce nu i-am invitat niciodată la mine, ca răspuns la invitaţiile lor? Deşi la început credeam că mă iau peste picior, acum pricep că de fapt ei aşteptau politicoşi, asemeni unei domnişoare bătrâne, să fac eu următoarea mişcare.

În orice caz, acesta a fost sfârşitul de săptămână în care lucrurile au început să se schimbe, în care am simţit că intru pe un teritoriu tot mai familiar, de parcă mă întorceam cu trenul dintr-o călătorie şi mă apropiam de oraşul cunoscut, luminat. Casa era atuul lor, comoara lor cea mai dragă, şi în acel sfârşit de săptămână mi-au dezvăluit-o cu viclenie, treptat - micile încăperi crenelate şi ameţitoare, podul cu grinzi înalte, pivniţa în care se afla vechea sanie, destul de mare cât să fie trasă de patru cai şi care mai avea încă zurgălăi. Hambarul în care era ţinută trăsura era de fapt casa unuia dintre îngrijitorii actuali ai casei.

— Doamna din curte este doamna Hatch. Este o drăguţă, însă soţul ei este adventist de ziua a şaptea sau ceva de genul ăsta şi este foarte strict. Trebuie să ascundem toate sticlele când vine el acasă.

— Şi dacă nu, ce se întâmplă?

— Va avea o depresie şi va lăsa urme prin toată casa.

După-amiază ne-am plimbat pe lângă lacul de care se bucurau discret mai multe proprietăţi din vecinătate. Pe drum mi-au arătat terenul de tenis şi vechea casă de vară, o replică a unui *tholos,* ceva între stilul doric din Pompei, Stanford White şi (ne-a spus Francis, care dispreţuia acest efort victorian de a utiliza clasicismul) D.W. Griffith şi Cecil B. De Miile.

Era făcută din rigips şi a fost adusă pe bucăţi de la Sears, Roebuck. Terenurile dimprejur purtau amprenta stilului îngrijit, geometric, victorian, care era stilul lor iniţial: bazine din care s-a scos apa, colonade albe, în şiruri lungi, care purtau încă urme de pergole şi jardiniere împrejmuite cu piatră, unde nu mai creştea nici un fel de floare. Dar aceste urme erau în cea mai mare parte ascunse vederii de tufişurile sălbatice şi copacii autohtoni - ulmul alunecos şi zada de mlaştină -, care depăşeau numeric gutuii şi arţarii japonezi.

Lacul înconjurat de mesteceni lucea liniştit. Acoperită de bălării, o barcă mică din lemn, vopsită pe dinafară în alb, iar pe dinăuntru în albastru, se vedea în tufăriş.

— Putem să ne plimbăm cu ea?

— Desigur, însă nu putem să mergem cu toţii, că ne scufundăm.

Nu mai fusesem până atunci cu barca. Henry şi Camilla au venit cu mine - Henry la vâsle, cu mânecile suflecate până la cot şi haina aşezată pe banca din spate. Henry avea un obicei, aşa cum aveam să descopăr abia mai târziu, şi anume de a se pierde în nişte monoloage lungi şi didactice care abordau orice subiect de care era interesat în acel moment - Catuvellauni, pictura bizantină târzie sau vânătoarea de capete din

Insulele Solomon. În ziua aceea îmi amintesc că vorbea despre Elizabeth şi Leicester: soţia asasinată, barja regală, regina pe un cal alb adresându-se trupelor la fortul Tilbury, în timp ce Leicester şi contele de Essex ţineau frâiele... Fâşâitul vâslelor şi zumzăitul hipnotic al libelulelor se amestecau cu monotonia discursului academic. Camilla, îmbujorată şi somnoroasă, stătea cu mâna în apă, lăsând în urmă-i o dâră slabă. Frunze de mesteacăn îngălbenite cădeau lin din copaci şi se aşterneau pe suprafaţa lacului. După foarte mulţi ani, aflându-mă mult mai departe de acel loc, am dat peste un pasaj din *Ţară pustie.*

Elizabeth şi Leicester

Lopătând

Pupa era

O scoică aurită

Roşu şi galben aprins

Valul zorit

Izbea plescăind malurile

Vântul de sud-vest

Ducea în aval

Zvonul de clopote

Turnuri albe

Weialala leia

Wallalla leialala.[18]

Am mers până pe malul celălalt al lacului, apoi ne-am întors, pe jumătate orbiţi de lumina ce se reflecta în apă, şi i-am găsit pe Bunny şi pe Charles pe veranda din faţă, mâncând sandvişuri cu şuncă şi jucând cărţi.

— Hai, beţi repede nişte şampanie, că se răsuflă, a spus Bunny.

— Unde e?

— In ceainic.

— Domnul Hatch ar înnebuni dacă ar vedea vreo sticlă pe verandă, spuse Charles.

Jucau „trombon”: era singurul joc de cărţi pe care îl ştia Bunny.

Sâmbătă m-am trezit devreme. Toată casa dormea încă. Francis îi dăduse doamnei Hatch la spălat toate hainele mele, aşa că am coborât îmbrăcat cu un halat pe care mi-l împrumutase el. M-am dus să stau pe verandă până când aveau să se trezească şi ceilalţi.

Afară era răcoare, dar linişte, iar cerul avea acea nuanţă de alb pâclos specifică dimineţilor de toamnă. Fotoliile din răchită erau ude de rouă. Gardurile vii şi suprafaţa nesfârşită a peluzei erau acoperite cu o reţea de pânze de păianjen prinsă în mărgelele de rouă şi strălucind ca o pojghiţă de gheaţă. Pregătindu-se pentru călătoria lor spre sud, lăstunii băteau din aripi şi se agitau pe sub streşini, iar din pătura de ceaţă ce acoperea lacul am auzit ţipătul ascuţit şi singuratic al raţelor sălbatice.

— Bună dimineaţa, a spus o voce glacială din spatele meu.

Uimit, m-am întors şi l-am văzut pe Henry stând în cealaltă parte a verandei. Nu avea haina pe el, însă în rest era îmbrăcat impecabil pentru o oră atât de matinală: pantaloni călcaţi la dungă şi cămaşă albă, apretată. Pe masa din faţa lui erau aşezate nişte cărţi şi nişte coli de hârtie, o cafetieră plină cu *espresso* aburind, o ceşcuţă, iar în scrumieră am mai zărit - spre surprinderea mea - o ţigară fără filtru aprinsă.

— Te-ai sculat devreme, i-am spus eu.

— Întotdeauna mă scol aşa devreme. Dimineaţa pot să lucrez cel mai bine.

Mi-am îndreptat privirea către cărţi.

— La ce lucrezi? La greacă?

Henry şi-a pus ceşcuţa la loc pe farfurioară.

— La o traducere a *Paradisului pierdut.*

— În ce limbă?

— Latină, mi-a răspuns el solemn.

— Hmm, am făcut eu. De ce?

— Sunt curios să văd cum o să iasă. După părerea mea, Milton este cel mai mare poet englez, mai mare chiar decât Shakespeare, dar, totodată, cred că a fost o neşansă că s-a decis să scrie tocmai în engleză. Desigur, a scris şi în latină un număr deloc neglijabil de poezii, dar asta s-a întâmplat în anii de studenţie. Eu mă refer însă la opera lui de mai târziu, în *Paradisul pierdut* forţează limba engleză până la limită, dar eu cred că nici o limbă căreia îi lipseşte declinarea substantivului nu poate să susţină ordinea structurală pe care a încercat el să o impună.

Henry şi-a pus ţigara înapoi în scrumieră. Mă uitam cum arde.

— Vrei nişte cafea?

— Nu, mulţumesc.

— Sper că te-ai odihnit bine.

— Da, mulţumesc.

— Eu mă odihnesc aici mult mai bine decât în mod normal, mi-a spus Henry, aranjându-şi ochelarii şi aplecându-se din nou peste dicţionar.

Exista o urmă de epuizare, de încordare, pe care am recunoscut-o imediat în aplecarea umerilor săi, mai ales că eu eram un veteran al nopţilor nedormite. Deodată am priceput că la Henry această activitate neprofitabilă nu era nimic

altceva decât o simplă metodă de a-şi pierde orele dimineţii, aşa cum alţi insomniaci rezolvă cuvinte încrucişate.

— Mereu te scoli aşa devreme? l-am întrebat eu.

— Aproape, mi-a răspuns el fără să-şi ridice privirea. E superb aici, iar lumina dimineţii este capabilă să facă tolerabile până şi cele mai neînsemnate lucruri.

— Ştiu ce vrei să spui, am zis eu şi chiar ştiam.

Singurul moment al zilei pe care îl puteam suporta la Plano era dimineaţa devreme, aproape în zori, când străzile erau pustii şi când lumina aurie mângâia iarba uscată, gardurile şi stejarii pitici solitari.

Henry şi-a ridicat privirea din carte.

— Nu erai foarte fericit acolo de unde vii, nu-i aşa?

M-a uluit această deducţie de tip Holmes. A zâmbit văzând evidentul meu inconfort.

— Nu-ţi face griji. Ascunzi chestia asta într-un mod foarte inteligent, a spus Henry, revenind la cartea sa.

Apoi s-a uitat din nou la mine.

— Ceilalţi nu înţeleg deloc lucruri de genul ăsta.

Mi-a spus-o fără răutate, fără empatie, fără nici un fel de interes. Nici nu eram sigur de ceea ce a vrut să spună, dar - pentru prima dată - am început să înţeleg ceva ce până atunci nu reuşisem să pricep şi anume de ce toţi ceilalţi sunt atât de ataşaţi de el. Copiii mari (ştiu, e un oximoron) se îndreaptă spre extreme; tânărul cercetător este cu mult mai pedant decât partenerul său mai vârstnic. Iar eu, fiind tot tânăr, am luat foarte în serios spusele lui Henry. Mă îndoiesc că ar fi putut cineva să mă impresioneze mai mult, chiar de-ar fi fost însuşi Milton.

Presupun că în viaţa fiecărui om există o perioadă esenţială, în care i se defineşte pentru totdeauna caracterul. Pentru mine acea perioadă a fost primul semestru petrecut la Hampden. Atâtea lucruri mi-au rămas de atunci: preferinţele vestimentare, cele legate de cărţi şi chiar de mâncare - toate dobândite atunci şi, trebuie să recunosc, în marea lor majoritate printr-o emulaţie de tip adolescentin cu grupa mea de la greacă. Le mai am şi acum, după atâţia ani. Mi-e uşor chiar şi azi să îmi amintesc care era rutina colegilor mei, rutină devenită ulterior, desigur, şi a mea. Indiferent de circumstanţe, ei trăiau după ceas, având - surprinzător - foarte puţin din haosul acela care mie mi se părea inerent anilor de colegiu, adică mese neregulate, obiceiul de a învăţa dezordonat, excursii la spălătorie la ora unu dimineaţa şi aşa mai departe. Existau anumite momente din zi şi din noapte când, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, chiar dacă ar fi fost sfârşitul lumii, pe Henry îl găseai non-stop la bibliotecă, în sala de lectură. Sau, de exemplu, ştiam că nu are nici un rost să îl caut pe Bunny când era la întâlnirea lui cu Marion de miercuri sau atunci când era la plimbarea lui de duminică. (La fel cum Imperiul Roman a continuat să se administreze singur, într-o anumită măsură, chiar şi atunci când n-a mai rămas nimeni la putere şi când însăşi motivaţia existenţei imperiului dispăruse, tot aşa această rutină a colegilor mei a rămas în mare parte neschimbată chiar şi în ziua morţii lui Bunny. Cinele de duminică seara de la Charles şi Camilla au continuat fără întrerupere până la sfârşitul sfârşitului, cu excepţia zilei în care s-a întâmplat crima, când nimeni nu prea era în stare să mănânce, iar cina s-a amânat pentru luni.)

M-a surprins cât de uşor au reuşit să mă integreze în ciclica lor existenţă de tip bizantin. Erau atât de obişnuiţi unii cu alţii, încât cred că m-au considerat înviorător. Au fost însă foarte contrariaţi până şi de cele mai obişnuite dintre obiceiurile mele: ataşamentul meu faţă de romanele poliţiste, frenezia mea cronică de cinefil, utilizarea lamelor de ras de unică folosinţă, cumpărate de la supermarket, faptul că mă tundeam singur în loc să mă duc la frizer, ba chiar şi faptul că eu citeam ziarele şi din când în când mă uitam la televizor la ştiri (un obicei care li s-a părut de o excentricitate scandaloasă, caracteristică doar mie, întrucât nici unul dintre ei nu arăta nici cel mai mic interes faţă de tot ce se întâmpla în lume, iar mie dezinteresul lor faţă de evenimentele prezente, cât şi faţă de istoria curentă, mi se părea de-a dreptul năucitor. 0 dată, când luam cina, Henry a fost uimit să afle de la mine că omul a păşit pe Lună.

— Nu se poate! a spus el, punând furculiţa jos.

— Ba se poate! au spus în cor ceilalţi, care reuşiseră cumva să afle.

— Nu pot să cred.

— Am văzut eu, a spus Bunny. Au arătat la televizor.

— *Cum au ajuns acolo ? Când s-a întâmplat asta ?.*

Mă copleşeau ca grup şi nu am ajuns să-i cunosc cu adevărat decât individual. Ştiind că şi eu stau până la ore târzii, Henry obişnuia să treacă pe la mine noaptea, în drumul lui de la bibliotecă spre casă. Francis, care era ipohondru şi îi era frică să se ducă singur la doctor, mă ţâra şi pe mine cu el şi, în mod ciudat, tocmai în timpul acestor drumuri la alergologul din Manchester sau la doctorul orelist din Keene am devenit buni prieteni. În acea toamnă a trebuit să i se facă o obturaţie de canal

timp de vreo patru-cinci săptămâni şi, uite aşa, în fiecare miercuri după-amiază Francis apărea palid şi tăcut la uşa mea şi mergeam împreună la un bar din oraş, unde beam până la ora trei, când avea programarea. Scopul evident pentru care îl însoţeam era acela de a conduce eu maşina când ieşea de la dentist, întrucât Francis era încă ameţit de anestezic - un gaz ilariant -, dar în timpul în care îl aşteptam la barul de vizavi de dentist ajungeam într-o stare cu nimic mai prejos de a lui şi, ca atare, şi eu eram la fel de incapabil să conduc maşina.

Cel mai mult îmi plăceau gemenii. Se purtau cu mine foarte deschis, degajat, ca şi cum i-aş fi cunoscut de mult mai mult timp decât în realitate. Cel mai ataşat eram de Camilla şi, în ciuda faptului că mă bucura nespus prezenţa ei, nu mă simţeam chiar în largul meu cu ea - nu din cauza lipsei de atenţie din partea ei, ci din cauza dorinţei mele prea puternice de a o impresiona. Deşi îmi doream nespus să o văd şi mă gândeam foarte des la ea, mă simţeam mai confortabil în prezenţa lui Charles. Semăna foarte mult cu sora lui, era impulsiv şi generos, dar avea mai multe toane. Deşi avea adesea îndelungi perioade de tăcere sumbră, când nu avea asemenea crize era foarte vorbăreţ. Mă împăcăm bine cu el în ambele ipostaze. Am împrumutat o dată maşina lui Henry şi am mers până în Maine numai ca să mănânce el acolo un sandviş-baghetă într-un bar care îi plăcea foarte mult. Altă dată am mers la Bennington, în Manchester, la cursele de ogari din Pownal, de unde a ajuns să aducă acasă un câine prea bătrân ca să mai poată concura şi asta doar ca să-l salveze de la eutanasiere. ÎI chema Frost. Câinele o iubea mult pe Camilla şi o urma peste tot. Henry cita lungi pasaje despre Emma Bovary şi ogarul ei: *Sa pensee, sans but d'abord, vagabondait au hasard, comme sa levrette, qui faisait des cercles dans la campagne...* Însă câinele era slab şi destul de

epuizat, astfel încât într-o dimineaţă luminoasă de decembrie, la ţară, a suferit un atac de inimă pe când sărea fericit de pe verandă pe urmele unei veveriţe. Nu puteam să zicem că nu ne aşteptam. Omul de la curse îl prevenise pe Charles că ogarul s-ar putea să nu trăiască mai mult de o săptămână. Cu toate acestea, gemenii au fost îndureraţi şi ne-am petrecut o după-amiază tristă îngropând căţeaua în curtea din spatele casei lui Francis, unde una din mătuşile lui amenajase pentru pisici un cimitir în toată regula, având chiar şi pietre funerare.

Câinele se ataşase şi de Bunny. Obişnuia să ne însoţească la plimbare (nişte hoinăreli chinuitoare), pe mine şi pe Bunny, în fiecare duminică, peste garduri şi izvoare, prin mlaştini şi păşuni. De altfel, şi lui Bunny îi plăcea să se plimbe la fel de mult cum îi plăcea şi câinelui. Drumeţiile cu el erau epuizante şi, ca urmare, cu greu se găsea cineva care să-l însoţească, în afară de bătrânul câine şi de mine. Dar datorită acestor plimbări m-am familiarizat eu cu împrejurimile oraşului Hampden, cu drumurile forestiere, cu potecile vânătorilor, cu toate cascadele ascunse şi toate ochiurile de apă în care se putea înota.

Prietena lui Bunny, Marion, petrecea cu noi surprinzător de puţin timp şi asta pentru că - aşa cred - Bunny nu voia acest lucru, dar, bănuiesc, şi pentru că ea era mai puţin interesată de noi. („îi place să stea mult cu prietenele ei“, obişnuia să ne spună Bunny cu mândrie mie şi lui Charles. „Să vorbească despre haine şi băieţi şi alte subiecte de genul ăsta. Ştiţi şi voi.“) Marion era o ţipă minionă, o blondă irascibilă din Connecticut, frumoasă în genul standard, cu o faţă rotundă (la fel cum Bunny era un tip bine după aceleaşi standarde), iar stilul ei de a se îmbrăca era cumva copilăresc şi, în acelaşi timp, şocant, de matroană: cu fuste înflorate, pulovere cu monogramă, genţi şi

pantofi asortaţi. Uneori, când mă duceam spre cursuri, o vedeam în curtea centrului pedagogic pentru preşcolari. Centrul era un fel de secţie a departamentului de învăţământ primar din Hampden. Copiii din oraş veneau acolo la creşă sau la grădiniţă şi tot acolo stătea cu ei şi Marion, îmbrăcată în puloverele ei cu monogramă, suflând în fluier şi încercând să îi facă să tacă şi să se alinieze.

Nu se prea vorbea despre chestia asta, întrucât - cel puţin aşa am înţeles eu - existaseră câteva tentative de a o include pe Marion în activităţile grupului, dar se încheiaseră cu un eşec. Se înţelegea bine cu Charles, care era în general foarte politicos cu toată lumea şi avea o capacitate infinită de a conversa cu absolut oricine, indiferent că era vorba de copii sau de doamnele care lucrau la cantină. Pe Henry Marion îl privea cum îl priveau toţi cei care îl cunoşteau: cu un fel de respect plin de teamă. O ura însă pe Camilla, iar între Marion şi Francis avusese loc un incident atât de catastrofal, încât nimeni nu vorbea despre întâmplarea aceea. Marion şi Bunny aveau o relaţie cum nu mai întâlnisem decât, poate, în cazul cuplurilor căsătorite de peste douăzeci de ani, o relaţie care oscila între tandreţe şi sâcâială. Tipa era foarte autoritară şi rece cu Bunny, purtându-se cu el în acelaşi fel în care se purta cu cei mici la grădiniţă, dar Bunny îi răspundea alintând-o, când afectuos, când morocănos. De cele mai multe ori el îi trecea cu vederea cicăleala, dând din cap răbdător, dar când nu mai suporta, între ei izbucneau nişte certuri îngrozitoare. Uneori, noaptea târziu, Bunny ciocănea la uşa mea, părând tulburat, cu ochii mult mai obosiţi decât de obicei, şi bolborosea:

— Lasă-mă să intru, prietene. Trebuie să mă ajuţi. Marion a înnebunit...

Câteva minute mai târziu se auzeau alte ciocănituri în uşa mea: cioc, cioc, cioc. Era Marion, care, din cauza felului în care îşi ţuguia gura, semăna cu o păpuşă mică şi furioasă.

— Bunny e cumva aici? întreba ea, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă peste umărul meu în cameră.

— Nu e aici.

— Sigur ?

— Nu este aici, Marion!

— Bunny! striga ea ameninţătoare.

Nici un răspuns.

— *Bunny!*

Şi atunci, spre completa mea stânjeneală, Bunny apărea în pragul uşii.

— Bună, scumpo!

— Pe unde ai fost?

Bunny îşi dregea glasul.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă! spunea ea.

— Iubito, acum sunt ocupat!

— Deci, relua ea, uitându-se la cesuleţul ei Cartier de bun-gust, acum eu mă duc acasă. O să mai stau trează încă treizeci de minute, apoi mă culc.

— Bine.

— Aşa că ne vedem în douăzeci de minute.

— Cum aşa? N-am spus nici o clipă că aş intenţiona să vin să...

— Ne vedem curând, spunea ea şi apoi pleca.

— Nu, n-am de gând să merg! spunea Bunny. Nu, n-am să merg! Da' cine se crede ?!

— Să nu te duci!

— Trebuie să o învăţ minte odată şi-odată! Sunt un om ocupat. În permanentă mişcare. Timpul meu îmi aparţine numai mie.

— Exact!

Se lăsa o tăcere tot mai apăsătoare. În cele din urmă Bunny se ridica.

— Cred că ar fi mai bine să plec.

— Bine, Bun.

— Nu că aş avea de gând să merg la Marion, dacă la asta te gândeşti, zicea el aspru.

— Bineînţeles că nu.

— Aşa, aşa, spunea Bunny absent şi ieşea grăbit pe uşă. A doua zi el şi Marion luau prânzul împreună şi apoi se plimbau pe stadion.

— Deci aţi clarificat totul, da? avea să întrebe a doua zi unul dintre noi când îl vedea singur.

— Oh, da! răspundea Bunny, puţin jenat.

Cele mai fericite momente erau sfârşiturile de săptămână petrecute la Francis, la casa lui de la ţară. În toamna aceea copacii îşi schimbaseră foarte devreme culorile, însă zilele au continuat să fie călduroase până la mijlocul lui octombrie, iar când eram la ţară stăteam mai mult pe afară. Nu prea ne omoram noi cu mişcarea, în afară de jocurile ocazionale de tenis, jucate fără nici o tragere de inimă (în care de obicei alergam mai mult după mingile date în afara terenului, căutându-le fără nici un chef cu rachetele prin iarba înaltă). Era ceva în locul ăla care îţi inducea o stare de leneveală magnifică, ceva ce nu mai simţisem din copilărie.

Acum, dacă stau şi mă gândesc bine, toţi aveam obiceiul să bem fără încetare ori de câte ori mergeam la ţară. Niciodată însă nu beam foarte mult deodată. Cantitatea de spirtoase era foarte mică: începea la micul dejun cu nişte Bloody Mary

şi continua tot aşa până seara, la culcare, şi probabil chestia asta, mai mult decât orice altceva, era cauza torporii noastre. Dacă îmi luam o carte şi mergeam să citesc afară, adormeam aproape imediat pe scaun. Dacă încercam să iau barca şi să vâslesc, oboseala mă cuprindea instantaneu şi mă tolăneam în barcă, lăsând-o în voia curentului tot restul după-amiezii. (Ah, barca aceea! Uneori, chiar şi acum, de câte ori am probleme cu somnul, încerc să îmi imaginez că stau întins în barcă, cu capul sprijinit pe bancheta de la pupa, şi aud apa izbindu-se uşor în lemnul scorburos al copacilor şi frunzele arămii de mesteacăn plutind prin aer, apoi aşternându-mi-se mângâietor pe faţă.) Ocazional ni se întâmpla să încercăm şi câte ceva mai îndrăzneţ. O dată, când Francis a găsit un pistol Beretta cu muniţie în noptiera mătuşii sale, ne-am apucat şi am făcut o rundă scurtă de tras la ţintă (ogarul, care sărea ca un zănatic după atâţia ani în care aşteptase să vadă o armă, a trebuit să fie închis în pivniţă). Ocheam nişte glastre din zidărie, aliniate pe o măsuţă de răchită pe care o târâserăm afară, în curte. Această îndeletnicire a cunoscut însă un sfârşit brusc în momentul în care Henry, care era foarte miop, a omorât din greşeală o raţă. Acest lucru l-a şocat atât de mult, încât am hotărât să încetăm şi am pus pistolul deoparte.

Celorlalţi le plăcea să joace crochet, însă eu şi cu Bunny nu ne prea omoram după jocul ăsta şi ne repezeam întotdeauna la mingi de parcă ar fi fost vorba de golf. Din când în când reuşeam să ne mobilizăm să mergem la câte un picnic. De fiecare dată porneam foarte entuziasmaţi - cu meniu elaborat, într-un loc izolat şi necunoscut -, dar toate ieşirile se sfârşeau cu noi încălziţi, transpiraţi, frânţi de oboseală şi destul de ameţiţi, lipsiţi de orice chef la ideea de a ne târî cu toate acareturile de picnic înapoi acasă. De obicei ne petreceam întreaga după-amiază întinşi pe iarbă, bând Martini dintr-un termos şi privind cum

furnicile - un şir negru, şerpuitor - invadau farfuria cu rămăşiţe de tort, până când, în cele din urmă, odată cu terminarea Martini-urilor şi apusul soarelui, trebuia să o luam din loc şi să ne croim drum spre casă pe întuneric.

Dacă se întâmpla ca Julian să accepte invitaţia de a lua cina cu noi în casa de la ţară la sfârşitul săptămânii, era un adevărat eveniment. Pentru o asemenea ocazie Francis obişnuia să comande tot felul de lucruri de la băcănie, să studieze cărţi de bucate şi să înnebunească gândindu-se zile întregi la ce avea să servească, ce vin să potrivească la fiecare fel de mâncare, ce veselă să folosească, ce să prepare ca rezervă în caz că sufleul nu ieşea bine. Smochingurile erau date la curăţătorie, erau comandate flori de la florărie, Bunny ascundea *Mireasa lui Fu Manchu* şi o înlocuia cu un volum de Homer.

Nu ştiu de ce insistam în continuare cu o punere în scenă atât de minuţioasă a acestor cine festive, întrucât invariabil, până sosea Julian, noi eram deja cu toţii nervoşi şi epuizaţi. Cinele erau chinuitoare pentru toată lumea - inclusiv pentru musafir, sunt absolut sigur -, întrucât, deşi Julian se comporta de fiecare dată ca şi cum ar fi fost în cea mai bună stare de spirit, amabil, încântător şi încântat de tot şi de toate, accepta doar o singură invitaţie din trei de a veni alături de noi la cină. Am constatat însă că eu nu reuşeam atât de bine să-mi ascund stresul, simţindu-mă extrem de inconfortabil în smochingul meu împrumutat şi cu ştiinţa mea foarte limitată în privinţa regulilor de etichetă de la cină. Ceilalţi se pricepeau mult mai bine decât mine la o asemenea disimulare. Dacă abia cu cinci minute înainte de sosirea lui Julian erau cu toţii dărâmaţi în sufragerie - cu perdelele trase, mâncarea aburind pe platouri fierbinţi în bucătărie, iar toată lumea abia mai stătea pe picioare, cu ochii pleoştiţi de epuizare -, în clipa în

care se auzea soneria toţi îşi îndreptau imediat coloana vertebrală, conversaţia se anima şi până şi hainele de pe ei parcă nu mai aveau cute.

Cu toate că la momentul respectiv găseam acele cine epuizante şi chinuitoare, acum momentele respective mi se par minunate: încăperea aceea întunecată, cu tavan boltit, focul care trosnea în şemineu şi chipurile noastre, cumva luminoase şi totuşi spectral de palide... Lumina focului ne alungea umbrele, iar apoi se reflecta în argintărie, se proiecta pe pereţi până undeva sus şi se oglindea portocalie în ferestre, de parcă afară s-ar fi aflat un oraş cuprins de flăcări. Jocul flăcărilor semăna cu un stol de păsări prizoniere care se zbăteau, bătând din aripi, aproape de tavan. Şi nu m-ar fi surprins deloc dacă masa aceea lungă de banchet - o masă din mahon, acoperită cu o faţă de masă din in şi încărcată cu porţelanuri chinezeşti, lumânări, fructe şi flori - ar fi dispărut ca prin minune, s-ar fi evaporat aşa cum numai în poveşti se întâmplă.

Există o anumită scenă care avea loc în mod repetat la toate acele cine şi care îmi revine în minte obsesiv: momentul în care Julian, care stătea în capul mesei lungi, se ridica în picioare şi îşi ridica paharul cu vin.

— Pentru o viaţa veşnică! spunea.

Şi noi, toţi ceilalţi, ne ridicam şi ciocneam paharele peste masă, asemenea unor cavaleri care îşi încrucişează săbiile: Henry şi Bunny, Francis şi Charles, Camilla şi cu mine.

— Pentru o viaţă veşnică! repetam toţi în cor, ciocnind în acelaşi timp.

Iar acest toast se repeta absolut identic de fiecare dată. Pentru o viaţă *veşnică*!

Acum stau şi mă întreb de ce oare, deşi petreceam foarte mult timp cu colegii mei, nu prea eram la curent cu ceea ce se petrecea cu ei la sfârşitul semestrului. Din punct de vedere fizic, tangibil, nu exista nici o dovadă că nu ar fi fost ceva în regulă - erau prea inteligenţi ca s-o arate -, dar până şi discrepanţele cele mai mărunte, pe care le scăpau fără voia lor, eu le tratam cu un soi de orbire intenţionată. Ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte, că eu voiam cu orice chip să îmi păstrez iluzia că suntem într-adevăr prieteni, că nu îmi ascund nimic, că între noi nu există secrete, şi asta în ciuda evidenţei: că existau destul de multe lucruri pe care nu mi le împărtăşeau şi nici nu intenţionau să o facă o bună bucată de vreme. Şi, deşi încercam să ignor acest lucru, eram cât se poate de conştient de existenţa lui. Ştiam, de exemplu, că ei cinci făceau de multe ori anumite lucruri - ce anume, nu ştiu exact - la care pe mine nu mă invitau şi dacă, din întâmplare, îi surprindeam, deveneau foarte uniţi şi mă minţeau senini şi convingători. De fapt, erau atât de convingători şi atât de impecabil erau orchestrate variaţiunile şi contrapunctul falsităţii (nonşalanţa de necontestat a gemenilor aducând o notă de adevăr strălucitor pe fundalul prostelilor lui Bunny sau al iritării plictisite a lui Henry, care trebuia să repete o serie de evenimente cât se poate de banale), încât în cele din urmă mă trezeam că îi cred, de multe ori în pofida dovezilor clare ce sugerau contrariul.

Desigur că acum, privind retrospectiv, îmi dau seama că existau câteva indicii despre ceea ce se întâmpla. Trebuie să recunosc însă că erau doar mici indicii: felul în care dispăreau uneori în mod misterios, se întorceau după câteva ore şi, când se întorceau, spuneau ceva foarte vag despre ce au făcut între timp sau glumele pe care le făceau între ei, pe şoptite, mai ales în greacă şi latină, astfel încât să nu fie înţelese de mine. Firește, n-aveam

cum să fiu foarte încântat de chestia asta, însă nu părea a fi ceva alarmant sau neobişnuit în comportamentul lor, deşi remarcile şi glumele acelea au căpătat un înţeles groaznic - dar asta mult mai târziu. Spre sfârşitul acelui semestru, de exemplu, Bunny căpătase un obicei înnebunitor: se trezea strigând „Fermierul din Dell!“ Eu găseam aceste ieşiri ca fiind de-a dreptul iritante şi nu înţelegeam de ce le creau celorlalţi o stare de agitaţie îngrozitoare - eu neştiind atunci ce ştiu acum. Abia azi îmi dau seama ce senzaţie înspăimântătoare trăiau.

Fireşte, observam anumite lucruri. Presupun că, fiind atât de mult timp în preajma lor, ar fi fost imposibil să nu le observ. Dar erau mai mult frânturi, discrepanţe, lucruri atât de minore, încât v-ar putea dovedi de ce eu nu bănuiam deloc că ar fi fost ceva în neregulă. De exemplu, toţi cinci păreau a fi predispuşi la accidentări. Tot timpul erau zgâriaţi de pisici, se tăiau când se bărbiereau sau se împiedicau de scaune în întuneric - explicaţii cât se poate de plauzibile -, însă pentru nişte ţipi aşa de sedentari cum erau ei, numărul de julituri şi răni uşoare de care sufereau era ciudat de mare. De asemenea, mai aveau şi o preocupare stranie legată de starea vremii; mie cel puţin aşa mi se părea, stranie, întrucât nici unul dintre ei nu era implicat în vreo activitate condiţionată în vreun fel de vreme. Şi totuşi erau obsedaţi de starea vremii - în special Henry. Era preocupat în primul rând de scăderile bruşte de temperatură. Uneori, când eram în maşină, Henry căuta înnebunit pe posturile de radio, ca un căpitan de vapor înainte de furtună, buletine meteo, prognoze sau orice fel de informaţii cu privire la starea vremii. Ştirea despre scăderea coloanei de mercur în barometru îl băga brusc într-o stare de depresie. Mă tot gândeam ce-o să facă la iarnă, dar odată cu prima cădere de zăpadă, această preocupare a lor a dispărut şi nici n-a mai reapărut.

Lucruri minore. Îmi amintesc cum într-o dimineaţă, când eram la ţară, m-am trezit la ora şase, în timp ce toţi ceilalţi dormeau încă, şi, când am coborât scările, am găsit, spre surprinderea mea, podeaua bucătăriei proaspăt spălată şi încă udă, toată imaculată, cu excepţia unor urme de picioare, parcă ale unui misterios om de serviciu, înşirate pe fâşia de nisip dintre calorifer şi verandă. Uneori, când eram acolo, mă sculam noaptea şi, deşi pe jumătate adormit, îmi dădeam totuşi seama vag că se întâmpla ceva: auzeam voci înfundate, mişcare, ogarul schelălăind uşor în faţa uşii de la camera mea... O dată am auzit o discuţie în surdină între gemeni, despre nişte cearşafuri.

— Aiuritule, a şoptit Camilla.

Şi atunci am zărit o bucată de cearşaf împroşcat cu noroi.

— Nu le-ai luat pe cele care trebuia, a continuat ea. Nu putem să le ducem înapoi în halul ăsta.

— O să le schimbăm cu celelalte.

— Dar or să-şi dea seama. Cele închiriate au o ştampilă pe ele. Va trebui să spunem că le-am pierdut.

Deşi acest schimb de replici nu mi-a rămas multă vreme în minte, am fost şi mai contrariat de răspunsul evaziv pe care mi l-au dat gemenii atunci când i-am întrebat despre incident. 0 altă ciudăţenie am descoperit-o într-o după-amiază, când am găsit pe ochiul din spate al aragazului un ceaun mare din cupru care clocotea şi din care ieşea un miros neobişnuit. Am ridicat capacul şi m-a izbit un nor de aburi înţepători, amărui. Ceaunul erau plin cu frunze migdalate, fleşcăite, clocotind în peste doi litri de apă negricioasă. *Ce mai e şi asta, pentru numele lui Dumnezeu ?* m-am întrebat eu uimit, dar în acelaşi timp amuzat, iar când l-am întrebat pe Francis, mi-a răspuns politicos:

— E pentru baia mea.

E atât de simplu să priveşti lucrurile retrospectiv! Dar pe vremea aia nu-mi dădeam seama de nimic altceva în afară de propria mea fericire. Şi nici nu ştiu ce altceva aş putea să mai adaug, în afară de faptul că în acele zile viaţa însăşi avea ceva extrem de magic pentru mine: o reţea de simboluri, coincidenţe, premoniţii şi preziceri. Şi, cumva, toate astea se combinau perfect, ca şi cum o Providenţă timidă şi binevoitoare se dezvăluia treptat, iar eu, tremurând anticipativ, mă aflam în pragul unei descoperiri fabuloase, de parcă într-o singură dimineaţă avea să mi se dezvăluie totul - viitorul, trecutul şi întreaga mea viaţă -, iar eu urma să sar din pat ca lovit de trăsnet şi să spun: *O! O! O!*

Aveam atâtea amintiri frumoase din acea toamnă petrecută la ţară, amintiri care, privite din această perspectivă, se combină într-un fel de acuarelă delicată şi neclară. Prin preajma Halloweenului au murit şi ultimele flori de câmp, iar vântul s-a înăsprit, venind în rafale ascuţite şi acoperind suprafaţa cenuşie, ridată, a lacului cu o ploaie de frunze îngălbenite. În acele zile friguroase, când cerul era de plumb, iar norii se luau la întrecere, stăteam în bibliotecă şi făceam un foc mare ca să ne încălzim. Crengile goale ale sălciilor băteau în geam cu degete scheletice. În timp ce la un capăt al mesei gemenii jucau cărţi, iar la celălalt Henry lucra ceva, Francis stătea ghemuit în scaunul de la fereastră, ţinând în poală o farfurie cu nişte sandvişuri, şi citea în franceză *Memoriile* ducelui de Saint-Simon, pe care se încăpăţâna să le termine. Francis învăţase pe la diferite şcoli din Europa şi vorbea o franceză excelentă, deşi o pronunţa cu acelaşi accent lălăit

şi snob cu care pronunţa engleza. Uneori, în primul an, chiar m-a ajutat cu lecţiile la franceză, citindu-mi cu voce tare poveştile despre Marie şi Jean-Claude, care se duceau la *tabac.* Francis citea cu un rârâit languros, hilar, *„Marie a apporté des légumes à son frère“* şi îi făcea pe toţi să râdă în hohote. Bunny stătea întins pe burtă pe covorul din faţa şemineului, făcându-şi tema. Din când în când îi mai fura lui Francis un sandviş sau mai punea câte o întrebare chinuitoare. Deşi avea probleme cu greaca, o studiase mai mult decât toţi ceilalţi, de când avea doisprezece ani - motiv de perpetuă mândrie pentru el. Bunny sugera în acest mod delicat că studiul limbii eline ar fi fost un capriciu al copilăriei sale, o manifestare timpurie a geniului său, *ă la* Alexander Pope, dar adevărul era altul (după cum am aflat de la Henry) şi anume că suferea de o formă gravă de dislexie, iar greaca veche era un curs obligatoriu în cadrul programului de terapie, cei de la şcoala pregătitoare recomandând ca elevii dislexici să înveţe limbi precum greaca, ebraica sau rusa, limbi care nu aveau la bază alfabetul latin. In orice caz, talentul său lingvistic era cu mult mai precar decât ne lăsa impresia. Bunny nu putea să rezolve nici cele mai simple teme fără să pună în permanenţă întrebări, fără să bombănească şi fără să mănânce tot timpul câte ceva. Spre sfârşitul semestrului făcuse o criză destul de puternică de astm şi bântuia prin casă îmbrăcat în pijamale şi halat de baie, cu părul vâlvoi, respirând cu greutate şi respirând teatral în inhalator. Pastilele pentru astm pe care le lua (am aflat de la ceilalţi) îl făceau uşor iritabil, îi dădeau insomnii noaptea şi îl mai făceau să ia şi în greutate. Am acceptat aceste explicaţii ale comportamentului îngrozitor manifestat de Bunny spre sfârşitul semestrului, însă am aflat în cele din urmă că ele se datorau cu totul altor cauze.

Ce să vă mai povestesc? Poate despre prima sâmbătă din decembrie în care, la ora cinci

dimineaţa, Bunny alerga prin casă şi urla, zgâlţâindu-ne paturile, „Prima zăpadă!"? Sau despre momentul în care Camilla a încercat să mă înveţe jocul de picioare la box? Sau despre momentul când Bunny a răsturnat barca, cu Henry şi Francis cu tot, pentru că avusese impresia că văzuse un şarpe de apă? Sau despre petrecerea de ziua lui Henry? Sau despre cele două momente în care mama lui Francis - roşcată, cu pantofi din piele de crocodil şi cu smaralde - a oprit în drum spre New York, aducându-i cu ea pe terrierul ei de Yorkshire şi pe cel de-al doilea soţ? (Era o ţipă dată naibii, mama asta a lui Francis! Iar Chris, noul ei soţ, un fel de cântăreţ de operetă, era doar cu puţin mai în vârstă decât Francis. Olivia, aşa o chema. Prima dată când am cunoscut-o tocmai ieşise din Centrul Betty Ford, unde fusese tratată de alcoolism şi de dependenţă de nişte droguri nespecificate, şi era din nou gata să se lanseze de la început pe calea păcatului. Charles îmi povestise cum o dată, în toiul nopţii, a bătut la uşa lui şi l-a întrebat dacă nu cumva ar vrea să li se alăture, ei şi lui Chris, în pat. Eu încă mai primesc felicitări de Crăciun de la ea.)

Există însă o zi care îmi este foarte vie în amintire. O sâmbătă superbă de octombrie, una din ultimele zile văratice de care ne-am bucurat în acel an. Cu o noapte înainte - o noapte destul de rece - stătuserăm cu toţii târziu, până aproape de răsărit, bând şi sporovăind. M-am trezit a doua zi, târziu, încălzit şi cu o stare de vagă ameţeală, având pătura adunată la picioare, iar camera îmi era invadată de soare. Am stat aşa, nemişcat, mult timp. Soarele de un roşu strălucitor, aproape dureros, mi se strecura printre gene şi îmi gâdila uşor picioarele umede. Casa o simţeam sub mine, tăcută, tremurătoare şi apăsătoare.

Am coborât, iar paşii mei obosiţi făceau scara să scârţâie. Casa era nemişcată, pustie. I-am

găsit în cele din urmă pe Bunny şi pe Francis pe verandă, la umbră. Bunny era îmbrăcat cu un tricou şi cu o pereche de bermude. Francis, cu faţa lui de albinos, rozalie, pătată, şi cu ochii închişi, aproape tremurându-i de durere, era îmbujorat tot. Avea pe el un halat de baie de un cafeniu decolorat, şterpelit dintr-un hotel.

Amândoi beau ouă crude. Francis mi-a întins partea lui fără să se uite la mine.

— Bea asta! Mie mi se face rău dacă mă mai uit la ea.

Gălbenuşul tremura uşor în baia sângerie de ketchup şi sos Worcestershire.

— Nu vreau, am răspuns eu şi i-am dat-o înapoi.

S-a pus picior peste picior şi s-a apucat de nas cu două degete.

— Nu ştiu de ce fac lucruri de genul ăsta! Nu funcţionează niciodată. Trebuie să merg să iau o aspirină tamponată.

— Charles a închis uşa glisantă în urma lui şi s-a plimbat fără nici o ţintă pe verandă, în halatul cu dungi roşii. Tu ai nevoie de o Cola cu îngheţată.

— Tu şi combinaţiile tale cu îngheţată.

— Chiar funcţionează, ascultă-mă pe mine! E verificat ştiinţific. Lucrurile reci sunt bune pentru ameţeli şi...

— Mereu spui asta, Charles, dar, sincer să fiu, nu ştiu dacă este adevărat!

— Poţi să mă asculţi şi pe mine măcar o clipă? îngheţata te ajută la digestie, Coca-Cola îţi drege stomacul, iar cofeina îţi ia durerea de cap. În plus, zahărul îţi dă energie şi ajută la metabolism. Este alimentul perfect.

— Îmi faci şi mie una, te rog? întrebă Bunny.

— Du-te şi fă-ţi singur! îi răspunse iritat Charles.

— Crede-mă, spuse Francis, eu n-am nevoie decât de o aspirină tamponată.

Între timp a coborât şi Henry, care se trezise şi se îmbrăcase de cum se crăpase de ziuă, urmat de Camilla, somnoroasă, abia ieşită din baie, încă udă şi cu părul ei de crizantemă creaţă răvăşit. Era aproape două după-amiaza. Ogarul stătea tolănit, moţăind, cu un ochi de culoarea alunei pe jumătate închis, rotindu-i-se grotesc în orbită.

Negăsind nici o aspirină tamponată, Francis s-a dus în casă şi a adus o sticlă de *ginger ale,* nişte pahare şi nişte gheaţă. Am continuat să stăm afară, unde se făcea tot mai cald şi mai luminos. Camilla - care numai rareori era mulţumită să stea locului, căci simţea tot timpul nevoia să facă ceva, orice: să joace cărţi, să meargă la un picnic, să dea o tură cu maşina - era plictisită şi agitată şi nu se sfia deloc să arate acest lucru. Avea cu ea o carte, însă nu citea. Stătea cu picioarele în sus, balansându-le pe braţele scaunului şi bătând încăpăţânată cu un călcâi un ritm letargic în marginea fotoliului de răchită. În cele din urmă, numai şi numai ca s-o înveselească, Francis a propus să facem o plimbare până la lac. Camilla s-a luminat instantaneu. Cum nu aveam nimic altceva de făcut, eu şi Henry ne-am hotărât să mergem şi noi. Charles şi Bunny adormiseră pe scaun şi sforăiau.

Cerul era de un albastru intens, arzător, iar umbrele feroce ale copacilor aveau nuanţe de roşu şi galben. Francis păşea pe pietre şi crengi cu maximă atenţie, desculţ şi încă în halat de baie, balansând în mână sticla de *ginger ale.* Odată ajunşi la lac, a intrat în apă până la genunchi şi ne-a făcut semne cu mâna actoriceşte, precum Sfântul loan Botezătorul.

Ne-am scos pantofii şi şosetele. Apa de lângă ţărm era clară, de un verde deschis, şi o simţeam rece pe glezne, iar pietrişul de pe fund

strălucea în soare. Henry, aşa cum era îmbrăcat, cu haină şi cu cravată la gât, şi-a suflecat pantalonii până deasupra genunchilor şi a luat-o prin apă spre Francis. Scena semăna cu o pictură suprarealistă, întruchipând un bancher de modă veche. Vântul şuiera printre mesteceni, săltând frunzele pe crengi, şi s-a agăţat apoi de rochia Camillei, pe care a umflat-o ca pe un balon alb. Ea a râs şi şi-a tras-o imediat în jos, însă vântul i-a ridicat-o din nou.

Noi doi am luat-o mai mult pe lângă mal, unde apa puţin adâncă abia dacă ne acoperea tălpile. Soarele se oglindea tremurător pe lac în valuri de lumină. Părea a fi doar un miraj din Sahara, nu un lac adevărat. Henry şi Francis erau undeva mai departe: Francis vorbea, gesticulând amplu în halatul său alb, iar Henry stătea şi asculta, cu mâinile la spate, asemenea diavolului care ascultă răbdător peroraţiile unui profet în deşert.

Eu şi Camilla ne-am plimbat mult timp pe marginea lacului, apoi am pornit-o înapoi. Camilla, cu o mână pusă la ochi, ca să şi-i ferească de lumina orbitoare, îmi spunea o poveste despre ceva ce făcuse câinele - cum rosese un covor din piele de oaie care aparţinea proprietarului, cum se străduiseră ei să ascundă cele întâmplate şi să distrugă urmele -, însă eu nu o urmăream prea atent. Semăna atât de mult cu fratele ei şi cu toate acestea trăsăturile lui, indiscutabil deosebite, năşteau la ea, prin repetare şi variaţie, ceva magic. Pentru mine Camilla era o reverie vie: simpla ei vedere declanşa o gamă infinită de fantezie, de la frumuseţea grecească la cea gotică, de la cea vulgară la cea divină.

Mă uitam la profilul ei, ascultându-i vocea plină de cadenţe guturale, când am fost deodată trezit din fantezia mea de o exclamaţie scurtă. S-a oprit.

— Ce s-a întâmplat?

Se uita fix în apă:

— Uite!

În jurul piciorului avea o pană întunecată de sânge şi într-o clipă am observat un fir subţire, roşu ca un tentacul, spiralat şi curbat în sus, care îi încercuia degetele de la picioare, unduind în apă ca un fir de fum stacojiu.

— Iisuse, ce-ai făcut?

— Nu ştiu. Am călcat pe ceva ascuţit.

Camilla s-a sprijinit cu o mână de umărul meu, iar eu am ţinut-o de talie. Avea un ciob de sticlă verde, lung de aproximativ şapte centimetri, înfipt în talpă. Sângele îi ţâşnea în ritmul bătăilor inimii, iar ciobul pătat cu sânge strălucea hain în soare.

— Ce am? E grav? m-a întrebat ea, încercând să se aplece ca să se uite peste mine.

Îşi tăiase o arteră. Sângele curgea puternic şi cu viteză.

— Francis! Henry! am urlat eu.

— Maica Domnului! a spus Francis când s-a apropiat îndeajuns ca să vadă ce s-a întâmplat şi a început să alerge spre noi, ţinându-şi halatul cu o singură mână, să nu-i intre în apă.

— Ce ţi-ai făcut? Poţi să mergi? Lasă-mă să văd! a continuat el, aproape fără suflu.

Camilla m-a strâns şi mai tare de braţ. Avea piciorul plin de sânge. Picături mari de sânge se scurgeau în apă şi se dizolvau ca picăturile de cerneală în apa limpede a lacului.

— O, Doamne! a spus Francis, închizând ochii. Doare?

— Nu, a răspuns ea vioaie, dar eu ştiam că o durea: o simţeam că tremură, iar faţa i se făcuse

palidă.

Deodată a apărut şi Henry. S-a aplecat peste ea ca să vadă ce e.

— Ţine-mă de gât cu ambele mâini, i-a spus el şi, cu dexteritate, a ridicat-o imediat sus, de parcă ar fi fost uşoară ca aerul, ţinând-o cu o mână sub cap şi una sub genunchi. Francis, fugi şi adu-mi trusa de prim ajutor din maşină. Ne vedem la jumătatea drumului.

— Bine! spuse Francis, încântat că i se spune cu ce poate fi de ajutor, şi începu să alerge prin apă spre mal.

— Henry, *lasă-mă jos*! Te umplu de sânge!

Dar Henry nu o băgă în seamă.

— Richard, ia şoseta asta şi leagă-i-o în jurul gleznei.

Era prima dată când mă gândeam la un garou. Ce hal de doctor aş fi devenit!

— E prea strâns ? am întrebat-o pe Camilla.

— E bine. Henry, te rog, lasă-mă jos! Sunt prea grea pentru tine.

Henry i-a zâmbit. Avea pe unul dintre dinţii din faţă o mică fisură, pe care nu i-o observasem până atunci, ceea ce conferea zâmbetului său ceva reconfortant.

— Eşti uşoară ca un fulg.

Uneori, când are loc un accident sau realitatea este prea bruscă şi prea greu de înţeles, suprarealismul domină totul. Acţiunea se încetineşte, asemeni unei alunecări în vis, cadru cu cadru. O mişcare a mâinii, o frază oarecare, toate se derulează în eternitate. Lucrurile mici - un greiere pe un lujer de plantă, nervurile unei frunze -, toate parcă se măresc, aduse din fundal în prim-plan. La fel s-a întâmplat şi atunci, pe drumul spre casă, pe pajişte. Părea a fi o pictură prea plină de

viaţă ca să fie adevărată. Fiecare pietricică, fiecare fir de iarbă erau clar definite, iar cerul era atât de albastru, încât era dureros să-l priveşti. Camilla era dusă în braţe de Henry, iar capul îi atârna pe spate ca şi cum ar fi fost moartă, dezvăluind o frumoasă şi neînsufleţită linie curbă a gâtului. Tivul rochiei îi flutura abstract în bătaia brizei. Pantalonii lui Henry erau plini de pete mari, aproape ca nişte carouri, prea roşii pentru a fi de sânge, ca şi cum cineva i-ar fi dat cu pensula aşa, la întâmplare. In copleşitoarea linişte, printre paşii noştri fără ecou, auzeam ritmul pulsului ei, slab şi rapid.

Charles venea peste deal alergând, desculţ şi încă în halat, urmat îndeaproape de Francis. Henry a îngenuncheat şi a aşezat-o pe Camilla pe iarbă, iar ea s-a ridicat puţin, sprijinindu-se în coate.

— Camilla, ai murit? spuse Charles fără suflare, trântindu-se la pământ să-i vadă rana.

— Cineva trebuie să-i scoată ciobul din picior, spuse Francis în timp ce desfăcea o faşă.

— Vrei să încerc eu? întrebă Charles, uitându-se la ea.

— Ai grijă!

Charles ţinea călcâiul Camillei în mână. Prinse ciobul între degete şi îl trase încet. Camilla îşi ţinu respiraţia şi scoase un geamăt de durere.

Charles şi-a retras mâna ca şi cum s-ar fi opărit. A mai încercat o dată să îi atingă piciorul, însă nu a mai fost în stare. Avea degetele pline de sânge.

— Haide, spuse Camilla cu o voce destul de stăpânită.

— Nu pot. Mi-e frică să nu te doară.

— Oricum mă doare.

— Nu pot! răspunse Charles foarte afectat, uitându-se la ea.

— Dă-te la o parte! spuse Henry, pierzându-şi răbdarea, şi, îngenunchind repede, luă piciorul Camillei în mână.

Charles s-a întors cu spatele. Era la fel de palid ca şi Camilla. Mă întrebam dacă este adevărat ce se zice şi anume că un geamăn simte durerea pe care o simte şi celălalt.

Camilla a tresărit de durere, deschizând larg ochii. Henry ţinea în mână ciobul curbat, plin de sânge.

— *Consummatum est, spuse el.*

Francis a început să dea cu iod şi să bandajeze rana.

— Dumnezeule! am spus eu, luând în mână ciobul pătat de sânge şi uitându-mă la el în lumină.

— Cuminte fată, spuse Francis în timp ce o bandaja în jurul gleznei.

Ca toţi ipohondrii, Francis avea o ciudată calitate liniştitoare, de infirmieră care alină durerile altora.

— Bravo ţie! Nici măcar nu ai ţipat! continuă el.

— Nu a durut aşa rău.

— Pe dracu' nu a durut! Ai fost foarte curajoasă, spuse Francis.

Henry s-a ridicat.

— A fost curajoasă! a spus el.

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, eu şi cu Charles stăteam pe verandă. Deodată s-a făcut frig. Cerul era strălucitor de senin, însă vântul s-a înteţit. Domnul Hatch venise înăuntru să facă focul

şi eu simţeam deja mirosul de fum de la lemn. Şi Francis era înăuntru şi pregătea cina. Cânta şi vocea lui puţin prea ridicată, uşor disonantă, se auzea pe geamul de la bucătărie.

Rana Camillei n-a fost gravă. Francis a dus-o până la camera de gardă. A mers şi Bunny cu ei, întrucât era supărat că dormise pe întreaga durată a acţiunii. Într-o oră s-au întors, iar Camilla avea acum şase cusături la picior, un bandaj şi o sticlă de Ţylenol cu codeină. Bunny şi Henry erau afară şi jucau crochet, iar ea era cu ei, sărind întruna pe piciorul sănătos şi pe degetul mare de la cel rănit, cu un mers ţopăit, care, privit de pe verandă, părea extrem de vesel.

Eu şi Charles beam *whisky and soda.* El tot încercase să mă înveţe să joc pichet („pentru că asta joacă Rawdon Crawley în *Bâlciul deşertăciunilor"),* dar mă deprindeam destul de greu cu jocul, prin urmare cărţile au rămas abandonate pe masă.

Charles a sorbit o înghiţitură. Nu se sinchisise toată ziua să se schimbe.

— Aş vrea ca mâine să nu fim nevoiţi să ne întoarcem la Hampden, am spus eu. Mi-ar plăcea să putem să stăm aici.

— Ei bine, poate c-o să putem.

— Poftim ?

— Nu acum, dar după ce terminăm şcoala poate o să putem.

— Adică?

A ridicat din umeri.

— Ei bine, mătuşa lui Francis nu are de gând să vândă casa, pentru că vrea să rămână în familie. Când împlineşte douăzeci şi unu de ani, Francis ar putea să o cumpere de la ea pe aproape nimic. Şi chiar dacă el nu ar putea, Henry are atâţia bani, că

nu ştie ce să mai facă cu ei. Ar putea să o cumpere împreună. E foarte uşor.

Am rămas uimit de acest răspuns atât de pragmatic.

— Vreau să spun că tot ce îşi doreşte Henry după ce termină şcoala - asta dacă o să o termine - este să aibă un loc unde să poată să-şi scrie cărţile şi să studieze cele Douăsprezece Mari Culturi.

— Cum adică „dacă o să o termine" ?

— Vreau să spun că s-ar putea să nu îl mai intereseze să termine. S-ar putea să se plictisească. A mai vrut el să plece, mai demult. Nu are nici un motiv să rămână aici şi cu siguranţă nu are de gând să se angajeze vreodată undeva.

— Chiar crezi asta? am spus eu, destul de curios, deoarece mi-l imaginasem dintotdeauna pe Henry predând greaca la vreun colegiu prestigios din Midwest-ul Statelor Unite.

Charles pufni.

— Cu siguranţă. De ce s-ar angaja? Nu are nevoie de bani şi, pe de altă parte, ar fi un profesor îngrozitor. Iar Francis nu a muncit niciodată. Cred că ar putea să stea cu mama lui, atâta doar că nu îl înghite deloc pe soţul ăla al ei. Lui Francis i-ar plăcea mai degrabă să stea aici. Şi nici Julian nu va fi foarte departe.

Am băut o înghiţitură şi mi-am îndreptat privirea spre siluetele din depărtare, de pe pajişte. Bunny, cu părul în ochi, se pregătea să dea o lovitură, balansând ciocanul înainte şi înapoi, ca un jucător profesionist de golf.

— Julian are familie? am întrebat eu.

— Nu, a răspuns Charles, cu gura plină de gheaţă. Are nişte nepoţi, însă îi urăşte. Ia uită-te la asta, mi-a spus deodată, ridicându-se de pe scaun.

M-am uitat. De cealaltă parte a pajiştii, Bunny tocmai executase lovitura. Mingea depăşise punţile a şasea şi a şapte, dar, incredibil, a izbit jalonul rotativ.

— Stai să vezi, am spus. Pun pariu că o să mai încerce o lovitură.

— Dar n-o să reuşească, a răspuns Charles, aşezându-se din nou pe scaun, cu privirea îndreptată încă spre pajişte. Uită-te la Henry. Nu cedează.

Henry arăta spre punţile neatinse şi, chiar de la distanţa aia, tot puteam să îmi dau seama că tocmai cita din regulament. În fundal se auzea cum Bunny protestează vehement.

— Aproape că mi-a trecut mahmureala, a spus deodată Charles.

— Şi mie la fel, am răspuns eu.

Pajiştea era învăluită într-o lumină aurie, cu umbre lungi, catifelate, iar cerul înnorat şi radiant parcă era luat direct dintr-un Constable[19]. Deşi nu voiam să recunosc, eram pe jumătate ameţit.

Un timp am tăcut amândoi. Priveam. De pe pajişte se auzea pocnetul uşor al ciocanului lovind mingea de crochet. De la fereastra de deasupra, din bucătărie, ajungeau la noi clinchetul veselei, trântitul uşilor de la dulap şi vocea lui Francis cântând - de parcă ar fi intonat cel mai vesel cântec din lume - „Suntem nişte oiţe mici şi negre care s-au rătăcit... bee, *bee,* bee...“

— Şi ce dacă Francis cumpără casa ? am întrebat eu în cele din urmă. Crezi că ne va lăsa să locuim aici?

— Desigur. S-ar plictisi de moarte dacă ar sta doar el cu Henry. Cred că Bunny va trebui să lucreze la o bancă, dar ar veni oricum la sfârşitul fiecărei săptămâni dacă o lasă pe Marion cu copiii acasă.

Am râs. Bunny ne spusese cu o seară înainte cum îşi doreşte el opt copii, patru băieţi şi patru fete, ceea ce a dus la elaborarea unui discurs plin de umor, ţinut de Henry, despre împlinirea ciclului reproductiv în natură, o invariabilă predicţie a declinului brusc şi a morţii.

— E îngrozitor! spuse Charles. Parcă îl văd stând într-o curte şi purtând un şorţ stupid.

— Punând hamburgerii pe grătar.

— Şi vreo douăzeci de copii alergând şi ţipând în jurul lui.

— Picnicuri Kiwanis.

— Balansoare La-Z-Boy.

— Iisuse!

Brusc s-a stârnit un vânt care şuiera printre mesteceni şi o rafală de frunze galbene s-a abătut asupra noastră ca o furtună. Am mai luat o înghiţitură de whisky. Cred că nici dacă aş fi crescut în casa aceea nu mi-ar fi fost atât de dragă, nu aş fi fost atât de familiarizat cu scârţâitul leagănului, cu modelul oferit de viţa albă, răsfirată pe araci, cu pământul umflat şi catifelat care se pierdea în nuanţe de gri spre linia orizontului sau cu fâşia de autostradă abia vizibilă, şerpuind printre dealuri, dincolo de copaci. Până şi culorile locurilor de acolo mi se strecuraseră în sânge, aşa cum şi Hampden-ul avea să-mi apară iar în amintire, după câţiva ani, într-un vârtej neclar de alb, verde şi roşu, aşa cum îmi apăruse pentru prima dată casa de la ţară, ca un amestec strălucitor de acuarele vii, luminoase, de ivoriu şi lapislazuli, de castaniu şi portocaliu ars, care abia apoi luase, încet-încet, conturul obiectelor de care îmi aduceam aminte: casa, cerul, arţarii. Dar şi ziua aceea pe verandă, cu Charles lângă mine şi cu mirosul fumului de la lemn în aer, are calitatea unei amintiri. Era acolo, în faţa mea, şi totuşi era prea frumoasă ca să fie reală.

Se însera. Curând venea ora cinei. Mi-am terminat băutura. Ideea de a trăi acolo, de a nu mai fi nevoit să mă întorc la străzi asfaltate, la complexe de magazine şi la mobila modulară, de a trăi acolo cu Charles, Camilla, Henry şi Francis - şi, poate, chiar Bunny -, de a nu fi nevoiţi să ne căsătorim şi să plecăm fiecare la casa lui, să ne luăm o slujbă într-un oraş la o mie de kilometri depărtare sau să facem vreunul dintre acele lucruri îngrozitoare pe care le fac prietenii după ce termină facultatea, ideea ca totul să rămână la fel ca în acea clipă era atât de minunată, încât nu ştiu exact dacă mi-am putut imagina, chiar şi atunci, că s-ar putea adeveri, dar îmi place să mă gândesc că exact aşa am crezut.

Francis încerca să compună un final măreţ la cântecul său. „Domnilor cântăreţi porniţi pe chefuit... Condamnaţi deja pentru veşnicie."

Charles s-a uitat spre mine.

— Tu ce planuri ai ?

— Ce vrei să spui?

— Adică ce planuri de viitor ai? Unde o să fii de acum în patruzeci-cincizeci de ani?

Departe, pe pajişte, Bunny tocmai lovise mingea lui Henry, trimiţând-o cam la vreo douăzeci de metri în afara terenului. Toată lumea a izbucnit în râs - un val de veselie discret, dar clar, care a plutit prin aerul înserării până la noi. Acel râs mă bântuie şi acum.

Capitolul 3

Din prima clipă în care am păşit în Hampden, m-am gândit cu groază la sfârşitul semestrului, când trebuia să mă întorc în Plano, la câmpia plată, la benzinării şi la praf. Pe măsură ce sfârşitul semestrului se apropia tot mai mult, stratul de zăpadă devenea tot mai mare, dimineţile tot mai întunecate, iar eu mă apropiam cu fiecare zi de data imprimată neclar pe o hârtie („17 decembrie - data predării tuturor lucrărilor finale", însemnare pe care o lipisem pe partea interioară a dulapului), melancolia mea începea să se transforme în alertă. Nu cred că aş fi putut suporta să-mi petrec Crăciunul la părinţii mei, cu un brad de plastic, fără zăpadă şi cu televizorul mergând tot timpul. Nici părinţii mei nu erau foarte nerăbdători să mă vadă. De câţiva ani se împrieteniseră cu un cuplu mai în vârstă ca ei şi fără copii: familia MacNatt. Domnul MacNatt se ocupa cu vânzarea de piese auto, iar doamna MacNatt, micuţă ca o vrăbiuţă, vindea produse Avon. Această prietenie i-a obişnuit pe părinţii mei să înceapă să facă excursii cu autobuzul la magazinele de prezentare ale fabricilor, să înveţe să joace un joc cu zaruri care se numea *bunko* şi să îşi piardă vremea pe lângă pianul din barul de la Ramada Inn. Asemenea activităţi se înteţeau mai ales în apropierea vacanţelor sau în timpul şederii mele, care, deşi scurtă şi neregulată, era privită ca o piedică sau un reproş.

Dar vacanţa reprezenta doar o jumătate din necazurile mele. Pentru că Hampden-ul era situat aşa de la nord şi din cauza cheltuielilor foarte mari cu încălzirea clădirilor vechi, şcoala se închidea în lunile ianuarie şi februarie. Deja mi-l imaginam pe tata cum i se plânge domnului MacNatt în legătură cu mine, iar pe domnul MacNatt făcând comentarii

insinuante, cum că aş fi un copil mult prea răsfăţat şi că dacă aş fi fost fiul lui, *el* nu m-ar fi lăsat să îi calc autoritatea în picioare. Acest lucru l-ar înnebuni pe tata, care în cele din urmă ar veni val-vârtej în camera mea şi mi-ar spune să ies afară, arătând amenințător cu degetul, furios, cu ochii scoşi din orbite, precum Othello. Făcuse aşa de nenumărate ori când eram încă în liceu şi la colegiu în California, fără absolut nici un motiv, în afară de faptul că dorea să-şi arate autoritatea în faţa mamei mele şi a colaboratorilor săi. De obicei eram întotdeauna bine venit de îndată ce tata se plictisea să fie în centrul atenţiei, căci atunci o lăsa pe mama să „îl aducă pe calea cea bună“. Acum însă nici nu mai aveam o cameră a mea în California. Mama îmi scrisese că vânduse mobila şi că îmi transformase camera într-o sală de croitorie.

Henry şi Bunny se duceau în Italia, la Roma, în vacanţa de iarnă. M-a surprins acest anunţ, pe care Bunny l-a făcut la începutul lunii decembrie, mai ales pentru că ei doi nu se înţelegeau prea bine în ultima vreme, Henry fiind cel supărat mai tare. Ştiam că Bunny îl tot căuta ca să-i ceară bani şi, cu toate că Henry se plângea de comportamentul lui Bunny, nu îl lăsa inima să îl refuze. Ştiam că pentru Henry nu contau banii *în sine,* ci principiul. Mai eram, de asemenea, sigur că, orice tensiuni ar fi fost între ei, Bunny se prefăcea că nu observă.

Iar Bunny nu mai vorbea despre nimic altceva în afară de excursie. Îşi cumpărase haine, ghiduri, un disc care se numea *Parliamo italiano* şi care îi promitea ascultătorului că va fi capabil să înveţe italiana în două săptămâni sau chiar mai puţin *(„Chiar şi pentru cei care nu au avut noroc cu alte cursuri de limbi străine*“ scria laudativ pe copertă) şi un exemplar din traducerea lui Dorothy Sayers la *Infernul.* Ştia că eu nu am unde să mă

duc în vacanţa de iarnă şi îl bucura să-mi pună sare pe răni.

— O să mă gândesc la tine când o să beau Campari şi o să mă plimb cu gondolele, îmi tot spunea el, făcându-mi cu ochiul.

Henry nu prea vorbea despre excursie. În timp ce Bunny ne înnebunea cu asta, el stătea jos şi fuma, trăgând încet din ţigară şi prefăcându-se că nu pricepe italiana jalnică a lui Bunny.

Francis mi-a spus că ar fi fericit dacă mi-aş petrece Crăciunul cu el la Boston, iar după aceea să mergem până la New York. Gemenii au vorbit cu bunica lor din Virginia şi ea a zis că ar fi încântată să mă găzduiască pe întreaga perioadă a vacanţei de iarnă. Însă mai era şi problema banilor. Trebuia să îmi iau o slujbă pe perioada în care şcoala era închisă. Aveam nevoie de bani dacă voiam să mă întorc la primăvară la şcoală şi nu prea puteam să îmi găsesc ceva de lucru dacă hoinăream cu Francis. Gemenii aveau să lucreze ca funcţionari la unchiul lor, avocatul, aşa cum făceau în fiecare vacanţă, chinuindu-se să transforme o slujbă în două. Astfel, Charles îl ducea cu maşina pe unchiul Orman pe la rarele vânzări imobiliare şi pe la magazine, iar Camilla stătea toată ziua în birou, aşteptând să răspundă la telefonul care nu suna niciodată. Sunt sigur că nu s-au gândit vreodată că şi eu aş avea nevoie de o slujbă. Toate poveştile mele despre averea mea californiană i-au marcat mai mult decât aş fi crezut.

— Şi ce-o să fac eu toată ziua cât voi sunteţi la muncă? i-am întrebat, sperând că or să priceapă aluzia.

— Din păcate, nu prea ai ce să faci. Doar să citeşti, să vorbeşti cu bunica şi să te joci cu câinii, mi-a răspuns Charles, parcă scuzându-se.

Singura mea alternativă era să rămân în Hampden. Profesorul Roland era dispus să mă

ţină, însă pe un salariu care nu acoperea nici măcar o chirie decentă. Charles şi Camilla îşi subînchiriau apartamentul, iar Francis îl dădea unui verişor mai tânăr. Apartamentul lui Henry rămânea gol, dar, cum el nu mi l-a oferit, am fost prea mândru ca să i-l cer. Şi casa de la ţară era goală, însă era la o oră distanţă, iar eu nu aveam maşină. Apoi am auzit de un hippiot bătrân, fost student la Colegiul Hampden, care ţinea un atelier de instrumente muzicale într-un depozit abandonat. Te lăsa să stai pe gratis dacă mai tăiai din când în când nişte dopuri de lemn sau mai lustruiai nişte medalioane.

În parte din pricina faptului că nu voiam să am de-a face cu mila sau dispreţul nimănui, am ascuns adevăratele circumstanţe legate de locul unde urma să stau. Fiind nedorit pe perioada vacanţei de părinţii mei extraordinari şi buni de nimic, am hotărât să rămân singur în Hampden (la o adresă nespecificată) şi să mai lucrez la greacă, refuzând, în mândria mea, orice ofertă de ajutor financiar venită din partea lor.

Acest stoicism, acest devotament pentru studii, ce semăna cu stilul lui Henry, şi acest dispreţ generalizat faţă de cele lumeşti mi-au atras admiraţie din toate părţile, mai ales din partea lui Henry.

— Nu m-ar deranja nici pe mine să rămân aici în timpul iernii, mi-a spus el într-o noapte târzie de noiembrie, când ne întorceam acasă de la Camilla şi Charles, în timp ce pantofii ni se afundau în plapuma de frunze uscate ce acoperea aleea. Şcoala e închisă, iar magazinele din oraş se închid şi ele pe la ora trei. Totul este pustiu şi alb şi nu se aude decât vântul. Cu ani în urmă troienele ajungeau până la streşinile caselor, oamenii erau prinşi în casă şi unii chiar mureau de foame. Erau găsiţi abia primăvara, continuă el cu o voce visătoare şi liniştită.

Însă eu m-am simţit cuprins de nelinişte - acasă la mine nu ningea iarna.

Ultima săptămână de şcoală a fost dedicată împachetării, rezervărilor de bilete, telefoanelor acasă - pentru toţi, în afară de mine. Nu era deloc nevoie să mă grăbesc să-mi termin lucrările, întrucât nu plecam nicăieri, aşa că puteam să îmi fac bagajele liniştit după ce se goleau căminele. Bunny a plecat primul. Timp de peste trei săptămâni fusese într-o panică permanentă din cauza unei lucrări pe care trebuia să o scrie la al patrulea curs al său, intitulat „Capodoperele literaturii engleze". Tema lui era o lucrare de douăzeci şi cinci de pagini despre John Donne. Cu toţii ne întrebam cum o va scoate la capăt, deoarece nu prea avea înclinaţii scriitoriceşti. Deşi dislexia era scuza ideală, adevărata problemă a lui Bunny era puterea lui de concentrare, care era la fel de redusă ca a unui copil. Rareori citea bibliografia aferentă sau textele facultative recomandate la curs. De fapt, la fiecare materie el ştia numai un amestec de informaţii confuze, de cele mai multe ori lipsite de importanţă sau în afara subiectului, informaţii pe care şi le amintea din întâmplare, din discuţiile avute în clasă sau despre care credea că le-a citit pe undeva. Când însă venea timpul să scrie o astfel de lucrare, verifica acele fragmente îndoielnice, confruntându-le cu autoritatea lui Henry (pe care avea obiceiul să-l consulte în permanenţă, ca pe un atlas) sau cu alte informaţii, fie din *World Book Encyclopedia,* fie dintr-o carte intitulată *Oameni, gânduri şi fapte,* scrisă de reverendul E. Tipton Chatsford, care avea şase volume şi data din anii 1890. Această carte cuprindea scurte povestiri despre diferite personalităţi ale vremii, scrise pe înţelesul copiilor, şi era plină de gravuri dramatice.

Tot ce scria Bunny era de o originalitate alarmantă, întrucât avea la bază astfel de lucrări

bizare şi el reuşea să le amestece la întâmplare, modificându-le şi mai mult. Dar lucrarea despre John Donne trebuie să fi fost de departe cea mai proastă lucrare a sa. (Ironia sorţii face că a fost şi singura care a văzut lumina tiparului. După dispariţia sa, un jurnalist a cerut un mic fragment din lucrările tânărului cercetător, iar Marion i-a dat un paragraf minuţios redactat din acea lucrare, care a ajuns să fie publicat în revista *People.)*

Bunny auzise de undeva că John Donne a fost prieten cu Izaak Walton şi într-un cotlon al minţii sale această prietenie a devenit din ce în ce mai mare, astfel încât la un moment dat cele două personalităţi deveniseră una şi aceeaşi. Noi nu am înţeles niciodată cum de a putut Bunny să facă o asemenea legătură. Henry dădea vina pe *Oameni, gânduri şi fapte,* dar nimeni nu ştia sigur. Cu o săptămână sau două înainte de a preda lucrarea, Bunny căpătase obiceiul de a apărea la mine în cameră pe la ora trei dimineaţa, arătând de parcă tocmai ar fi supravieţuit unui dezastru natural, cu cravata şuie şi cu ochii ieşiţi din orbite.

— Bună! Bună! îmi spunea el când intra în cameră, trecându-şi ambele mâini prin părul vâlvoi. Sper că nu te-am sculat, nu? Pot să aprind luminile, nu-i aşa?... Da, uite, da...

Apoi aprindea lumina şi se plimba prin cameră fără să îşi dea jos haina, cu mâinile încleştate la spate şi dând din cap. Deodată se oprea, se întorcea spre mine cu o privire disperată şi mă ruga:

— *Metahemeralism.* Spune-mi tot ce ştii despre cuvântul ăsta. Trebuie să scriu ceva despre metahemeralism.

— Îmi pare rău. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă.

— Nici eu nu ştiu. E ceva care are legătură cu arta şi cu pastoralismul sau altceva de genul ăsta. Asta e soluţia să îl unesc pe John Donne cu Izaak

Walton, înţelegi ? Deci: Donne, Walton şi metahemeralismul - cam asta ar fi problema, după cum o văd eu.

— Bunny, eu nici măcar nu cred că acest cuvânt - metahemeralism - există.

— Sigur că există. Vine din latină şi are legătură cu ironia şi cu pastoralismul. Mda, asta e. Cu pictura sau sculptura, probabil.

— E în dicţionar?

— Habar n-am. Nu ştiu nici cum se scrie. Vreau să zic, a spus el, schiţând în aer o ramă de tablou, poetul şi pescarul. *Parfait.* Buni prieteni. Undeva într-un spaţiu deschis. Trăind o viaţa minunată. Metahemeralismul trebuie să fie răspunsul corect, nu?

Şi o ţinea aşa jumătate de oră sau o oră şi chiar mai mult, divagând despre pescari, sonete şi Dumnezeu mai ştie ce, până când era deodată străfulgerat de o idee magnifică şi ţâşnea pe uşă afară.

Şi-a terminat lucrarea cu patru zile înainte de termen şi alerga cu ea peste tot ca să ne-o arate.

— E o lucrare bună, spunea Charles politicos.

— Mersi, mersi!

— Dar nu crezi că ar trebui să îl pomeneşti puţin mai mult pe John Donne? Care era subiectul lucrării?

— Ei, Donne! răspundea Bunny iritat. Nu am vrut să îl târăsc prin toată povestea asta.

Henry a refuzat să o citească.

— Sigur este peste puterile mele, Bunny, spuse el, aruncându-şi o privire pe prima pagină. Dar ce e cu scrisul ăsta?

— Am mărit de trei ori spaţiul dintre rânduri.

— Liniile astea sunt la o distanţă de peste *doi centimetri.*

— Pare vers alb, nu?

Henry a râs gutural.

— Arată mai degrabă ca un meniu.

Tot ce îmi mai amintesc legat de acea lucrare este că se termina astfel: „Şi acum să îi părăsim pe Donne şi Walton pe ţărmurile metahemeralismului, să le facem semn cu mâna acestor faimoşi prieteni de demult[11]. Cu toţii ne întrebam dacă nu cumva o să pice. Bunny însă nu avea nici o grijă: perspectiva plecării în Italia, acum atât de apropiată încât umbra turnului din Pisa i se lăsa noaptea peste pat, îl făcuse aşa de nerăbdător, că de-abia aştepta să plece de la Hampden şi să scape de obligaţiile familiale, ca să poată să pornească la drum.

Brusc, cum ştia că nu am nici o treabă, m-a rugat să îl ajut să îşi facă bagajele. M-am gândit „De ce nu?“ şi m-am dus să-l ajut. L-am găsit cu camera vraişte, cu hainele aruncate pretutindeni şi deşertând tot ce era prin sertare direct în valize. M-am întins, am luat cu grijă de pe perete o stampă japoneză înrămată şi i-am pus-o pe birou.

— Nu pune mâna pe aia! a urlat el, aruncând pe jos sertarul noptierei şi grăbindu-se să apuce stampa. E veche de două sute de ani.

Accidental, ştiam că nu era adevărat, pentru că îl văzusem cu câteva săptămâni în urmă cum o decupa cu grijă dintr-o carte de la bibliotecă. Nu am spus nimic, însă am fost atât de iritat, încât am plecat în secunda următoare, în mijlocul unor scuze stângace, atât cât îi permitea lui mândria. Mai târziu, după ce a plecat, am găsit în cutia mea poştală un bilet ciudat, prin care îşi cerea scuze şi care învelea un exemplar necartonat

dintr-o ediţie a poemelor lui Rupert Brooke şi o cutie de bomboane mentolate Junior Mints.

Henry a plecat repede şi fără să facă mare vâlvă. Intr-o seară ne-a spus că pleacă şi a doua zi era plecat. (Spre St. Louis? Spre Italia? Nimeni nu ştia.) Francis a plecat a doua zi, iar despărţirea de el a fost complicată şi prelungită. Eu, Camilla şi Charles stăteam pe marginea drumului, cu nasul şi urechile pe jumătate îngheţate, în timp ce Francis striga şi ne făcea semne cu mâna pe geamul de la maşină, cu motorul Mustangului pornit şi scoţând o groază de fum, scenă ce a durat aproximativ patruzeci şi cinci de minute.

Poate că fiindcă au fost ultimii, de plecarea gemenilor mi-a părut cel mai rău. După ce claxoanele lui Francis s-au pierdut în depărtare, am mers pe jos înapoi la ei acasă, tăcuţi, apucând-o pe drumul prin pădure. Când Charles a aprins lumina, am observat cât de curat era totul. Apartamentul era aproape gol, podelele ceruite şi valizele puse deja la uşă.

Cantinele se închiseseră în ziua aceea, la prânz. Ningea abundent, se întunecase, iar noi nu aveam maşină. Frigiderul proaspăt spălat mirosea a Lysol şi era gol. Stând în jurul mesei din bucătărie, am luat o cină îngrozitoare, compusă din supă de ciuperci la conservă, biscuiţi şi ceai fără zahăr sau lapte. Principalul subiect de discuţie l-a reprezentat traseul Camillei şi al lui Charles - cum o vor rezolva cu bagajele şi la ce oră ar trebui să cheme taxiul ca să prindă trenul de şase şi jumătate. Am participat la discuţia despre călătoria lor, însă în mine se aşternuse deja o tristeţe care avea să mai dureze câteva săptămâni. Eu încă mai auzeam zgomotul produs de maşina lui Francis la plecare şi, pentru prima dată, mi-am dat seama cât de pustii mi se vor părea următoarele două luni, cu şcoala închisă, zăpada mare şi toată lumea plecată.

Mi-au spus să nu mă mai deranjez să îi conduc a doua zi, pentru că plecau mult prea devreme. Totuşi a doua zi, la ora cinci dimineaţa, m-am întors să îmi iau la revedere de la ei.

Era o dimineaţă întunecată, rece, cu cerul încrustat de stele, iar termometrul de pe veranda clădirii Commons indica o temperatură de zero grade. Taxiul, cu motorul la ralanti, învăluit într-un nor de fum, îi aştepta deja. Şoferul trântise închizătoarea portbagajului plin de valize, iar Charles şi Camilla închideau uşa de la casă. Erau prea îngrijoraţi şi preocupaţi ca să se mai bucure de compania mea. Amândoi erau călători agitaţi: părinţii lor muriseră într-un accident de maşină la un sfârşit de săptămână, când se duceau spre Washington, şi din cauza asta gemenii deveneau agitaţi cu multe zile înainte de orice plecare.

În plus, erau şi în întârziere. Charles şi-a lăsat valiza jos ca să dea mâna cu mine.

— Sărbători fericite, Richard! Să nu uiţi să ne scrii, mi-a spus el şi s-a îndreptat spre taxi.

Camilla se lupta cu două sacoşe imense din pânză. Le-a lăsat să cadă în zăpadă pe amândouă şi a răbufnit:

— La naiba, n-o să reuşim niciodată să băgăm toate bagajele astea în tren!

Camilla respira greu. Avea nişte cercuri de un roşu aprins pe obrajii îmbujoraţi, iar eu nu mai văzusem în viaţa mea vreo ţipă atât de înnebunitor de frumoasă cum era ea atunci. Am rămas mut, uitându-mă la ea prosteşte. Sângele îmi pulsa nebun în vene, iar toate planurile mele îndelung repetate de a-mi lua rămas-bun şi de a o săruta au dispărut. Dar ea s-a întors pe neaşteptate şi m-a luat de gât. O auzeam cum respiră şi i-am simţit obrazul de gheaţă când şi l-a lipit de-al meu, iar când i-am luat mâna înmănuşată, i-am simţit pulsul rapid la încheietura mâinii ei delicate.

Taxiul a claxonat şi Charles şi-a scos capul pe fereastră.

— *Haide!* a strigat el.

I-am dus bagajele până la maşină şi am rămas în lumina felinarului, în timp ce ei se îndepărtau. S-au întors şi mi-au făcut semn cu mâna prin luneta maşinii, iar umbra mea distorsionată s-a reflectat scurt în curbura întunecată a sticlei până ce taxiul a virat şi a dispărut.

Am rămas pe strada aceea pustie până când nu am mai auzit motorul maşinii, ci doar fâşâitul zăpezii fine, pe care vântul o gonea prin şănţuleţele din drum. Apoi m-am întors în campus, cu mâinile înfundate zdravăn în buzunare şi cu pantofii scârţâind insuportabil pe zăpadă. Căminele erau toate întunecate şi pustii, iar parcarea din spatele terenului de tenis era şi ea goală, cu excepţia unor maşini ce aparţineau cadrelor didactice şi a unui camion verde - al celor de la întreţinere. În căminul meu holurile erau pline de cutii goale de încălţăminte, umeraşe, uşi întredeschise. Totul era întunecat şi domnea o linişte de mormânt. Acela a fost cel mai deprimant moment din viaţa mea. Am tras jaluzelele şi m-am culcat pe patul nefăcut.

Aveam atât de puţine lucruri, încât n-a trebuit să fac decât un singur drum. Pe la prânz, când m-am trezit iar, mi-am umplut cele două valize, am aruncat cheia în cabina paznicului şi am pornit-o pe jos, cu valizele pe rotile, pe strada pustie şi acoperită cu zăpadă, îndreptându-mă spre oraş, spre adresa pe care mi-o dăduse hippiotul când am vorbit cu el la telefon.

A fost un drum mai lung decât am crezut eu iniţial şi m-am abătut destul de repede de la strada principală spre zona dezolantă de pe lângă Mount Cataract. Drumul meu mergea în paralel cu râul Battenkill, un râu puţin adânc, dar rapid, peste care, ici şi colo, erau presărate poduri. In zonă nu existau decât câteva case şi acelea mai mult nişte rulote mohorâte, înspăimântătoare, cum întâlneşti de obicei în spatele pădurilor din Vermont, cu mormane imense de lemne stivuite într-o parte. Pe hornul lor ieşea un fum negricios. Maşinile erau aproape inexistente, cu excepţia unor vehicule hodorogite, puse pe butuci în câte o curte.

Pe timpul verii ar fi putut reprezenta o plimbare destul de plăcută, deşi obositoare, dar în decembrie, printr-o zăpadă de un metru şi cu două valize grele, m-am trezit întrebându-mă dacă voi mai ajunge vreodată unde trebuie. Picioarele îmi degeraseră. Degetele de la mâini şi de la picioare mă dureau din cauza frigului şi a trebuit să mă opresc de mai multe ori ca să mă odihnesc. Încetul cu încetul, strada începu să se populeze şi am ajuns acolo unde mi se spusese: pe Prospect Street, în East Hampden.

Era o zonă a oraşului pe care nu o mai văzusem până atunci, foarte diferită de partea care îmi era cunoscută, cea plină de arţari, faţade frumoase de magazine acoperite cu şindrilă, multă verdeaţă şi orologiul tribunalului. Acest Hampden era o zonă întinsă, plată, care parcă ar fi trecut printr-un bombardament, plină de turnuri de apă, căi ferate ruginite, depozite, hale şi fabrici cu uşile larg deschise şi cu ferestrele sparte. Acolo totul părea să fi rămas abandonat de pe vremea Marii Crize, cu excepţia unui băruleţ animat, situat la capătul străzii, care, judecând după numărul de camioane din faţă, era o afacere destul de prosperă dacă şi după-amiaza devreme avea un număr aşa de mare de clienţi. Nişte beculeţe de Crăciun şi

puţin vâsc de plastic erau atârnate deasupra neonului de la reclama de bere. Aruncând o privire înăuntru, am văzut la bar un şir de bărbaţi îmbrăcaţi în cămăşi flanelate, toţi având în faţa lor câte o halbă de bere, iar mai în spate se afla seria mai tânără. Toţi purtau şepci de baseball, erau cam graşi şi stăteau adunaţi în jurul unei mese de biliard. Am rămas afară, în faţa uşii tapetate cu vinilin roşu, şi m-am uitat înăuntru, prin fereastra de ventilaţie din partea de sus, ceva mai mult timp. Să intru şi să cer indicaţii? Să beau ceva ca să mă încălzesc? M-am hotărât că ar trebui să intru, dar în clipa în care mâna îmi era deja pe mânerul de alamă unsuros al uşii, am zărit numele localului scris pe fereastră: Boulder Tap. Auzisem de Boulder Tap la ştiri. Era epicentrul infracţional din Hampden, indiferent despre ce infracţiuni era vorba - înjunghieri, violuri - şi toate fără nici un martor. Nu era genul de local în care să poposeşti nici măcar pentru câteva momente ca să bei ceva dacă erai singur şi cu atât mai mult dacă erai un biet student rătăcit, care venea de pe cealaltă parte a dealului.

Până la urmă nu mi-a fost foarte greu să găsesc locul în care trăia hippiotul. Unul din depozitele de pe malul râului era pictat tot într-un mov aprins.

Când a venit să îmi deschidă uşa, hippiotul părea supărat, ca şi cum l-aş fi sculat din somn.

— Data viitoare intră singur, mi-a spus el morocănos.

Era un bărbat scund, gras, cu un tricou pătat de transpiraţie şi o barbă roşcată. Tipul arăta de parcă ar fi petrecut o mulţime de nopţi cu prietenii lui la biliardul de la Boulder Tap. Mi-a arătat camera în care urma să locuiesc, la capătul unei scări de fier (fără balustradă, normal), şi a dispărut fără să mai zică ceva.

M-am trezit într-o cameră întunecată, prăfuită, cu o podea din duşumele şi cu căpriori înalţi, lăsaţi la vedere. In afara unui scrin spart şi a unui scaun înalt, aşezat în colţ, nu avea altă mobilă, dacă făceam abstracţie de o maşină de tuns iarba, o tobă veche, ruginită, şi o masă cu piedestal, plină de bucăţi de şmirghel, unelte de tâmplărie şi câteva piese deja cioplite, care probabil reprezentau foste cadre scheletice de mandolină. Pe podea erau împrăştiate numai cuie, rumeguş, ambalaje de mâncare, mucuri de ţigări şi reviste *Playboy* din anii ’70. Ferestrele cu multe ochiuri erau pufoase de la îngheţ şi funingine.

Am lăsat valizele, una câte una, din mâinile mele înţepenite. Preţ de o clipă, până şi mintea mi-a rămas parcă înţepenită, mulţumindu-se doar să înregistreze, fără comentarii, impresiile făcute de acel loc. Apoi mi-am dat seama deodată de prezenţa unui zgomot asurzitor, a unui huruit puternic. M-am dus să văd despre ce era vorba, m-am uitat pe ferestrele din spatele măsuţei cu piedestal şi am rămas uluit când am văzut o întindere mare de apă la numai vreun metru sub mine. Puţin mai departe se vedea cum apa aceea trecea peste un baraj şi picăturile pulverizate săreau în aer. În încercarea de a şterge puţin geamul, astfel încât să văd ce se petrece afară, am observat că scoteam aburi albi când respiram, deşi mă aflam înăuntru.

Brusc, ceva ce pot descrie doar ca o rafală de vânt îngheţat m-a izbit pur şi simplu, determinându-mă să mă uit în sus. În acoperiş era o gaură mare, prin care se vedea cerul albastru şi un nor ce se mişca în viteză de la stânga la dreapta între marginile cadrului înnegrit şi zdrenţuit al găurii. Chiar sub gaura aceea podeaua era pudrată cu un strat subţire de zăpadă, perfect conturat după forma din tavan şi intactă, cu excepţia unor urme de paşi solitari - paşii mei.

Mai târziu multă lume m-a întrebat dacă mi-am dat seama ce inconştient am fost când am încercat să locuiesc într-o încăpere neîncălzită pe timpul celor mai friguroase luni din timpul anului - şi asta într-o zonă ca nordul Vermontului. Sincer să fiu, nu-mi dădusem seama. Aveam în cap poveştile pe care le auzisem despre beţivi, bătrâni şi schiori neatenţi care muriseră degeraţi, dar, nu-mi dau seama de ce, toate aceste lucruri mi se păreau lipsite de orice legătură cu mine. Desigur, locuinţa mea nu era deloc confortabilă, era împuţită şi lipsită de încălzire, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar fi reprezentat un pericol pentru sănătatea mea. Mai locuiseră acolo şi alţi studenţi, iar hippiotul trăia el însuşi în acelaşi loc. Aşa îmi povestise unul dintre recepţionerii de la biroul de evidenţă al studenţilor. Ceea ce nu ştiam eu era că locuinţa hippiotului era încălzită şi că toţi ceilalţi studenţi care locuiseră acolo veniseră bine înarmaţi cu aeroterme şi pături electrice. Gaura din acoperiş era o realitate mai recentă, despre care nu se ştia la biroul de evidenţă. Sunt convins că oricine ar fi ştiut întreaga poveste m-ar fi avertizat, dar realitatea era că nimeni nu o ştiuse. Eram atât de ruşinat că stăteam într-o asemenea locuinţă, încât nu am spus-o nimănui, nici măcar profesorului Roland. Singura persoană care ştia era hippiotul, iar pe el nu îl interesa decât binele propriei sale persoane - şi asta în cel mai înalt grad.

Dimineaţa devreme, când încă era întuneric, mă sculam din păturile mele, de pe podea (dormeam îmbrăcat cu două-trei pulovere, indispensabili lungi, pantaloni de lână *şi* palton), şi porneam aşa cum eram spre biroul profesorului Roland. Drumul era lung şi dacă mai şi ningea, devenea de-a dreptul îngrozitor. Intr-un final ajungeam la Commons, îngheţat şi mort de

oboseală, chiar în momentul în care portarii deschideau uşa clădirii. Mă duceam jos, la subsol, unde mă spălam şi mă bărbieream într-o cameră dezafectată şi care arăta destul de sinistru - cu faianţă albă, ţevi lăsate pe afară şi o scurgere chiar în mijloc. Probabil că acolo fusese o infirmerie improvizată în timpul celui de-al doilea război mondial. Portarii foloseau robinetele de aici ca să îşi umple găleţile cu apă pentru a spăla pe jos, astfel încât acolo apa curgea şi exista chiar şi un boiler. Îmi ţineam ascunse în fundul unui dulap cu uşa din sticlă o lamă de ras, un săpun şi un prosop împăturit discret. Apoi mergeam şi îmi preparam pe plita fierbinte din biroul de la Ştiinţe Sociale nişte supă şi un ness, astfel încât atunci când sosea dr. Roland, eu îmi începusem deja ziua de muncă.

Dr. Roland, care se obişnuise cu lenea mea, cu scuzele mele frecvente şi cu neputinţa de a-i îndeplini sarcinile la timp, a fost uimit şi destul de bănuitor în ce priveşte excesul meu de zel. Era încântat de munca mea, însă mă urmărea îndeaproape. L-am auzit de câteva ori comentând metamorfoza mea cu dr. Cabrini, şeful catedrei de Psihologie, al doilea profesor rămas în şcoală în timpul vacanţei de iarnă. La început, fără doar şi poate, a crezut că este doar o şmecherie de-a mea. Dar cum zilele treceau şi eu continuam să muncesc entuziasmat, câştigându-mi încă o medalie în fiecare zi, profesorul a început, încet-încet, să creadă în schimbarea mea, la început timid, dar în cele din urmă triumfător. Pe la începutul lui februarie chiar mi-a mărit salariul. Probabil credea, în maniera sa behavioristă, că acest lucru mă va motiva şi mai mult să lucrez. A ajuns să regrete când iarna s-a terminat şi eu m-am întors la camera mea mică şi confortabilă din clădirea Monmouth, dar şi la vechile şi ineficientele mele obiceiuri.

Lucram pentru profesorul Roland cât de târziu puteam, iar după aceea mă duceam la

bufetul cantinei din Commons pentru a-mi lua cina. Uneori nimeream zile mai norocoase, în care aveam unde să merg şi după ziua de lucru. Tot timpul mă uitam pe la aviziere să văd când au loc întâlnirile Alcoolicilor Anonimi sau câte o reprezentaţie a vreunei piese de teatru, organizată de liceul local. Dar în majoritatea zilelor nu aveam altceva de făcut şi la ora şapte, după ce se închidea la Commons, trebuia să mă întorc acasă prin zăpadă şi întuneric.

Frigul din depozit era ceva nemaiîntâlnit pentru mine. Bănuiesc că dacă aş fi avut cea mai vagă idee ce înseamnă asta, m-aş fi dus şi mi-aş fi cumpărat un calorifer electric, dar eu venisem abia în urmă cu patru luni dintr-una din cele mai călduroase regiuni ale Americii şi nu eram conştient că există astfel de aparate. Nu m-am gândit nici măcar o clipă că jumătate din populaţia din Vermont nu trecea prin ce treceam eu în fiecare noapte - un frig de crăpau oasele în tine şi te dureau încheieturile, un frig atât de violent, că îl simţeai şi în somn: gheţari plutitori, expediţii eşuate, luminile avioanelor de cercetare survolând cerul întunecat, în timp ce eu pluteam singur pe negrele mări arctice. Dimineaţa, când mă sculam, eram atât de înţepenit, de parcă aş fi fost bătut. Credeam că mi se trage de la faptul că dorm pe jos. Abia mai târziu am înţeles că adevărata cauză a acestor dureri era tremuratul neîntrerupt, contractarea permanentă a muşchilor, ca sub efectul unor impulsuri electrice, noapte de noapte, clipă de clipă.

Spre surprinderea mea, hippiotul, care se numea Leo, era cam supărat pe mine fiindcă nu petreceam îndeajuns de multe ore sculptând suporturi pentru mandoline sau panouri de urzeală sau ce voia el să fac acolo. Ori de câte ori mă vedea, obişnuia să îmi spună pe un ton ameninţător:

— Mă fraiereşti!

Trăia cu impresia că eu studiasem cândva arta de a construi instrumente muzicale şi că eram capabil să execut tot felul de sarcini complexe şi specializate, deşi nu-i spusesem niciodată aşa ceva.

— Ba da, asta ai spus! îmi zicea el când vedea că îl ignor. Ai spus că ai petrecut o vară în Blue Ridge Mountains, în Kentucky, şi că acolo ai confecţionat un fel de ţambale.

În situaţia asta nu aveam ce să mai comentez. Sunt destul de obişnuit să fiu confruntat cu propriile mele minciuni, dar în faţa minciunilor altora nu cedez. Puteam doar să neg şi să spun sincer că nici măcar nu ştiu ce e ăla ţambal.

— Atunci fă măcar nişte pene pentru viori, îmi spunea el atunci, insolent. Răneşte!

La aceste remarci eu răspundeam în multe cuvinte, spunând că nu pot să muncesc într-o cameră în care trebuie să stai cu mănuşile în mâini. Însă Leo, plin de nepăsare, mă sfătuia să tai vârfurile degetelor de la mănuşi. Aceste schimburi de replici accidentale, petrecute pe hol, reprezentau contactul meu cu Leo. După un timp mi-am dat seama că de fapt, în ciuda pretinsei sale adoraţii faţă de mandoline, Leo nu pusese niciodată piciorul în atelier şi că nu o făcuse nici înaintea venirii mele. Am început să mă întreb dacă măcar ştia de existenţa găurii din acoperiş şi într-o zi am îndrăznit să-i spun de ea. El însă mi-a răspuns:

— M-am gândit că ăla ar fi unul din lucrurile pe care ai putea să le repari pe-aici.

Fiind într-o stare atât de mizerabilă, într-o zi de duminică chiar m-am apucat şi am încercat să astup gaura cu nişte bucăţi de lemn destinate suporturilor de mandolină şi eram gata să mă omor în această încercare. Acoperişul era foarte înclinat, iar eu mi-am pierdut echilibrul, gata să cad şi să

nimeresc chiar în barajul de acumulare, însă am reuşit în ultimul moment să mă prind de un burlan din tablă, care, slavă cerului, mi-a susţinut greutatea. Am reuşit cu greu să rămân în viaţă, dar m-am tăiat rău la mâini în tabla ruginită şi a trebuit să îmi fac o injecţie antitetanos. Bucăţile de lemn, ciocanul şi ferăstrăul lui Leo s-au dus de-a dura drept în apa barajului. Uneltele s-au scufundat toate, iar Leo cu siguranţă nu şi-a dat seama nici până în ziua de azi că îi lipsesc. Din păcate însă, bucăţile de lemn pentru suporturi de mandolină s-au prins într-o tufă, chiar în faţa geamului de la dormitorul lui Leo. Normal că a avut o grămadă de lucruri de comentat despre studenţii cărora nu le pasă de bunurile altora şi despre felul în care toată lumea încearcă să îl tragă în piept.

Cum a venit Crăciunul, aşa a şi trecut, fără nimic special, cu excepţia faptului că nu aveam nici un loc în care să mă duc şi unde să fie cald. Totul era închis şi nu puteam să mă încălzesc nicăieri - doar câteva ore la biserică. După aceea m-am întors acasă, m-am băgat în păturile mele şi am început să mă răsucesc de pe o parte pe alta, îngheţat tot, şi să mă gândesc la Crăciunurile mele însorite din copilărie - cu portocale, biciclete, dans cu cercuri şi beteală verde strălucind în soare.

Din când în când mai primeam câte-o scrisoare pe adresa colegiului. Francis mi-a trimis o epistolă de şase pagini despre cât de plictisit era, cât de bolnav fusese şi despre cam tot ce mâncase de când ne văzuserăm ultima dată. Gemenii, Dumnezeu să-i binecuvânteze, îmi trimiteau cutii cu prăjituri făcute de bunica lor şi scrisori scrise în două culori - Charles cu negru şi Camilla cu roşu. În a doua săptămână din ianuarie am primit o vedere din Roma, dar fără adresa expeditorului. Era o fotografie cu Primaporta Augustus, iar lângă ea Bunny făcuse o caricatură foarte reuşită cu el şi cu Henry în costume romane (cu togi şi purtând

nişte ochelari mici, rotunzi), uitându-se cu coada ochiului în direcţia indicată de braţul întins al statuii. (Caesar Augustus era eroul lui Bunny. Ne făcuse pe toţi de râs când, la lectura poveştii cu Beetlemul din *Noul Testament,* Luca 2, în cadrul petrecerii de Crăciun de la secţia de literatură, a început să ovaţioneze la pomenirea numelui lui Caesar Augustus. „Ei, ce ?“ a spus el când noi am încercat să îl facem să tacă. „Toată lumea ar trebui să fie impozitată cumva!“)

Încă mai am vederea de la el, vedere scrisă în modul lui caracteristic, cu creionul. De-a lungul anilor s-a mai şters, dar încă se poate citi. Nu este semnată, însă ştiu clar cine este autorul.

Richard, bătrâne,

Ai îngheţat? Aici e destul

de cald. Locuim într-o *penscione*

(sp.) Am comandat *conche* din greşeală

ieri la un restaurant a fost oribil

însă Henry a mâncat-o. Toţi pe aici sunt afurisit

de catolici. *Arrivaderci* şi ne vedem curând.

Francis şi gemenii mă întrebaseră în mod repetat de adresa mea din Hampden. „Unde stai ?“ mă tot chestiona, scriind cu cerneală neagră, Charles. „Da, unde?“ mă întreba şi Camilla, ca un ecou, scriind cu roşu. (Scria cu o nuanţă de roşu marocan, care mie, fiindu-mi un dor nespus de ea, îmi amintea de coloratura puţin răguşită, dar veselă, din vocea ei.) Cum nu aveam ce adresă să le dau, ignoram întrebările lor şi le răspundeam făcând referinţe la stratul de zăpadă, la frumuseţe şi la singurătate. Deseori mă întrebam cât de ciudată i se părea viaţa mea persoanei care-mi citea, undeva departe, scrisorile. Existenţa descrisă în acele scrisori era detaşată şi impersonală,

atotcuprinzătoare şi totuşi nedefinită, cu multe spaţii goale, ce îl determinau pe cititor să se oprească la fiecare pas. Cu mici modificări de date şi împrejurări, scrisorile ar fi putut să fie scrise la fel de bine şi de Gautama.

Scriam scrisorile acelea dimineaţa, în bibliotecă, înainte de muncă, şi în timpul prelungitelor mele şederi prin Commons, unde stăteam în fiecare seară până când mă ruga portarul să plec. Întreaga mea viaţă părea a fi compusă din aceste mici fragmente de timp, pe care le iroseam prin diferite locuri publice, ca şi cum aşteptam nişte trenuri ce nu aveau să mai vină niciodată. Sau, ca una dintre fantomele despre care se spune că încă mai bântuie noaptea pe lângă depouri şi îi întreabă pe trecători de ora la care trebuie să sosească expresul de noapte, tren ce deraiase cu douăzeci de ani în urmă, bântuiam şi eu de la o lumină la alta până ce venea acel ceas blestemat când toate uşile se închideau şi, ieşind din acel univers de căldură, oameni şi frânturi de conversaţii, simţeam din nou frigul atât de familiar ce mi se răsucea în oase şi toate - căldura, luminile - rămâneau doar nişte amintiri. După aceea nu mi-a mai fost niciodată cald.

Am devenit expert în invizibilitate. Puteam să stau două ore la o cafea şi patru la masa de prânz fără să mă observe ospătăriţa. Deşi paznicii din Commons mă dădeau afară în fiecare seară la ora închiderii, mă îndoiesc să-şi fi dat seama că vorbesc de fiecare dată cu acelaşi tânăr. Duminica după-amiaza mergeam, cu mantia mea de invizibilitate pe umeri, la cabinetul medical, unde stăteam cam şase ore citind agale numere din revista *Yankee* („Pescuitul de scoici în Cuttyhunk") sau *Reader's Digest* („Zece modalităţi de tratare a durerilor de spate"), prezenţa mea nefiind sesizată de recepţioner, de doctor sau de ceilalţi pacienţi.

Dar, la fel ca Omul Invizibil din cartea lui H.G. Wells, am descoperit că harul meu avea preţul său, care la mine luase forma unei instabilităţi mentale. Se pare că oamenii nu mă mai priveau în ochi, de parcă privirile le-ar fi trecut prin mine, iar convingerea asta mi s-a transformat curând într-un fel de manie. Treptat, am început să mă conving singur că una din treptele de fier ruginit de la scara mea avea să cedeze, iar eu o să cad şi o să-mi rup gâtul sau, mai rău, un picior ori că o să îngheţ sau o să mor de foame înainte ca Leo să îmi întindă o mână de ajutor. Pentru că într-o zi am urcat scările fără să îmi fie frică şi fredonam un vechi cântec de-al lui Brian Eno („Toţi cei din New Delhi şi din Hong Kong ştiu că nu mai e mult şi...“), am ajuns să-l fredonez de fiecare dată când urcam treptele.

Şi de fiecare dată când traversam podul peste râu - de două ori pe zi mă opream şi căutam prin zăpada cafenie de pe drum o piatră acceptabilă ca mărime, apoi mă aplecam peste balustrada îngheţată a podului şi o azvârleam în curentul puternic de apă care bolborosea, izbindu-se de rocile de granit asemeni unor ouă de dinozaur de pe fund - piatra reprezentând un dar al meu pentru zeul râului, poate ca să trec în siguranţă sau poate doar ca să-mi dovedesc că, deşi invizibil, totuşi exist. Apa era aşa de mică şi aşa de limpede, încât uneori puteam să aud clinchetul pietrei aruncate de mine şi ajunse pe albia de roci de pe fundul râului. Cu ambele mâini pe bara îngheţată, aplecat mult în afară, mă uitam cum apa se repezea, albă şi învolburată, pe fundalul bolovanilor negri, clocotind slab deasupra stâncilor lustruite, şi mă gândeam cum ar fi să mă arunc jos şi să îmi sparg capul de una din acele pietre uriaşe: o leziune adâncă, o amorţeală imediată şi apoi dâre de sânge dizolvându-se ca nişte nervuri de marmură roşie în apa sticloasă.

Dacă mă aruncam, cine m-ar fi găsit în toată această pustietate ? Poate m-ar fi dus curentul în nişte ape mai liniştite, în spatele fabricii de vopsele, unde m-ar fi zărit vreo doamnă în lumina farurilor la ora cinci după-amiaza, când s-ar fi pregătit să iasă din parcare. Sau poate că aş fi plutit şi eu, ca lemnul de mandoline al lui Leo, agăţat de vreun bolovan, cu hainele umflate în jurul meu şi aşteptând până la primăvară, când m-ar fi găsit careva.

Eram, cred, cam în a treia săptămână din ianuarie. Temperatura scădea. Viaţa mea, care până atunci fusese îngrozitoare şi singuratică, acum devenise de nesuportat. In fiecare zi umblam într-un nor de buimăceală spre muncă şi înapoi, chiar pe nişte temperaturi de minus zece-douăzeci de grade, uneori chiar şi pe nişte furtuni de zăpadă atât de îngrozitoare, încât nu mai vedeam decât alb în faţa ochilor şi reuşeam să ajung acasă doar ţinându-mă aproape de gardul de protecţie de pe marginea drumului. Odată ajuns acasă, mă înfăşuram în păturile mele murdare şi mă prăvăleam pe podea de parcă aş fi fost mort. În momentele în care nu eram preocupat exclusiv felul în care să scap de frig, eram cufundat în nişte fantezii morbide, gen Poe. Intr-o noapte mi-am văzut în vis propriul cadavru, cu părul ţeapăn, ridicat în sus, cu gheaţă pe el, şi cu ochii larg deschişi.

Eram în biroul profesorului Roland în fiecare dimineaţă, fix la aceeaşi oră, ca un ceas. El, presupus psiholog renumit, n-a observat la mine nici unul dintre *Cele Zece Semne ale unei Căderi Nervoase* sau, mă rog, ce ar fi trebuit el să ştie, să observe şi să predea. In schimb, profita de tăcerea mea ca să monologheze despre fotbal şi despre căţeluşii pe care i-a avut în copilărie. Scurtele remarci pe care mi le adresa erau de nedescifrat.

M-a întrebat, de exemplu, de ce nu am jucat în vreo piesă, dacă tot eram la secţia de Dramă.

— Ce ai? Eşti timid, băiete? Arată-le ce poţi! îmi tot spunea el.

Altă dată mi-a spus nonşalant că atunci când fusese la Colegiul Brown, se împrietenise cu un coleg care stătea cu el pe acelaşi palier. Intr-o zi mi-a zis că nu a ştiut că prietenul meu stătea în Hampden pe perioada iernii.

— Nu am nici un prieten aici acum, pe perioada iernii, i-am spus eu şi chiar nu aveam.

— Nu ar trebui să-ţi îndepărtezi prietenii aşa. Cei mai buni prieteni pe care o să îi ai sunt cei pe care ţi-i faci acum. Ştiu că nu mă crezi, dar o să vezi că la vârsta mea nu o să mai ai atâţia prieteni. Încep să dispară.

În noaptea aia, când m-am întors acasă, lucrurile au luat o întorsătură foarte ciudată. Aveam impresia că nu am nici trecut, nici amintiri, şi că fusesem dintotdeauna exact pe această fâşie luminoasă, şuierătoare.

Nu ştiam exact ce nu e în regulă cu mine. Doctorii mi-au spus că aveam o hipotermie cronică şi că ea se datora regimului alimentar deficitar. Pe deasupra, mai sufeream şi de un început de pneumonie, dar nu ştiu dacă asta era cauza tuturor halucinaţiilor şi confuziilor mentale pe care le aveam. La momentul respectiv nu îmi dădeam seama că sunt bolnav. Toate simptomele - febra, durerea - le treceam pe planul al doilea, copleşit de viaţa mea imediată şi tot mai mizerabilă.

Eram într-o stare foarte proastă. Acea lună ianuarie fusese cea mai friguroasă din ultimii douăzeci şi cinci de ani. Eram îngrozit că o să mor îngheţat, dar nu aveam unde să mă duc. Aş fi putut, probabil, să îl rog pe dr. Roland să mă lase să stau în apartamentul lui, pe care ştiam că îl împărţea cu prietena sa. Dar aş fi preferat mai

degrabă să mor decât să suport ruşinea de a-l ruga. Nu ştiam pe nimeni altcineva, nici măcar vag, şi nu puteam să mă apuc să ciocănesc la uşile străinilor. Intr-o noapte teribilă am încercat să îmi sun părinţii de la un telefon public de lângă Boulder Tap. Lapoviţa cădea peste mine, iar eu tremuram atât de rău de frig, încât abia am reuşit să introduc moneda în aparat. Cum nu aveam cine ştie ce iluzii că ai mei îmi vor trimite bani sau un bilet de avion, nu ştiam ce aş fi vrut să îmi spună. Cum stăteam aşa acolo, în zloata şi furtuna de pe Prospect Street, m-am gândit, cred, că m-aş simţi mai bine dacă o să aud măcar vocea unor oameni de undeva unde era cald. Dar când tata a ridicat telefonul abia la al şaselea ţârâit şi a răspuns cu o voce iritată, care suna ca şi cum băuse mai multe beri, am amuţit şi am închis telefonul.

Dr. Roland l-a menţionat iar pe prietenul meu imaginar. De data asta îl văzuse în centrul oraşului, plimbându-se prin piaţă noaptea târziu, când profesorul se întorcea cu maşina spre casă.

— V-am spus că nu am nici un prieten aici, i-am spus eu.

— Ştii despre cine vorbesc. Un băiat solid, cu ochelari.

Cineva care semăna cu Henry? Sau cu Bunny?

— Cred că v-aţi înşelat.

Temperatura a scăzut atât de mult, încât am fost nevoit să-mi petrec câteva nopţi în motelul Catamount. Eram singura persoană ce stătea acolo, în afară de bătrânelul care îl administra. El stătea în camera de lângă mine şi mă ţinea mereu treaz din cauza unor accese zgomotoase de tuse sacadată, combinate cu scuipat. Nu aveam o încuietoare ca lumea la uşă, ci una din aceea veche, care se poate deschide cu o agrafă. În a treia noapte m-am sculat dintr-un vis urât (un coşmar

despre scări, trepte de diferite înălţimi şi grosimi şi un bărbat care mergea în faţa mea foarte, foarte repede), auzind un clinchet slab. M-am ridicat în capul oaselor şi, îngrozit, am văzut cum clanţa de la uşa mea se răsucea încet în lumina lunii.

— Cine e acolo? am întrebat eu tare şi mişcarea a încetat.

Am rămas treaz în întuneric încă multă vreme. Am plecat a doua zi, preferând să mor mai liniştit la Leo decât să fiu ucis în propriul meu pat.

Pe la întâi februarie a venit o furtună îngrozitoare, aducând cu ea pene de curent, motociclişti blocaţi, iar pentru mine o nouă serie de halucinaţii. Auzeam voci care îmi şopteau din şuvoiul apei sau din vâjâitul zăpezii. „Culcă-te la pământ!“ îmi spuneau. „întoarce-te la stânga! O să-ţi pară rău dacă nu o faci!“ Maşina mea de scris era lângă fereastra din biroul profesorului Roland. Intr-o după-amiază târzie mi-am coborât privirea în curtea pustie şi am fost uimit să văd în întuneric o siluetă întunecată, nemişcată, ce se materializa la lumina felinarului. Stătea cu mâinile în buzunarele hainei lui negre şi se uita spre fereastra unde eram eu. Era întuneric şi ningea intens. *Henry?* am spus eu, chinuindu-mă să-mi mijesc ochii până ce am văzut stele verzi. Când i-am deschis din nou, nu am mai văzut nimic, doar zăpada care cădea şi acoperea golul lăsat în lumina felinarului.

Noaptea aia am stat culcat pe podea, tremurând şi privind cum fulgii de zăpadă pătrund în casă ca printr-o sită prin gaura din tavan. Aflat la marginea prostraţiei, alunecam pe panta abruptă a leşinului şi ceva îmi spunea că dacă adorm, nu o să mă mai trezesc. M-am luptat să ţin ochii deschişi şi deodată coloana de zăpadă, strălucitoare şi înaltă în colţul său de întuneric, mi-a apărut ca o ameninţare autentică, ba chiar ca însuşi îngerul aerian al morţii, zâmbitor şi ameninţător cu şoaptele lui. Dar eram prea obosit

ca să mai îmi pese şi chiar atunci, uitându-mă la el, simţeam cum conştiinţa mă părăseşte şi, înainte să-mi dau seama, am alunecat de pe marginea aceea abruptă şi am ajuns în abisul somnului.

Timpul începuse să se amestece. Încă mă mai sileam să merg la birou, dar numai pentru că acolo era cald, şi reuşeam să duc la capăt numai sarcinile simple ce îmi erau date, dar, sincer să fiu, nu ştiu cât aş mai fi putut să o ţin aşa dacă nu s-ar fi întâmplat ceva absolut surprinzător.

N-o să uit cât trăiesc noaptea aia. Era vineri, iar dr. Roland urma să plece din oraş până miercurea următoare. Pentru mine acest lucru însemna patru zile în depozit şi chiar şi în starea gravă de buimăceală în care eram, tot îmi dădeam seama că s-ar putea să mor de-a binelea din cauza frigului.

M-am îndreptat spre casă după ce s-a închis la Commons. Zăpada era imensă şi, foarte repede, gambele au început să mă înţepe şi să îmi amorţească. Până să ajung în East Hampden, am început să mă gândesc serios dacă mai sunt în stare să mă târăsc până la depozit şi la ce o să fac odată ajuns acolo, în East Hampden totul era pustiu şi întunecat, chiar şi barul Boulder Tap, singura lumină care se întrezărea fiind cea de deasupra telefonului public din faţa barului. Mi-am croit drum spre cabina telefonică de parcă aş fi văzut un miraj în deşert. Mai aveam în buzunar aproximativ treizeci de dolari şi ceva mărunţiş, care mi-ar fi ajuns să chem un taxi şi să mă duc la motelul Catamount, într-o cameră prăpădită, blestemată, cu uşa descuiată şi cu orice altceva m-ar fi aşteptat acolo.

Aveam o voce amorţită, iar centralista nu voia să îmi dea nici un număr de telefon de la nici o firmă de taxiuri.

— Trebuie să îmi spuneţi exact ce companie de taxi doriţi, îmi repeta ea. Nu avem voie ...

— Nu ştiu nici un nume exact, am răspuns eu răguşit. Nu am nici o carte de telefon aici.

— Îmi pare rău, însă nu avem voie...

— Red Top? am spus eu disperat, încercând să ghicesc un nume, să inventez unul, orice. Yellow Top? Town Taxi? Checker?

În sfârşit, cred că am nimerit unul - sau poate centralistei i s-a făcut milă de mine. S-a auzit un ton, apoi o voce înregistrată mi-a comunicat un număr. L-am format repede, ca să nu-l uit. Atât de repede, încât l-am greşit şi mi-am pierdut fisa.

Nu mai aveam nici o fisă prin buzunare. Aceea fusese ultima. Mi-am dat jos mănuşa şi mi-am băgat mâna amorţită în buzunar. Într-un final, am mai găsit una. O ţineam în mână şi mă pregăteam să o bag în aparat, când deodată mi-a alunecat printre degete şi, aplecându-mă să o ridic, m-am lovit cu fruntea de colţul ascuţit al tejghelei de metal de sub telefon.

Am stat aşa, cu faţa în zăpadă, timp de câteva minute. Auzeam un ţiuit continuu în urechi şi, în cădere, am întins mâna ca să mă apuc de telefon şi l-am smuls din furcă. Tonul de ocupat pe care îl emitea receptorul în timp ce se balansa părea că vine de undeva de foarte departe.

Am reuşit să mă ridic în patru labe. Uitându-mă la locul în care îmi zăcuse capul, am văzut în zăpadă o pată închisă la culoare. Când mi-am dus la frunte mâna pe care o scosesem din mănuşă, am văzut că era plină de sânge. Fisa dispăruse şi uitasem şi numărul de la compania de taximetre. Trebuia să mă întorc mai târziu, când se deschidea Boulder Tap, ca să schimb nişte bani. Nu ştiu cum am reuşit să mă ridic în picioare, lăsând în urma mea receptorul căzut, atârnând de fir.

Am reuşit să urc scările, pe jumătate mergând normal, pe jumătate în patru labe. Îmi curgea sânge de pe frunte. În capul scărilor m-am oprit să mă odihnesc şi am simţit cum mă pierd: nu mai prindeam semnalul, nu mai aveam legătură... Totul a devenit pentru o secundă sau două pâclos, înainte de apariţia dungilor negre, după care imaginea a revenit, neclară, dar recognoscibilă. O filmare de doi lei, un coşmar publicitar. Depozitul de mandoline al lui Leo. Ultima oprire, pe marginea râului. Fără audienţă. Aduceţi-vă aminte şi de noi, dincolo de nevoile voastre carnivore.

Am deschis uşa atelierului, împingând-o cu umărul, şi am început să bâjbâi prin întuneric, căutând întrerupătorul, când am văzut deodată în dreptul geamului ceva care mi-a dat flori. O umbră într-un palton lung, negru, stătea nemişcată în cealaltă parte a încăperii, în dreptul ferestrei, cu mâinile la spate. I-am zărit o ţigară aprinsă într-o mână.

Am aprins lumina cu zgomot. Umbra s-a întors, acum reală şi vizibilă. Era Henry. Părea pe punctul de a face o glumă, dar când m-a văzut în halul acela, a căscat şi ochii, şi gura.

Preţ de câteva secunde am stat şi ne-am uitat unul la altul.

— Henry? am spus eu în cele din urmă, cu o voce aproape şoptită.

A lăsat să-i cadă ţigara dintre degete şi a făcut un pas înainte. Chiar el era ud, cu obrajii îmbujoraţi, plin de zăpadă pe umeri.

— Dumnezeule, Richard, ce s-a întâmplat cu tine?!

A fost prima dată când l-am văzut manifestându-şi surprinderea. Am rămas acolo, clătinându-mă şi uitându-mă la el. Brusc, toate lucrurile au devenit orbitor de strălucitoare. Am încercat să mă sprijin de tocul uşii, iar următorul

lucru de care îmi amintesc este că eram gata-gata să cad, iar Henry a sărit să mă prindă.

M-a aşezat încet pe podea, şi-a scos haina şi m-a acoperit cu ea. M-am uitat la el şi mi-am şters gura cu dosul palmei.

— De unde ai venit? am întrebat eu.

— M-am întors mai devreme din Italia.

Mi-a dat la o parte părul de pe frunte ca să vadă tăietura. Am văzut sânge pe degetele lui.

— Am o locuinţă simpatică, nu glumă, nu-i aşa? am spus eu, râzând.

Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la gaura din tavan.

— Mda, a zis el deodată. Mai ceva ca Panteonul.

Apoi s-a aplecat ca să se uite din nou la rana mea.

Îmi amintesc că eram în maşina lui Henry, că vedeam lumini şi oameni ce se aplecau asupra mea şi că trebuia să mă ridic, deşi nu voiam. Şi îmi mai amintesc cum cineva a încercat să îmi ia sânge, iar eu m-am opus destul de slab, dar primul lucru pe care mi-l aduc aminte cu claritate este o încăpere albă, slab luminată, unde eu stăteam pe un pat de spital, cu o perfuzie în venă.

Henry stătea pe un scaun, lângă pat, citind la lumina lămpii. Când a văzut că m-am ridicat, a lăsat cartea jos.

— Lovitura nu a fost cine ştie ce. A fost foarte curată şi destul de superficială. Ţi-au pus câteva copci.

— Sunt la infirmerie ?

— Te afli în Montpellier. Te-am adus eu la spital.

— De ce am perfuzia asta în mână?

— Mi-au spus că este pentru pneumonie. Vrei să citeşti ceva? m-a întrebat el politicos.

— Nu, mulţumesc. Cât e ceasul?

— Unu noaptea.

— Dar credeam că eşti la Roma.

— M-am întors acum două săptămâni. Dacă vrei să te culci la loc, o s-o chem pe infirmieră şi o s-o rog să-ţi facă o injecţie.

— Nu, mulţumesc. De ce nu te-am văzut până acum?

— Pentru că nu ştiam unde locuieşti. Singura adresă pe care o aveam era cea de la colegiu. După-amiaza asta am tot întrebat pe la birouri. Apropo, cum se numeşte oraşul în care locuiesc părinţii tăi?

— Plano. De ce?

— M-am gândit că poate vrei să îi sun.

— Nu te obosi, i-am răspuns eu, întinzându-mă din nou în pat.

Simţeam perfuzia în vene ca şi cum ar fi fost de gheaţă.

— Povesteşte-mi despre Roma.

— Bine, a răspuns el şi a început să-mi povestească foarte liniştit despre minunatele teracote etrusce din Villa Giulia, despre bazinele cu crini şi fântânile arteziene din grădina împrejmuitoare, despre Villa Borghese şi despre Colosseum, despre priveliştea văzută dimineaţa de pe dealul palatin, despre cât de frumoase trebuie să fi fost băile din Caracalla pe vremea romanilor, despre marele *calidarium* circular şi despre *frigidarium,* cu imensul lui bazin gol, care mai exista şi astăzi, şi, probabil, despre multe alte

lucruri minunate, dar pe care eu nu mi le mai amintesc, pentru că am adormit.

Am stat în spital patru nopţi. Henry a rămas aproape tot timpul cu mine şi-mi aducea sucuri de fiecare dată când îi ceream. Mi-a mai adus o lamă de ras, o periuţă de dinţi şi o pijama de-a lui din bumbac mătăsos, egiptean, crem şi extrem de moale, pijama care avea brodate pe buzunar, cu o aţă roşcată, iniţialele HMW (M de la Marchbanks). De asemenea, mi-a adus hârtie şi creioane - care nu prea mi-au folosit, dar care cred că pentru el ar fi fost vitale - şi foarte multe cărţi, dintre care o jumătate erau scrise în limbi pe care nu le înţelegeam, iar cealaltă jumătate erau ca şi cum ar fi fost scrise tot aşa. Intr-o noapte l-am rugat pe Henry să îmi aducă o revistă, deoarece mă durea capul din cauza lui Hegel, iar el a părut destul de mirat şi, când s-a întors, mi-a adus o revistă de specialitate *(Noutăţi farmacologice)* pe care o găsise in salon. Nu prea vorbeam. Majoritatea timpului el citea cu o atenţie ce m-a lăsat fără cuvinte: şase ore fără întrerupere, fără măcar să-şi ridice privirea din carte. Nu mă băga prea tare în seamă. Dar a stat cu mine când am avut nişte nopţi îngrozitoare şi nu puteam să dorm, iar plămânii mă dureau. O dată, când asistenta de serviciu a întârziat cu medicamentele mele trei ore, Henry a urmărit-o până pe hol şi a dojenit-o în stilul lui monoton, dar elocvent şi tensionat, astfel încât după aceea infirmiera (o femeie destul de aspră şi dispreţuitoare, cu părul vopsit ca o chelneriţă îmbătrânită, care avea mereu câte o remarcă răutăcioasă pentru toată lumea) s-a schimbat. Ca urmare, ea, cea care înainte îmi smulgea bandajele de la perfuzie cu nepăsare şi care mă învineţea încercând să îmi găsească vena, mă trata acum cu multă grijă, cu blândeţe, şi o

dată, când îmi lua temperatura, mi-a spus chiar „dragule".

Doctorul de la camera de gardă mi-a spus că Henry îmi salvase viaţa. M-am bucurat să aud aşa ceva şi chiar am povestit multora despre fapta lui Henry, deşi în sinea mea mi se părea o exagerare. După mai mulţi ani, am început să cred că de fapt doctorul avusese dreptate. Eram tânăr şi credeam că sunt nemuritor. Şi, deşi m-am refăcut destul de repede, nu pot să zic că am scăpat vreodată de iarna aceea. De atunci am mereu probleme cu plămânii, oasele mă dor la cel mai mic semn de răcire a temperaturii şi răcesc imediat, ceea ce nu mi se întâmpla înainte.

I-am spus lui Henry ce-mi zisese doctorul. Nu i-a plăcut. Ba chiar s-a încruntat şi a trântit o remarcă destul de tăioasă - pe care, sincer să fiu, nu mi-o mai amintesc, dar ştiu că m-a făcut să mă simt atât de prost, încât nu am mai deschis niciodată subiectul. Cu toate astea, eu chiar cred că m-a salvat şi dacă există undeva un loc unde se ţine cont de toate, iar faptele sunt răsplătite pe drept, sunt sigur că există o medalie în dreptul numelui său.

Dar devin deja sentimental. Uneori, când mă gândesc la chestiile astea, devin sentimental.

Până la urmă am putut să părăsesc spitalul într-o luni dimineaţa, însă cu un flacon de antibiotice la mine şi cu braţul plin cu urme de ac. Au insistat să mă ducă până la maşina lui Henry într-un scaun cu rotile, deşi eram perfect capabil să merg şi singur, şi m-am simţit destul de stânjenit cât am fost împins cu scaunul acela.

— Du-mă, te rog, la motelul Catamount, l-am rugat pe Henry în clipa în care am intrat în

Hampden.

— Nu, vii să stai cu mine.

Henry locuia la primul etaj al unui imobil vechi de pe Water Street, din North Hampden, chiar lângă apartamentul Camillei şi al lui Charles şi foarte aproape de râu. Nu prea îi plăcea să invite oameni la el, iar eu fusesem acolo doar o singură dată şi atunci doar pentru un minut sau două. Era mult mai mare decât apartamentul Camillei şi al lui Charles, dar şi mult mai gol. Camerele erau spaţioase, însă lipsite de personalitate, cu podele parchetate, fără perdele la geamuri şi cu pereţi falşi, zugrăviţi în alb. Mobila, deşi se vede clar că e de o calitate excelentă, era destul de zgâriată şi simplă - şi foarte puţină. Tot apartamentul avea un aer pustiu, fantomatic, iar unele încăperi erau complet goale. Gemenii îmi spuseseră că Henry nu agreează lumina electrică, drept urmare avea aşezate pe ici, pe colo, pe pervazul ferestrelor, lămpi cu kerosen.

În timpul ultimei mele vizite nu apucasem să-i văd dormitorul, în care aveam să stau eu. Acolo se aflau cărţile lui Henry - într-un număr mult mai mic decât te-ai fi aşteptat -, un pat de o persoană, un dulap cu o încuietoare foarte sofisticată şi cam atât. Pe uşa dulapului era prinsă o poză veche din revista *Life,* pe care scria 1945. În poză apăreau Vivien Leigh şi, spre surprinderea mea, un Julian mult mai tânăr. Erau la o serată şi ţineau câte un pahar în mână. El îi şoptea ceva la ureche, iar ea râdea.

— Unde a fost făcută poza?

— Nu ştiu. Julian spune că nu îşi mai aminteşte. Din când în când mai dăm peste vreo fotografie de-a lui prin reviste mai vechi.

— Cum aşa?

— Păi, cunoştea o mulţime de oameni.

— Ca de exemplu?

— Majoritatea sunt morţi acum.

— *Cine* ?

— Sincer să fiu, nu ştiu, Richard. Am văzut poze cu el şi cu familia Sitwell. Şi cu T.S. Eliot, a adăugat Henry. Şi mai e una foarte nostimă, cu el şi cu o actriţă pe care nu îmi amintesc cum o chema. Şi ea e moartă. (A stat şi s-a gândit puţin.) Era blondă şi cred că a fost căsătorită cu un jucător de baseball.

— Marilyn Monroe?

— Poate. Nu mai ştiu. Nu era o poză foarte bună. Era o poză de ziar.

La un moment dat, pe parcursul ultimelor trei zile, Henry s-a dus şi mi-a adus toate lucrurile pe care le aveam la Leo. Valizele mele stăteau la picioarele patului.

— Nu vreau să îţi ocup patul. Tu unde mai dormi?

— Într-una din camerele din spate. Are un pat care iese din perete. Nu ştiu cum se numesc paturile alea. Nu am mai dormit în vreunul până acum.

— Păi atunci de ce nu mă laşi pe mine să dorm acolo?

— Nu. Chiar sunt destul de curios să văd cum se doarme într-unul. Oricum, cred că e bine să schimbi din când în când patul. Cred că lucrul ăsta te face să ai vise mai interesante.

Îmi făcusem planul să stau la Henry doar câteva zile. Luni mă întorsesem deja la lucru la dr. Roland, însă am sfârşit prin a sta la Henry până la începutul şcolii. Nu înţeleg de ce spusese Bunny că e dificil să locuieşti cu el. Era cel mai bun coleg de cameră pe care l-am avut vreodată: tăcut şi ordonat şi care stătea mai tot timpul în partea lui de apartament. De obicei, când mă întorceam eu de la muncă, el era plecat. Nu îmi spunea niciodată

unde fusese, iar eu nu-l întrebam niciodată. Uneori, când mă întorceam de la lucru, el pregătea cina. Nu era un bucătar rafinat, precum Francis, dar făcea mâncăruri simple, pe care ştie să le prepare un burlac, cum ar fi pui la grătar şi cartofi copţi. Ne aşezam la masa din bucătărie să mâncăm şi să stăm de vorbă.

Învăţasem deja să nu mă amestec în treburile lui, însă într-o noapte curiozitatea m-a învins şi l-am întrebat:

— Bunny a rămas la Roma?

A durat câteva secunde până mi-a răspuns.

— Cred că da, a zis, lăsând jos furculiţa. Era acolo când am plecat eu.

— De ce nu s-a întors cu tine ?

— Nu cred că voia să plece. Oricum, plătisem chiria şi pentru luna februarie.

— A rămas din cauza chiriei?

Henry a mai luat o înghiţitură.

— Sincer să fiu, a spus el după ce a mestecat şi a înghiţit tacticos, indiferent ce ţi-o fi spus el, să ştii că nu are nici un ban. Şi nici tatăl lui.

— Eu credeam că părinţii lui sunt foarte avuţi, am zis eu cu o voce răguşită.

— Eu nu aş spune asta, a răspuns calm Henry. Poate că la un moment dat au avut bani, însă dacă au avut, i-au cheltuit de mult. Casa aceea pe care o au a costat cu siguranţă o avere şi ei se pretind bogaţi şi se duc pe la diferite cluburi de iaht şi altele din astea şi îşi trimit copiii la şcoli scumpe, dar de fapt au o mulţime de datorii. Poate par bogaţi, însă nu sunt. De fapt, cred că domnul Corcoran e în pragul falimentului.

— Bunny pare însă că trăieşte destul de bine.

— De când îl cunosc pe Bunny, nu a avut niciodată la el măcar un sfanţ, a spus Henry ţâfnos. Şi are nişte gusturi foarte scumpe. Asta e într-adevăr o nenorocire.

Am continuat să mâncăm în linişte.

— Dacă aş fi fost în locul domnului Corcoran, a spus Henry după un timp, l-aş fi pus pe Bunny să administreze o afacere sau l-aş fi trimis să înveţe o meserie după ce a terminat liceul. A învăţat să citească abia la zece ani.

— Desenează bine.

— Şi eu cred la fel. În nici un caz nu are vreo înclinaţie pentru studiu. Ar fi trebuit să îl dea în grija unui pictor de când era mai tânăr în loc să îl trimită la toate şcolile alea scumpe pentru copiii cu probleme de învăţare.

— Mi-a trimis o vedere în care apăreţi voi doi, desenaţi alături de statuia lui Caesar Augustus.

Henry oftă îndelung.

— Atunci eram în Vatican. Toată ziua a comentat despre hispanici şi catolici.

— Măcar nu vorbea în italiană!

— Vorbea totuşi destul de bine de fiecare dată când mergeam la restaurant şi comanda cele mai scumpe mâncăruri, mi-a răspuns Henry aspru şi am considerat că ar fi indicat să schimb subiectul.

L-am schimbat.

În sâmbăta dinaintea începerii şcolii stăteam în patul lui Henry şi citeam o carte. Henry plecase dinainte să mă scol eu. Deodată am auzit un ciocănit destul de puternic la uşa din faţă. Crezând că e Henry, care îşi uitase cheile acasă, m-am dus să deschid.

Era Bunny. Purta ochelari de soare şi, în contrast cu hainele din tweed, lălâi şi cam uzate, pe care le purta de obicei, acum avea un costum nou, italienesc. Se şi îngrăşase vreo zece kilograme. A părut surprins să mă vadă.

— Bună, Richard,, mi-a spus el, dând mâna viguros cu mine. *Buenos dias.* Îmi pare bine că te văd. Nu am văzut maşina lui Henry în faţă, însă abia am ajuns în oraş şi m-am gândit să trec pe aici. Unde e stăpânul casei?

— Nu e acasă.

— Păi atunci ce faci tu aici ? Ai intrat prin efracţie ?

— Am stat aici un timp. Am primit vederea de la tine.

— Ai stat aici? m-a întrebat el, privindu-mă destul de ciudat. De ce?

Am fost surprins că nu ştia.

— Am fost bolnav, i-am răspuns şi i-am explicat pe scurt ce se întâmplase.

— Hm, a fost răspunsul lui Bunny.

— Vrei nişte cafea ?

Ne-am îndreptat către bucătărie, trecând prin dormitor.

— Se pare că ţi-ai găsit o casă, mi-a spus el brusc, uitându-se la lucrurile de pe măsuţă şi la valizele de pe podea. Doar cafea americană aveţi?

— Ce vrei să spui? Avem Folger’s.

— Adică *espresso* nu aveţi ?

— Ah, nu! îmi pare rău.

— Eu sunt genul de om care bea *espresso,* s-a lăudat el. Am băut tot timpul cât am fost în Italia. Ştii, au o mulţime de locuri unde poţi să stai şi să savurezi câte o cafea.

— Am auzit.

Şi-a dat jos ochelarii de soare şi s-a aşezat la masă.

— Se întâmplă să aveţi cumva şi ceva bun de mâncare ? m-a întrebat el, aruncându-şi privirea prin frigider când am deschis eu uşa ca să scot frişca. Încă nu am mâncat de prânz.

Am deschis uşa mai mult, ca să se poată uita mai bine.

— Caşcavalul ăla e tocmai bun.

Am tăiat nişte pâine şi i-am făcut un sandviş cu caşcaval, căci nu dădea nici un semn că s-ar ridica să şi-l facă singur. Apoi am turnat cafeaua şi m-am aşezat şi eu.

— Povesteşte-mi despre Roma.

— Fabuloasă! mi-a răspuns el printre îmbucături. Cetatea eternă. O mulţime de obiecte de artă. Biserici oriunde te uiţi.

— Ce ai văzut ?

— O mulţime de lucruri. Mi-e greu să îmi amintesc acum toate numele. Ştii cum e. Până să plec, deja vorbeam italiana ca şi cum m-aş fi născut acolo.

— Spune-mi ceva.

Mi-a făcut pe plac şi, unindu-şi degetul mare cu degetul mijlociu, a făcut un semn din încheietură tocmai pentru a sublinia ceea ce spunea, ca un bucătar francez dintr-o reclamă de la televizor.

— Sună bine. Ce înseamnă?

— Înseamnă: *Ospătar, adu-mi, te rog, specialitatea casei,* mi-a spus el, întorcându-se apoi la sandvişul său.

Atunci am auzit cheia răsucindu-se în broască şi apoi uşa trântindu-se. S-au auzit şi nişte

paşi grăbiţi în cealaltă parte a apartamentului.

— Henry?! a urlat Bunny. Tu eşti?

Paşii s-au oprit. Apoi s-a auzit cum se apropie repede de bucătărie. Când a ajuns la uşa bucătăriei, Henry a stat în loc şi l-a examinat pe Bunny, fără a schiţa nici un gest.

— Bănuiam că eşti tu.

— Bună şi ţie, a răspuns Bunny cu gura plină, lăsându-se pe spate. Cum se mai simte băiatul?

— Bine. Tu?

— Am auzit că îngrijeşti bolnavi, i-a spus Bunny, făcându-mi cu ochiul. Te omoară conştiinţa? Aşa că te-ai gândit să mai faci şi nişte fapte bune?

Henry nu a spus nimic şi sunt convins că pentru cineva care nu îl cunoştea ar fi părut perfect liniştit, însă eu îmi dădeam seama că e agitat. Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat. Apoi s-a ridicat şi şi-a turnat nişte cafea.

— Mai vreau şi eu puţină, dacă nu te superi, i s-a adresat Bunny. Ce bine e să te întorci acasă, la hamburgeri sfârâind, la grătare în aer liber, la tot ce înseamnă vechile şi auritele plaiuri ale SUA! Ţara tuturor posibilităţilor. Să trăiască!

— Când ai sosit?

— Am venit azi-noapte cu avionul de la New York.

— Îmi cer scuze că nu am fost aici când ai venit.

— Unde ai fost? a întrebat Bunny suspicios.

— La băcănie.

Minţea. Nu ştiam unde fusese, însă ştiam cu siguranţă că n-a fost la băcănie, pentru că nu avea ce să facă acolo timp de patru ore.

— Şi unde sunt cumpărăturile? Dacă vrei, te ajut să le aduci înăuntru.

— Mi se livrează direct acasă.

— Food King livrează acasă? a întrebat Bunny uimit.

— Nu am fost la Food King.

Simţindu-mă în plus, m-am ridicat şi am vrut să mă duc în dormitor.

— Nu, nu pleca, mi-a spus Henry, luând o înghiţitură mai mare de cafea şi punând ceaşca în chiuvetă. Bunny, mi-ar fi plăcut să ştiu că vii, însă eu şi Richard trebuie să plecăm în câteva minute.

— De ce ?

— Am o programare în centru.

— Cu un avocat? a râs Bunny de unul singur la gluma pe care o făcuse.

— Nu, cu un optometrist. De aceea am trecut pe acasă, mi-a spus el mie. Sper că nu te superi. O să îmi pună nişte picături în ochi şi n-o să pot să conduc.

— Nici o problemă.

— N-o să dureze mult, mi s-a adresat Henry. Nu e nevoie să te deranjezi şi să mă aştepţi. Doar mă duci acolo şi după aceea vii să mă iei.

Bunny ne-a condus până la maşină. Zăpada scârţâia sub picioare.

— Oh, Vermont, a spus el, respirând adânc şi bătându-se cu pumnul în piept precum Oliver Douglas în scena de început din *Pământuri verzi.* Aerul ăsta îmi face bine. Şi, deci, pe la ce oră crezi că te întorci, Henry?

— Nu ştiu, a răspuns Henry, dându-mi cheile şi aşezându-se în maşină.

— Aş vrea să *stăm de vorbă* puţin.

— Bine. Însă acum sunt cam în întârziere, Bunny.

— Dar diseară?

— Dacă vrei, a răspuns Henry, urcând în maşină şi trântind portiera.

Odată urcaţi în maşină, Henry şi-a aprins ţigara şi nu a mai spus nimic. De când se întorsese din Italia fuma mult, aproape un pachet pe zi, lucru ce înainte nu îi stătea în fire. Am ajuns în centru, însă când am oprit în faţa cabinetului, Henry a dat din umeri şi s-a uitat la mine mirat.

— Ce te-a apucat?

— La ce oră vrei să vin să te iau?

Henry s-a uitat afară, la clădirea cenuşie şi la semnul de la intrare: GRUPUL DE OPTOMETRIE DIN HAMPDEN.

— Oh, Doamne! a spus el, străduindu-se să nu râdă. Condu în continuare.

În seara aia m-am culcat devreme, la ora unsprezece, dar la douăsprezece am fost sculat de un ciocănit zgomotos la uşa din faţă. Am stat în pat şi am ascultat un minut, apoi m-am dus să văd cine e.

Pe hol m-am întâlnit cu Henry, care avea pe el halatul de baie şi se străduia să îşi pună ochelarii pe nas, iar în mână ţinea una din lămpile sale cu kerosen, lămpi ce creau nişte umbre bizare pe holuri. Când m-a văzut, mi-a făcut semn să nu scot nici un zgomot. Stăteam în hol şi ascultam ce se întâmplă. Lampa ardea, iar noi stăteam acolo nemişcaţi, în halate, somnoroşi şi înconjuraţi pretutindeni de umbre. Mă simţeam de parcă mă trezisem dintr-un vis şi ajunsesem în altul, în unul şi mai straniu - produs al unui colţ întunecat, bizar şi exploziv al subconştientului meu.

Am stat aşa acolo destul de mult, chiar şi după ce nu s-a mai auzit nici un ciocănit, iar paşii s-au îndepărtat. Henry s-a uitat la mine şi am rămas în continuare tăcuţi.

— Acum e în regulă, a spus el într-un final şi s-a întors brusc, iar flacăra lămpii i-a licărit haotic în timp ce se ducea spre camera lui.

Eu am mai stat câteva secunde în întuneric, apoi m-am întors şi eu în dormitor şi m-am culcat.

A doua zi, pe la trei după-amiaza, când îmi călcam un tricou în bucătărie, s-au auzit iar nişte bătăi în uşă. M-am dus pe hol, unde l-am văzut pe Henry.

— Ţi se pare că ar fi Bunny? m-a întrebat el în şoaptă.

— Nu, am răspuns eu.

Bătaia era foarte slabă, iar Bunny ciocănea tot timpul de parcă ar fi vrut să dărâme uşa.

— Du-te la fereastra laterală şi, dacă poţi, uită-te să vezi cine e la uşă.

M-am dus la camera din faţă şi am înaintat curios spre fereastră. Cum Henry nu avea perdele la geamuri, era destul de greu să înaintezi fără să fii observat. Ferestrele erau plasate într-un unghi destul de ciudat şi nu puteam să văd decât umărul unei haine negre şi un fular de mătase ce bătea în vânt. M-am strecurat înapoi în bucătărie, la Henry.

— Nu văd foarte bine, însă cred că e Francis.

— Bănuiesc că pe el putem să îl lăsăm înăuntru, a spus Henry şi s-a dus înapoi, în partea sa de apartament.

Eu m-am dus la uşa din faţă şi am deschis-o. Francis întorsese capul. Probabil se gândea dacă

să plece sau nu.

— Bună, i-am spus eu.

Atunci s-a întors şi m-a văzut.

— Bună, mi-a spus şi el mie.

Avea chipul mult mai tras, mai alungit, de când îl văzusem ultima dată.

— Credeam că nu e nimeni acasă. Cum te simţi?

— Bine.

— Mie mi se pare că nu arăţi foarte bine.

— Nici tu nu arăţi cine ştie ce, i-am răspuns eu râzând.

— Am băut cam mult aseară, iar acum mă doare stomacul. Vreau să văd şi eu teribila rană de la cap pe care ai căpătat-o între timp. O să-ţi rămână semn?

L-am condus în bucătărie şi am dat la o parte masa de călcat, ca să se poată aşeza.

— Unde e Henry? m-a întrebat el în timp ce îşi dădea jos mănuşile.

— In spate.

Şi-a desfăcut şi fularul.

— Mă duc să îl salut şi mă întorc imediat, mi-a spus el brusc şi a dispărut.

A stat destul de mult. Deja mă plictisisem şi îmi terminasem de călcat cămaşa, când am auzit deodată vocea lui Francis ridicându-se, plină de nervi. M-am sculat de pe scaun şi m-am dus în dormitor ca să-i aud mai bine ce vorbesc.

— ...te gândeşti? Dumnezeule, dar e într-o stare! Nu poţi să îmi spui că ştii ce ar putea să facă...

Au urmat nişte şoapte, apoi a vorbit Henry şi după aceea am putut auzi din nou vocea lui Francis.

— Nu-mi pasă, a spus el, deja încins. Doamne, dar de data asta chiar că ai făcut-o lată! Am sosit doar de două ore în oraş şi deja... dar nu mai *îmi pasă*! a mai spus el, ca răspuns la alte şoapte de-ale lui Henry. De fapt, e cam târziu pentru asta, nu crezi?

Tăcere. Apoi Henry a zis ceva, dar n-am mai putut desluşi ce.

— Ţie nu-ţi convine? *Ţie?!* Eu ce să mai zic?!

A coborât tonul şi a continuat, însă prea încet ca să-l pot auzi.

M-am dus repede înapoi în bucătărie şi am pus la fiert apa pentru ceai. Încă mă gândeam la ce auzisem, când paşii grăbiţi ai lui Francis s-au îndreptat spre bucătărie. Şi-a făcut loc pe lângă masa de călcat ca să-şi ia fularul şi mănuşile.

— Scuză-mă, dar trebuie să fug. Am de scos bagajele din maşină şi după aia mă apuc să fac curăţenie în apartament. Vărul ăsta al meu l-a făcut praf. Nu pot să cred că a dus gunoiul o singură dată tot timpul cât a stat acolo. Ia lasă-mă să-ţi văd rana de la cap.

Mi-am dat părul pe spate şi i-am arătat locul. Îmi scosesem bandajele de destul de mult timp şi aproape că nu mai aveam nimic.

S-a aplecat peste mine ca să o vadă prin *pince-nez.*

— Dumnezeule, cred că am orbit, pentru că nu văd nimic! Şcoala când începe? Miercuri?

— Cred că joi.

— Atunci ne vedem joi, a spus el şi a dispărut?

Mi-am pus cămaşa pe un umeraş şi apoi m-am dus în camera mea şi m-am apucat să-mi fac bagajele. Clădirea Monmouth se deschidea chiar în după-amiaza aceea şi speram că Henry o să mă ducă el cu maşina până acolo ceva mai târziu. Nu de alta, dar aveam bagaje.

Aproape că îmi terminasem de făcut bagajele când m-a strigat Henry din cealaltă parte a apartamentului.

— Richard?

— Da.

— Vrei să vii puţin până aici, te rog?

M-am dus în camera lui. Stătea pe marginea patului desfăcut, avea mânecile suflecate până la cot, iar pe pat erau înşirate cărţile de la un joc de *solitaire.* Avea părul dat pe partea opusă cicatricei, astfel încât puteam să o văd: zimţată, cu marginile pielii albe încreţite pe toată lungimea ei, până la arcadă.

S-a uitat în sus la mine.

— Poţi să îmi faci o favoare ?

— Desigur.

A respirat adânc şi şi-a împins ochelarii mai sus pe nas.

— Poţi să îl suni pe Bunny şi să îl întrebi dacă ar vrea să treacă pe aici pentru câteva minute?

Am fost atât de surprins, încât am rămas mut un timp. Apoi am spus:

— Sigur, nici o problemă. O fac cu plăcere.

A închis ochii şi şi-a masat tâmplele cu vârfurile degetelor. Apoi s-a uitat din nou la mine.

— Mulţumesc, mi-a spus.

— N-ai pentru ce.

— Dacă vrei să îţi duci din lucruri la şcoală în după-amiaza asta, poţi să iei maşina mea fără nici o problemă, a mai zis el pe un ton plat.

Am prins aluzia.

— Desigur.

Abia după ce mi-am pus toate bagajele în maşină, le-am dus la Monmouth, am luat cheia şi

mi-am descuiat camera, adică după aproximativ o jumătate de oră, m-am dus să îl sun pe Bunny de la telefonul public de jos.

Capitolul 4

Cumva, nu ştiu nici eu de ce, am crezut că atunci când gemenii se vor întoarce, când ne vom stabili din nou la locurile noastre, când vom reveni la Liddell şi Scott şi când vom trece împreună prin chinurile a două sau trei lucrări la literatura greacă, ne vom întoarce şi la rutina noastră de mai înainte şi toate lucrurile vor reintra în normal. Dar m-am înşelat.

Charles şi Camilla mi-au scris că vor sosi cu trenul de duminică noaptea, cel de la miezul nopţii, iar cum luni toţi studenţii începuseră să revină la Monmouth, aducând cu ei haine şi radiocasetofoane şi cutii de carton, am presupus că şi Charles cu Camilla vor veni să mă vadă, însă nu au venit. Nici marţi nu am primit nici o veste de la ei şi, de altfel, nici de la Henry, ci doar de la Julian, care îmi lăsase un bilet în cutia mea de corespondenţă. Îmi ura bun venit înapoi şi mă ruga să traduc pentru primul curs una din odele lui Pindar.

Miercuri m-am dus până la biroul lui Julian ca să îl rog să îmi semneze fişa de înscriere. A părut bucuros să mă vadă.

— Arăţi bine, dar nu atât de bine pe cât ar trebui. Henry m-a ţinut la curent cu recuperarea ta.

— Da?

— Cred că până la urmă a fost un lucru bun că s-a întors mai devreme, a spus Julian în timp ce se uita prin fişele mele. Dar şi eu am fost destul de surprins să îl văd. A apărut la uşa mea direct de la aeroport, în toiul nopţii, în mijlocul furtunii de zăpadă.

Lucrurile deveneau interesante.

— A stat la dumneavoastră? am întrebat eu.

— Da, dar doar pentru câteva zile. Ştii, şi el s-a îmbolnăvit, în Italia.

— Din ce cauză?

— Henry nu e atât de puternic pe cât pare. Are probleme cu ochii, are nişte dureri de cap îngrozitoare, uneori are probleme chiar şi cu... În orice caz, nu cred că era într-o stare propice călătoriei. Însă a fost bine că nu a rămas mai mult acolo, pentru că altfel nu te-ar fi găsit *pe tine.* Spune-mi, cum de ai ajuns într-un loc atât de înfiorător? Nu au vrut părinţii să îţi dea bani sau nici măcar nu i-ai întrebat?

— Nu i-am întrebat.

— Atunci înseamnă că eşti şi mai încăpăţânat decât mine, mi-a spus el râzând. Se pare că părinţii tăi nu prea sunt interesaţi de tine. Corect?

— Nu prea se omoară ei după mine.

— Şi de ce anume? Ai vreo idee? Sau nu se cade să întreb aşa ceva? Mă gândeam că ar trebui să fie destul de mândri de tine şi, cu toate astea, pari a fi orfan, mai orfan decât un orfan adevărat. Spune-mi, a adăugat el, ridicându-şi privirea, de ce nu au trecut gemenii să mă vadă?

— Nici eu nu m-am întâlnit cu ei.

— Unde or fi? Nu l-am mai văzut nici pe Henry. Doar pe tine şi pe Edmund. M-a sunat Francis, însă am vorbit foarte puţin cu el. Era grăbit. Mi-a spus că o să treacă el pe la mine mai târziu, însă nu a venit... Crezi că Edmund chiar a învăţat italiana? Eu nu prea cred.

— Eu nu vorbesc italiană, aşa că nu ştiu.

— De fapt, nici eu nu o mai vorbesc. Pe vremuri o vorbeam destul de fluent. Am locuit un timp în Florenţa, dar asta se întâmpla acum treizeci de ani. Crezi că o să îi vezi pe unii dintre ei în după-amiaza asta?

— Poate.

— Ştiu că nu e prea important, dar fişele de înscriere ar trebui să ajungă la biroul decanului în după-amiaza asta şi o să se înfurie dacă nu i le trimit. Nu că mi-ar păsa, însă decanul are destulă putere şi vă poate crea o mulţime de neplăceri dacă vrea.

Eram oarecum supărat. Gemenii sosiseră în Hampden de trei zile, dar nu mă sunaseră. Deci când am plecat de la Julian m-am oprit în drum pe la ei, însă nu erau acasă.

Nu au venit în seara aia nici la masă. Deşi mă aşteptam să dau măcar peste Bunny, am trecut pe la el în drum spre sala de mese, însă am găsit-o pe Marion, care tocmai încuia uşa. Mi-a spus pe un ton oficial că şi-au făcut deja planuri să iasă undeva şi că nu vor veni înapoi decât târziu.

Am mâncat singur şi apoi m-am întors în camera mea, în timp ce afară ningea. Eram destul de supărat şi lipsit de chef, ca şi cum aş fi fost victima unei glume proaste. La ora şapte l-am sunat pe Francis, care însă nu a răspuns. Nici Henry nu a răspuns.

Am citit la greacă până la miezul nopţii. După ce m-am spălat pe dinţi şi pe faţă şi eram aproape gata de culcare, m-am dus din nou jos şi am sunat iar. Tot nu răspundea nimeni. Mi-am recuperat fisa şi am învârtit-o în aer. Apoi, într-o inspiraţie de moment, am format numărul lui Francis de la ţară.

Nici aici nu răspundea nimeni, însă ceva m-a făcut să aştept puţin mai mult decât aş fi făcut în mod normal, aşa că după cel de-al treilea ţârâit s-a auzit un zgomot şi Francis a răspuns cu o voce răguşită:

— Alo?

Îşi îngroşase vocea pentru a mă induce în eroare, însă nu a reuşit să mă păcălească. Nu se putea abţine să nu răspundă la telefon, iar eu ştiam asta. Îl auzisem folosindu-se de vocea de acum - şi nu doar o singură dată.

— Alo? a repetat el, dar răguşeala sa nu a mai fost la fel de convingătoare.

Am apăsat pe furcă şi s-a auzit tonul.

Eram obosit, însă nu puteam să adorm. Iritarea şi perplexitatea mea creşteau din ce în ce mai mult, alimentate de o ridicolă stare de inconfort. Am aprins lumina şi m-am uitat prin cărţile mele până ce am găsit un volum de Raymond Chandler, pe care îl adusesem de acasă. Îl mai citisem o dată şi m-am gândit că dacă citesc acum o pagină sau două, o să adorm, însă uitasem ce se întâmpla în carte şi, până să-mi dau seama, citisem deja cincizeci de pagini, apoi încă o sută.

Trecuseră câteva ore bune, iar eu eram în continuare treaz. Radiatoarele erau deschise la maximum, iar aerul din încăpere era încins şi uscat. Mi s-a făcut sete. Am citit până am terminat capitolul la care ajunsesem. După aceea m-am sculat, mi-am pus haina peste pijama şi m-am dus să îmi iau o Cola.

Clădirea Commons era impecabil de curată şi de pustie. Totul mirosea a vopsea proaspătă. Am trecut prin spălătorie - imaculată, luminată puternic, cu pereţii proaspăt vopsiţi, fără graffiti-urile acumulate timp de un semestru - şi mi-am luat o cutie de Cola de la automatul luminat fosforescent care zumzăia în capătul holului.

Întorcându-mă, am fost uimit să aud muzică venind dintr-una din sălile comune ale

căminului. Televizorul era pornit. Stan şi Bran, învăluiţi de o burniţă electronică, se chinuiau să împingă un pian imens pe nişte scări în sus. La început am crezut că televizorul merge singur şi că nu e nimeni în cameră, dar apoi am observat un cap blond, zburlit, întins pe spate pe singura canapea din faţa televizorului.

M-am apropiat şi m-am aşezat.

— Ce faci, Bunny ?

S-a uitat la mine cu privirea împăienjenită şi i-au trebuit câteva secunde să mă recunoască. Mirosea a băutură.

— Ei, Dickie! Amice! mi-a zis el greoi. Da.

— Cum o mai duci?

A râgâit.

— Nu prea bine. Ca să fiu sincer, mă simt destul de rău.

— Ai băut prea mult?

— Nu, a răspuns el imediat. Am un virus la stomac.

Săracul Bunny! Nu ar fi recunoscut niciodată că e beat.

Tot timpul spunea ba că îl doare capul, ba că trebuie să îşi schimbe dioptriile la ochelari. Aşa făcea cu multe lucruri. Intr-o dimineaţă, după ce avusese o întâlnire cu Marion, a venit la micul dejun cu tava plină cu lapte şi gogoşi, iar când s-a aşezat, am observat că deasupra gulerului avea o vânătaie destul de mare.

— Cum te-ai procopsit cu *chestia aia,* Bun?

Eu îl întrebasem doar în glumă, însă el a fost foarte jignit.

— Am căzut pe scări, a răspuns el imediat şi şi-a mâncat gogoşile în linişte.

Aşa că am intrat şi acum în jocul lui.

— Poate că te-ai molipsit de ceva cât ai fost plecat ?

— Poate.

— Ai fost la cabinetul medical?

— Nu. N-au ce să-mi dea. Trebuie să las boala să îşi facă damblaua. Mai bine nu ai sta foarte aproape de mine, prietene.

Deşi stăteam la celălalt capăt al canapelei, m-am tras şi mai departe de el. Ne-am uitat o vreme la televizor fără să zicem nimic. Imaginea TV-ului era îngrozitoare. Bran tocmai îi trăsese lui Stan pălăria peste ochi, iar Stan se învârtea în cerc, intrând în diferitele lucruri din cale şi încercând să ghicească pe pipăite ce e în jurul său. S-a izbit de Bran, iar Bran i-a dat o palmă peste cap. Aruncând o privire spre Bunny, am văzut că era fascinat de ceea ce se întâmpla pe micul ecran. Avea privirea fixă şi gura întredeschisă.

— Bunny.

— Mda ? mi-a răspuns el fără să-şi mute privirea.

— Unde sunt ceilalţi?

— Dorm, probabil, mi-a replicat el destul de iritat.

— Ştii cumva dacă gemenii sunt pe aici ?

— Presupun.

— I-ai văzut?

— Nu.

— Ce a păţit toată lumea ? Eşti supărat pe Henry sau ce ai?

Nu mi-a răspuns. Uitându-mă cu atenţie la chipul lui, am observat că era lipsit de orice fel de expresie. O clipă nu am ştiut ce să zic şi mi-am întors privirea spre televizor.

— V-aţi certat la Roma sau ce s-a întâmplat?

Brusc, şi-a dres vocea şi am crezut că o să-mi zică să nu îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, însă mi-a arătat ceva şi după aceea şi-a dres din nou glasul.

— Ai de gând să bei Cola aia?

Uitasem complet de ea. O lăsasem aşa, umedă şi închisă, pe canapea. I-am înmânat-o lui Bunny, iar el a deschis-o şi a luat o înghiţitură cu poftă, apoi a râgâit.

— Te remontează băutura asta, a spus el şi apoi a continuat : Lasă-mă să îţi zic ceva despre Henry, prietene.

— Ce?

A mai luat o gură şi s-a întors cu faţa spre televizor.

— Nu e cel care pare a fi.

— Ce vrei să spui cu asta? am întrebat eu după o pauză destul de lungă.

— Adică nu e cine crezi tu că e, a spus Bunny, de data asta mai tare. Sau ceea ce cred Julian şi toţi ceilalţi.

A mai băut puţin din Cola.

— Un timp m-a păcălit şi pe mine.

— Mda, am spus eu destul de confuz după o vreme.

O prezumţie neliniştitoare începuse să pună stăpânire pe mine şi anume că toată acele probleme aveau o legătură de natură sexuală despre care era mai bine să nu ştiu. Mă uitam la profilul lui Bunny: tensionat, iritat, cu ochelarii lăsaţi pe vârful nasului său ascuţit şi cu linia maxilarelor lui puternice puţin căzută. Oare se dăduse Henry la el când erau la Roma? Greu de crezut. Dar era şi asta o ipoteză posibilă. Dacă ar fi făcut aşa ceva, ar fi fost iadul pe pământ. Nu reuşeam să mă gândesc la vreun alt lucru ce putea

să implice atât de multe secrete, şuşoteli sau altceva care să-l facă pe Bunny să se manifeste aşa. Era singurul dintre noi care avea prietenă, una cu care în mod sigur se culca, dar în acelaşi timp era şi exagerat de sfios, sensibil, se simţea jignit cu uşurinţă şi era ipocrit din naştere. În plus, mi se părea foarte ciudat că Henry îi dădea mereu bani lui Bunny: îi plătea întotdeauna masa, îi acoperea cheltuielile şi-l alimenta tot timpul cu bani, aşa cum un soţ îi dă unei soţii care cheltuie în neştire. Probabil că lăcomia lui Bunny fusese prea mare şi nu ţinuse cont de nimic. Drept urmare, a fost destul de supărat să constate că Henry avea anumite interese anexate generozităţii sale.

Dar oare chiar avea? Cu siguranţă existau nişte interese la mijloc şi, deşi la prima vedere păreau uşor de descifrat, nu aveam nici cea mai mică idee în ce direcţie se îndreptau ele. Mai era şi discuţia aia cu Julian de pe hol. Lucruri care se băteau cap în cap. Locuisem cu Henry mai mult de o lună şi în tot acest răstimp nu existase nici un fel de indiciu cum că ar avea alte intenţii. Nu existase nici un fel de tensiune de acest gen - mai ales că eu am ceva fler şi-mi dau seama când ceva nu e în regulă. Avusesem impresia că Francis ar manifesta uneori asemenea înclinaţii. O dată am simţit ceva şi la Julian. Chiar şi Charles, căruia ştiam că îi plac femeile, avea un aer destul de timid şi de copilăros, pe care un tip ca tatăl meu l-ar fi considerat alarmant. Însă la Henry nu se observa nimic de genul ăsta. Zero. Nici o mişcare. Dacă era interesat de cineva, atunci acel cineva era Camilla. Când vorbea ea, se apleca să o asculte cu atenţie. Camilla era şi cea căreia îi erau adresate zâmbetele lui destul de puţin frecvente.

Şi chiar dacă ar fi existat o faţetă a lui pe care eu nu o cunoşteam (lucru posibil), putea să fi fost atras tocmai de *Bunny* ? Răspunsul la această întrebare era cu siguranţă negativ. Nu. Nu numai

că se comporta ca şi cum nu simţea nici o atracţie faţă de el, ci, mai mult, părea că nu prea poate să îl suporte. Iar pe lângă faptul că era scârbit de aproape tot ce făcea Bunny, dintr-un anumit punct de vedere era mai scârbit decât aş fi putut fi eu vreodată. Eu puteam să admit că Bunny e atrăgător - într-un anumit fel -, însă dacă mă uitam mai îndeaproape şi încercam să mi-l imaginez într-o lumină senzuală, tot ce rămânea era o grămadă de tricouri urât mirositoare, grăsimea în locul muşchilor şi ciorapii împuţiţi. Pe fete se pare că nu le deranjau astfel de lucruri, însă mie mi se părea la fel de atrăgător ca un antrenor bătrân.

Brusc, m-am simţit extrem de obosit. M-am ridicat. Bunny s-a uitat la mine mirat, cu gura deschisă.

— Mi s-a făcut somn, Bunny. Poate ne vedem mâine.

A clipit.

— Sper că mâine nu mai vii cu microbul ăsta, a spus el scurt.

— Şi eu sper la fel, am răspuns, cuprins de milă faţă de el, deşi nu aveam nici un motiv. Noapte bună!

Joi dimineaţa m-am sculat la şase, cu intenţia să studiez puţin la greacă, dar manualul meu de Liddell and Scott era de negăsit. L-am căutat şi l-am tot căutat, însă nu i-am dat de urmă. Apoi mi-am amintit, cu strângere de inimă, că era la Henry acasă. Am observat că lipseşte atunci când am împachetat şi, nu-mi dau seama de ce, nu era împreună cu celelalte cărţi. Îl căutasem repede, însă destul de superficial, şi îmi zisesem că o să mă întorc mai târziu după el. Asta mă obseda acum. Prima oră de greacă o aveam abia luni, însă

Julian îmi dăduse destul de mult de lucru, iar biblioteca era în continuare închisă pentru schimbarea cataloagelor din sistemul decimal Dewey în sistemul Bibliotecii Congresului.

M-am dus jos, am sunat la Henry şi, după cum mă aşteptam, n-a răspuns nimeni. Radiatoarele zăngăneau şi trosneau pe hol, unde era curent. Şi, cum stăteam acolo şi ascultam cum sună telefonul pentru a nu ştiu câta oară, mi-a trecut prin minte să mă duc până în North Hampden şi să îmi iau singur cartea. Henry nu era acasă - cel puţin aşa credeam eu - şi aveam şi cheia. De la Francis până acasă la el era un drum destul de lung cu maşina. Dacă mă grăbeam, în cincisprezece minute eram acolo. Am închis telefonul şi-am ţâşnit pe uşă.

În răcoarea dimineţii, apartamentul lui Henry părea abandonat, iar maşina nu era nici în parcare, nici pe stradă, unde o lăsa de obicei atunci când nu voia să se ştie că e acasă. Dar, ca să fiu sigur, am ciocănit la uşă. *Pas de reponse.* Sperând să nu dau nas în nas cu el pe hol, în halat, pândind de după vreo uşă, am răsucit încet cheia şi am intrat repede.

Nu era nimeni înăuntru, însă apartamentul era vraişte. Peste tot erau aruncate hârtii, cărţi, ceşti goale de cafea şi pahare de vin. Pe toate se aşternuse praful, iar pe paharele de vin rămăsese pe fund doar o peliculă uscată şi vineţie. Bucătăria era plină de vase murdare, iar laptele lăsat afară din frigider începuse să se acrească. De obicei Henry era curat ca o pisică şi nu l-am văzut nici măcar o dată să îşi dea jos haina fără să o pună imediat pe umeraş. O muscă moartă plutea pe fundul unei ceşti cu cafea.

Nervos, simţindu-mă ca şi cum aş fi pătruns la locul unei crime, am căutat repede prin camere, iar paşii mei răsunau zgomotos în liniştea ce învăluia totul. Nu după mult timp am dat peste

cartea mea pe măsuţa din hol, în cel mai vizibil loc în care puteam să o las. *Cum am putut să nu o văd ?* m-am întrebat. In ziua în care am plecat m-am uitat peste tot. O fi găsit-o Henry şi-a pus-o aici ca să o găsesc. Am luat-o repede şi tocmai mă pregăteam să ies - tremurând, nerăbdător să plec de acolo -, când privirea mi s-a oprit pe o foaie plină de mâzgălituri, care se găsea tot pe măsuţă.

Era scrisul lui Henry:

TWA 219

795 x 4

În partea de jos era adăugat, cu scrisul lui Francis, un telefon cu prefixul 617. Am luat foaia şi am început să o studiez. Însemnările erau scrise pe o fişă de împrumut de la bibliotecă, care anunţa că termenul de returnare a unei cărţi a fost depăşit cu trei zile.

Fără să ştiu exact de ce, am lăsat jos manualul Liddell and Scott şi m-am îndreptat spre telefon cu foaia în mână. Prefixul era de Massachusetts - probabil pentru Boston. M-am uitat la ceas şi apoi am format numărul, deviind nota de plată spre biroul profesorului Roland.

Am aşteptat, telefonul a sunat de două ori, apoi a urmat un clic. *Aţi apelat biroul de avocatură Robeson Taft de pe Federal Street* m-a anunţat o vocea înregistrată. *Biroul nostru este acum închis, însă vă rugăm să reveniţi între orele 9 şi...*

Am închis şi m-am uitat înmărmurit la foaie. Mi-am amintit cu o oarecare nelinişte de gluma făcută de Bunny, cum că

Henry ar avea nevoie de un avocat. Apoi am ridicat iar telefonul şi am sunat la Informaţii ca să aflu numărul de la TWA.

— Domnul Henry Winter la telefon, i-am spus eu operatoarei de zbor. Am sunat ca să îmi confirm... ăăă, rezervarea.

— O secundă, domnule Winter. Numărul rezervării dumneavoastră, vă rog?

— Hm, am spus eu, gândindu-mă repede ce să zic şi plimbându-mă de colo colo prin casă. Nu am lângă mine foaia pe care mi l-am scris şi dacă aţi putea...

Apoi am observat numărul scris în colţul din dreapta sus.

— Staţi. Poate ăsta e. 219?

S-a auzit cum numărul era introdus în calculator. Intre timp eu dădeam nervos din picior şi mă uitam afară să văd dacă apare maşina lui Henry. Apoi mi-am amintit îngrozit că Henry nu avea maşina cu el. Nu apucasem să i-o duc înapoi după ce o împrumutasem duminică şi încă mai era parcată în spatele terenului de tenis, unde o lăsasem eu.

Într-un acces de panică, era cât pe ce să închid, întrucât dacă Henry nu era cu maşina, nu aveam cum să îl aud şi putea să fie chiar la doi paşi de mine. Însă chiar în clipa aceea operatoarea a revenit.

— Totul este aranjat, domnule Winter, a spus ea vioaie. Nu v-a spus agentul care v-a vândut biletele că nu trebuie să confirmaţi, deoarece plecaţi în mai puţin de trei zile ?

— Nu, am spus eu grăbit şi iar era să închid, când mi-am dat seama ce a spus. Trei zile ?! am repetat eu.

— De obicei rezervarea se confirmă în ziua în care cumpăraţi biletele, mai ales când luaţi bilete nerambursabile. Agentul ar fi trebuit să vă spună asta marţi, când aţi cumpărat biletele.

Data cumpărării? Nerambursabile? M-am oprit din mers.

— Aş vrea totuşi să mă asigur că am datele exacte.

— Desigur, domnule Winter, a spus ea scurt. TWA, zborul 401, pleacă mâine de la aeroportul Logan, Boston, poarta 12, la ora 20.45, spre Buenos Aires, Argentina. Ajunge la 06.01, dimineaţa. Face escală la Dallas. Patru bilete dus, fiecare în valoare de şapte sute nouăzeci şi cinci de dolari... staţi un pic să văd...

A mai bătut nişte cifre la calculator.

— Asta face un total de trei mii o sută optzeci de dolari, plus TVA, şi aţi plătit cu un card American Express, nu-i aşa?

Capul începuse să mi se învârtească. *Buenos Aires ?* Patru bilete? Doar dus? Mâine?

— Vă doresc dumneavoastră şi familiei un zbor plăcut cu TWA, domnule Winter, a spus veselă operatoarea şi a închis.

Am rămas acolo, cu telefonul în mână, până am auzit tonul.

Dintr-odată mi-am dat seama de ceva. Am pus telefonul jos şi m-am dus în dormitor, trântind uşa de perete. Cărţile de pe rafturi dispăruseră, iar încuietoarea dulapului din perete era deschisă şi balamaua desfăcută. Un timp am stat locului şi m-am uitat cum scria în partea de jos, cu litere mari, romane, YALE, apoi m-am dus în celălalt dormitor. Şi dulapurile de aici erau goale. Nu mai rămăseseră decât umeraşele, care atârnau pe bara de metal. M-am întors şi aproape era să cad, împiedicându-mă de două valize enorme din piele, aşezate chiar în uşă. Am ridicat una din ele, însă greutatea ei m-a dezechilibrat.

Dumnezeule, mi-am spus, ce *se petrece aici ?* M-am dus din nou pe hol, am pus la loc hârtia şi m-am grăbit să ies pe uşă cu cartea mea în mână.

Odată ieşit din North Hampden, am început să merg mai încet, foarte nedumerit, plin de nelinişti şi dus pe gânduri. Simţeam nevoia să fac ceva, însă nu ştiam ce. Oare Bunny aflase ceva despre asta? într-un fel, am crezut că nu ştie nimic sau că, oricum, ar fi mai bine să nu îl întreb. *Argentina.* Ce era în Argentina? Păşuni, cai, un fel de cowboy care purtau pălării plate şi pompoane atârnate de boruri. Borges, scriitorul. Se spune că Butch Cassidy s-ar fi ascuns acolo, împreună cu dr. Mengele, Martin Bormann şi un grup de personaje mai puţin plăcute.

Mi-aminteam cum ne spusese Henry într-o noapte, când eram la casa lui Francis, o poveste despre America de Sud... poate chiar Argentina, nu sunt sigur. Încercam să îmi aduc aminte ce spunea. Ceva legat de o călătorie cu tatăl său, o insulă de pe coastă... Însă tatăl său călătorea destul de mult şi dacă ar exista o legătură cu acea poveste, care era ea? Patru bilete? Doar dus? Şi dacă Julian ştia ceva de chestia asta - întrucât el părea că ştie totul despre Henry, oricum mai mult decât ştiau ceilalţi de ce îmi pusese atâtea întrebări despre ei zilele trecute?

Mă durea capul. Ieşind din pădurea de lângă Hampden pe un drum acoperit cu zăpadă ce strălucea în lumină, am văzut două urme subţiri de fum ce ieşeau din hornurile înnegrite de vreme pe ambele părţi ale clădirii Commons. Totul era rece şi tăcut, cu excepţia unui camion cu lapte care stătea cu motorul pornit la intrare, în timp ce doi bărbaţi somnoroşi descărcau lăzile de metal, lăsându-le să cadă cu zgomot pe asfalt.

Sălile de mese erau deschise, deşi la ora aceea nici un student nu venise la micul dejun. Acolo se aflau doar cei care munceau în restaurant şi paznicii, care îşi luau micul dejun înainte de începerea schimbului. Am urcat şi mi-am luat o

cafea şi două ouă fierte moi, pe care le-am mâncat singur la o masă de lângă fereastră, în sala pustie.

Cursurile începeau joi - chiar în acea zi -, însă primul curs cu Julian îl aveam abia luni. După ce mi-am luat masa, m-am dus în cameră la mine şi am început să studiez aoristul verbelor secundare neregulate. Mi-am închis cărţile abia la patru după-amiaza, iar când m-am uitat pe fereastră spre orizont, am văzut cum lumina se estompa spre apus, iar frasinii şi tisele aruncau lungi umbre pe zăpadă. Eu mă simţeam ca şi cum abia mă trezisem, somnoros şi dezorientat, ca să văd că se întunecă şi că ziua a trecut fără ca eu să fac ceva.

În seara aceea era marea cină festivă de revenire la cursuri - friptură la grătar, mâncare de fasole verde, sufleu de caşcaval şi un fel de mâncare foarte sofisticat, din linte, pentru vegetarieni. Am mâncat cina singur, la aceeaşi masă la care mâncasem şi micul dejun. Holurile erau pline de oameni. Toată lumea fuma, râdea, la mese erau aduse scaune suplimentare şi nişte inşi cu tăvile pline cu mâncare se plimbau de la un grup la altul ca să îi salute pe toţi. La masa de lângă mine erau studenţii de la Arte, care se puteau identifica uşor după unghiile înnegrite de tuş şi după petele de vopsea de pe hainele lor. Unul dintre ei desena cu un *marker* negru pe un şerveţel din pânză, altul mânca un castron de orez şi folosea ca beţe o pereche de pensule ţinute invers. Nu îi mai văzusem până atunci. În timp ce îmi savuram cafeaua şi mă uitam prin jur, mi-am dat seama că Georges Laforgue avusese până la urmă dreptate: chiar fusesem izolat de restul colegiului. Nu că m-aş fi dat în vânt să fiu prieten apropiat cu nişte ţipi care folosesc pensulele pe post de tacâmuri.

În apropiere de masa mea, doi neanderthalieni se străduiau din răsputeri să

strângă bani pentru un chef cu bere în studioul de sculptură. De fapt, pe ăştia doi îi ştiam. Era imposibil să studiezi la Hampden şi să nu îi cunoşti. Unul dintre ei era fiul unui afacerist faimos şi dubios de pe Coasta de Vest, iar celălalt era fiul unui mare producător de film. Apoi, tot ei erau preşedintele şi vicepreşedintele Asociaţiei Studenţilor şi se ocupau în primul rând cu organizarea de competiţii de băute, concursuri de tricouri ude, turnee de lupte cu femei în noroi. Amândoi erau înalţi, mult peste unu optzeci, cu maxilarele pronunţate, nebărbieriţi, prostănaci, prostănaci, prostănaci, genul de ţipi care nu ar fi stat niciodată înăuntru odată cu venirea primăverii, ci, dimpotrivă, zăceau cât e ziua de lungă, din zori şi până la asfinţit, cu bustul gol, afară pe pajişte, cu un răcitor din plastic şi combina muzicală după ei. Se afirma sus şi tare că ar fi băieţi de treabă şi poate că într-adevăr erau drăguţi dacă le împrumutai maşina pentru un concurs cu bere sau le vindeai nişte droguri sau ceva de genul ăsta, dar amândoi - mai ales fiul producătorului - aveau ceva în privire, o strălucire porcească, schizofrenică, şi, sincer să fiu, nu puteam să înţeleg ce era. „Porcul Petrecăreţ", aşa i se spunea, iar porecla nu era însoţită de foarte multă afecţiune, însă el avea un soi de mândrie prostească şi se ridica la înălţimea ei. Tot timpul nu făcea altceva decât să se îmbete, să dea foc la câte ceva, să îndese studenţii boboci pe hornuri sau să arunce cu halbe de bere prin ferestre.

Porcul Petrecăreţ *(alias* Jud) şi Frank îşi croiau drum spre masa mea. Frank întindea o cutie goală de vopsea plină cu mărunţiş şi bancnote mototolite.

— Bună, băiete. Astă-seară e petrecere cu halbe în atelierul de sculptură. Vrei să contribui cu ceva?

Mi-am lăsat jos cafeaua, am căutat în buzunarul de la sacou şi am găsit o monedă de

douăzeci şi cinci de cenţi şi câţiva *pennies.*

— Ei, haida-de, poţi mai mult de atât, a spus Jud destul de ameninţător.

Hoi polloi. Barbaroi.

— Îmi pare rău, am spus.

M-am sculat de la masă, mi-am luat haina şi am plecat.

M-am dus înapoi în cameră, m-am aşezat la birou şi am deschis dicţionarul, dar nu mă uitam în el. *Argentina* ? am spus înspre pereţi.

Vineri dimineaţa m-am dus la cursul de franceză. Majoritatea studenţilor moţăiau undeva în spate, probabil copleşiţi de festivităţile din seara anterioară. Mirosul de dezinfectant, combinat cu lumina vibrantă şi fluorescentă şi îngânarea monotonă a verbelor condiţionale, mi-au indus şi mie un fel de transă. Stăteam în banca mea, legănându-mă uşor de plictiseală şi de oboseală, aproape fără să-mi dau seama cum trece timpul.

Când am terminat, m-am dus jos, la telefon, şi am format numărul lui Francis, la casa de la ţară. Cred că am lăsat telefonul să sune de vreo cincizeci de ori. Nici un răspuns.

M-am întors prin zăpadă spre clădirea Monmouth şi m-am dus direct la mine în cameră. Mă gândeam... nu, de fapt nu mă gândeam, ci pur şi simplu stăteam pe pat şi mă uitam pe geam la tisele acoperite cu gheaţă de sub ferestre. După un timp m-am ridicat şi m-am dus la birou, dar nici să lucrez nu puteam. Bilete doar dus, a spus operatoarea. Nerambursabile.

În California era ora unsprezece dimineaţa. Părinţii mei erau cu siguranţă la lucru. M-am dus jos, la vechiul meu prieten, telefonul cu fise, şi am

sunat la numărul de la apartamentul din Boston al mamei lui Francis, încărcând de data asta nota telefonică a tatălui meu.

— Ei, Richard! a spus ea într-un final când şi-a dat seama cine sunt. Ce drăguţ din partea ta că ne suni! Credeam că o să vii să petreci Crăciunul cu noi la New York. Unde eşti, dragule? Vrei să trimit pe cineva să te ia?

— Nu, mulţumesc, sunt în Hampden. Francis e pe-acolo?

— Dragă, e la *şcoală,* nu ?

— Scuze, am spus eu deodată, brusc agitat.

Fusese o greşeală din partea mea să sun aşa, fără să mă gândesc dinainte ce să spun.

— Îmi cer scuze. Cred că am făcut o greşeală, am zis repede.

— Poftim ?

— Am avut impresia că a spus ceva de genul că ar veni azi la Boston.

— Scumpule, dacă e aici, eu, una, nu l-am văzut. Unde ai spus că eşti? Eşti sigur că nu vrei să îl trimit pe Chris să te ia?

— Nu, mulţumesc, nu sunt în Boston. Sunt în...

— Suni *de la şcoală*! a spus ea alarmată. S-a întâmplat ceva, dragă?

— Nu, doamnă, nu, am bâiguit eu şi pentru o fracţiune de secundă am avut iar impulsul meu obişnuit - să închid -, însă acum era deja prea târziu. A trecut pe la mine azi-noapte, când eram destul de adormit, şi aş fi putut să jur că a zis ceva de o plecare la Boston. *Ah, uite-l că vine!* am spus eu prosteşte, sperând ca ea să nu îşi dea seama că mint.

— Unde, dragă? *Acolo ?*

— ÎI văd cum vine pe peluză. Mulţumesc mult, doamnă... ăăă, Abernathy, am spus eu destul de zăpăcit, incapabil să îmi amintesc numele actualului ei soţ.

— Spune-mi Olivia, dragă. Pupă-l pe băiatul ăla năzdrăvan din partea mea şi spune-i să mă sune duminică.

Mi-am luat repede la revedere. Eram deja transpirat tot şi mă pregăteam să mă duc sus, când l-am văzut pe Bunny cum se îndrepta spre mine, îmbrăcat cu unul din elegantele lui costume noi şi mestecând de zor o gumă. Era ultima persoană cu care eram pregătit să vorbesc, însă nu mai aveam scăpare.

— Bună, prietene. Ştii pe unde a dispărut Henry?

— Nu ştiu, am răspuns eu după o pauză destul de confuză.

— Nici eu nu ştiu, a spus el, pus pe harţă. Nu l-am mai văzut de luni şi, de altfel, nici pe Francis şi nici pe gemeni. Cu cine vorbeai la telefon?

Nu ştiam ce să-i răspund.

— Francis. Vorbeam cu Francis.

— Hmm, a spus el, lăsându-se pe spate, cu mâinile în buzunare. De unde te-a sunat?

— Din Hampden, presupun.

— Nu din provincie?

Am simţit un nod în gât. Ce ştia el despre asta?

— Nu. Din câte ştiu eu, nu.

— Henry nu ţi-a spus nimic de vreo plecare, nu?

— Nu. De ce?

Bunny a tăcut un timp. Apoi a continuat:

— N-am mai văzut nici o urmă de lumină la el acasă în ultimele nopţi. Iar maşina lui a dispărut.

Nu e parcată nicăieri pe Water Street.

Ciudat, dar mi-a venit să râd. Am mers la uşa din dos, care avea o fereastră ce dădea spre parcarea din spatele terenului de tenis. Maşina lui Henry era acolo, în locul în care o parcasem eu. Clar ca lumina zilei. I-am arătat-o.

— Uite-o acolo. Vezi ?

Am observat cum maxilarul lui Bunny a început să mestece încet, iar chipul i s-a întunecat, timp în care se gândea intens la ceva.

— E bizar.

— De ce?

A făcut un mic balon de gumă, pe care l-a umflat şi apoi l-a spart cu un pocnet.

— Fără motiv, a răspuns el vioi, întorcându-se la ritmul anterior de mestecat.

— De ce ar vrea să plece din oraş?

Şi-a dat părul din ochi.

— Ai fi surprins să afli, a spus el bucuros. Ce-ai de gând să faci acum, prietene?

Am urcat amândoi în camera mea. Pe drum Bunny s-a oprit la frigiderul comun din cămin şi s-a holbat înăuntru, apropiindu-se mult, miop cum era, ca să vadă ce e în el.

— E ceva de-al tău pe aici, bătrâne ?

— Nu.

L-a deschis şi a luat o prăjitură cu brânză îngheţată. Lângă cutie era pus mesajul „Vă rog să nu furaţi asta. Am bursă socială. Jenny Drexler".

— Deocamdată mi-ajunge, a spus Bunny, uitându-se repede de-a lungul culoarului. Vine cineva?

— Nu.

Bunny a ascuns cutia sub haină şi, fluierând, a urcat spre camera mea. Odată ajuns

înăuntru, şi-a lipit guma pe interiorul coşului meu de gunoi - repede, ca să nu îl văd -, apoi s-a aşezat şi a început să mănânce prăjitura direct din cutie, folosind o linguriţă pe care o găsise în sertarul meu.

— Pfuu! E grozavă! Vrei să guşti ?

— Nu, mersi.

Bunny a lins tacticos linguriţa.

— Problema e că are prea multă lămâie şi nu are destulă cremă de brânză.

A făcut o pauză, gândindu-se probabil la această lipsă, apoi a continuat brusc:

— Ia spune-mi, tu şi Henry aţi stat destul de mult timp împreună luna trecută, nu?

Deodată am devenit foarte atent.

— Presupun.

— Aţi vorbit mult?

— Aşa şi aşa.

— Ţi-a povestit despre Roma ? m-a întrebat el, urmărindu-mă cu coada ochiului.

— Nu foarte multe.

— Ţi-a spus de ce a plecat mai devreme?

În sfârşit, mi-am spus uşurat, *o să aflu.* Până la urmă o să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu, nu mi-a povestit prea multe, am spus eu, ceea ce era adevărat. Am aflat că a plecat mai devreme când a apărut aici, dar nu am ştiut că tu ai rămas acolo. L-am întrebat într-un final, într-o noapte, şi mi-a spus că tu ai rămas. Asta a fost tot.

Bunny a mai luat, fără chef, o gură din prăjitură.

— Ţi-a spus de ce a plecat?

— Nu.

Când am văzut că Bunny nu zice nimic, am adăugat:

— Am înţeles că avea legătură cu nişte bani, nu-i aşa?

— Asta ţi-a spus el?

— Nu.

Şi pentru că Bunny iar nu mai zicea nimic, am continuat:

— Dar mi-a spus că tu aveai nişte probleme cu banii, că el a plătit chiria şi alte chestii. Aşa e?

Cu gura plină, Bunny a dat din mână în semn de protest.

— Asta e Henry! Eu îl iubesc şi tu îl iubeşti, dar, fie vorba între noi, cred că are ceva sânge evreiesc.

— Poftim? am tresărit eu.

Bunny tocmai luase o înghiţitură mai mare din prăjitură şi i-au trebuit câteva momente ca să îmi răspundă.

— Nu am mai auzit niciodată pe cineva să se vaite atât că a ajutat un prieten. Îţi spun eu care e de fapt problema. Se teme ca lumea să nu profite de el.

— Ce vrei să spui?

Mai întâi a înghiţit, apoi a continuat:

— Probabil i s-a spus când era mic: „Băiete, ai grijă, pentru că ai o mulţime de bani şi va veni o zi când lumea va încerca să te tragă pe sfoară".

Părul îi acoperise un ochi şi Bunny semăna acum cu un bătrân căpitan de vas. Se uita răutăcios la mine cu celălalt ochi.

— Nu e problema de bani. El nu are nevoie de bani. E o chestie de principiu. Vrea ca lumea să îl placă pentru ceea ce este, nu pentru bani.

Am fost surprins de această versiune, care se afla la polul opus faţă de ceea ce, după părerea

mea, era într-adevăr Henry, adică extrem de generos.

— Deci nu e vorba de bani, am spus eu în cele din urmă.

— Nu.

— Atunci care e problema, dacă îmi permiţi să te întreb ? Bunny s-a aplecat, cu o faţă gânditoare şi, pentru un moment, extrem de sinceră, iar când a deschis din nou gura, am crezut că are de gând să-mi spună exact ce a vrut să zică, însă şi-a dres vocea şi m-a întrebat dacă pot să îi aduc şi lui o cană de cafea.

În seara aceea am stat întins pe pat şi am citit la greacă şi la un moment dat am tresărit brusc, aducându-mi aminte, ca şi cum un spot luminos ascuns s-ar fi aprins brusc şi mi-ar fi luminat chipul fără nici un avertisment prealabil. *Argentina.* Cuvântul în sine nu-şi pierduse decât foarte puţin din puterea de a mă face să tresar şi, din cauza ignoranţei mele în ceea ce privea aşezarea sa reală pe glob, începuse să aibă deja o neobişnuită viaţă proprie. Silaba Ar de la început cuprindea bogăţie, idoli, oraşe pierdute în junglă, şi ea, la rândul ei, dădea înspre încăperea tăcută şi sinistră a lui Gen, iar apoi la vesela interogaţie de la sfârşit — Tina. Toate astea sunt, desigur, nişte aberaţii, dar mie mi se părea, într-un mod confuz, că numele în sine reprezenta o criptogramă sau că era menit să îmi ofere unele răspunsuri. Numai că nu amintirea numelui m-a făcut să tresar atunci, ci ora, care era nouă şi douăzeci; aşa indica ceasul. Toţi erau acum deja în avion (sau nu erau), în zbor spre bizara Argentină din imaginaţia mea, în înalturile nopţii.

Am lăsat cartea jos şi m-am pus la birou, unde am stat toată noaptea şi nu am putut să lucrez nimic.

Sfârşitul de săptămână a trecut aşa cum trec toate, iar pentru mine a trecut cu greacă, prânzuri singuratice în sala de mese şi confuzia cu care mă luptam când mă întorceam în cameră. Sentimentele îmi erau rănite şi îmi era dor de ei mai mult decât voiam să recunosc. În plus, Bunny se comporta foarte ciudat. L-am văzut de câteva ori cu Marion şi cu prietenii ei, dându-şi aere de persoană importantă (toţi ceilalţi având ca specializare pedagogia, Bunny încerca să pară foarte erudit, întrucât el studia greaca şi purta ochelari cu rame subţiri). O dată l-am văzut cu vechiul său prieten Cloke Rayburn, dar cum nu îl cunoşteam foarte bine pe Cloke, am decis că e mai bine să nu mă opresc să-i salut.

Aşteptam plin de nerăbdare cursul de greacă de luni. În dimineaţa aceea m-am sculat la şase. Ca să nu ajung nebunesc de devreme, m-am îmbrăcat şi am aşteptat la mine în cameră să treacă timpul, iar dacă nu mă uitam la ceas, ar fi fost cât pe ce să întârzii. Mi-am luat cărţile şi am plecat, dar pe la jumătatea drumului spre Lyceum mi-am dat seama că fugeam şi, cu un efort de voinţă, am încetinit.

Am respirat adânc înainte să ajung şi am urcat încet pe scări, cu picioarele mişcându-mi-se, dar cu mintea ca o coală de hârtie albă. Mă simţeam exact ca atunci când, copil fiind, în dimineaţa de Crăciun, după o noapte de aşteptare neliniştită, mă sculam şi mă duceam jos, până în dreptul uşii închise în spatele căreia se aflau cadourile mele, golit brusc de orice dorinţă, ca şi cum n-ar fi fost o zi specială.

Toţi erau înăuntru. Absolut toţi: gemenii, într-o formă foarte bună, stăteau în dreptul ferestrei, Francis era aşezat cu spatele la mine, Henry lângă el, iar Bunny de cealaltă parte a mesei, lăsat pe spătarul scaunului, povestindu-le nu ştiu ce întâmplare.

— Deci, le-a spus el lui Francis şi lui Henry, întorcându-se cu faţa astfel încât să îi vadă pe gemeni (toată lumea era atentă la el şi nimeni nu observase că am intrat), paznicul spune: „Băiete nu ţi-a venit graţierea de la guvernator şi e deja trecut de cinci. Ultimele cuvinte ?“ Deci tipul se gândeşte câteva secunde în timp ce este condus spre sala de execuţii (în acest moment Bunny şi-a apropiat creionul de ochi şi l-a studiat câteva momente), se uită peste umăr şi spune: „Ei bine, guvernatorul Cutărică a pierdut votul meu la viitoarele alegeri!“

Râzând, s-a lăsat şi mai mult pe spate, apoi şi-a ridicat privirea şi m-a văzut cum stăteam în uşă ca un prost.

— Hai, intră, mi-a spus, revenind zgomotos cu scaunul de lemn în poziţie normală.

Gemenii s-au uitat în sus, luaţi prin surprindere, ca două căprioare. Henry părea senin precum Buddha, deşi avea linia maxilarului puţin încordată. Francis însă era atât de alb, încât părea aproape verde.

— Ne destindem şi noi puţin cu nişte bancuri înainte să înceapă ora, a spus Bunny, plin de veselie, şi s-a lăsat din nou pe spate, înclinând scaunul în aer, apoi şi-a dat părul la o parte din ochi. Bine, deci Smith şi Jones comit un jaf înarmat şi sunt condamnaţi la moarte. Desigur, încearcă să scape în toate felurile posibile, însă Smith e primul căruia i se resping toate cererile de graţiere şi este condamnat la scaunul electric. (Bunny a continuat cu un gest filosofic, de

resemnare, şi apoi, în mod neaşteptat, mi-a făcut cu ochiul.) Deci îl lasă pe Jones să vadă execuţia prietenului său Smith, să vadă cum este prăjit (atunci l-am văzut pe Charles cum îşi muşcă buza inferioară, cu o privire golită de expresie), iar gardianul vine şi-l întreabă pe Jones dacă a auzit ceva de recursul său. „Nu“, a răspuns acesta. „Bine atunci", i-a spus gardianul, „înseamnă că azi nu mai avem nimic de făcut, aşa că poţi să te întorci în celula ta“.

Bunny şi-a lăsat capul pe spate şi a început să râdă, fericit că a spus poanta, iar ceilalţi nu au schiţat nici măcar un zâmbet.

Când Bunny a început din nou („Şi mai e unul bun despre Vestul sălbatic, pe vremea când pe-acolo încă se spânzurau oamenii..."), Camilla s-a ridicat, s-a sprijinit de pervaz şi mi-a zâmbit destul de tensionat.

M-am dus acolo şi m-am aşezat între ea şi Charles. Camilla m-a sărutat repede pe obraz.

— Ce mai faci? Te-ai întrebat pe unde am fost?

— Nu-mi vine să cred că nu am apucat să te vedem, mi-a spus încet Charles, întorcându-se spre mine şi punându-se picior peste picior.

Piciorul îi tremura într-un ritm violent, ca şi cum avea o viaţă proprie, iar Charles a încercat să îi calmeze mişcarea cu mâna.

— Am avut un ghinion teribil cu apartamentul.

Nu ştiu ce mă aşteptam să aud de la ei, dar în nici un caz asta.

— Poftim? am făcut eu.

— Am uitat cheia în Virginia.

— Mătuşa Mary-Gray a trebuit să se ducă până în Roanoke şi să ne-o trimită prin Federal Express.

— Eu am avut impresia că aţi subînchiriat cuiva apartamentul în lipsa voastră, am spus

neîncrezător.

— Ăla a plecat acum o săptămână. Ca proştii, i-am spus să ne trimită cheia prin poştă. Proprietara stă în Florida. Aşa că a trebuit să şedem tot timpul ăsta la Francis la ţară.

— Parcă eram prinşi într-o capcană.

— Ne-a dus Francis cu maşina, însă când mai aveam aproape trei kilometri, s-a întâmplat ceva îngrozitor cu ea: a început să scoată un fum negru şi să emită nişte huruituri teribile.

— Direcţia s-a dus naibii, iar noi am intrat într-un şanţ.

Amândoi vorbeau foarte repede. Pentru o clipă, vocea lui Bunny s-a auzit mai puternic decât vocea lor. „Aşadar, acest judecător avea un stil aparte după care judeca. Lunea judeca hoţii de vite, marţea judeca trişorii la cărţi, miercurea asasinii..."

— ...aşa că după aceea, a continuat Charles, a trebuit să mergem pe jos până la casa lui Francis. Am încercat *zile întregi* să dăm de Henry ca să vină să ne ia, dar nu răspundea deloc la telefon. Ştii cât de greu e să dai de el.

— Iar la Francis acasă nu era mâncare *deloc,* în afară de câteva conserve de măsline negre şi nişte cacao Bisquick.

— Da, am mâncat numai măsline şi cacao.

„Oare chiar era adevărat?" m-am întrebat eu deodată. Pe scurt, eram destul de bucuros - Dumnezeule, ce prost fusesem! -, dar apoi mi-am amintit cum arăta apartamentul lui Henry, cu valizele lângă uşă.

Bunny se pregătea de un final extraordinar:

— Deci judecătorul spune: „Fiule, azi e vineri şi mi-ar plăcea să te spânzur azi, însă nu pot, aşa că va trebui să aştepţi până marţi, pentru că..."

— Nici măcar lapte nu aveam. Cacaua am băut-o cu apă.

Se auzi cum cineva îşi drege vocea şi când am ridicat privirea, l-am văzut pe Julian cum închide uşa după el.

— Vorbăreţilor, a spus el, rupând tăcerea ce se aşternuse. Unde Dumnezeu aţi fost *cu toţii* ?

Charles a tuşit şi, cu ochii aţintiţi pe un punct de pe perete, a început să spună mecanic povestea cu apartamentul şi cu cheia şi cum maşina a ajuns în şanţ şi cum nu au mâncat decât măsline şi cacao. Razele reci de soare care pătrundeau în cameră pe fereastră confereau tuturor lucrurilor o limpezime perfectă. Nimic nu părea real. Mă simţeam ca şi cum ăsta era un film complicat, pe care însă apucasem să îl văd numai de la mijloc şi nu prea puteam să înţeleg ce se petrece. Glumele lui Bunny despre puşcării mă tulburaseră oarecum, deşi nu era prima dată când spunea astfel de glume, căci din toamnă tot cu din astea o ţinea. Şi atunci, la fel ca şi acum, erau întâmpinate cu o tăcere încordată, dar era ceva firesc, întrucât erau nişte glume proaste şi prosteşti. Am presupus tot timpul că Bunny spunea astfel de glume deoarece probabil că avea în camera lui, pe lângă autobiografia lui Bob Hope, romanele din seria Fu Manchu şi *Oameni, gânduri şi fapte,* plus vreo culegere de bancuri avocăţeşti (presupunere care în final s-a dovedit a fi corectă).

— De ce nu m-aţi sunat *pe mine?* a întrebat Julian, nedumerit şi poate puţin jenat, atunci când Charles a terminat de spus povestea.

Gemenii s-au uitat la el uluiţi.

— Nu ne-a trecut prin cap, a răspuns Camilla.

Julian a râs şi apoi a recitat un aforism din Xenofon, în care era vorba de corturi şi soldaţi şi de duşmani nărăvaşi, dar care sublinia că în

vremuri tulburi cel mai bine e să le ceri ajutor celor apropiaţi.

M-am întors acasă singur, într-o stare de uluială şi zbucium. Gândurile îmi erau deja într-o harababură totală, atât de contradictorii şi tulburătoare, încât nici nu mai eram capabil să analizez. Tot ce puteam face era să mă întreb prosteşte ce se întâmplă în jurul meu. Nu mai aveam nici un curs în ziua aceea, iar gândul să mă întorc din nou în cameră era de nesuportat. M-am dus la Commons, unde am stat într-un fotoliu de lângă fereastră vreo trei sferturi de oră. Să mă duc la bibliotecă? Să iau maşina lui Henry, care era încă la mine, şi să trec pe la cinematograf ca să văd dacă e vreun film la matineu? Să mă duc până la Judy Poovey şi să o rog să îmi dea un Valium?

În cele din urmă am decis că această ultimă variantă reprezintă premisa celorlalte planuri. Aşa că m-am dus înapoi în Monmouth şi am urcat în camera lui Judy, însă am găsit pe uşă un bilet scris cu litere aurii: „Beth, vii să iei masa cu mine şi cu Tracy la Manchester? Până la 11 sunt în atelierul de costume. J“.

Am rămas cu ochii aţintiţi la uşa lui Judy, care era decorată cu tot felul de poze reprezentând accidente de maşini, titluri de senzaţie decupate din *Weekly World News* şi o păpuşă Barbie goală, care stătea spânzurată cu un laţ de clanţă. Era deja ora unu, aşa că m-am îndreptat spre camera mea cu uşă albă, imaculată, care se afla la capătul culoarului, singura uşă care nu era tapiţată cu propagandă religioasă sau postere ale celor de la Fleshtones şi cu citate suicidare din Artaud, şi m-am întrebat cum pot toţi aceşti oameni să pună atât de repede pe uşile lor astfel de aberaţii şi, în primul rând, de ce le pun.

M-am trântit pe pat şi mă uitam de-o vreme la tavan, încercând să mă gândesc la ce oră se întoarce Judy şi ce aş putea să fac între timp, când am auzit un ciocănit în uşă.

Era Henry. Am deschis uşa puţin mai mult şi am rămas în prag, uitându-mă la el fără să zic nimic.

S-a uitat şi el la mine cu o privire destul de indiferentă. Era calm şi avea o carte sub braţ.

— Bună, mi-a spus el.

A urmat o pauză mai lungă decât prima.

— Bună, am spus eu după câteva secunde.

— Ce faci?

— Bine.

— Mă bucur.

Iar a urmat o pauză.

— Ai vreun plan pentru după-amiaza asta?

— Nu, am răspuns eu, luat pe nepregătite.

— Vrei să vii cu mine la o plimbare cu maşina ?

Mi-am luat haina.

După ce am lăsat în urmă Hampden-ul, am ieşit şi de pe şoseaua principală şi am intrat pe o stradă cu pietriş, pe care nu o mai văzusem până atunci.

— Unde mergem? am întrebat eu destul de neliniştit.

— M-am gândit că poate vrei să faci o plimbare şi să ne uităm la o vânzare la licitaţie de pe şoseaua Old Quarry, mi-a răspuns netulburat Henry.

În viaţa mea nu am avut parte de o surpriză mai mare decât atunci, o oră mai târziu, când am ajuns în dreptul unei case mari, care avea în faţă semnul pe care scria DE VÂNZARE.

Deşi casa în sine era superbă, cumpărarea proprietăţii cu tot ce se găsea în ea nu era cea mai bună afacere: avea un pian cu coadă, pe care se aflau etalate nişte argintărie şi sticlărie ciobită, un ceas de pe vremea lui bunicu', câteva cutii pline cu discuri, ustensile de bucătărie şi jucării, precum şi nişte piese de mobilier tapiţate, zgâriate rău de pisici, toate puse în garaj.

Am răsfoit mai multe partituri, uitându-mă cu coada ochiului la Henry, care a trecut în revistă argintăria, a cântat la pian liniştit, cu o singură mână, un fragment din *Traumerei,* a deschis capacul de la ceasul bunicului, s-a uitat cum e lucrat şi a avut o discuţie destul de lungă cu nepoata proprietarului - care tocmai venise din casa cea mare - despre perioada propice pentru plantarea bulbilor de lalele. După ce m-am uitat de două ori prin foile cu partituri, am studiat lucrătura sticlăriei şi discurile, iar Henry a cumpărat cu douăzeci şi cinci de cenţi o sapă de grădină.

— Îmi cer scuze că te-am târât după mine până aici, mi-a spus Henry în drum spre casă.

— Nici o problemă, am răspuns eu, ghemuit în scaun, foarte aproape de uşă.

— Mie îmi e puţin foame. Ţie nu? Vrei să ne oprim să mâncăm ceva?

Ne-am oprit la un restaurant de la periferia Hampden-ului. Era aproape gol la ora aia de după-amiază. Henry şi-a comandat o cină copioasă - supă de mazăre, friptură de vacă la cuptor, salată, piure de cartofi cu sos, cafea, plăcintă - şi a mâncat în linişte, tacticos. Eu de-abia ciuguleam din omleta mea şi tot timpul cât am mâncat nu mi-am putut lua ochii de la el. Mă simţeam ca şi cum aş fi luat prânzul într-un vagon restaurant de tren, în care chelnerul mă aşezase la masă cu un alt călător singuratic, un străin, cu cineva care nici măcar nu vorbea aceeaşi limbă, dar care era totuşi mulţumit să ia cina cu mine, emanând un aer de acceptare calmă, ca şi cum m-ar fi cunoscut de o viaţă.

După ce a terminat de mâncat, Henry şi-a scos pachetul de ţigări din buzunarul de la cămaşă (fuma Lucky Strike şi de fiecare dată când mă gândesc la el, îmi aduc aminte de pachetul lui cu ţintă roşie, pe care îl ţinea în buzunarul de la piept) şi mi-a oferit o ţigară, scoţând câteva puţin în afară pentru a mă servi mai uşor şi ridicând în acelaşi timp o sprânceană. Am dat din cap că nu.

A fumat o ţigară, apoi alta, şi, în timp ce beam a doua ceaşcă de cafea, şi-a ridicat privirea.

— De ce ai fost atât de tăcut toată după-amiaza?

Am ridicat din umeri.

— Nu vrei să ştii despre plecarea noastră în Argentina?

Mi-am aşezat ceşcuţa pe farfurie şi l-am privit fix un timp.

Apoi am început să râd.

— Ba da. Da, spune-mi.

— Nu te întrebi cum de ştiu? Vreau să spun, că tu ştii?

Nu mă gândisem la asta şi cred că şi-a dat seama, pentru că acum a început el să râdă.

— Nu e nici un mister. Când am sunat ca să anulez rezervarea, normal că nu s-a putut, pentru că erau bilete nerambursabile etc., dar cred că acum s-a rezolvat problema... Oricum, ideea e că atunci când am sunat la compania aeriană, au fost foarte surprinşi, deoarece mi-au zis că am sunat cu o zi înainte ca să confirm plecarea.

— De unde ai ştiut că eu am sunat?

— Cine altcineva ar fi putut să fie? Tu aveai cheia. Ştiu, ştiu, a spus el când am încercat să îl întrerup, ţi-am lăsat intenţionat cheia. Ar fi uşurat lucrurile după aceea, din mai multe motive, dar ghinionul a fost ca tu să vii fix când nu trebuia. Eu plecasem doar pentru câteva ore şi nu m-am gândit niciodată că o să apari între miezul nopţii şi ora şapte dimineaţa. Probabil că te-am ratat doar cu câteva minute. Dacă ai fi venit cu o oră mai târziu, nu ne-ai mai fi prins.

A luat o gură de cafea. Voiam să îi pun atât de multe întrebări, încât îmi era imposibil să încerc să le grupez într-o ordine coerentă.

— De ce mi-ai lăsat mie cheia? am întrebat eu într-un final.

Henry a dat din umeri.

— Pentru că eram destul de sigur că nu o vei folosi decât dacă va trebui neapărat. Dacă am fi plecat, ar fi trebuit să vină cineva şi să predea apartamentul proprietăresei şi ţi-aş fi trimis instrucţiuni - pe cine să contactezi şi ce să faci cu lucrurile care au rămas -, dar am uitat complet de afurisita aia de carte a lui Liddell şi Scott. Asta e. Ştiam că o lăsaseşi acolo, însă mă grăbeam şi nu mi-a trecut prin cap nici o secundă că o să vii să o iei *bei Nacht und Nebel,* cum de fapt s-a întâmplat. Dar asta a fost greşeala mea. Şi tu ai dificultăţi cu somnul, cum am şi eu.

— Lasă-mă să văd dacă am înţeles. Deci până la urmă nu ai mai plecat deloc spre Argentina?

Henry a pufnit şi a făcut semn să i se aducă nota.

— Sigur că nu. Aş mai fi fost acum aici dacă aş fi plecat? După ce a plătit nota, m-a întrebat dacă vreau să trecem

pe la Francis.

— Nu cred că e acasă, a spus el.

— Atunci de ce să mergem la el?

— Pentru că apartamentul meu e vraişte, iar eu stau la Francis până vine cineva să facă puţin curat la mine. Ştii cumva pe cineva de încredere care să o facă? Francis mi-a spus că ultima oară când a angajat pe cineva de la Forţele de Muncă, i-a furat două sticle de vin şi cincizeci de dolari din sertar.

În drum spre North Hampden, eu mueram de curiozitate să îl întreb pe Henry o mulţime de lucruri, însă am tăcut din gură până am ajuns.

— Sunt sigur că nu e acasă, a spus el în timp ce deschidea uşa de la intrare.

— Unde e?

— Cu Bunny. L-a luat să mănânce la Manchester şi după aceea cred că s-au dus la un film pe care Bunny voia să îl vadă. Vrei nişte cafea?

Apartamentul lui Francis era plasat într-o clădire urâtă din anii ’70, care aparţinea facultăţii. Era mai spaţioasă şi mai intimă decât casele vechi, cu podele din stejar, în care locuiam noi în campus şi, ca urmare, era mult mai căutată. În schimb, avea pe jos linoleum, holuri prost luminate şi instalaţii ieftine, moderne, ca la Holiday Inn. Se pare că pe Francis nu îl deranja. Îşi adusese mobila lui de la casa de la ţară, dar o alesese la întâmplare,

astfel încât rezultase un amalgam de stiluri, tapiţerii şi varietăţi de lemn.

— După o scurtă căutare, am descoperit că Francis nu avea nici ceai şi nici cafea („Trebuie să treacă pe la magazin", a spus Henry, uitându-se peste umărul meu spre un alt dulap gol), ci doar câteva sticle de whisky şi de apă de Vichy. Am luat cu noi în sufrageria destul de întunecată nişte gheaţă, nişte pahare şi o sticlă de-un litru de whisky Famous Grouse. Paşii ne răsunau pe suprafaţa întinsă şi pustie a linoleumului alb. Deci nu aţi mai plecat, am spus eu după ce ne-am aşezat şi Henry a turnat băutură în ambele pahare.

— Nu.

— De ce?

Henry a oftat şi şi-a scos o ţigară din pachetul pus în buzunarul de la piept.

— Din cauza banilor, a răspuns el în timp ce chibritul ardea în întuneric. Eu nu am un cont, ca Francis. Am doar o alocaţie lunară. E mai mult decât îmi trebuie ca să trăiesc decent şi de câţiva ani am pus cea mai mare parte într-un cont de economii. Dar Bunny mi i-a cheltuit aproape pe toţi. Nu puteam să fac rost de mai mult de treizeci de mii de dolari nici dacă mi-aş fi vândut maşina.

— Treizeci de mii de dolari reprezintă o sumă foarte mare.

— Da.

— De ce aveaţi nevoie de atâţia bani ?

Henry a suflat un rotocol de fum, din care jumătate a intrat sub lumina gălbuie a lămpii, iar jumătate s-a pierdut în întuneric.

— Pentru că nu ne mai întorceam. Nici unul dintre noi nu avea viză de lucru. Banii pe care îi luam trebuia să ne ajungă cât mai mult şi eram patru persoane. De fapt. a spus el, ridicând un pic tonul

când am încercat să îl întrerup - dar de fapt nu am încercat asta, ci am scos pur şi simplu un icnet de uimire -, de fapt Buenos Aires reprezenta doar o escală în drumul nostru. Nu era destinaţia noastră finală.

— Poftim?

— Dacă am fi avut destui bani, probabil că am fi luat avionul spre Paris sau Londra sau alt oraş cu mult trafic, deschis spre toate destinaţiile posibile, iar odată ajunşi acolo, am fi zburat spre Amsterdam şi de acolo, probabil, spre America de Sud. Ştii, aşa ar fi fost mai greu să ni se dea de urmă. Dar cum nu am avut suficienţi bani, a rămas să plecam spre Argentina şi de acolo să luăm un avion spre Uruguay - un loc destul de periculos şi de instabil, după părerea mea, dar care se mula perfect pe cerinţele noastre. Tatăl meu se ocupă cu dezvoltarea de proprietăţi pe acolo, aşa că nu am fi avut nici o problemă să găsim un loc unde să stăm.

— Tatăl tău ştia de asta?

— Ar fi aflat în cele din urmă. De fapt, mă gândeam să-ţi spun să iei tu legătura cu el, odată ajunşi noi acolo. Dacă s-ar fi întâmplat ceva neprevăzut, numai el ar fi putut să ne ajute, să ne scoată din ţară. Ştie o mulţime de oameni de acolo, oameni din guvern. Altfel, n-ar fi ştiut nimeni.

— Ar face el asta pentru tine?

— Nu sunt foarte apropiat de tatăl meu, însă sunt singurul lui copil. (Henry a băut ce-i mai rămăsese în pahar, apoi a început să învârtească gheaţa din el, scoţând un clinchet.) Deci, deşi nu aveam foarte mulţi bani lichizi, puteam să plătesc foarte uşor cu cârdul de credit, rămânând doar cu problema de a strânge bani ca să avem din ce trăi un timp. Şi aici venea rândul lui Francis. După cum ştii, el şi mama lui trăiesc dintr-un fond mutual, dar au şi dreptul de a scoate un procent de trei la sută din venitul anual al fondului, sumă ce s-ar ridica la

aproximativ o sută cincizeci de mii de dolari. Practic ei nu au retras niciodată acest procent, însă teoretic pot să o facă oricând au chef. O firmă de avocaţi din Boston se ocupă de contul lor, iar marţi dimineaţa am plecat de la casa lui Francis de la ţară, am trecut prin Hampden, ca eu şi gemenii să ne luăm cele necesare, apoi am plecat spre Boston şi ne-am cazat la Parker House. E un hotel super. Îl ştii? Nu? Dickens obişnuia să stea acolo când venea în America. În orice caz, Francis trebuia să rezolve ceva cu avocaţii, iar gemenii aveau nevoie să treacă pe la serviciul Paşapoarte. Îţi trebuie mult mai multă planificare decât îţi imaginezi ca să pleci din ţară, dar avuseserăm grijă de aproape tot. Trebuia să plecăm noaptea următoare şi totul părea că merge perfect. Eram puţin îngrijoraţi din pricina gemenilor, însă nu era nici o problemă dacă ei ar fi trebuit să mai aştepte zece zile şi să vină mai târziu după noi. Eu mai aveam câteva lucruri de rezolvat, dar nu foarte multe, iar Francis mă asigurase că pentru a scoate banii, trebuie doar să se ducă la biroul avocaţilor şi să semneze nişte hârtii. Mama lui ar fi aflat după aceea, dar ce mai putea să facă, din moment ce noi eram deja plecaţi ?

Henry făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Dar au trecut trei ore, apoi patru, iar Francis nu mai venea. Gemenii se întorseseră şi noi trei tocmai comandaserăm prânzul în cameră, când deodată a apărut pe uşă Francis, aproape isteric. Ştii, banii pe anul ăla dispăruseră. Mama lui scosese întreaga sumă acumulată la începutul anului fără să îi zică nimic. A fost o surpriză dată dracului şi cu atât mai dureroasă, date fiind circumstanţele. A încercat tot ce se putea încerca: să împrumute bani direct din fond, chiar să îşi cedeze dobânzile - fapt care, dacă te pricepi la conturi, este cel mai disperat gest pe care poate să îl facă un beneficiar. Gemenii erau pentru continuarea acţiunii, pentru asumarea riscului.

Însă... Era o situaţie foarte dificilă. Odată plecaţi, nu ne mai puteam întoarce, iar odată ajunşi acolo, ce puteam să facem? Să ajungem să locuim într-o casă în copac, ca Wendy şi Băieţii Pierduţi?

A oftat.

— Şi, uite-aşa, iată-ne pe noi acolo, cu valizele făcute, cu paşapoartele gata, dar fără nici un ban. Adică literalmente fără bani. Aveam cu totul maximum cinci mii de dolari. Am discutat mult, dar în cele din urmă am hotărât că soluţia cea mai bună e să ne întoarcem în Hampden. Cel puţin pentru moment.

Vorbea extrem de calm, dar eu, pe măsură ce povestea toate aceste lucruri, am început să simt un gol în stomac. Tabloul descris de el era în continuare foarte neclar, dar ce ştiam cu siguranţă era faptul că mie nu îmi plăcea absolut deloc. N-am mai spus nimic multă vreme, ci doar am stat şi m-am uitat la umbrele aruncate de lampă pe tavan.

— Dumnezeule, Henry! am spus cu o voce plată, care şi mie îmi suna ciudat.

Henry a ridicat din sprâncene, fără să spună nimic, cu paharul gol în mână şi cu chipul pe jumătate în umbră.

Mă uitam la el.

— Dumnezeule, Henry! Ce-aţi făcut?

Henry a zâmbit sec şi s-a aplecat în lumina lămpii ca să-şi mai toarne nişte whisky.

— Cred că ai prins deja ideea. Acum lasă-mă să te întreb eu ceva. De ce ne-ai acoperit?

— Poftim ?

— Ştiai că suntem la ţară. Ai ştiut asta tot timpul, însă nu ai spus nimănui nimic.

În clipa aceea pereţii dispăruseră, iar în încăpere era un întuneric total. Henry avea chipul luminat direct de lampă şi, prin contrast cu

întunericul din jur, părea extrem de palid. Razele răzleţe de lumină ce se reflectau din ramele ochelarilor lui şi apoi în paharul de whisky pe care-l ţinea în mână se răsfrângeau în ochii lui albaştri.

— Nu ştiu, am răspuns eu.

A zâmbit.

— Nu ştii?

M-am uitat la el şi nu am mai spus nimic.

— De fapt, *noi* nu am avut încredere în tine, a spus el, uitându-se tot timpul la mine. Puteai să ne opreşti oricând şi până la urmă nu ai făcut-o. De ce?

— Henry, pentru numele lui Dumnezeu, ce aţi făcut?

A râs din nou.

— Tu să îmi spui mie!

Iar partea groaznică e că, nu-mi dau seama cum, ştiam ce aş fi putut face.

— Aţi omorât pe cineva, nu-i aşa?

S-a uitat din nou la mine o clipă şi apoi, spre completa mea surprindere, s-a lăsat pe spate şi a început să râdă.

— Bravo ţie! Eşti la fel de deştept pe cât mi-am închipuit! Ştiam că o să îţi dai seama, mai devreme sau mai târziu. Aşa le-am spus mereu şi celorlalţi.

Întunericul s-a lăsat şi mai mult peste noi. Cu o viteză ameţitoare, care aproape că mi-a dat senzaţia de vomă, am avut pentru un moment, simultan, atât un acces de claustrofobie, de parcă pereţii ar fi venit peste noi, cât şi o senzaţie de vertij, ca şi cum s-ar fi dat la o parte spre infinit, lăsându-ne pe amândoi suspendaţi undeva pe o întindere nemărginită de întuneric. Am înghiţit în sec şi m-am uitat din nou la Henry.

— Cine a fost?

A dat din umeri.

— A fost un accident. Un lucru lipsit de însemnătate.

— Nu aţi făcut-o dinadins ?

— Doamne fereşte! sări el surprins.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu de unde să încep.

A făcut o pauză şi a luat o înghiţitură de whisky.

— Mai ţii minte semestrul trecut, când am studiat la orele lui Julian ceea ce Platon numea nebunia telestică? *Bakcheia?* Frenezia dionisiacă?

— Da, am spus eu destul de nerăbdător.

Asta era stilul lui Henry: să aducă tocmai atunci astfel de lucruri în discuţie.

— Ei bine, am încercat să simţim şi noi acest lucru.

O clipă am crezut că nu am auzit bine.

— Poftim ?

— Am spus că am încercat şi noi să vedem cum e o bacanală.

— Ei, haide!

— Zău c-am încercat.

M-am uitat la el.

— Cred că glumeşti.

— Nu.

— Ăsta e cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit vreodată.

A dat din umeri.

— De ce să vrei să faci un asemenea lucru?

— Eram obsedat de idee.

— De ce?

— Din câte ştiu eu, aşa ceva nu s-a mai făcut de două mii de ani.

A făcut o scurtă pauză şi când a văzut că nu m-a convins, a continuat:

— Oricum, ideea de a-ţi pierde controlul măcar o dată este foarte atrăgătoare. Să părăseşti modul cognitiv de a trăi şi să transcenzi accidentul existenţei efemere. Mai sunt şi alte avantaje destul de greu de descris, lucruri la care sursele antice nu fac decât anumite aluzii şi lucruri pe care le-am înţeles abia după ce am trăit o astfel de experienţă.

— De exemplu?

— Nu degeaba se numeşte „mister", a răspuns Henry acru. Crede-mă pe cuvânt. Nu trebuie să subestimezi instinctul primar: să te desprinzi, să uiţi de tine. Şi, uitând de tine, să renaşti într-o viaţă fără sfârşit, în afara graniţelor închisorii impuse de mortalitate şi de timp. Pe mine asta m-a atras la început, deşi nu ştiam foarte multe despre subiect şi îl abordam mai mult ca un antropolog, nu ca un potenţial *mystes*. Comentatorii antici sunt foarte secretoşi când e vorba de chestiile astea. Cu multe eforturi, am reuşit să aflu despre unele din ritualurile sacre, cum ar fi imnurile, obiectele sacre, ce să purtăm, ce să facem şi ce să spunem. Mai complicat a fost cu misterul în sine: cum puteam să intrăm într-o astfel de stare? Care era catalizatorul?

Vocea i-a devenit visătoare şi veselă.

— Am încercat *tot* ce s-a putut. Băutură, droguri, rugăciuni, chiar şi doze mici de otravă. In prima seară când am încercat, am sfârşit prin a ne îmbăta în ultimul hal şi am căzut leşinaţi, în hiton, în pădurea din apropierea casei lui Francis.

— Purtaţi hitoane pe voi ?

— Da, a răspuns Henry iritat. Tot ce am făcut a fost în numele ştiinţei. Le-am croit din aşternuturi, în pod la Francis.

Oricum, în prima noapte nu ni s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că am avut nişte migrene îngrozitoare de la atâta băut şi eram înţepeniţi de la dormitul direct pe pământ. A doua seară nu am mai băut atât de mult, dar uite-aşa, cum eram toţi adunaţi pe dealul din spatele casei lui Francis, în miezul nopţii, beţi şi îmbrăcaţi în hiton, cântând imnuri greceşti, ca şi cum am fi făcut parte dintr-o fraternitate iniţiatică, dintr-o dată Bunny a început să râdă aşa de tare, încât a căzut şi s-a rostogolit ca un hopa-mitică până la poalele dealului. Era destul de clar că dacă doar ne îmbătăm, nu ajungeam nicăieri. Dumnezeule, nu sunt eu în stare să îţi povestesc despre toate câte le-am încercat! Priveghi. Post. Libaţii. Mă deprimă numai când mă gândesc la asta. Am pus pe foc nişte crengi de cucută şi apoi am inspirat fumul. Ştiam că Pythia mesteca frunze de laur, însă nici asta n-a folosit la nimic. Dacă îţi aduci aminte, ai găsit frunzele alea de laur pe soba din bucătăria lui Francis.

Mă uitam la el uimit.

— Eu de ce nu am ştiut nimic despre toate chestiile astea?

Henry şi-a mai luat o ţigară din pachet.

— Păi, eu cred că e destul de clar.

— Ce vrei să spui ?

— *Normal* că nu aveam nici o intenţie să îţi spunem. Abia te cunoscuserăm. Ai fi crezut că suntem nebuni.

A rămas tăcut un timp, apoi a reluat povestea:

— Vezi tu, nu prea mai aveam cu ce să continuăm. Probabil fusesem indus în eroare de istorisirile

despre Pythia, de *pneuma enthusiastikon,* de miresmele otrăvitoare şi de alte chestii. Aceste procedee, deşi prezentate sumar, sunt mult mai bine documentate decât metodele bahice şi am crezut o vreme că între cele două exista o legătură. Abia după o lungă perioadă de teste şi de eşecuri am înţeles că astea două nu au nici o legătură şi că de fapt ceea ce ne lipsea era altceva, ceva foarte simplu şi firesc. Aşa a şi fost.

— Şi care era acel lucru ?

— Doar acesta: ca să primeşti zeul, în acest mister sau în orice alt tip de mister, trebuie să fii într-o stare de *euphemia,* adică pur din punct de vedere cultic. Pe asta se bazează misterul bahic. Chiar şi Platon vorbeşte despre aşa ceva. Înainte ca divinitatea să ne accepte şinele muritor - praful din noi, partea care se degradează -, el trebuie curăţit, cât mai bine.

— Cum adică?

— Prin gesturi simbolice. Majoritatea erau gesturi universale în lumea greacă. Apă turnată în cap, băi, post... Bunny nu prea le avea cu postul şi nici cu spălatul, dacă vrei să ştii, dar noi, ceilalţi, am urmat calea. Cu cât făceam mai multe, cu atât mai lipsite de sens începuseră să devină toate, până când mi-am dat seama brusc într-o zi de cel mai evident lucru, şi anume că orice ritual religios este arbitrar dacă nu îl înţelegi în profunzime.

Henry făcu o pauză.

— Ştii ce spune Julian despre *Divina Comedie*?

— Nu, Henry, nu ştiu.

— Că este incomprehensibilă pentru cineva care nu este creştin. Dacă un om se hotărăşte să îl citească pe Dante, trebuie să devină creştin, fie şi pentru câteva ore, ca să îl înţeleagă. Şi aici e la fel. A trebuit să abordăm problema din perspectiva ei: nu să încercăm să o desluşim dintr-o perspectivă

simplistă şi exhibiţionistă, ci dintr-una ştiinţifică. La început cred că ne era imposibil să o privim altfel, întrucât noi vedeam subiectul fragmentar, de-a lungul secolelor. Vitalitatea actului în sine era sufocată, ca şi frumuseţea, teroarea, sacrificiul.

Henry a mai tras un ultim fum din ţigară şi-a stins-o.

— În termeni simpli - noi nu credeam. Iar credinţa era singura condiţie absolut obligatorie. Credinţa şi abandonarea totală.

Am aşteptat să continue.

— În acel moment eram gata să ne lăsăm păgubaşi, a spus el calm. Experienţa fusese interesantă, dar nu destul de interesantă şi, pe lângă asta, ne dădea o grămadă de bătaie de cap. Nu ai idee de câte ori erai cât pe ce să ne descoperi.

— Nu?

— Nu.

Henry luă o gură de whisky.

— Presupun că nu îţi mai aminteşti cum ai coborât într-o noapte, pe la trei, când eram la ţară, ca să te duci în bibliotecă să iei o carte. Te-am auzit când ai coborât. Eu eram ascuns după draperii. Puteam să te ating dacă aş fi vrut. În altă dimineaţă te-ai sculat înainte ca noi să ajungem măcar acasă, astfel că a trebuit să ne furişăm în casă prin uşa din spate, să ne strecurăm pe scări, de parcă am fi fost nişte hoţi. A fost îngrozitor de obositor - precauţiile alea, mersul desculţ prin întuneric... Pe lângă asta, începuse să se lase şi frigul. Se spune că *oreibasia* are loc în mijlocul iernii, dar, după părerea mea, Peloponesul are o climă mai blândă decât cea din Vermont. Ne-am chinuit atât de mult, încât părea stupid, din perspectiva revelaţiei, să nu mai încercăm o dată înainte să se schimbe vremea. Deodată totul a luat o întorsătură foarte serioasă.

Am ţinut post trei zile, mai mult decât ţinuserăm până atunci. Mi s-a arătat un mesager intr-un vis. Totul mergea minunat, gata-gata să prindă aripi, iar eu am fost cuprins de un sentiment pe care nu-l mai avusesem până atunci, şi anume că realitatea din jurul nostru se transformă, că devine frumoasă şi periculos de atrăgătoare, că eram conduşi de o forţă de neînţeles spre un final necunoscut.

A întins din nou mâna după pahar.

— Singura problemă o reprezenta Bunny. Nu pricepea că lucrurile se schimbaseră în mod fundamental. Eram din ce în ce mai aproape de ţintă şi fiecare zi conta. Deja era foarte frig, iar dacă ar fi nins, lucru ce s-ar fi putut întâmpla oricând, ar fi trebuit să aşteptăm până la venirea primăverii. Nu puteam să suport gândul că, în ciuda tuturor eforturilor făcute, el avea să strice totul în ultimul moment. Şi ştiam că asta o să facă. In momentul crucial ar fi început să spună o glumă tâmpită şi să strice tot. După două zile eu aveam deja îndoielile mele şi atunci Charles l-a văzut pe Bunny la Commons, în după-amiaza dinaintea ritualului, mâncând un sandviş cu caşcaval la grătar şi bând un pahar cu lapte bătut. Asta a pus capac la toate. Atunci am hotărât să ne furişăm singuri, fără el. Să mergem la sfârşit de săptămână era deja prea riscant, pentru că tu aproape că ai dat peste noi de câteva ori. Aşa că plecam de obicei joia, noaptea, şi ne întorceam a doua zi, pe la trei-patru dimineaţa. Numai că de data asta plecam devreme, înainte de cină, şi nu-i spuneam nimic lui Bunny.

Şi-a aprins o ţigară. Apoi a urmat o pauză lungă.

— Deci? am spus eu. Ce s-a întâmplat?

A râs.

— Nu ştiu ce să-ţi zic.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a mers.

— *A mers?!*

— Absolut.

— Dar cum s-a putut...?

— A mers.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui prin „a mers“.

— Adică a mers, în cel mai literal mod cu putinţă.

— Dar cum?

— A fost cutremurător. Glorios. Torţe, ameţeli, incantaţii. Lupii urlau în jurul nostru, iar un taur mugea în întuneric. Râul spumega. Totul era ca intr-un film ce se derula prea repede, cu luna strălucind şi gemând, iar norii alergând pe cer. Viţa de vie creştea din pământ aşa de repede, încât se încolăcea în jurul copacilor ca nişte şerpi. Anotimpurile se derulau într-o clipă, ani de-a rândul... Ştii, noi credem că fenomenele naturale reprezintă esenţa timpului, când de fapt nu e nici pe departe aşa. Timpul este ceva ce sfidează primăvara şi iarna, naşterea şi decăderea, binele şi răul, totul. Timpul e ceva imuabil şi zglobiu şi pur şi simplu indestructibil. Dualitatea încetează să mai existe, nu mai există sine, nu mai există „eu“ şi totuşi senzaţia nu seamănă deloc cu comparaţiile oribile pe care le auzi uneori în religiile Orientului, după care şinele ar fi o picătură de apă ce se contopeşte în oceanul universal. Pare mai degrabă ca şi cum universul se deschide pentru a se cuprinde între graniţele sinelui. Nu ai idee cât de palide par graniţele existenţei cotidiene după un astfel de extaz. M-am simţit ca un nou-născut. Nici nu-mi mai aminteam cum mă cheamă. Aveam tălpile sfârtecate, dar nu simţeam nimic.

— Dar astea sunt, în esenţă, ritualuri *de tip sexual,* nu-i aşa?

Ce am spus mi-a ieşit mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare. Henry nici nu a clipit, ci a aşteptat ca eu să continui.

— Deci ? Sunt sau nu sunt ?

S-a aplecat ca să-şi lase ţigara în scrumieră.

— Desigur, a spus el liniştit şi rece ca un preot, în costumul său negru şi cu ochelarii ăia ascetici pe nas. Doar o ştii la fel de bine ca şi mine.

Preţ de câteva secunde am stat şi ne-am uitat unul la altul.

— Ce anume aţi făcut, mai exact ?

— Sincer să fiu, nu cred că ar trebui să intrăm acum în detalii, a spus el calm. Normal că procesul a avut şi o implicaţie carnală, dar fenomenul e în primul rând de natură spirituală.

— Presupun că l-aţi văzut pe Dionysos.

N-am spus-o serios şi am fost extrem de uimit să constat că dă din cap aprobator, cu naturaleţe, ca şi cum l-aş fi întrebat dacă şi-a făcut tema.

— L-aţi văzut în stare *materializată*? In piele de capră? Cu tirs?

— Cum poate cineva *să ştie* ce este Dionysos ? a spus Henry destul de tăios. Ce crezi că am văzut noi? O caricatură? Un desen pe o vază?

— Nu-mi vine să cred când îmi spui că voi *chiar* l-aţi văzut...

— Şi dacă nu ai fi văzut marea până la un moment dat? Dacă singurul lucru pe care l-ai fi văzut ar fi fost desenul unui copil, făcut în creion albastru şi cu valuri spumegânde? Ai şti ce este marea adevărată doar dintr-o poză? Ai putea să recunoşti realitatea când o vezi? Tu nu ştii cum arată Dionysos. Acum vorbim despre Dumnezeu. Dumnezeu reprezintă o treabă serioasă.

Henry s-a rezemat de scaun şi m-a studiat.

— Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt, ştii asta, a continuat el. Am fost patru. Charles are o muşcătură puternică pe braţ şi habar n-are cum a căpătat-o, însă nu e o muşcătură umană. E prea mare, iar în loc de dinţi se văd nişte puncte foarte ciudate. Camilla a spus că în timpul fenomenului a avut impresia că e căprioară. Şi lucrul ăsta e ciudat, întrucât noi, ceilalţi, ne amintim cum am urmărit o căprioară prin pădure kilometri întregi. De fapt, chiar au fost kilometri întregi, ştiu asta cu siguranţă. Se pare că am alergat, am alergat, am alergat, deoarece când ne-am revenit n-aveam idee unde ne aflăm. Mai târziu ne-am dat seama că am trecut peste câteva garduri din sârmă ghimpată - cum am făcut-o, nu ştiu - şi ne îndepărtaserăm de proprietatea lui Francis. Eram la aproximativ paisprezece-cincisprezece kilometri de casa lui. Şi aici ajung la partea nefericită a povestirii mele.

Henry continuă:

— Nu-mi amintesc decât foarte vag. Am auzit în spatele meu ceva - sau pe cineva, nu ştiu sigur - şi m-am învârtit pe loc, aproape pierzându-mi echilibrul. Am lovit cu pumnul, cu stângul, care nu este exact pumnul meu cel mai bun, în ce naiba era acolo - ceva mare, fără formă, galben. Am simţit o durere cruntă în articulaţiile degetelor şi apoi, instantaneu, ceva mi-a tăiat răsuflarea. Era întuneric, îţi dai seama, şi nu prea puteam să văd. Am mai lovit o dată, cu pumnul drept şi cu toată puterea, iar de data asta am auzit o bufnitură puternică şi un urlet. Nu prea ştim ce s-a întâmplat după acel moment. Camilla era mult mai în faţă, iar Francis şi Charles erau destul de aproape, în urma ei, şi m-au ajuns repede. Îmi amintesc cu claritate că eu mă ţineam pe picioare şi i-am văzut pe cei doi croindu-şi drum prin boscheţi... Dumnezeule, parcă îi văd şi acum! Cu părul încâlcit, plin de frunze şi noroi, şi hainele de-a

dreptul făcute zdrenţe. Stăteau acolo gâfâind, cu ochi sticloşi şi ostili, iar eu nu i-am recunoscut şi cred că ne-am fi luat la bătaie dacă nu ar fi ieşit luna dintre nori. Ne-am uitat miraţi unii la alţii. Începeam să ne aducem aminte. M-am uitat la mâna mea şi am văzut că e plină de sânge şi de ceva şi mai îngrozitor decât sângele. Apoi Charles a făcut un pas în faţă şi a îngenuncheat lângă ceva de la picioarele mele. M-am aplecat şi eu şi am văzut că era un bărbat. Era mort. Avea cam patruzeci de ani şi era îmbrăcat într-o cămaşă simplă, galbenă - ştii cămăşile alea de lână pe care le poartă cei de prin zona asta. Avea gâtul rupt şi, din păcate, creierul îi era împrăştiat pe toată faţa. Sincer, nu ştiu cum s-a întâmplat. A fost o nebunie îngrozitoare. Eram plin de sânge; aveam sânge chiar şi pe ochelari. Charles are o altă variantă. Îşi aminteşte că m-a văzut lângă cadavru. Dar recunoaşte că are în minte faptul că el însuşi se lupta cu ceva, trăgând cât de tare putea, iar mai apoi şi-a dat seama că de fapt trăgea de braţul omului, cu piciorul fixat la subsuoara lui. De Francis nu pot să zic nimic. De fiecare dată când vorbeşti cu el, îşi aminteşte altceva.

— Dar Camilla?

Henry a oftat.

— Presupun că n-o să ştim niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Pe Camilla am găsit-o după un timp. Stătea cuminte pe malul râului, cu picioarele în apă, cu roba ei perfect albă, imaculată, fără nici o pată de sânge pe nicăieri, cu excepţia părului, care îi era închis la culoare, năclăit şi complet ud, ca şi cum ar fi încercat să şi-l vopsească în roşu.

— Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

— Nu ştim.

Şi-a mai aprins o ţigară.

— În orice caz, omul era mort. Şi uite-aşa noi stăteam în mijlocul pădurii, pe jumătate dezbrăcaţi, plini de noroi şi cu cadavrul ăsta lângă noi. Toţi eram prinşi de un fel de picoteală. Eu aproape că era să adorm, însă Francis s-a apropiat ca să vadă mai bine şi a avut o reacţie destul de violentă. A început să vomite. Asta m-a făcut să îmi revin. I-am zis lui Charles să o caute pe Camilla, apoi m-am aplecat şi am început să scotocesc prin buzunarele mortului. N-am găsit cine ştie ce, doar o chestie pe care era scris numele lui, însă asta nu ne ajuta prea mult. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce să fac. Nu uita că devenea din ce în ce mai frig, iar eu nu mâncasem şi nici nu dormisem de foarte mult timp şi nu aveam mintea foarte limpede. Pentru câteva minute - şi, Doamne, ce buimac eram! - m-am gândit să sap un mormânt, apoi mi-am dat seama ce nebunie ar fi fost asta. Nu puteam să stăm pe-acolo toată noaptea. Nu ştiam unde ne aflăm, cine ar putea să mai apară sau cât era ceasul. În plus, nu aveam cu ce să săpăm un mormânt. Un moment am intrat în panică. Nu puteam să lăsăm cadavrul aşa, în aer liber. Sau puteam? Apoi ne-am dat seama că e singurul lucru pe care putem să îl facem. Dumnezeule ! Nu ştiam nici măcar unde e maşina. Nu puteam să ne imaginăm târând cadavrul după noi până peste deal şi Dumnezeu mai ştie cât după aia şi, chiar dacă am fi ajuns cu el până la maşină, ce puteam să facem în continuare? Aşa că atunci când Charles s-a întors cu Camilla, am plecat cu toţii. Ceea ce, gândindu-mă acum retrospectiv, a fost cel mai înţelept lucru pe care am fi putut să-l facem. Nu de alta, dar nu umblă trupe de medici legişti cocoţaţi peste tot prin Vermont. E un loc primitiv. Pe acolo oamenii mor mereu de moarte violentă, din cauze naturale. Noi nici măcar nu ştiam cine era acel om. Nu exista nimic care să ne lege de el. Singura noastră grijă era să găsim

maşina şi să ne întoarcem acasă fără să ne vadă cineva.

S-a aplecat şi şi-a mai turnat nişte whisky.

— Şi exact asta am făcut.

Mi-am mai turnat şi eu un pahar şi am stat aşa, fără să zic nimic.

— Henry, Dumnezeule mare! am spus într-un final.

S-a uitat la mine.

— Crede-mă, a fost mai îngrozitor decât poţi să-ţi imaginezi. O dată am lovit o căprioară cu maşina. Era o creatură atât de frumoasă... Şi să o vezi cum se zbate, cu sânge pretutindeni, cu picioarele rupte... Experienţa asta a fost însă şi mai tulburătoare, dar mă gândeam că măcar s-a sfârşit. Nici prin cap nu ne-a trecut că o să mai auzim ceva de întreaga poveste.

Henry a mai luat o înghiţitură de whisky.

— Din păcate, nu a fost să fie aşa. A avut Bunny grijă.

— Ce vrei să spui ?

— L-ai văzut azi-dimineaţă. Ne-a înnebunit pe toţi. Sunt la capătul puterilor.

Se auzi o cheie răsucindu-se în uşă. Henry şi-a pus ochelarii mai sus pe nas şi şi-a terminat băutura dintr-o înghiţitură.

Ăsta trebuie să fie Francis, a spus el şi a aprins lumina de sus.

Capitolul 5

Când s-a aprins lumina, cercul de întuneric s-a retras între graniţele obişnuite şi banale ale camerei de zi - un birou plin cu hârtii aruncate alandala, o canapea joasă, draperii pline de praf, tăiate în linii moderne şi care au ajuns la Francis după un acces decorativ al mamei sale -, iar mie mi s-a părut că aprinsesem lumina ca după un vis urât. Clipind, m-am simţit uşurat când am văzut că uşile şi ferestrele sunt la locul lor şi că mobila nu s-a rearanjat singură, în întuneric, în urma unei vrăjitorii diabolice.

Clanţa s-a mişcat. Francis a păşit înăuntru din holul întunecat. Respira greu şi trăgea fără chef de degetele de la mănuşă, ca să şi-o scoată.

— Iisuse, Henry, ce noapte!

Nu mă aflam în raza lui vizuală. Henry m-a fixat cu privirea şi şi-a dres glasul. Francis s-a întors spre mine.

Am crezut că m-am uitat la el suficient de nonşalant, dar se pare că m-am înşelat. Probabil se vedea pe faţa mea. Un timp a stat şi s-a uitat la mine, cu o mănuşă pe jumătate scoasă.

— Oh, nu! a spus el într-un final, fără a-şi lua ochii de la mine. Henry, spune-mi că nu ai făcut chestia asta.

— Ba mă tem că da.

Francis a închis o clipă ochii, apoi i-a deschis din nou. Devenise extrem de palid, de o paloare albicioasă, ca de talc sau de cretă. O clipă m-am întrebat dacă n-o să leşine.

— E în ordine, a spus Henry.

Francis nu s-a mişcat.

— Serios, Francis, a spus Henry cam cu ţâfnă. Totul e în regulă. Stai jos.

Respirând greu, Francis a traversat încăperea şi s-a trântit pe un fotoliu, unde a început să se cotrobăie prin buzunare după o ţigară.

— Ştia, v-am spus eu, i-a zis Henry.

Francis şi-a înălţat privirea spre mine, cu ţigara neaprinsă încă tremurându-i între degete.

— Chiar ştiai?

Nu am răspuns. Stăteam şi mă gândeam dacă nu era cumva o glumă. O glumă proastă. Francis şi-a pus mâna sub bărbie, îngrijorat.

— Cred că acum ştie toată lumea. Nici nu pricep de ce mă mai simt aiurea din cauza asta.

Henry s-a dus în bucătărie după un pahar, apoi a turnat în el nişte whisky şi i l-a înmânat lui Francis.

— *Deprendi miserum est, a spus el.*

Spre surprinderea mea, Francis a râs - un râs scurt, fără umor.

— Doamne Dumnezeule! a spus el şi a băut un pic din pahar. Ce coşmar! Nici nu pot să mă gândesc la ce crezi tu despre noi.

— Nu contează ce cred eu, am spus fără să mă gândesc, dar imediat ce am spus-o, mi-am dat seama că era adevărat: chiar nu conta prea mult ce credeam eu - în orice caz, nu dintr-o perspectivă plină de prejudecăţi.

— Cred că poţi să spui că ne lipseşte o doagă, a zis Francis, frecându-se la ochi cu degetul mare şi cu arătătorul. Nu ştiu ce să facem cu Bunny. Era cât pe ce să-l plesnesc când stăteam la coadă să luăm bilete la filmul ăla blestemat.

— L-ai dus la Manchester? a întrebat Henry.

— Da, însă acolo e multă gălăgie şi nu poţi să ştii niciodată cine stă în spatele tău şi ascultă. Nici măcar n-a fost un film interesant.

— Despre ce a fost?

— O prostie despre o petrecere a burlacilor. Eu vreau doar să iau o pastilă şi să mă duc să mă culc.

A băut tot ce avea în pahar, apoi şi-a mai turnat unul.

— Doamne, Richard, eşti atât de drăguţ la faza asta! Eu mă simt cumplit de prost după toată povestea.

A urmat o tăcere lungă.

În cele din urmă am întrebat:

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Francis a oftat.

— Nu am avut de gând să facem nimic. Ştiu că sună destul de aiurea, dar ce putem face *acum* ?

Nota resemnată din vocea lui a reuşit simultan să mă supere şi să mă liniştească.

— *Eu* nu ştiu. De ce nu v-aţi dus la poliţie, pentru numele lui Dumnezeu?

— Sper că glumeşti, a spus Henry sec.

— Le spuneaţi că nu ştiţi ce s-a întâmplat, că l-aţi găsit zăcând pe pământ sau nu ştiu... orice altceva... Că l-aţi lovit cu maşina pentru că a sărit în faţa ei.

— Ar fi fost o prostie să facem aşa ceva. A fost o întâmplare nefericită şi îmi pare rău că a avut loc, însă, drept să spun, nu văd la ce le-ar folosi plătitorilor de impozite sau nouă să stăm la închisoarea din Vermont timp de şase sau şapte ani.

— Dar a fost *un accident*! Doar tu ai spus-o.

Henry a dat din umeri.

— Dacă v-aţi fi dus imediat la poliţie, acum aţi scăpa cu o pedeapsă mai mică. Sau poate că de fapt nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Poate, a spus Henry concesiv. Dar nu uita că suntem în Vermont.

— Şi ce contează ?

— Din păcate, contează foarte mult. Dacă s-ar ajunge la un proces, s-ar judeca aici. Şi, trebuie să adaug, juriul nu va fi format din oameni ca noi.

— Şi?

— Poţi să spui ce vrei, dar nu o să reuşeşti să mă convingi că unui juriu format din localnici mediocri şi săraci îi va fi milă de patru studenţi care le-au omorât un vecin.

— Lumea din Hampden aşteaptă de ani de zile să se întâmple aşa ceva, a adăugat Francis, aprinzându-şi încă o ţigară de la cea veche. N-am scăpa de nici una dintre acuzaţiile de omucidere şi am fi norocoşi dacă nu ne-ar expedia direct pe scaunul electric.

— Numai gândeşte-te ce ar însemna asta! a spus Henry. Cu toţii suntem tineri, avem educaţie aleasă, suntem destul de înstăriţi şi - poate lucrul cel mai important - nu suntem din Vermont. Presupun că orice judecător rezonabil ar ţine cont de faptul că suntem tineri şi că a fost un accident, dar...

— Patru studenţi bogaţi! a exclamat Francis. Beţi, drogaţi, pe proprietatea tipului, în mijlocul nopţii.

— Eraţi pe proprietatea lui ?

— Aşa se pare, mi-a răspuns Henry. Aşa a scris în ziare, că a fost găsit pe terenul lui.

Nu mă aflam în Vermont de foarte multă vreme, însă stătusem acolo suficient ca să ştiu că pentru orice localnic asta însemna foarte mult. A-i

încălca proprietatea era echivalent cu a-i sparge casa.

— Dumnezeule! am spus eu.

— Nici asta nu ar fi nimic, a continuat Francis, pentru numele lui Dumnezeu! Dar noi eram îmbrăcaţi în *aşternuturi de pat,* eram desculţi, plini de sânge şi beţi morţi. Imaginează-ţi numai cum am fi arătat dacă ne-am fi dus la şerif ca să încercăm să îi explicăm toată chestia *asta.*

— Nici nu eram în stare să dăm explicaţii, a spus Henry visător. Pe cuvânt! Mă întreb dacă îţi poţi da seama în ce stare eram. Cu aproape o oră în urmă *ieşiserăm* pur şi simplu *din sine* şi, deşi abandonarea totală a sinelui presupune un efort supraumân, redobândirea sinelui presupune un efort incomparabil mai mare.

— Nu a fost ca şi cum cineva ar fi pocnit din degete şi gata, am revenit la noi înşine, cei de dinainte, voioşi şi fără griji, m-a lămurit Francis. Crede-mă, putea să fie nevoie să ne aplice şi tratamente de şoc.

— Nici nu ştiu cum am ajuns acasă fără să fim văzuţi, a spus Henry.

— Nu am fi putut încropi în nici un fel o variantă plauzibilă din tot ce s-a petrecut. Dumnezeule mare! Mi-au trebuit săptămâni întregi până să îmi revin, iar Camilla nici n-a putut să vorbească trei zile.

Cu un mic fior, mi-am amintit scena: Camilla cu gâtul înfăşurat într-un fular roşu, neputând să vorbească din cauza laringitei cum îmi spuseseră ei mie.

— Da, a fost foarte ciudat, a spus Henry. Camilla putea să gândească destul de limpede, însă cuvintele nu îi mai ieşeau pe gură. Era ca şi cum suferise o comoţie cerebrală. Când a început să vorbească din nou, a vorbit mai întâi în franceză -

franceza ei din liceu -, apoi în engleză şi în cele din urmă în greacă. Cuvinte din limbajul copilăriei. Îmi amintesc cum stăteam lângă patul ei, ascultând-o cum numără până la zece şi uitându-mă la ea cum arăta *la fenetre, la chaise...*

Francis râse.

— Era aşa de nostimă! Când am întrebat-o cum se simte, mi-a răspuns: *Je me sens comme Helene Keller, mon vieux.*

— S-a dus să o vadă un doctor?

— Glumeşti?

— Dacă nu se făcea bine?

— Acelaşi lucru ni se întâmplase şi nouă, numai că în cazul nostru a dispărut mai repede, într-o oră sau două, m-a lămurit Henry.

— Nici voi n-aţi putut să vorbiţi ?

— Muşcaţi şi juliţi în ultimul hal? a întrebat Francis. Cu limba împleticită? Pe jumătate nebuni? Dacă în ziua aceea am fi mers la poliţie, cred că ne-ar fi găsit vinovaţi de toate crimele nerezolvate din New England în ultimii cinci ani.

Se prefăcu apoi că ţine în aer un ziar imaginar şi citeşte titlurile:

— „Hippioţi nebuni condamnaţi pentru masacru local". „Cultul criminal al bătrânului Abe nu-ştiu-care“.

— „Tineri satanişti omoară un vechi rezident al Vermontu-lui“, a adăugat Henry, aprinzându-şi o ţigară.

Francis a început să râdă.

— Lucrurile ar sta cu totul altfel dacă am avea parte de o audiere decentă, a explicat Henry. Însă nu avem. Şi, sincer să fiu, nu pot să îmi imaginez ceva mai îngrozitor decât să fiu judecat de un

judecător ambulant şi să am în scaunele juriului numai centraliste.

— Situaţia nu e prea roz, a adăugat Henry, dar se poate şi mai rău. Acum Bunny e marea problemă.

— E ceva în *neregulă* cu el ?

— Nu.

— Atunci care e problema ?

— Nu poate să-şi ţină gura închisă, atâta tot.

— Nu aţi vorbit cu el?

— De mii de ori, a răspuns Francis.

— A încercat să se ducă la poliţie ?

— Dacă va continua aşa, nici nu va mai fi nevoie să meargă. Va veni poliţia direct după noi. Nu raţionează. Chiar nu înţelege gravitatea situaţiei.

— în mod sigur nu vrea să vă vadă la închisoare.

— Dacă s-ar gândi puţin, probabil şi-ar da seama că de fapt nu asta vrea, a spus Henry inexpresiv, şi sunt sigur că ar pricepe că nici el nu vrea să ajungă la închisoare.

— Bunny? Dar de ce...?

— Pentru că ştia totul din noiembrie şi nu s-a dus să anunţe poliţia, a explicat Francis.

— Dar nu asta contează, a intervenit Henry. Chiar şi pe el îl duce mintea într-atât încât să nu se ducă să ne denunţe. Nu are un alibi clar pentru noaptea în care a avut loc crima, iar dacă noi am ajunge la închisoare, e conştient că eu cel puţin aş face orice ca să-l trag după noi.

Şi-a stins mucul de ţigară. Apoi a continuat:

— Problema este că e cam prost şi, mai devreme sau mai târziu, o să spună ce nu trebuie cui nu trebuie. Probabil neintenţionat, însă nu mă pot preface că în momentul de faţă mă îngrijorează

prea mult motivele lui. L-ai văzut azi-dimineaţă. Ar încurca-o el însuşi dacă toate astea ajung la urechile poliţiei. Dar, desigur, el are impresia că glumele lui proaste sunt extraordinar de subtile şi de inteligente şi că nimeni nu le poate înţelege.

— Bunny e suficient de deştept încât să priceapă că ar face o greşeală dacă ne-ar denunţa, a spus Francis, făcând o pauză, ca să îşi poată turna încă un pahar cu băutură. Dar nu putem să îl facem să înţeleagă că e în primul rând în interesul lui să nu meargă de colo colo şi să vorbească prostii fără să gândească, cum face de fapt. Şi, sincer să fiu, nu sunt deloc sigur că nu o să se apuce *să spună* cuiva când e într-o stare din aia de-a lui, când îi vine să facă mărturisiri.

— Să spună cuiva? Cui?

— Lui Marion. Tatălui lui. Decanului.

Francis s-a cutremurat.

— Mă trec fiori numai când mă gândesc la asta. E genul de om care în sala de judecată se ridică de pe banca din spate în ultimele cinci minute, în stil „Perry Mason“.

— Bunny Corcoran - băiatul detectiv, a spus Henry sec.

— Cum de a aflat? Doar nu era cu voi, nu?

— Că tot veni vorba, a spus Francis, era *cu tine.*

S-a uitat la Henry şi, spre surprinderea mea, au început să râdă amândoi.

— Ce? Ce e aşa de amuzant? am întrebat eu alarmat.

Asta i-a făcut să râdă şi mai rău.

— Nimic, a spus Francis în cele din urmă.

— Pe cuvânt, nu e nimic, a spus Henry, încă amuzat. Zilele astea mă fac să râd cele mai ciudate lucruri.

Şi-a mai aprins o ţigară.

— În orice caz, în noaptea aia - sau mai bine zis în seara aia, mai devreme - a fost cu tine. Îţi aminteşti ? Aţi mers la film.

— *Treizeci şi nouă de trepte,* mi-a amintit Francis.

Cu un fel de fior, am început să îmi aduc aminte: era o noapte de toamnă cu vânt şi o lună plină acoperită de nişte nori răsfiraţi. Eu stătusem la bibliotecă până târziu şi nu apucasem să merg la masa de seară. În drum spre casă, cu un sandviş de la bufet în buzunar, în timp ce frunzele uscate se învârteau în cercuri şi dansau pe aleea din faţa mea, m-am întâlnit cu Bunny, care se ducea să vadă un film din seria Hitchcock, a căror vizionare eră finanţată de Societatea de Film şi care se proiectau în amfiteatru.

Am ajuns târziu şi nu am mai găsit nici un loc, aşa că ne-am aşezat pe scări. Bunny s-a sprijinit în coate şi şi-a întins picioarele în faţă, ronţăind gânditor dintr-o acadea *Dum-Dum.* Vântul puternic cutremura pereţii subţiri, iar uşa se tot deschidea şi se trântea din cauza curentului, până când s-a dus cineva şi a proptit-o cu o cărămidă. Pe ecran locomotivele urlau pe un fundal alb-negru îngrozitor, cu poduri de fier rupte.

— După aceea am mers să bem ceva, am spus eu. Apoi Bunny s-a dus în camera lui.

Henry a oftat.

— Aş fi vrut eu să se ducă acolo!

— Mă tot întreba dacă ştiu pe unde sunteţi voi.

— El ştia foarte bine unde suntem! îl amenințaserăm de mii de ori că îl vom lăsa acasă dacă nu se comportă cum trebuie.

— Aşa că i-a venit minunata idee să treacă pe la Henry, ca să îl sperie, a adăugat Francis, turnându-şi încă un pahar.

— M-a enervat atât de mult chestia asta! a spus Henry abrupt. Şi chiar dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, era un lucru de doi bani să facă aşa ceva. Ştia unde ţin cheia de rezervă, aşa că a luat-o şi a intrat.

— Chiar şi aşa, tot putea să nu se întâmple nimic, însă a fost un lanţ nefast de coincidenţe. Dacă ne-am fi oprit la casa de la ţară ca să scăpăm de hainele acelea bizare sau dacă am fi venit aici sau ne-am fi dus la gemeni, dacă Bunny nu ar fi adormit...

— Adormise ?

— Da, pentru că altfel ar fi renunţat la idee şi ar fi plecat. Noi ne-am întors în Hampden la ora şase dimineaţa. A fost un miracol că am reuşit să nimerim drumul înapoi la maşină, cu câte dealuri şi pajişti erau pe acolo! Şi mai era şi întuneric... În orice caz, a fost un gest *prostesc* să ne întoarcem în North Hampden îmbrăcaţi în hainele alea afurisite. Ar fi putut să ne oprească poliţia aşa, pur şi simplu, sau am fi putut să facem o pană. Eu însă nu mă simţeam deloc bine şi nici nu gândeam clar şi cred că am condus instinctiv înapoi, spre apartamentul meu.

— A plecat de la mine pe la miezul nopţii.

— Asta înseamnă că a fost singur în apartamentul meu de pe la douăsprezece şi jumătate până la şase dimineaţa. Iar medicul legist a constatat ca oră a decesului intervalul cuprins între ora unu şi ora patru. A fost sigura carte bună pe care ne-a pus-o destinul în mână în toată această încurcătură. Deşi Bunny nu a fost cu noi, ar trebui să facă nişte eforturi supraomeneşti ca să o dovedească. Din păcate, putem să jucăm pe această carte numai în cele mai nefericite circumstanţe.

A dat din umeri.

— Măcar de-ar fi lăsat lumina aprinsă... sau orice altceva care să ne dea un indiciu.

— Asta era marea lui surpriză, înţelegi ? Voia să ne iasă în întâmpinare pe întuneric.

— Dar noi am fost cei care am intrat şi am aprins lumina... şi era deja prea târziu. Bunny s-a trezit instantaneu. Şi, uite aşa, iată-ne chiar acolo...

— ...îmbrăcaţi în robe albe şi plini de sânge, mai ceva ca în povestirile fantastice ale lui Edgar Allan Poe, a spus Francis pe un ton sinistru.

— Iisuse! Şi ce-a făcut Bunny atunci?

— Ce crezi? L-am speriat de moarte.

— Bine i-am făcut, a continuat Henry.

— Povesteşte-i de îngheţată.

— Asta chiar a fost picătura care a umplut paharul! a spus Henry tăios. A luat din frigiderul meu o cutie mare cu îngheţată ca să o mănânce în timp ce aştepta - înţelegi, nu putea să se deranjeze să-şi pună un singur bol, a trebuit să ia toată cutia -, iar când a adormit, i s-a topit toată *şi* nu numai că s-a prelins pe el, dar şi pe scaunul meu şi pe frumosul meu covor oriental. Ei bine, era un covoraş vechi, superb, de valoare, însă cei de la curăţătorie mi-au spus că nu au ce să-i mai facă. L-am primit înapoi bucăţi. Iar *scaunul* meu...

În acel moment Henry a dat din cap supărat şi şi-a mai luat o ţigară.

— Când ne-a văzut, a urlat ca o oaie speriată...

— ...Şi nu voia să tacă deloc din gură, a continuat Francis. Nu uita că era ora şase dimineaţa, iar vecinii dormeau...

A dat din cap nemulţumit.

— Mi-amintesc că Charles s-a apropiat de el, încercând să îi vorbească, iar Bunny îl făcea asasin nenorocit. După un minut sau două...

— Au fost de fapt numai câteva secunde, a clarificat Henry.

— ...După un minut Camilla a luat în mână o scrumieră de sticlă şi a aruncat-o spre Bunny, nimerindu-l drept în piept.

— A fost o lovitură puternică, a spus Henry îngândurat, dar a venit exact la fix. Bunny a tăcut imediat şi stătea şi se uita fix la ea, iar eu i-am spus: „Bunny, taci din gură, că altfel scoli toţi vecinii. În drum spre casă am lovit o căprioară".

— Şi-atunci, adăugă Francis, Bunny şi-a şters fruntea de transpiraţie, a-nceput să-şi dea ochii peste cap şi-a pornit cu tirada lui obişnuită: „Măi gagiilor, ce m-aţi speriat, probabil că eram pe jumătate adormit", şi a ţinut-o tot aşa, întruna...

— Şi-n tot acest timp, a reluat Henry, noi patru stăteam aşa, în picioare, cu cearşafurile alea însângerate pe noi, cu luminile aprinse, fără perdele, la „scenă deschisă" pentru oricine s-ar fi nimerit să treacă pe acolo cu maşina. Iar Bunny vorbea aşa de tare, luminile erau aşa de puternice şi eu eram gata-gata să leşin de epuizare şi şoc, încât nu eram în stare să fac nimic altceva decât să stau şi să mă uit fix la el. O, Dumnezeule! Noi eram plini de sângele omului acela, iar urmele de sânge le aduseserăm după noi, în casă, şi soarele răsărise deja şi, colac peste pupăză, mai era şi Bunny. Nici nu eram capabil să mă gândesc la ce era de făcut. Şi-atunci Camilla, dând dovadă de multă înţelepciune, a apăsat pe comutator şi-a stins lumina. Şi ne-am dat seama brusc că, indiferent cum am fi privit situaţia, indiferent de cine era acolo, noi trebuia pur şi simplu să ne scoatem hainele alea de pe noi şi să ne spălăm imediat, fără să pierdem nici o secundă.

— Eu practic a trebuit să-mi sfâşii cearşaful, pentru că sângele uscat se lipise de el şi de mine, a spus din nou Francis. Până am reuşit să fac asta, Henry şi ceilalţi erau deja în baie. Picăturile de apă se pulverizau peste tot prin aer. Culoarea apei din

cadă era roşie, iar petele de pe pardoseala cu gresie aveau un aspect ruginiu. A fost un coşmar.

— Nici nu-ţi poţi închipui ce nefericită întâmplare a fost prezenţa lui Bunny atunci, acolo, spuse Henry, dând din cap. Dar, în numele cerului, pur şi simplu nu puteam să stăm aşa cum eram şi să aşteptăm ca el să plece! Era sânge peste tot, iar vecinii se puteau trezi în orice moment şi singurul lucru pe care îl ştiam era faptul că poliţia putea să bată la uşă oricând...

— Ei bine, păcat că l-am speriat, dar nici nu ne gândeam că tot ce făceam atunci se petrecea în faţa lui J. Edgar Hoover, a spus Francis.

— Exact, a întărit Henry. Nu aş vrea să îţi dau impresia că prezenţa lui Bunny ar fi reprezentat chiar atunci o ameninţare colosală. Era numai supărător să ştiu că se întreba ce se întâmplă, dar în acel moment era cel mai mic dintre necazurile noastre. Dacă am fi avut timp, m-aş fi pus să îi explic în linişte tot ce se întâmplase chiar din clipa în care am intrat. Dar nu am avut timp.

— Doamne Dumnezeule! a spus Francis, cuprins de fiori. Nici acum nu pot să intru în baia lui Henry! Sângele a pătat porţelanul. Aparatul de bărbierit al lui Henry atârna de un cârlig. Noi eram numai zgârieturi şi julituri.

— Cel mai rău era, de departe, Charles.

— O, Dumnezeule! Era plin de ghimpi înfipţi peste tot.

— Şi *muşcătura* aceea!

— N-ai văzut în viaţa ta aşa ceva, a spus Francis. Avea vreo zece centimetri în diametru şi se vedeau urmele de dinţi, care i-au smuls carnea circular. Iţi mai aduci aminte ce-a zis Bunny ?

Henry a râs.

— Da, zise el. Spune-i şi lui Richard.

— Deci, cum eram noi toţi acolo şi Charles s-a întors să ia săpunul - eu nici nu ştiam că era şi Bunny pe-aproape, dar presupun că se uita la noi din uşă -, deodată îl aud că spune în maniera lui oficială, ciudată: „Se pare, Charles, că acea căprioară ţi-a smuls o priză din braţ“.

— A stat aşa, în picioare, o bună bucată de vreme, făcând tot soiul de comentarii, a spus Henry. Apoi a dispărut. M-a tulburat cât de brusc a plecat, dar, în acelaşi timp, eram bucuros să constat că nu mai e acolo. Aveam multe de făcut şi nu aveam prea mult timp.

— Nu v-a fost teamă c-o să povestească totul cuiva?

Henry s-a uitat la mine, lipsit de expresie.

— Cui?

— Mie. Lui Marion. Oricui altcuiva.

— Nu. În acel moment nu aveam nici un motiv să cred că Bunny se gândea să facă ceva de genul ăsta. Înţelegi, fusese şi el cu noi în încercările noastre anterioare, aşa încât înfăţişarea noastră de atunci nu avea de ce să i se pară extraordinară, aşa cum probabil ţi s-ar fi părut ţie. Era un secret mortal. Fusese luni întregi părtaş la el. Cum ar fi putut să-i spună cuiva despre el fără să explice toată tărăşenia şi să se facă de râs el însuşi? Julian ştia despre încercările noastre, dar eram totuşi sigur că Bunny nu avea de gând să-i spună nimic fără să se consulte mai întâi cu noi. Şi chiar aşa a fost. Deci am avut dreptate în această privinţă.

Henry a făcut o mică pauză şi şi-a aprins o ţigară.

— Aproape se crăpa de ziuă, continuă el, şi totul în jurul nostru era încă într-un haos de groază: urme de paşi însângerate pe prispa de la intrare, hitoanele lăsate acolo unde le scoseserăm de pe noi... Gemenii s-au îmbrăcat cu nişte haine mai

vechi de-ale mele şi-au ieşit să se ocupe de urmele de pe prispă şi să cureţe interiorul maşinii. Cât despre hitoane, ştiam că ar fi trebuit să le ardem, dar nu voiam să fac un foc mare în curtea din spate şi nici nu voiam să le dau foc înăuntru şi să declanşez alarma de incendiu. Proprietăreasa mea mă avertizase de nenumărate ori să nu folosesc şemineul, deşi eu am avut întotdeauna bănuiala că funcţiona bine. Am făcut o încercare riscantă şi, cu noroc, s-a dovedit că am avut dreptate. A funcţionat.

— Eu însă n-am fost bun de nimic, spuse Francis.

— Nu, într-adevăr, n-ai fost, îl aprobă enervat Henry.

— Pur şi simplu n-am fost în stare de altceva. Îmi venea să vomit, aşa că m-am întors în camera lui Henry şi m-am culcat.

— Toţi am fi vrut să facem acelaşi lucru, să dormim, dar cineva trebuia să facă şi curăţenie, spuse Henry. Gemenii au intrat în casă pe la şapte. Eu încă mă mai chinuiam să curăţ baia. Charles avea spatele plin de spini, înfipţi ca nişte ace într-o perniţă dintr-o trusă de cusut. Camilla şi cu mine ne-am ocupat un timp de spatele lui, folosind o pensetă, după care eu m-am întors în baie să termin ce aveam de terminat acolo. Rezolvasem ce era mai greu, dar eram atât de epuizat, încât de-abia îmi mai ţineam ochii deschişi. Prosoapele nu arătau chiar aşa de rău - evitaserăm să le folosim prea mult -, dar pe câteva dintre ele erau nişte pete de sânge, aşa că le-am trântit în maşina de spălat şi-am pus mai mult detergent. Gemenii adormiseră deja şi ei pe patul acela pliant din camera din spate. L-am întors pe Charles pe o parte şi-apoi am adormit şi eu instantaneu.

— Paişpe ore, spuse Francis. În viaţa mea n-am dormit atât de mult.

— Nici eu. De parcă aş fi murit. Fără nici un vis.

— Nici nu-ţi poţi închipui cât eram de dezorientat de chestia asta, continuă Francis. Când m-am culcat, soarele de-abia răsărise, iar mie mi se părea că doar am închis puţin ochii, dar când m-am trezit din nou, era întuneric şi suna un telefon, iar eu *habar n-aveam* unde mă aflu. Şi telefonul ăla continua să sune şi suna şi suna întruna. În sfârşit, m-am sculat din pat şi-am luat-o pe hol. Cineva mi-a spus să nu răspund, dar...

— N-am văzut în viaţa mea o persoană mai decisă să răspundă la un telefon, a spus Henry. Şi mai ales în casa altcuiva.

— Ei bine, şi ce-ar fi trebuit să fac? Să-l las să sune în neştire? în orice caz, am ridicat receptorul şi acolo era Bunny, vesel ca o vrăbiuţă. „Măi, dar voi patru chiar că v-aţi zăpăcit de-a binelea! Ce faceţi, vă transformaţi într-un grup de nudişti puturoşi sau ce Dumnezeu? Şi ce-ar fi să mergem la Brasserie şi să luăm masa de seară împreună?"

Am devenit brusc atent şi m-am îndreptat în scaun.

— Staţi puţin! am spus eu. Asta a fost în seara...?

Henry a dat din cap că da.

— Ai venit şi tu atunci. Îţi mai aminteşti?

— Sigur că da! am spus eu, entuziasmat brusc şi, inexplicabil, fericit că în sfârşit sunt şi eu implicat în povestea aia. Sigur că da. M-am întâlnit cu Bunny în drum spre tine.

— Trebuie să recunosc, dacă nu te superi, că am fost cu toţii puţin surprinşi că te-a adus şi pe tine, spuse Francis.

— Eu cred că a vrut ca până la urmă să rămână singur cu noi şi să afle ce s-a întâmplat, dar nu era ceva care să nu sufere amânare, a spus Henry. Îţi reamintesc că pentru el înfăţişarea noastră din dimineaţa aceea nu era ceva atât de neobişnuit cum ar fi fost, probabil, pentru tine. El mai venise cu

noi înainte, ştii, în nopţile acelea în care am fost aproape la fel de... ah, cum să-i zic?

— ...Atunci când ne-a fost atât de rău, încât am vomitat pe unde am apucat, a adăugat Francis, şi când am căzut prin noroaie şi ne-am întors acasă la ziuă. Acum însă era în plus sângele ăla, deci Bunny ar fi putut să se întrebe *cum* am omorât oare căprioara.

Cu oarecare neplăcere, mi-am amintit de *Bacante:* copite şi coaste însângerate, fâşii de carne atârnând de vârfurile brazilor... În limba greacă există un cuvânt pentru asta: *omophagia.* Deodată mi-am amintit momentul acela: cum am intrat în apartamentul lui Henry şi chipurile trase ale celor patru dinăuntru şi cum Bunny le-a strecurat un salut de genul *Jthairei,* omorâtori de cerbi!"

În seara aceea erau cu toţii foarte tăcuţi, tăcuţi şi palizi, deşi asta nu era ceva neobişnuit pentru persoanele care pierdeau nopţile în mod regulat. Numai laringita Camillei mi s-a părut nelalocul ei. Băuseră mult cu o noapte înainte. Aşa mi-au spus mie: au băut până n-au mai putut, iar Camilla şi-a lăsat puloverul acasă şi a răcit pe drum, când a luat-o pe jos înapoi, spre North Hampden. Afară era întuneric şi ploua cu găleata. Henry mi-a dat cheile de la maşină şi m-a rugat să conduc.

Era vineri seara, dar vremea era atât de rea, încât la Brasserie nu era aproape nimeni. Am servit nişte gustări calde şi am ascultat cum bate ploaia în rafale pe acoperiş. Bunny şi cu mine am băut nişte whisky cu apă fierbinte, iar ceilalţi au cerut ceai.

— Vă simţiţi mahmuri, *bakchoi?* a întrebat Bunny ironic.

Camilla s-a strâmbat la el.

După cină, când am ieşit de acolo, Bunny se tot învârtea în jurul maşinii, inspectându-i farurile şi dând cu şutul în cauciucuri.

— Cu asta aţi fost aseară ? îi întrebă el, clipind din ochi în ploaie.

— Da.

Bunny şi-a dat părul ud din ochi şi s-a aplecat să examineze bara de protecţie din faţă.

— Maşinile astea germane, a spus el. Îmi displace să spun, dar cred că nemţii şi-au luat metalul din Detroit. Nu se vede nici o zgârietură.

L-am întrebat ce vrea să spună.

— Ei, au fost beţi la volan! S-au dat în spectacol pe drumurile publice. Au lovit o căprioară. Aţi omorât-o? l-a întrebat pe Henry.

Henry tocmai ocolea maşina ca să intre pe locul de lângă şofer. S-a uitat spre Bunny.

— Ce anume?

— Căprioara. Aţi omorât-o ?

Henry a deschis portiera şi i-a răspuns:

— Mie mi s-a părut moartă de-a binelea.

A urmat o tăcere lungă. Ochii mă usturau din cauza fumului. O pâclă cenuşie de fum plutea pe undeva pe sus, aproape de tavan.

— Ei bine, care-i problema? am întrebat eu.

— Ce vrei să spui?

— Ce s-a mai întâmplat? Până la urmă i-aţi spus sau nu?

Henry a inspirat adânc.

— Nu, a zis apoi. Am fi putut să o facem, dar, evident, cu cât ştiau mai puţine persoane, cu atât

mai bine. Când l-am văzut prima dată singur, l-am abordat cu grijă, dar părea mulţumit de povestea cu căprioara, aşa că am lăsat-o aşa. Dacă nu şi-a dat seama singur, cu siguranţă nu aveam să-i spun eu. S-a găsit cadavrul tipului; aşa scria într-un articol din ziarul din Hampden, *Examiner.* Nici o chestie. Dar apoi, printr-un ghinion împuţit - întrucât în Hampden cred că n-au în fiecare zi asemenea poveşti -, au publicat un fel de recapitulare a poveştii două săptămâni mai târziu, cu titlul „Moarte misterioasă în districtul Battenkill". Şi asta e ceea ce a văzut Bunny.

— A fost cea mai stupidă fază, fiindcă Bunny *nu* citeşte niciodată ziarele. Nimic din tot ce a urmat nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost blestemata aia de Marion!

— Ea are abonament la ziar - ceva care are legătură cu centrul pentru preşcolari unde e ea, a spus Henry, frecându-se la ochi. Bunny era cu ea în Commons înainte de masa de prânz. Ea - mă refer la Marion - vorbea cu una dintre prietenele ei, iar Bunny presupun că se plictisea şi a început să citească ziarul. Gemenii şi cu mine tocmai ne-ndreptam spre el să-l salutăm şi primul lucru pe care ni-l spune Bunny este: „Fiţi atenţi, gagiilor, un fermier care avea o crescătorie de păsări a fost ucis lângă casa lui Francis". Apoi ne-a citit puţin din articol, cu voce tare. Craniu fracturat, nu s-a găsit nici o armă a crimei, nu există nici un motiv, nu există nici un suspect. Eu mă străduiam să născocesc ceva ca să schimbăm subiectul, când Bunny a adăugat: „Hei, asta s-a-ntâmplat pe *zece* noiembrie ? Adică în noaptea în care aţi fost voi la Francis! Noaptea în care aţi călcat căprioara". „Nu-nţeleg cum", am spus eu. „Era zece noiembrie. Îmi amintesc foarte bine ziua, pentru că era cu o zi înainte de aniversarea mamei mele. Asta da coincidenţă, nu-i aşa?" „Ei bine, da, aşa se pare", am spus eu. „Dacă aş fi mai suspicios, aş

spune că tu ai făcut-o, Henry, fiindcă ai venit în noaptea aia din districtul Battenkill plin de sânge din cap până în picioare", a adăugat el.

Henry şi-a mai aprins o ţigară.

— Îţi reamintesc că era la prânz, în Commons, unde era plin de lume. Marion şi prietena ei ascultau fiecare cuvânt şi, în plus, ştii ce voce pătrunzătoare are Bunny... Noi am râs, desigur, iar Charles a spus ceva nostim şi de-abia reuşiserăm să-l deturnăm de la subiect, când s-a uitat din nou în ziar. „Nu-mi vine să cred, măi băieţi", a spus el. „Uite o crimă în toată regula acolo, în pădure, la nici cinci kilometri de locul unde eraţi voi. Ştiţi, dacă poliţia ar fi dat de voi în noaptea aia, probabil că acum aţi fi fost în puşcărie. Iată şi-un număr de telefon, dacă are cineva vreo informaţie. Dacă aş vrea, aş putea să vă bag în bucluc..." et cetera, et cetera.

Henry continuă.

— Bineînţeles că nu ştiam ce să cred. Glumea sau chiar ne suspecta ? În cele din urmă am reuşit să-l fac să o lase baltă, dar tot aveam un sentiment îngrozitor şi mi se părea că Bunny ştie că m-a făcut să mă simt foarte prost. Mă cunoaşte foarte bine - are un fel de al şaselea simţ în privinţa asta. Iar eu m-am simţit într-adevăr *teribil de prost.* Dumnezeule! Era chiar înainte de masa de prânz şi toţi paznicii erau pe acolo, iar jumătate dintre ei au legături cu poliţia din Hampden... Ce vreau eu să spun este că povestea noastră nu stătea deloc în picioare nici măcar la o cercetare sumară şi ştiam cu toţii acest lucru. *Evident* că noi n-am lovit nici o căprioară. Nu exista nici măcar o zgârietură pe nici una din cele două maşini. Şi dacă făcea cineva cea mai mică sugestie că ar fi existat o legătură între noi şi mort... Deci, cum spuneam, am fost foarte bucuros în momentul în care Bunny a lăsat-o baltă. Dar chiar şi atunci am avut sentimentul că nu avea să fie ultima discuţie pe această temă. Ne-a

tachinat tot semestrul în legătură cu fermierul - destul de inocent, cred, dar şi în public, şi în particular. Doar îl ştii şi tu pe Bunny. Când îi intră ceva de genul ăsta în cap, nici că mai renunţă.

Ştiam foarte bine cum făcea Bunny, care avea o abilitate incredibilă de a insista asupra unor subiecte de conversaţie care stânjenesc ascultătorul şi de a le răsuci cu ferocitate pe toate părţile. În toate lunile acelea n-a încetat nici măcar o clipă să mă tachineze - de exemplu, în legătură cu sacoul pe care îl purtasem atunci, la masa de prânz, când m-a invitat prima oară, sau în legătură cu felul meu californian de a mă îmbrăca, lejer şi fără gust. Pentru un ochi imparţial, hainele mele nu se deosebeau de fapt prea mult de ale lui, dar remarcile sale răutăcioase despre respectivul subiect erau inepuizabile şi neobosite, cred că şi din cauză că, în ciuda râsului meu binevoitor, probabil Bunny îşi dădea totuşi seama că era coarda mea sensibilă şi că aveam conştiinţa faptului că existau astfel de diferenţe imperceptibile în îmbrăcăminte, precum şi unele şi mai imperceptibile în comportamentul meu şi atitudinea mea de ansamblu, comparativ cu ale celorlalţi din grup. Eu am darul de a mă insinua foarte uşor în orice mediu - n-aţi văzut niciodată un asemenea adolescent tipic californian, cum eram eu, care să devină un asemenea student dur şi dezmăţat în anii pregătitori de la Medicină -, dar nu ştiu cum se făcea că, în ciuda eforturilor mele, nu sunt niciodată capabil să mă integrez complet şi rămân în anumite aspecte diferit de mediul din jur, tot aşa cum un cameleon verde rămâne o entitate distinctă de frunza verde pe care se află, indiferent cât de perfect îi aproximează subtilele nuanţe de verde. Ori de câte ori Bunny mă acuza cu bădărănie şi în public că port o cămaşă de amestec cu poliester sau făcea o remarcă critică la adresa pantalonilor mei - absolut obişnuiţi, care nu se deosebeau deloc de ai săi -, şi anume că ar avea un

defect datorat a ceea ce el denumea „o croială de Vest“, o mare parte din plăcerea acestui sport practicat de el venea din simţul său de copoi care nu greşeşte niciodată, care nimereşte întotdeauna pe urmele vânatului. Graţie acestui simţ ştia cu precizie că, dintre toate subiectele de conversaţie, acela şi nu altul era cel care mă stânjenea cu adevărat. Nu se poate ca Bunny să nu fi sesizat ce punct nevralgic a atins la Henry în momentul în care a menţionat crima, iar odată ce a simţit existenţa acelui punct nevralgic, nici că s-a mai putut abţine să nu continue să învârtă cuţitul în rană.

— Bineînţeles că el nu ştia nimic, a spus Francis. Absolut nimic. Pentru el toată chestia asta era o glumă grozavă. Pur şi simplu îi făcea plăcere să facă referiri la fermierul la care ne-am dus şi pe care l-am omorât doar ca să mă vadă cum sar în sus. Într-o zi mi-a spus că a văzut în faţa casei mele un poliţist care îi punea nişte întrebări proprietăresei.

— Şi mie mi-a făcut acelaşi lucru, a continuat Henry. Mi-a zis că o să sune la numărul din ziar, aşa că noi cinci o să putem să punem mâna pe recompensa oferită şi-o s-o împărţim între noi. Apoi ridica receptorul şi se prefăcea că formează numărul.

— Şi-ţi imaginezi ce supărătoare a devenit chestia după o vreme. Doamne! Câte lucruri a spus chiar şi în faţa *ta*! Şi cea mai îngrozitoare fază este că nu ştii când începe. De exemplu, chiar înainte de ore mi-a pus un exemplar cu articolul acela de ziar pe parbriz, sub ştergătorul de la maşină. „Moarte misterioasă în districtul Battenkill.” A fost îngrozitor să aflu că a păstrat ziarul de la bun început şi că l-a păstrat tot timpul acesta.

— Cel mai grav lucru este că nu putem face absolut nimic, a spus Henry. Un timp noi ne-am gândit chiar să-i spunem direct despre ce e vorba,

să ne lăsăm - ca să spunem aşa - la mila lui, dar în acel moment era deja târziu şi era imposibil să prevedem cum va reacţiona. Era morocănos, bolnav şi îngrijorat de note. Iar semestrul era pe sfârşite. Cel mai bun lucru pe care puteam să-l facem era să-l îmbunăm până la vacanţa de Crăciun, să-l ducem prin tot felul de locuri, să-i cumpărăm tot felul de lucruri, să-i acordăm mai multă atenţie şi să sperăm că toată povestea o să se stingă de la sine în cursul iernii.

Henry a oftat. Apoi a continuat:

— Aproape la fiecare sfârşit de semestru, de când îl ştiu eu, Bunny tot propunea să mergem pe undeva doar noi doi, destinaţia fiind aleasă de el, iar eu urmând să plătesc. Nu avea bani nici să meargă la Manchester pe cont propriu. Şi cu vreo săptămână sau două înainte de sfârşitul şcolii, când a reluat ideea, cum, de altfel, ştiam sigur că avea să se întâmple, mi-am zis „De ce nu“? în felul acesta măcar unul dintre noi putea să-l ţină sub observaţie în timpul iernii. Şi poate că o schimbare de decor avea să-i facă bine. Trebuie să menţionez şi faptul că nu părea deloc o idee rea, mai ales că în felul acesta se simţea şi puţin obligat faţă de mine. A vrut să meargă fie în Italia, fie în Jamaica. Cum ştiam că nu pot să sufăr Jamaica, am cumpărat două bilete pentru Roma şi am făcut aranjamente pentru cazare - două camere în apropiere de Piazza di Spagna.

— Şi i-ai mai dat şi bani pentru haine şi pentru toate cărţile alea italieneşti inutile.

— Da. Una peste alta, a fost o sumă considerabilă, dar părea o investiţie bună. Chiar m-am gândit că afacerea o să aibă şi o parte distractivă. Dar niciodată, nici în visele mele cele mai nebuneşti, nu m-am gândit că... Pe cuvânt, nici nu ştiu de unde să încep. Îmi aduc aminte când a văzut camerele noastre... De fapt, erau fermecătoare: tavane cu fresce, un balcon vechi, frumos, o

privelişte minunată! Eram foarte mândru de mine că găsisem aşa ceva, dar el era iritat şi-a-nceput să se plângă că arată sărăcăcios, că era prea frig şi că instalaţiile sanitare erau proaste... pe scurt, că locul acela era complet nepotrivit şi se întreba cum de am fost dus de nas să iau aşa ceva. Zicea că mă credea mai priceput şi că nu credea c-o să fiu atras într-o asemenea capcană turistică. A insinuat chiar că acolo o să ni se taie gâtul în cursul nopţii. Pe vremea aceea eram mult mai îngăduitor cu toanele lui. L-am întrebat unde ar vrea el să stea dacă nu-i place acolo? Atunci el m-a întrebat de ce nu luăm un apartament - nu o cameră, înţelegi, un apartament - la Grand Hotel. A ţinut-o una şi bună, dar în cele din urmă i-am spus că n-o să facem aşa ceva. In orice caz, rata de schimb valutar era proastă, iar cele două camere - pe lângă faptul că erau plătite în avans, din banii *mei* - erau deja mai mult decât puteam să-mi permit. A fost morocănos zile în şir, se făcea că are atacuri de astm, că se sufocă şi că foloseşte tot timpul inhalatorul, iritându-mă permanent, mă acuza că sunt cărpănos şi aşa mai departe, că atunci când *el* călătoreşte, îi place să o facă cum trebuie, şi în cele din urmă mi-am pierdut răbdarea. I-am spus că dacă mie camerele mi se păreau mulţumitoare, pentru el erau cu siguranţă un loc mai bun decât avusese el vreodată - vreau să spun că, Dumnezeule, era un *palazzol,* aparţinuse unei *contese* şi plătisem o avere pentru el - şi că, pe scurt, nu exista nici cea mai mică posibilitate ca eu să plătesc cinci sute de mii de lire italieneşti pe noapte pentru a sta în compania unor turişti americani şi pentru a avea câteva foi de hârtie cu antetul hotelului. Deci am continuat să stăm în Piazza di Spagna, loc pe care Bunny l-a transformat într-un adevărat iad pe pământ. Mă înţepa neîncetat - în legătură cu covorul, cu ţevile, cu banii de buzunar pe care i-i dădeam şi pe care el îi considera insuficienţi. Locuiam doar la câţiva paşi de Via Condotti, cea

mai scumpă stradă comercială din Roma. *Eu* eram un norocos, aşa îmi spunea. Nu era de mirare că *eu* mă distram atât de bine, din moment ce îmi puteam cumpăra tot ce-mi doream, în timp ce el nu putea să facă nimic altceva decât să zacă pe pat şi să gâfâie într-o mansardă, ca un copil sărac adoptat. M-am străduit cât am putut să-l contracarez, dar cu cât îi cumpăram mai multe, cu atât voia şi mai multe. În plus, stătea aproape tot timpul cu ochii pe mine. Se plângea dacă-l lăsam singur fie şi doar pentru câteva minute, dar dacă îl rugam să meargă cu mine să vedem un muzeu sau o biserică - doar, Doamne, ne aflam la *Roma*! -, se plictisea cumplit şi mă pisa să plecăm cât mai repede de acolo. Am ajuns să nu mai pot citi nici măcar o carte fără ca el să mă sâcâie cu ceva. Dumnezeule! Stătea în spatele uşii închise şi mă bodogănea chiar şi atunci când făceam baie. L-am prins că îmi scotoceşte prin valiză. Vreau să spun că (Henry a făcut o mică pauză) e cam supărător să locuieşti cu cineva într-un spaţiu atât de mic chiar şi dacă nu este o persoană băgăreaţă. Poate că uitasem cum este să împărţi locuinţa cu cineva, ca pe vremea când am stat împreună în primul an de facultate, sau poate că pur şi simplu m-am obişnuit să trăiesc singur, dar cert este că după o săptămână eram un pachet de nervi. Aproape că nici nu mai puteam să-l văd. In plus, am început să fiu îngrijorat şi de alte lucruri care mă supărau. Ştii, nu-i aşa, adăugă Henry, uitându-se brusc la mine, că uneori sufăr de nişte dureri de cap cumplite?

Într-adevăr, ştiam. Bunny, căruia îi plăcea tare mult să povestească despre propriile sale boli şi despre cele ale altora, mi le descrisese şoptit şi uimit: Henry culcat pe spate într-o cameră întunecată, cu bucăţi de gheaţă pe cap şi cu o batistă pe ochi.

— Acum nu le mai am aşa des ca odinioară. Pe la treisprezece-paisprezece ani le

aveam tot timpul. Dar acum se pare că dacă apar - şi-mi apar uneori numai o singură dată pe an -, sunt mult mai grave. După câteva săptămâni petrecute în Italia, simţeam că mă paşte o durere de cap din aceea cumplită. Nu aveam nici o îndoială. Zgomotele devin mai puternice, obiectele încep să licărească, vederea periferică mi se întunecă şi încep să văd pe la colţuri tot felul de obiecte neplăcute năpustindu-se spre mine. Simt şi o presiune teribilă în atmosferă. Mă uit la un semn de circulaţie şi nu sunt capabil să-l desluşesc. Nu mai înţeleg nici o propoziţie, oricât de simplă. Dacă mă apucă, nu prea am ce să fac, dar am făcut ce am putut: am stat în casă cu jaluzelele trase, mi-am luat medicamentul şi-am încercat să nu mă agit. In cele din urmă mi-am dat seama că ar trebui să iau legătura cu medicul meu din State. Medicamentul pe care mi-l administrează este prea puternic pentru a putea fi luat de la farmacie pe bază de reţetă. În general trebuie să merg la o cameră de gardă ca să mi se facă tratament injectabil. Nu ştiam cum ar fi putut reacţiona un medic italian dacă la uşa cabinetului său ar fi apărut, gâfâind, un turist american care-i cere să-i facă o injecţie cu fenobarbital. Însă era deja prea târziu. Migrena m-a copleşit în câteva ore şi nu mai eram capabil nici să merg la doctor şi nici să mă fac înţeles de unul, chiar dacă aş fi ajuns la un cabinet. Nu ştiu dacă Bunny a încercat să aducă un doctor sau nu. Italiana lui este atât de stâlcită, încât chiar dacă încerca să vorbească, în general sfârşea doar prin a insulta persoana căreia i se adresa. Biroul American Express nu era departe de locul unde stăteam noi şi sunt sigur că persoanele de acolo ar fi putut să-i dea numele unui doctor care vorbea englezeşte, dar bineînţeles că lui Bunny nici nu i-a trecut prin cap ceva de genul ăsta. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat în următoarele câteva zile. Zăceam în pat, cu jaluzelele trase şi cu ziare lipite peste jaluzele. Nu mai puteam nici măcar să

fac rost de nişte gheaţă. Tot ce mai puteam obţine erau nişte carafe cu *acqua semplice,* apă călâie, dar în acel moment deja nu mai eram capabil să vorbesc nici măcar englezeşte, cu atât mai puţin în italiană. Şi Dumnezeu ştie pe unde era Bunny! Nu-mi amintesc să-l fi văzut deloc în toată perioada aceea, dar nu-mi amintesc nici prea multe alte lucruri. N-are importanţă. Oricum, timp de câteva zile am zăcut culcat pe spate, de-abia putând să clipesc fără să am senzaţia că mi se despică fruntea în două, şi tot ce mă înconjura îmi făcea rău şi era în întuneric. Am avut şi momente de pierdere a cunoştinţei, până când am fost în sfârşit capabil să percep o rază de lumină care intra printre jaluzele. Nu-mi dau seama cât timp am privit-o până când am văzut-o propriu-zis, dar treptat mi-am dat seama că era dimineaţă, că durerea se mai liniştise şi că puteam să mă mişc puţin fără să-mi mai fie îngrozitor de greu. Mi-am dat seama şi că-mi era o sete teribilă. N-aveam apă în carafă, aşa că m-am sculat din pat, mi-am pus halatul de casă şi m-am dus să-mi iau ceva de băut. Atât camera mea, cât şi cea a lui Bunny se deschideau din capătul opus spre un fel de încăpere centrală grandioasă, cu un tavan înalt de trei metri şi o frescă pictată în maniera lui Carracci, încadrată de stucaturi elaborate, cu uşi de sticlă care se deschideau înspre balcon. Lumina dimineţii aproape că m-a orbit, dar am putut totuşi să disting la biroul meu o umbră - care am presupus că trebuie să fie Bunny - aplecată asupra unor cărţi şi hârtii. Am aşteptat puţin, până când privirea mi s-a limpezit, şi, sprijinindu-mă cu o mână de clanţa uşii, am spus „Bună dimineaţa, Bun!“ Ei bine, a sărit în sus ca ars şi şi-a agitat mâna printre hârtii, de parcă ar fi ascuns ceva, şi dintr-odată mi-am dat seama ce ascundea. M-am dus spre el şi i l-am smuls din mână. Era jurnalul meu. Totdeauna a încercat să-şi bage nasul şi să vadă ce e acolo. Eu ascunsesem foarte bine jurnalul undeva în spatele caloriferului,

dar presupun că mi-a scotocit prin cameră cât am fost bolnav. II mai găsise o dată şi înainte, dar, întrucât eu scriu în latină, nu cred că a priceput prea mult. Nici măcar nu foloseam numele lui real acolo. Era *Cuniculus molestus,* o expresie care cred că îl definea foarte bine. Şi n-ar fi descifrat expresia *asta* fără un dicţionar. Din nefericire, cât timp am fost bolnav, a avut tot timpul să facă rost de unul. Da, un dicţionar, asta era. Ştiu că noi făceam mereu haz de Bunny pentru că era un latinist înfiorător, dar reuşise să scoată o traducere în engleză destul de bună a unor pasaje mai recente de-ale mele. Trebuie să recunosc, nici nu mi-a trecut prin cap că ar fi capabil de aşa ceva. Probabil că i-a luat câteva zile bune. Nu eram nici măcar supărat. Eram prea uluit. Mă uitam cu gura căscată la traducerea care era chiar acolo, în faţa ochilor mei, şi-apoi la el, iar Bunny şi-a împins brusc scaunul în spate şi a-nceput să zbiere la mine. Omorâserăm un om, spunea el, l-am omorât cu sânge rece şi nici nu i-am spus şi lui, dar el a ştiut tot timpul că era ceva suspect la mijloc şi de unde până unde îmi venise ideea să-l poreclesc „iepurele" şi că el aproape că se hotărâse să se ducă la Consulatul American şi să cheme poliţia... Şi-atunci - asta a fost o prostie din partea mea - i-am dat o palmă peste faţă, cu toată puterea.

Henry a oftat şi-apoi a continuat:

— N-ar fi trebuit să fac asta. Şi nici măcar n-am făcut-o din frustrare. Îmi era rău şi mă simţeam epuizat, mi-era teamă c-o să-l audă cineva sau pur şi simplu am avut impresia că nu mai puteam să suport nici o secundă să ascult ce spunea. Şi l-am pălmuit - mai tare decât am vrut iniţial. Gura i-a rămas deschisă şi i s-a umplut brusc de sânge de un roşu deschis. Bunny a început să urle isteric la mine. Înjura şi mă lovea cu pumnii la întâmplare. S-au auzit paşi pe scări, urmaţi de nişte bătăi puternice în uşă şi o cascadă

delirantă în italiană. Am apucat şi jurnalul, şi traducerea, şi le-am aruncat în sobă. Bunny s-a dus după ele, dar l-am reţinut până când au început să le cuprindă flăcările şi-abia apoi am strigat la uşă să intre, oricine ar fi fost acolo. Era femeia de serviciu. A intrat în încăpere ca un vârtej, strigând atât de repede în italiană, că n-am putut să înţeleg nici un cuvânt din ce spunea. La început am crezut că-i supărată din cauza gălăgiei pe care am făcut-o. Apoi am înţeles că nu era deloc vorba despre asta. Ştia că fusesem bolnav. Zile de-a rândul nu se auzise nici un zgomot dinspre camera mea şi apoi, spuse ea cu vioiciune, a auzit deodată toate ţipetele alea. Crezuse că poate murisem în timpul nopţii, iar celălalt tânăr *signor* mă găsise de dimineaţă, dar întrucât eram acolo, în picioare, în faţa ei, evident că nu era vorba de vreun deces. Aveam nevoie de doctor? De o ambulanţă? De *bicarbonato di soda*? I-am mulţumit şi i-am spus că nu, mă simţeam foarte bine, şi-apoi am bâiguit ceva, încercând să găsesc o explicaţie pentru tulburarea liniştii, iar ea s-a arătat absolut mulţumită şi a ieşit să ne aducă micul dejun. Bunny părea destul de confuz. N-avea, bineînţeles, nici cea mai mică idee despre toată discuţia. Cred că i se păruse destul de sinistră şi de inexplicabilă. M-a întrebat unde s-a dus şi ce a spus, dar mi-era silă şi eram prea furios ca să-i răspund. M-am întors în camera mea, am închis uşa şi-am stat acolo până s-a întors femeia cu micul dejun. Ea a aranjat masa de pe terasă şi-apoi am ieşit amândoi să mâncăm acolo. În mod curios, Bunny n-avea prea multe de spus. După o perioadă de tăcere tensionată, mi-a spus ce făcuse cât am fost eu bolnav şi n-a pomenit absolut nimic despre ceea ce tocmai avusese loc. Am mâncat micul dejun şi mi-am dat seama că abia puteam să-mi ţin capul ridicat. Îl rănisem, ştiam - într-adevăr, erau câteva chestii foarte nepoliticoase în jurnalul meu -, aşa că m-am decis să fiu cât mai drăguţ cu el, cât de

drăguţ puteam, sperând că în felul acesta n-or să mai apară probleme.

Henry a făcut o mică pauză şi a mai sorbit o înghiţitură de whisky. M-am uitat la el.

— Vrei să spui că tu ai crezut că *nu* vor mai apărea probleme? l-am întrebat.

— Îl cunosc pe Bunny mai bine decât tine, mi-a răspuns el iritat.

— Dar cum rămânea cu ceea ce spusese, cu poliţia?

— Ştiam că n-avea el de gând să meargă la poliţie, Richard.

— Dacă ar fi fost numai problema morţii acelui om, lucrurile ar fi fost diferite, nu-nţelegi? interveni Francis, aplecându-se în faţă pe scaun. Nu e vorba că-l roade conştiinţa sau că ar simţi vreun impuls moral. Bunny se simte cumva ca şi cum el ar fi *nedreptăţit* în toată povestea asta.

— Sincer să fiu, eu am considerat că-i fac o favoare dacă nu-i spun, a zis Henry. Dar el era - *este,* mai bine zis - furios că am ţinut secret tot ce s-a întâmplat. Se simte lezat. Exclus. Iar singura mea şansă era să fac în aşa fel încât să remediez situaţia. Noi doi suntem prieteni vechi.

— Povesteşte-i lui Richard şi despre toate lucrurile alea pe care şi le-a cumpărat Bunny cu cârdurile tale de credit în timp ce erai bolnav.

— N-am aflat despre chestia asta decât mult mai târziu, a spus Henry pe un ton sumbru. Oricum, acum nu mai are nici o importanţă.

Henry şi-a mai aprins o ţigară.

— Presupun că imediat după ce a aflat, a fost într-un fel de stare de şoc, a continuat el. Şi, în plus, era într-o ţară străină, unde nu ştia limba, şi n-avea nici un ban al lui. O scurtă perioadă de timp a fost bine. Cu toate astea, când a înţeles - şi nu i-a luat

prea mult timp - că, dimpotrivă, eu eram la mâna lui, nici nu-ţi poţi imagina la ce torturi m-a supus. Vorbea despre asta *tot timpul.* În restaurante, în magazine, în taxiuri. Sigur că nu era sezon estival şi că nu erau mulţi vorbitori de engleză prin preajmă, dar sunt sigur că multe familii americane se întreabă şi acum, când s-au întors în Ohio sau în alte părţi, dacă... O, Dumnezeule! Monologurile acelea exhaustive din Hosteria dell'Orso. Disputa în contradictoriu de pe Via dei Cestari. Reluarea avortată a aceleiaşi dispute în holul principal din Grand Hotel. Intr-o după-amiază, la o cafenea, în timp ce el continua la nesfârşit pe aceeaşi temă, am observat că la masa de alături stătea un bărbat foarte atent la fiecare cuvânt al lui. Ne-am sculat să plecăm. S-a sculat şi tipul. Nu ştiam ce să cred. Aflasem că e neamţ, pentru că îl auzisem vorbind cu ospătăriţa, dar habar n-aveam dacă ştia englezeşte sau dacă a putut să priceapă suficient de bine ce îndruga Bunny. Poate că era pur şi simplu doar un homosexual, dar nu voiam să risc. Am mers spre casă pe căi ocolite şi la un moment dat am fost sigur că am scăpat de el. Dar nu scăpasem, pentru că a doua zi de dimineaţă, când m-am trezit şi m-am uitat pe geam, l-am văzut stând lângă fântâna arteziană. Bunny era în al nouălea cer. I se părea că este exact ca într-un film cu spioni. Voia să ieşim din casă doar ca să vedem dacă tipul ne urmăreşte şi a trebuit, practic, să-l reţin cu forţa. Toată dimineaţa l-am urmărit de la fereastră. Neamţul a stat pe acolo, şi-a aprins câteva ţigări şi peste vreo două ore a dispărut, dar asta abia după ora patru, după ce Bunny se tot plânsese, încă de la prânz, de ce nu ieşim şi era cât pe ce să işte un scandal când am ieşit, în sfârşit, să luăm ceva de mâncare. Dar eram doar la câteva intersecţii de pizzerie când mi s-a părut că-l văd din nou pe neamţ mergând în spatele nostru, la o oarecare distanţă. M-am întors şi-am pornit-o înapoi, sperând să-l pot înfrunta direct. Dispăruse. Dar

după câteva minute, când m-am întors încă o dată, era din nou acolo. Mai fusesem îngrijorat şi cu alte ocazii, dar de data asta mi s-a făcut pur şi simplu frică. Am luat-o imediat pe o străduţă lăturalnică şi-am pornit spre casă pe o cale foarte ocolită, circulară - în ziua aceea Bunny n-a ajuns să-şi ia masa de prânz şi aproape că m-a scos din minţi apoi am stat la fereastră toată ziua, până s-a întunecat, şi i-am spus lui Bunny să tacă din gură, ca să mă pot gândi la ce am de făcut. Credeam că tipul nu ştia exact unde locuim, altfel de ce-ar fi bântuit după noi în *piazza* ? De ce n-ar fi venit direct sus dacă avea ceva de spus? Oricum, am plecat de sus abia pe la miezul nopţii şi ne-am dus la Hotel Excelsior, care i-a plăcut şi lui Bunny. Cu *room service,* ştii. M-am uitat în jur după neamţ, destul de neliniştit, tot timpul cât am mai stat la Roma - Doamne, şi acum îl mai visez! -, dar nu l-am mai văzut niciodată.

— Ce crezi că voia? Bani?

Henry a ridicat din umeri.

— Cine ştie. Din nefericire, în acel moment deja nu prea mai aveam bani să-i dau. Bunny m-a tapat de tot pentru croitorii lui şi altele asemenea, aşa că pur şi simplu m-a lăsat aproape lefter. Şi-apoi a mai trebuit să ne şi mutăm la hotelul ăla - nu că mi-ar fi păsat de bani, pentru că de fapt nu-mi păsa, dar Bunny mă înnebunea. Nu mă lăsa nici o clipă singur. Era imposibil să scriu măcar o scrisoare sau să dau un telefon fără ca Bunny să nu fie pe undeva în spatele meu, *arrectis auribus*[20], încercând să audă ce spun. Când făceam baie, obişnuia să intre în camera mea şi-mi cotrobăia prin lucruri. Când ieşeam, îmi găseam hainele răscolite pe birou şi firimituri printre paginile caietelor mele de notiţe. Tot ce făceam îi crea suspiciuni. Am rezistat cât de mult am putut, dar pur şi simplu începusem să fiu disperat şi, sincer, chiar nu mă simţeam bine deloc. Ştiam că dacă îl

lăsam singur la Roma, putea fi periculos, dar cu fiecare zi care trecea, lucrurile se înrăutăţeau şi în cele din urmă a devenit evident că a continua să stau nu era o soluţie. Ştiam deja că noi patru nu mai puteam în nici un caz să ne întoarcem la şcoală în primăvară - deşi uită-te la noi acum - şi că trebuia să concepem un plan, probabil unul *á la* Pyrrhus şi nu chiar satisfăcător. Dar aveam nevoie de timp, de linişte şi de o perioadă de graţie de câteva săptămâni în State, timp în care să pot să fac ceva de genul acesta. Şi-aşa, într-o noapte, când eram la Excelsior şi Bunny, beat, dormea dus, mi-am făcut bagajele, i-am lăsat biletul de avion pentru întoarcere şi două mii de dolari americani - dar nimic scris -, am luat un taxi spre aeroport şi m-am îmbarcat în primul avion spre ţară.

— I-ai lăsat două mii de dolari ? l-am întrebat, rămânând cu gura căscată.

Henry a ridicat nonşalant din umeri. Francis a dat din cap nemulţumit şi-a adăugat repede :

— Şi asta încă nu-i nimic.

Mă uitam uluit la amândoi.

— Da, chiar aşa, asta nu-i nimic, spuse Henry cu blândeţe. Nici nu-ţi pot povesti cât de mult m-a costat excursia aia în Italia. Părinţii mei sunt generoşi, dar nu sunt *chiar atât* de generoşi. N-am avut nevoie să le cer bani în viaţa mea - până acum câteva luni. Dar după cum stau lucrurile acum, economiile mele s-au evaporat şi nu ştiu cât pot să-i mai ţin pe ai mei cu tot felul de poveşti despre reparaţii complicate la maşină şi altele asemenea. Vreau să spun că eu eram gata să fiu rezonabil cu Bunny, dar el pare să nu înţeleagă că, în definitiv, nu-s decât student, trăiesc din ce îmi dau ai mei şi nu am un sac fără fund... Şi cel mai oribil lucru este că pur şi simplu nu văd capătul acestei istorii. Nu ştiu ce s-ar întâmpla dacă, de exemplu, ai mei

se satură şi pur şi simplu îmi taie raţia, ceea ce pare foarte probabil să se întâmple cât de curând dacă lucrurile continuă aşa.

— Te şantajează?

Henry şi Francis s-au uitat unul la altul.

— Nu, nu propriu-zis, spuse Francis.

Henry a dat din cap că nu.

— Nu, Bunny nu vede chestia în aceşti termeni, a spus el obosit. Ar trebui să-i cunoşti pe-ai lui ca să înţelegi. Tot ce-au făcut Corcoranii pentru fiii lor a fost să-i trimită la şcolile cele mai scumpe în care erau admişi şi apoi să-i lase să se descurce singuri pe-acolo. Ai lui nu-i dau nici măcar un cent. Se pare că nici nu au. Mi-a povestit Bunny că atunci când l-au trimis la Saint Jerome's, nu i-au dat bani nici măcar pentru cărţi. 0 metodă bizară de creştere a copiilor, cel puţin după părerea mea. Aminteşte de nişte reptile care îşi clocesc puii şi-apoi îi lasă în voia sorţii. Aşadar, nu e deloc surprinzător că un asemenea stil i-a imprimat lui Bunny noţiunea că ar fi mai onorabil să trăieşti tapându-i pe alţii decât muncind.

— Eu am presupus că se trage dintr-o familie nobilă, am spus eu.

— Corcoranii trăiesc cu vise de mărire. Problema e că nu au banii necesari ca să şi le susţină. Fără îndoială, li se pare că ar fi foarte aristocratic şi nobil să-şi crească odraslele pe spinarea altora.

— N-are nici o ruşine în această privinţă, a spus Francis. Nici măcar cu gemenii - iar ei sunt aproape tot atât de săraci ca şi el.

— Cu cât sumele de bani sunt mai mari, cu atât mai bine. Dar nici nu i-a trecut vreodată prin cap să dea înapoi banii luaţi. Şi, desigur, mai bine ar muri decât să-şi ia o slujbă.

— Corcoranii ar prefera să-l vadă mort, a spus Francis acru în timp ce-şi aprindea o ţigară şi a tuşit când a expirat fumul. Dar toată atitudinea asta faţă de muncă se erodează atunci când e vorba să te autosusţii.

— E de neconceput, a spus Henry. Eu mai degrabă aş avea orice slujbă, şase slujbe, decât să cerşesc de la alţii. Uită-te la tine, de exemplu, mi s-a adresat el mie. Părinţii tăi nu sunt deosebit de generoşi cu tine, nu-i aşa? Dar tu eşti atât de scrupulos în ce priveşte împrumutatul banilor, încât chestia asta pare aproape o prostie.

Stânjenit, n-am spus nimic.

— O, Doamne! Cred că tu ai fi preferat să mori acolo, în depozitul ăla, decât să ne suni pe unul dintre noi şi să ne spui că ai nevoie de vreo două sute de dolari.

Henry şi-a aprins o ţigară şi a pufăit emfatic.

— Iar asta e o sumă infinitezimală, continuă el. Sunt sigur că o să cheltuim cu Bunny de două sau de trei ori mai mult numai până la sfârşitul săptămânii viitoare.

Mă uitam fix la ei.

— Glumeşti, am zis.

— Aş vrea eu să fie o glumă.

— Nici pe mine nu mă deranjează să dau cuiva bani cu împrumut, a spus Francis. Asta dacă am. Dar Bunny împrumută fără nici o noimă. Chiar şi înainte, în vremurile bune, nici nu clipea când cerea deodată o sută de dolari, fără absolut nici un motiv.

— Şi nici nu spunea niciodată vreun cuvânt de mulţumire, a completat Henry iritat. Pe ce îi cheltuieşte ? Dacă ar avea măcar o fărâmă de

respect faţă de propria-i persoană, s-ar duce la Forţele de Muncă şi şi-ar lua o slujbă.

— S-ar putea ca noi doi să trebuiască să mergem acolo în vreo două săptămâni dacă Bunny nu se potoleşte, spuse Francis fără umor, turnându-şi încă un pahar de whisky şi vărsând o bună parte pe masă. Am cheltuit mii cu el. *Mii!* mi s-a adresat el mie în timp ce a luat o înghiţitură din paharul care-i tremura în mână. Şi cea mai mare parte pe note de restaurant, porcul! Pare foarte prietenos, de ce să nu ieşim la cină sau alte chestii de genul ăsta, dar aşa cum stau lucrurile acum, aş putea să spun nu? Mama bănuieşte c-am luat-o pe droguri. Nu cred că se poate gândi la nimic altceva. Le-a spus şi bunicilor mei să nu-mi mai dea bani şi din ianuarie n-am mai primit un sfanţ, cu excepţia ceculuí cu dividende. Ceea ce e bine - cât o mai veni şi ăsta -, dar nu pot să invit oamenii la cină în fiecare seară pentru mese de o sută de dolari.

Henry a dat din umeri.

— Aşa e el de când îl ştiu, a spus. Dintotdeauna. E amuzant. Mie mi-a plăcut de el. Mi-a fost şi puţin milă. N-a fost mare lucru pentru mine să-i dau bani pentru cărţi, deşi ştiam că n-o să mi-i mai dea înapoi.

— Numai că acum, a spus Francis, nu sunt doar bani pentru cărţi şi nici nu mai putem să spunem nu.

— Cât timp mai puteţi susţine chestia asta?

— Nu pentru totdeauna.

— Şi ce-o să se întâmple când se termină banii?

— Nu ştiu, a spus Henry, frecându-se la ochi prin spatele ochelarilor.

— Să încerc eu să vorbesc cu el, am zis.

— *Nu!* s-au opus vehement amândoi.

— De ce... ?

A urmat o pauză stânjenitoare, întreruptă în cele din urmă de Francis.

— Ei bine, poate că ştii sau poate că nu, dar Bunny este puţin gelos pe tine. Şi aşa are deja impresia că facem o coaliţie împotriva lui. Dacă va avea impresia că şi tu ne ţii partea...

— Nu trebuie să ştie niciodată că tu ştii, spuse Henry. Niciodată! Numai dacă nu cumva vrei ca lucrurile să se agraveze şi mai mult.

Un timp nici unul dintre noi n-am mai scos nici un cuvânt. Apartamentul era albăstrui de la norii de fum, prin care întinderea albă a linoleumului părea arctică şi suprarealistă. Prin pereţi se auzea slab muzică de la aparatul stereo al vecinului. Grateful Dead - Mortul recunoscător. Dumnezeule mare!

— Am făcut ceva îngrozitor, spuse brusc Francis. Adică... da, omul acela pe care l-am omorât nu era *Voltaire.* Şi totuşi. E păcat. Îmi pare foarte rău.

— Ei bine, desigur, şi mie, spuse Henry nonşalant. Dar nu într-atât de rău încât să vreau să merg la închisoare pentru asta.

Francis dădu aprobator din cap şi-şi mai turnă un pahar de whisky, pe care îl dădu repede pe gât.

— Nu, a repetat şi el. Nu chiar atât de rău.

Un timp nimeni nu a mai spus nimic. Muream de somn şi mă simţeam bolnav, ca şi cum totul ar fi fost un vis persistent, înnebunitor. Spusesem asta şi mai înainte. Dar am mai spus-o o dată, puţin uimit eu însumi de sunetul vocii mele în camera tăcută:

— Şi ce-o să faceţi?

— Nu ştiu ce-o să facem, răspunse Henry, la fel de calm ca şi cum l-aş fi întrebat ce planuri are pentru după-amiaza aia.

— Ei bine, eu ştiu ce-o să fac, spuse Francis.

Se ridică, păstrându-şi cu greu echilibrul, şi făcu un semn cu arătătorul la baza gâtului. Luat prin surprindere, m-am uitat la el, iar el a râs de uimirea mea.

— Vreau să dorm, îmi spuse el, dându-şi ochii peste cap melodramatic. *Dormir plutôt que vivre!*

— *Dans un sommeil aussi doux que la mort...* a adăugat Henry cu un zâmbet.

— Iisuse, Henry! Ştii chiar tot! i-a spus Francis. Mi se face rău.

Se întoarse împleticindu-se, îşi desfăcu nodul de la cravată şi ieşi din cameră, legănându-se.

— Cred că e cam beat, spuse Henry în timp ce pe undeva o uşă se trânti şi se auziră nişte paşi nervoşi îndreptându-se spre baie. Totuşi e încă devreme. Vrei să jucăm o partidă, două de cărţi?

M-am uitat la el.

Întinse mâna, luă o pereche de cărţi de pe măsuţa de la capătul canapelei - cărţi Tiffany, cu spatele colorat în azuriu şi cu monograma din aur a lui Francis pe ele - şi începu să le amestece cu îndemânare.

— Am putea juca *bezique* sau *euchre*[21]. Ce preferi? îmi spuse el în timp ce azuriul şi auriul se diluau în mâinile lui. Mie îmi place pocherul. Desigur, e un joc destul de vulgar şi deloc amuzant în doi, dar are totuşi un element de hazard care pe mine mă atrage foarte mult.

M-am uitat la el, la mâinile lui sigure, la cărţile care se învârteau cu viteză, şi dintr-odată mi-a revenit în minte o amintire veche: Tōjō, în plin război, forţându-şi adjutanţii să stea treji toată noaptea şi să joace cărţi cu el.

Henry împinse cărţile spre mine.

— Vrei să tai ? m-a întrebat, aprinzându-şi o ţigară.

M-am uitat la cărţi şi apoi la flacăra chibritului, care ardea cu o claritate de neclintit între degetele lui.

— Nu eşti prea îngrijorat de întâmplare, nu-i aşa? l-am întrebat.

Henry trase adânc din ţigară, scoase primul fum şi stinse chibritul.

— Nu, îmi spuse, uitându-se atent la rotocolul de fum care se răsucea în sus, pornit de la capătul aprins al ţigării. Cred că voi reuşi să ne scot pe toţi din povestea asta. Dar depinde de apariţia ocaziei potrivite şi pentru asta trebuie să aşteptăm. Bănuiesc că până la urmă depinde şi de cât de mult suntem noi înşine dispuşi să facem. Să împart? a întrebat apoi, întinzându-se iar după cărţi.

M-am trezit dintr-un somn greu, fără vise, întins pe canapeaua lui Francis într-o poziţie inconfortabilă şi cu soarele dimineţii bătând prin ferestrele din spate. O vreme am stat nemişcat, încercând să îmi amintesc unde mă aflu şi cum am ajuns acolo. Era o senzaţie plăcută, care s-a risipit curând când mi-am amintit ce se întâmplase cu o seara înainte. M-am ridicat şi mi-am frecat obrazul, pentru a înlătura urmele lăsate de canapea şi întipărite în piele. Mişcarea mi-a declanşat o durere de cap. M-am uitat lung la scrumiera plină ochi, la sticla de Famous Grouse goală pe trei sferturi şi la jocul de pocher *solitaire* întins pe masă. Deci totul fusese cât se poate de real. N-a fost vis.

Mi-era sete. M-am dus la bucătărie, iar paşii mei s-au auzit cu ecou în tăcere, apoi am băut

un pahar cu apă în picioare, la chiuvetă. După ceasul din bucătărie, era şapte dimineaţa.

Mi-am umplut iar paharul, pe care l-am luat cu mine în sufragerie, şi m-am aşezat pe canapea. În timp ce beam - de data asta mai încet, căci faptul că am dat pe gât primul pahar îmi făcuse cam rău -, mă uitam la jocul de *solitaire* al lui Henry. Probabil îl făcuse cât am dormit eu. Dar în loc să meargă pe toate culorile, puse pe coloane şi cu toate fulurile şi careurile pe rânduri - lucrul cel mai prudent de făcut în jocul ăsta -, Henry încercase să facă vreo două fuluri directe pe rânduri, dar nu îi reuşiseră. Oare de ce a făcut asta? Să vadă dacă poate câştiga în lupta cu destinul potrivnic? Sau poate fusese doar obosit?

Am ridicat cărţile, le-am amestecat, apoi le-am înşirat iar, una câte una, în concordanţă cu regulile strategice pe care le învăţasem chiar de la Henry, şi am bătut scorul făcut de el cu cincizeci de puncte. Chipurile reci, surâzătoare, ale figurilor din cărţi mă fixau: valeţii în negru sau roşu, dama de pică şi ochii ei vicleni... Dintr-odată un val de oboseală şi greaţă îmi dădu frisoane şi-atunci m-am dus direct la dulapul din perete, mi-am luat haina şi am plecat, închizând uşa fără zgomot în urma mea.

În lumina dimineţii, holul avea aerul unui coridor de spital. Coborând scările nesigur, cu pauze, m-am uitat înapoi la uşa lui Francis, imposibil de distins printre celelalte, aflate într-un şir fără chip.

Bănuiesc că dacă am avut vreodată vreun moment de îndoială, a fost chiar atunci, când stăteam pe scara aceea rece, stranie, şi mă uitam înapoi înspre apartamentul din care ieşisem. Cine erau oamenii aceia? Cât de bine îi cunoşteam? Puteam să am cu adevărat încredere în vreunul dintre ei atunci când ar fi fost cazul ? De ce, dintre

toţi oamenii, mă aleseseră tocmai pe mine ca să-mi povestească cele întâmplate ?

E ciudat, dar gândindu-mă acum retrospectiv, îmi dau seama că acel moment anume, când stăteam acolo şi mă uitam la holul pustiu, a fost momentul în care aş fi putut să aleg să fac cu totul altceva decât ce am făcut. Dar desigur că nu am perceput acel moment crucial aşa cum a fost de fapt. Presupun că nu facem asta niciodată. În schimb, am căscat, m-am scuturat din ameţeala de moment care mă cuprinsese şi mi-am continuat drumul în jos pe scări.

Întors în camera mea, ameţit şi epuizat, nu-mi doream nimic altceva decât să trag jaluzelele şi să zac pe pat, care mi s-a părut brusc cel mai ademenitor pat din lume, în ciuda pernelor umede, a cearşafurilor murdare şi aşa mai departe. Dar asta era imposibil. Ora de greacă - cea de compunere în proză - începea peste două ore, iar eu nu-mi făcusem tema.

Tema consta într-un eseu de două pagini în limba greacă despre oricare dintre epigramele lui Calimah, la alegere. Făcusem numai o singură pagină şi am început să mă grăbesc cu restul, nerăbdător şi într-o manieră oarecum necinstită, adică scriind mai întâi în engleză şi apoi traducând cuvânt cu cuvânt în elină. Era ceva ce Julian ne rugase să nu facem. Valoarea compunerii în proză la limba greacă, spunea el, nu era aceea de a uşura cumva învăţarea limbii mai eficient decât prin oricare altă metodă, ci, dacă se făcea cum trebuie, direct din mintea studentului, te învăţa să *gândeşti* în limba greacă. Tiparul gândirii unei persoane devenea diferit, spunea el, în momentul în care era forţat să intre în tiparele unei limbi rigide şi nefamiliare. Anumite idei obişnuite devin

inexprimabile ; altele, la care nici nu te-ai fi gândit mai înainte, prind viaţă, găsindu-şi o exprimare nouă şi miraculoasă. Prin forţa lucrurilor, presupun, îmi este dificil să explic exact în limba engleză ce vreau să spun. Singurul lucru pe care pot să-l afirm este că, prin natura sa, un *incendium* este complet diferit de un *feu* cu care un francez îşi aprinde o ţigară, iar ambele cuvinte sunt foarte diferite de pyr-ul nemilos şi inuman cunoscut de greci, *pyr*-ul acela care urlă, detunând, din turnurile Ilionului sau care ţopăie şi ţipă pe plaja dezolantă, bătută de vânt, care vine de la rugul funerar al lui Patrocle.

Pyr - acest cuvânt cuprinde pentru mine secretul, strălucirea şi teribila claritate a limbii greceşti vechi. Cum să vă fac să vedeţi acest lucru, această lumină stranie şi aspră care pătrunde în peisajele lui Homer şi care iluminează dialogurile lui Platon, o lumină străină, inexprimabilă în limba noastră obişnuită? Limba pe care o împărtăşim noi este limba elaboratului, a ciudăţeniei, locul unde sălăşluiesc bostanii şi golanii şi acele de năvădit şi berea şi limbajul lui Ahab şi al lui Falstaff şi al doamnei Gamp şi, deşi mi se pare o limbă perfect adecvată pentru exprimarea unor reflecţii ca acestea, mă lasă fără cuvinte atunci când încerc să descriu prin ea ce iubesc la limba greacă, acea limbă lipsită de toate înfloriturile şi excentricităţile englezei, o limbă obsedată de acţiune şi de bucuria de a vedea acţiunea multiplicându-se din acţiune, acţiunea care mărşăluieşte permanent înainte, înconjurată din toate părţile de încă şi mai multă acţiune, ajungând la un ritm clar în ariergardă, într-un şir lung şi drept de cauze şi efecte vizând inevitabilul, singurul sfârşit posibil.

Într-un anumit sens, acesta era motivul pentru care mă simţeam atât de apropiat de grupul de la greacă. Şi ei cunoşteau frumuseţea şi tortura acelui peisaj mort de secole; şi ei avuseseră aceeaşi

experienţă a căutării unui cuvânt tulburător de inert şi înstrăinat, de parcă nu şi-ar fi găsit locul acolo, în propria lor casă. De aceea îl admiram pe Julian şi mai ales pe Henry. Raţiunea lor, ba chiar şi ochii şi urechile lor, toate erau fixate irevocabil pe structura limitată a acelor ritmuri stricte şi antice - căci de fapt lumea asta nu era deloc lumea lor, cel puţin nu acea lume cu care eram eu familiarizat -, aşa că ei nu erau doar nişte vizitatori ocazionali ai acelui tărâm pe care eu nu-l cunoşteam decât de pe poziţia de turist şi admirator, ci, într-un fel, rezidenţi permanenţi - cât de permanent este posibil - ai acelui tărâm. Greaca veche este o limbă dificilă, chiar foarte dificilă, şi este eminamente posibil să o studiezi toată viaţa şi totuşi să nu fii capabil să rosteşti o vorbă. Dar chiar şi acum îmi vine să zâmbesc când mă gândesc la modul de exprimare calculat şi formal al lui Henry în limba engleză, semănând cu engleza unui străin foarte bine educat, în comparaţie cu minunata fluenţă şi siguranţă pe care le manifesta vorbind în greacă - rapid, elocvent, remarcabil de spiritual. Eu mă minunam de fiecare dată când îi auzeam pe el şi pe Julian conversând în greacă, argumentând şi glumind aşa cum nu i-am auzit nici măcar o dată în engleză. De multe ori l-am văzut pe Henry ridicând receptorul şi spunând un precaut şi iritat „Alo“ şi probabil că n-o să uit niciodată încântarea irezistibilă şi forţa cu care rostea „Khairei!" atunci când se-ntâmpla ca la capătul celălalt al firului să fie Julian.

După povestea pe care tocmai o auzisem de la ei, mă simţeam oarecum inconfortabil când mă ocupam de epigramele lui Calimah, care vorbeau de obraji îmbujoraţi, de vin şi de săruturi ale unor tinere cu pielea albă în lumina torţelor. Prin urmare, am ales o epigramă destul de tristă, care în engleză sună cam aşa: „în zori l-am bocit pe Melanippus, la apus tânăra Basilo şi-a pus capăt zilelor, întrucât nu putea să îndure să-l vadă pe

fratele ei pe rug, iar ea să trăiască mai departe, şi astfel casa a fost de două ori îndoliată, iar Cyrene, plecându-şi capul, îşi văzu căminul, odată plin de copii fericiţi, nimicit”

Mi-am terminat compunerea în mai puţin de o oră. După ce am mai citit-o o dată şi i-am verificat finalul, m-am spălat pe faţă, mi-am schimbat cămaşa şi-am plecat, cu cărţile la mine, spre camera lui Bunny.

Din noi şase, numai Bunny şi cu mine locuiam în campus, iar clădirea lui era dincolo de pajişte, la capătul opus faţă de Commons. Avea o cameră la parter şi sunt sigur că nu era deloc convenabilă pentru el, din moment ce îşi petrecea majoritatea timpului sus, în bucătăria clădirii, călcându-şi pantalonii, scotocind prin frigider, stând la fereastră rezemat pe coate şi strigând câte ceva spre trecători. Când nu răspundea la uşă, mă duceam să-l caut sus şi-l găseam la fereastră, în maiou, bând o cafea şi răsfoind câte-o revistă. Am fost puţin surprins să-i văd acum şi pe cei doi gemeni acolo: Charles stătea picior peste picior, amestecând fără chef în ceaşca de cafea şi uitându-se pe geam, iar Camilla - şi asta m-a surprins, întrucât Camilla nu prea avea înclinaţii de gospodină - îi călca o cămaşă lui Bunny.

— Ei, bună, bătrâne! îmi spuse Bunny. Vino, vino înăuntru ! Să stăm la o cafeluţă. Da, femeile nu sunt bune decât pentru unul sau *două* lucruri, a adăugat el când a văzut că mă uitam la Camilla şi la scândura de călcat, deşi, fiind un gentleman (şi Bunny mi-a făcut cu ochiul), nu-mi place să spun care-i cel de-al doilea lucru la care sunt bune, fiind într-o companie mixtă etc. Charles, adu-i tu, te rog, o cană de cafea lui Richard! Nu e nevoie s-o speli, e destul de curată! ţipă el strident în timp ce

Charles lua o cană murdară de pe marginea chiuvetei şi turna cafea în ea. Ţi-ai făcut compunerea?

— Mda.

— Ce epigramă ţi-ai ales?

— Douăzeci şi doi.

— Hm. Se pare că toată lumea a ales ceva lacrimogen. Charles a făcut-o pe cea despre fata care a murit şi toţi prietenii ei i-au dus dorul şi tu, Camilla, ai ales epigrama...

— Paisprezece, spuse Camilla fără să-şi ridice privirea şi apăsând destul de sălbatic cu vârful fierului pe banda gulerului.

— Ah. Eu am ales una dintre alea mai antrenante. Ai fost vreodată în Franţa, Richard?

— Nu, am răspuns.

— Atunci mai bine ai veni cu noi vara asta.

— Noi? Care noi?

— Henry şi cu mine.

Am fost atât de surprins, încât n-am putut decât să fac ochii mari la el.

— Franţa? am zis.

— *Mais oui.* Un tur de două săptămâni. O adevărată nebunie. Aruncă o privire.

Îmi azvârli revista şi atunci am observat că era o broşură din acelea lucioase.

Am răsfoit-o. Era într-adevăr o nebunie de tur - o „croazieră pe o barjă hotel de lux“ care începea în ţinutul Champagne şi apoi continua, cu un balon cu aer cald, înspre Burgundia, pentru a prelungi turul prin Beaujolais, Riviera, Cannes şi Monte Carlo. Excursia era impresionant ilustrată, plină cu poze colorate strălucitor, cu mese gen *gourmet,* vase de croazieră pline de flori pe punţi şi turişti fericiţi deschizând sticle de şampanie şi

fluturându-şi şepcile din balon către ţăranii bătrâni şi nemulţumiţi de pe câmpurile de pe sol.

— Arată minunat, nu-i aşa? spuse Bunny.

— Fabulos.

— La Roma a fost bine, dar de fapt Roma e un fel de dărâmătură când ajungi s-o vezi mai de aproape. Şi-apoi mi-ar plăcea să mă distrez un pic mai mult. Să fiu în mişcare, să văd obiceiurile autohtone ... Fie vorba între noi, pun pariu că şi pe Henry o să-l distreze.

Şi eu pun pariu că da, mi-am zis în gând, neputându-mi lua ochii de la o poză cu o femeie care ţinea în mână o baghetă de pâine franţuzească şi arăta spre aparatul de fotografiat, rânjind ca o maniacă.

Gemenii îmi evitau privirea în mod deliberat. Camilla s-a aplecat peste cămaşa lui Bunny, iar Charles, cu spatele la mine şi cu coatele pe pervaz, se uita afară pe geamul de la bucătărie.

— Bineînţeles, faza asta cu balonul e nemaipomenită, spuse Bunny, continuând conversaţia, dar ştii, mă întreb unde te duci la toaletă? Pe o parte, pe margine sau ceva de genul ăsta?

— Uitaţi, cred că asta o să mai dureze câteva minute, spuse dintr-odată Camilla. E aproape nouă. De ce nu o iei înainte cu Richard, Charles? Spune-i lui Julian să nu ne aştepte.

— Păi, nu o să îţi ia *chiar atât* de mult, nu? spuse Bunny răspicat, întinzându-şi gâtul ca să vadă mai bine. Care e marea problemă? Apropo, unde ai învăţat să calci?

— N-am făcut niciodată chestia asta. *Noi* ne dăm cămăşile la spălătorie.

Charles a ieşit imediat după mine, la câţiva paşi în spate. Am mers pe hol şi am coborât scările

fără a schimba vreo vorbă, dar odată ajunşi jos, se apropie de mine, mă luă de braţ şi mă împinse într-o cameră goală, unde pe vremuri se jucau cărţi. În anii ’20 şi ’30 în Hampden existase o modă cu jocul de bridge. Când entuziasmul a scăzut, acelor camere nu li s-a mai atribuit nici o altă destinaţie şi nimeni nu le mai folosea acum decât pentru tranzacţii cu droguri, pentru dactilografiere sau pentru întâlniri romantice cu dactilografele.

Charles închise uşa. M-am trezit că mă uit la vechea masă de jocuri, încrustată în cele patru colţuri ale sale cu un caro, o treflă, o inimă roşie şi o inimă neagră.

— Henry ne-a sunat, îmi spuse Charles.

Zgâria marginea caroului cu degetele, cu capul aplecat meditativ.

— Când?

— Mai devreme, în dimineaţa asta.

Nici unul dintre noi n-a mai spus nimic un timp.

— îmi pare rău, îmi spuse Charles, ridicând privirea spre mine.

— Pentru ce ?

— îmi pare rău că ţi-a spus. Îmi pare rău pentru tot. Camilla e tare supărată.

Părea destul de calm - obosit, dar calm iar ochii săi inteligenţi aveau o candoare tristă şi liniştită atunci când mi-a întâlnit privirea. Dintr-odată m-am simţit teribil de supărat. Ţineam la Francis şi la Henry, dar era de neconceput să li se întâmple ceva gemenilor. Mă gândeam cu tristeţe cât de drăguţi fuseseră întotdeauna, cât de dulce fusese Camilla în acele prime săptămâni grele pentru mine şi cum Charles avusese întotdeauna felul lui de a-şi face apariţia în camera mea sau de a se întoarce spre mine în mijlocul mulţimii - cu

inima deschisă, încurajator -, asigurându-mă că eu sunt prietenul lui de suflet. Mă gândeam la plimbările şi excursiile noastre cu maşina şi la cinele de la ei de-acasă, la scrisorile lor - deseori fără răspuns din partea mea -, care veniseră regulat în timpul lungilor luni de iarnă.

De undeva de deasupra am auzit gâlgâitul şi scârţâitul conductelor de apă. Ne-am uitat unul la celălalt.

— Ce o să faceţi? l-am întrebat.

Se pare că era singura întrebare pe care o adresasem cuiva în ultimele douăzeci şi patru de ore şi totuşi nimeni nu îmi dăduse un răspuns satisfăcător.

A dat din umeri - de fapt, dintr-un singur umăr, un gest uşor comic pe care el şi sora lui îl aveau în comun.

— Mă depăşeşte, spuse el rapid. Cred că ar trebui să mergem.

Când am ajuns în biroul lui Julian, Henry şi Francis erau deja acolo. Francis nu-şi terminase eseul. Scria de zor la pagina a doua, cu degetele albastre de la cerneală, în timp ce Henry verifica prima pagină, corectându-i ortografia cu stiloul său.

Nu ridică privirea.

— Bună, ne spuse. Închideţi uşa, vă rog.

Charles împinse uşa cu piciorul.

— Veşti proaste, îi zise.

— Foarte proaste ?

— Din punct de vedere financiar, da.

Francis înjură repede de tot, aproape fără să respire, dar şi fără să se oprească din scris. Henry mai adăugă câteva corecturi finale pe lucrare, apoi vântură hârtia prin aer ca s-o usuce.

— Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu! spuse el blând. Sper că problema aia poate să mai aştepte. Nu vreau să mă gândesc la ea în timpul orei. Cum merge cu ultima pagină, Francis ?

— Doar un minut, spuse Francis, în plină activitate scriitoricească, cu stiloul deplasându-se în viteză şi lăsând în urmă cuvinte.

Henry stătea în picioare, în spatele scaunului lui Francis, aplecat peste umărul lui, şi începu să-i corecteze partea de sus a ultimei pagini din eseu, rezemându-se cu un cot de masă.

— Camilla e cu el? întrebă el.

— Da. Îi calcă acum cămaşa aia veche şi nesuferită.

— Hm.

Henry arătă cu vârful stiloului către ceva de pe pagină.

— Francis, spuse apoi, aici ai nevoie de optativ în loc de conjunctiv.

Francis s-a uitat repede în partea de sus a paginii - era deja spre sfârşitul ei -, ca să schimbe ce îi sugerase Henry.

— Şi labiala asta devine *pi,* nu *kappa.*

Bunny a ajuns târziu şi era într-o dispoziţie tare proastă.

— Charles, s-a repezit el să spună, dacă vrei ca soră-ta să aibă vreodată un bărbat, mai bine ai învăţa-o cum să folosească un fier de călcat.

Eram epuizat şi prost pregătit şi nu voiam decât să mă concentrez asupra cursului. Avusesem franceză la ora două, dar după cursul de greacă m-am întors direct acasă, am luat un somnifer şi m-am dus la culcare. Somniferul a fost inutil, întrucât n-aveam nevoie de el, dar până şi simpla posibilitate de a fi agitat şi de a avea o după-amiază plină de vise urâte şi zgomote îndepărtate, venite de la instalaţii, era atât de neplăcută, încât nici nu mă puteam gândi la aşa ceva.

Deci am dormit zdravăn, mult mai zdravăn decât ar fi trebuit, şi ziua aia a trecut pe nesimţite. Afară era aproape întuneric când am auzit undeva, parcă din adâncuri, nişte bătăi în uşa mea.

Era Camilla. Probabil că arătam înfiorător, deoarece s-a uitat mirată la mine şi a râs:

— Nu faci nimic altceva decât să dormi tot timpul. De ce dormi ori de câte ori vin eu să te văd?

Mă uitam la ea, clipind des. Jaluzelele de la camera mea erau trase, holul era întunecos, iar mie, cum eram pe jumătate drogat şi ameţit de somnifer, Camilla nu mi se părea deloc a fi persoana pe care o ştiam eu, strălucitoare şi de neatins, ci mai degrabă o viziune neclară şi inefabil de tandră, cu încheieturi subţiri, cu umbre, cu părul în dezordine, adică acea Camilla care sălăşluia, înceţoşată şi adorabilă, în budoarul sumbru al visurilor mele.

— Intră, i-am spus.

Camilla a intrat şi a închis uşa. Eu stăteam pe marginea patului nefăcut, cu picioarele goale şi cu gulerul desfăcut şi mă gândeam ce minunat ar fi dacă ăsta ar fi într-adevăr un vis, dacă aş putea să mă îndrept spre locul unde stă ea, să-i cuprind faţa cu mâinile şi s-o sărut pe pleoape, pe gură, pe tâmple, acolo unde părul ei de culoarea mierii se transformă în auriu mătăsos.

Am stat şi ne-am uitat unul la altul destul de mult timp.

— Eşti bolnav? m-a întrebat ea.

Brăţara ei de aur strălucea în întuneric. Am înghiţit în sec. Îmi era greu să mă gândesc ce să spun.

Camilla s-a ridicat din nou.

— Ar fi mai bine să plec. Îmi cer scuze că te-am deranjat. Venisem să te întreb dacă ai chef de o plimbare cu maşina.

— Poftim ?

— O plimbare cu maşina. E în regulă oricum. Poate altă dată.

— Unde?

— Undeva. Nicăieri. Mă-ntâlnesc cu Francis la Commons peste zece minute.

— Nu, stai! am spus eu.

M-am simţit minunat, într-un fel. O greutate narcotică mi se lăsase în picioare, dar mi-am imaginat ce minunat ar fi să mă plimb cu ea hai-hui, îmbătat, hipnotizat, în lumina difuză, prin zăpadă, până la Commons.

M-am ridicat în picioare - mi-a luat o veşnicie - şi am simţit cum podeaua se îndepărtează încet sub ochii mei, de parcă aş fi crescut din ce în ce mai înalt, prin nu ştiu ce proces organic. M-am dus spre dulap. Podeaua parcă se legăna sub picioarele mele ca puntea unui vas. Mi-am găsit haina, apoi fularul. Mănuşile erau un articol prea complicat ca să mă mai obosesc cu ele.

— Bine, am spus eu. Sunt gata.

M-a măsurat din ochi.

— E destul de frig afară. Nu crezi că ar trebui să-ţi pui şi nişte pantofi în picioare?

Am mers împreună spre Commons prin zloată şi prin ploaia rece. Când am ajuns acolo, Francis, Charles şi Henry ne aşteptau. Această formulă mi s-a părut semnificativă: eram toţi, în afară de Bunny.

— Ce se-ntâmplă aici ? am întrebat, uitându-mă la ei.

— Nimic, a răspuns Henry, lăsând o urmă pe podea cu vârful ascuţit al umbrelei. Mergem pur şi simplu la o plimbare cu maşina. M-am gândit că ar fi amuzant - a făcut o pauză delicată - să plecăm puţin de la şcoală, poate să luăm şi cina pe undeva...

Fără Bunny. Asta e subtextul aici, mi-am spus. Unde era el ? Vârful umbrelei lui Henry strălucea. Mi-am ridicat privirea şi am văzut că Francis se uita atent la mine.

— Ce e? am întrebat iritat, clătinându-mă în cadrul uşii.

A scos un sunet plin de amuzament.

— Eşti *beat* ? m-a întrebat el.

Toţi se uitau la mine destul de ciudat.

— Da, am spus eu.

Nu era adevărat, însă nu aveam nici un chef să dau explicaţii.

Cerul îngheţat de deasupra copacilor şi ploaia măruntă făceau ca până şi peisajul familiar din jurul Hampden-ului să pară indiferent şi străin. Văile erau alburii de ceaţă, iar vârful muntelui Cataract era complet ascuns vederii, invizibil în

pâcla rece. Neputând să văd acel munte omniprezent care străjuia Hampden-ul şi împrejurimile sale, devenisem irascibil şi aveam impresia că mă îndrept spre un teritoriu necunoscut, deşi fusesem pe strada aia de mii de ori, în toate anotimpurile. Henry conducea destul de repede, cum făcea mai mereu, cauciucurile scârţâiau pe şoseaua neagră şi umedă, iar apa se împrăştia în ambele direcţii.

— M-am uitat la locul ăsta acum vreo lună, a spus el în timp ce încetinea, apropiindu-se de o fermă albă de pe un deal, unde căpiţe de fân rătăcite punctau pajiştea de zăpadă.

— Încă e de vânzare, însă eu zic că vor prea mult pe ea.

— Câţi acri are ? a întrebat Camilla.

— O sută cincizeci.

— Ce Dumnezeu vrei să faci cu atâta pământ?

Camilla şi-a ridicat mâna ca să-şi dea părul din ochi şi am zărit pentru a doua oară strălucirea brăţării ei: *părul răvăşit de vânt e atrăgător, părul şaten ce îi ascunde gura răvăşitoare...*

— Doar nu vrei să o transformi într-o fermă adevărată, nu?

— Din punctul meu de vedere, a spus Henry, cu cât mai mult pământ, cu atât mai bine. Mi-ar plăcea să am atât de mult pământ, încât din locul unde stau să nu se vadă nici autostrada, nici vreun stâlp de telefon şi nimic din ce nu vreau să văd. Cred însă că e imposibil, ţinând cont de epoca în care trăim, iar locul e practic chiar lângă şosea. Mai era o fermă pe care am văzut-o dincolo, în statul New York.

Un camion a trecut pe lângă noi, vâjâind, şi ne-a stropit puţin.

Toată lumea părea mult prea liniştită şi calmă şi cred că ştiam care e motivul. Absenţa lui Bunny. Evitau subiectul cu o indiferenţă deliberată; Bunny trebuie să fie pe undeva acum, mi-am zis eu. Probabil că şi face el ceva, însă nu voiam să întreb ce anume. M-am lăsat pe spate şi m-am uitat la picăturile de ploaie argintii, care urmau poteci şerpuite, prelingându-se pe geamul din dreptul meu.

— Dacă ar fi să îmi iau o casă undeva, aici mi-aş lua-o, a spus Camilla. Tot timpul mi-a plăcut mai mult muntele decât marea.

— Şi mie la fel, a spus Henry. Cred că din punctul ăsta de vedere gusturile mele sunt destul de elenistice. Sunt pasionat de spaţii continentale, de locuri îndepărtate, de tărâmuri sălbatice. N-am fost niciodată interesat de mare. Seamănă cu ceea ce spunea Homer despre arcadieni, nu? *Nu aveau nimic de-a face cu corăbiile...*

— Asta se datorează faptului că ai crescut în Midwest, a explicat Charles.

— Dar dacă am respecta logica asta, ar însemna că eu ar trebui să fiu înnebunit după pământuri netede, după câmpii, lucru care este fals. Descrierile Troiei din *Iliada* mi se par îngrozitoare: numai pământ plat şi soare arzător. Nu. Am stat deja prea mult pe terenuri uscate şi sălbatice. Cele mai curioase limbi vin din astfel de tărâmuri... Şi cele mai ciudate mitologii, şi cele mai vechi aşezări, şi cele mai barbare religii. Pan însuşi s-a născut în munţi, ştiaţi asta, nu? Şi Zeus. *Parrhasia a fost locul în care Rhea te-a născut,* a spus el visător, trecând la greacă, *unde era un deal adăpostit de arbuşti deşi...*

Deja se întunecase. Pământul de lângă noi era misterios şi tăcut, învăluit în ceaţă şi noapte. Era un pământ izolat, necunoscut, bolovănos şi plin de păduri, fără nici o asemănare, cât de mică,

cu Hampden-ul şi dealurile sale, cu cabanele de schi, cu magazinele de antichităţi şi cele cu echipamente sportive de iarnă, ci era un pământ primitiv şi periculos. Totul era negru şi pustiu, până şi panourile cu reclame.

Francis, care ştia zona aia mai bine decât noi, ne-a spus că în apropiere este un han, însă îţi venea greu să crezi că mai exista ceva locuibil pe o rază de aproximativ o sută de kilometri. Am luat o curbă pe o serpentină, iar lumina farurilor ne-a dezvăluit un indicator ruginit, cu urme de gloanţe pe el, care ne spunea că hanul Hoosatonic, ce urma drept în faţă, era chiar locul de naştere al prăjiturii *á la Mode.*

Casa avea de jur împrejur o verandă de răchită, cu vopseaua dusă şi cam şubredă. Înăuntru, holul era o combinaţie care te intriga, de mahon şi catifea mâncată de molii, plin de capete de cerbi, calendare de la benzinării şi o colecţie mare de plăci comemorative de la Bicentenar, înrămate şi puse pe pereţi.

Sufrageria era goală, cu excepţia unui număr restrâns de localnici, care serveau cina şi care şi-au ridicat cu toţii privirea şi s-au uitat la noi cu inocenţă şi curiozitate când ne-au văzut intrând în costumele noastre închise la culoare şi cu ochelarii pe nas: Francis cu butonii săi monogramaţi şi cravata Charvet, Camilla cu tunsoarea ei băieţească şi haina ei elegantă de astrahan. Am fost oarecum surprins de maniera prietenoasă cu care am fost întâmpinaţi de grup - nimeni nu s-a uitat la noi lung sau dezaprobator -, până ce am priceput că oamenii ăia nu-şi dădeau seama că eram studenţi la colegiu. Dacă am fi mers mai aproape de ei, probabil am fi fost catalogaţi imediat drept puşti de bani gata, veniţi de dincolo de deal, care nu ştiu decât să facă gălăgie şi să nu lase bacşişuri prea mari. Însă

atunci am fost percepuţi acolo doar ca străini, într-un loc în care străinii reprezentau o raritate.

N-a venit nimeni să ne ia comanda. Cina a apărut ca printr-o vrajă de o clipă: friptură de porc la tavă, pesmeţi, napi, porumb şi bostan cu nuci şi unt la desert, toate servite în boluri de porţelan chinezesc care aveau pe margine chipurile preşedinţilor americani (până la Nixon).

Ospătarul, un băiat cu o faţă îmbujorată şi cu unghiile roase, a ezitat înainte să spună ceva. Într-un final ne-a întrebat timid:

— Sunteţi din New York City?

— Nu, a răspuns Charles, luând farfuria cu pesmeţi de la Henry. Suntem de pe aici.

— Din Hoosatonic?

— Nu. Din Vermont.

— Nu din New York?

— Nu, a spus Francis vesel, tăind friptura. Eu sunt din Boston.

— Şi eu am fost acolo, a spus băiatul, impresionat.

Francis a zâmbit absent şi s-a întins după o farfurie.

— Cred că voi sunteţi înnebuniţi după Red Sox.

— Da, a spus Francis, destul de mult. Însă se pare că nu câştigă niciodată, nu-i aşa?

— Uneori mai şi câştigă. Însă nu cred că o să apucăm să îi vedem vreodată luând campionatul.

Încă zăbovea pe acolo, încercând să se gândească la ce ar mai putea spune, când Henry şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la el.

— Stai jos, i-a spus el pe neaşteptate. Mănâncă şi tu ceva cu noi.

După câteva secunde de indecizie, băiatul şi-a tras un scaun, deşi a refuzat să mănânce ceva.

Sala de mese s-a închis la ora opt, ne-a spus el, şi deci nu mai erau şanse să vină cineva.

— Nu suntem lângă autostradă, a spus el în continuare. Pe aici oamenii merg devreme la culcare.

Am aflat că îl chema John Deacon şi era de vârsta mea. Avea douăzeci de ani şi terminase liceul Equinox chiar în Hoosatonic, în urmă cu doi ani. De când absolvise, ne-a spus el, a muncit la ferma unchiului său, iar slujba de ospătar era o chestie mai nouă, ceva care să facă iarna să treacă mai uşor.

— Asta e abia cea de-a treia săptămână de când sunt aici. Recunosc că îmi place. Mâncarea e bună, iar eu am mesele gratuite.

Henry, deşi de obicei îi dispreţuia şi era dispreţuit de cei şi pe cei care îi numea *hoi polloi* - o categorie care, în opinia lui, includea o gamă largă de persoane, de la tinerii cu casetofoanele date la maximum până la decanul de la Hampden, care era destul de bogat şi avea un doctorat în Studii Americane luat la Yale -, pentru oamenii săraci, simpli, mai de la ţară, avea o simpatie extraordinară. Era dispreţuit de funcţionarii de la Hampden, însă era admirat de îngrijitori, grădinari şi bucătari. Deşi nu îi trata ca pe nişte egali - nu trata pe nimeni ca pe un egal se purta admirabil cu ei. „Cred că suntem mult prea ipocriţi în ceea ce priveşte boala şi sărăcia decât erau oamenii din alte vremuri", îmi amintesc că ne-a spus odată Julian. „În America omul bogat încearcă să pretindă că cel sărac îi este egal din toate punctele de vedere, mai puţin din cel al banilor, lucru care este complet fals. Îşi mai aminteşte cineva definiţia justiţiei dată de Platon în *Republica* ? Justiţia într-o societate este atunci când fiecare nivel ierarhic lucrează unde îi e locul şi oamenii sunt mulţumiţi cu asta. Un sărac care încearcă să se ridice deasupra condiţiei sale îşi complică singur

existenţa. Iar săracii înţelepţi au ştiut dintotdeauna acest lucru, ca şi bogaţii înţelepţi."

Nu sunt pe deplin convins de veridicitatea acestei fraze, căci dacă astfel de lucruri sunt adevărate, eu unde mă situez? Tot la ştersul parbrizelor în Plano? însă nu încape nici o îndoială că Henry era atât de sigur de abilităţile sale şi de poziţia sa în lume şi se simţea atât de confortabil aşa, încât reuşea să îi facă pe toţi (chiar şi pe mine) să fie mulţumiţi de poziţia în care se află, indiferent care ar fi fost ea. De obicei oamenii săraci nu erau foarte impresionaţi de stilul lui Henry - poate doar într-un mod vag şi admirativ - şi, ca urmare, erau capabili să treacă peste aceste aspecte şi să îl perceapă pe Henry cel autentic, aşa cum îl ştiam eu: taciturn, politicos şi, în multe privinţe, la fel de simplu şi de sincer ca şi ei. Era o trăsătură pe care o împărtăşea cu Julian, şi el foarte admirat de localnicii care trăiau în jurul său, tot aşa cum ne place să ne imaginăm că era iubit Pliniu de săracii Comum şi Tifernum.

Pe parcursul întregii cine Henry şi băiatul au stat de vorbă în termenii cei mai intimi - şi, pentru mine, de neînţeles - despre împrejurimile Hampden-ului şi cele ale Hoosatonicului - zonări, dezvoltări, preţ pe acru, terenuri şi titluri de proprietate neclarificate, pământuri şi posesori de pământuri -, iar noi ne-am mâncat cina şi am ascultat. A fost o discuţie pe care ai fi putut s-o auzi la orice staţie de benzină sau magazin alimentar de la ţară; însă, curios, simpla ascultare a acelei discuţii m-a făcut foarte fericit şi împăcat cu lumea.

Gândind retrospectiv, mi se pare ciudat că moartea fermierului nu a determinat imaginaţia mea, atât de morbidă şi isterică, să o ia razna. Pot

să îmi imaginez cu uşurinţă extravaganţa de coşmaruri provocată de o asemenea experienţă (deschizând uşa unei clase din vis, văd o siluetă cu o cămaşă din flanel, fără chip, dar sprijinită macabru de catedră sau la tablă, întorcându-se pentru a se uita, rânjind, spre mine), dar cred că este semnificativ faptul că mă gândeam foarte rar la cele întâmplate şi numai atunci când îmi amintea cineva. Cred că şi ceilalţi erau la fel de puţin tulburaţi de eveniment, dacă nu chiar mai puţin decât mine, şi cea mai bună dovadă este faptul că toţi şi-au văzut de treabă în continuare multă vreme, degajaţi şi bine dispuşi. Oricât de monstruos ar fi fost, cadavrul în sine părea doar un motiv, ceva scos din întuneric de mintea unui regizor şi pus la picioarele lui Henry pentru a fi descoperit abia când se aprind reflectoarele pe scenă. Imaginea unei asemenea scene, uluitoare şi stupidă în grozăvia ei, n-a încetat nici o clipă să provoace un mic *frisson* de nelinişte, dar, cu toate acestea, părea ceva relativ inofensiv prin comparaţie cu foarte reala şi persistenta ameninţare pe care o reprezenta Bunny.

Bunny, cu toată aparenţa lui de fiinţă simpatică şi foarte echilibrată, avea de fapt un caracter destul de imprevizibil. Acest lucru se datora mai multor cauze, însă motivul de bază era faptul că nu era în stare să gândească înainte de a acţiona. Trecea prin viaţă ghidat numai de luminile difuze ale impulsurilor şi obişnuinţelor sale, încrezător în faptul că viaţa nu îi va rezerva obstacole de nedepăşit prin simpla forţă inerţială. Dar instinctele sale n-au funcţionat în noile împrejurări provocate de crimă. Acum, când vechile sale balize de orientare au fost reordonate de forţele întunericului, ca să spunem aşa, mecanismul de pilot automat cu ajutorul căruia naviga psihicul său devenise inutil. Cu punţile sub apă, el se-nvârtea fără nici o ţintă, eşuând pe

bancuri de nisip şi cârmind în tot felul de direcţii bizare.

Pentru un observator obişnuit, cred că părea aceeaşi persoană jovială care bătea oamenii pe spate, mânca Twinkies şi Ho-Ho în sala de lectură a bibliotecii şi împingea firimiturile în cotorul cărţii de greacă. Însă în spatele acestei faţade false aveau loc nişte schimbări distincte şi destul de rău prevestitoare, schimbări pe care eu le-am observat vag, dar care s-au evidenţiat din ce în ce mai mult odată cu trecerea timpului.

Din unele puncte de vedere, părea că nu se întâmplase absolut nimic. Mergeam cu toţii la cursuri, ne vedeam de greacă şi reuşiserăm să păstrăm impresia că lucrurile erau în regulă. La un moment dat m-a impresionat faptul că, deşi Bunny se afla într-o stare nervoasă critică, el continua să se comporte cu uşurinţă conform rutinei sale. Acum înţeleg, desigur, că de fapt rutina era cea care îl menţinea în formă. Era singurul său punct de echilibru şi se ţinea de el cu dinţii, cu o feroce tenacitate pavloviană, parţial datorită obişnuinţei, dar şi a faptului că nu avea cu ce să o înlocuiască. Cred că toţi ceilalţi au considerat că menţinerea vechilor ritualuri reprezenta de fapt la Bunny o şaradă creată în beneficiul lui, un fel de alinare; eu însă nu mi-am dat seama cât de profund era tulburat decât abia după următorul eveniment.

Eram într-un weekend, la casa de la ţară a lui Francis. În afară de tensiunea abia perceptibilă adusă de obicei la vremea respectivă de tot ce era legat de Bunny, lucrurile păreau a se desfăşura normal. În seara aceea, la cină, Bunny a fost într-o stare de bună dispoziţie. Când eu m-am dus sus să mă culc, el era încă jos, bând din vinul rămas de la cină şi jucând table cu Charles: Părea să fie cel pe care-l ştiam. La un moment dat însă, în toiul nopţii, am fost trezit de nişte zbierete puternice,

incoerente, care veneau de jos, din camera lui Henry.

M-am ridicat în pat şi am aprins lumina.

— Ţie nu îţi pasă de absolut nimic! l-am auzit pe Bunny urlând, apoi s-a auzit o bufnitură, ca şi cum nişte cărţi ar fi fost trântite de pe birou pe jos. Nu îţi pasă de absolut nimic în afară de tine, ticălosule! Tu şi toţi ceilalţi! Sunt curios ce ar crede Julian despre tine, ticălosule, dacă i-aş povesti câte ceva! *Nu mă atinge!* a mai strigat el. Pleacă!

S-au auzit şi alte bubuituri, ca şi cum mobila ar fi fost trântită jos, apoi vocea lui Henry, supărată şi violentă. Vocea lui Bunny i-a acoperit-o.

— *Haide, dă-i înainte!* a urlat el atât de tare, încât sunt convins că a trezit toată casa. Încearcă să mă opreşti. Nu mi-e frică de tine. Mi-e silă de tine, poponarule, nazistule, *evreu împuţit*!

Din nou o bubuitură, de data asta ca de lemn care se despică. O uşă trântită, nişte paşi grăbiţi pe hol. Apoi nişte plânsete înăbuşite, care s-au auzit o perioadă destul de îndelungată.

Pe la ora trei, când totul se liniştise şi eu mă pregăteam să mă culc din nou, am auzit nişte paşi pe hol, apoi un ciocănit în uşa mea. Era Henry.

— Dumnezeule! a spus el distrat, uitându-se prin camera mea la patul nedesfăcut şi la hainele aruncate jos, pe covor. Mă bucur că eşti treaz. Am văzut lumina aprinsă.

— Iisuse, ce s-a întâmplat?

Şi-a trecut mâna prin părul răvăşit.

— Tu ce crezi? a spus el, uitându-se prin mine, în gol. Sincer să fiu, nu ştiu. Cred că am făcut ceva de l-am enervat în halul ăsta, însă, să mă ierte

Dumnezeu, habar nu am ce. Stăteam şi citeam în camera mea şi a venit să îmi ceară un dicţionar. De fapt, m-a rugat să îi caut eu un cuvânt şi... ai cumva din întâmplare o aspirină?

M-am aşezat pe marginea patului şi m-am apucat să caut prin sertarul noptierei din camera mea, printre batistele şi ochelarii de citit şi broşurile de la cultul Christian Science, care aparţineau unui membru de sex feminin din familia lui Francis.

— Nu găsesc nici una, am spus eu. Dar ce s-a întâmplat?

A oftat şi s-a lăsat greoi pe un fotoliu.

— Am nişte aspirină la mine în cameră, intr-un buzunar mic de la sacou. Şi o cutiuţă de email pentru pastile. Şi ţigările. Ai putea să mi le aduci?

Era atât de palid şi de zguduit, încât m-am gândit că poate e bolnav.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu vreau să mă duc eu acolo.

— De ce nu?

— Pentru că Bunny doarme în patul meu.

M-am uitat la el.

— Ei bine, Iisuse, eu nu *am* de gând să...

A dat din mână obosit la cuvintele mele.

— E-n regulă. Pe cuvânt. Eu sunt prea enervat ca să mă duc. Doarme dus.

Am ieşit fără zgomot din camera mea şi m-am îndreptat spre cea a lui Henry. Camera lui Henry era ultima. Făcând o pauză în faţa uşii lui, cu o mână pe clanţă, l-am auzit pe Bunny sforăind.

În ciuda celor auzite ceva mai devreme, nu eram pregătit să văd acel spectacol: cărţile erau împrăştiate pe podea, noptiera era dărâmată, iar lângă perete se găseau resturile unui scaun negru

de Malacca. Abajurul lămpii se răsturnase, iar din cauza asta toată încăperea era luminată ciudat. În mijlocul camerei l-am găsit pe Bunny, cu faţa pe sacoul său din tweed, iar unul dintre picioare, în care mai avea un pantof, îi atârna de o parte a patului. Cu gura deschisă şi cu ochii umflaţi, de nerecunoscut fără ochelari, pufăia şi mormăia în somn. Am luat lucrurile lui Henry şi am plecat cât de repede am putut.

A doua zi Bunny a coborât destul de târziu, cu ochii adormiţi şi obosiţi, în timp ce eu, Francis şi gemenii eram la micul dejun. Nici nu a băgat în seamă saluturile noastre greoaie, de dimineaţă, ci s-a îndreptat direct spre dulapul din bucătărie şi şi-a făcut un castron cu fulgi Sugar Frosted Flakes, ca apoi să se aşeze fără nici un cuvânt la masă. În tăcerea care s-a aşternut l-am putut auzi pe domnul Hatch intrând pe uşa din faţă. Francis s-a scuzat şi a ieşit, apoi i-am auzit pe cei doi vorbind în hol, în timp ce Bunny îşi molfăia morocănos cerealele. Au trecut câteva minute. Mă uitam pe furiş la Bunny, care era aplecat deasupra castronului său, şi am zărit pe geam figura domnului Hatch, care se deplasa spre capătul grădinii, ducând cu sine la groapa de gunoi resturile rămase din scaunul negru de Malacca.

Deşi foarte supărătoare, aceste crize de isterie nu erau frecvente. Însă demonstrau extrem de clar gradul avansat de tulburare în care se afla Bunny şi cât de scârbos putea să devină în clipa în care era provocat. Cel mai supărat era pe Henry, care îl trădase şi care era mereu ţinta izbucnirilor sale. Totuşi, destul de ciudat, Henry era capabil să-l tolereze cel mai bine zi de zi. De ceilalţi era permanent iritat - mai mult sau mai puţin. Uneori mai exploda şi în faţa lui Francis, pe motiv că

acesta făcuse vreo remarcă răutăcioasă, sau devenea inexplicabil de nervos dacă Charles se oferea să îi facă cinste cu o îngheţată, însă cu Henry nu avea genul ăsta de iritări banale, arbitrare. Şi asta în ciuda faptului că Henry nu adopta aceeaşi atitudine defensivă ca toţi ceilalţi. De fiecare dată când se ajungea la subiectul croazierei în Franţa - şi subiectul era discutat de nenumărate ori -, Henry îi făcea pe plac numai de formă, iar răspunsurile sale erau mecanice şi forţate. Acea stare de anticipare a lui Bunny mi se părea mult mai îngrijorătoare decât orice izbucnire. Cum putea să se autoiluzioneze că excursia, chiar dacă ar fi avut loc, putea să fie altfel decât îngrozitoare? Bunny însă, vesel ca un pacient de la boli mintale, stătea şi trăncănea ore în şir despre fantasmagoriile sale legate de Riviera. Desigur, o făcea în ciuda încordării evidente a fălcii lui Henry sau a tăcerii rău prevestitoare care se aşternea când nu îl mai asculta nimeni şi stătea cu capul în mâini, uitându-se absent pe geam.

De cele mai multe ori dădea impresia că toată furia sublimată pe care o resimţea faţă de Henry şi-o revărsa pe restul lumii. Devenea insultător, nepoliticos şi gata să se ia la harţă cu aproape oricine îi ieşea în cale. Veşti privitoare la comportamentul său ajungeau pe diverse căi înapoi la noi. A aruncat cu un pantof după un hippiot care cânta în faţa ferestrei lui, i-a ameninţat cu bătaia pe vecini, pentru că dădeau muzica prea tare, iar pe una din funcţionarele de la oficiul de burse a numit-o troglodită. Aveam noroc, cred, că în amplul său cerc de cunoştinţe erau puţini cei pe care îi întâlnea regulat. Julian îl vedea pe Bunny la fel de des ca şi ceilalţi, însă relaţia lor nu se extindea dincolo de orele de curs. Mult mai problematică era prietenia lui cu un vechi coleg de şcoală, Cloke Rayburn, iar cea mai problematică o reprezenta cea cu Marion.

Marion, după cum ştiam noi toţi, îşi dădea seama de schimbarea din comportamentul lui Bunny la fel de clar ca şi noi şi era nedumerită şi iritată din pricina ei. Dacă ar fi văzut cum se comportă în compania noastră, şi-ar fi dat seama fără umbră de îndoială că nu ea e de vină. Ea însă se confrunta cu întâlniri ratate, schimbări de chef, morocăneală şi atacuri de furie iraţională, care aparent erau îndreptate chiar împotriva ei. Se vedea oare cu altă fată? Voia să se despartă de ea? O cunoştinţă de la Centrul Pedagogic pentru Preşcolari i-a spus Camillei că într-o zi, când era la lucru, Marion l-a sunat pe Bunny de şase ori şi că ultima dată el i-a trântit telefonul în nas.

— Doamne, fă-o să îi dea papucii! a spus Francis când a auzit, ridicându-şi privirea spre cer.

Nu s-a mai spus nimic altceva, însă noi toţi stăteam şi îi urmăream cu atenţie, rugându-ne să se întâmple asta. Dacă ar fi avut minte, Bunny şi-ar fi ţinut gura, însă acum, cu subconştientul lui dezlănţuit, care i se zbătea pe coridoarele găunoase ale craniului ca un liliac înnebunit, nu mai puteam fi siguri de ce i-ar fi putut trece prin cap.

Pe Cloke nu îl vedea aşa de des. El şi Bunny nu prea aveau nimic în comun, în afara faptului că fuseseră împreună la aceeaşi şcoală pregătitoare, iar Cloke, care umbla în anumite găşti şi se mai şi droga, era destul de preocupat de propria persoană şi nu manifesta nici o grijă legată de comportamentul lui Bunny, astfel că nu percepea nici o schimbare. Cloke stătea în clădirea de lângă mine, în Durbinstall (clădire poreclită Dalmane Hali şi care era centrul a ceea ce administraţia denumea „activităţi legate de droguri", iar orice vizită acolo era însoţită de explozii şi mici incendii, puse la cale de veterani singuratici sau de studenţii de la Chimie care îşi desfăşurau activitatea în subsolurile clădirii). Spre norocul nostru, stătea în camera din faţă, la parter.

Cum obloanele sale erau mereu ridicate, iar în imediata apropiere nu era nici urmă de copac, puteam să stăm liniştiţi pe veranda bibliotecii, care se afla cam la vreo sută cincizeci de metri mai încolo, şi să îl avem pe Bunny în vizor, clar şi limpede, încadrat de o fereastră luminoasă, în timp ce se uita cu gura căscată la nişte cărţi cu benzi desenate sau vorbea, dând din mâini, cu un Cloke invizibil pentru noi.

— Aş vrea să ştiu pe unde umblă, a spus Henry.

Dar de fapt era destul de simplu să afli pe unde umblă Bunny - cred că datorită faptului că şi el, la rândul său, nu voia să îi scape din ochi prea mult timp pe ceilalţi, în special pe Henry.

Dacă pe Henry îl trata cu respect, noi, toţi ceilalţi, eram obligaţi să îi suportăm zilnic toate crizele de furie. De cele mai multe ori era pur şi simplu enervant. De exemplu, în tiradele sale prost informate şi frecvente împotriva Bisericii Catolice. Familia lui Bunny era episcopaliană[22], iar părinţii mei, din câte ştiam eu, nu aparţineau nici unei confesiuni religioase, însă Henry, Francis şi gemenii erau catolici şi, deşi nici unul dintre ei nu prea se ducea la biserică, blasfemiile neobosite şi pline de ignoranţă ale lui Bunny îi enervau. Cu gemete şi oftaturi, spunea poveşti despre călugăriţe posedate de diavol, despre fete catolice preacurvite, despre preoţi pederaşti. („Şi apoi părintele Nu-ştiu-cum i-a spus băiatului de la altar - puştiul avea nouă ani, ce să mai vorbim, e în grupa mea de cercetaşi -, i-a spus deci lui Tim Mulrooney: «Fiule, vrei să îţi arăt unde dorm eu şi ceilalţi preoţi noaptea?»”) Inventa tot felul de poveşti scandaloase cu perversiuni despre diverşi papi, ne informa despre felurite aspecte din doctrina catolică, fabula despre conspiraţiile de la Vatican, ignorând contraatacurile categorice ale lui Henry şi comentariile lui Francis cu privire la dubioasa ascensiune socială a protestanţilor.

Cel mai îngrozitor era momentul în care i se punea pata pe o anumită persoană. Cu un simţ suprafiresc, ştia întotdeauna ce coardă să atingă şi care era momentul cel mai potrivit pentru a răni şi a enerva în cel mai înalt grad persoana respectivă. Charles, care era o fire foarte calmă şi se enerva greu, uneori era atât de iritat de aceste pledoarii anticatolice, încât ajungea să-i tremure ceaşca de ceai pe farfurioară. La fel, era destul de sensibil la remarcile legate de obiceiul său de a bea. De fapt, Charles bea într-adevăr mult. Noi toţi beam cam mult, totuşi, deşi nu pot să spun că el făcea excese, i-am simţit frecvent respiraţia mirosind a lichior la ore destul de ciudate, iar după-amiaza, atunci când treceam neanunţat pe la el, îl găseam cu un pahar în mână - lucru perfect explicabil, date fiind circumstanţele de atunci. Bunny însă făcea din asta un întreg spectacol, în care îşi manifesta îngrijorarea şi arunca remarci răutăcioase şi enervante despre beţivani şi alcoolici. Ţinea mereu discursuri despre consumul de cocteiluri al lui Charles. Îi lăsa în cutia poştală chestionare („Simţi uneori nevoia să bei pentru a putea face faţă zilei ?“), broşurele (un copil mic şi pistruiat se uită mirat la mama sa şi întreabă „Ce înseamnă *beţiv* ?“) şi anonime, iar o dată a ajuns aşa de departe, încât i-a dat numele la Asociaţia Alcoolicilor Anonimi din campus, astfel încât Charles a ajuns să fie sunat şi chiar vizitat de adepţii bine intenţionaţi ai programului în doisprezece paşi.

Cu Francis, pe de altă parte, lucrurile erau mai acute şi mai supărătoare. Deşi nimeni n-a zis nimic despre asta, cu toţii ştiam că Francis e homosexual. Cu toate că nu trăia în promiscuitate, din când în când mai dispărea în mod misterios de la vreo petrecere şi o dată, într-o după-amiază, când eram amândoi beţi şi singuri şi ne plimbam cu barca, deşi abia ne cunoscuserăm, mi-a făcut şi mie un avans destul de subtil, însă evident. Am scăpat o vâslă şi, în încercarea confuză de a o

recupera, i-am simţit degetele mângâindu-mi obrazul ca din întâmplare, deşi era ceva intenţionat. M-am uitat mirat la el şi i-am întâlnit privirea, apoi ne-am uitat câteva momente unul la altul, uitând complet de vâslă, în timp ce barca plutea în derivă. Eram foarte ruşinat şi mi-am întors privirea, când deodată, spre marea mea surprindere, Francis, văzându-mi disperarea, a izbucnit în râs.

— Nu? a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns uşurat.

Probabil că acest episod ar fi trebuit să răcească într-un fel relaţia noastră de prietenie, însă nu a fost aşa. Deşi nu cred că un om care şi-a dedicat atât de mult timp studierii clasicilor poate fi deranjat de homosexualitate, nici nu pot spune că nu sunt deranjat când mă priveşte direct. Deşi mi-a plăcut foarte mult de Francis ca persoană, în preajma lui m-am simţit mereu destul de nervos, dar ironia face că tocmai acest avans al lui a detensionat atmosfera dintre noi. Presupun că ştiusem că era inevitabil şi îmi era groază de acel moment. Odată momentul depăşit, mă simţeam foarte bine şi singur cu el, ba chiar şi în cele mai dubioase situaţii - când eram beţi, de exemplu, sau în apartamentul său sau chiar înghesuiţi în maşină, pe bancheta din spate.

Cu Francis şi Bunny era însă altă poveste. Se înţelegeau destul de bine în prezenţa altora, dar dacă stătea cineva mai mult pe lângă unul din ei, putea să îşi dea seama cu uşurinţă că rar făceau ceva împreună şi aproape niciodată nu rămâneau singuri. Ştiam motivul acestei atitudini; îl ştiam cu toţii. Cu toate astea, nu mi-a trecut niciodată prin cap că nu ţineau cu adevărat unul la altul - sigur, la un anumit nivel - şi nici că glumele pline de răutate ale lui Bunny ascundeau, destul de ciudat, o înverşunare răutăcioasă şi foarte bine definită, îndreptată împotriva lui Francis.

Presupun că şocul înţelegerii unei situaţii este cel mai dureros dintre toate. Nu am bănuit niciodată că remarcile haioase ale lui Bunny, departe de a fi pur şi simplu ironice, erau de fapt mai mult decât serioase.

Nu că Francis, în condiţii normale, nu ar fi fost capabil să îşi poarte şi singur de grijă. Avea o fire destul de repezită şi o limbă suficient de ascuţită, dar, deşi ar fi putut oricând să îl pună pe Bunny la punct, avea o reţinere - fapt altfel uşor de înţeles. Cu toţii eram conştienţi de fiola metaforică de nitroglicerină pe care Bunny o avea la el zi şi noapte şi pe care, din când în când, ne-o arăta şi nouă, ca nu cumva să uite cineva că ea exista acolo. Iar Bunny avea puterea să o trântească de podea oricând avea chef.

Nu prea îmi vine să povestesc despre toate lucrurile îngrozitoare pe care i le-a făcut lui Francis - glumele ordinare, remarcile despre homosexuali şi travestiţi, întrebările umilitoare, adresate în public şi legate de preferinţele şi practicile lui sexuale, întrebări cu detalii incredibile, cum ar fi despre clisme, picioare lungi şi becuri cu lumină incandescentă.

— *Măcar o dată!* mi-l amintesc pe Francis scrâşnind printre dinţi. Măcar o dată mi-ar plăcea să...

Dar nu era absolut nimic de zis sau de făcut.

Probabil cineva ar putea crede că la vremea aceea eu, fiind cât se poate de inocent în ceea ce priveşte crima împotriva lui Bunny sau a umanităţii în general, nu eram deloc ţinta acelor dezlănţuiri de furie din partea lui. Din păcate însă, eram - din păcate pentru el mai degrabă decât pentru mine. Cum putea oare să fie atât de orb încât să nu vadă cât de periculos era să îşi îndepărteze singurul său posibil aliat? Căci,

indiferent cât de ataşat aş fi fost de ceilalţi, eram ataşat şi de Bunny şi nu m-aş fi grăbit să mă alătur lor dacă el nu s-ar fi comportat în halul ăsta cu mine. Probabil că în mintea lui această atitudine se justifica prin gelozie, întrucât poziţia sa în cadrul grupului a început să se şubrezească aproximativ atunci când am apărut eu. Resentimentul său era meschin şi copilăros şi probabil că nu ar fi ieşit la suprafaţă dacă Bunny nu ar fi căzut într-o astfel de stare paranoică, incapabil să mai distingă prietenii de duşmani.

Treptat-treptat, am ajuns să am oroare de el. Cu un simţ nemilos, ca de câine de vânătoare, adulmeca orice urmă a slăbiciunilor mele, pe care eu încercam cu disperare să le ţin ascunse. Avea obiceiul să joace cu mine diferite jocuri repetitive şi sadice. Încerca mereu să mă încurce în lanţul de minciuni proprii.

— Ce cravată minunată! îmi spunea. E de la Hermes, nu?

Apoi se-ntindea peste masă şi o întorcea, arătându-i marca umilă.

Sau, în mijlocul unei discuţii, mă întreba din senin:

— Richard, prietene, cum se face că nu ţii nici o poză cu familia ta pe aici?

Mă ataca mereu cu genul ăsta de detalii. Camera sa era plină cu poze de familie perfecte şi toate arătau de parcă ar fi fost nişte reclame: Bunny şi fraţii săi fluturând bâte de *lacrosse*[23] pe un teren alb şi negru, luminat, Crăciunurile în familie, cu nişte părinţi distinşi, în halate foarte scumpe, cinci copilaşi blonzi, în pijamale identice, făcând tumbe pe jos cu un cocker spaniol şi un trenuleţ ridicol de luxos, plus un brad somptuos înălţat pe fundal, sau mama lui Bunny la primul ei bal, sfidătoare şi îmbrăcată cu o capă de nurcă albă.

— Ce? întreba el cu o inocenţă batjocoritoare. Nu aveţi aparate de fotografiat în California? Sau nu vrei ca prietenii tăi să-ţi vadă mama în pantaloni de poliester? Unde au făcut părinţii tăi şcoala? continua el, întrerupându-mă înainte ca eu să pot riposta. Au fost pe la Ivy League? Sau au făcut studii la vreo universitate de stat, pe undeva?

Era cea mai nedreaptă formă de cruzime. Minciunile spuse de mine despre familia mea mi se păreau bune, însă nu făceau faţă unor asemenea atacuri. Nici unul dintre părinţii mei nu terminase liceul şi mama chiar îşi cumpăra costume cu pantaloni de la reduceri la magazinele de fabrică. Iar în singura poză pe care o aveam cu mama - un instantaneu -, ea se vedea destul de neclar, făcând ochii mici spre aparatul de fotografiat, cu o mână pe gardul anticiclon şi cu cealaltă mână pe noua maşină de tuns iarba a lui tata. Ăsta a fost şi motivul pentru care îmi fusese trimisă acea fotografie, mama crezând că m-ar interesa noua achiziţie. Am păstrat-o pentru că era singura poză pe care o aveam cu ea. Am pus-o într-un dicţionar Webster (la litera M, de la „mama") de pe biroul meu. Dar într-o zi m-am sculat noaptea din pat, temându-mă că Bunny avea să o găsească în timp ce cotrobăia pe la mine prin cameră. Nici un loc nu părea destul de sigur pentru a o ascunde. În cele din urmă am ars-o în scrumieră.

Dincolo de faptul că astfel de unelte inchizitoriale erau destul de neplăcute în particular, nu pot descrie în cuvinte câtă groază îmi provocau când Bunny prefera să joace acest joc în public. Acum Bunny e mort, *requiescat in pace*[24] însă cât voi trăi nu voi uita o fază plină de sadism la care m-a supus o dată, când eram la gemeni acasă.

Cu câteva zile mai înainte m-a tot întrebat unde făcusem şcoala pregătitoare. Nu ştiu de ce nu i-am spus pur şi simplu adevărul - că fusesem la o şcoală publică din Plano. Francis fusese la o

mulţime de şcoli de elită din Anglia şi Elveţia, iar Henry fusese la una de acelaşi nivel, însă din America, înainte să renunţe de tot, în clasa a unsprezecea. Gemenii însă au fost la o şcoală de provincie din Roanoke şi până şi mult aclamata şcoală Saint Jerome's a lui Bunny nu era altceva decât o şcoală ajutătoare scumpă, ca acelea pe care le vezi prin anunţurile de pe spatele copertei de la *Town and Country,* care oferă asistenţă specializată pentru cei cu dificultăţi de învăţare. Dat fiind contextul, şcoala mea nu era de lepădat. Cu toate acestea, am evitat întrebările cât de mult am putut, până când, încolţit şi disperat, i-am spus că am fost la Renfrew Hall, care e de fapt o şcoală sportivă de băieţi din apropiere de San Francisco. Acest răspuns părea să-l fi satisfăcut, dar puţin mai târziu şi, spre disperarea mea, de faţă cu toată lumea, a deschis iar subiectul.

— Aşadar ai fost la Renfrew, a spus el pe un ton amical, întorcându-se cu faţa spre mine, cu gura plină de fistic.

— Da.

— Şi când ai terminat?

I-am furnizat adevărata dată a absolvirii mele.

— Aha, a spus el, mestecând de zor. Deci ai fost în generaţie cu Von Raumer.

— Ce?

— Cu Alee. Alee Von Raumer. Din San Francisco. Un prieten de-al lui Cloke. Era în cameră ieri şi am vorbit şi noi. Mulţi absolvenţi de la Renfrew au ajuns la Hampden.

Nu am mai spus nimic, sperând că o s-o lase aşa cum a căzut.

— Deci îi ştii pe Alee şi pe ceilalţi.

— Mmm... vag, am spus eu.

— Ciudat. El a spus că nu îşi aminteşte de tine, a răspuns Bunny în timp ce s-a întins să mai ia un pumn de fistic, nedezlipindu-şi însă ochii de pe mine. Deloc.

— E o şcoală mare.

Şi-a dres glasul.

— Chiar crezi asta?

— Da.

— Von Raumer mi-a spus că e mică. Doar vreo două sute de oameni.

Bunny a făcut o pauză, timp în care şi-a mai aruncat în gură un pumn de fistic, începând să mestece în timp ce vorbea.

— În ce cămin ziceai că ai stat?

— Nu ai de unde să îl ştii.

— Von Raumer mi-a spus să te întreb.

— Ce importanţă ar avea?

— Nici una. Chiar nici una, prietene, a spus Bunny încântat. Doar că e un pic cam ciudat, *n'est-ce pas*? Tu şi cu Alee aţi fost acolo, împreună, patru ani, într-un loc aşa de mic ca Renfrew, şi el nu te-a văzut niciodată.

— Eu am fost acolo doar pentru doi ani.

— Şi cum se face că nu eşti în albumul promoţiei ?

— Ba sunt.

— Nu, nu eşti.

Gemenii au părut surprinşi. Henry şi-a întors capul, prefăcându-se că nu ascultă. Apoi i s-a adresat dintr-odată lui Bunny, fără să-şi întoarcă deloc capul spre noi:

— Cum de ştii *tu* dacă a fost sau nu în albumul promoţiei ?

— Eu însumi nu cred că am apărut niciodată în vreun album toată viaţă mea, a spus Francis

nervos. Nu suport să mi se facă poze. De fiecare dată când încerc...

Bunny nu îi dădu nici o atenţie. Se lăsă pe spătarul scaunului.

— Haide, îmi aruncă el. Îţi dau cinci dolari dacă îmi poţi spune numele căminului în care ai stat.

Mă ţintuia cu privirea. Avea ochii strălucitori, pătrunşi de o plăcere diabolică. Am spus ceva incoerent şi apoi, consternat, m-am ridicat şi m-am dus la bucătărie ca să-mi iau un pahar cu apă. Sprijinindu-mă pe chiuvetă, am dus paharul la tâmplă. În sufragerie Francis a spus ceva în şoaptă, apoi Bunny a râs tăios. Am turnat apa în chiuvetă şi apoi am dat drumul la robinet, ca să nu mai fiu nevoit să ascult.

Cum se face că o minte complexă, alertă şi delicat calibrată, ca a mea, s-a putut reface perfect după un şoc cum a fost crima, în timp ce mintea lui Bunny, mult mai zdravănă şi mai comună, a fost zdruncinată cu totul ? încă mă mai gândesc la asta uneori. Dacă tot ceea ce ar fi vrut Bunny cu adevărat ar fi fost răzbunarea, ar fi putut s-o obţină destul de uşor şi fără să se expună riscului. Ce-şi imaginase că avea de câştigat din această tortură lentă şi cu potenţial exploziv? Oare avea în minte vreun scop, vreo ţintă? Sau acţiunile sale erau la fel de inexplicabile şi pentru el însuşi ca şi pentru noi?

Sau poate că nu erau chiar aşa de inexplicabile. Pentru că lucrul cel mai rău legat de asta, cum remarcase o dată Camilla, nu era faptul că Bunny suferise o totală schimbare de personalitate, o ruptură de tip schizofrenic, ci că elementele variate şi neplăcute ale personalităţii sale, pe care înainte de-abia le întrezărisem, se

orchestraseră şi se amplificaseră la un nivel de potenţial uimitor. Oricât de neplăcut ar fi fost comportamentul său, mai văzusem astea la el şi înainte, doar că într-o formă mai diluată şi mai puţin virulentă. Chiar şi în vremurile fericite de demult făcea glume pe seama accentului meu

Californian, a paltonului meu luat de la *second hand* şi a camerei mele lipsite de *bibelots* cu gust, dar le făcea într-un mod atât de nevinovat, încât nu puteam decât să râd. („Dumnezeule, Richard!“ spunea, ridicând una din vechile mele marionete şi trăgându-şi-o pe degete. „Ce e cu voi, puştii californieni ? Cu cât sunteţi mai bogaţi, cu atât păreţi mai de proastă calitate. Nici măcar la frizer nu mergeţi. Până să îmi dau eu seama, vei avea părul până la umeri şi te vei furişa prin zonă în zdrenţe, ca Howard Hughes!“) Niciodată nu mi-a trecut prin cap să mă simt jignit. Ăsta era Bunny, prietenul meu, care avea chiar mai puţini bani de buzunar decât mine şi pantalonii rupţi în tur. Dar o mare parte din oroarea pe care o simţeam acum faţă de comportamentul lui provenea din faptul că era atât de asemănător cu vechiul şi îndrăgitul mod în care obişnuia să mă tachineze, iar eu eram atât de nedumerit şi de furios pe această bruscă încălcare a regulilor, ca şi cum, dacă am fi avut obiceiul să boxăm prieteneşte, m-ar fi prins într-un colţ şi brusc m-ar fi bătut măr, lăsându-mă pe jumătate mort.

Adunând toate aceste amintiri neplăcute, am văzut că din vechiul Bunny, cel pe care îl ştiam şi îl iubeam, rămăsese foarte puţin. Uneori, când îl vedeam de la distanţă, cu mâinile în buzunare, fluierând şi mergând sprinţar, cum făcea el, mă copleşea un sentiment puternic de afecţiune amestecată cu regret. L-am iertat de peste o sută de ori şi niciodată pe baza a mai mult de atât: o privire, un gest, o anumită aplecare a capului. Atunci părea imposibil să se supere cineva pe el,

orice ar fi făcut. Din nefericire, acestea erau deseori momentele când se hotăra să atace. Putea fi amabil, încântător, să discute în vechea lui manieră, dar nu pierdea ocazia unei lovituri bine ţintite: se lăsa pe spate în scaun şi scotea din el ceva atât de oribil, de mârşav, de imposibil de contracarat, încât îmi promiteam să nu uit şi să nu-l mai iert vreodată. Mi-am încălcat promisiunea de nenumărate ori. Eram pe punctul de a spune că a existat o promisiune de care a trebuit să mă ţin, dar nu a fost aşa. Nici azi nu pot spune că am rămas supărat pe el. De fapt, nu pot să mă gândesc la ceva ce mi-ar plăcea mai mult decât să-l văd intrând acum în cameră, cu ochelarii aburiţi şi mirosind a lână umedă, scuturându-şi ploaia din păr ca un căţel bătrân şi spunându-mi:

— Dickie, băiatule, ce ai în seara asta de băut pentru un bătrân însetat?

Ne place să credem că acea veche platitudine care spune că *amor vincit omnia* înseamnă ceva. Dar dacă am învăţat vreun lucru în scurta şi trista mea viaţă, este că platitudinea aceea e o minciună. Dragostea nu învinge totul. Şi oricine crede altceva e un prost.

Pe Camilla o chinuia pentru simplul fapt că era fată. În anumite privinţe, ea era cea mai vulnerabilă ţintă a lui, fără să aibă vreo vină, ci doar pentru că în Elada, în lumea antică grecească în general, femeile sunt creaturi inferioare, mai bine de văzut decât de auzit. Acest sentiment dominator printre argonauţi este atât de universal, încât se regăseşte în însăşi plămada limbii. Nu pot să mă gândesc la o ilustrare mai bună a acestui adevăr decât aceea că în gramatica grecească una din primele axiome pe care le-am învăţat este că

bărbaţii au prieteni, femeile au rude şi animalele au propria lor specie.

Bunny agrea acest punct de vedere nu datorită vreunui impuls înspre puritatea elenistică, ci din simplă meschinărie. Nu-i plăceau femeile, nu îl încânta compania lor şi chiar Marion, deşi proclamată chiar de el ca fiind *raison d'etre* a sa, era tolerată cu greu în postura de concubină. Cu Camilla era forţat să îşi asume o poziţie mai paternalistă, aplecându-se asupra ei cu bunăvoinţă, la fel ca un tătic bătrân asupra copilului mai prostuţ. Ni se plângea nouă, celorlalţi, că ea era sub nivelul lui, reprezentând un impediment în calea unei burse academice serioase. Toţi găseam acest lucru destul de amuzant. Ca să fim cinstiţi, nici unul dintre noi - nici măcar cei mai inteligenţi - nu eram destinaţi reuşitelor academice în anii următori. Francis era prea leneş, Charles prea difuz, iar Henry prea excentric şi ciudat în general, un fel de Mycroft Holmes al filologiei clasice. Camilla nu era nici ea diferită, preferând în secret, ca şi mine, deliciile uşoare ale literaturii engleze în locul trudei cu greaca. Mai amuzant era faptul că săracul Bunny se arăta îngrijorat în legătură cu capacităţile intelectuale ale altora.

Fiind singura de genul feminin în ceea ce era de fapt un club al băieţilor, Camillei trebuie să-i fi fost greu. În mod miraculos, nu a devenit, în compensaţie, severă şi certăreaţă. Era încă o copilă, o copilă adorabilă, care se aşeza pe pat şi mânca ciocolată, o copilă al cărei păr mirosea a zambile şi ale cărei eşarfe fluturau uşor în vânt. Dar oricât de ciudată şi de minunată era, un fuior de mătase într-o pădure de lână neagră, nu era totuşi o creatură fragilă, aşa cum ar fi putut să pară. În multe privinţe era la fel de calmă şi de competentă ca şi Henry, era încăpăţânată şi solitară în obiceiurile ei şi în multe privinţe era şi la fel de rezervată. La ţară nu era deloc neobişnuit să

descoperi că a dispărut, a plecat de una singură la lac sau poate jos, în pivniţă, unde am găsit-o o dată şezând pe sania cea mare abandonată acolo şi citind, cu haina de blană pusă peste genunchi. Lucrurile ar fi fost teribil de ciudate şi dezechilibrate fără ea. Ea era regina care încheia suita valeţilor întunecaţi, a regelui sumbru şi a jokerului.

Dacă îi găseam pe gemeni atât de fascinanţi, cred că asta se datora faptului că aveau ceva uşor inexplicabil, ceva ce eram mereu pe punctul de a descoperi, dar nu am făcut-o niciodată. Charles, cu sufletul lui blând şi uşor visător, era un fel de enigmă, dar Camilla era misterul veritabil, seiful pe care în nici un caz nu aş fi putut să îl deschid. Niciodată nu eram sigur de ceea ce gândea în legătură cu ceva şi ştiam că lui Bunny i se părea şi mai impenetrabilă decât mie. În vremurile bune o jignise deseori grosolan, deşi fără să vrea. Odată ce lucrurile s-au înrăutăţit, a încercat s-o insulte şi să o minimalizeze în nenumărate moduri, de cele mai multe ori neatingându-şi însă scopul. Camilla era insensibilă la remarcile referitoare la felul cum arăta. Îi înfrunta privirea fără să clipească atunci când el spunea cele mai umilitoare şi mai vulgare glume, râdea când Bunny încerca să-i insulte gusturile sau inteligenţa, îi ignora discursurile frecvente, impregnate cu citate erudite pe care le găsise cu mare trudă, toate subliniind faptul că femeile îi erau categoric inferioare, nefiind făcute - aşa cum era el - pentru filosofie şi artă şi gândire elevată, ci pentru a atrage un soţ şi a ţine o casă.

O singură dată l-am văzut pe Bunny atingând-o pe Camilla într-un punct sensibil. Eram în apartamentul gemenilor şi era foarte târziu. Din fericire, Charles ieşise cu Henry să ia gheaţă. Băuse mult şi dacă ar fi fost şi el de faţă, atunci lucrurile ar fi scăpat cu siguranţă de sub control.

Bunny era atât de beat, încât abia se ţinea pe picioare. Se comportase acceptabil cam toată seara, dar acum se întoarse dintr-odată înspre Camilla şi îi spuse:

— Cum se face că voi doi locuiţi împreună?

Ea dădu scurt dintr-un umăr, în felul ăla ciudat al gemenilor.

— Poftim ?

— E convenabil, răspunse Camilla. Şi e ieftin.

— Ei bine, eu cred că e al naibii de ciudat!

— Am trăit cu Charles toată viaţa mea.

— Nu aveţi prea multă intimitate, nu-i aşa? Un loc mic ca ăsta... Unul peste altul tot timpul?

— E un apartament cu două dormitoare.

— Şi când te simţi singură în mijlocul nopţii ?

A urmat o scurtă tăcere.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, spuse ea rece ca gheaţa.

— Ba înţelegi, îi răspunse Bunny. Convenabil pe naiba! Şi e şi cumva clasic. Grecii ăia stăteau cu fraţii şi surorile lor, aşa cum nu mai făcea nimeni altcineva... Hopa! spuse apoi, trăgând paharul de whisky, care era pe punctul de a cădea de pe marginea fotoliului. Desigur, e împotriva legii şi aşa mai departe. Dar ce contează asta pentru tine! Dacă tot încâlci o regulă, mai bine le încâlci pe toate, nu?

Am fost şocat. Eu şi Francis stăteam şi ne uitam la el cum îşi goleşte distrat paharul şi se întinde din nou după sticlă.

Spre marea, marea mea surprindere, Camilla a răspuns acru:

— Nu trebuie să presupui că mă culc cu fratele meu doar pentru că nu mă culc cu *tine.*

Bunny a râs răutăcios şi înfundat.

— Nu m-aş culca cu tine, fetiţo, nici dacă m-ai plăti. Nici pentru tot aurul din lume, i-a răspuns el.

Camilla s-a uitat la el fără absolut nici o expresie în ochii ei deschişi la culoare. Apoi s-a ridicat şi s-a dus în bucătărie, lăsându-ne pe mine şi pe Francis în cea mai chinuitoare tăcere pe care am trăit-o vreodată.

Jigniri legate de religie, crize de temperament, insulte, constrângeri, datorii - toate sunt chestii mărunte, jalnice şi de-a dreptul iritante, lucruri destul de minore la prima vedere, incapabile să determine cinci oameni să omoare pe cineva. Dar, dacă îmi permiteţi să vă spun, abia după ce am omorât un om mi-am dat seama cât de insidios şi de complex este un astfel de act. Nu e provocat neapărat de un motiv dramatic. Ar fi mult prea simplu să îl asociem unui asemenea motiv. Desigur, a existat unul. Însă instinctul de conservare nu e atât de puternic cum pare. Pericolul pe care îl reprezenta Bunny nu era unul iminent, ci unul lent, care se cocea şi care, teoretic, ar fi putut să fie amânat sau manifestat într-o mulţime de modalităţi. Nu-mi vine greu să-mi imaginez cum, la locul şi ora stabilite, am fi putut deveni brusc nerăbdători să reevaluăm situaţia şi poate chiar să acordăm o graţiere de ultim moment. Frica pentru propriile noastre vieţi ne-ar fi putut determina să îl conducem la eşafod şi chiar să-i punem ştreangul de gât, dar aveam nevoie de un motiv mult mai presant ca să ajungem să îi tragem scaunul de sub picioare.

Fără să îşi dea seama, Bunny ne-a oferit motivul necesar. Aş vrea să pot afirma că am ajuns să fac acest lucru dintr-un motiv copleşitor şi tragic. Dar cred că aş minţi dacă aş spune aşa ceva,

dacă v-aş face să credeţi că am avut un asemenea motiv în după-amiaza aceea de duminică din aprilie.

O întrebare interesantă: la ce m-am gândit în clipa când i-am văzut ochii deschizându-i-se larg şi nevenindu-i să creadă („Haide, voi glumiţi, nu?“) pentru ceea ce urma să însemne ultima dată? Cu siguranţă nu la faptul că îmi ajutam prietenii să se salveze, nici la frică şi nici la sentimentul de vinovăţie, ci la lucruri mărunte: insulte, batjocuri, răutăţi. La sutele de umilinţe nerăzbunate, adunate în mine în ultimele luni. La asta m-am gândit; la nimic altceva. Numai datorită lor am fost în stare să mă uit la el fără nici cea mai mică urmă de milă sau regret în timp ce s-a balansat pe marginea prăpastiei pentru un moment destul de lung, dând din mâini şi rostogolindu-şi ochii, ca un comediant de film mut alunecând pe o coajă de banană, înainte să cadă pe spate şi să îşi găsească moartea.

Bănuiam că Henry are un plan. Nu ştiam însă care era acesta. Dispărea tot timpul, spunând că are treburi de rezolvat, treburi misterioase, şi probabil că majoritatea erau mai mult sau mai puţin aceleaşi. Deja doream să cred că exista cel puţin cineva care se ocupa de asta, că e cineva care controlează situaţia. Refuza în mod repetat să răspundă la uşă chiar şi în toiul nopţii, când se vedea lumină la fereastra sa, iar eu ştiam că e acasă. Nu de puţine ori ajungea la masă noaptea târziu, cu pantofii uzi, cu părul ciufulit de vânt şi plin de noroi pe manşetele pantalonilor săi negri, de obicei îngrijiţi. Pe bancheta din spate a maşinii apăreau o grămadă de cărţi misterioase, scrise în limbi din Orientul Apropiat, care se asemănau cu araba şi care purtau ştampila bibliotecii Colegiului Williams. Chestia asta era destul de derutantă,

pentru că nu cred că putea să citească în arabă şi, din câte mai ştiam eu, nu avea nici permis la biblioteca de la Colegiul Williams. Uitându-mă pe furiş la fişa uneia dintre ele, am văzut că ultima persoană care o împrumutase fusese un anume F. Lockett, în 1929.

Probabil cel mai ciudat lucru l-am văzut într-o zi când mă întorceam la Hampden cu Judy Poovey, care m-a luat cu maşina. Am vrut să îmi duc nişte haine la curăţătorie şi Judy, care mergea în oraş, s-a oferit să mă ducă. Ne-am rezolvat toate treburile - ca să nu mai spun de cantitatea industrială de cocaină trasă în parcarea de la Burger King - şi stăteam la semafor în Corvette, aşteptând să se facă verde şi ascultând un cântec oribil *(Free Bird)* pe postul de radio al Manchesterului. Judy trăncănea întruna, de parcă ar fi avut creierul plin de cocaină - cum îl şi avea -, despre doi ţipi pe care îi cunoştea şi care au făcut amor în Food King („Chiar în magazin, la raionul de mâncăruri congelate!“), când s-a uitat pe geamul din dreptul ei şi a râs.

— Uită-te! Tipul ăla de colo nu e prietenul tău, ochelaristul ?

Mirat, m-am aplecat în faţă. Chiar pe cealaltă parte a străzii era un magazin mic, plin de tobe africane, tapiserii şi canistre cu afrodiziace, ierburi şi poţiuni. Nu mai văzusem pe nimeni intrând acolo, cu excepţia unui hippiot mai bătrân, cu ochelari rotunzi, şi el absolvent de la Hampden, care era de fapt proprietarul. Dar acum, spre surprinderea mea, l-am văzut intrând pe Henry, în costumul său negru, cu umbrelă şi tot restul, printre hărţi ale cerului şi unicorni. Stătea la tejghea şi se uita pe o foaie. Hippiotul a început să îi spună ceva, dar Henry, tăindu-i elanul, a arătat undeva în spatele tejghelei. Hippiotul a dat din umeri şi-a luat sticla de pe raft. Am stat şi m-am uitat la ei cu respiraţia tăiată.

— De ce crezi că s-a dus *el* acolo să îl hărţuiască pe săracul Cap de Mort? Apropo, magazinul ăsta e de doi bani. Am intrat şi eu o dată, căutând un cântar, şi nu avea nici unul, doar nişte boluri de cristal şi alte prostii. Ştii cântarul ăla verde, de plastic... Alo!!! Tu nu mă *asculţi*? mi-a spus ea când a văzut că încă mă uitam pe geam. (Hippiotul se aplecase şi căuta ceva sub tejghea.) Vrei să trag un claxon sau ceva de genul ăsta?

— *Nu!* am ţipat eu, nervos din cauza cocainei, şi i-am dat mâna la o parte de pe claxon.

— Of, *Dumnezeule,* nu mă mai speria atât de tare!

Şi-a dus mâna la piept.

— La dracu', mă faci să îmi zboare creierii. Cocaina era îndoită cu alt drog, cred. Bine, bine, a mai spus ea iritată în timp ce semaforul a trecut la lumina verde, iar camionul din spatele nostru a început să claxoneze.

Cărţi arăbeşti furate? Un magazin ciudat din Hampden? Nu reuşeam să îmi dau seama ce făcea Henry, însă oricât de lipsite de legătură erau acţiunile sale, eu aveam o încredere copilărească în el, aşa cum avea domnul Watson în timp ce urmărea acţiunile mult mai ilustrului său prieten, şi aşteptam ca desenul să capete contur.

Ceea ce s-a şi întâmplat după câteva zile.

Într-o seară de marţi, pe la douăsprezece şi jumătate, când îmi pusesem pijamaua şi încercam să mă tund în oglindă cu ajutorul unei forfecuţe de unghii (nu prea îmi reuşea - freza obţinută era mereu una ţepoasă şi copilărească, gen Arthur Rimbaud), am auzit deodată o bătaie în uşă. Am răspuns, ţinând în mână oglinda şi forfecuţa. Era Henry.

— Ah, bună, am spus eu. Intră.

Păşind cu grijă peste smocurile prăfuite de păr şaten, Henry s-a aşezat la birou. Uitându-mă în oglindă din profil, eu m-am întors la munca mea cu forfecuţa.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, apucându-mă să îmi tai o şuviţă mai lungă de deasupra urechii.

— Ai studiat un timp medicina, nu?

Ştiam că această introducere avea să ducă la un şir de întrebări legate de sănătate. Singurul an pregătitor pentru Medicină făcut de mine nu-mi oferea decât nişte cunoştinţe vagi, asta în cel mai bun caz, dar ceilalţi, care nu aveau habar de medicină şi considerau disciplina *per se,* nu ca pe o ştiinţă, ci mai degrabă ca pe o formă de magie benefică, îmi cereau în mod constant opinia în legătură cu toate durerile de care sufereau, cu aceeaşi seriozitate cu care o făceau când se duceau la un consult medical oficial. Ignoranţa lor varia de la o naivitate înduioşătoare la una şocantă. Henry, care fusese bolnav de atâtea ori, ştia mai multe decât ceilalţi, însă şi el mă surprindea uneori cu întrebări cât se poate de serioase legate de umori şi de bilă.

— Eşti bolnav? l-am întrebat eu, uitându-mă cu un ochi la reflexia lui în oglindă.

— Am nevoie de o formulă pentru o doză.

— Ce vrei să spui prin o formulă pentru o doză? O doză de ce?

— Există o formulă, nu? Există o formulă aritmetică de administrare a unui medicament în funcţie de înălţime şi greutate sau ceva de genul ăsta?

— Depinde de medicament, i-am răspuns eu. Nu pot să îţi spun ceva clar. Pentru chestia asta trebuie să te uiţi în *îndrumarul medicilor.*

— Nu pot face aşa ceva.

— E foarte uşor de utilizat.

— Nu la asta mă refer. Nu e în *îndrumarul medicilor.*

— M-ar surprinde să nu găseşti ceva acolo.

Pentru puţin timp nu s-a auzit decât foarfecă mea. În cele din urmă Henry a zis:

— Nu-nţelegi. Nu e ceva folosit de doctori în mod frecvent.

Am lăsat foarfecă jos şi m-am uitat la chipul lui reflectat în oglindă.

— Dumnezeule, Henry! Ce ai luat? LSD sau ce?

— Să zicem că asta ar fi, a răspuns el calm.

Am lăsat jos oglinda şi m-am întors să mă uit la el.

— Henry, nu cred că e o idee foarte bună. Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar şi eu am luat la un moment dat LSD. Asta se întâmpla în al doilea an de liceu. A fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată.

— Ştiu că e greu să dozezi concentraţia unui astfel de drog, a spus el plat. Dar să presupunem că avem anumite cunoştinţe empirice. Să mai spunem că ştim că o cantitate din drogul X este suficient de puternică pentru a afecta un animal oarecare de vreo patruzeci de kilograme. Atunci o cantitate mai mare ar fi suficientă pentru a-l omorî. Mi-am dat seama care e formula brută, însă tot mai există nişte distincţii fine. Deci, ştiind aceste lucruri, cum pot calcula restul ?

M-am rezemat de dulap şi m-am uitat la el, uitând complet de tunsoarea mea.

— Hai să vedem ce ai.

— Câteva secunde s-a uitat intens la mine, apoi şi-a băgat mâna în buzunar. Când a deschis pumnul,

nu mi-a venit să cred. Apoi am făcut un pas înainte. Avea în palmă o ciupercă de culoare deschisă, cu un picior subţire.

— *Amanita caesaria,* a spus el. Nu e ceea ce crezi, a adăugat când mi-a văzut expresia feţei.

— Ştiu ce este *Amanita.*

— Nu toate sunt otrăvitoare. Asta e inofensivă.

— Ce-i? am întrebat eu în timp ce i-am luat-o din mână şi m-am uitat la ea în lumină. E halucinogenă?

— Nu. De fapt, sunt foarte gustoase. Romanilor le plăceau foarte mult, oamenii însă le evită, deoarece pot fi confundate uşor cu gemenele lor otrăvitoare.

— Gemene otrăvitoare ?

— *Amanita phalloides,* a spus Henry blând. Moarte sigură.

Un moment n-am mai spus nimic.

— Ce ai de gând să faci? am întrebat eu într-un final.

— Tu ce crezi?

M-am ridicat agitat şi m-am dus la birou. Henry a băgat ciuperca la loc în buzunar şi şi-a aprins o ţigară.

— Ai cumva o scrumieră? m-a întrebat el plin de politeţe.

I-am dat o cutie goală de suc. Aproape îşi terminase ţigara când mi-am deschis eu gura.

— Henry, nu cred că e o idee foarte bună.

A înălţat din sprâncene.

— De ce nu?

Auzi, mă întreabă de ce nu, mi-am zis în gând.

— Pentru că, am răspuns eu, dezlănţuindu-mă, pot să detecteze otrava. Orice fel de otravă. Crezi că

dacă Bunny cade aşa, din senin, în genunchi, n-o să i se pară nimănui ciudat? Orice dobitoc de medic legist poate...

— Ştiu asta, a răspuns Henry imperturbabil. Tocmai de-aia te întreb de dozaj.

— Asta nu are nici o legătură. Chiar şi o cantitate foarte mică poate fi...

— ...suficientă pentru a face pe cineva să se simtă extrem de rău, a continuat Henry, aprinzându-şi o altă ţigară. Însă nu e neapărat letală.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, a continuat el, împingându-şi ochelarii pe nasul lucios, că din punctul de vedere al virulenţei, există o serie întreagă de otrăvuri, majoritatea fiind mult superioare acesteia. Pădurile sunt pline de degeţel roşu şi omag. Sau aş putea să fac rost de toată cantitatea de arsenic de care am nevoie din hârtiile impregnate care se folosesc la combaterea muştelor. Şi mai sunt şi tot soiul de ierburi care nu prea cresc pe aici... Dumnezeule, până şi familia Borgia s-ar bucura să pună mâna pe alea pe care le-am văzut săptămâna trecută în magazinul din Brattleboro! Spânz, mătrăgună, ulei pur de pelin... Presupun că oamenii sunt dispuşi să cumpere orice atâta timp cât cred că e ceva natural. Pelinul se vinde acolo ca insecticid organic, de parcă ar fi mai sănătos decât toate chestiile alea pe care le găseşti în supermarket. O sticlă ar putea omorî o armată întreagă.

Henry s-a mai jucat puţin cu ochelarii. Apoi a continuat:

— Problema cu lucrurile astea, oricât de eficiente ar fi, este, cum ai subliniat şi tu, administrarea lor. Amatoxinele lasă urme, ca toate otrăvurile. Vomă, icter, convulsii. Nu ca micile bunătăţi italieneşti, care au un efect rapid şi blând. Dar, pe de altă parte, ce poate fi mai uşor de administrat? După cum ştii, eu nu sunt botanist. Chiar şi

microbiologii deosebesc cu greu amanitele. Câteva ciuperci culese cu mâna... se strecoară printre ele şi unele otrăvitoare... un prieten se îmbolnăveşte în ultimul hal... celălalt...

Henry a ridicat din umeri.

Ne-am uitat unul la altul.

— Cum poţi să fii sigur că nu înghiţi şi tu prea mult?

— Presupun că nu pot fi sigur. Propria mea viaţă trebuie să fie, probabil, în pericol, dar, după cum vezi, lucrez cu o marjă de eroare foarte mică. Singurul lucru de care trebuie să am grijă e propria mea persoană. Restul se va rezolva de la sine.

Ştiam ce vrea să zică. Planul avea însă unele deficienţe grave, deşi aici era şi genialitatea sa: dacă te puteai baza pe ceva cu o precizie matematică, acela era faptul că Bunny putea să mănânce oricând de două ori mai mult ca oricine altcineva.

Îi vedeam chipul lui Henry liniştit şi palid printre norii de fum. Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos la iveală din nou ciuperca.

— Acum, a spus el, o singură pălărie de *Amanita phalloides* cam de mărimea asta e suficientă să îmbolnăvească serios un câine de vreo patruzeci de kilograme. Îl face să vomite şi să aibă diaree, dar fără convulsii, după cum am văzut eu. Nu cred că i-a produs disfuncţii propriu-zise la nivelul ficatului, însă acest lucru ni-l va spune clar veterinarul. Evident...

— Henry, de unde *ştii* lucrurile astea?

A tăcut un moment. Apoi a spus:

— Îi mai ţii minte pe cei doi boxeri oribili care aparţineau cuplului de la etaj?

M-am îngrozit, însă am râs. Nu m-am putut abţine.

— *Nu,* nu ai făcut aşa ceva!

— Ba mă tem că exact asta am făcut, a spus el sec, stingându-şi ţigara. Din păcate, unul dintre ei nu are nimic. Celălalt însă nu o să mai îmi aducă *mie* gunoi pe veranda din faţă. A murit după douăzeci de ore, însă a fost nevoie să îi administrez o doză mai mare, probabil cu un gram mai mult. Ştiind asta, cred că pot să calculez cantitatea de otravă pe care o putem suporta fiecare dintre noi. Ceea ce mă nelinişteşte este concentraţia de otravă, care variază de la o ciupercă la alta. Nu e ca şi cum aş cântări-o farmaceutic. Poate mă înşel - sunt convins că tu ştii despre aceste lucruri mai multe decât mine -, însă o ciupercă de două grame poate avea aceeaşi concentraţie de otravă ca şi una care cântăreşte trei grame, nu? Iată-mi dilema.

Şi-a dus mâna la buzunarul de la piept şi a scos o hârtie plină de cifre.

— Nu-mi place deloc treaba asta, dar trebuie să te implic, întrucât nimeni altcineva nu ştie matematică şi nu vreau să mă bazez numai pe judecata mea. Nu arunci o privire peste astea?

Vomă, icter, convulsii. I-am luat mecanic hârtia din mână. Era plină cu ecuaţii algebrice, însă - vă jur - în clipa aceea algebra era ultimul lucru la care mă puteam gândi. Am dat din cap nemulţumit şi eram pe punctul de a-i înapoia hârtia, când m-am uitat la el şi ceva m-a oprit. Mi-am dat seama că stătea în puterea mea să pun punct întregii poveşti. El chiar avea nevoie de ajutorul meu, altfel nu ar fi venit la mine, iar să fi apelat la argumente emoţionale nu avea nici un rost, dar dacă m-aş fi prefăcut că ştiu ce făceam acolo, poate aş fi reuşit să îl conving să renunţe.

Am luat hârtia şi m-am dus la birou. M-am aşezat, cu un creion în mână, şi m-am chinuit să fac ordine, pas cu pas, printre şirurile de numere. Ecuaţiile legate de concentraţiile chimice nu au

reprezentat niciodată punctul meu forte la chimie şi era oricum destul de greu să afli o anumită concentraţie într-o suspensie de apă distilată. Dar ecuaţia de faţă presupunea o mulţime de concentraţii în nişte obiecte cu forme neregulate şi mi s-a părut pur şi simplu imposibilă. Cred că Henry folosise toate cunoştinţele sale de algebră elementară pentru a ajunge la ecuaţia asta şi, atât cât am putut eu să îl urmăresc, se descurcase destul de bine, însă problema nu se putea rezolva prin intermediul algebrei - în cazul în care se putea totuşi rezolva. Cineva care ar fi avut trei-patru ani de studii matematice la nivel de colegiu ar fi putut să ajungă la ceva care să arate măcar mai convingător. Printr-o cârpăceală, am reuşit să simplific puţin raportul la care ajunsese el, dar uitasem şi puţinii calculi matematici pe care-i ştiam, iar rezultatul la care am ajuns, deşi era probabil mai apropiat de realitate decât al său, era departe de a fi corect.

Am lăsat jos creionul şi mi-am ridicat privirea. Toată treaba asta durase cam jumătate de oră. Henry luase *Purgatoriul* lui Dante de pe raftul meu cu cărţi şi citea cu pasiune.

— Henry!

Şi-a ridicat privirea absent.

— Henry, nu cred că o să meargă.

A închis cartea.

— Eu am făcut o greşeală în partea a doua, acolo unde încep factorii.

— E o încercare bună, dar doar uitându-mă la ea, îmi dau seama că e imposibil de rezolvat fără tabele chimice şi cunoştinţe avansate de calcule şi de chimie. Altfel nu putem să îi dăm de capăt. Ce vreau să zic e că aici concentraţiile chimice nici măcar nu sunt măsurate în grame sau miligrame, ci în nişte chestii numite moli.

— Poţi să o rezolvi? Pentru mine?

— Din păcate, nu, deşi am încercat cât am putut. Practic, nu pot să îţi dau nici un răspuns. Chiar şi un profesor de mate s-ar chinui cu o asemenea problemă.

— Hmm, a spus Henry, uitându-se peste umărul meu la foaia de pe birou. Ştii, eu sunt cu aproximativ treisprezece kilograme mai greu decât Bun. Asta ar trebui să conteze, nu?

— Dar diferenţa în greutate nu este atât de mare încât să schimbe cu ceva situaţia la o marjă de eroare atât de ridicată. Dacă ai fi fost cu douăzeci şi cinci de kilograme mai greu, poate...

— Otrava are efect abia după douăsprezece ore, a spus el. Deci chiar dacă pun prea multă, am un oarecare avantaj, o perioadă de graţie. Dacă am şi un antidot la îndemână, pentru orice eventualitate... Un antidot? am spus eu surprins, lăsându-mă pe spatele scaunului. Există aşa ceva?

— Atropină. Se găseşte în zârnă.

— Dumnezeule, Henry! Dacă nu te omoară prima, a doua te omoară cu siguranţă.

— Atropină nu are nici un efect negativ în cantităţi mici.

— Acelaşi lucru se spune şi despre arsenic, eu însă nu l-aş încerca.

— Au exact efectul opus. Atropină accelerează sistemul nervos, bătăile de inimă şi aşa mai departe. Amatoxina le încetineşte.

— Tot sună aiurea. O otravă contracarând altă otravă.

— Nici pe departe. Perşii erau maeştri în prepararea otrăvurilor şi ei spun că...

Mi-am amintit de cărţile din maşina lui Henry.

— Perşii? am întrebat eu.

— Da. Conform spuselor marelui...

— Nu ştiam că poţi citi în arabă.

— Nu pot - cel puţin nu foarte bine dar ei erau cele mai mari somităţi în domeniu, iar majoritatea cărţilor de care am nevoie nu sunt traduse. Le-am citit cât de bine am putut, cu ajutorul unui dicţionar.

M-am gândit la cărţile pe care le-am văzut, prăfuite, cu cotoarele mâncate de vreme.

— Când au fost scrise aceste cărţi?

— Cam pe la jumătatea secolului al XV-lea, cred.

Am lăsat creionul jos.

— Henry!

— Ce e?

— Ar trebui să ştii măcar atâta lucru! Nu te poţi baza pe ceva aşa de vechi!

— Perşii sunt maeştri în prepararea otrăvurilor. Iar cărţile astea sunt un fel de manuale practice, nişte ghiduri în domeniu, dacă vrei. Nu cunosc nimic asemănător.

— Otrăvirea cuiva nu e acelaşi lucru cu tămăduirea cuiva.

— Oamenii au folosit aceste cărţi de secole. Acurateţea lor e mai presus de orice îndoială.

— Şi eu am acelaşi respect ca şi tine pentru cunoştinţele antice, însă nu sunt sigur că mi-aş risca viaţa cu nu ştiu ce remediu popular din Evul Mediu.

— Păi, presupun că pot să verific asta pe undeva, a spus el fără prea multă convingere.

— Pe cuvânt, e ceva mult prea serios ca să...

— Mulţumesc, a spus el cu blândeţe. Mi-ai fost de mare ajutor.

Henry s-a apucat să citească din nou *Purgatoriul.*

— Asta nu e o traducere grozavă, spuse el, răsfoind încet cartea. Singleton este cel mai bun dacă nu citeşti în italiană. Foarte literal, dar, bineînţeles, se pierd toate terţinele. Ar trebui să citeşti originalul. În marea poezie adesea muzicalitatea este simţită chiar dacă nu cunoşti limba. Iubeam opera lui Dante încă dinainte să fi ştiut măcar un cuvânt în italiană.

— Henry! am spus eu alarmat, pe un ton scăzut.

Mi-a aruncat o privire enervată.

— Orice am să fac, va fi ceva periculos. Ştii asta, spuse el.

— Nu ajută la nimic dacă în final mori tu.

— Cu cât aud mai multe despre croaziere de lux, cu atât mai puţin teribilă începe să mi se pară moartea. Mi-ai fost de mare ajutor. Noapte bună!

A doua zi după-amiază a trecut Charles pe la mine.

— Doamne, ce cald e aici! a spus el, scuturându-şi haina de apă şi aruncând-o pe spătarul unui scaun.

Avea părul ud, iar chipul îi era îmbujorat şi luminat. O picătură de apă îi curgea de pe nasul său lung şi fin. A strănutat şi şi-a şters-o.

— Orice ai face, nu te duce afară! E îngrozitor. Apropo, nu l-ai văzut cumva pe Francis ?

Şi-a trecut o mână prin păr. Era vineri după-amiază, nu aveam nici un curs, nu ieşisem din cameră toată ziua şi nici nu prea dormisem cu o noapte înainte.

— Henry a trecut pe aici seara trecută, am spus eu.

— Da? Ce ţi-a spus? A, era cât pe ce să uit!

Şi-a băgat mâna în buzunarul de la haină şi a scos ceva înfăşurat în şerveţele.

— Ţi-am făcut rost de un sandviş, pentru că nu ai venit la prânz, a continuat el. Camilla a spus că doamna de la cantină m-a văzut că l-am şterpelit şi că m-a pus pe lista neagră.

Era un sandviş cu cremă de brânză şi marmeladă. O ştiam fără să mă uit. Gemenii erau înnebuniţi după ele, mie însă nu-mi prea plăceau. L-am desfăcut şi am luat o gură din sandviş, apoi l-am pus pe masă.

— Ai vorbit de curând cu Henry? l-am întrebat eu.

— În dimineaţa asta. M-a dus cu maşina la bancă.

Am apucat iar sandvişul şi am mai luat o gură din el. Nu măturasem, iar podeaua era încă plină de smocuri de păr de la tuns.

— Ţi-a spus ceva despre...

— Despre ce?

— Despre faptul că are de gând să-l invite pe Bunny la cină peste vreo două săptămâni?

— A, la asta te referi! a spus Charles, întinzându-se pe pat şi punându-şi o pernă sub cap. Credeam că ştii deja. Se tot gândeşte la asta de ceva timp.

— Tu ce părere ai ?

— Cred că o să se chinuie mult până o să găsească destule ciuperci ca să îl îmbolnăvească măcar. E prea devreme ca anotimp. Săptămâna trecută ne-a târât pe mine şi pe Francis să îl ajutăm, însă nu am găsit aproape nimic. Francis s-a întors foarte fericit, spunându-ne „Ia uitaţi ce de ciuperci am găsit!“, iar când ne-am uitat în rucsacul lui, am văzut că era doar o adunătură de măciulii de păpădie.

— Deci crezi că o să găsească destule?

— Da, dacă mai aşteaptă o vreme. Ai cumva nişte ţigări?

— Nu.

— Mi-ar fi plăcut să fumezi şi tu. Nu ştiu de ce nu fumezi. N-ai fost cu atletismul sau ceva de genul ăsta în liceu, nu?

— Nu.

— Bunny de asta nu fumează. A avut un antrenor de fotbal adept al unui stil de viaţă sănătos, care l-a marcat profund la acea vârstă.

— L-ai mai văzut pe Bun în ultimul timp ?

— Nu prea. A fost totuşi aseară pe la noi şi a stat o veşnicie.

— Nu e doar un balon de săpun? Voi chiar vreţi să duceţi la capăt toată povestea asta?

— Aş prefera să merg la închisoare decât să îl ştiu pe Bunny pe capul meu tot restul vieţii. Dar acum, dacă îmi pun problema aşa, nici nu pot să spun că sunt foarte interesat să ajung la închisoare. Ştii, a spus el, stând pe marginea patului şi aplecându-se puţin, ca şi cum l-ar fi durut burta, chiar aş vrea să ai nişte ţigări pe-aici. Cine e tipa aia îngrozitoare care stă pe etaj cu tine? Judy?

— Poovey, am continuat eu.

— Du-te şi bate la uşa ei şi întreab-o dacă n-are să-ţi dea nişte ţigări, te rog. Pare genul de ţipă care are camera plină de cartuşe cu ţigări.

Vremea se încălzea tot mai tare. Zăpada murdară era ciuruită de ploaia caldă, iar ici şi colo se topea, scoţând la iveală iarba mâzgoasă şi îngălbenită de dedesubt. Ţurţurii se rupeau şi cădeau ca nişte pumnale de pe culmile ţuguiate ale acoperişurilor.

— Acum am fi putut fi în America de Sud, zise Camilla într-o noapte, în timp ce stăteam în camera mea, beam Bourbon din ceşti de ceai şi ascultam cum se scurge ploaia pe streşini. Nu-i aşa că-i ciudat?

— Ba da, i-am spus eu, deşi pe mine nu mă invitaseră cu ei.

— La vremea aceea nu mi-a plăcut ideea. Acum însă mă gândesc că ne-am fi descurcat de minune acolo, în sud.

— Nu văd cum.

Fata îşi rezemă obrazul de pumnul ei strâns.

— O, n-ar fi fost chiar aşa de rău! Am fi putut dormi în hamace. Am fi învăţat spaniola. Am fi dormit într-o căsuţă cu pui de găină în curte.

— V-aţi fi îmbolnăvit, am continuat eu. Aţi fi fost împuşcaţi.

— Mă pot gândi şi la lucruri mai rele, îmi zise ea, uitându-se scurt într-o parte, iar privirea aceea m-a străpuns până în adâncul inimii.

Ferestrele camerei se scuturară sub o rafală bruscă de vânt.

— Ei bine, am zis, eu, unul, mă bucur că n-aţi plecat.

Ea îmi ignoră remarca şi mai sorbi o dată din ceaşca de ceai, cu privirea pierdută pe fereastra întunecată.

Intrasem deja în prima săptămână din aprilie, o perioadă nu prea plăcută nici pentru mine, nici pentru alţii. Bunny, care fusese relativ calm, era acum un pachet de nervi pentru că Henry nu a vrut să îl ducă până la Washington D.C. ca să

vadă o expoziţie de biplane din primul război mondial la muzeul Smithsonian. Gemenii primeau zilnic telefoane de la un ameninţător B. Perry, care lucra la banca lor, iar Henry de la un altul, D. Wade, de la banca lui. Mama lui Francis a aflat de tentativa lui de a retrage toţi banii din cont şi în fiecare zi mai primea câte un mesaj şi de la ea.

— Dumnezeule mare! murmură el în timp ce deschise ultima scrisoare primită şi se uită plin de dezgust peste ea.

— Ce spune?

— „Puiule. Eu şi Chris suntem foarte îngrijoraţi în legătură cu tine.“

Francis citea pe un ton lipsit de orice chef.

— „Nu pretind că aş fi o somitate în probleme de tineret şi poate că treci prin ceva care pentru mine, fiind eu prea bătrână, e mai greu de înţeles, însă am sperat întotdeauna că o să poţi discuta problemele tale cu Chris.“

— Mie mi se pare că şi Chris are mai multe probleme decât tine, i-am spus eu.

Personajul interpretat de Chris în *The Young Doctors* se culca cu soţia fratelui său şi mai era băgat şi într-un grup care se ocupa cu răpiri de bebeluşi.

— Şi eu sunt de acord cu asta. Chris chiar are probleme. Are douăzeci şi şase de ani şi este căsătorit cu mama, nu-i aşa?! „Nu îmi face deloc plăcere să aduc acest subiect în discuţie”, a continuat el să citească, „şi nici nu aş fi sugerat acest lucru dacă nu ar fi insistat Chris, însă tu ştii cât de mult ţine el la tine şi mi-a spus că a mai văzut cazuri de genul tău în lumea filmului. Aşa că am sunat la Centrul Betty Ford şi ce crezi că am aflat, scumpule? Au o cameră care te aşteaptă". Lasă-mă să îţi spun continuarea, mi-a zis Francis când a văzut că încep să râd. „Ştiu că nu te încântă

ideea, dar nu trebuie să îţi fie ruşine. Este o boală, puiule, asta mi-au spus şi mie când m-am dus acolo prima dată şi după aceea m-am simţit excelent. Nu ştiu ce te-ai apucat să iei, însă trebuie să fim practici. Orice ai lua, este îngrozitor de scump, după cum îmi dau eu seama, şi trebuie să îţi spun că, din păcate, nu ne putem permite, având în vedere în ce hal e bunicul tău şi impozitele la casă şi restul...”

— Ar trebui să te duci acolo, am spus eu.

— Glumeşti ? E prin Palm Springs şi cred că nu-ţi fac altceva decât să te închidă undeva şi să te oblige să te duci la aerobic. Se uită prea mult la televizor - la mama mă refer, a continuat el în timp ce a aruncat încă o privire peste scrisoare.

Telefonul a început să sune.

— La naiba, a spus Francis pe un ton obosit.

— Nu răspunde!

— Dacă nu răspund, o să sune la poliţie, a spus el, ridicând receptorul.

Am ieşit singur. (Francis se plimba de colo până colo. *„Ciudat!* Ţi se pare că sunt *amuzant* ?“) M-am dus până la oficiul poştal, unde, spre surprinderea mea, am găsit un bileţel elegant de la Julian, care mă invita să iau prânzul cu el a doua zi.

La ocazii speciale Julian oferea prânzuri pentru cursanţi. Era un bucătar desăvârşit, iar când fusese tânăr şi trăise prin Europa pe banii dintr-un cont de economii, avusese reputaţia de gazdă excelentă. Tocmai datorită acestui lucru şi-a făcut atâtea cunoştinţe printre celebrităţile vremii. Osbert Sitwell menţionează în jurnalul său „petrecerile sublime ale lui Julian Morrow“ şi mai există referinţe similare în unele scrisori de la personalităţi ca Charles Laughton, ducesa de Windsor sau Gertrude Stein. Cyril Connolly, care

avea reputaţia de a fi un oaspete greu de satisfăcut, i-a spus lui Harold Acton că Julian era cel mai drăguţ american pe care l-a întâlnit vreodată - un compliment cu două tăişuri, ce-i drept -, iar Sara Murphy, nici ea o gazdă foarte rea, i-a scris la un moment dat, pisându-l să-i dea reţeta de la un *sole véronique.* Şi, deşi ştiam că Julian îl invita pe Henry în mod frecvent la prânzuri *în doi,* eu nu primisem până acum nici o invitaţie de a lua singur masa cu el şi mă simţeam în acelaşi timp flatat şi vag îngrijorat. La momentul respectiv orice nu se încadra în firesc mi se părea ameninţător şi, deşi eram foarte încântat, nu puteam să nu mă gândesc la faptul că urmărea şi altceva în afară de plăcerea companiei mele. Am luat invitaţia acasă şi m-am apucat să o studiez. Stilul afectat şi indirect în care era scrisă n-a putut să-mi alunge sentimentul că mai exista şi un alt motiv pentru care mă invita la masă. Am sunat la centrală şi i-am comunicat că îi voi onora invitaţia de a doua zi.

— Julian nu ştie nimic despre ce s-a întâmplat, nu-i aşa? l-am întrebat eu pe Henry a doua zi dimineaţa, când l-am văzut singur.

— Ce ? Ah, da! a spus Henry, ridicându-şi privirea din carte. Desigur.

— *Ştie că l-aţi omorât pe tipul ăla ?!*

— Nu trebuie să vorbeşti chiar aşa de tare, pe cuvânt! a răspuns Henry pe un ton tăios, răsucindu-se în scaun.

Apoi, cu o voce aproape şoptită, a continuat:

— Ştia ce avem de gând să încercăm şi a fost de acord. In ziua de după accident am mers cu maşina la el, la casa lui de la ţară. I-am povestit ce s-a întâmplat. A fost încântat.

— I-aţi spus chiar tot?

— Nu exista nici un motiv să îl alarmez, dacă la asta te referi, a spus Henry, potrivindu-şi ochelarii pe nas şi întorcându-se la cartea lui.

Bineînţeles că Julian preparase el însuşi prânzul şi am mâncat împreună la masa rotundă din biroul său. După săptămâni întregi de nervi încordaţi, de conversaţii chinuite şi de mâncare proastă la cantină, perspectiva unei mese cu el era teribil de îmbucurătoare. Era o companie încântătoare, iar mesele pregătite de el, deşi nespus de simple, aveau ceva dintr-o luxoasă deplinătate augustană, care era mereu reconfortantă.

Am servit nişte miel la cuptor, cartofi noi, mazăre cu praz şi chimen dulce şi o sticlă de vin aromat, aproape înnebunitor de savuros, de Château Latour. Mâneam cu un apetit pe care nu îl mai avusesem de ani întregi, când, pe la cel de-al patrulea fel, am observat că lângă cotul meu apăruse ca prin minune un al patrulea fel - nişte ciuperci. Erau deschise la culoare şi cu picioruşul subţire, de un soi cunoscut, aburinde, într-un sos roşu, cu vin, care mirosea a coriandru şi vinanţ[25].

— De unde aţi făcut rost de astea? l-am întrebat eu.

— Ah, eşti un foarte bun observator! a spus el încântat. Nu sunt minunate? Destul de rare. Henry mi le-a adus.

Am luat o gură de vin pentru a-mi ascunde consternarea.

— Mi-a spus că... Îmi dai voie? m-a întrebat el, făcând un semn spre bol.

I l-am dat şi şi-a pus câteva ciuperci în farfurie.

— Mulţumesc, a zis el. Ce spuneam? A, da! Henry mi-a spus că exact acest soi de ciuperci erau preferatele împăratului Claudiu. Interesant lucru, având în vedere cum a sfârşit Claudiu.

Ştiam cum a sfârşit Claudiu. Agrippina i-a strecurat într-o noapte o ciupercă otrăvită în mâncare.

— Sunt chiar bune, a spus Julian după ce a luat o înghiţitură. L-ai însoţit pe Henry în expediţia sa, la cules de ciuperci?

— Nu, nu m-a invitat.

— Trebuie să îţi spun că nu m-am dat niciodată în vânt după ciuperci, însă toate ciupercile aduse de Henry au fost pur şi simplu divine.

Brusc, am înţeles. Asta era o lucrare practică excelentă pentru Henry.

— V-a mai adus şi mai înainte? am întrebat eu.

— Normal. Doar nu crezi că aş avea încredere în oricine cu astfel de lucruri. Henry însă se pare că ştie o grămadă de lucruri despre ele.

— Da, aşa cred şi eu, am spus, gândindu-mă la câinii vecinilor lui.

— E remarcabil cât de bun se dovedeşte Henry în orice îşi propune să facă. Poate să planteze şi să crească flori, să repare ceasuri de parcă ar fi bijutier, să facă nişte calcule fabuloase în minte. Chiar dacă trebuie să facă ceva banal, cum ar fi să bandajeze un deget tăiat, îi iese o treabă excelentă.

Julian şi-a mai turnat un pahar de vin. Apoi a continuat:

— Cred că părinţii lui sunt destul de dezamăgiţi fiindcă s-a hotărât să se concentreze definitiv şi exclusiv pe clasici. Nu sunt de aceeaşi părere, însă dintr-un anumit punct de vedere e într-adevăr păcat. Ar fi devenit un medic, un militar de carieră sau chiar un om de ştiinţă extraordinar.

Am râs.

— Sau un foarte bun spion, am spus eu.

A râs şi Julian.

— Voi toţi aţi putea deveni nişte spioni de elită. Să vă plimbaţi prin cazinouri, să trageţi cu urechea la convorbiri ale şefilor de state... Chiar nu vrei să încerci nişte ciuperci? Sunt magnifice.

Am băut restul vinului.

— De ce nu? i-am spus eu şi m-am întins după castron.

După prânz, când s-au strâns vasele de pe masă şi nu vorbeam despre nimic anume, Julian m-a întrebat ca din senin dacă în ultima vreme am observat ceva ciudat la Bunny.

— Sincer să fiu, nu prea, am spus eu şi am luat o gură de ceai.

S-a uitat mirat la mine.

— Nu? Eu am impresia că se comportă foarte straniu. Tocmai ieri vorbeam cu Henry despre cât de ciudat şi de ilogic a început să acţioneze.

— Cred că nu este într-o stare tocmai bună.

A dat din cap că nu.

— Nu ştiu. Edmund este un suflet atât de simplu! Nu am crezut că o să ajung să fiu vreodată surprins de ce spune sau de ce face, însă ieri am avut o discuţie foarte stranie cu el.

— Stranie ? am rostit eu prudent.

— Poate că doar a citit ceva ce l-a neliniştit. Nu ştiu. Cert este că mă îngrijorează.

— De ce?

— Sincer să fiu, cred că e pe punctul de a se converti la o altă religie.

Eram înmărmurit.

— Da? am întrebat eu.

— Am mai văzut astfel de cazuri. Şi nu pot să găsesc alt răspuns pentru acest interes brusc al lui faţă de *etică.* Nu insinuez că Edmund ar fi un moralist, însă, sincer, e tânărul cel mai lipsit de orice preocupare *morală* din câţi am întâlnit. Am fost surprins când a început să îmi tot pună întrebări, cu foarte mult interes, despre păcat şi iertare. Se gândeşte să se ducă spre Biserică. Sunt absolut sigur. Poate e ceva legat de tânăra aceea... Tu ce crezi?

Se referea la Marion. Julian avea obiceiul de a arunca toate defectele lui Bunny, indirect, în cârca lui Marion - lenevia, umorul său de proastă calitate, lipsa lui de gust.

— Poate, am spus eu.

— E catolică?

— Cred că e presbiteriană, i-am spus eu.

Julian avea un dispreţ profund, deşi politicos, pentru toate formele de iudeo-creştinism. Dacă ar fi fost pus în faţa acestui adevăr, l-ar fi negat, susţinându-şi afecţiunea pentru Dante şi Giotto, însă tot ceea ce devenea excesiv de religios îl umplea de un fel de îngrijorare păgână şi cred că, asemenea lui Pliniu, cu care avea multe în comun, considera că este un cult degenerat susţinut în mod extravagant.

— E presbiteriană? Serios? a întrebat el surprins.

— Aşa cred.

— Dacă are în vedere convertirea la Biserica Romano-Catolică, ăsta e un semn bun, întrucât, indiferent ce spun unii şi alţii, este un duşman de temut, dar şi de valoare. Aş accepta această

convertire cu plăcere. Însă dacă va ajunge să se convertească la cultul presbiterian, mă va decepţiona profund.

În prima săptămână din aprilie vremea s-a schimbat în mod neaşteptat, devenind incredibil de frumoasă. Cerul era albastru, aerul era cald şi fără vânt, iar soarele încălzea pământul noroios cu razele sale nerăbdătoare, ca de iunie. Spre marginea pădurii frunzele pomilor tineri se vedeau galbene, ciocănitorile râdeau şi băteau ritmul în scoarţa copacilor, iar eu am stat întins pe pat şi, cu geamul larg deschis, am auzit toată noaptea cum se topeşte zăpada şi cum apa se scurge, puţin câte puţin, prin burlane.

În cea de-a doua săptămână de aprilie toată lumea aştepta cu nerăbdare să vadă cât va ţine vremea frumoasă. Şi a ţinut. Zambilele şi narcisele galbene au înflorit în straturi, violetele şi viorelele au acoperit pajiştile, iar fluturii au început să zboare, îmbătaţi de parfumul lor. Mi-am pus deoparte haina de iarnă şi cizmele şi-am început să mă plimb ameţit, în cămaşă cu mânecă scurtă.

— N-o să ţină mult, a spus Henry.

În cea de-a treia săptămână de aprilie, când pajiştile erau de un verde paradisiac, iar merii, nechibzuiţi, înfloriseră în toată splendoarea lor, eu eram în camera mea şi, ca în fiecare vineri, citeam cu geamul deschis în timp ce o adiere fină de vânt rece îmi răvăşea hârtiile de pe birou. De cealaltă parte a pajiştii avea loc o petrecere, iar în aerul întunecat se auzeau numai râsete şi muzică. Trecuse de mult de miezul nopţii. Eu stăteam

aplecat peste carte, pe jumătate adormit, când cineva m-a strigat chiar sub geamul meu.

M-am scuturat şi-am ridicat capul exact la timp ca să văd cum unul din pantofii lui Bunny a zburat prin fereastra deschisă drept în cameră. A căzut pe podea cu zgomot. Am tresărit şi m-am dus să mă aplec peste pervaz ca să văd ce se întâmplă. Undeva, departe, i-am recunoscut silueta tremurătoare, care, în încercarea de a-şi păstra echilibrul, se sprijinea de trunchiul unui copac.

— Ce naiba e cu tine ?

Bunny nu a răspuns nimic. Şi-a ridicat doar mâna liberă şi mi-a făcut un semn de salut, însă numai pe jumătate, apoi a dispărut din lumină. Am auzit cum uşa de jos s-a trântit, iar după câteva secunde Bunny bătea tare la uşa mea.

Când am deschis, a intrat şchiopătând, cu un pantof într-un picior şi cu celălalt picior desculţ, lăsând nişte urme de paşi macabre, desperecheate, pline de noroi. Ochelarii îi stăteau strâmb pe nas şi el mirosea a whisky.

— Băiete, a bolborosit el.

Manifestarea de entuziasm pe care o arătase sub geamul meu părea să-l fi epuizat şi să-l fi lăsat ciudat de necomunicativ. Şi-a dat jos şoseta murdară şi a aruncat-o undeva mai departe. Şoseta a aterizat pe patul meu.

Încetul cu încetul, am reuşit să smulg de la el evenimentele petrecute în acea seară. Gemenii îl scoseseră în oraş la cină, apoi la un bar, ca să bea ceva, după care s-a dus de unul singur la petrecerea de pe cealaltă parte a pajiştii, unde un olandez a încercat să-l convingă să fumeze marijuana, iar o boboacă i-a dat tequila dintr-un termos. („O fată tare drăgălaşă. Deşi cred că era satanistă - avea nişte saboţi olandezi de lemn în picioare, ştii cum, nu? Şi un tricou din ăla vopsit, de-alea pe care nu le suport. I-am spus: «Scumpo,

eşti atât de drăgălaşă! De ce te laşi antrenată în astfel de chestii naşpa ?»“) Apoi şi-a întrerupt brusc firul naraţiunii şi a dispărut afară, lăsând în urma lui uşa larg deschisă, şi am putut să aud cum a început să vomite viguros.

A stat destul de mult timp. Când s-a întors, avea un miros acrişor, iar faţa îi era trasă şi palidă, însă părea a fi în ordine.

— Ptiu... a spus el, prăbuşindu-se în scaunul meu şi ştergându-şi fruntea cu o eşarfă roşie. Cred că a fost de la ceva ce am mâncat.

— Ai reuşit să ajungi la baie? l-am întrebat eu nesigur, întrucât am avut impresia că îl aud vomitând ameninţător de aproape de camera mea.

— Nu, a spus el, respirând greu. Am mers în debaraua femeii de serviciu. Poţi să îmi aduci şi mie un pahar cu apă, te rog?

Pe hol, uşa de la debara era parţial deschisă, astfel încât se putea vedea dezastrul dinăuntru. M-am grăbit spre bucătărie.

Când m-am întors, Bunny se uita la mine cu o privire sticloasă, fixă. Expresia feţei i se schimbase complet şi acest lucru mi-a dat un fior. I-am oferit paharul cu apă, iar el a băut cu înghiţituri mari, lacome.

— Nu aşa repede, i-am spus eu alarmat.

Nu m-a băgat în seamă şi a băut restul paharului dintr-o înghiţitură, apoi a aşezat paharul pe birou cu o mână tremurândă. Fruntea îi era plină de sudoare.

— Oh, Dumnezeule, Iisuse Hristoase! a exclamat el.

Încordat, m-am aşezat pe marginea patului, încercând să mă gândesc la nişte subiecte de discuţie neutre, însă înainte să apuc să spun eu ceva, a vorbit el din nou.

— Nu mai pot să mănânc nici măcar o firimitură. Pur şi simplu nu mai pot, Doamne, Iisuse italian!

N-am spus nimic.

Şi-a sprijinit fruntea în mâna tremurândă.

— Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce dracu' vorbesc, nu-i aşa? a spus el pe un ton ciudat de răutăcios.

Agitat, mi-am încrucişat picioarele. De luni de zile ştiam că o să ajungem la discuţia asta, ştiam acest lucru şi mă îngrozeam. Am simţit că-mi vine să fug din cameră, să îl las pur şi simplu acolo, aşa, dar mai apoi Bunny şi-a acoperit faţa cu palmele.

— Totul e adevărat, a murmurat el. Totul e adevărat şi, Dumnezeule, nimeni nu ştie, în afară de mine.

În mod absurd, am sperat că a fost o alarmă falsă. Poate că el şi Marion se despărţiseră. Poate că tatăl lui murise de un atac de cord. Stăteam acolo, paralizat.

Şi-a descoperit chipul treptat, trăgându-şi palmele la o parte, ca şi cum s-ar fi şters, şi s-a uitat la mine.

— Nu ai nici cea mai vagă idee. (Avea nişte ochi înroşiţi şi supărător de strălucitori.) Dumnezeule, tu chiar nu ai nici cea mai mică bănuială!

M-am ridicat în picioare, incapabil să mai suport această discuţie măcar o secundă în plus.

— Of, vrei o aspirină ? Am tot vrut să te întreb mai devreme. Dacă iei acum una, mâine nu o să te mai simţi aşa de rău...

— Crezi că am înnebunit, aşa-i ? m-a întrebat Bunny brusc.

Nu ştiu de ce, dar am ştiut dintotdeauna că aşa avea să se întâmple: noi doi singuri, Bunny beat, noaptea târziu...

— Ei nu. Nu-ţi trebuie decât...

— Crezi că sunt dus cu pluta... *Nimeni nu mă ascultă!* a spus el, ridicând vocea.

M-am alarmat.

— Calmează-te! am spus. Te ascult!

— Atunci ascultă la asta! spuse el.

Abia la trei dimineaţa s-a oprit din povestit. Povestea pe care mi-a spus-o era destul de ameţită şi întortocheată, încâlcită şi acuzatoare şi plină de digresiuni moraliste, însă nu am avut nici o problemă s-o înţeleg. Era o poveste pe care o auzisem deja. Un timp am stat acolo tăcuţi. Lumina lămpii de pe biroul meu îmi bătea în ochi. Petrecerea de pe partea cealaltă a pajiştii nu se terminase şi ritmul pulsant şi agresiv al basului dintr-o melodie încă se mai auzea prin aer.

Respiraţia lui Bunny devenise puternică şi astmatică. Capul i-a căzut pe piept şi el s-a trezit speriat.

— Ce? a spus confuz, ca şi cum cineva ar fi venit pe la spate şi i-ar fi urlat în ureche. A... da.

Eu nu am spus nimic.

— Ce părere ai despre asta, ha?

Nu am fost în stare să-i răspund. Speram şi eu, ca prostul, ca el să fi uitat.

— Cel mai al dracu' lucru! Realitatea bate ficţiunea. Stai, ceva nu e în regulă. Ce ziceam?

— Realitatea bate ficţiunea, am spus eu mecanic.

Am avut noroc, cred, că nu trebuia să fac nici un efort să mă prefac surprins sau îngrozit. Nu de alta, dar eram atât de tulburat, încât îmi era greaţă.

— Asta vine să demonstreze, a spus Bunny beat, că poate să fie chiar tipul de alături. Poate să fie oricine. Nu poţi să ştii niciodată sigur.

Mi-am lăsat capul în palme.

— Poţi să-i spui oricui, a continuat Bunny. Poţi să îi spui chiar şi afurisitului de primar! Nu-mi pasă. Ar trebui să-i închidă pe toţi acolo, lângă poştă, şi-apoi direct în închisoarea de lângă tribunal. Au impresia că sunt tare deştepţi... Dacă aici nu ar fi Vermont, îţi spun eu că nu s-ar odihni aşa de bine noaptea. Păi dacă află tata despre asta... Şi mai e şi prieten cu comisarul de poliţie din Hartford. Dacă află *el* vreodată despre tărăşenia asta - *ehe*! El şi tata au fost la aceeaşi şcoală. Eu mai ieşeam cu fata lui când eram în clasa a zecea...

Iar îi cădea capul într-o parte. S-a scuturat.

— Dumnezeule! a spus Bunny, gata să cadă de pe scaun.

Am stat şi m-am uitat la el.

— Dă-mi şi mie pantoful ăla, te rog.

I l-am dat şi i-am dat şi şoseta. A stat şi s-a uitat la ele un timp, apoi şi le-a îndesat în buzunarul de la sacou.

— Somn uşor, vise plăcute, a spus el şi după aceea a plecat, lăsând uşa de la camera mea deschisă.

L-am auzit cum se îndepărtează şchiopătând. Aşa a coborât scările.

Obiectele din cameră păreau să tresară la fiecare bătaie a inimii mele. Îngrozitor de ameţit, am stat aşezat pe pat şi cu cotul sprijinit pe pervaz, încercând să mă adun. Din clădirea de vizavi se auzea o muzică rap îngrozitoare, iar câteva siluete erau căţărate şi ghemuite acolo, pe acoperiş, şi aruncau cu cutii goale de bere în grupurile de hippioţi de jos, care se adunaseră în jurul unui foc de tabără improvizat într-o ladă de gunoi,

încercând şi ei să fumeze marijuana. Mai întâi a zburat o cutie, apoi alta, care l-a nimerit pe unul dintre hippioţi direct în cap. Râsete, urlete de durere.

Priveam cum ies scântei din lada de gunoi, când deodată am înţeles ceva îngrozitor. De ce a venit Bunny la mine în loc să meargă la Cloke sau la Marion? Uitându-mă afară, mi-am dat seama că răspunsul era atât de evident, încât mi-a dat fiori. A făcut acest lucru întrucât camera mea era cea mai apropiată. Marion locuia în Roxburgh, în cealaltă parte a campusului, iar Cloke stătea în cea mai îndepărtată aripă a clădirii Durbinstall. Nici unul dintre cele două locuri nu era destul de clar definit în mintea unui beţiv care se împiedica de propriile sale picioare. Monmouth însă era la mai puţin de zece metri depărtare, iar camera mea, cu lumina ei evident aprinsă, i-a luminat drumul ca un far.

Presupun că ar fi interesant să spun că în momentul respectiv mă simţeam oarecum sfâşiat, fiind conştient de toate implicaţiile morale ale demersurilor făcute de mine. Din păcate însă, nu pot spune aşa ceva. M-am încălţat şi m-am dus jos să îl sun pe Henry.

Telefonul din clădirea Monmouth era pus pe un perete, lângă o uşă - mult prea expus, din punctul meu de vedere -, aşa că m-am dus la telefonul din clădirea de la Ştiinţe. Mocasinii îmi scârţâiau prin iarba umedă. Am găsit la etajul al treilea, lângă laboratoarele de chimie, un telefon destul de izolat.

Cred că am lăsat telefonul să sune de o sută de ori. Nici un răspuns. Într-un final, exasperat, am închis şi am format numărul gemenilor. A sunat de opt ori, de nouă ori, apoi a zecea oară Charles a răspuns somnoros.

— Eu sunt, am spus rapid. S-a întâmplat ceva.

— Ce ? a întrebat el alertat.

L-am auzit cum se ridică din pat.

— Tocmai mi-a spus, puţin mai înainte.

A urmat o tăcere lungă.

— Mai eşti acolo ? am întrebat eu.

— Sună-l pe Henry, a zis deodată Charles. Închide telefonul acum şi sună-l pe Henry.

— L-am sunat, dar nu răspunde la telefon.

Charles a înjurat în şoaptă.

— Lasă-mă să mă gândesc. La naiba, poţi să vii încoace?

— Sigur. Acum ?

— Eu mă duc până la Henry să văd dacă răspunde la uşă. Până ajungi tu aici, mă întorc. Bine?

— Bine, am răspuns eu, însă el închisese deja.

Cam după douăzeci de minute, când am ajuns acolo, m-am întâlnit cu Charles, care venea dinspre Henry.

— N-ai avut noroc?

— Nu, a spus el, respirând greu.

Charles avea părul ciufulit şi era îmbrăcat cu o pijama, iar pe deasupra îşi pusese o pelerină de ploaie.

— Deci ce putem face ?

— Nu ştiu. Hai sus. Ne gândim noi la ceva.

Abia ne-am dat hainele jos de pe noi, când s-a aprins lumina în camera Camillei şi ea a apărut în pragul uşii, clipind mirată spre noi şi cu obrajii aprinşi.

— Charles ? *Tu* ce cauţi aici ? a întrebat apoi, când m-a văzut.

Destul de incoerent, Charles i-a explicat ce se întâmplase.

Ridicându-şi un braţ adormit, Camilla şi-a dus mâna la ochi pentru a se feri de lumină şi a ascultat. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte bărbătească mult prea mare pentru ea şi m-am trezit uitându-mă la picioarele ei goale - gambe apetisante, glezne subţiri, tălpi pline de praf, încântătoare, băieţeşti.

— Şi Henry e-acolo ? a întrebat ea.

— Ştiu că e.

— Eşti sigur?

— Unde altundeva ar putea fi la ora trei dimineaţa?

— Stai o secundă, a spus ea şi s-a dus la telefon. Vreau doar să încerc ceva.

A format, a stat şi-a ascultat, apoi a închis şi a format din nou.

— Ce faci?

— E un cod, a spus ea, ţinând receptorul cu umărul. Sun de două ori, închid, apoi sun încă o dată.

— *Cod?!*

— Da, mi l-a spus el mai demult... Bună, Henry, a zis ea deodată şi s-a aşezat jos în timp ce vorbea.

Charles s-a uitat la mine.

— Măi să fiu al dracu'! a spus el liniştit. Cred că a fost treaz tot timpul ăsta.

— Da, spunea Camilla.

Stătea şi se uita la podea, fluturându-şi laba piciorului pus peste celălalt.

— E în regulă, îi spun.

A închis telefonul.

— Mi-a spus să te duci la el, Richard. Ar trebui să mergi acum. Te aşteaptă. De ce te uiţi aşa la mine? i-a spus apoi Camilla lui Charles.

— Cod, e?

— Ce-i cu asta?

— Nu mi-ai pomenit niciodată de vreun cod.

— E o prostie. Nu m-am gândit niciodată la asta.

— De ce aveţi nevoie voi doi de un cod ?

— Nu e nici un secret.

— Atunci de ce nu mi-ai spus şi mie ?

— Charles, nu fi copil!

Henry - absolut treaz şi fără nici o explicaţie - m-a întâmpinat în uşă într-un halat de baie. L-am urmat în bucătărie, unde mi-a turnat o ceaşcă de cafea şi ne-am aşezat.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

I-am spus. A stat în celălalt capăt al mesei şi a fumat ţigară după ţigară, uitându-se la mine cu ochii ăia ai lui mari şi albaştri. M-a întrerupt doar o dată sau de două ori pentru a mă întreba câte ceva. M-a rugat să repet anumite părţi. Eram atât de obosit, încât m-am cam bâlbâit, însă a avut răbdare cu digresiunile mele.

Când am terminat, soarele răsărise şi păsărelele începuseră să cânte. Vedeam pete în faţa ochilor. O adiere răcoroasă s-a strecurat printre perdele. Henry a stins lampa şi s-a dus la cuptor ca să prepare, destul de mecanic, nişte ochiuri cu şuncă. Eu m-am uitat la el cum stă acolo desculţ şi face de mâncare într-o bucătărie luminată doar de soarele de răsărit.

În timp ce am mâncat, m-am uitat la el curios. Era palid şi avea o privire obosită şi preocupată, însă chipul lui nu oferea nici un indiciu despre ceea ce gândeşte.

— Henry, am spus eu.

M-a privit mirat. Era primul cuvânt spus de unul dintre noi în ultima jumătate de oră.

— La ce te gândeşti ?

— La nimic.

— Dacă încă mai vrei să îl otrăvim...

Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat scurt şi furios la mine.

— Nu fi absurd! m-a repezit el. Aş vrea să taci din gură o clipă şi să mă laşi să mă gândesc.

M-am uitat la el. S-a ridicat brusc şi s-a dus să îşi toarne o ceaşcă de cafea. Preţ de câteva secunde a stat cu spatele spre mine şi cu mâinile sprijinite de dulap. Apoi s-a întors.

— Îmi pare rău, a spus cu oboseală în glas, dar nu îmi place să mă uit în urmă şi să constat că, după atâta efort şi gândire, rezultatul este aşa de ridicol. Ciuperci otrăvitoare. Toată ideea asta parcă scoasă din Sir Walter Scott.

Am fost luat pe nepregătite.

— Mie mi s-a părut o idee destul de bună.

Henry s-a frecat la ochi cu degetul mare şi arătătorul.

— Prea bună. Oricine lucrează mereu cu mintea, aşa ca mine, în momentul în care se confruntă cu acţiunea directă, are tendinţa de a înfrumuseţa ideea respectivă, ca să pară şi mai bună. Pe hârtie ideile au o anumită simetrie. Acum, când sunt în situaţia de a o pune în aplicare, îmi dau seama cât de îngrozitor de complicată este.

— Ce nu merge ?

Şi-a aranjat ochelarii pe nas.

— Otrava îşi face efectul mult prea lent.

— Păi, credeam că de fapt asta vrei.

— Da, dar apoi apar o mulţime de probleme. Câteva le-ai evidenţiat chiar tu. Există un risc cu controlul dozei, însă cel mai mare risc îl reprezintă timpul. Din punctul meu de vedere, cu cât durează mai mult, cu atât mai bine, însă... În douăsprezece ore se pot spune o mulţime de lucruri.

Henry a tăcut câteva secunde, apoi a continuat:

— Nu pot să zic că nu am prevăzut acest lucru. Nu am putut să privesc problema decât ca pe una de şah. Un joc. Nu ai nici cea mai vagă idee cât am investit în aceste gânduri. M-am gândit până şi la efectele otrăvii. Ştiai că îţi face gâtul să se umfle? Se spune că victimele mor imediat, astfel încât nu mai apucă să spună numele celui care le-a otrăvit.

A oftat.

— E prea uşor ca să nu mă amăgesc singur cu familia de Medici, cu Borgia, cu toate acele inele şi trandafiri otrăviţi... Ştiai că se poate face aşa ceva? Să otrăveşti un trandafir şi apoi să îl dai cadou? Doamna se înţeapă la deget şi moare într-o clipă. Ştiu şi cum să fac o lumânare care să ucidă dacă este aprinsă într-o cameră închisă sau cum să otrăvesc o pernă sau o carte de rugăciuni...

Eu însă am spus:

— Dar de somnifere ce părere ai ?

S-a uitat la mine ofensat.

— Zău! Oamenii mor din cauza lor tot timpul.

— Şi de unde facem noi rost de somnifere ?

— Suntem la Colegiul Hampden. Dacă vrei somnifere, poţi să le găseşti.

Ne-am uitat unul la altul.

— Şi cum am putea să i le dăm? a întrebat el.

— Îi spunem că îi dăm Tylenol.

— Şi cum îl facem să înghită nouă sau zece pastile de Tylenol?

— Am putea să i le punem într-un pahar de whisky.

— Crezi că Bunny ar bea un pahar de whisky care are pe fund un strat de prafuri?

— Eu cred că e în stare, aşa cum ar fi în stare să mănânce un platou cu rahat de broască râioasă.

A urmat o tăcere destul de lungă, în timpul căreia o păsărică şi-a spus trilul în faţa geamului. Henry a închis ochii şi şi-a frecat îndelung tâmplele cu vârfurile degetelor.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat eu.

— Cred că o să ies şi o să îmi rezolv nişte treburi. Vreau ca tu să te duci acasă şi să te odihneşti.

— Ai vreo idee?

— Nu. Însă vreau să cercetez ceva. Te-aş duce eu la şcoală, însă nu cred că e o idee foarte bună să fim văzuţi împreună la ora asta.

A început să scoată ceva din buzunar: chibrituri, peniţe, o cutie albastră, de stilou. În cele din urmă a găsit nişte monede de douăzeci şi cinci de cenţi, pe care mi le-a înmânat.

— Ia, opreşte-te tu la chioşcul de ziare şi cumpără ziarul de azi.

— De ce?

— În cazul în care cineva se întreabă de ce te plimbi la ora asta. S-ar putea să trebuiască să vorbim diseară. Dacă nu te găsesc, o să las un mesaj cum că te-a căutat doctorul Springfield. Nu încerca să mă contactezi înainte decât dacă este absolut necesar.

— Bine.

— Atunci ne vedem mai târziu, a spus el, ieşind din bucătărie.

Apoi s-a întors în uşă şi s-a uitat la mine.

— Nu o să uit niciodată asta, a spus el simplu.

— Nu e mare lucru.

— E totul şi tu nu-ţi dai seama.

— Şi tu mi-ai făcut câteva favoruri.

Însă Henry deja ieşise şi nu m-a auzit. În orice caz, nu mi-a răspuns.

Am cumpărat ziarul de la un chioşc mic de pe stradă şi m-am întors la şcoală prin pădurea umedă şi tot mai înverzită, însă nu pe drumul principal, ci trecând peste bolovanii sau buştenii putrezi care-mi ieşeau din când în când în cale.

Când am ajuns în campus, era încă devreme. M-am dus la uşa din spate a clădirii Monmouth şi am urcat pe scări. M-am oprit un pic acolo şi am fost surprins să îl văd pe administratorul clădirii şi un cârd întreg de fete îmbrăcate în haine de casă agitându-se pe lângă debara şi discutând pe un ton scandalizat, doar că pe tonalităţi diferite. Când am încercat să trec pe lângă ele, Judy Poovey, îmbrăcată într-un chimono negru, m-a prins de braţ.

— Hei, cineva a vomitat în debara!

— A fost unul din bobocii ăia tâmpiţi, a spus o fată care stătea lângă cotul meu. Se îmbată în ultimul hal şi după aia vin în clădirea celor mari ca să verse.

— Nu ştiu cine a făcut acest lucru, a spus administratorul, însă oricine a fost, a mâncat spaghete la cină.

— Hm...

— Asta înseamnă că nu a mâncat la cantină.

Eu am trecut printre fete, m-am dus în camera mea, am închis uşa şi am adormit aproape instantaneu.

Am dormit toată ziua cu faţa în pernă, ca şi cum aş fi fost mort, şi pluteam liniştit, tulburat foarte vag de briza rece, de sunetul paşilor şi al discuţiilor, de uşile ce se trânteau, şi toate mă deranjau puţin, însă se întrepătrundeau cu apele calde şi întunecate ale visului. Ziua s-a transformat în noapte şi eu încă dormeam, până ce sunetul toaletei m-a făcut să mă răsucesc pe spate şi să mă trezesc.

Vizavi, în clădirea Putnam, petrecerea de sâmbătă seara începuse deja. Asta însemna că şi cina se sfârşise, că bufetul cantinei era închis şi că eu dormisem cel puţin paisprezece ore. Clădirea mea era pustie. M-am trezit, m-am bărbierit şi am făcut o baie fierbinte. Apoi mi-am pus pe mine halatul de baie şi, mâncând un măr pe care îl găsisem în bucătărie, am coborât să văd dacă am vreun mesaj la telefon.

Aveam trei. Unul de la Bunny Corcoran, la şase fără un sfert, unul de la mama mea, din California, la nouă fără un sfert, şi unul de la un anume H. Springfield, doctor în medicină, care mi-a sugerat să îl vizitez cât pot de repede.

Eram mort de foame. Când am ajuns la Henry, am fost încântat să văd că Francis şi Charles mâncau nişte pui rece cu salată.

Henry părea că nu dormise de când îl văzusem ultima oară. Avea pe el o haină de tweed

veche, cu coatele rupte, pe pantaloni avea nişte pete de iarbă în dreptul genunchilor, iar la pantofii plini de noroi îşi pusese nişte şireturi kaki.

— Dacă ţi-e foame, farfuriile sunt în dulapul din stânga, a spus el, trăgându-şi scaunul şi aşezându-se pe el cu toată greutatea, ca un fermier venit de la muncile câmpului.

— Pe unde ai fost?

— Vorbim despre asta după cină.

— Unde e Camilla?

Charles a început să râdă.

Francis şi-a pus jos pulpa de pui.

— Are o întâlnire, a spus el.

— Glumeşti! Cu cine?

— Cu Cloke Rayburn.

— Sunt la petrecere, a spus Charles. A dus-o să bea ceva înainte şi tot tacâmul.

— Bunny şi Marion sunt cu ei, a completat Francis. A fost ideea lui Henry. Astă-seară Camilla stă cu ochii pe ştii tu cine.

— „Ştii tu cine“ mi-a lăsat un mesaj azi după-amiază.

— „Ştii tu cine" a fost prost dispus toată ziua, a spus Charles, tăindu-şi o felie de pâine.

— Nu acum, te rog, a spus Henry pe un ton obosit.

După ce s-au spălat vasele, Henry şi-a sprijinit coatele pe masă şi şi-a aprins o ţigară. Avea nevoie de un bărbierit, iar ochii îi erau încercănaţi.

— Deci care e planul? a întrebat Francis.

Henry a stins chibritul în scrumieră.

— La acest sfârşit de săptămână. Mâine.

Am rămas cu ceaşca de cafea în mână, încremenită aproape de buze.

— Of, Dumnezeule, atât de repede? a întrebat Charles preocupat.

— Nu mai putem aştepta.

— Dar cum? Cum putem să o rezolvăm atât de repede?

— Nici mie nu-mi place, dar dacă aşteptăm, nu o să mai avem nici o şansă până la următorul sfârşit de săptămână. Şi dacă se ajunge la asta, s-ar putea să nu mai avem nici o şansă.

A urmat o tăcere scurtă.

— Chiar e adevărat? a întrebat Charles, plin de neîncredere. Gata? E un lucru sigur?

— Nimic nu e sigur, a spus Henry. Circumstanţele nu depind de noi. Dar vreau să fim pregătiţi dacă se întrevede vreo şansă.

— Nu pare ceva foarte sigur, a spus Francis.

— Aşa şi e. Din păcate, nici nu poate să fie altfel, căci Bunny însuşi ne face cam toată munca.

— Cum aşa? a întrebat Charles, lăsându-se pe speteaza scaunului.

— Un accident. Un accident de drumeţie, ca să fiu mai exact.

A făcut o pauză.

— Mâine e duminică.

— Da.

— Deci mâine, dacă e vreme frumoasă, Bunny va ieşi la plimbare.

— Nu merge întotdeauna la plimbare, a spus Charles.

— Să zicem că o să iasă. Şi cam ştim pe unde merge.

— Depinde, am spus eu.

Îl însoţisem pe Bunny în foarte multe plimbări semestrul trecut. Era capabil să facă o mulţime de trasee neaşteptate, ocolite, să sară peste garduri, să traverseze râuri...

— Da, dar în mare îi ştim traseul, a spus Henry.

A luat o bucată de hârtie şi a întins-o pe masă. Aplecându-mă, am văzut că era o hartă.

— Iese pe uşa din spate a casei sale, a continuat Henry, face înconjurul terenului de tenis şi când ajunge la pădure, nu o ia spre North Hampden, ci spre est, spre Mount Cataract. Multă pădure... nu prea are unde se căţăra pe-acolo. O ţine aşa până ajunge la drumul căpriorilor - ştii la care mă refer, Richard, drumul marcat cu bolovani albi, care o ia spre sud-est. Drumul ăsta ţine cam un kilometru şi apoi se bifurcă...

— O să-l pierzi dacă stai şi-l aştepţi acolo. Am fost cu el pe drumul ăsta. E în stare să o ia spre vest aici sau să o ţină în continuare spre sud.

— Dacă e vorba de asta, îl vom pierde dinainte. Ştiu că uneori nici nu ţine seama de drum şi o ia spre est până dă de autostradă. Însă sper că de data asta nu o s-o facă. Vremea e frumoasă, aşa că nu o să se mulţumească să facă o plimbare aşa de uşoară.

— Dar la bifurcaţie? Nu putem şti în ce parte o ia.

— Nici nu trebuie. Ţii minte unde dau amândouă drumurile? Direct înspre râpă.

— Ah, da! a răspuns Francis.

A urmat o tăcere lungă.

— Şi-acum ascultaţi, a spus Henry, scoţând un creion din buzunar. O să vină dinspre şcoală. Dinspre sud. Putem să evităm cu totul ruta lui obişnuită şi să ieşim pe autostrada 6, venind dinspre vest.

— O luăm cu maşina?

— Pe o bucată de drum da. Până la groapa aia de fiare vechi, înainte de cotitura spre Battenkill, unde e un drum cu pietriş. Mă gândisem că poate e un drum privat, caz în care trebuia să-l ocolim, însă am fost azi după-amiază până în spatele tribunalului şi am văzut că de fapt e un vechi drum forestier. Dă într-o fundătură din mijlocul pădurii. Însă ne duce direct spre râpă, la juma' de kilometru de ea. Restul drumului îl putem face pe jos.

— Şi când ajungem acolo, ce se întâmplă?

— Păi, o să aşteptăm. Azi după-amiază am refăcut traseul lui Bunny de două ori, plecând de la şcoală şi apoi întorcându-mă. Am cronometrat ambele trasee. De când pleacă din cameră, îi trebuie cel puţin jumătate de oră ca să ajungă la pădure. Ceea ce ne oferă destul timp să îl surprindem, venind pe partea cealaltă.

— Şi dacă nu vine ?

— Dacă nu vine, nu pierdem altceva decât timpul.

— Dar dacă unul dintre noi merge cu el ?

Henry a dat din cap că nu.

— M-am gândit şi la asta. Nu e o idee bună. Dacă intră în capcană singur, din propria-i voinţă, atunci nu o să putem să fim implicaţi în nici un fel.

— Dacă şi dacă... a spus Francis acru. Sună destul de hazardat.

— Vrem ceva hazardat.

— Nu văd ce e în neregulă cu primul plan.

— E prea stilizat. E prea gândit şi se simte.

— Eu prefer un plan stilizat unuia în care sunt la voia întâmplării.

Henry a netezit cu palma pe masă harta mototolită.

— Aici greşeşti. Dacă încercăm să aranjăm prea meticulos desfăşurarea evenimentelor, o să

ajungem la un punct X pe un traseu logic, iar dacă e vorba de un traseu logic, or să fie şi ei în stare ca, pornind de la punctul X, să ajungă înapoi, la noi, tot pe cale logică. Logica, raţiunea, ea e mereu prima luată în considerare de o minte scormonitoare. Norocul însă... e invizibil, imprevizibil, angelic. Ce poate fi mai bine pentru noi decât să îl lăsăm pe Bunny să îşi aleagă singur circumstanţele în care o să moară?

Totul a încremenit. Afară se auzeau greierii cântând într-o monotonie ritmică, pătrunzătoare.

Francis, cu faţa palidă şi trasă, îşi muşcă buza de jos.

— Să văd dacă am înţeles bine. Noi îl aşteptăm la râpă şi pur şi simplu sperăm să vină pe-acolo din întâmplare? Şi dacă vine, îl împingem - chiar acolo, în plină zi - şi după aia ne întoarcem acasă?! Corect?

— Mai mult sau mai puţin, spuse Henry.

— Şi dacă nu vine singur? Dacă mai hoinăreşte cineva pe acolo ?

— Nu e nici o crimă să te plimbi prin pădure într-o după-amiază frumoasă de primăvară, a spus Henry. Până în momentul în care îl împingem, putem să renunţăm la plan în orice clipă. Iar aia durează o singură secundă. Dacă ne întâlnim cu cineva în drum spre maşină - lucru improbabil, dar se mai întâmplă -, putem spune oricând că a avut loc un accident şi că ne ducem după ajutoare.

— Dar dacă ne vede cineva ?

— Este extrem de puţin probabil să se întâmple aşa ceva, a spus Henry, punându-şi un cub de zahăr în ceaşca de cafea.

— E totuşi posibil.

— Orice e posibil, dar probabilitatea va lucra în avantajul nostru dacă noi îi permitem, zise Henry.

Care sunt şansele ca un individ neobservat dinainte de noi să apară acolo, în acel loc izolat, exact în fracţiunea de secundă în care noi îl împingem pe Bunny de pe marginea prăpastiei?

— S-ar putea să se întâmple totuşi.

— Orice *s-ar putea* întâmpla, Francis. *S-ar putea* să fie călcat de o maşină în seara asta şi să ne scutească de toate problemele.

O briză uşoară şi umedă, mirosind a flori de măr şi a ploaie, s-a strecurat pe fereastră. Transpirasem brusc, fără să-mi dau seama, iar adierea aceea, care mi-a atins obrazul, m-a făcut să mă simt lipicios şi uşor ameţit.

Charles şi-a dres glasul, iar noi ne-am întors, uitându-ne la el.

— Ştiţi că... a spus el. Adică vreau să spun, sunteţi siguri că râpa este destul de înaltă? Ce se întâmplă dacă el...

— Am fost azi acolo cu o ruletă, a răspuns Henry. Cel mai înalt punct se află la şaisprezece metri, ceea ce ar trebui să fie de ajuns. Cel mai greu lucru este să îl facem să ajungă în acel loc. Dacă o să cadă dintr-un punct mai puţin înalt, nu se va alege decât cu un picior rupt. Normal, contează foarte mult cum cade. Pentru ceea ce ne interesează pe noi, e mai bine să pice pe spate.

— Am auzit însă de oameni care au căzut din avion şi nu au murit, a spus Francis. Dacă nu îl omoară căzătura ?

Henry s-a frecat la ochi în dosul ochelarilor.

— Păi, acolo jos e un pârâiaş. N-are multă apă, însă e suficientă. Va trebui să îl târâm acolo şi să îl ţinem cu capul în apă... nu foarte mult - doar vreo două minute. Dacă este conştient, poate va trebui ca o parte dintre noi să mergem şi să îl conducem...

Charles şi-a trecut mâna peste fruntea transpirată şi înroşită.

— Of, Dumnezeule, of, Doamne! Ascultă-ne ce vorbim!

— Ce s-a întâmplat?

— Suntem nebuni cu toţii ?

— Despre ce vorbeşti?

— Suntem nebuni cu toţii. Ne-am pierdut minţile. Cum putem să ne gândim la aşa ceva?

— Nici pe mine nu mă încântă ideea mai mult decât pe tine.

— E o nebunie! Nici nu ştiu cum putem să vorbim despre aşa ceva. Trebuie să ne gândim la altă soluţie.

Henry a luat o gură de cafea.

— Dacă îţi vine vreo idee, sunt încântat să o ascult.

— Ei bine, vreau să zic, de ce nu putem pur şi simplu *să plecăm* de aici? Ne urcăm în maşină *acum* şi plecăm.

— Şi ne ducem unde ? Cu ce bani ?

Charles a tăcut.

— Acum, a spus Henry, desenând cu creionul o linie pe hartă, cred că o să fie destul de uşor să trecem neobservaţi, însă trebuie să fim foarte atenţi să nu dăm peste cineva pe drumul forestier sau atunci când ieşim din drumul ăsta pe autostradă.

— O să mergem cu maşina ta sau a mea? a întrebat Francis.

— Cu a mea, cred. Maşina ta atrage mai tare privirile.

— Poate ar trebui să închiriem una.

— Nu. Ceva de genul ăsta ar strica tot. Dacă păstrăm lucrurile cât mai normal posibil, nu o să

atragem asupra noastră nici o bănuială. Oamenii nu sunt atenţi la nouăzeci la sută din tot ce văd.

A urmat o pauză.

Charles a tuşit uşor.

— Şi după aceea? Ce facem? Ne întoarcem pur şi simplu acasă?

— Ne întoarcem pur şi simplu acasă, a răspuns Henry.

Apoi şi-a aprins o ţigară.

— Sincer, nu ai de ce să îţi faci griji, a continuat el, stingând chibritul. Pare riscant la prima vedere, dar dacă te gândeşti logic, nici că s-ar putea ceva mai sigur. N-o să pară deloc o crimă. Şi cine ar avea idee că avem vreun motiv să îl omorâm ? Ştiu, ştiu! a spus el nerăbdător când a văzut că voiam să-l întrerup. Însă nu cred că a mai spus cuiva.

— De unde poţi să ştii ce-a făcut? Poate că a spus deja la cel puţin jumătate dintre cei de la petrecere.

— Însă eu sunt gata să pun pariu că nu a făcut-o. Bunny e o persoană imprevizibilă, desigur, dar până şi acum acţiunile sale au un anumit simţ raţional rudimentar, de cal care ştie drumul spre casă. Am avut eu un motiv foarte temeinic pentru care am ştiut că ţie o să-ţi zică prima dată.

— Şi de ce anume a făcut-o ?

— Desigur, doar nu crezi că, dintre toţi oamenii pe care-i cunoaşte, te-a ales pe tine la întâmplare?

— Nu ştiu. Cred că eram mai la îndemână decât ceilalţi.

— Cui altcuiva ar fi putut să-i spună ? a întrebat Henry, pierzându-şi răbdarea. Nu s-ar fi dus niciodată direct la poliţie. Are la fel de mult de pierdut ca şi noi. Şi, din acelaşi motiv, nu ar fi spus nimic unui străin. Ceea ce reduce seria persoanelor de încredere la: Marion, în primul rând, apoi

părinţii lui şi Cloke pe locul trei. Chiar şi Julian, ca o posibilitate exterioară. Şi tu.

— Şi ce te face să crezi că - să zicem - nu i-a spus deja lui Marion ?

— O fi Bunny prost, însă nu e *chiar atât* de prost. Dacă i-ar spune lui Marion, până a doua zi la prânz ar şti toată şcoala. Iar Cloke este o alegere proastă din mai multe motive. Nu îşi pierde capul atât de repede, dar nu e de încredere. E sperios şi iresponsabil. Şi îşi urmăreşte doar propriile interese. Bunny îl place - ba chiar îl admiră, cred -, însă nu s-ar duce niciodată la el să-i spună ceva de genul ăsta. Iar părinţilor săi nu le-ar spune nici într-un milion de ani. Ar fi de partea lui, dar, fără îndoială, s-ar duce direct la poliţie.

— Şi Julian?

A dat din umeri.

— Ar putea să îi spună lui Julian. Sunt dispus să fac această concesie. Însă până una-alta nu i-a spus şi cred că pentru moment nici n-o să-i spună.

— De ce nu?

Henry s-a uitat pe sub sprâncene.

— Păi, pe cine crezi că o să fie înclinat să creadă Julian?

Nimeni n-a spus nimic. Henry a tras adânc din ţigară.

— Deci, a spus el în timp ce scotea fumul pe nări, prin eliminare, nu i-a spus nici lui Marion, nici lui Cloke, de frică să nu mai spună şi ei altora. Nu le-a spus părinţilor din aceeaşi cauză şi probabil că nici n-o s-o facă decât ca ultimă opţiune. Aşa că îi rămân doar două posibilităţi. Ar putea să-i spună lui Julian, care însă nu l-ar crede, sau ţie, care l-ai crede şi nu ai spune nimănui.

Am stat şi m-am uitat mirat la el.

— E o presupunere, am rostit eu într-un final.

— Nicidecum. Crezi că dacă ar mai fi spus şi altcuiva, am mai fi fost acum pe-aici? Crezi că ar fi aşa de nebun încât să mai spună şi altcuiva după ce ţi-a spus ţie? Fără a-ţi şti reacţia? De ce crezi că te-a căutat în după-amiaza asta? De ce crezi că a stat pe capul nostru toată ziua?

Nu i-am răspuns.

— Pentru că, a răspuns Henry, a testat terenul. Aseară era beat şi plin de sine. Azi nu e sigur de ceea ce gândeşti tu. Mai vrea o părere. Şi o să ia răspunsul tău drept indiciu.

— Nu-nţeleg, am spus eu.

Henry a mai luat o gură de cafea.

— Ce nu-nţelegi?

— De ce te grăbeşti să îl omori dacă eşti sigur că nu va mai spune nimănui în afară de mine?

A ridicat din umeri.

— Nu a mai spus nimănui *încă.* Ceea ce nu înseamnă că n-o să mai spună şi altcuiva foarte curând.

— Poate reuşesc eu să-l conving să nu o facă.

— Sincer să fiu, nu îmi pot permite să-mi asum acest risc.

— După părerea mea, tu vorbeşti aici despre asumarea unui risc mult mai mare.

— Uite ce e! a spus Henry răspicat, ridicându-şi privirea şi fixându-mă. Scuză-mă că sunt atât de direct, însă dacă tu crezi că poţi exercita vreo influenţă asupra lui Bunny, te înşeli amarnic. Din câte ştiu eu, nu e cine ştie ce ataşat de tine şi nici nu a fost vreodată. Ar fi un dezastru dacă tu, dintre noi toţi, ai încerca să intervii.

— El însă a venit la mine.

— Din motive evidente, dar nici unul de natură sentimentală.

A ridicat din umeri.

— Dacă aş fi fost sigur că n-o să mai spună nimănui, am fi putut aştepta la nesfârşit. Însă tu ai fost ceasul ce a declanşat alarma, Richard. Spunându-ţi ţie şi văzând că nu se întâmplă nimic, se va gândi că nu e aşa de grav şi-atunci o să-i fie de două ori mai uşor să îi zică celei de-a doua persoane. Şi apoi celei de-a treia. A făcut primul pas pe drumul pierzaniei. Şi-acum, că a făcut-o, eu înclin să cred că lucrurile vor evolua extrem de rapid.

Îmi transpiraseră palmele. În ciuda ferestrei deschise, camera mi se părea plină cu un aer închis şi apăsător. Îi auzeam pe toţi cum respiră încet - respiraţii perfect regulate, patru perechi de plămâni înghiţind oxigenul deja rarefiat.

Henry şi-a împreunat degetele de la mâini şi-apoi le-a întins până când i-au pocnit.

— Poţi să pleci acum, dacă vrei, mi-a spus el mie.

— Vrei să plec? i-am răspuns eu destul de tăios.

— Poţi să rămâi sau să pleci, a răspuns el. Însă nu e obligatoriu. Am vrut să îţi ofer o imagine aproximativă, însă cu cât ştii mai puţine detalii, cu atât mai bine.

A căscat.

— Erau anumite lucruri pe care presupun că trebuia să le ştii, însă cred că ţi-am făcut un deserviciu implicându-te atât de mult în chestia asta.

M-am ridicat şi m-am uitat de jur împrejurul mesei.

— Ca să vezi, am spus eu. Ca să vezi...

Francis s-a uitat la mine pe sub sprâncene.

— Urează-ne noroc, a spus Henry.

L-am bătut pe umăr cu stângăcie.

— Noroc, i-am spus.

Charles, care nu se afla în raza vizuală a lui Henry, s-a uitat la mine. A zâmbit şi mi-a şoptit „Te sun mâine, bine?“

Deodată, fără nici un avertisment, am fost copleşit de o emoţie puternică. De frică să nu spun sau să nu fac ceva pueril, ceva ce aş fi putut să regret, mi-am tras haina pe mine, mi-am băut restul de cafea dintr-o înghiţitură şi am plecat fără să le spun la revedere - nici măcar de formă.

În drum spre casă, mergând prin pădurea întunecată, cu privirea în jos şi cu mâinile băgate în buzunare, am dat pur şi simplu nas în nas cu Camilla. Era foarte beată şi într-o stare de veselie accentuată.

— Bună, a spus ea, luându-mă de braţ şi trăgându-mă înapoi în direcţia din care veneam. Ia ghiceşte! Am avut o întâlnire.

— Am auzit.

A râs încet şi dulce, cu un râs ce mi-a încălzit inima.

— Nu e haios ? Mă simt de parcă aş fi o spioană. Bunny tocmai s-a dus acasă. Acum problema e alta: Cloke cred că mă place.

Era atât de întuneric, încât abia o vedeam. Greutatea braţului ei era extrem de plăcută, iar respiraţia ei, mirosind a gin, i-o simţeam caldă pe obraz.

— Cloke s-a comportat cum trebuie ?

— Da, a fost foarte drăguţ. Mi-a făcut cinste cu cina şi mi-a luat nişte băuturi colorate care aveau gust de acadele.

Din pădure am ajuns pe străzile pustii şi luminate în albăstrui din North Hampden. Totul părea nemişcat şi straniu în lumina lunii. O adiere uşoară a declanşat clinchetul clopoţeilor de vânt de pe o verandă.

Când m-am oprit din mers, m-a tras de braţ.

— Nu vii ? m-a întrebat ea.

— Nu.

— De ce nu?

Avea părul puţin ciufulit, iar gura îi era înroşită de la băuturile cu gust de acadele, şi doar uitându-mă la ea, puteam să îmi dau seama că nu are nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă acum la Henry.

Camilla avea să meargă mâine cu ei. Probabil o să i se spună şi ei că nu trebuie neapărat să meargă, însă ea va sfârşi prin a merge cu ei.

Am tuşit.

— Uite ce e, am spus eu.

— Ce?

— Vino cu mine acasă.

Şi-a încruntat sprâncenele.

— Acum ?

— Da.

— De ce?

Clopoţeii de vânt au sunat iar uşor - sunet argintiu, insidios.

— Pentru că vreau.

S-a uitat la mine cu o privire goală, destul de ameţită, sprijinindu-se într-un picior şi lăsând să i se vadă nonşalant ciorapul negru şi glezna celuilalt picior, răsucită în interior, într-un fel de L ciudat şi totuşi destins.

O ţineam de mână. I-am strâns-o tare. Norii treceau cu viteză prin faţa lunii.

— Haide, am spus eu.

S-a ridicat pe vârfuri şi mi-a dat un sărut dulce, uşor, cu gust de acadele. „O, Doamne!" m-am gândit eu în timp ce inima îmi bătea cu putere.

Deodată s-a desprins de mine.

— Trebuie să plec, a spus ea.

— Nu, te rog, nu!

— Trebuie. Or să se întrebe unde sunt.

Mi-a dat un sărut grăbit, s-a întors şi a luat-o în jos pe stradă. M-am uitat după ea până a ajuns la colţ, apoi mi-am băgat mâinile în buzunare şi m-am pornit spre casă.

M-am trezit a doua zi cu o tresărire, într-o lumină solară rece şi în pulsaţia unui bas de casetofon, ce venea de pe hol. Era târziu - probabil se făcuse deja după-amiază aşa că m-am întins după ceasul de pe noptieră şi am tresărit din nou, de data asta mult mai violent. Era trei şi un sfert. Am sărit din pat şi-am început să mă îmbrac în grabă, fără să mă mai deranjez să mă bărbieresc sau să mă pieptăn.

În hol, când îmi trăgeam sacoul pe mine, am zărit-o pe Judy Poovey venind veselă în direcţia mea. Era aranjată şi-şi ţinea capul într-o parte, încercând să-şi pună un cercel.

— Vii ? m-a întrebat ea când m-a văzut.

— Unde să vin? am spus eu nedumerit, cu mâna încă pe clanţă.

— Ce-i cu tine ? Trăieşti pe Marte sau ce ?

M-am uitat mirat la ea.

— La petrecere, a spus ea nerăbdătoare. „Sosirea primăverii." în spate la Jennings. A început acum o oră.

Avea nările roşii şi inflamate. Şi-a dus mâna cu unghiile făcute la nas, să se şteargă.

— Lasă-mă să ghicesc ce ai făcut între timp, i-am spus eu.

A râs.

— Mai am încă mult. Jack Teitelbaum a mers weekendul trecut până în New York şi s-a întors cu o tonă. Laura Stora are nişte Ecstasy, iar tipul ăla dubios din pivniţa clădirii Durbinstall - ştii, tipul ăla care se specializează în chimie - tocmai a preparat nişte meth[26]. Vrei să spui că nu ştiai de astea?

— Nu.

— „Sosirea primăverii" e un eveniment mare! Toată lumea se pregăteşte de luni de zile. Păcat că nu au făcut-o ieri. Vremea a fost superbă. Ai mers la prânz?

Mă întreba de fapt dacă ieşisem din cameră în ziua aceea.

— Nu.

— Vreau să spun că azi vremea e OK, însă e puţin răcoare. Am ieşit afară şi m-am plimbat... O, Doamne! In orice caz... vii?

M-am uitat la ea cu o privire goală. Ieşisem din cameră fără să mă gândesc în ce direcţie am de gând să merg.

— Trebuie să mă duc să mănânc ceva, am spus în cele din urmă.

— Asta e o idee bună. Anul trecut m-am dus fără să mănânc înainte şi-am fumat marijuana şi-am băut vreo treizeci de Martini-uri. Totul a fost în regulă până m-am dus la Fun O'Rama. Îţi mai aduci aminte? Carnavalul ăla - sau... tu nu erai aici

pe atunci. Oricum, *mare* greşeală! Am băut toată ziua şi-am avut nişte arsuri la stomac şi mai eram şi cu Teitelbaum şi cu toţi tipii ăia. N-aveam de gând să mai dau o tură, dar apoi mi-am zis că e în regulă. Să ne dăm în carusel. Mă dau oricând în carusel fără probleme...

Am stat şi am ascultat politicos restul povestirii, care s-a sfârşit prin aceea că lui Judy i-a fost aşa de rău, că a ajuns să verse în spatele unei tejghele cu hot dog.

— Aşa că anul ăsta mi-am zis „în nici un caz!“ Rămân pe cocaină. Fac o pauză să îmi revin. Apropo, ar trebui să îl iei şi pe prietenul ăla al tău, ştii tu despre cine vorbesc... Bunny, şi să veniţi împreună. E la bibliotecă.

— Ce? am spus eu, parcă deodată numai urechi.

— Mda. Ar trebui să îl târăşti şi pe el cu tine. Să îl faci să mai iasă din starea aia de amorţeală.

— E la bibliotecă ?

— Da. L-am văzut acum puţin timp cum stătea şi citea ceva în sala de lectură. Are maşină?

— Nu.

— Păcat. Mă gândeam că poate ne duce el. E destul de mult de mers până la Jennings — sau poate aşa mi se pare mie. Jur că m-am rablagit de tot. Trebuie să mă apuc din nou de exerciţiile alea de gimnastică ale lui Jane Fonda.

Se făcuse deja ora trei. Am închis uşa şi-am luat-o pe jos spre bibliotecă, jucându-mă nervos cu cheia în buzunar.

Era o zi ciudată, nemişcată, apăsătoare. Campusul părea părăsit - toată lumea era la petrecere, presupun -, iar pe pajiştea verde lalelele

erau pleoştite, aşteptând ca din cerul înnorat să li se ofere ploaia mult promisă. Undeva, departe, se auzea un scârţâit de obloane. Deasupra capului meu, printre crengile ca nişte gheare ale unui ulm bătrân, se zbătea convulsiv un zmeu eşuat. Apoi s-a potolit. *Aici e Kansas,* mi-am zis în gând, *Kansasul dinaintea furtunii.*

Biblioteca era ca un cavou, iluminată dinăuntru de o lumină fluorescentă îngheţată, care, prin contrast, făcea ca după-amiaza să pară mai rece şi mai posomorâtă decât era de fapt. Ferestrele din sala de lectură erau strălucitoare şi goale, rafturile şi băncile toate pustii, nici un suflet nicăieri.

Bibliotecara - o femeie înfiorătoare pe nume Peggy - era aşezată în spatele biroului şi citea un număr din revista *Woman's Day.* Nici nu şi-a ridicat privirea. Xeroxul hârâia uşor în colţ. Am urcat scările ca să ajung la etajul al doilea şi am luat-o spre sala de lectură pe la secţiunea de limbi străine. Era goală - cum am şi presupus, de altfel -, însă la una dintre mesele din faţă se aflau: un mic teanc grăitor de cărţi, hârtii înşirate şi pungi uleioase de cartofi prăjiţi.

M-am dus mai aproape ca să am o imagine mai clară. Păreau a fi abandonate de curând. Mai era şi o cutie cu suc de struguri, băută pe trei sferturi, care însă era încă rece şi plină de broboane de apă. Câtva timp m-am întrebat ce să fac - poate că se dusese doar până la toaletă, de unde putea să se întoarcă în orice clipă - şi mă pregăteam să plec, când am văzut un bilet.

Biletul era pus pe volumul *Enciclopedia universală a cărţilor* şi era scris pe o hârtie murdară, liniată şi împăturită în două, iar pe marginea exterioară scria „Marion" cu scrisul de mână al lui Bunny, mic şi înghesuit. L-am deschis şi l-am citit repede:

Dragă fată,

M-am plictisit de moarte. M-am dus la petrecere după beutură. Ne vedem mai târziu.

B

Am împăturit biletul la loc şi m-am lăsat cu toată greutatea pe braţul scaunului lui Bunny. Bunny obişnuia să se plimbe după-amiaza. Şi-acum era ora trei. Era la petrecerea de la Jennings. De data asta l-au scăpat.

Am coborât pe scara din spate, am ieşit pe uşa de la subsol, m-am dus direct spre Commons - cărămida roşie a faţadei clădirii era ca un decor pe fundalul cerului pustiit - şi l-am sunat pe Henry de la un telefon public. Nici un răspuns. Nici la gemeni nu am găsit pe nimeni.

În Commons nu se aflau decât nişte îngrijitori răzleţi şi doamna cu perucă roşcată care stătea la centrală şi croşeta tot weekendul, nebăgând în seamă nici un telefon. Ca de obicei, luminile clipeau frenetic, iar ea stătea cu spatele la ele, asemenea blestematului de operator de pe nava Californian în noaptea în care s-a scufundat Titanicul. Am trecut pe lângă ea pe hol, luând-o spre tonomate, de unde mi-am luat o ceaşcă de cafea ness, şi-apoi am urcat din nou să sun. Nici de data asta nu mi-a răspuns nimeni.

Am închis şi-am colindat din nou prin holul comun, pustiu, cu un număr dintr-o revistă scrisă de *alumni*[27], pe care o găsisem la oficiul poştal. M-am aşezat pe un fotoliu din apropierea ferestrei şi am început să îmi beau cafeaua.

Au trecut cincisprezece minute, apoi douăzeci. Revista era deprimantă. Se pare că după ce terminau facultatea, absolvenţii de la Hampden nu făceau altceva decât să îşi deschidă mici

magazine de ceramică în Nantucket sau să intre în *ashram*[28] în Nepal. Am dat revista la o parte şi m-am uitat în gol pe fereastră. Lumina de afară era foarte stranie. Avea ceva care intensifica verdele pajiştii, astfel încât anumite porţiuni arătau artificiale, cumva luminoase, şi nu păreau să aparţină acestei lumi. Un drapel al Americii pe un suport de alamă flutura singuratic în depărtare pe fundalul cerului violet.

Am stat şi m-am uitat la steagul acela câteva minute şi am avut brusc impresia că nu mai suport să îl privesc nici măcar o secundă. Mi-am tras haina pe mine şi am ieşit, luând-o către râpă.

Pădurea era ucigător de încremenită şi mai respingătoare ca niciodată - o pată de culoare verde cu negru, cu un miros puternic de noroi şi putreziciune. Vântul nu bătea, nu se auzea nici o pasăre cântând, nu se vedea nici o tresărire de frunze. Florile de sânger stăteau nemişcate, albe şi suprarealiste, pe cerul care se întuneca, în aerul greu.

Am început să mă grăbesc. Crengile îmi trosneau sub paşi şi îmi auzeam propria respiraţie greoaie. Nu după mult timp drumul a ajuns într-un luminiş. Am stat acolo, respirând îngrozitor de repede, şi mi-au trebuit câteva secunde ca să îmi dau seama că de fapt nu era nimeni prin preajmă.

În stânga se întindea râpa, crudă şi vicleană, un povârniş adânc spre stâncile de dedesubt. Atent să nu ajung la marginea prăpastiei, m-am apropiat ca să mă uit mai bine. Totul era încremenit. Apoi m-am îndreptat din nou spre pădurea din care tocmai venisem.

Atunci, spre imensa mea surpriză, s-a auzit un fâşâit slab şi am zărit capul lui Charles, care a

apărut ca din neant.

— Bună! a şoptit el bucuros. Ce...?

— Taci! s-a stârnit o voce pe un ton abrupt şi într-o secundă, ca printr-o vrajă, a apărut Henry, păşind către mine dinspre tufişuri.

Am rămas fără cuvinte şi cu gura căscată. El s-a uitat la mine iritat şi se pregătea să îmi zică ceva, când s-au auzit nişte crengi trosnind. Eu m-am întors surprins şi-am văzut-o pe Camilla, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni kaki, coborând dintr-un copac.

— Ce se întâmplă aici? l-am auzit pe Francis de undeva de foarte aproape. Acum pot să fumez o ţigară?

Henry nu i-a răspuns.

— Ce cauţi aici? mi-a spus el pe un ton foarte nervos.

— Azi are loc o petrecere.

— Ce?

— O petrecere. Acum e la petrecere.

Am făcut o pauză.

— N-o să vină.

— Vezi, ţi-am zis eu, a spus Francis, ieşind din tufişuri şi scuturându-şi mâinile.

După cum îl ştiam, nu era potrivit îmbrăcat pentru o asemenea ocazie, ci mai degrabă aproape elegant, având pe el un costum destul de bun.

— Nimeni nu mă ascultă, a continuat Francis. V-am spus că ar fi trebuit să fi plecat acum o jumătate de oră.

— De unde ştii că-i la o petrecere ? a spus Henry.

— A lăsat un bilet la bibliotecă.

— Hai să mergem acasă, a spus Charles, ştergându-şi obrazul murdar cu dosul palmei.

Henry nu l-a băgat în seamă.

— La naiba! a spus el, dând din cap nemulţumit şi repede, la fel ca un câine care se scutură de apă. Speram atât de mult să terminăm cu treaba asta odată pentru totdeauna...

A urmat o pauză lungă.

— Mi-e foame, a spus Charles.

— Mor de foame, a completat Camilla pe un ton absent, apoi a făcut ochii mari. Oh, nu!

— Ce s-a întâmplat? am spus toţi într-un glas.

— Cina! Azi e duminică. Azi vine la noi la cină.

A urmat o tăcere rău prevestitoare.

— Nu m-am gândit nici un moment la asta, a spus Charles. Nici măcar o secundă.

— Nici eu, a spus Camilla. Şi nu avem nimic de mâncare acasă.

— Va trebui să ne oprim la magazin când ne întoarcem.

— Şi ce putem să luăm?

— Nu ştiu. Ceva care se prepară repede.

— Nu îmi vine să cred că aţi făcut-o! a intervenit Henry. V-am amintit de chestia asta aseară.

— Dar *am uitat*! au răspuns gemenii cu o disperare simultană.

— Cum aţi putut să faceţi aşa ceva?

— Ei bine, dacă ne scoli de la ora două noaptea cu intenţia de a omorî pe cineva, nu prea mai ţii minte că trebuie să hrăneşti cadavrul la cină.

— E sezonul sparanghelului, le-a sărit Francis în ajutor.

— Da, dar oare o să găsim la Food King?

Henry a oftat şi-a pornit-o spre pădure.

— Unde te duci? a întrebat Charles alarmat.

— Mă duc să iau nişte ferigi. Apoi putem pleca.

— Hai să uităm de ferigi, a spus Francis, aprinzându-şi o ţigară şi aruncând chibritul. Nimeni n-o să ne vadă.

Henry s-a întors spre noi.

— Cineva ar putea să ne vadă. Iar dacă ne vede cineva, eu vreau să pot explica de ce mă aflam aici. Şi te rog să ridici chibritul de pe jos, i-a spus Henry pe un ton acru lui Francis, care tocmai scotea un nor de fum şi se uita înfuriat la el.

Cu fiecare minut ce trecea, se întuneca din ce în ce mai mult şi vremea devenea din ce în ce mai rece. Mi-am încheiat haina şi m-am aşezat pe o piatră umedă, plasată cu faţa spre râpă. Mă uitam la rigola noroioasă, înfundată de frunzişul care se scurgea în jos, şi ascultam pe jumătate discuţia în contradictoriu a gemenilor despre ce vor găti la cină. Francis se sprijinea de un pom şi fuma. După un timp şi-a stins ţigara de talpa pantofului şi a venit lângă mine.

Minutele treceau. Cerul era înnorat şi aproape mov. O adiere de vânt a trecut prin pâlcul de mesteceni de pe celălalt mal, iar pe mine m-a luat un tremur. Gemenii se certau monoton în continuare. De fiecare dată când erau în asemenea toane - tulburaţi, supăraţi ajungeau să sune precum Heckle şi Jeckle.

Brusc, Henry a apărut din pădure, printre tufişuri, ştergându-şi de pantaloni mâinile pline cu pământ.

— Vine cineva, a spus el liniştit.

Gemenii s-au oprit din ceartă şi s-au uitat la el, clipind miraţi.

— Ce? a spus Charles.

— Prin spate. Ascultaţi!

Am tăcut şi ne-am privit unii pe alţii. Dinspre pădure s-a simţit o adiere rece şi spre luminiş a plutit o rafală de petale albe, de la florile de sânger.

— Nu aud nimic, a spus Francis.

Henry şi-a pus un deget la gură. Toţi am stat nemişcaţi, aşteptând timp de alte câteva secunde. Am respirat intens şi tocmai mă pregăteam să vorbesc, când deodată chiar am auzit ceva.

Paşi, trosnete de crengi. Ne-am uitat unii la alţii. Henry şi-a muşcat buzele şi s-a uitat repede în jur. Râpa era pustie. Nu aveam unde să ne ascundem. Nu puteam să fugim şi să ne pitim în pădure fără să facem zgomot. Henry era pe punctul de a zice ceva, când brusc s-a auzit un pârâit foarte apropiat dinspre tufişuri şi-atunci Henry a păşit din luminiş între doi copaci, ca şi cum s-ar fi ascuns într-un cadru de uşă pe o stradă din oraş.

Noi, ceilalţi, am rămas prinşi în câmp deschis, uitându-ne unii la alţii şi apoi la Henry, care era la vreo zece metri depărtare, apărat de marginea umbrită a pădurii. Ne-a făcut semn cu mâna, nerăbdător. Am auzit sunetul paşilor pe piatră şi, fără să îmi dau seama ce fac, m-am întors speriat şi m-am prefăcut că studiez scoarţa unui copac din apropiere.

Paşii s-au apropiat. Am început să simt cum mă iau fiori de la ceafă. M-am aplecat şi mai mult ca să examinez copacul mai îndeaproape: coaja argintie, rece la pipăit, cu furnicile mărşăluind într-un şir negru prin scoarţa fisurată.

Apoi, aproape înainte să îmi dau eu seama, paşii s-au oprit chiar în spatele meu.

Mi-am ridicat privirea şi l-am zărit pe Charles. Stătea şi se uita fix în faţă, cu o expresie de spaimă pe chip, iar eu eram pe punctul de a-l

întreba ce s-a întâmplat, când, tensionat şi uluit, i-am auzit glasul lui Bunny chiar în spatele meu.

— Măi, să fiu al naibii! a spus el vesel. Ce mai e şi asta? Ne întâlnim la Clubul Naturaliştilor?

M-am întors. Era chiar Bunny, în carne şi oase. Se uita la mine. Era îmbrăcat cu un impermeabil galben, care îi ajungea până aproape de glezne.

A urmat o tăcere înfiorătoare.

— Bună, Bunny, a spus încet Camilla.

— Bună şi ţie.

Avea în mână o sticlă de bere Rolling Rock - ce ciudat că îmi amintesc acest lucru! - şi a dus sticla la gură, trăgând o duşcă gâlgâitoare.

— Dar voi chiar vă furişaţi într-o veselie prin pădure! a spus el. Ştiţi, a continuat, dându-mi una în coaste, am tot încercat să dau de voi.

Prezenţa sa bruscă, şocantă, chiar acolo, era mai mult decât puteam eu să îndur. Am stat şi m-am uitat la el mirat cum a luat încă o înghiţitură de bere şi apoi a lăsat sticla jos, ştergându-se la gură cu dosul mâinii. Stătea atât de aproape de mine, încât puteam să îi simt respiraţia grea, mirosind a bere.

— Aha... a spus el, dându-şi părul la o parte din ochi. Aşadar, care e povestea, omorâtorilor de cerbi? Aţi avut cu toţii chef să vă plimbaţi prin pădure, să studiaţi vegetaţia?

Din direcţia pădurii s-au auzit un foşnet şi o tuse seacă.

— Ei bine, nu chiar, a spus o voce rece.

Bunny s-a întors, luat prin surprindere - ca şi mine tocmai la fix ca să îl vadă pe Henry ieşind din umbră.

A păşit înainte şi l-a privit pe Bunny cu plăcere. Ţinea în mână un făraş de grădinărit şi era plin de noroi pe mâini.

— Bună, a spus el. Asta chiar că-i o surpriză!

Bunny s-a uitat la el intens şi îndelung.

— Dumnezeule! a spus el. Ce faci, sapi groapa cuiva?

Henry a zâmbit.

— De fapt, e un mare noroc că ai trecut pe aici.

— Are loc vreo întrunire?

— Păi, da, a spus Henry încântat după o pauză. Cred că s-ar putea numi şi aşa.

— *S-ar putea* numi şi aşa, a spus Bunny pe un ton batjocoritor.

Henry şi-a muşcat buza de jos.

— Da, a spus el plin de seriozitate. S-ar putea numi şi aşa. Deşi eu nu aş numi-o aşa.

Totul era absolut nemişcat. De undeva de departe, din adâncul pădurii, s-a auzit râsul slab şi idiot al unei ciocănitori.

— Spune-mi, a zis Bunny şi pentru prima dată mi s-a părut că are în glas o notă de suspiciune. Ce dracu' v-aţi găsit să căutaţi toţi pe aici ?

Pădurea tăcea. Nu se auzea nici măcar un foşnet.

Henry a zâmbit.

— Păi, căutam nişte ferigi proaspete, a spus el şi a înaintat un pas spre Bunny.

Cartea a II-a

„Dionysos [este] Maestrul Iluziilor, cel care putea să facă să crească viţa de vie pe o scândură de epavă şi care, în general, era capabil să îşi facă adepţii să vadă lumea aşa cum nu era.“

(E.R. Dodds, *Grecii şi iraţionalul*)

Capitolul 6

Aş vrea să se reţină că nu mă consider o persoană rea (deşi ştiu că această afirmaţie sună de parcă ar fi spusă de un criminal). Ori de câte ori citesc prin ziare despre crime, sunt uimit de stăruitoarele şi aproape impresionantele declaraţii prin care strangulatorii interstatali, pediatrii nebuni după ace, depravaţii şi toţi vinovaţii de tot felul de grozăvii nu reuşesc să admită existenţa răului din ei. Mai mult chiar, toţi se simt obligaţi să-şi susţină un fel de falsă decenţă. „În esenţă, eu sunt un om foarte bun.“ Aceasta a fost afirmaţia celui mai recent criminal în serie - condamnat, se pare, la scaunul electric, care a măcelărit cu un topor folosit la stingerea incendiilor şase infirmiere din Texas. Am urmărit acest caz foarte interesant în ziare.

Dar, deşi nu m-am considerat niciodată o persoană extraordinar de bună, nici nu am reuşit să cred că aş fi un tip extrem de rău. Probabil că e aproape imposibil să gândeşti despre tine însuţi în felul ăsta, aşa cum a fost şi cazul prietenului nostru texan. Ceea ce am făcut noi a fost îngrozitor, însă consider că nici unul dintre noi nu este, în esenţă, ceea ce am numi o persoană rea. În cazul meu de vină a fost slăbiciunea, în cazul lui Henry *hybris*-ul, trufia, prea multe compuneri în greacă veche - orice vreţi dumneavoastră.

Nu ştiu. Cred că ar fi trebuit să pricep mai clar în ce mă bag. Prima crimă, cea a fermierului, părea simplă - o piatră căzută pe fundul unui lac, fără ca măcar să facă valuri. A doua a fost şi ea destul de banală sau cel puţin aşa a părut la început, însă nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce avea să urmeze. Ceea ce noi am considerat a fi o povară acceptabilă, normală (o aruncare uşoară, o scufundare rapidă la fundul

apei, apele negre înghiţind totul, fără să lase vreo urmă), s-a dovedit a fi de fapt o grenadă submarină, una din acelea care explodează fără nici un avertisment chiar sub suprafaţa sticloasă a apei şi ale cărei consecinţe se mai fac simţite şi acum.

Spre sfârşitul secolului al şaisprezecelea fizicianul de origine italiană Galileo Galilei a făcut o serie de experimente ca să afle rata de acceleraţie a corpurilor în cădere (să le numim aşa), aruncând diverse obiecte din turnul din Pisa. Constatările sale au fost următoarele: corpurile în cădere acumulează o viteză din ce în ce mai mare în timp ce cad; cu cât cad mai departe, cu atât cad cu o viteză mai mare; viteza unui corp aflat în cădere este egală cu acceleraţia datorată gravitaţiei, care se înmulţeşte cu timpul în care a avut loc căderea, măsurat în secunde. Pe scurt, date fiind variabilele, corpul din cazul nostru cădea cu o viteză mai mare de şaizeci şi şase de metri pe secundă în clipa în care s-a izbit de stâncile de jos.

Acum vedeţi şi voi cât de repede s-a derulat totul. Şi este imposibil să încetineşti filmul şi să examinezi fiecare secvenţă în parte. Văd şi acum ceea ce am văzut atunci, fulgerându-mi pur şi simplu în minte cu uşurinţa amăgitoare a unui accident: o ploaie de pietriş, nişte braţe care se rotesc ca o morişcă, o mână încercând să se prindă de o creangă, pe care apoi o scapă. Un baraj de ciori înspăimântate explodează de sub arbuşti, croncănind şi întunecând cerul. Filmul sare la Henry, pe care îl văd îndepărtându-se de marginea râpei. Apoi filmul dispare în proiector şi ecranul devine negru. *Consummatum est.*

Uneori, noaptea, când stau întins în pat, mă trezesc spectator fără voie la acest documentar necruţător (când deschid ochii, dispare, dar dacă îi închid la loc, reapare şi o ia fără încetare de la început) şi mă minunez cum punctul din care se

filmează pare în cea mai mare parte atât de detaşat, de excentric în privinţa detaliilor, de lipsit de încărcătură emoţională. Astfel, filmul reflectă experienţa rememorată mult mai îndeaproape decât vă puteţi imagina. Timpul, împreună cu scenele mereu reluate a ceea ce s-a întâmplat, i-a adăugat amintirii o senzaţie de ameninţare pe care originalul nu o transmitea. În momentul când s-au petrecut evenimentele, eu mă uitam liniştit cum se derula totul chiar în faţa ochilor mei: fără frică, fără milă, fără să simt nimic în afară de o curiozitate plină de stupoare, astfel încât evenimentul se imprima pe retina ochilor mei fără ca eu să particip cu inima.

Au trecut câteva ore bune până să realizez ce am făcut noi atunci şi poate chiar zile (luni, ani) până când am început să înţeleg amploarea evenimentului. Cred că ne-am gândit prea mult la acel episod şi am vorbit prea mult despre el, până când, în cele din urmă, a încetat să mai fie un produs al imaginaţiei noastre şi a căpătat propria sa viaţă... Niciodată, nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap că tot ce s-a întâmplat ar fi fost altceva decât un simplu joc. Toate detaliile erau parcă învăluite intr-un aer fantastic, ca şi cum nu am fi plănuit moartea unui prieten, ci itinerarul unei călătorii fabuloase, despre care eu, unul, nu am crezut niciodată că am făcut-o cu adevărat.

Ceea ce este de neconceput este de neîndeplinit. E o frază pe care Julian obişnuia să ne-o spună în timpul orelor de greacă şi dacă de cele mai multe ori credeam că spune asta pentru a ne încuraja să fim mai riguroşi în deprinderile noastre mentale, în cazul de faţă era destul de parşivă. Ideea de a-l omorî pe Bunny era înfiorătoare, imposibilă, şi, cu toate acestea, o coceam permanent, convingându-ne singuri că nu există alternativă, concepând planuri improbabile şi ridicole, dar care s-au dovedit eficiente când le-

am încercat... Nu ştiu. Cu o lună sau două înainte de cele întâmplate aş fi fost oripilat la ideea de a omorî pe cineva, oricine ar fi fost, dar în acea după-amiază de duminică am stat şi-am privit cum se desfăşoară o crimă. Părea a fi cel mai uşor lucru de pe pământ. Cât de repede a căzut Bunny... Cât de repede s-a sfârşit totul...

Nu ştiu de ce, dar îmi vine greu să scriu partea asta; poate şi fiindcă subiectul în cauză este legat inextricabil de prea multe nopţi petrecute în acest mod (cu dureri de stomac, nervi distruşi, ticăitul leneş al ceasului între orele patru şi cinci). Mă descurajează şi faptul că încerc să analizez ce s-a întâmplat, însă fără nici un rezultat. Nu ştiu de ce am făcut-o. Nu sunt absolut sigur că n-am face-o din nou dacă circumstanţele ar cere-o. Şi chiar dacă îmi pare rău - într-un fel -, nu cred că situaţia se schimbă vreun pic.

De asemenea, îmi pare rău că prezint o exegeză atât de schematică şi dezamăgitoare a ceea ce de fapt reprezintă partea centrală a povestirii mele. Am observat că până şi cei mai guralivi şi mai neruşinaţi dintre criminali nu prea se dau în vânt să-şi povestească omorurile. Acum câteva luni mi-am cumpărat din librăria unui aeroport autobiografia unui criminal în serie şi am fost dezamăgit de lipsa de detalii sângeroase cuprinse în carte. Într-un moment plin de suspans (noapte ploioasă, stradă pustie, mâinile lui încleştându-se în jurul gâtului superb al victimei numărul patru) trecea brusc şi fără nici o legătură la alt subiect. (Oare cititorul ştia că în închisoare tipul fusese supus unui test de inteligenţă? Că punctajul lui a fost apropiat de cel al lui Jonas Salk?) Cea mai mare parte a cărţii era în mod clar dedicată pasajelor care descriau, fără sare şi piper,

viaţa din închisoare - mâncarea proastă, atacurile din timpul exerciţiilor fizice în curte, hobby-urile destul de plictisitoare ale puşcăriaşilor. Cinci dolari risipiţi.

Într-un fel anume, ştiu ce simte colegul meu. Nu că totul ar fi „dispărut", nici pe departe... Numai că fenomenul propriu-zis este relativ estompat din pricina unui impuls destul de primitiv, un fel de amorţeală, de anesteziere care ascunde evenimentul chiar atunci când are loc. Presupun că este un efect asemănător cu cel care le determină pe mamele intrate în panică să înoate prin ape îngheţate sau să alerge prin casa cuprinsă de flăcări pentru a-şi salva copilul, efectul care le îngăduie unor persoane profund îndurerate să participe la o înmormântare fără a vărsa măcar o lacrimă. Unele lucruri sunt mult prea îngrozitoare ca să le pricepi dintr-odată. Alte lucruri - orori pure, nebuneşti, veşnice - sunt atât de îngrozitoare, încât nu le poţi pricepe cu adevărat niciodată. Abia mai târziu, în solitudine, în amintire, începi să pricepi - când s-a răcit cenuşa, când cei îndoliaţi s-au îndepărtat, când te uiţi în jur şi, spre marea ta surprindere, te trezeşti într-o cu totul altă lume.

Când ne-am întors la maşină, deşi nu începuse să ningă, pădurea, cumva micşorată, într-o aşteptare mută, parcă resimţea deja greutatea gheţii ce avea să o acopere peste noapte.

— Iisuse, uită-te ce noroi! a spus Francis în timp ce am mai trecut printr-o groapă din drum, împroşcând geamurile maşinii cu un strat maroniu, gros, răpăitor.

Henry a trecut în viteza întâi.

Încă o groapă, una care mi-a zgâlţâit măselele în gură. În timp ce încercam să ieşim din

ea, cauciucurile s-au rotit pe loc, vibrând şi împrăştiind un alt val de noroi, şi am alunecat înapoi în baltă. Henry a înjurat şi a încercat să scoată maşina cu ajutorul marşarierului.

Francis a lăsat geamul jos şi a încercat să vadă ce se întâmplă afară.

— 0, Doamne! l-am auzit spunând. Opreşte maşina, nu avem cum să...

— Nu suntem înţepeniţi.

— Ba suntem. Înrăutăţeşti lucrurile dacă mai continui. *Doamne,* Henry, opreşte...!

— Taci din gură! a spus Henry.

Cauciucurile din spate se roteau în gol. Gemenii, care stăteau unul în dreapta mea, iar celălalt în stânga mea, s-au întors să se uite pe geamul din spate la noroiul pulverizat de roţi. Deodată Henry a băgat într-a-ntâia şi, cu o manevră rapidă, care mi-a făcut inima să-mi salte de bucurie, am reuşit să ieşim din groapă.

Francis s-a aşezat la loc pe scaunul lui. El era un şofer prudent şi fiecare călătorie cu Henry, chiar şi în cele mai favorabile împrejurări, îi dădea o stare de nervozitate.

Odată ajunşi în oraş, ne-am dus cu maşina la apartamentul lui Francis. Eu şi gemenii trebuia să ne despărţim - eu urma să merg pe jos spre campus, iar ei spre apartamentul lor -, Henry şi Francis se ocupau de maşină. Henry a oprit motorul. Era o linişte feerică, neliniştitoare.

Henry s-a uitat la mine prin oglinda retrovizoare.

— Trebuie să discutăm un minut.

— Ce s-a întâmplat?

— La ce oră ai plecat din cameră?

— La trei fără un sfert.

— Te-a văzut cineva?

— Din câte ştiu eu, nu.

Răcorindu-se după lunga călătorie, maşina pocnea şi sfârâia şi parcă începea să se aşeze confortabil în propria ei formă. Henry a tăcut un timp, apoi s-a pregătit să spună ceva, dar chiar atunci Francis a arătat spre fereastră:

— Ia uitaţi-vă, *ninge* ?

Gemenii s-au lăsat pe spate ca să vadă, dar Henry, muşcându-şi buza de jos, nu i-a acordat nici o atenţie. După un timp a spus:

— Noi patru am fost la un matineu la Orpheum, la un cuplaj de filme care a durat de la unu la cinci fără cinci minute. Apoi ne-am întors, după o mică plimbare cu maşina (s-a uitat la ceas), la cinci şi un sfert. Cu noi totul e în regulă. Nu ştiu însă ce să facem cu tine.

— De ce nu pot să spun că am fost cu voi?

— Pentru că nu ai fost.

— Şi cine o să ştie asta?

— Vânzătoarea de bilete de la Orpheum, ea o să ştie. Am mers şi am cumpărat bilete pentru spectacolul de după-amiază şi le-am plătit cu o bancnotă de o sută de dolari, aşa că o să-şi amintească în mod sigur de noi. Am stat la balcon şi ne-am furişat pe scara de incendiu după primele cincisprezece minute de proiecţie.

— Atunci de ce să nu ne fi întâlnit acolo?

— Am putea spune asta, dar tu nu ai maşină şi nu poţi să spui că ai luat un taxi, pentru că pot să verifice imediat. În plus, tu erai afară şi te plimbai. Spui că înainte să te întâlneşti cu noi ai fost în Commons, nu?

— Da.

— Atunci cred că nu poţi să spui altceva decât că te-ai dus direct acasă. Nu e varianta cea mai bună, însă în momentul de faţă nu ai alternativă. Va trebui să ne gândim şi să stabilim o oră la care ne-am întâlnit *după* ce s-a terminat filmul, asta în cazul - cel mai probabil - în care te-a văzut cineva. Să spunem că te-am sunat la ora cinci şi ne-am întâlnit în parcare. Ai mers cu noi până la Francis şi după aceea te-ai întors acasă pe jos. Nu sună cine ştie ce, dar pentru moment trebuie să meargă.

— Bine.

— Când ajungi acasă, verifică dacă ţi-a lăsat cineva vreun mesaj între trei jumate şi cinci. Dacă ai vreun mesaj, va trebui să te gândeşti la un motiv pentru care nu ai răspuns la telefon.

— Uitaţi-vă, *chiar ninge*!

Peste vârfurile pinilor se vedeau nişte fulgi mici.

— Încă un lucru, a mai spus Henry. Nu trebuie să ne comportăm ca şi cum am sta şi am aştepta să auzim vreo veste. Hai, duceţi-vă acasă, citiţi o carte! Nu cred că ar trebui să luăm legătura unii cu alţii astă-seară decât dacă e absolut necesar.

— Nu am văzut niciodată zăpadă atât de târziu, a spus Francis, uitându-se pe geam. Ieri erau aproape peste douăzeci de grade.

— Au anunţat că o să ningă? a întrebat Charles. Nu, din câte ştiu eu.

— Dumnezeule, uită-te cum ninge. Şi noi suntem în preajma Paştelui.

— Nu pricep de ce eşti atât de fascinat, i s-a adresat tăios Henry.

Avea nişte cunoştinţe de fermier în ce priveşte vremea: condiţiile meteo afectează creşterea, germinarea, înflorirea et cetera.

— Zăpada asta o să reuşească doar să omoare toate florile, continuă el.

Am mers repede acasă pentru că îmi era frig. O încremenire de noiembrie se aşternea peste peisajul lui aprilie. Acum ningea de-a binelea. Petale albe, mari, tăcute, bântuiau prin pădurile primăvăratice, buchete de flori albe dispăreau în întunericul de ninsoare: un tărâm de coşmar, întors cu susul în jos, ca într-o carte de poveşti. Aleea pe care mergeam trecea pe sub nişte meri înfloriţi zdravăn şi luminoşi, care tremurau în asfinţit ca un bulevard de umbrele palide. Fulgii mari de zăpadă navigau în derivă, încet şi visători, printre ei. Nu am stat să îi admir, ba chiar am trecut de ei cât am putut de repede. Iarna pe care o petrecusem în Hampden mă lăsase cu o spaimă de zăpadă.

Nu am găsit nici un mesaj pentru mine. M-am dus sus, în cameră, şi m-am schimbat. Nu puteam să mă hotărăsc ce să fac cu hainele pe care le avusesem pe mine. M-am gândit să le spăl. Dacă însă avea să pară ciudat? Până la urmă le-am îngrămădit la fundul sacului cu rufe murdare. Apoi m-am aşezat pe pat şi m-am uitat la ceas.

Era ora cinei, iar eu nu mâncasem nimic toată ziua, însă nu îmi era foame. M-am ridicat, m-am dus lângă fereastră şi m-am uitat cum fulgii de nea se rotesc în arcuri de cerc în jurul luminilor de la terenul de tenis, apoi m-am aşezat din nou pe pat.

Minutele treceau încet. Starea de anestezie care mă ajutase să parcurg evenimentul începuse să dispară, iar gândul de a-mi petrece toată noaptea singur mă îngrozea. Am deschis radioul, apoi l-am închis. Am încercat să citesc. Când am văzut că nu mă pot concentra asupra unei cărţi, am încercat să iau alta. Abia trecuseră zece minute. Am luat din

nou prima carte, apoi am pus-o jos. Mai târziu, în ciuda raţiunii, ce mă sfătuia contrariul, m-am dus jos şi am format numărul lui Francis.

A răspuns imediat. După ce a spus „Bună“, i-am spus că sunt eu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Eşti sigur?

Am auzit vocea lui Henry murmurând ceva în fundal. Francis spunea şi el ceva, însă nu mai era îndreptat spre receptor, aşa că nu am putut să înţeleg ce zicea.

— Ce faceţi pe-acolo? am întrebat.

— Nimic interesant. Bem ceva. Stai o secundă, te rog, a spus el, ca răspuns la un alt murmur.

A urmat o pauză, un schimb de replici de neînţeles, apoi s-a auzit vocea voioasă a lui Henry:

— Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

— Acasă.

— S-a întâmplat ceva?

— Mă gândeam dacă n-aş putea să trec şi eu să beau ceva cu voi sau ceva de genul ăsta.

— Nu e o idee prea bună. Eu tocmai mă pregăteam să plec când ai sunat.

— Şi ce faci ?

— Dacă chiar vrei să ştii, mă duc să fac o baie şi mă culc.

Un moment nu s-a mai auzit nimic pe fir.

— Mai eşti acolo ? m-a întrebat Henry.

— Henry, mai am puţin şi înnebunesc. Nu ştiu ce să fac.

— Păi, fă ce vrei, a spus Henry înţelegător, atâta timp cât nu te îndepărtezi de casă.

— Nu văd cât ar conta dacă...

— Când îţi faci griji din cauza unui lucru, m-a întrerupt Henry, încearcă să gândeşti în altă limbă.

— Poftim ?

— Te mai linişteşte. Îţi împiedică mintea să o ia razna. E un exerciţiu bun, indiferent de împrejurări. Sau, dacă vrei, poţi să încerci să faci ce fac budiştii.

— Ce?

În practica Zen există un exerciţiu care se numeşte *zazen,* similar, cred, cu practica theravadică a *vipassanei.* Trebuie să stai în faţa unui perete alb. Indiferent de sentimentele pe care le ai, indiferent cât de puternice sau violente ar fi ele, trebuie să rămâi nemişcat. Cu faţa spre perete. Disciplina, desigur, constă în faptul că trebuie să continui să stai nemişcat.

A urmat o clipă de tăcere, timp în care m-am gândit la o modalitate de a-mi exprima prin intermediul limbajului părerea despre acest sfat prostesc.

— Acum fii atent! a continuat Henry înainte ca eu să pot zice ceva. Eu sunt mort de oboseală, aşa că ne vedem mâine la ore, bine ?

— *Henry!* am spus eu, dar el închisese deja.

Ca într-un fel de transă, m-am dus sus. Simţeam nevoia să beau ceva, însă nu aveam nimic de băut. M-am aşezat pe pat şi m-am uitat pe geam.

Mi se terminaseră somniferele. Ştiam că nu mai aveam nici o pastilă, însă m-am dus la birou să mai verific o dată flaconul. Era gol. Mai aveam doar nişte pastile de vitamina C, luate de la infirmerie. Pastile mici, albe. Le-am vărsat pe birou, le-am grupat pe nişte tipare aleatorii şi am

luat una, sperând ca reflexul înghiţirii să mă facă să mă simt mai bine. Nu m-am simţit.

Am stat jos, cât se poate de liniştit, încercând să nu mă gândesc la nimic. Aveam impresia că aştept să se întâmple ceva - nu ştiam exact ce, însă ceva care să îmi îndepărteze tensiunea care mă apăsa şi care să mă facă să mă simt mai bine, deşi nu puteam să-mi imaginez nici un eveniment de acest gen, din trecut, prezent sau viitor, care să aibă un asemenea efect. Aveam impresia că trecuse o eternitate. Deodată mi-a trecut prin minte un gând oribil: *Asta e ceea ce urmează ? Aşa o să mă simt de acum încolo* ?

M-am uitat la ceas. Trecuse doar un minut. M-am ridicat, am ieşit din cameră fără să mă mai obosesc să închid uşa în urma mea şi am luat-o pe hol spre camera lui Judy.

Printr-un miracol, era acolo, beată şi rujându-se.

— Bună, mi-a spus ea fără a-şi lua ochii de la oglindă. Vrei să vii la o petrecere?

Nu ştiu ce i-am spus - ceva de genul că nu mă simt bine.

— Ia un covrig, mi-a spus ea, întorcându-şi capul dintr-o parte în alta pentru a-şi examina profilul.

— Aş lua mai degrabă un somnifer, dacă ai.

A închis rujul, i-a pus capacul, apoi a tras sertarul de la scrin. Nu era de fapt un scrin în adevăratul sens al cuvântului, ci un birou obişnuit de colegiu, exact ca acela din camera mea, numai că noi, ca nişte sălbatici, nu reuşeam să-i înţelegem menirea şi l-am transformat fie într-o panoplie de arme, fie într-un altar cu blatul înflorat. După multă trudă, Judy transformase biroul într-un sanctuar al cosmeticelor, acoperit cu un blat din sticlă şi o bucată de satin încreţit şi cu o oglindă formată din trei bucăţi, care îl lumina. Căutând

printr-o încâlceală de pudre şi creioane, a scos o cutie cu pastile, s-a uitat la ea în lumină, a aruncat-o la coş şi a scos alta.

— Asta o să-ţi prindă bine, mi-a spus ea, înmânându-mi-o.

M-am uitat să văd ce scrie pe flacon. Mai erau doar două pastile. Pe etichetă scria „ÎMPOTRIVA DURERILOR".

Nervos, am întrebat-o:

— Ce-i aici? Anacin sau ceva de genul ăsta?

— Încearcă una. E bună. Vremea asta e de doi bani, nu?

— Mda, am spus eu, luând pastila şi dându-i flaconul înapoi.

— Stai liniştit, păstreaz-o, a spus ea, întorcându-se din nou la oglindă. Dumnezeule, *ninge* întruna! Nu ştiu de ce naiba am venit eu aici. Vrei o bere ?

Judy avea în cameră un mic frigider ascuns în dulapul din perete. Mi-am croit drum printr-o junglă de curele, pălării şi tricouri lucitoare şi am luat o bere.

— Nu, eu nu vreau, a spus ea când i-am întins o sticlă. Sunt deja prea ameţită. N-ai fost la petrecere, nu-i aşa?

— Nu, am răspuns eu, ducând sticla de bere la gură.

Era ceva în neregulă cu gustul, cu mirosul de bere ... şi-apoi mi-am amintit: Bunny, respiraţia lui mirosea a bere, berea vărsată făcând spume pe pământ. Sticla de bere rostogolindu-se cu zgomot după el.

— Ai făcut bine că nu ai venit, a spus Judy. A fost frig, iar formaţia a fost de doi bani. L-am văzut pe prietenul tău... cum îl cheamă? Colonelul.

— Cum?

Judy a râs.

— Ştii tu, aşa îi spune Laura Stora, care obişnuia să stea în camera de lângă el şi pe care o scotea din sărite cu discurile alea ale lui cu marşuri de John Philip Sousa, pe care le asculta întruna.

Se referea la Bunny. Am lăsat sticla jos.

— Dar Judy, slavă Domnului, era prea ocupată cu rimelul ca să observe. Ştii, a continuat ea, cred că Laura are o problemă cu alimentaţia... nu, nu-i anorexie, ci chestia aia a lui Karen Carpenter în care te chinui singur să vomiţi. Seara trecută am mers cu ea şi cu Trace la Brasserie şi a mâncat până nu a mai putut. Mai avea puţin şi pocnea. Vorbesc serios! Apoi s-a dus în toaletă la bărbaţi ca să vomite, iar eu şi Tracy am rămas aşa, uitându-ne una la alta şi întrebându-ne dacă e ceva *normal* ? Apoi Trace a început să-mi spună cum că mai ţin eu minte că Laura a fost săptămâna asta în spital, cică pentru mononucleoză? De fapt, povestea e alta...

Judy a continuat să povestească. Eu stăteam şi mă uitam la ea, însă eram cufundat în propriile mele gânduri îngrozitoare.

Deodată am remarcat că s-a oprit din povestit. Se uita la mine de parcă ar fi aşteptat un răspuns.

— Ce-i ? am făcut eu.

— Te-am întrebat dacă nu e cel mai tâmpit lucru pe care l-ai auzit vreodată.

— Hmmmmm.

— Părinţilor ei chiar nu le pasă.

Judy a închis sertarul de la noptieră şi s-a întors cu faţa spre mine.

— În fine... vii la petrecere?

— A cui petrecere ?

— A lui Jack Teitelbaum, ameţitule! în subsolul din Durbinstall. Ar trebui să cânte formaţia lui Sid, iar Moffat se pare că a revenit la tobe. Şi cineva a mai spus ceva de o dansatoare într-o cuşcă. Hai, vino!

Nu-mi dau seama de ce, dar nu am putut să-i răspund. Refuzul constant faţă de toate propunerile lui Judy făcea deja parte din mine, aşa că a trebuit să mă silesc să spun da. Apoi m-am gândit la ce-a rămas la mine în cameră. Patul, biroul. Cărţile deschise acolo unde le lăsasem.

— Haide, a spus ea, cochetând. Nu ieşi niciodată cu mine!

— Bine, am zis eu în cele din urmă. Stai să-mi iau haina.

Doar mult mai târziu mi-am dat seama ce pastilă îmi dăduse Judy: Demerol. Până să ajungem la petrecere, începuse deja să îşi facă efectul. Îngeraşi, norişori, dansul fulgilor de nea, gălăgia făcută de formaţia lui Sid - totul era moale, blând şi infinit de iertător. Am observat o frumuseţe stranie pe feţele oamenilor care înainte îmi provocau repulsie. Am zâmbit la toată lumea şi toată lumea mi-a zâmbit.

Judy (Judy! Dumnezeu să o binecuvânteze!) m-a lăsat cu prietenul ei Jack Teitelbaum şi cu un tip pe nume Lars şi s-a dus să ne aducă ceva de băut. Totul se scălda într-o lumină celestă. Am stat şi i-am ascultat pe Jack şi Lars vorbind despre jocuri de noroc, motociclete, kick-boxing feminin, şi am fost impresionat de încercările lor de a mă include şi pe mine în discuţia lor. Lars mi-a oferit un joint. Am fost măgulit de gest şi mi-am dat seama că mă înşelasem în privinţa acestor oameni. Erau oameni

buni, oameni normali, sarea pământului, oameni pe care ar trebui să mă simt norocos că îi cunosc.

Încercam să găsesc o cale prin care să-mi exprim sentimentele, când Judy s-a întors cu băuturile noastre. Am băut-o pe a mea şi m-am dus să îmi mai iau una, trezindu-mă că plutesc într-o ceaţă uşoară, fluidă, plăcută. Cineva mi-a dat o ţigară. Jud şi Frank erau acolo, iar Jud avea pe cap o coroană din carton de la Burger King. Ciudat, dar coroana aia îl încânta. Cum stătea cu capul pe spate şi râdea, dând pe gât o halbă uriaşă de bere, semăna cu Cuchulain, Brian Boru, un rege mitic irlandez. Cloke Rayburn juca biliard în camera de alături. Puteam să îl văd cum îşi dă tacul cu cretă, fără să zâmbească, cum se apleacă peste masă şi cum îi vine părul în ochi. Poc! Bilele colorate se împrăştie în toate direcţiile. Raze frânte de lumină îmi intră în ochi. Am început să mă gândesc la atomi, molecule, lucruri atât de mici, încât nu pot fi percepute cu ochiul liber.

Îmi mai amintesc că mă simţeam ameţit şi încercam să trec prin mulţime ca să iau puţin aer. Vedeam uşa proptită cu un bloc de zgură, ca să stea deschisă, şi simţeam deja briza rece atingându-mi faţa. Apoi nu ştiu ce s-a mai întâmplat. Probabil am leşinat, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este că stăteam sprijinit cu spatele de un perete, într-o cu totul altă încăpere, şi o fată necunoscută vorbea cu mine.

Încet-încet, mi-am dat seama că stăteam şi vorbeam cu ea de ceva timp. Am clipit şi m-am chinuit să o văd mai clar. Era foarte drăguţă - plăcută în sensul bun al cuvântului: cu părul închis la culoare, cu pistrui şi cu nişte ochi mari şi albaştri. O mai văzusem undeva - probabil la coadă la masă. O zărisem, dar nu-i dădusem atenţie. Şi uite-o din nou în faţa mea, ca o viziune, bând nişte vin roşu dintr-un pahar de plastic şi spunându-mi pe nume.

Nu puteam să înţeleg ce îmi spunea, deşi vocea îi era clară şi acoperea zgomotul ce ne înconjura. Avea o voce veselă, puţin răguşită şi neaşteptat de plăcută. M-am aplecat să o văd. Era o ţipă micuţă, de cel mult un metru şaizeci, şi îşi făcuse mâna pâlnie la urechea mea.

— Ce-i ? am întrebat eu.

A râs şi s-a ridicat pe vârfuri, apropiindu-şi obrazul de chipul meu. Parfum. Mi-am simţit obrazul invadat de căldură. Am apucat-o de încheietura mâinii.

— E prea multă gălăgie aici, i-am spus la ureche, iar buzele mele i-au mângâiat părul. Hai să mergem afară.

A râs din nou.

— Dar abia ce am intrat înăuntru! Ai spus că ţi-e frig.

Hmmm, mi-am zis eu. Ochii ei erau calmi, plictisiţi, şi mă priveau cu o anumită căldură intimă în lumina slabă.

— Vreau să zic să mergem undeva unde e linişte.

Şi-a întors paharul cu fundul în sus şi m-a întrebat:

— La tine sau la mine?

— La tine, i-am răspuns eu fără nici o ezitare.

Era o fată bună, o tipă de treabă. Zâmbea suav în întuneric, buclele ei îmi atingeau faţa, iar respiraţia ei dulce şi sacadată îmi amintea de fetele din liceu. Îmbrăţişarea unui trup fierbinte era o senzaţie pe care aproape că o uitasem. Cât timp trecuse de când nu mai sărutasem pe cineva aşa? Luni, multe luni.

Mi se părea ciudat când mă gândeam cât de simple erau lucrurile. O petrecere, câteva pahare cu băutură şi o necunoscută drăguţă. Cam aşa trăiau majoritatea colegilor mei şi vorbeau dimineaţa, la micul dejun, despre legăturile amoroase din noaptea trecută ca şi cum acest viciu lipsit de gravitate, aproape nevinovat, încadrat pe scara păcatelor undeva între beţie şi lăcomie, ar fi reprezentat prăpastia depravării şi a decăderii.

Afişe, flori uscate într-o halbă de bere, combina ei muzicală învăluită într-o lumină strălucitoare în întuneric - totul îmi era foarte familiar de pe vremea tinereţii mele din suburbii.

Cu toate acestea, acum totul îmi părea nespus de îndepărtat şi inocent, ca amintirea unui bal pierdut de la sfârşitul clasei a zecea. Rujul tipei avea o aromă de gumă de mestecat. Mi-am cufundat faţa în pielea ei mătăsoasă şi puţin acrişoară de pe gât, bolborosind, murmurând ceva şi având impresia că alunec şi mă scufund tot mai mult într-o viaţă pe jumătate uitată.

M-am trezit la două şi jumătate - dacă ţin cont de limbile demonic de roşii ale ceasului deşteptător -, cuprins de o panică absolută. Visasem ceva, deşi nu ceva care să mă sperie. Avusesem un vis în care eu şi Charles eram în tren şi încercam să scăpăm de un al treilea pasager misterios. Maşinile se umpleau cu persoanele de la petrecere - Judy, Jack Teitelbaum, Jud cu coroana lui de carton -, iar noi ne împleticeam pe coridoare. În timpul visului însă aveam impresia că tot ce era acolo nu e important şi că altceva reprezenta problema esenţială, însă nu puteam să îmi amintesc ce anume. Apoi mi-am amintit, iar şocul m-a trezit.

Era ca şi cum te-ai deştepta dintr-un coşmar într-un alt coşmar. M-am ridicat, cu inima zbătându-mi-se înnebunită, am pipăit peretele alb şi am încercat să găsesc întrerupătorul, după care mi-am dat seama că de fapt nu eram în camera mea. Contururi ciudate şi umbre necunoscute mă înghesuiau teribil. Nimic nu-mi dădea nici un indiciu despre locul unde mă aflam şi, timp de câteva minute de delir, m-am întrebat dacă nu cumva am murit. Apoi am simţit că lângă mine dormea cineva. M-am retras instinctiv, apoi i-am dat un ghiont uşor. Nu s-a mişcat. Am mai stat în pat un timp, încercând să îmi adun gândurile, apoi m-am ridicat, mi-am găsit hainele, m-am îmbrăcat cât am putut de bine - având în vedere că era întuneric - şi am plecat.

Am ieşit afară, am păşit pe o treaptă îngheţată şi am alunecat, căzând cu faţa în zăpada de peste treizeci de centimetri. Am rămas nemişcat un timp, apoi m-am ridicat în genunchi şi m-am uitat împrejur. Nu mi-a venit să cred. Una erau câţiva fulgi, însă nu mi-aş fi închipuit că vremea avea să se schimbe atât de brusc şi de dur. Florile erau îngropate; la fel şi pajiştea. Totul dispăruse. O întindere imensă de zăpadă curată, neatinsă, se întindea albastră şi sclipitoare cât vedeam cu ochii. Mâinile îmi erau rănite, iar cotul mi-l simţeam julit. Cu un efort destul de mare, am reuşit să mă ridic în picioare. Când m-am întors să văd de unde ieşisem, m-am îngrozit. Ieşisem din clădirea unde stătea Bunny. Fereastra camerei lui de la parter rămăsese întunecată şi tăcută în urma mea. Am început să mă gândesc la paharul gol, care zăcea pe masă, la patul gol şi la pozele de familie ce zâmbeau în întuneric.

Când am ajuns înapoi în camera mea - pe o cale confuză, ocolită -, am picat pe pat fără să-mi mai dau haina sau pantofii jos. Lumina era aprinsă şi, deşi mă simţeam expus şi vulnerabil, nu am

vrut să o închid. Patul se balansa puţin, ca o plută, aşa că am pus un picior pe podea ca să-l opresc.

Apoi am aţipit şi am dormit adânc timp de câteva ore, când m-a trezit o bătaie în uşă. Cuprins iar de panică, am vrut să mă ridic şi să scap de haina de pe mine, care, în mod ciudat, ajunsese să mi se înfăşoare în jurul genunchilor şi părea să mă fi atacat cu puterea unei fiinţe vii.

Uşa s-a deschis. Apoi nu s-a auzit nici un sunet.

— Ce dracu' e cu tine ? a întrebat o voce tăioasă.

În tocul uşii era Francis. Stătea şi se sprijinea de clanţă cu o mână înmănuşată, uitându-se la mine de parcă aş fi fost nebun.

Am încetat să mă mai lupt cu haina şi am căzut înapoi pe pernă. Eram atât de fericit să îl văd, că mi-a venit să râd, şi eram aşa de drogat încât, cred, chiar am râs.

— *François,* am spus eu prosteşte.

El a închis uşa şi a venit lângă patul meu. Cum stătea în picioare, se uita la mine de sus în jos. Chiar el era: avea părul plin de zăpadă şi umerii paltonului său negru erau şi ei acoperiţi de zăpadă.

— Te simţi bine ? m-a întrebat el cu ironie în glas după o pauză destul de lungă.

M-am frecat la ochi şi am încercat din nou să vorbesc.

— Bună. Îmi cer scuze. Mă simt bine. Pe cuvânt.

A stat şi s-a uitat la mine fără să schiţeze nici un gest şi fără să zică nimic. Apoi şi-a dat jos paltonul şi l-a pus pe scaun.

— Vrei nişte ceai ? m-a întrebat.

— Nu.

— Eu o să merg să fac nişte ceai, dacă nu te deranjează.

Până s-a întors, mi-am revenit cât de cât. A pus ceainicul pe calorifer şi şi-a luat nişte pliculeţe de ceai din sertarul biroului meu.

— Poftim, a spus el, ia ceaşca asta mai frumoasă. Nu am găsit lapte în bucătărie.

Mă simţeam uşurat că îl ştiu acolo, cu mine. M-am ridicat în fund şi mi-am băut ceaiul, uitându-mă la el cum se descalţă şi cum îşi scoate şosetele. Şi le-a pus lângă calorifer să se usuce. Francis avea nişte picioare lungi şi subţiri - prea lungi pentru nişte glezne atât de delicate şi osoase, ca ale lui. Şi-a arcuit degetele de la picioare şi s-a uitat la mine.

— E o noapte îngrozitoare. Ai fost pe-afară?

I-am povestit câte ceva din ce făcusem în seara aia, însă fără să-i pomenesc nimic de fată.

— Doamne! a spus el în timp ce s-a descheiat la gât. Eu am stat la mine în apartament. M-au trecut fiori.

— Ai mai vorbit cu cineva?

— Nu. M-a sunat mama pe la nouă şi nu am fost în stare să vorbesc cu ea. I-am spus că scriu la un proiect.

Nu ştiu nici eu de ce, privirea mi-a rămas aţintită la mâinile lui, care se tot jucau pe biroul meu. A văzut că mă uitam şi s-a forţat să se oprească.

— Nervii sunt de vină, mi-a spus el.

Am stat o vreme fără să spunem nimic nici unul dintre noi. Mi-am pus ceaşca pe pervaz şi m-am lăsat pe spate. Demerolul îmi lăsase în cap un fel de efect Doppler îngrozitor, cum lasă cauciucurile o urmă pe asfalt când accelerează şi se pierd în depărtare. Am stat şi m-am uitat în gol

nu ştiu cât, până ce mi-am dat seama că Francis era acolo şi că mă privea intens, cu o expresie ciudată pe chip. Am bolborosit ceva şi m-am ridicat să iau o aspirină tamponată din sertar.

Mişcarea bruscă m-a făcut să ameţesc. Stăteam acolo ca năuc şi mă gândeam unde am pus cutia cu aspirine tamponate, când mi-am dat seama că Francis era chiar în spatele meu şi m-am întors spre el.

Avea chipul foarte aproape de al meu. Spre surprinderea mea, m-a luat de umeri, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat direct pe gură.

A fost un sărut adevărat - lung, prelungit, premeditat. M-a dezechilibrat şi eu m-am prins de braţul lui ca să nu cad. Brusc, a inspirat adânc, eu i-am simţit mâna pe spatele meu şi, până să-mi dau seama exact ce se întâmplă, m-am trezit, mai mult din reflex decât de altceva, că îl sărut şi eu pe el. Gura lui avea o aromă amăruie, masculină, de ceai şi tutun. S-a îndepărtat, respirând puternic, şi s-a aplecat apoi să mă sărute pe gât. M-am uitat speriat prin cameră. *Dumnezeule,* m-am gândit, *ce noapte!*

— Ascultă, Francis, încetează!

Îmi descheia deja nasturele de la guler.

— Prostule, ştiai că ţi-ai pus cămaşa pe dos? mi-a zis el, chicotind.

Eram atât de obosit şi de beat, că am început să râd.

— Haide, Francis, lasă-mă-n pace!

— E distractiv, îţi promit, a zis el.

Lucrurile au avansat. Nervii mei anesteziaţi au început să se trezească. Francis avea ochii măriţi şi haini în spatele pince-nezului. Şi l-a dat repede jos, trântindu-l neatent, cu zgomot, pe birou.

Apoi, pe neaşteptate, s-a auzit altă bătaie în uşă. Ne-am îndepărtat. Lui Francis i se dilataseră pupilele. Am stat şi ne-am uitat unul la altul, iar bătaia în uşă s-a auzit din nou.

Francis a înjurat încet şi şi-a muşcat buzele. Eu, mort de frică, am încercat să îmi închei cămaşa cât am putut de repede şi tocmai începeam să zic ceva, când Francis mi-a făcut semn să tac.

— Dar dacă e...? a şoptit el.

Eram cât pe ce să spun „Dacă e Henry ?“, dar ceea ce gândeam de fapt era „Dacă e poliţia?", iar Francis se gândea la acelaşi lucru.

Au urmat mai multe bătăi în uşă, de data asta mult mai intense.

Inima îmi bătea cu putere. Foarte înfricoşat, m-am îndreptat spre pat şi m-am aşezat.

Francis şi-a trecut mâna prin păr.

— Intră, a spus el.

Eram atât de tulburat, încât mi-au trebuit câteva secunde să îmi dau seama că era Charles. Stătea sprijinit în cot pe tocul uşii, cu fularul lui roşu atârnându-i neglijent în jurul gâtului. Imediat ce-a intrat, mi-am dat seama că era beat.

— Bună, i-a spus el lui Francis. Ce dracu’ cauţi aici?

— Ne-ai speriat de moarte.

— Aş fi vrut să ştiu şi eu că eşti aici. Henry m-a sunat şi m-a sculat din pat.

Eu şi Francis am stat şi ne-am uitat la el, aşteptând o explicaţie. Şi-a dat jos paltonul şi s-a întors spre noi cu o privire intensă, înceţoşată.

— Te-am visat, mi s-a adresat el mie.

— Poftim ?

A clipit des.

— Tocmai mi-am amintit: am avut un vis azi-noapte şi erai şi tu acolo.

Mă uitam uimit la el. Înainte să apuc să îi spun că şi eu l-am visat pe el, Francis a exclamat nerăbdător:

— Haide, Charles. Ce s-a întâmplat?

Charles şi-a trecut mâna prin părul ciufulit de vânt.

— Nimic.

Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos un maldăr de foi împăturite pe lungime.

— V-aţi făcut tema la greacă?

M-am uitat curios la el. Greaca era ultimul lucru la care mă gândisem.

— Henry s-a gândit că poate aţi uitat. M-a sunat şi m-a rugat să vin să vă aduc tema mea, ca să o copiaţi, dacă e cazul.

Era beat de-a binelea. Nu i se împleticea limba, dar duhnea a băutură şi nu prea se ţinea bine pe picioare. Avea chipul îmbujorat şi luminos, ca al unui îngeraş.

— Ai vorbit cu Henry? A auzit ceva?

— E foarte prost dispus din cauza vremii. Nu s-a aflat nimic, din câte ştie el. Dumnezeule, da'-i cald aici! a adăugat el, dându-şi jos haina.

Francis, care stătea pe un scaun de lângă fereastră, cu o gleznă pusă pe celălalt genunchi şi cu ceaşca de ceai balansându-i-se pe încheietura piciorului gol, se uita cam cruciş la Charles.

Atunci Charles s-a întors spre el şi i-a spus:

— La ce te uiţi aşa ?

— Ai cumva o sticlă în buzunar?

— Nu.

— Da' de unde, o aud cum pleoscăie!

— Şi care e problema?

— Vreau să beau şi eu ceva.

— Bine atunci, a zis Charles iritat, apoi a băgat mâna în buzunarul interior al hainei sale şi a scos o sticlă plată de jumătate de litru. Poftim. Dar să nu fii porc!

Francis şi-a terminat ceaiul şi apoi a întins mâna să ia sticla.

Mulţumesc, a spus el, turnându-şi ce mai rămăsese în ea. Mă uitam la Francis: costum elegant, ţinută dreaptă, postură degajată, picior peste picior. Era imaginea perfectă a respectabilităţii, exceptând faptul că avea picioarele goale. Dintr-odată m-am trezit capabil să îl percep aşa cum îl percepea toată lumea, aşa cum îl percepusem şi eu prima dată când l-am văzut - distins, educat, bogat, fără nici un cusur. Era o imagine atât de convingătoare, încât până şi eu, care ştiam falsitatea esenţială ce se ascundea în spatele acestei imagini, mă simţeam încântat.

A băut whisky-ul dintr-o înghiţitură

— Trebuie să ne trezim din beţie, Charles, a spus el. Peste două ore o să fim la cursuri.

Charles a oftat şi s-a aşezat pe marginea patului. Părea foarte obosit, iar asta se vedea nu după cearcănele de la ochi sau după paloare, ci după tristeţea de pe chipul său, de obicei aşa de luminos.

— Ştiu, a zis el. Speram că plimbarea până aici o să mă trezească.

— Trebuie să bei nişte cafea.

Charles şi-a şters fruntea transpirată cu dosul palmei.

— Am nevoie de ceva mai mult decât de o cafea, a spus el.

I-am luat hârtiile din mână, m-am aşezat la birou şi am început să îmi copiez tema la greacă.

Francis s-a aşezat şi el pe pat, lângă Charles.

— Unde e Camilla?

— Doarme.

— Ce aţi făcut voi doi aseară? V-aţi îmbătat?

— Nu, a răspuns Charles morocănos, am făcut curat în casă.

— Nu, pe cuvânt!

— Nu glumesc.

Eram atât de drogat, încât nu eram capabil să înţeleg nimic din ceea ce copiam. *Obosiţi din cauza marşului, soldaţii s-au oprit la templu să facă sacrificii. M-am întors din ţara aceea şi le-am spus că am văzut-o pe Gorgona, dar că nu m-am transformat în stâncă.*

— Casa noastră e plină de lalele. Poate vreţi şi voi vreuna, a spus Charles aşa, fără rost.

— La ce te referi ?

— Adică înainte ca zăpada să acopere tot ce era afară, am coborât şi am cules toate lalelele. Peste tot la noi în casă e plin de lalele. Avem lalele puse şi în pahare.

Lalele, mi-am zis în gând, uitându-mă la noianul de litere din faţa mea. Oare grecii antici le ştiau sub un alt nume ? Sau poate nici n-au avut lalele. Litera *psi* din greacă se scrie sub forma unei lalele. Deodată din pădurea de litere aşternute pe pagină au început să răsară o mulţime de lalele, într-un tipar aleatoriu, ca picăturile de ploaie.

Am început să văd neclar. Am închis ochii. Am stat aşa acolo un timp destul de îndelungat, până mi-am dat seama că Charles mă striga.

M-am răsucit pe scaun spre ei. Se pregăteau să plece. Francis stătea pe marginea patului şi îşi înnoda şireturile.

— Unde plecaţi? am întrebat eu.

— Acasă, să ne îmbrăcăm. Se face târziu.

Nu voiam să rămân singur - dimpotrivă -, însă simţeam nevoia inexplicabilă să scap de ei. Soarele răsărise. Francis s-a întins şi a stins lampa. Lumina dimineţii era rece şi palidă, conferindu-i camerei mele un aer îngrozitor de pustiu.

— Ne vedem mai încolo, a spus el.

Apoi le-am auzit paşii pe scări, îndepărtându-se, pierind. Totul părea estompat şi tăcut în lumina răsăritului - ceştile de ceai murdare, patul nefăcut, fulgii de nea plutind prin dreptul ferestrei mele cu un calm aerian, primejdios. Îmi ţiuiau urechile. Când m-am întors la birou, la lucru, cu mâinile tremurându-mi şi pline cu pete de cerneală, mi s-a părut că scrâşnetul stiloului meu pe hârtie zgârie foaia în nemişcarea din jur. Mă gândeam la camera întunecată a lui Bunny şi la râpa de la mulţi kilometri depărtare - la atâtea straturi de nemişcare, unele peste altele.

— Şi unde este Edmund în această dimineaţă? a întrebat Julian în timp ce noi ne deschideam cărţile de gramatică.

— Acasă, presupun, i-a răspuns Henry.

Ajunsese în clasă destul de târziu şi nu apucaserăm să vorbim cu el. Date fiind circumstanţele, părea a fi anormal de calm şi de odihnit.

Şi ceilalţi erau surprinzător de calmi. Chiar şi Francis şi Charles erau bine îmbrăcaţi, proaspăt

bărbieriţi şi lipsiţi de orice grijă, aşa cum erau ei de obicei. Camilla stătea între ei doi, nonşalantă, cu coatele sprijinite de masă şi cu palma sub bărbie, şi părea calmă ca o orhidee.

— Julian s-a uitat mirat la Henry. E bolnav?

— Nu ştiu.

— Poate a întârziat din cauza vremii. Poate ar trebui să-l mai aşteptăm câteva minute.

— Cred că e o idee bună, a spus Henry şi s-a întors la cartea sa.

După ora de greacă, odată ajunşi departe de Lyceum şi în apropiere de pâlcul de mesteceni, Henry s-a uitat împrejur să vadă dacă nu e cineva care ar putea să audă ce vorbim. Toţi ne-am apropiat ca să auzim ce vrea să ne zică, dar tocmai atunci când ne adunaserăm ca într-o grămadă şi scoteam aburi reci când respiram, am auzit pe cineva strigându-mi numele. La ceva distanţă apăruse profesorul Roland, care se chinuia să înainteze prin zăpadă ca un cadavru ambulant.

M-am desprins de grup şi m-am îndreptat spre el. Respira cu greutate şi, în timp ce tuşea şi încerca să îşi dreagă vocea, a început să îmi povestească despre ceva la care voia să îmi arunc o privire în biroul său.

N-aveam altă soluţie decât să mă duc cu el, încercând să-mi ajustez paşii la mersul său târşâit. Odată ajunşi în clădire, se tot oprea să facă anumite remarci cu privire la nişte gunoaie pe care cel care face curat nu le-a văzut, lovindu-le de cele mai multe ori cu piciorul. M-a ţinut o jumătate de oră. Când, într-un sfârşit, am scăpat, cu urechile ţiuind şi cu un morman de hârtii în mână, gata să fie luate de vânt, pâlcul de mesteceni era pustiu.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, însă cu siguranţă lumea nu dispăruse de pe faţa pământului într-o clipită. Toţi goneau încoace şi-ncolo ca să ajungă la cursuri sau pur şi simplu îşi vedeau de treaba lor, ca de obicei. Cerul era cenuşiu, iar dinspre Mount Cataract bătea un vânt rece.

Mi-am cumpărat un *milk shake* de la bar şi după aceea m-am îndreptat spre casă. Urcam spre apartamentul meu când, deodată, am dat nas în nas cu Judy Poovey.

Se uita fix la mine. Părea destul de mahmură şi avea ochii încercănaţi.

— A, bună, i-am spus eu, trecând pe lângă ea. Scuze.

— *Hei!* a strigat ea după mine.

M-am întors.

— Deci aseară te-ai dus acasă cu Mona Beale ?

În prima secundă nu mi-am dat seama despre ce vorbeşte.

— Poftim ?

— Cum a fost? E bună? a întrebat răutăcioasă.

Luat pe nepregătite, am dat din umeri şi mi-am continuat drumul.

Spre neplăcerea mea, Judy m-a urmat şi m-a prins de braţ.

— Ştiai că are prieten? Să te rogi să nu îi spună cineva.

— Nu-mi pasă.

— Semestrul trecut l-a bătut pe Bram Guernsey pentru că a crezut că se dădea la ea.

— *Ea* s-a dat la mine.

Judy m-a privit parşiv.

— Ei, e cam târfuliţă fata.

Chiar înainte să mă trezesc, am avut un vis îngrozitor.

Mă aflam într-o baie spaţioasă, de epocă, ca dintr-un film cu Zsa Zsa Gabor, cu baterii din aur, cu oglinzi şi cu faianţă şi gresie roz. Un bol cu peştişori aurii stătea într-un colţ, pe un piedestal rotativ. M-am dus să îl privesc. Paşii mei răsunau pe faianţă. Apoi am auzit un pic, pic, pic ritmic ce venea de la robinetul căzii.

Şi cada era tot roz şi era plină de apă, iar Bunny, complet îmbrăcat, stătea nemişcat pe fundul ei. Avea ochii deschişi, ochelarii îi stăteau şui, iar pupilele îi erau de mărimi diferite - una mare şi neagră, cealaltă cât un vârf de ac. Apa era limpede şi nemişcată. Vârful cravatei lui Bunny plutea aproape de suprafaţă.

Pic, pic, pic. Nu puteam să mă mişc. Apoi, deodată, am auzit nişte paşi apropiindu-se şi nişte glasuri. Cuprins de spaimă, mi-am dat seama că trebuie să ascund cadavrul undeva, însă nu ştiam unde. Mi-am băgat mâinile în apa rece ca gheaţa şi l-am apucat astfel încât să îl pot ridica, dar degeaba. Capul i-a căzut pe spate, lipsit de vlagă, iar gura deschisă începuse să i se umple cu apă...

Luptându-mă cu greutatea lui şi lăsându-mă pe spate, am lovit bolul cu peşti de pe piedestal, iar acesta a căzut şi s-a spart pe podea. Peştişorii de aur se zbăteau în jurul picioarelor mele, printre cioburile de sticlă. Cineva a deschis vajnic uşa. Cuprins de groază, i-am dat drumul trupului neînsufleţit înapoi în cadă. A căzut cu zgomot, împroşcând cu apă în toate părţile, iar eu m-am trezit. Era aproape întuneric. Simţeam în piept un nod îngrozitor, ca şi cum în cutia mea

toracică era captivă o pasăre şi se zbătea să iasă. Gâfâind, m-am întins înapoi pe pat.

Când m-am liniştit, m-am ridicat. Tremuram tot şi eram scăldat în transpiraţie. Umbre lungi, imense, o lumină de coşmar... Pe geam vedeam nişte copii jucându-se afară, în zăpadă, nişte siluete negre pe zăpada albă şi pe fundalul portocaliu, ca de somon, al cerului. De la distanţa aceea, urletele şi râsul copiilor aveau ceva demenţial. M-am frecat bine la ochi. Vedeam stele verzi şi puncte mici de lumină. *O, Dumnezeule!* mi-am zis.

Despuiat, pe gresia rece. Zgomotul făcut de toaletă era atât de puternic, încât am crezut că o să mă înghită cu totul. Mă simţeam ca de fiecare dată când fusesem beat şi mi se făcuse greaţă şi vomitasem prin toaletele benzinăriilor şi barurilor, când vederea îmi devenea atât de pătrunzătoare, încât eram capabil să disting până şi şuruburile acelea mici de la baza vasului de toaletă, pe care altfel nu le observi niciodată: porţelanul transpirat, plin cu picături de apă, huruitul ţevilor, apa bolborosind în timp ce se duce în jos, în spirale, pe ţeavă.

În timp ce mă spălam pe faţă, am început să plâng. Lacrimile se diluau repede în apa aceea rece, strecurându-mi-se printre degetele mâinilor stacojii, făcute căuş. La început nici nu mi-am dat seama că plâng. Suspinele îmi erau regulate şi lipsite de emoţie - un gest mecanic, asemenea vomitatului care încetase doar cu o clipă în urmă. Eu n-aveam nici un motiv să plâng; lacrimile nu aveau nici o legătură cu mine. Mi-am ridicat capul şi m-am uitat în oglindă, la imaginea mea înlăcrimată, cu un soi de detaşare. *Ce să fie asta ?* m-am gândit. Arătam groaznic. Toată lumea se

ţinea tare, iată-mă însă pe mine tremurând tot şi văzând stafii, ca Ray Milland din *Weekendul pierdut.*

În geam bătea un curent rece. Simţeam în continuare cum tremur, dar mă înviorasem. Am făcut o baie fierbinte, punând în apă nişte săruri pe care mi le dăduse Judy, iar când am ieşit din baie şi m-am îmbrăcat, m-am simţit din nou eu însumi.

Nihil sub sole novum[29]*,* mi-am zis eu în gând, pe culoar, în drum spre camera mea. Odată cu trecerea timpului, orice acţiune se scufundă în nimicnicie.

Erau deja toţi acolo când am sosit la gemeni să luăm cina împreună. Se adunaseră în jurul radioului şi ascultau prognoza meteo de parcă ar fi ascultat ştirile de pe front.

— Prognoza pe termen lung, s-a auzit vocea prezentatorului meteo. Joi se aşteaptă vreme friguroasă, cu cer înnorat şi posibile precipitaţii izolate, dar vremea se va încălzi treptat în...

Henry a închis radioul.

— Cu puţin noroc, până mâine noapte zăpada o să se topească. Pe unde ai umblat toată după-amiaza, Richard?

— Am stat acasă.

— Mă bucur că ai venit. Aş vrea să te rog ceva, dacă nu te superi.

— Ce anume ?

— Aş vrea ca după cină să te duc la Orpheum ca să vezi filmele alea şi să ne spui despre ce e vorba. Te superi?

— Nu.

— Ştiu că îţi cer o mare favoare, dat fiind faptul că e zi de şcoală, însă nu cred că ar fi înţelept din partea noastră să mergem din nou acolo. Charles s-a oferit să îţi copieze el temele la greacă, dacă vrei.

— Dacă scriu pe hârtiile tale galbene şi scriu cu stiloul tău, Julian nici n-o să-şi dea seama de diferenţă, a spus Charles.

— Mulţumesc.

Charles avea un talent uimitor la falsuri şi, potrivit Camillei, îl avea încă din copilărie - falsifica semnăturile pe carnetul de note din clasa a patra şi îşi motiva deja absenţe cu bilete de la părinţi prin clasa a şasea. Îl rugam tot timpul să îmi semneze cu numele profesorului Roland fişele mele de pontaj.

— Zău, a spus Henry, îmi cer scuze că te rog acest lucru, deoarece ştiu că sunt nişte filme oribile.

Au fost destul de proaste. Primul era un fel de *road movie* de la începutul anilor ’70, cu un bărbat care îşi părăseşte nevasta ca să facă un tur prin ţară. Pe drum se rătăceşte şi nimereşte în Canada, unde ajunge să se încurce cu o gaşcă de ţipi care reuşiseră să scape de recrutările americane, iar în final se întoarce la nevasta lui, reînnoindu-şi legătura maritală, cu jurăminte şi tot tacâmul, în cadrul unei ceremonii hippie. Cel mai îngrozitor lucru a fost fundalul muzical. Toate cântecele erau cu o chitară zgomotoasă şi cuprindeau cuvântul „libertate”. Cel de-al doilea film era mai recent. Era despre războiul din Vietnam şi se intitula *Câmpurile ruşinii* - un film cu un buget mare şi cu o mulţime de staruri. Efectele speciale, după părerea mea, erau prea realiste. Picioare aruncate în aer şi aşa mai departe.

Când am ieşit, maşina lui Henry era parcată pe stradă şi avea farurile stinse. Sus, la Camilla şi Charles, toată lumea era cu mânecile suflecate şi cufundată în greacă. Abia ce am ajuns noi acolo,

că au început şi ei să se foiască, iar Charles s-a ridicat şi a făcut cafea, în timp ce eu îmi citeam notiţele. Ambele filme erau lipsite de intrigă şi mi-a fost destul de greu să le explic despre ce a fost vorba.

— Dar sunt groaznice! a spus Francis. Mie mi-e ruşine ca lumea să creadă că am fost la asemenea filme.

— Ai răbdare, a spus Camilla.

— Nici eu nu prea înţeleg, a zis Charles. De ce sergentul a bombardat satul în care trăiau oamenii buni?

— Da, a întărit şi Camilla întrebarea. De ce? Şi cine era copilul cu căţeluş, care a ajuns şi el întâmplător acolo? Cum de îl cunoştea pe Charlie Sheen?

Charles făcuse o treabă minunată cu tema mea la greacă. Am apucat să mă uit peste ea a doua zi, înainte să începem ora, până să intre Julian. El s-a oprit în uşă, s-a uitat la scaunul gol şi a râs.

— Dumnezeule, nu din nou!

— Ba aşa se pare, a spus Francis.

— Eu sper că totuşi cursul de greacă nu a devenit chiar atât de plictisitor. Vă rog să îi transmiteţi lui Edmund că dacă se decide să participe mâine la orele noastre, o să mă străduiesc să fac cursul cât mai antrenant.

Pe la prânz se vedea deja că previziunile meteorologice fuseseră eronate. Temperatura scăzuse cu zece grade, iar după-amiază a nins din nou.

În seara aia noi cinci trebuia să luăm masa în oraş, iar când eu şi gemenii ne-am înfăţişat la Henry acasă, l-am găsit destul de debusolat.

— Ghici cine m-a sunat, spuse.

— Cine?

— Marion.

Charles s-a aşezat pe un scaun.

— Şi ce voia?

— Voia să ştie dacă l-am văzut pe Bunny.

— Şi ce i-ai spus?

— Bineînţeles că i-am spus că nu l-am văzut, a răspuns Henry iritat. Trebuia să se întâlnească cu el duminică seara, dar nu l-a mai văzut de sâmbătă.

— Era îngrijorată?

— Nu neapărat.

— Atunci care e problema?

— Nici una, a oftat el. Sper că mâine o să se schimbe vremea.

Însă nu s-a schimbat. Miercurea a fost la început strălucitoare şi rece, însă stratul de zăpadă a crescut cu alţi şase centimetri în timpul nopţii.

— Desigur, spuse Julian, nu mă deranjează dacă Edmund mai lipseşte la câte un curs din când în când, dar la trei cursuri unul după altul!? Şi ştiţi cât de greu reuşeşte să recupereze.

— Nu mai putem să o ţinem mult aşa, a spus Henry în seara aceea, când eram în apartamentul gemenilor şi fumam, scuturând scrumul peste

farfuriile pline cu şuncă şi ouă, de care nici nu ne atinseserăm.

— Ce putem să facem?

— Nu ştiu. Însă lipseşte deja de şaptezeci şi două de ore şi o să înceapă să pară ciudat că nu ne arătăm îngrijoraţi.

— Nimeni altcineva nu îşi face griji, a spus Charles.

— Nimeni altcineva nu îi vede atât de mult cât îl vedem noi. Sunt curios dacă Marion este acasă, a mai spus el, uitându-se la ceas.

— De ce?

— Pentru că poate ar trebui să îi dau un telefon.

— Pentru numele lui Dumnezeu, a spus Francis, nu o băga şi pe ea în toată povestea asta!

— Nu am de gând s-o bag nicăieri. Vreau doar s-o fac să înţeleagă că nici unul dintre noi nu l-a văzut pe Bunny de trei zile.

— Şi ce te aştepţi să rezolve ea?

— Sper că o să sune la poliţie.

— Ţi-ai pierdut minţile ?

— Dacă nu o face ea, va trebui să o facem noi, a spus Henry, pierzându-şi răbdarea. Cu cât Bunny lipseşte mai mult, cu atât o să arate mai rău. Nu vreau să se facă prea mare caz, iar lumea să înceapă să pună întrebări.

— Atunci de ce să anunţăm poliţia?

— Pentru că dacă mergem la ei destul de repede, nu cred că or să mai existe îndoieli şi nici întrebări. Probabil că or să trimită pe cineva să vadă cum stă treaba, crezând că e o alarmă falsă...

— Dacă până atunci nu îl găseşte nimeni, am spus eu. Nu înţeleg ce te face să crezi că o mână de poliţişti de la circulaţie din Hampden or să se descurce mai bine.

— Nimeni nu l-a găsit pentru că nimeni nu îl caută. Nu e nici măcar la un kilometru distanţă.

A durat destul de mult până când Marion a răspuns la telefon. Henry a stat în picioare liniştit, uitându-se în podea, a căpătat treptat o expresie întrebătoare şi, după aproximativ cinci minute, a scos un sunet de exasperare şi a spus:

— Dumnezeule, ce îi ia atât de mult? Francis, dă-mi, te rog, o ţigară.

Ţinea ţigara în gură, iar Francis tocmai i-o aprindea, când a răspuns Marion.

— A, bună, Marion! a spus Henry, scoţând un nor de fum şi întorcându-se cu spatele la noi. Mă bucur că te-am prins. Bunny e cumva cu tine?

O mică pauză.

— Ei bine, atunci ştii cumva unde e? a întrebat Henry, încercând să ajungă la scrumieră. Sincer să fiu, şi eu voiam să te întreb acelaşi lucru, pentru că de două zile lipseşte de la cursuri.

Urmă încă o tăcere lungă. Henry asculta, iar chipul îi părea impasibil. Apoi ochii i s-au mărit brusc.

— Ce? a spus el, un pic cam prea tăios.

Eram toţi morţi de curiozitate. Henry nu se uita la nici unul dintre noi, ci privea cu ochii lui mari, albaştri şi sticloşi peretele de deasupra capului.

— Înţeleg, a spus el într-un final.

La celălalt capăt al firului se vorbea în continuare.

— Dacă se întâmplă să treacă pe la tine, ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai ruga să mă sune. Stai să îţi dau numărul.

Când a închis, avea o expresie ciudată pe chip. Toţi ne holbam la el.

— Henry, ce s-a întâmplat ? a întrebat Camilla.

— E supărată, însă nu e deloc îngrijorată. Îl aşteaptă să apară pe uşă dintr-o clipă în alta. Nu ştiu, a spus el, uitându-se spre podea. Se întâmplă ceva foarte ciudat. Mi-a spus că o prietenă de-a ei, Rika Thalheim, l-a văzut pe Bunny în după-amiaza asta stând în faţă la First Vermont Bank.

Am fost mult prea uluiţi ca să mai putem să zicem ceva. Francis a râs - un râs scurt şi neîncrezător.

— Dumnezeule, dar e imposibil! a spus Charles.

— Desigur că e imposibil, a confirmat Henry sec.

— De ce ar inventa cineva aşa ceva ?

— Nu-mi dau seama. Mă gândesc că oamenii văd, în general, tot felul de lucruri. Dar e clar că Rika *nu* l-a văzut pe Bunny! adăugă el cam ţâfnos, uitându-se la Charles, care arăta cam îngrijorat. Numai că nu ştiu ce-ar trebui să facem noi acum.

— Ce vrei să spui ?

— Păi, nu mai putem să sunăm şi să îl dăm dispărut când cineva l-a văzut în urmă cu şase ore.

— Şi ce-o să facem? O să aşteptăm?

— Nu, a răspuns Henry, muşcându-şi buza de jos. Va trebui să mă gândesc la altceva.

— Unde Dumnezeu e Edmund? a întrebat Julian joi dimineaţa. Nu ştiu cât mai vrea să lipsească, dar nu e frumos din partea lui să nu ia legătura cu mine ca să mă anunţe.

Nu i-a răspuns nimeni. Julian şi-a ridicat privirea din carte, amuzat de tăcerea noastră.

— Ce-i? a întrebat el. Ce-i cu toate feţele astea ruşinate? Poate că unii dintre voi sunteţi jenaţi de

cât de prost pregătiţi aţi fost la lecţia de ieri.

I-am văzut pe Charles şi pe Camilla schimbând nişte priviri. Săptămâna aceea Julian ne umpluse de teme. Cu toţii am reuşit, într-un fel sau altul, să aducem temele scrise, însă nimeni nu apucase să citească, iar la cursul de ieri a domnit liniştea. Nici măcar Henry nu a fost în stare să spună ceva.

Julian s-a uitat din nou în carte.

Poate că, înainte să începem, cineva ar trebui să se ducă jos, să-i dea un telefon lui Edmund şi să îl roage să vină la ore dacă se simte apt. Nu mă deranjează dacă nu şi-a citit lecţia, dar cursul de azi e important şi ar fi bine să nu îl piardă.

Henry s-a ridicat. Atunci însă, foarte surprinzător, a vorbit Camilla.

— Nu cred că e acasă.

— Dar unde e? A plecat din oraş?

— Nu ştiu.

Julian şi-a dat mai jos ochelarii pe nas şi s-a uitat la ea pe deasupra acestora.

— Ce vrei să spui?

— Nu l-am mai văzut de câteva zile.

Ochii lui Julian au fost cuprinşi de o uimire copilărească, teatrală. Mă gândeam - şi nu pentru prima dată - cât de mult îi seamănă lui Henry: aceeaşi combinaţie ciudată de răceală şi căldură.

— Aşa carevasăzică. *Extrem* de ciudat. Şi nu aveţi nici o idee unde ar putea fi...?

Tonul său parşiv, cu finalul propoziţiei lăsat în suspensie, mi-a creat o stare de nervozitate. Stăteam şi mă uitam la cercurile de lumină vălurite, acvatice, pe care vaza de cristal le reflecta pe masă.

— Nu, suntem un pic derutaţi, spuse Henry.

— Cred şi eu.

Privirea sa i-a întâlnit privirea lui Henry pentru un moment ciudat, destul de îndelungat.

Ştie, mi-am zis, cuprins de panică. Ştie că minţim. Doar că nu ştie în legătură cu ce minţim.

După prânz şi după cursul de franceză m-am dus la bibliotecă, la etaj, şi am stat în faţa unei mese pline de cărţi. Era o zi ciudată, luminoasă ca-ntr-un vis. Pajiştea plină de oameni, care de la depărtare se asemănau cu nişte siluete de jucărie, era la fel de netedă ca glazura de pe un tort. Un căţeluş alerga după o minge lătrând. Un fir de fum adevărat ieşea prin hornurile căsuţelor ca de păpuşi.

Acum un an, pe vremea asta. Ce făceam? Am condus maşina unui prieten până în San Francisco, stăteam prin librării la secţia de poezie şi mă gândeam dacă o să fiu acceptat la Hampden. Şi acum uite-mă: stăteam într-o cameră friguroasă, îmbrăcat cu nişte haine ciudate şi întrebându-mă dacă o să ajung la închisoare.

Nihil sub sole novum. O ascuţitoare plângea pe undeva. Mi-am pus capul pe cărţi - şoapte, paşi liniştiţi, mirosul de carte veche inundându-mi nările. Cu câteva săptămâni în urmă Henry se enerva cumplit când gemenii invocau motive morale, opunându-se uciderii lui Bunny.

— Nu fiţi ridicoli! i-a repezit el.

— Dar cum e posibil să *justifici* o crimă comisă cu sânge rece? a întrebat Charles, cu lacrimi în ochi.

Henry şi-a aprins o ţigară.

— Prefer să o percep ca pe o redistribuire a materiei.

Când m-am trezit, tresărind, i-am găsit pe Henry şi pe Francis stând lângă mine.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, frecându-mi ochii şi uitându-mă la ei.

— Nimic. Vii cu noi până la maşină ? m-a întrebat Henry.

I-am urmat somnoros până la maşina parcată în faţa librăriei.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu, odată ajunşi jos.

— Ştii cumva unde e Camilla?

— Nu e acasă?

— Nu. Nici Julian nu a văzut-o.

— Ce ai cu ea?

Henry a oftat. În maşină era frig, iar respiraţia lui părea albă.

— S-a întâmplat ceva. Eu şi Francis am văzut-o pe Marion împreună cu Cloke Rayburn la cabina de pază. Vorbeau cu nişte paznici din campus.

— Când?

— Acum o oră.

— Nu crezi că au făcut ceva, nu?

— N-ar trebui să ne grăbim să tragem concluzii, a spus Henry.

Se uita pe acoperişul librăriei, care era acoperit de gheaţă şi strălucea în soare.

— Vrem totuşi să o rugăm pe Camilla să treacă pe la Cloke şi să afle ce se întâmplă. M-aş duce să îl întreb eu, însă nu-l prea cunosc.

— Iar pe mine mă urăşte, a continuat Francis.

— Eu îl cunosc puţin.

Nu destul. El şi cu Charles se înţeleg destul de bine, însă nici pe Charles nu îl găsim. Am luat o pastilă din cutia de Rolaids pe care o aveam în buzunar şi am început să o mestec.

— Ce mesteci? a întrebat Francis.

— Rolaids.

— Dă-mi şi mie una, te rog, dacă nu te superi, m-a rugat Henry. Cred că trebuie să trecem din nou pe-acasă.

De data asta Camilla ne-a deschis uşa, dar numai un pic. Părea îngrijorată. Henry a vrut să zică ceva, însă Camilla s-a uitat la el ameninţător.

— Bună, a spus ea. Intraţi.

Am urmat-o înăuntru pe holul întunecat, până în sufragerie, fără să zicem nimic. Acolo erau Charles şi Cloke Raybum.

Charles s-a ridicat nervos. Cloke a rămas aşezat şi s-a uitat la noi cu nişte ochi somnoroşi, de nepătruns. Era ars de soare şi ar cam fi avut nevoie de un bărbierit. Charles s-a uitat spre noi şi ne-a şoptit cuvântul „drogat".

— Bună, i-a spus Henry după o pauză. Ce mai faci?

Cloke a tuşit - cu un zgomot profund, hârâitor, urât – şi şi-a scos o ţigară din pachetul de Marlboro care se afla pe masă, în faţa lui.

— Nu prea rău. Tu?

— Bine.

Cloke şi-a pus ţigara în colţul gurii, şi-a aprins-o şi a tuşit din nou.

— Bună, mi s-a adresat el mie. Cum îţi mai merge?

— Destul de bine, am răspuns.

— Ai fost duminică la petrecerea de la Durbinstall.

— Da.

— Ai văzut-o pe Mona? a spus el fără nici o inflexiune în voce.

— Nu, am spus eu brusc şi am remarcat imediat că toată lumea se uita la mine.

— Mona? a întrebat Charles după o tăcere stânjenitoare.

— Fata asta, studentă în anul al doilea. Stă în clădire cu Bunny.

— Vorbind de lup... a continuat Henry.

Cloke s-a lăsat pe spate în scaunul lui şi l-a fixat pe Henry printre pleoapele umflate cu ochii injectaţi.

— Mda, tocmai vorbeam de Bun. Nu l-ai văzut zilele astea, nu?

— Nu. Tu l-ai văzut?

Un timp Cloke nu a răspuns nimic. Apoi a dat din cap că nu.

— Nu, a spus el cu voce tare, încercând în acelaşi timp să ajungă la scrumieră. Nu pot să îmi dau seama unde dracu' e! Acum, dacă stau să mă gândesc, ultima oară l-am văzut sâmbătă seara.

— Am vorbit cu Marion seara trecută, a spus Henry.

— Ştiu, a spus Cloke. E cam îngrijorată. M-am întâlnit cu ea în Commons de dimineaţă şi mi-a spus că nu l-a mai văzut de cinci zile. Credea că e acasă şi l-a sunat pe fratele lui, Patrick, însă cică nu e în Connecticut. Şi a vorbit şi cu Hugh şi cică nu e nici la New York.

— A vorbit cu părinţii lui ?

— E, pe dracu'! Doar nu voia să-i facă necazuri.

Henry a tăcut un moment, apoi a întrebat:

— Tu unde crezi că e?

Cloke s-a uitat în altă parte, dând din umeri.

— ÎI cunoşti de mai mult timp decât mine. Are un frate la Yale, nu?

— Mda, Brady. La şcoala comercială. Dar Patrick mi-a spus că tocmai a vorbit cu el.

— Patrick stă acasă, nu?

— Da. Are nu ştiu ce afacere, un magazin cu echipament sportiv sau ceva de genul ăsta, şi încearcă s-o pună pe picioare.

— Iar Hugh e avocatul.

— Da, e cel mai mare dintre ei. Lucrează la Milbank Tweed din New York.

— Dar celălalt frate, cel care e însurat?

— Hugh e cel însurat.

— Dar nu mai e unul însurat?

— Ah, Teddy! *Ştiu* sigur că nu e cu el.

— De ce?

— Teddy stă cu socrii. Nu cred că se înţeleg foarte bine.

A urmat o tăcere prelungită.

— Nu-ţi trece prin minte nici un loc unde ar putea să fie ? a întrebat Henry.

Cloke s-a aplecat înainte, iar părul lui lung şi negru i-a acoperit chipul. Şi-a scuturat scrumul de la ţigară în scrumieră. Avea pe chip o expresie tulburată, misterioasă, şi după câteva minute şi-a ridicat privirea.

— Ai observat că Bunny avea la el o mulţime de bani - bani gheaţă - în ultimele două-trei săptămâni? Ce vrei să spui? a întrebat nedumerit şi cam tăios Henry.

— Îl ştii pe Bunny. Niciodată nu are bani la el. În ultimul timp însă e plin de bani, dar plin bine! Poate că i-a trimis bunica lui ceva, dar poţi să fii sigur că nu i-a primit de la părinţi.

A urmat din nou o tăcere prelungită. Henry şi-a muşcat buza.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— Deci ai observat şi tu.

— Acum, că îmi spui, da.

Cloke s-a foit în fotoliu, schimbându-şi poziţia.

— Ceea ce îţi spun acum e confidenţial.

Cu o durere puternică în piept, m-am aşezat.

— Ce anume? a întrebat Henry.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vă spun sau nu.

— Dacă tu crezi că are relevanţă, chiar te rog, a spus Henry scurt.

Cloke a tras un ultim fum din ţigară şi a stins-o cu o mişcare elaborată, răsucită.

— Ştii că din când în când mai vând şi eu puţină cocaină, nu? Nu multă, a adăugat el grăbit. Doar câteva grame pe ici, pe colo, pentru mine şi prietenii mei, dar e o muncă uşoară şi mai fac şi eu un ban din asta.

Ne-am uitat unii la alţii. Asta nu era o noutate. Cloke era cel mai mare traficant de droguri din campus.

— Şi ? a întrebat Henry.

Cloke a părut surprins. Apoi a înălţat din umeri şi a continuat:

— Aşadar, ştiu un chinezoi pe Mott Street, în New York, un tip destul de înfricoşător, dar pe mine mă place şi de obicei îmi dă marfă de câţi bani pot să

scot. De cele mai multe ori îmi dă cocaină. Uneori mai îmi dă şi marijuana, dar asta se vinde mai greu. Îl ştiu de ani de zile. Chiar am avut şi o mică afacere când am fost cu Bunny la St. Jerome's.

A tăcut un timp.

— E, ştiţi cât de lefter e Bunny tot timpul...

— Da.

— Ei, ideea e că tot timpul a fost interesat de afacerea asta. Bani făcuţi uşor. Dacă ar fi avut ceva bani, poate l-aş fi băgat şi pe el din când în când, însă cum nu avea niciodată, era mai bine să nu se implice într-o afacere de genul ăsta.

Şi-a mai aprins o ţigară.

— Oricum, de asta sunt îngrijorat.

Henry s-a încruntat.

— Mi-e teamă că nu înţeleg.

— Cred că am făcut o mare greşeală, însă l-am luat cu mine de câteva ori săptămânile trecute.

Ştiam deja de acea excursie la New York. Bunny s-a lăudat neîncetat cu ea.

— Şi? a întrebat din nou Henry.

— Nu ştiu. Sunt îngrijorat, atâta tot. Ştie unde stă tipul ăla, da?! Şi are şi bani! Când vorbeam cu Marion, mă gândeam că poate...

— Doar nu crezi că s-a dus acolo de unul singur, nu? a întrebat Charles.

— Nu ştiu. Sper că nu. Nu l-a cunoscut niciodată pe tip direct sau ceva de genul ăsta.

— Ar face Bunny aşa ceva? a întrebat Camilla.

— Sincer să fiu, a spus Henry, dându-şi jos ochelarii şi ştergându-i bine cu batista, mi se pare genul de tâmpenie pe care Bunny ar face-o.

Nimeni n-a mai zis nimic un timp. Henry şi-a ridicat privirea. Fără ochelari, ochii săi erau

orbi, ficşi, ciudaţi.

— Marion ştie de chestia asta? a întrebat el.

— Nu, a răspuns Cloke. Şi sper să nu te duci şi să-i spui. Bine?

— Mai ai vreun alt motiv să crezi că Bunny ar face aşa ceva?

— Nu. Dar ce altceva *ar putea* să fie? Şi Marion v-a spus că Rika Thalheim l-a văzut miercuri la bancă, nu?

— Da.

— E destul de ciudat la prima vedere, dar dacă te gândeşti mai bine, nu mai e atât de ciudat. Să presupunem că s-a dus la New York cu câteva sute de dolari, da? Şi că le-a povestit că mai are destui. Tipii ăştia sunt în stare să te taie bucăţi şi să te pună într-un sac de gunoi pentru douăzeci de dolari. Aşa că nu ştiu ce să zic. Poate că i-au spus să se ducă înapoi, să-şi lichideze contul şi să le aducă toţi banii.

— Dar Bunny nu are nici un cont la bancă.

— De care să ştii tu, a adăugat Cloke.

— Ai perfectă dreptate, a mărturisit Henry.

— Nu poţi să suni acolo şi să întrebi? a sugerat Charles.

— Pe cine să sun? Tipul nu e în cartea de telefon şi îţi dai seama că nu stă să dea cărţi de vizită în stânga şi-n dreapta. Atunci tu cum iei legătura cu el?

— Eu sun un alt tip, un terţ.

— Atunci sună-l pe ăsta, a propus Henry calm, punându-şi batista la loc în buzunar şi ochelarii înapoi pe nas.

— N-or să-mi spună nimic.

— Parcă erai prieten la cataramă cu ei!

— Tu ce crezi? Că gagiii ăştia au acolo un magazin de dulciuri? Glumeşti, nu? Tipii ăştia sunt ai dracului şi nu e bine să te joci cu ei!

Preţ de o clipă am crezut că Francis o să izbucnească în hohote de râs, dar a reuşit să se abţină şi să se lanseze într-o salvă teatrală de tusete, ascunzându-şi chipul în spatele palmelor. Fără să se uite la el, Henry i-a dat un pumn în spate.

— Atunci ce propui să facem? a întrebat Camilla.

— Nu ştiu. Am încercat să intrăm în camera lui ca să vedem dacă şi-a luat vreo valiză cu el.

— Camera lui e încuiată ? a întrebat Henry.

— Da. Marion a încercat să îi convingă pe cei de la pază să o deschidă, însă nu vor.

— Mda... spuse Henry, muşcându-şi buza de jos. Dar nu ar trebui să fie atât de greu să intri înăuntru, nu?

Cloke şi-a stins ţigara şi s-a uitat plin de interes la Henry.

— Nu, nu ar trebui să fie atât de greu, a zis el.

— Fereastra e la parter. Al doilea rând de ferestre a fost dat jos.

— Ştiu că eu aş putea să mă ocup de obloane.

Cei doi au stat şi s-au uitat unul la celălalt.

— Poate că ar trebui să mă duc acum şi să fac o încercare.

— Venim şi noi cu tine.

— Dumnezeule, a spus Cloke, nu putem să mergem *toţi*!

L-am văzut pe Henry cum se uită la Charles. Charles, care se afla în spatele lui Cloke, a înţeles şi-a dat din cap.

— Vin eu! a spus el deodată, destul de tare, şi a dat pe gât repede restul de băutură.

— Cloke, cum Dumnezeu ai reuşit să te bagi într-o nebunie de genul ăsta? l-a întrebat Camilla.

Cloke a râs condescendent.

— E o nimica toată. Trebuie să dai nas cu tipii ăştia pe terenul lor. Nu le permit să îşi bată joc de mine, să-mi dea cine ştie ce porcărie.

Fără să fie observat, Henry s-a strecurat prin spatele scaunului lui Cloke şi a ajuns lângă Charles, unde s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche. L-am văzut pe Charles dând din cap aprobator.

— Nu că nu ar încerca să mă păcălească, dar ştiu eu cum gândesc ei. Bunny însă nu are nici cea mai vagă idee! El are impresia că e un fel de joc în care se aruncă bancnote de o sută de dolari care aşteaptă să vină să le culeagă vreun copil de pe jos...

Până a terminat Cloke de vorbit, Henry şi Charles lămuriseră problema pe care o discutau, iar Charles se dusese să îşi ia paltonul din debara. Cloke şi-a luat ochelarii de soare şi s-a ridicat. Mirosea vag de tot a ierburi uscate; era acel miros de marijuana care plutea mereu, chiar dacă vag, pe holurile din Durbinstall: ulei de paciuli, ţigarete de cuişoare, tămâie.

Charles şi-a pus fularul la gât. Avea pe chip o expresie liniştită, dar în acelaşi timp tulburată. Privirea îi era pierdută, gura nemişcată, însă nările i se umflau des, odată cu respiraţia.

— Ai grijă, a spus Camilla.

Ea vorbea cu Charles, însă Cloke s-a întors şi a zâmbit.

— Floare la ureche, a spus el.

Camilla a mers cu ei până la uşă. Imediat ce a închis uşa în urma lor, s-a întors spre noi.

Henry i-a făcut semn să nu zică nimic.

Am ascultat cum paşii li s-au îndepărtat şi am rămas tăcuţi până ce am auzit maşina lui Cloke pornind.

Henry s-a dus până în dreptul ferestrei şi a tras perdeaua din dantelă ponosită.

— Au plecat, a zis el.

— Henry, eşti sigur că e o idee bună? a întrebat Camilla.

El a dat din umeri, încă uitându-se pe stradă.

— Nu ştiu. Trebuie să improvizez din mers.

— Aş fi vrut să te fi dus *tu.* De ce nu ai mers cu el?

— Aş fi mers, dar aşa e mai bine.

— Ce i-ai spus lui Charles ?

Ei bine, ar trebui să fie destul de evident - chiar şi pentru Cloke - că Bunny nu a plecat din oraş. Tot ce are e în camera aia. Banii, cealaltă pereche de ochelari, haina de iarnă. Mai mult ca sigur, Cloke o să vrea să plece fără să spună nimic, dar i-am zis lui Charles să insiste ca măcar Marion să vină să arunce şi ea o privire pe-acolo. Dacă *ea* vede, e bine. Ea nu ştie nimic de problemele lui Cloke şi chiar dacă ar şti, nu i-ar păsa. Dacă nu mă-nşel, va suna la poliţie sau, în orice caz, la părinţii lui Bunny, iar Cloke nu prea are cum să o oprească.

— N-or să-l găsească azi. În câteva ore o să se întunece, a spus Francis.

— Da, dar dacă avem puţin noroc, de mâine or să înceapă să îl caute.

— Crezi că o să vrea cineva să vorbească şi cu noi despre asta?

— Nu ştiu, a răspuns Henry neatent. Nu ştiu cum procedează în astfel de cazuri.

O rază străvezie de soare a pătruns în cameră, reflectându-se din vârful candelabrului pe blatul de marmură al şemineului şi aruncând cioburi de lumină strălucitoare, tremurate, distorsionate de pereţii puţin înclinaţi ai lucarnei. Brusc, scene din toate filmele poliţiste pe care le-am văzut vreodată au început să răsară în mintea mea - camera fără ferestre, lumina orbitoare, holurile înguste -, imagini ce nu mi se păreau deloc teatrale sau străine, ci mai degrabă le simţeam întipărite în memorie, ca nişte amintiri ale unei experienţe trăite. *Nu te gândi, nu te gândi,* mi-am spus în sinea mea, uitându-mă fix la razele de soare ce inundau covoraşul de lângă picioarele mele.

Camilla a încercat să îşi aprindă o ţigară, dar şi primul, şi al doilea chibrit i s-au stins. Henry a luat cutia de chibrituri de la ea şi a aprins el unul. Flacăra s-a înălţat imediat aprigă, iar Camilla s-a aplecat să îşi aprindă ţigara, ţinând o mână în jurul flăcării, pentru a nu se stinge, iar cu cealaltă mână sprijinindu-se de încheietura lui Henry.

Timpul s-a scurs cu o încetineală chinuitoare. Camilla a adus în bucătărie o sticlă de whisky, iar noi am stat în jurul mesei şi am jucat *euchre,* Francis şi Henry împotriva mea şi a Camillei. Camilla a jucat bine. Se pricepea la jocul ăsta, era unul din preferatele ei, însă eu nu mă descurcam foarte bine şi am ajuns, încet-încet, să pierdem.

Apartamentul era extrem de liniştit: se auzea numai clinchetul paharelor şi foşnetul cărţilor de joc. Henry îşi suflecase mânecile până deasupra coatelor, iar soarele se reflecta pe rama metalică a pince-nezului lui Francis. Am încercat din răsputeri să mă concentrez asupra jocului, însă mă trezeam uitându-mă mereu la ceasul de pe etajera de marmură din camera alăturată. Era o lucrătură din aceea bizară, în stil victorian, *bric-à-brac,* de care gemenii erau foarte ataşaţi - un elefant alb din porţelan -, iar ceasul se balansa pe o şa cu baldachin şi cu un mic *mahout* indian, conducător de elefanţi cu turban aurit şi nădragi, ce indica orele. *Mahout*-ul avea ceva diabolic şi de fiecare dată când mă uitam la ceas, îl vedeam cum rânjeşte spre mine, cu o atitudine de răutate veselă.

Am pierdut şirul punctelor, şirul partidelor... Camera s-a întunecat.

Henry a pus cărţile jos.

— Merg mai departe, a spus el.

— M-am săturat! Oare unde o fi ?

Ceasul ticăia cu zgomot, un ticăit dogit, aritmie. Am rămas cu toţii aşezaţi în lumina tot mai difuză, uitând de cărţi. Camilla şi-a luat un măr dintr-un bol de pe dulap şi s-a aşezat în faţa geamului, muşcând posomorâtă şi tacticoasă din el şi uitându-se spre stradă. Un contur strălucitor de apus de soare părea că îi defineşte silueta, că îi aprinde buclele blonde cu o lumină auriu-roşcată, pierzându-se în ţesătura pufoasă a fustei de lână trase neglijent în jurul genunchilor.

— Poate s-a întâmplat ceva, a spus Francis.

— Nu fi absurd! Ce să se întâmple?

— O mulţime de lucruri. Poate Charles şi-a pierdut cumpătul sau... cine ştie?

Henry s-a uitat urât la el.

— Liniştește-te, i-a spus el. Nu ştiu de unde îţi vin toate ideile astea stil Dostoievski.

Francis tocmai se pregătea să îi răspundă, când deodată Camilla a sărit în sus.

— Vine!!!

Henry s-a ridicat în picioare.

— Unde e? E singur?

— Da, a răspuns Camilla, alergând spre uşă.

S-a repezit jos să îl întâmpine, apoi cei doi au urcat sus.

Charles avea ochii tulburaţi şi părul vâlvoi. Şi-a dat jos haina, a aruncat-o pe scaun şi s-a trântit pe canapea.

— Să-mi facă şi mie cineva ceva de băut.

— E totul în regulă?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Unde mi-e băutura?

Plin de nerăbdare, Henry i-a turnat nişte whisky intr-un pahar murdar şi i l-a înmânat.

— Totul a mers cum trebuie? A venit poliţia?

Charles a luat o înghiţitură zdravănă, ne-a făcut cu ochiul şi a dat din cap afirmativ.

— Cloke unde e? Acasă?

— Cred că da.

— Spune-ne tot ce s-a întâmplat, de la început.

Charles şi-a terminat băutura şi a pus paharul jos. Faţa îi era îmbujorată şi umedă, de parcă avea febră.

— Ai avut dreptate cu camera aceea.

— Ce vrei să spui ?

— Era sinistră. Îngrozitoare. Patul nefăcut, praf peste tot, o jumătate de ciocolată Twinkie veche stătea desfăcută pe birou şi era plină de furnici... Cloke s-a speriat şi a vrut să plece, însă am chemat-o pe Marion înainte ca el s-o poată întinde. Fata a venit imediat. S-a uitat în jur, a părut destul de uluită, dar nu a zis nimic. Cloke era foarte agitat.

— I-a spus despre afacerea cu drogurile?

— Nu. A făcut aluzie la ea de câteva ori, însă Marion nu prea l-a băgat în seamă.

Şi-a ridicat privirea.

— Ştii, Henry, a spus el dintr-odată, cred că am făcut o mare greşeală că nu ne-am dus noi mai întâi acolo. Ar fi trebuit să ne uităm înaintea lor prin cameră.

— De ce spui asta?

— Uite ce-am găsit.

Charles a scos o bucată de hârtie din buzunar.

Henry a luat-o repede şi a examinat-o.

— Cum ai făcut rost de asta?

Charles a dat din umeri.

— Am avut noroc. Era pe birou şi am apucat s-o iau înainte să o vadă cineva.

M-am uitat peste umărul lui Henry. Era o copie xerox după ziarul *Examiner din* Hampden. Înghesuit între un articol de la *Home Extension Service* şi o reclamă stridentă pentru sape de grădinărit, era un titlu scris cu litere mici, dar care sărea imediat în ochi.

MOARTE MISTERIOASĂ

ÎN DISTRICTUL BATTENKILL

Departamentul de poliţie din Battenkill, împreună cu departamentul de poliţie din

Hampden, încă mai investighează cruda asasinare a lui Harry Ray McRee, care a avut loc în noaptea de 12 noiembrie. Trupul mutilat al defunctului domn McRee, fermier, crescător de pui şi fost membru al Asociaţiei Producătorilor de Ouă din Vermont, a fost găsit pe teritoriul fermei sale din Mechanicsville. Motivul crimei nu pare să fi fost jaful şi, deşi se ştie că domnul McRee avea câţiva duşmani din industria ouălor şi a păsărilor, precum şi câţiva în districtul Battenkill în general, nici unul dintre ei nu este suspectat de această crimă.

Îngrozit, m-am aplecat mai mult - termenul de „mutilat" mă paralizase şi era singurul lucru pe care eram în stare să-l văd din toată acea pagină însă Henry a întors foaia şi a început să-i studieze cealaltă faţă.

— Ei bine, cel puţin nu e o copie după un anunţ decupat. Probabil a făcut-o la bibliotecă, la xeroxul şcolii.

— Sper să ai dreptate, însă asta nu ne asigură că nu mai există şi alte copii.

Henry a aruncat hârtia în scrumieră şi a aprins un chibrit. Când a atins chibritul de marginea hârtiei, colţul acesteia s-a aprins şi o dâră roşie a învăluit întreaga foaie. Într-o clipă, cuvintele erau iluminate, iar în următoarea clipă se transformaseră în scrum.

— Ei, de-acum e prea târziu. Cel puţin am pus mâna pe copia asta. Ce s-a mai întâmplat?

— Păi, Marion a plecat. S-a dus alături, în clădirea Putnam, şi s-a întors cu o prietenă.

— Cu cine ?

— Nu o ştiu. Cred că o cheamă Uta sau Ursula sau ceva de genul ăsta. O ţipă cu aspect de suedeză, din alea care se îmbracă mereu cu pulovere pescăreşti. În orice caz, ideea e că a aruncat şi ea o privire pe acolo, iar Cloke stătea aşezat pe pat şi

fuma o ţigară cu o expresie ce trăda o durere acută de stomac şi în cele din urmă tipa asta, Uta sau cum o cheamă, a propus să mergem sus şi să vorbim cu responsabilul de cămin al lui Bunny.

Francis a început să râdă. La Hampden te duceai la responsabilii de cămin atunci când ferestrele de furtună nu se puteau închide sau atunci când te deranja că dădea cineva muzica prea tare.

— A făcut un lucru bun. Altfel noi am fi stat şi-acum în continuare acolo, a intervenit Charles. Tipa care era responsabilă de cămin la Bunny era aia care vorbeşte tare şi are părul roşcat şi e mereu încălţată cu bocanci... Cum o cheamă? Briony Dillard?

— Da, am confirmat eu.

Pe lângă faptul că era responsabilă de cămin, tipa mai era şi un membru activ în consiliul studenţilor şi mai îndeplinea şi funcţia de preşedinte al grupării de stânga din campus. Era persoana care încerca mereu să îi mobilizeze pe tinerii din Hampden, în ciuda indiferenţei zdrobitoare manifestate de aceştia.

— A dat năvală în cameră şi a început spectacolul. Ne-a luat numele. A pus o mulţime de întrebări. I-a adunat pe vecinii lui Bunny în hol şi i-a luat şi *pe ei* la întrebări. I-a chemat pe cei de la Serviciul Studenţi şi pe cei de la pază. Cei de la pază au spus că or să trimită pe cineva.

Charles şi-a aprins ţigara.

— Dar dispariţia unui student nu era de competenţa lor, aşa că i-au propus fetei să cheme poliţia. Îmi mai aduci şi mie o băutură, te rog? a rugat-o el deodată pe Camilla.

— Şi a venit poliţia ?

Charles, cu ţigara tremurând între degete, şi-a şters sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

— Da, au venit doi poliţişti şi au mai venit şi vreo doi paznici.

— Şi ce au făcut ?

— Paznicii nu au făcut nimic, poliţiştii însă au fost destul de eficienţi. Unul a examinat camera, iar al doilea ne-a adunat pe toţi în hol şi ne-a luat la întrebări.

— Ce fel de întrebări?

— Cine a fost ultima persoană care l-a văzut şi unde, de cât timp lipseşte, unde ar putea fi? Deşi era evident că dispăruse, era prima dată când cineva întreba asta.

— Cloke a zis ceva?

Nu prea multe. Totul era confuz, era foarte multă agitaţie, iar majoritatea erau nerăbdători să spună tot ce ştiu, adică nimic interesant. Eu nu am fost băgat deloc în seamă. Doamna care coborâse de la Serviciul Studenţi tot încerca să intre în discuţie, dându-şi aere oficiale şi afirmând că nu este o problemă ce ţine de poliţie şi că şcoala se ocupă de tot. În cele din urmă unul dintre poliţişti s-a enervat: „Ce dracu' e cu voi, oamenilor? Băiatul ăsta lipseşte de cel puţin o săptămână şi nimeni nu a spus nimic. Chestia asta e serioasă, nu glumă, şi dacă vreţi să ştiţi, eu cred că şcoala e de vină!" Afirmaţia asta a făcut-o pe doamna de la Serviciul Studenţi să înceapă să zică vrute şi nevrute până ce şi-a făcut apariţia cel de-al doilea poliţist, cel care se uitase prin cameră şi care a apărut acum ţinând în mână portofelul lui Bunny. Toată lumea a tăcut. În portofel erau două sute de dolari, precum şi toate actele lui Bunny. Poliţistul care a găsit portofelul a spus că ar trebui contactată familia băiatului. Toată lumea a început să şuşotească. Doamna de la Serviciul Studenţi s-a albit şi a spus că se duce sus să aducă fişa lui Bunny. Poliţistul s-a dus cu ea. Holul se umpluse deja de lume. Toţi cei de afară se înghesuiseră

înăuntru şi stăteau pe acolo ca să vadă ce se întâmplă. Primul poliţist i-a rugat să se ducă înapoi la casele lor şi să îşi vadă de treburi. Şi, în acea nebunie, s-a furişat şi Cloke de acolo. Înainte să o şteargă, Cloke m-a tras deoparte şi m-a rugat încă o dată să nu spun nimic de treaba cu drogurile.

— Sper că ai stat acolo până ţi s-a spus că poţi să pleci!

— Da. Nu a mai durat mult. Poliţistul voia să vorbească cu Marion şi, după ce ne-a luat numele mie şi tipei ăleia, Uta sau cum o cheamă, ne-a zis că putem merge acasă. Asta s-a întâmplat cam acum o oră.

— Atunci de ce ai venit înapoi atât de târziu ?

— Ajung şi la asta. N-am vrut să dau peste cineva pe drumul spre casă, aşa că am luat-o prin spatele campusului, prin spatele clădirii unde sunt birourile facultăţii. Asta însă a fost o mare greşeală. Nici nu am mers doi metri, când doamna de la Serviciul Studenţi, cea care a stârnit tot scandalul, m-a zărit pe geamul din biroul decanului şi m-a strigat să vin până la ea.

— Ce căuta în biroul decanului ?

— Folosea linia WATS[30]. Vorbea la telefon cu tatăl lui Bunny, care urla la toată lumea şi îi ameninţa pe toţi că îi va da în judecată. Decanul de an încerca să îl calmeze, dar domnul Corcoran îi tot cerea să-i dea la telefon pe cineva pe care îl cunoaşte el. Au încercat să te sune pe tine, Henry, însă nu erai acasă.

— A cerut să vorbească el cu mine ?

— Aşa se pare. Se pregăteau să trimită pe cineva la Lyceum după Julian când m-au văzut pe mine pe fereastră. Erau o mulţime de oameni acolo - poliţistul, secretara decanului, patru sau cinci oameni din alte camere de pe coridor şi doamna aceea trăsnită de la Registratură. În biroul de

alături, de la Admiteri, cineva încerca să dea de preşedinte. Erau şi nişte profesori pe-acolo. Presupun că decanul se afla în mijlocul unei şedinţe când doamna de la Serviciul Studenţi a intrat peste el cu poliţistul. Şi prietenul tău, Richard, profesorul Roland, era acolo. În orice caz, când am intrat eu în birou, mulţimea s-a dat la o parte, iar decanul mi-a înmânat telefonul. Domnul Corcoran s-a mai liniştit atunci când şi-a dat seama cu cine vorbeşte. A devenit încrezător şi m-a întrebat dacă nu cumva e vorba de vreo glumă.

— Dumnezeule! a exclamat Francis.

Charles s-a uitat la el cu coada ochiului.

— A întrebat de tine: „Unde e Morcoveaţă?“

— Ce a mai zis?

— A fost foarte amabil. De fapt, a întrebat de voi toţi. M-a rugat să vă transmit tuturor salutări din partea lui.

A urmat o pauză lungă şi stânjenitoare.

Henry şi-a muşcat buzele şi s-a dus la bar să îşi mai toarne ceva de băut.

— S-a adus cumva în discuţie faza cu banca?

— Da, Marion i-a spus numele fetei. Apropo, a adăugat Charles, ridicându-şi privirea absentă, golită de expresie, am uitat să vă spun mai devreme, dar Marion le-a dat poliţiştilor numele tău. Şi numele tău, Francis...

— De ce? a întrebat alarmat Francis.

— Voiau să ştie ce prieteni avea.

— Dar de ce pe mine ?

— Linişteşte-te, Francis!

Încăperea se întunecase. Cerul era liliachiu, iar străzile acoperite de zăpadă aveau o strălucire suprarealistă, selenară. Henry a aprins lampa.

— Crezi că or să înceapă cercetările de astă-seară?

— Cu siguranţă că or să înceapă să îl caute. Dacă vor căuta însă în locul care trebuie, asta e altă treabă.

Câteva momente nimeni n-a mai spus nimic. Charles, îngândurat, învârtea gheaţa în pahar.

— Ştiţi, am făcut un lucru îngrozitor, a spus el.

— Aşa a trebuit, Charles, după cum am stabilit cu toţii.

— Ştiu, însă nu pot să nu mă gândesc la domnul Corcoran. La vacanţele pe care le-am petrecut în casa lui. La cât de drăguţ a fost la telefon.

— E mai bine aşa. Pentru toţi.

— Pentru unii din noi, vrei să spui.

Henry a schiţat un zâmbet sarcastic.

— Ei bine, nu ştiu ce să zic. Asta era ceva care voia să spună că în Infern un taur măreţ costă numai un penny, iar eu ştiam ce voia să zică cu asta şi nu m-am putut abţine să nu izbucnesc în râs. Era o vorbă a anticilor, potrivit căreia lucrurile erau foarte ieftine în Iad.

Când Henry a plecat, s-a oferit să mă ducă înapoi la şcoală. Era destul de târziu, aşa că atunci când a oprit în spatele căminului, l-am întrebat dacă nu vrea să vină să mănânce ceva cu mine la Commons.

Ne-am oprit la oficiul poştal pentru ca Henry să vadă dacă n-a primit vreo scrisoare. Îşi controla căsuţa poştală o dată la trei săptămâni, aşa că de obicei dădea peste o mulţime de scrisori. Stătea lângă coşul de gunoi şi îşi sorta corespondenţa, aruncând mai mult de jumătate din plicuri fără ca măcar să le deschidă. Apoi s-a oprit.

— Ce e?

A râs.

— Uită-te şi tu în căsuţa ta. E un chestionar pentru evaluarea profesorilor. E rândul lui Julian la evaluare.

Când am ajuns noi la cantină, deja se închisese, iar îngrijitorii începuseră să spele podeaua. Şi bucătăria era închisă, aşa că m-am dus să cer nişte unt de arahide şi nişte pâine, în timp ce Henry îşi făcea o cană cu ceai. Sala de mese principală era pustie. Ne-am aşezat la o masă dintr-un colţ, unde umbrele noastre se oglindeau în geamurile fumurii, reflectorizante. Henry şi-a scos un stilou şi a început să completeze chestionarul cu evaluarea lui Julian.

În timp ce îmi mâneam sandvişul, am aruncat şi eu o privire peste exemplarul meu. Întrebările aveau răspunsuri cu note de la 1, care însemna „slab", până la 5, echivalent cu „excelent". *Răspunde acest profesor cu promptitudine cerinţelor studenţilor săi ? E bine pregătit ? Este gata să acorde consultaţii studenţilor şi în afara orelor?* Henry, fără nici o pauză, a bifat 5 de sus până jos. Apoi l-am văzut cum scrie numărul 19 într-o căsuţă goală.

— Numărul ăsta pentru ce e ?

— Numărul de cursuri pe care le-am luat cu Julian.

— *Ai nouăsprezece cursuri cu Julian?!*

— Da, cu tot cu seminarii, cu consultaţii după cursuri şi altele, a răspuns el iritat.

Câteva clipe nu s-a mai auzit decât scrijelitul stiloului lui Henry pe coala de hârtie şi zgomotul îndepărtat făcut de veselă în bucătărie.

— Toată lumea o să primească aceste formulare sau doar noi?

— Doar noi.

— Mă întreb de ce oare se mai deranjează?

— Doar ca să le aibă la arhivă, presupun, a răspuns el, întorcând şi ultima pagină, care era aproape goală. *Vă rugăm să vă scrieţi detaliat părerea dumneavoastră despre profesorul evaluat (inclusiv laude sau critici). Dacă este necesar, puteţi să ataşaţi şi alte coli de hârtie.*

Henry a stat o vreme cu stiloul suspendat deasupra hârtiei, apoi a împăturit hârtia şi a pus-o deoparte.

— Poftim? Nu ai de gând să scrii nimic?

Henry a luat o gură de ceai.

— Cum aş putea oare să îl fac pe decanul de an să înţeleagă că „avem o divinitate în mijlocul nostru”?

După cină m-am dus înapoi la mine în cameră. Mă îngrozea ideea că urma să vină noaptea, dar nu din motivele la care v-aţi gândi - şi anume că aş fi fost îngrijorat din cauza poliţiei sau că aveam mustrări de conştiinţă sau altceva de genul ăsta. Dimpotrivă. La vremea aceea reuşisem să îmi reprim toate amintirile legate de omor şi tot ce avea legătură cu el. Vorbeam despre acest lucru în anumite cercuri, dar numai arareori mă mai gândeam la el când eram singur.

Dar ceea ce trăiam când eram singur era un fel de groază nevrotică generală, care îmi amplifica de vreo zece ori starea de încordare şi de ură de sine deja existentă. Toate răutăţile pe care le zisesem înainte se întorceau împotriva mea cu o claritate amplificată. Indiferent cât mă chinuiam să alung aceste gânduri, vorbind de unul singur sau scuturând din cap, pur şi simplu nu puteam să le îndepărtez. Îmi aminteam tot. Vechile batjocuri şi insulte pe care le adresam în copilărie, băiatul

infirm de care îmi bătusem joc, găina de Paşte pe care am strâns-o de gât până a murit, toate îmi reveneau în minte una câte una, în toată splendoarea lor usturătoare.

Am încercat să lucrez ceva la greacă, însă nu m-a ajutat prea mult. Am căutat un cuvânt în dicţionar, dar l-am uitat de îndată ce am închis dicţionarul şi am vrut să îl scriu pe foaie. Cazurile substantivelor, formele verbelor - le uitasem complet pe toate. Pe la miezul nopţii am coborât şi i-am sunat pe gemeni. Cea care a răspuns a fost Camilla. Era somnoroasă, puţin ameţită de băutură şi se pregătea să se culce.

— Spune-mi o poveste amuzantă, am rugat-o eu.

— Nu pot să îmi aduc aminte de nimic amuzant la ora asta.

— *Orice.*

— „Cenuşăreasa"? „Cei trei ursuleţi"?

— Povesteşte-mi ceva ce ţi s-a întâmplat ţie când erai mică.

Aşa că mi-a povestit de singura dată când îşi aminteşte că şi-a văzut tatăl, înainte să moară în accident împreună cu mama ei. Ningea, a început ea să-mi povestească, Charles dormea şi ea stătea în casă şi se uita pe geam. Tatăl ei era afară, în curte, îmbrăcat cu un pulover gri vechi, şi arunca zăpada peste gard.

— Cred că era în mijlocul după-amiezii. Nu ştiu ce căuta acolo. Tot ce ştiu e că l-am văzut şi că îmi doream *atât de mult* să merg la el şi că tot încercam să mă dau jos din pătuţ. Apoi în cameră a intrat bunica mea şi a ridicat barele de la pătuţ şi nu am mai putut să ies şi am început să plâng. Unchiul Hilary, fratele bunicii mele, care locuia cu noi când eram mici, a venit în cameră şi m-a văzut că plâng. „Sărăcuţa fetiţă!“, a spus el. Şi-a băgat

mâinile în buzunare şi în cele din urmă a găsit o ruletă şi mi-a dat-o să mă joc cu ea.

— O ruletă?

— Da, din acelea care se trag singure înapoi când apeşi pe un buton. Eu şi Charles obişnuiam să ne batem pentru ea tot timpul. Cred că încă o mai avem acasă pe undeva.

A doua zi m-am sculat dimineaţa cu un ciocănit supărător în uşă.

Am deschis uşa şi am dat cu ochii de Camilla, care arăta ca şi cum s-ar fi îmbrăcat în grabă. A intrat şi a închis uşa după ea, în timp ce eu stăteam şi mă uitam mirat la ea, cu halatul de baie încă pe mine.

— Ai ieşit azi din casă ? m-a întrebat.

Am simţit un fior în ceafă. M-am aşezat pe marginea patului.

— Nu, am răspuns eu. De ce?

— Nu ştiu ce se întâmplă! Poliţia vorbeşte cu Charles şi cu Henry, iar Francis nu am idee pe unde e.

— Poftim?

— Pe la şapte dimineaţa a venit un poliţist şi a întrebat unde e Charles. Nu a spus ce vrea. Charles s-a îmbrăcat şi au plecat împreună şi-apoi pe la opt m-a sunat Henry. M-a întrebat dacă mă supăr că va întârzia în dimineaţa asta. L-am întrebat despre ce vorbeşte - nu de alta, dar nu ne făcusem nici un fel de plan să ne întâlnim. „Bine, mersi", mi-a spus el. „Ştiam că o să înţelegi. Poliţia e aici în legătură cu Bunny şi vor să îmi pună nişte întrebări."

— Eu zic că o să fie bine.

Camilla şi-a trecut mâna prin păr cu un gest de disperare, care semăna extraordinar de mult cu cel pe care îl făcea adesea Charles.

— Dar nu e numai asta. Peste tot e plin de reporteri, de poliţişti... e un balamuc total.

— Au început să îl caute?

— Nu ştiu ce fac. Se pare că se duc spre munte. Spre Mount Cataract.

— Poate că ar trebui să plecăm o vreme din campus.

Foarte palidă, Camilla se uita încordată prin cameră.

— Poate, a răspuns ea. Hai, îmbracă-te şi mai vedem noi ce facem.

Eram în baie şi mă bărbieream, când deodată Judy Poovey a venit peste mine, repezindu-se atât de tare, încât m-am tăiat pe faţă.

— Richard, ai auzit? m-a întrebat ea, apucându-mă de braţ.

Mi-am dus mâna la faţă şi m-am uitat la degetele mele pline de sânge, apoi am întrebat iritat:

— Ce să aud?

— Despre Bunny, a spus ea cu o voce ascuţită şi cu ochii larg deschişi.

Am stat şi m-am holbat la ea, neştiind ce vrea să zică.

— Mie mi-a spus Jack Teitelbaum. Cloke vorbea cu el despre asta noaptea trecută. Nu am auzit niciodată în viaţa mea despre cineva care pur şi simplu *să se facă nevăzut.* E prea ciudat. Iar Jack spunea că dacă nu l-au găsit până acum.... vreau să

spun că sigur e bine şi aşa mai departe, a întors Judy vorba când a văzut cum mă uitam la ea.

Nu îmi trecea prin cap ce aş putea să îi zic.

— Dacă vrei să treci pe la mine, sunt acasă.

— Sigur.

— Vreau să spun că dacă vrei să vorbeşti cu cineva sau orice altceva, eu sunt aici. Eu sunt mereu acolo. Trebuie doar să vii.

— Mersi, am răspuns eu, un pic cam prea tăios.

S-a uitat la mine cu o privire plină de compasiune, cu înţelegere pentru singurătatea şi bădărănia durerii mele.

— O să fie bine, mi-a spus ea, strângându-mă de braţ şi apoi oprindu-se pentru un moment în uşă şi aruncându-mi o privire îndurerată.

În ciuda celor povestite de Camilla, nu eram pregătit pentru nebunia care mă aştepta afară. Parcarea era plină de lume, din Hampden şi de pretutindeni: în mare parte muncitori din fabrici, după cum arătau, unii dintre ei având la ei cutiile cu mâncare, alţii veniţi împreună cu copiii, lovind pământul cu bâte şi croindu-şi drum spre Mount Cataract, în şiruri ample şi tot mai subţiri, în timp ce studenţii se foiau pe acolo şi se uitau la ei ca la un spectacol. Veniseră şi poliţişti, şerifi, unul sau doi agenţi federali, iar pe pajişte, lângă nişte maşini ce păreau a fi ale unor personaje oficiale, erau parcate o staţie de emisie mobilă a unui post de radio, un snack-bar mobil într-o rulotă şi un car de televiziune al canalului ActionNews Twelve.

— Ce caută atâta lume aici? am întrebat eu.

— Uite, ăla nu e Francis?

Undeva departe, în acea mare de oameni, am văzut părul roşcat al lui Francis, un gât înfăşurat într-un fular recognoscibil şi gulerul paltonului său negru. Camilla i-a făcut un semn cu mâna şi l-a strigat.

Francis şi-a croit drum printre nişte lucrători de la cantină, care ieşiseră să vadă ce se întâmplă. Fuma o ţigară şi ţinea sub braţ un ziar împăturit.

— Bună, ne-a zis el. Vă vine să credeţi?

— Ce se întâmplă?

— Vânătoare de comori.

— Poftim ?

— Familia Corcoran a oferit aseară o recompensă. Toate fabricile din Hampden sunt închise. Vrea cineva cafea? Am un dolar.

Ne-am strecurat cu greu prin mulţimea pestriţă şi mohorâtă de îngrijitori, portari şi lucrători, până la rulota cu mâncare.

— Trei cafele, vă rog. Două cu lapte, i-a spus Francis femeii plinuţe din spatele tejghelei, care lua comanda.

— Nu avem lapte. Numai frişcă.

— Atunci presupun că le vrem simple, negre.

S-a întors spre noi:

— Aţi citit ziarul de dimineaţă ?

Era o ediţie târzie din *Examiner.* Într-o coloană de pe prima pagină era pusă o poză recentă, dar neclară, de-a lui Bunny, iar sub poză era următorul titlu: POLITIA ŞI RUDELE CAUTĂ UN TÂNĂR DE 24 DE ANI, DISPĂRUT ÎN HAMPDEN.

— Douăzeci şi patru de ani? am întrebat eu mirat.

Eu şi gemenii aveam douăzeci de ani, iar Henry şi Francis aveau douăzeci şi unu.

— A repetat un an sau doi când era în şcoala primară, mi-a explicat Camilla.

— Aha ...

Duminică după-amiază Edmund Corcoran, student la Colegiul. Hampden, cunoscut de prieteni şi familie şi sub numele de Bunny, a participat la o petrecere din campus de la care se pare că a plecat pe la mijlocul după-amiezii pentru a se întâlni cu prietena lui, Marion Barnbridge of Rye, din New York, studentă la acelaşi colegiu. Asta a fost ultima dată când a fost văzut Bunny Corcoran.

Domnişoara Barnbridge, îngrijorată, împreună cu alţi prieteni ai studentului Corcoran, au alertat ieri poliţia locală şi pe cea federală, care l-au declarat dispărut pe cel din urmă, punându-i numele pe lista persoanelor dispărute. Astăzi începe căutarea în zona Hampden-ului. Tânărul dat dispărut are următoarele semnalmente:

(continuare în pagina 5)

— Ai terminat de citit? am întrebat-o eu pe Camilla.

— Da, poţi să întorci pagina.

... un metru optzeci şi şase înălţime, 83 de kilograme, păr blond nisipiu şi ochi albaştri. Poartă ochelari, iar ultima dată când a fost văzut era îmbrăcat cu o haină gri de tweed, cu pantaloni kaki şi o pelerină de ploaie galbenă.

— Poftim cafeaua, Richard, a spus Francis, întorcându-se sprinten cu câte o cafea în fiecare mână.

Cât a fost elev la şcoala pregătitoare St. Jerome's din College Falls, Massachusetts, Corcoran a participat activ la activităţile sportive, jucând hochei şi lacrosse. *A făcut parte din echipa de fotbal Wolverines, câştigând campionatul statal*

pe vremea când a fost căpitanul acesteia. La Colegiul Hampden s-a oferit să conducă echipa de pompieri voluntari. A studiat literatura şi limbile străine, concentrându-şi interesul în primul rând asupra clasicilor, şi a fost descris de colegii săi ca fiind un „învăţat”.

— Ha! a spus Camilla.

Cloke Rayburn, un prieten de şcoală al lui Corcoran şi unul dintre primii care au anunţat poliţia, a afirmat despre Corcoran că este „un tip serios, care nu s-a băgat în afaceri cu droguri sau alte chestii de genul ăsta”.

Ieri după-amiază, măcinat de îngrijorare, a pătruns în camera de cămin a lui Corcoran şi apoi a anunţat poliţia.

— Nu e adevărat! Nu el a anunţat poliţia! s-a revoltat Camilla.

— Nici nu îl menţionează pe Charles.

— *Slavă Domnului!* a spus ea în greacă.

Părinţii lui Corcoran, Macdonald şi Katherine Corcoran, din Shady Brook, Connecticut, au ajuns azi în Hampden ca să ajute la căutarea celui mai tânăr dintre cei cinci copii ai lor (citiţi articolul „O familie se roagă“ de la pagina 10). Într-un interviu acordat prin telefon, domnul Corcoran, care este preşedinte al Bingham Bank and Trust Company şi membru al comitetului director la First National Bank of Connecticut, ne-a declarat: „Nu putem face prea multe aici. Vrem să dăm o mână de ajutor dacă putem". A mai declarat că vorbise cu fiul său cu o săptămână înainte de dispariţia sa şi că nu observase nimic neobişnuit.

Katherine Corcoran a declarat şi ea despre fiul său că „Edmund e genul de persoană legată de familie. Dacă ar fi fost ceva în neregulă, sunt sigură că mi-ar fi spus mie sau lui Mack ceva”.

S-a oferit o recompensă de cincizeci de mii de dolari pentru orice informaţie ce poate să ajute la găsirea lui Edmund Corcoran, recompensă oferită prin contribuţii făcute de familia Corcoran, de Bingham Bank and Trust Company şi de loja Highland Heights of the Loyal Order of the Moose.

Vântul bătea. Cu ajutorul Camillei, am reuşit să împăturesc ziarul la loc şi să i-l dau înapoi lui Francis.

— Cincizeci de mii de dolari e o sumă destul de mare, am murmurat eu.

— Şi acum te mai miri cum de ai văzut mulţimea aia de oameni azi-dimineaţă ? m-a întrebat Francis, sorbind o gură de cafea. Dumnezeule, ce frig e aici!

Ne-am întors şi am pornit-o spre Commons. Camilla l-a întrebat atunci pe Francis:

— Ştii de Charles şi Henry, nu ?

— Păi, lui Charles i-au spus că s-ar putea să vină să vorbească şi cu el, nu-i aşa?

— Dar Henry ?

— În locul tău nu mi-aş pierde vremea făcându-mi griji pentru el.

Commons-ul era excesiv de încălzit şi, spre surprinderea noastră, clădirea era pustie. Ne-am aşezat pe o canapea umedă din vinilin negru şi ne-am băut cafeaua. Oamenii intrau şi ieşeau, aducând cu ei rafale de vânt rece de afară. Unii din ei intrau ca să întrebe dacă s-a mai aflat ceva. Jud MacKenna, „Porcul Petrecăreţ", în calitatea sa de vicepreşedinte al Consiliului Studenţesc, a venit cu conserva lui goală ca să ne întrebe dacă nu vrem să donăm nişte bani pentru fondul de căutare de urgenţă a lui Bunny. Am donat şi noi un dolar în mărunţiş.

Tocmai vorbeam cu Georges Laforgue, care ne povestea cu zel de o dispariţie similară, petrecută la Brandeis, când deodată, ca de nicăieri, Henry şi-a făcut apariţia în spatele lui.

Laforgue s-a întors.

— A... a spus el destul de rece când a văzut despre cine era vorba.

Henry şi-a înclinat puţin capul în faţă şi a zis:

— *Bonjour, Monsieur Laforgue. Quel plaisir de vous revoir.*

Laforgue şi-a scos batista din buzunar şi a început să îşi sufle nasul timp de aproximativ cinci minute, apoi, împăturindu-şi batista la loc, s-a întors cu spatele la Henry şi şi-a continuat povestea. În relatarea lui se întâmplase ca studentul să fi plecat la New York fără să anunţe pe nimeni.

— Şi băiatul ăsta... Birdie, nu-i aşa?

— Bunny.

— Da, băiatul ăsta lipseşte de mult mai puţin timp. O să apară din nou când o să aibă chef, iar toată lumea o să se simtă aiurea.

A adăugat apoi în şoaptă:

— Bănuiesc că şcoala se teme să nu fie dată în judecată şi probabil de asta şi-au pierdut simţul măsurii, nu credeţi ? Vă rog să nu mai repetaţi nimănui ce v-am zis.

— Desigur.

— Mă aflu într-o poziţie destul de delicată faţă de decan, înţelegeţi voi.

— Sunt un pic cam obosit, a spus Henry mai târziu, în maşină. Dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Ce voiau să afle?

— Nu cine ştie ce. De cât timp îl cunosc, dacă se comporta ciudat, dacă ştiu vreun motiv pentru care ar fi vrut să părăsească şcoala. Desigur că *s-a comportat ciudat* în ultimele luni şi le-am spus acest lucru. Dar le-am mai spus şi că nu l-am văzut foarte mult în ultimul timp, lucru de asemenea adevărat.

A dat din cap.

— Sincer. *Două ore.* Nu ştiu dacă m-aş fi băgat în asta dacă aş fi ştiut dinainte în ce nebunie o să intrăm.

Ne-am oprit la apartamentul gemenilor şi l-am găsit pe Charles dormind pe canapea, pe burtă, îmbrăcat cu haina, cu pantofii încă în picioare şi cu o mână atârnându-i în aşa fel încât o treime din braţ îi rămăsese dezvelită.

S-a trezit speriat. Avea o faţă moale, iar urmele de pe canapea i se imprimaseră pe obraji.

— Cum a mers ? a întrebat Henry.

Charles s-a ridicat un pic şi şi-a frecat ochii.

— Bine, presupun. M-au pus să semnez nişte chestii în care era scris ce s-a întâmplat ieri.

— Şi pe mine m-au vizitat.

— Da? Ce-au vrut?

— Cam aceleaşi chestii.

— Au fost de treabă cu tine?

— Nu în mod special.

— Dumnezeule, cu mine au fost atât de drăguţi la sediul poliţiei! Mi-au dat chiar şi micul dejun: cafea şi gogoşi cu jeleu.

Era vineri, ceea ce însemna că nu aveam nici un curs şi că Julian nu era la facultate, ci acasă. Casa lui nu era foarte departe de colegiu. Era pe la jumătatea drumului spre Albany, unde ne-am dus cu maşina ca să mâncăm nişte clătite, iar după aceea Henry a propus, ca din senin, să mergem până la Julian şi să vedem ce face.

Eu, unul, nu mai fusesem niciodată acasă la Julian. Nici măcar nu-i văzusem vreodată casa, deşi presupun că restul mai fuseseră la el de nenumărate ori. De fapt, lui Julian nu îi plăceau musafirii - Henry fiind, desigur, singura excepţie notabilă. Acest lucru nu e atât de surprinzător pe cât pare. Julian obişnuia să menţină o distanţă uşoară, dar fermă, între el şi studenţii săi şi, deşi ţinea la noi mai mult decât ţin profesorii în general la studenţii lor, nu păstra o relaţie de egalitate nici măcar cu Henry, iar orele noastre cu el se desfăşurau mai mult în spiritul unei dictaturi binevoitoare decât al unei democraţii. Odată Julian a spus : „Sunt profesorul vostru pentru că ştiu mai multe decât voi“. Deşi sub aspect psihologic maniera sa era aproape dureros de intimă, la nivel superficial era una rece, oficială. Julian refuza pur şi simplu să observe la noi altceva în afară de calităţile noastre, calităţi pe care le cultiva şi le amplifica, astfel încât defectele noastre sau aspectele neplăcute erau eliminate. Deşi îmi făcea plăcere să mă ajustez pentru a mă încadra în acest tablou impecabil, chiar dacă inexact - şi, în final, să aflu că am reuşit, mai mult sau mai puţin, să devin personajul la care aspiram şi pentru care am trudit din greu -, era evident că el nu voia să ne

perceapă în totalitatea noastră şi că refuza să ne vadă în altă lumină decât în cea creată de el şi anume de *genis gratus, corpore glabellus, arte multiscius et fortuna opulentus* - cu obrajii fini, cu pielea mătăsoasă, manieraţi şi bogaţi. Cred că această cruntă orbire faţă de toate problemele ce ţin de natura umană i-a permis lui Julian să transforme până şi problemele materiale ale lui Bunny în probleme spirituale.

Nici atunci nu am ştiut şi nici acum nu ştiu aproape nimic despre viaţa lui Julian în afara orelor de curs şi poate de aceea tot ce spunea şi tot ce făcea el emana acel iz chinuitor al misterului. Cu siguranţă viaţa sa era la fel ca a oricui altcuiva, însă nouă ne prezenta numai acea parte care fusese îndelung cizelată, atingând perfecţiunea, şi care ne făcea să credem că atunci când nu se afla în preajma noastră, Julian trăia o viaţă mult prea spiritualizată pentru noi, muritorii de rând.

Aşadar, eram foarte curios să văd unde stă. Avea o casă mare de piatră situată pe coama unui deal, la câţiva kilometri distanţă de drumul principal, şi înconjurată atât cât puteai vedea cu ochii numai de copaci şi zăpadă. Era destul de impunătoare, deşi nu la fel de gotică în stil şi nici la fel de monstruoasă ca a lui Francis. Auzisem nişte poveşti încântătoare despre grădinile astea, ca şi despre interiorul casei - glastre din Attica, porţelanuri de Meissen, tablouri de Alma-Tadema şi Frith. Grădina era însă acoperită cu zăpadă, iar Julian părea să nu fie acasă sau cel puţin nu a vrut să răspundă la uşă.

Henry s-a uitat la noi, care aşteptam în maşină. Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos o bucăţică de hârtie pe care a scris un bilet. L-a împăturit şi l-a lăsat în uşă.

Pe drumul de întoarcere spre Hampden, Henry a întrebat: — Ceilalţi studenţi au plecat cu grupele de căutare ? Nu vreau să mergem acolo dacă prin asta ajungem să atragem atenţia. Dar, pe de altă parte, parcă nu e normal să ne ducem direct acasă, nu credeţi?

Henry a rămas un timp pe gânduri.— Poate ar trebui să aruncăm o privire, a spus el apoi. Charles, cred că eşti cam obosit şi ai făcut destul pe ziua de azi, aşa că tu mai bine te-ai duce acasă.

După ce i-am lăsat pe gemeni, noi trei ne-am dus în campus. Speram ca până acum grupurile de căutare să fi obosit şi să se fi întors acasă, dar, spre surprinderea mea, i-am găsit pe toţi mai activi ca niciodată. Peste tot erau poliţişti, administratori de facultăţi, cercetaşi, lucrători de la întreţinere, paznici, aproximativ treizeci de studenţi din colegiu (unii ca grup oficial al Consiliului Studenţesc, alţii pur şi simplu aflându-se acolo doar de dragul căutării) şi mulţimi de oameni din oraş. Era o adunare destul de mare, dar de unde ne uitam noi trei, de pe culme, păreau doar o mână de oameni ciudat de silenţioşi pe fundalul întinderii de zăpadă.

Am coborât dealul - Francis mai greu, pentru că nu voia să vină şi era în urma noastră cu vreo doi-trei paşi - şi ne-am amestecat printre cei care erau acolo. Nimeni nu ne-a băgat în seamă. Am auzit sunetul unei staţii walkie-talkie în spatele meu. Mirat, m-am întors şi am dat peste şeful de la paza colegiului.

— Aveţi grijă! a urlat el.

Era un bărbat masiv, cu o faţă de buldog şi cu pete hepatice pe nas şi pe gâtul guşat.

— Mă scuzaţi, aţi putea să îmi spuneţi...

— Studenţi... a mormăit el, întorcându-şi capul de parcă ar fi vrut să scuipe. Vă înghesuiţi pe-aici şi ne staţi în cale! Nici nu ştiţi ce aveţi de făcut!

— Păi asta încercăm să aflăm, l-a repezit Henry.

Paznicul s-a întors iute, însă privirea lui nu s-a aţintit asupra lui Henry, ci asupra lui Francis, care stătea şi se uita în gol.

— Deci tu eşti, nu? a spus el veninos. Domnul Care-Nu-Stă-în-Campus şi care crede că poate parca în parcarea profesorilor.

Francis i-a aruncat o privire plină de furie.

— Da, *tu*! Ştii câte amenzi neplătite ai? *Nouă!* I le-am dat decanului săptămâna trecută. Pot să te pună sub supraveghere, să nu îţi mai dea foaia matricolă, să îţi interzică accesul la bibliotecă, orice! Dacă ar fi fost după mine, te-aş fi băgat la închisoare! Francis s-a uitat la el cu gura căscată. Henry l-a prins de mânecă şi l-a tras.

Un şir lung, şerpuitor, de oameni din oraş mărşăluia prin zăpadă, unii dintre ei scotocind neîncetat solul cu bâtele. Am ajuns la coada şirului şi am început să mergem în pas cu ei.

Cum ştiam că trupul neînsufleţit al lui Bunny se află la aproximativ trei kilometri şi ceva spre sud-vest, nu am simţit nici un impuls de nici un fel să particip la căutare. Mergeam ameţit, cu privirea în pământ. Şirul era condus de un grup oficial, cu autoritate, format din militari şi poliţişti, care deschideau drumul cu capetele aplecate şi vorbind încet între ei, în timp ce un ciobănesc german dădea ture în jurul lor. Aerul era încărcat, iar cerul înnorat prevestea furtună deasupra munţilor. Haina lui Francis flutura teatral în vânt. El se tot uita pe furiş împrejur, ca să vadă dacă nu cumva inchizitorul său se află prin preajmă, şi din când în când scotea câte un oftat slab, autocompătimitor.

— De ce n-ai plătit blestematele alea de amenzi? l-a întrebat în şoaptă Henry.

— Lasă-mă în pace.

Am continuat să înaintăm prin zăpadă ore întregi - sau cel puţin aşa mi s-a părut mie - până ce au început să mă doară picioarele, cuprinse de o amorţeală neplăcută. Bocancii grei ai poliţiştilor lăsau urme negre în zăpadă, iar bastoanele lor fluorescente li se bălăngăneau greoi la centurile încărcate. Un elicopter a survolat zona cu zgomot şi a trecut peste copaci, oprindu-se o clipă deasupra noastră, apoi s-a repezit înapoi, în direcţia din care venise. Lumina se dilua, iar lumea îşi îndrepta paşii spre casă, pe coasta dealului scotocit.

— Hai să mergem, a spus Francis pentru a patra sau a cincea oară.

Tocmai, ne pregăteam să plecăm, când ni s-a pus în cale un poliţist.

— Gata, v-aţi plictisit? a întrebat el zâmbind.

Era un tip cu o faţă lătăreaţă, roşcovană, şi cu o mustaţă roşie.

— Mda, a răspuns Henry.

— Îl ştiaţi pe băiat?

— Accidental, chiar îl ştiam.

— N-aveţi nici o idee unde s-ar fi putut duce ?

Dacă ăsta ar fi fost un film, m-am gândit eu, uitându-mă frumos la faţa zâmbitoare a poliţistului, *dacă ăsta ar fi fost un film, noi am fi început să tremurăm şi să ne purtăm într-o manieră care ar fi devenit suspectă.*

— Cât costă un televizor? m-a întrebat Henry în drum spre casă.

— De ce ?

— Pentru că aş vrea să văd ştirile din seara asta.

— Cred că sunt destul de scumpe, şi-a dat Francis cu părerea.

— E un televizor în podul din clădirea Monmouth, am spus eu.

— E al cuiva ?

— Cred că da.

— Atunci, a spus Henry, o să îl ducem înapoi după ce ne-am făcut treaba cu el.

Francis a stat de pază, în timp ce eu şi Henry ne-am dus în pod şi am căutat printre veioze stricate, cutii de carton şi nişte picturi naive oribile. În cele din urmă am găsit televizorul în spatele unei vechi cuşti de iepuri şi l-am dus jos, la maşina lui Henry. În drum spre Francis ne-am oprit la gemeni.

— Corcoranii au tot încercat să dea de tine în cursul după-amiezii, i-a spus Camilla lui Henry.

— Domnul Corcoran a sunat de vreo şase ori.

— Şi Julian a sunat. E foarte supărat.

— Şi Cloke, a completat Charles.

Henry s-a oprit.

— Ce-a vrut ?

— Voia să se asigure că nu le-am spus poliţiştilor nimic legat de droguri când am vorbit cu ei azi-dimineaţă.

— Şi ce i-ai spus ?

— I-am spus că eu nu am zis nimic, dar că de tine nu ştiu.

— Haide, terminaţi! a spus Francis, uitându-se la ceas. Dacă nu ne grăbim, o să pierdem ştirile.

Am pus televizorul pe masa din sufrageria lui Francis şi l-am tot sucit până am reuşit să obţinem o imagine destul de clară. Erau ultimele secvenţe din *Petticoat Junction,* cu nişte imagini de la turnul de apă din Hooterville şi cu expresul Cannonball.

Urmau ştirile. În timp ce tema muzicală a filmului se stingea, pe ecran, în colţul din stânga, a apărut un cerc mic. În cerc era poza stilizată a unui poliţist cu o lanternă în mână şi care ținea în lesă un câine mare şi negru. Sub cerc era scris VÂNĂTOARE DE OM.

Crainica se uita direct spre aparatul de filmat.

— Sute de oameni au cercetat şi alte sute s-au rugat în timp ce căutarea studentului de la Colegiul Hampden, Edmund Corcoran, dispărut, a început în zona Hampden-ului.

Imaginea s-a focalizat pe o zonă plină de copaci. Un şir de oameni ce îl căutau pe Bunny, lovind tufişurile cu bâte, era filmat din spate, iar ciobănescul german pe care îl văzuserăm mai devreme rânjea şi lătra la noi din televizor.

— Unde aţi fost? Aţi fost şi voi pe aici? a întrebat Camilla.

— Uite-l pe bărbatul ăla îngrozitor, a răspuns Francis.

— O sută de voluntari, spunea vocea de pe fundalul imaginilor, au sosit în dimineaţa aceasta la Hampden să îi ajute pe studenţii de la colegiu să-şi găsească colegul dispărut, care lipseşte de duminică după-amiază. Până acum nu s-a descoperit nici o pistă care să conducă la găsirea tânărului de douăzeci şi patru de ani, pe nume Edmund Corcoran, din Shady Brook, Connecticut, însă redacţia ActionNews Twelve tocmai a aflat că

poliţia a primit de curând un telefon care s-ar putea să furnizeze o altă perspectivă asupra evenimentelor.

— Poftim ?! a urlat Charles la televizor.

— Îi dau legătura lui Rick Dobson, care transmite în direct.

Imaginea s-a schimbat, punând în prim-plan un bărbat îmbrăcat într-un trenci, care ţinea în mână un microfon şi vorbea din faţa a ceea ce părea a fi o benzinărie.

— Ştiu unde e, a spus Francis, aplecându-se puţin în faţă. E atelierul auto Redeemed Repair de pe autostrada 6.

— Taci! i-am spus noi.

Vântul bătea puternic. Microfonul hârâi, apoi hârâitul muri cu un ultim muget asurzitor.

— În această după-amiază, a spus reporterul, ţinând bărbia în piept, la ora unu şi cincizeci şi şase de minute, ActionNews Twelve a primit o informaţie foarte importantă, care se pare că i-a ajutat pe poliţişti să elucideze cazul dispariţiei studentului din Hampden.

Cadrul s-a mărit, astfel încât s-a putut vedea un tip în vârstă, în salopetă, cu o căciulă de lână pe cap şi un hanorac închis la culoare, plin de ulei. Tipul se uita într-o parte, cu o privire fixă. Avea un cap rotund şi un chip blând şi senin, ca de copil mic.

— Mă aflu acum alături de William Hundy, a spus reporterul, coproprietar al atelierului auto Redeemed Repair din Hampden, membru al echipei de salvare din Hampden, care tocmai ne-a oferit o nouă informaţie.

— *Henry!* a strigat Francis.

Am fost surprins să constat că Francis se albise subit foarte tare.

Henry şi-a băgat mâna în buzunar ca să caute o ţigară.

— Da, a răspuns el sec, văd.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu nedumerit.

Henry şi-a scuturat ţigara de muchia pachetului, dar nu şi-a dezlipit privirea de pe ecran nici măcar o secundă.

— Tipul ăsta îmi repară mie maşina.

— Domnule Hundy, a reluat reporterul, ne spuneţi ce aţi văzut duminică după-amiază?

— Oh, Dumnezeule! a suspinat Charles.

— Taci! a spus Henry.

Mecanicul s-a uitat sfios la aparatul de filmat, apoi şi-a mutat privirea.

— Duminică după-amiază, a spus el cu o voce nazală, specifică locuitorilor din Vermont, a fost pe aici un LeMans de culoare crem, model vechi de câţiva ani, care s-a oprit la pompa de acolo.

În mod ciudat, ca şi cum i-ar fi venit ceva în minte, s-a uitat în sus, a ridicat braţul şi a indicat un loc care nu era prins de cadrul aparatului de filmat.

— Erau trei bărbaţi, doi în faţă şi unul în spate, a continuat. Nişte străini. Păreau că se grăbesc. Nu mi-aş fi adus aminte de ei dacă nu aş fi văzut poza din ziar a băiatului dispărut. Era cu ei.

Aproape că mi-a stat inima în loc - *trei bărbaţi, maşină deschisă la culoare* -, dar deodată mi-am dat seama de detalii. Noi fuseserăm patru, cu Camilla cu tot, iar Bunny nu fusese nicăieri în preajma maşinii în ziua de duminică. Iar Henry conducea un BMW, care nu semăna deloc cu un Pontiac.

— Henry a încetat să mai scuture ţigara de pachet, rămânând cu ea suspendată între degete. Deşi

familia Corcoran nu a primit nici o cerere de răscumpărare, autorităţile nu exclud încă ipoteza răpirii. Rick Dobson, în direct, pentru ştirile de la ActionNews Twelve.

— Mulţumim, Rick. Dacă vreunul dintre telespectatorii noştri are vreo informaţie despre acest caz, este rugat să sune la linia noastră 363-INDICII între orele nouă şi cinci...

Apoi se trecu la următoarea ştire:

— Astăzi inspectoratul şcolar din districtul Hampden a votat ceea ce poate deveni cel mai controversat...

Am continuat să ne uităm la televizor în tăcere timp de alte câteva minute. În cele din urmă gemenii s-au uitat unul la altul şi au început să râdă.

Henry a dat din cap nemulţumit, încă uitându-se neîncrezător la televizor.

— *Vermontezii!* a spus el în cele din urmă.

— Îl cunoşti pe tipul ăsta? a întrebat Charles.

— Mi-am dus maşina la reparat la el în ultimii doi ani de zile.

— E nebun ?

Henry a dat din nou din cap, nemulţumit.

— Nebun, mincinos, vânător de recompense. Nu ştiu ce să zic. A părut mereu destul de sănătos, deşi o dată m-a tras într-un colţ şi a început să îmi vorbească despre împărăţia lui Iisus pe pământ.

— În orice caz, indiferent de motiv, ne-a făcut un imens serviciu, a spus Francis.

— Nu ştiu, a replicat Henry. Răpirea este o infracţiune gravă. Dacă asta ia întorsătura unei investigaţii penale, s-ar putea să se dezvăluie peste nişte lucruri şi mai neplăcute, pe care nu dorim să le vedem ieşind la iveală.

— Cum ar putea să facă aşa ceva ? Ce legătură au toate astea cu noi?

— Nu mă refer la ceva foarte important. Numai că sunt o mulţime de lucruri nu cine ştie ce importante, dar care pot crea o mulţime de necazuri dacă le pune cineva cap la cap. A fost o prostie să plătesc biletele alea de avion cu cârdul meu de credit - de exemplu. Mi-ar fi destul de greu să explic de ce am făcut *asta.* Şi fondul tău mutual, Francis? Şi restul de conturi bancare pe care le avem noi? Am extras o groază de bani în ultimele şase luni, însă nu putem să dovedim în nici un fel pe ce i-am cheltuit. Dulapul lui Bunny e plin de haine pe care nu şi le-ar fi permis din banii lui.

— Cineva ar trebui să facă nişte săpături adânci ca să afle toate astea.

— Cineva ar trebui să dea doar vreo două sau trei telefoane la persoanele potrivite.

În clipa imediat următoare a sunat telefonul.

— O, Doamne! s-a văicărit Francis.

— Nu răspunde, l-a sfătuit Henry.

Dar Francis a răspuns, cum ştiam că va face.

— Da, a spus el precaut. (Pauză.) Bună ziua şi dumneavoastră, domnule Corcoran, a spus el, aşezându-se şi făcându-ne semn că totul este în regulă. Aţi mai aflat ceva?

A urmat o pauză foarte lungă. Francis a stat şi a ascultat cu atenţie câteva minute ce spunea domnul Corcoran, uitându-se în podea şi dând din cap aprobator. După o vreme a început să bată din picior, plin de nerăbdare.

— Ce se întâmplă? a întrebat în şoaptă Charles.

Francis a ţinut receptorul la distanţă şi a făcut un gest cu degetul spre gura căscată.

— Ştiu ce vrea, a spus tot Charles, abătut. Vrea să mergem la ei la hotel şi să luăm cina împreună.

— De fapt, domnule, noi am mâncat deja, încerca să îi explice Francis... Desigur că nu... Da, domnule, şi eu am încercat să vă contactez, dar ştiţi şi dumneavoastră ce nebunie e acum... Desigur...

Într-un final, a închis. Noi ne uitam miraţi la el.

Francis a dat din umeri.

— Ei bine, am încercat, dar degeaba. Ne aşteaptă la hotel în douăzeci de minute.

— *Ne* aşteaptă?!

— Doar n-o să mă duc singur.

— E singur?

— Nu, a răspuns Francis, care se dusese spre bucătărie.

Îl auzeam cum tot deschide uşile de la dulap.

— E toată lumea acolo. Cu excepţia lui Teddy, care trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

A urmat o mică pauză.

— Ce tot faci acolo ? l-a întrebat Henry.

— Îmi pun ceva de băut.

— Pune-mi şi mie ceva, l-a rugat Charles.

— Vrei scotch ?

— Aş prefera un bourbon, dacă ai.

Şi eu la fel, a adăugat Camilla.— Mai bine adu sticla aici, i-a sugerat Henry.

După ce ei au plecat, eu am rămas întins pe canapeaua lui Francis, i-am fumat ţigările şi i-am

băut scotch-ul. M-am uitat la *Ştii şi câştigi.* Unul dintre concurenţi era din San Gilberto, care e chiar foarte aproape de locul în care am crescut eu, la doar vreo trei kilometri depărtare. Suburbiile oraşelor de acolo dau una în alta, aşa că nu prea puteai să îţi dai seama unde se sfârşeşte un oraş şi unde începe celălalt.

A urmat un film de televiziune. Avea ca subiect pericolul ciocnirii Pământului cu o altă planetă şi cum s-au adunat toţi savanţii din lume să găsească o soluţie şi să evite catastrofa. Un astronom bătrân, care e mereu prezent pe la talk show-uri şi al cărui nume l-aţi recunoaşte cu siguranţă, apărea ocazional, jucându-se pe sine.

Nu ştiu de ce, dar nu m-am simţit în largul meu la ştiri când au dat buletinul de la ora unsprezece, aşa că am schimbat canalul şi m-am uitat la ceva care se intitula *Istoria metalurgiei.* A fost chiar interesant, dar eu eram obosit şi cam ameţit, aşa că am adormit înainte să se termine.

Când m-am trezit, eram acoperit cu o pătură, iar camera era scăldată în lumina rece şi albăstruie a răsăritului. Francis stătea lângă pervaz, întors cu spatele spre mine, îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le avusese şi cu o seară înainte, şi mânca nişte cireşe marasquino dintr-un borcan pe care îl ţinea pe genunchi.

M-am ridicat.

— Cât e ceasul?

— Şase, mi-a răspuns el fără să se întoarcă şi cu gura plină.

— De ce nu m-ai trezit?

— Am ajuns abia la patru şi jumătate. Eram prea beat ca să te duc acasă. Vrei o cireaşă?

Francis era încă beat. Avea gulerul desfăcut, hainele puse aiurea, iar vocea îi era lipsită de orice inflexiune.

— Unde ai fost toată noaptea?

— Cu familia Corcoran.

— Nu, unde ai fost la *băut?*

— Cu ei.

— Până la ora patru?

— Ei au continuat şi după ce am plecat eu. Aveau vreo şase lăzi de bere în cadă.

— Nu ştiam că era ceva de sărbătorit.

— Au fost donate de Food King, mi-a explicat Francis. Mă refer la beri. Domnul Corcoran, împreună cu Brady, au pus mâna pe ea şi au adus-o la hotel.

— Unde stau?

— Nu ştiu. Într-un loc îngrozitor. La unul din motelurile alea fără etaj şi cu reclamă de neon şi fără *room service.* Toate camerele aveau legătură între ele. Copiii lui Hugh urlau şi aruncau cu chips-uri, televizorul mergea în fiecare cameră... Era un iad, pe cuvânt, a spus el pe un ton lipsit de umor în timp ce eu am început să râd. Cred că după noaptea trecută sunt în stare să trec peste orice. Să supravieţuiesc unui atac nuclear, să pilotez un avion. Unul dintre copiii ăia groaznici mi-a luat fularul de pe pat şi a legat de el un copan de pui. Mi l-a terminat. Mi-a distrus fularul acela drăguţ din mătase, care avea imprimat pe el modele de ceasuri.

— Erau supăraţi ?

— Cine? Familia Corcoran? Nici gând. Nici nu cred că şi-au dat seama.

— Nu mă refer la fular.

— Ah!

Francis a mai luat o cireaşă din borcan.

— Toţi erau supăraţi într-un fel, presupun. Toată lumea vorbea despre asta, însă nu păreau scoşi din minţi de ceea ce s-a întâmplat. Domnul Corcoran a părut o vreme supărat şi îngrijorat, apoi, deodată, a început să se joace cu bebeluşul şi să împartă bere la toată lumea.

— Era şi Marion acolo?

— Da. Şi Cloke. A dat o raită cu maşina, cu Brady şi Patrick, iar când s-a întors, mirosea a marijuana. Eu şi cu Henry am stat toată noaptea pe calorifer şi am vorbit cu domnul Corcoran. Camilla mi se pare că s-a dus să îi salute pe Hugh şi pe soţia acestuia şi a rămas prinsă acolo. De Charles habar n-am.

După câteva clipe Francis a dat din cap.

— Chiar nu ştiu. Nu te izbeşte faptul că, într-un mod cât se poate de oribil, toată povestea asta are ceva *amuzant* ?!

— Sincer să fiu, nu prea văd nimic amuzant în ea.

— Probabil, a răspuns el, aprinzându-şi o ţigară cu mâinile tremurânde. Domnul Corcoran a spus că azi vine Garda Naţională. O nebunie!

O vreme am stat aşa şi m-am uitat la borcanul cu cireşe, fără să îmi dau seama ce sunt de fapt.

— De ce mănânci chestiile alea?

— Nu ştiu, a răspuns el, uitându-se la borcan. Şi mai au şi un gust nasol.

— Aruncă-le!

Francis s-a luptat să deschidă geamul. Acesta s-a crăpat un pic, desprinzându-se cu zgomot de ramă.

Am simţit pe faţă o adiere de aer îngheţat.

— Hei! i-am spus eu.

Francis a aruncat borcanul pe geam şi-apoi s-a aplecat peste geam cu toată greutatea. M-am dus să îl ajut. In cele din urmă geamul s-a închis înapoi, iar draperiile au mai fluturat o dată scurt, după care s-au liniştit. Sucul de cireşe a lăsat o urmă roşie în traiectoria lui pe zăpadă.

— Stil Jean Cocteau, nu? a spus Francis. Sunt stors de puteri. Dacă nu te superi, eu mă duc acum să fac o baie.

Francis a dat drumul la apă, iar eu mă pregăteam să plec, când a sunat telefonul.

Era Henry.

— Ah, îmi cer scuze, credeam că am sunat la Francis.

— La el ai sunat. Stai o secundă.

Am lăsat telefonul jos şi l-am strigat pe Francis.

A venit în pantaloni şi maiou, cu un obraz bărbierit, cu celălalt nebărbierit şi cu un aparat de ras în mână.

— Cine e?

— Henry.

— Spune-i că sunt la baie.

— E la baie, i-am spus eu lui Henry.

— Nu e la baie, mi-a răspuns Henry. E lângă tine. Îl aud. I l-am dat pe Francis la telefon. Acesta din urmă ţinea

receptorul departe de obraz, ca să nu îl mânjească de săpun.

Îl auzeam pe Henry cum vorbeşte. După câteva secunde ochii adormiţi ai lui Francis s-au mărit.

— Oh, nu, nu eu!

— Din nou vocea lui Henry, pe un ton oficial. Nu! Serios, Henry. Sunt obosit şi mă duc să mă culc şi nu am de gând în nici un caz să....

Deodată expresia feţei i s-a schimbat. Spre surprinderea mea, a înjurat cu voce tare şi a trântit receptorul atât de zdravăn, că a trosnit.

— Ce s-a întâmplat ?

Se uita încă fix la telefon.

— Dracu' să-l ia! Mi-a închis telefonul în nas.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Vrea să mergem din nou cu grupul ăla de căutare! *Acum!* Eu nu sunt ca el. Eu nu pot să stau treaz, fără să dorm, cinci-şase zile la rând.

— Acum ? Dar e atât de devreme !

— Henry mi-a zis că au plecat acum o oră. Dracu' să-l ia! El nu doarme niciodată?

Nu vorbiserăm despre incidentul petrecut cu câteva seri în urmă în camera mea, aşa că, în tăcerea care se aşternuse în maşină, am simţit nevoia să clarific lucrurile.

— Ştii, Francis... am spus eu.

— Ce?

Mi s-a părut că ar fi cel mai bine să-i spun direct ce am de spus.

— Ştii, am zis, eu nu mă simt deloc atras de tine. Adică nu vreau să spun că...

— Ştii ce? Ciudat, dar nici eu nu mă simt atras de tine.

— Dar...

— Tu erai pur şi simplu acolo. Asta-i tot.

Restul drumului l-am petrecut într-o tăcere deloc confortabilă.

Spre completa mea uluială, lucrurile luaseră o întorsătură şi mai gravă pe timpul nopţii trecute. Acum erau sute de oameni: oameni în uniformă, oameni cu câini, cu portavoce şi aparate foto, oameni ce cumpărau dulciuri de la rulota cu mâncare şi care încercau să se uite prin ferestrele dubiţelor de la televiziune, acum în număr de trei - una de la un post din Boston -, parcate pe pajiştea din faţa clădirii Commons, pe lângă restul de maşini din parcarea propriu-zisă.

L-am găsit pe Henry pe o bancă, în faţa verandei de la Commons. Citea plin de interes o cărţulie îmbrăcată în pergament subţire, scrisă într-o limbă din Orientul Apropiat. Gemenii - adormiţi, cu nasul roşu şi bosumflaţi - erau întinşi pe bancă, ca nişte puştani, şi îşi pasau de la unul la altul o ceaşcă de cafea.

Francis l-a înghiontit uşor pe Henry şi i-a dat şi un şut în pantof.

Henry a tresărit.

— Ah, bună dimineaţa!

— Cum poţi să spui asta? Nu am apucat să dorm nici măcar o clipă. Nu am mâncat nimic de vreo trei zile.

Henry şi-a pus drept semn de carte un şnuruleţ şi apoi şi-a vârât cartea în buzunarul de la piept.

— Atunci, a spus el amabil, du-te şi ia-ţi o gogoaşă.

— Nu am bani.

— Îţi dau eu.

— Nu vreau nici o gogoaşă.

M-am dus şi m-am aşezat lângă gemeni.

— Ai pierdut ditamai spectacolul aseară! mi-a spus Charles.

— Am auzit.

— Soţia lui Hugh ne-a arătat poze cu copilul lor preţ de o oră şi jumătate.

— Da, cel puţin, a spus Camilla. Iar Henry a băut bere direct din cutie.

Tăcere.

— Tu ce ai făcut ?

— Nimic. M-am uitat la un film la televizor.

Amândoi s-au uitat miraţi la mine.

— Pe cuvânt? Cel în care planetele erau gata să se ciocnească?

— Domnul Corcoran se uita la el, însă cineva a schimbat canalul înainte să se termine, a spus Camilla. Cum s-a terminat?

— Care a fost ultima secvenţă pe care aţi văzut-o?

— Atunci când erau în laboratorul din munte şi tânărul chimist entuziast i-a adunat pe toţi savanţii ăia cinici care nu voiau să dea o mână de ajutor.

Tocmai le povesteam *denouement*[31]-ul când, deodată, Cloke Rayburn şi-a făcut apariţia din mulţime. M-am oprit din povestit, crezând că se îndreaptă spre mine şi spre gemeni, însă el doar a dat din cap spre noi şi s-a dus spre Henry, care acum stătea pe marginea verandei.

— Ascultă, l-am auzit spunându-i. Nu am avut ocazia să vorbesc cu tine aseară. Am discutat cu tipii ăia din New York, iar Bunny nu a fost pe-acolo.

O clipă Henry nu a spus nimic. Apoi a zis:

— Parcă spuneai că nu poţi lua legătura cu ei.

— Ei, se poate, însă cu mari bătăi de cap! Oricum, ideea e că nu l-au văzut.

— De unde ştii ?

— Poftim ?

— Parcă spuneai că nu crezi o vorbă din ce spun ei.

Cloke s-a uitat mirat la Henry.

— Am spus eu asta?

— Da.

— Auzi, fii atent la mine ! a spus Cloke, dându-şi jos ochelarii de soare.

Avea ochii înroşiţi şi umflaţi.

— Tipii ăştia spun adevărul. Nu m-am gândit la asta înainte - probabil că n-a trecut atât de mult timp -, dar povestea a apărut în toate ziarele din New York. Dacă i-ar fi făcut ei ceva, nu ar fi stat degeaba pe-acasă, aşteptând să îmi răspundă mie la telefon... Ce vrei să insinuezi? a întrebat el nervos, văzând că Henry nu scoate o vorbă. Nu ai spus nimic nimănui, nu?

Henry şi-a dres vocea, lucru ce ar fi putut însemna orice.

— Deci?

— Nu m-a întrebat nimeni.

Chipul îi rămăsese inexpresiv. Cloke, cuprins de o îngrijorare evidentă, l-a aşteptat să continue. În cele din urmă şi-a pus din nou ochelarii pe ochi, cu un gest uşor agresiv.

— Hm, bine, a spus el. Atunci ne vedem mai încolo.

După ce Cloke a plecat, Francis s-a întors spre Henry cu o privire nedumerită.

— Ce Dumnezeu urmăreşti de fapt?

Henry însă nu i-a răspuns.

Ziua a trecut asemeni unui vis. Voci, câini lătrând, zgomotul făcut de elicopterul care survola împrejurimile. Vântul bătea puternic, iar vuietul lui printre crengile copacilor se asemăna cu cel al unui ocean. Elicopterul fusese trimis de la cartierul general al poliţiei statului New York, din Albany. Era dotat - ni se spusese - cu un dispozitiv special cu senzori termici în infraroşu. Cineva mai donase ceea ce se numea un avion „ultrauşor", care zbura mai în faţă, chiar pe deasupra copacilor. Acum veniseră deja şi trupe adevărate, fiecare detaşament având un conducător cu portavoce. Am străbătut dealurile înzăpezite coamă după coamă.

Câmpuri cu porumb, păşuni, coline pline de tufe şi bălării. Pe măsură ce ne apropiam de poalele muntelui, pământul devenea tot mai abrupt. Văile din jur erau învăluite într-o ceaţă deasă, albicioasă, din care se puteau întrezări doar vârfurile copacilor, ieşite în afară, ţepene şi danteşti. Treptat, pe măsură ce coboram, lumea parcă dispărea din vedere. Lui Charles, care era alături de mine, îi vedeam contururile bine definite şi aproape suprarealiste, cu obrajii săi îmbujoraţi şi cu respiraţia grea, însă puţin mai încolo Henry devenea deja un spectru, cu silueta sa uriaşă, luminată şi ciudat de lipsită de substanţă pierzându-se în pâcla ceţii.

După câteva ore, când terenul se înălţa din nou, ne-am întâlnit cu o altă echipă de căutare. Printre ei se aflau, spre plăcuta mea surprindere, nişte oameni la care ţineam: Martin Hoffer, un bătrân şi apreciat compozitor de la Facultatea de Muzică, o doamnă între două vârste care ne verifica legitimaţiile la ora prânzului şi care acum arăta nespus de tragic în paltonul ei simplu, gri, şi

profesorul Roland, care îşi sufla nasul atât de sonor încât îl puteai auzi de la distanţă.

— Uite, a spus Charles, ăla nu e Julian?

— Unde?

— Sigur nu e el, a spus Henry.

Dar el era. Şi, cum îi stătea în fire, s-a prefăcut că nu ne vede până în clipa în care eram atât de aproape de el, încât i-a fost imposibil să ne mai evite. Asculta ce spunea o doamnă roşcată, pe care o cunoşteam doar din vedere şi care făcea curat la mine în clădire.

— Dumnezeule! a exclamat el când femeia a terminat de povestit, dându-se în spate cu o surprindere prefăcută. Voi de unde aţi apărut? O cunoaşteţi pe doamna O'Rourke?

Doamna O'Rourke a zâmbit timid.

— V-am mai văzut pe toţi înainte, a spus ea. Voi, copii, aveţi impresia că noi, femeile de serviciu, nu vă vedem, însă eu vă ştiu pe toţi din vedere. Sper că da, a spus Charles. Sper că pe mine nu m-aţi uitat, nu? Clădirea Bishop, numărul zece.

Charles a spus lucrul ăsta cu atâta căldură, încât a făcut-o să roşească de plăcere.

— Sigur că nu. Nu te-am uitat. Tu eşti cel care fugea mereu cu mătura mea.

În timpul acestei discuţii Julian şi Henry vorbeau ceva în şoaptă. „Ar fi trebuit să îmi spuneţi asta dinainte", l-am auzit pe Julian murmurându-i lui Henry.

— Dar v-am spus.

— Mi-aţi spus, însă Edmund mai lipsise de la ore şi înainte, a răspuns Julian cu un aer îngrijorat. Credeam că face pe bolnavul. Oamenii spun că ar fi fost răpit, însă cred că e o idee destul de stupidă, nu ţi se pare?

— Aş prefera ca unul din copiii mei să fie răpit decât să stea şase zile în zăpada asta, a spus doamna O'Rourke.

— Oricum, sper că nu a păţit nimic. Ştii că familia lui a venit aici, nu? I-ai văzut?

— Nu azi, a răspuns Henry.

— Desigur, desigur, a spus repede Julian.

Nu îi plăcea deloc pe cei din familia Corcoran.

— Eu nu i-am văzut, însă mă gândesc că nu e cel mai bun moment să îi deranjez... Azi-dimineaţă m-am întâlnit totuşi întâmplător cu tatăl său şi cu unul din fraţi. Aveau cu ei un copil mic, pe care fratele îl ţinea pe umeri ca şi cum s-ar fi îndreptat spre un picnic.

— Un copil mic ca el nu are ce căuta afară pe vremea asta, a spus doamna O'Rourke. Are maximum trei anişori.

— Da, mă tem că aveţi dreptate. Nu pot să înţeleg de ce ar târî cineva cu el un copilaş într-o asemenea chestie.

— Eu în mod sigur nu l-aş fi lăsat pe copilul meu să ţipe în halul ăsta şi totuşi să îl trag aşa după mine.

— Poate ţipa din cauza frigului, a sugerat Julian.

Tonul pe care a spus-o sugera subtil că se plictisise de subiect şi că ar fi fost bucuros să vorbească despre altceva.

Henry şi-a dres glasul.

— Aţi vorbit cu tatăl lui Bunny?

— Doar un moment. El... adică presupun că fiecare are felul său de a se comporta în astfel de situaţii... Edmund seamănă mult cu el, nu?

— Toţi fraţii seamănă cu el, a intervenit Camilla.

— Julian a zâmbit. Da, aşa e. Şi sunt atât de mulţi. Parcă sunt dintr-o poveste.

S-a uitat la ceas.

— Dumnezeule, e îngrozitor de târziu!

Francis a ieşit din tăcerea morocănoasă în care se cufundase.

— Plecaţi acum? l-a întrebat el pe Julian, plin de nerăbdare. Vreţi să vă duc eu undeva cu maşina?

Asta era o încercare disperată de a scăpa. Lui Henry i-au fremătat nările - nu atât de furie, cât mai degrabă de amuzament. S-a uitat urât la Francis, dar Julian, care privea în depărtare şi nu era atent la drama care depindea de răspunsul lui, a dat din cap că nu.

— Nu, mulţumesc, a spus el. Săracul Edmund! Sunt destul de îngrijorat. Sincer.

— Gândiţi-vă cum se simt părinţii lui, a spus doamna O'Rourke.

— Da, a răspuns Julian pe un ton prin care a reuşit să-şi exprime concomitent atât compasiunea faţă de familia Corcoran, cât şi dezgustul faţă de ei.

— Dacă aş fi fost în locul lor, aş fi înnebunit.

Pe neaşteptate, pe Julian l-a apucat un tremur şi şi-a ridicat gulerul hainei.

— Noaptea trecută am fost aşa de tulburat, încât abia am putut să dorm. E un puşti atât de drăguţ şi de naiv! Sunt foarte ataşat de el. Nu ştiu cum aş suporta dacă i s-ar întâmpla ceva.

Privea undeva peste dealuri, la acea întindere mişcătoare de oameni şi peisaj sălbatic şi zăpadă care se afla la picioarele noastre şi, deşi vocea sa era îngrijorată, pe chip avea o expresie visătoare. Această întâmplare îl indispusese, mi-am dat seama de asta, dar mai ştiam că exista şi ceva legat de forfota operaţiunii de căutare, ceva care îl atrăgea inevitabil, îl delecta şi era - chiar

dacă numai vag - încântat de aspectul estetic al operaţiunii.

Şi Henry a observat acelaşi lucru.

— Pare ceva din Tolstoi, nu-i aşa? a remarcat el.

Julian s-a uitat peste umăr şi am fost uimit să văd pe chipul lui o expresie de adevărată încântare.

— *Da!* Totuşi da, aşa-i? a spus el.

Pe la ora două după-amiaza doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine închise la culoare s-au îndreptat spre noi, de parcă ar fi apărut de nicăieri.

— Charles Macaulay? a întrebat cel mai scund dintre ei. Era un tip bine făcut, cu nişte ochi pătrunzători şi inteligenţi. Charles, care era lângă mine, s-a oprit şi s-a uitat la el inexpresiv.

Bărbatul şi-a dus mâna la buzunarul de la piept şi a fluturat o legitimaţie.

— Agent Harvey Davenport, FBI, divizia regională de nord-est.

Pentru o clipă am crezut că Charles o să se piardă cu firea.

— Ce doriţi? a întrebat el, clipind din ochi.

— Am vrea să vorbim cu tine, dacă nu te deranjează.

— Nu durează mult, a spus cel mai înalt.

Era un italian cu umeri drepţi şi o faţă tristă şi păstoasă. Vocea sa era caldă şi plăcută.

Henry, Francis şi Camilla s-au oprit cu toţii şi se uitau, mai mult sau mai puţin speriaţi ori interesaţi, la cei doi străini.

— Şi-apoi, a spus Davenport, mai scapi şi tu câteva minute de frig. Pun pariu că ţi-au îngheţat şi

coaiele, nu?

După ce s-au îndepărtat, noi am rămas, plini de nerăbdare, să vedem ce se întâmplă, dar, cum nu puteam să vorbim, am continuat să mergem înainte, cu privirea în pământ, fiindu-ne aproape frică să ne uităm în sus. Curând s-a făcut ora trei, apoi patru. Căutarea era departe de a se fi încheiat, însă la primul semn că rândurile se rup, ne-am îndreptat în tăcere spre maşină.

— Ce credeţi că vor de la el? a întrebat pentru a zecea oară Camilla.

— Nu ştiu, a răspuns Henry.

— Le-a dat deja o declaraţie.

— A dat o declaraţie poliţiştilor, nu celor de la FBI.

— Care e diferenţa? De ce vor să discute cu el?

— Nu ştiu, Camilla.

Când am ajuns la apartamentul gemenilor, ne-am simţit extrem de uşuraţi să-l găsim acolo pe Charles. Stătea întins pe canapea, cu un pahar de băutură pe masa de lângă el, şi vorbea cu bunica sa la telefon. Era puţin beat.

— Buni te salută, i-a spus el Camillei când a închis telefonul. E îngrijorată. I s-a infiltrat nu ştiu ce gândac în azalee.

— Ce ai pe mâini? a întrebat imediat Camilla.

Charles şi-a întins mâinile înainte, cu palmele în sus.

Ambele îi tremurau. Vârfurile degetelor îi erau negre.

— Mi-au luat amprentele. A fost destul de interesant. Nu mi s-au mai luat niciodată până acum amprentele.

Timp de câteva secunde am fost cu toţii prea şocaţi ca să zicem ceva. Henry a făcut un pas înainte, i-a luat o mână şi a examinat-o la lumină.

— Ştii de ce au făcut asta? l-a întrebat el.

Charles şi-a şters sudoarea de pe frunte cu dosul celeilalte palme.

— Au sigilat camera lui Bunny, a zis el. Sunt acolo nişte ţipi care caută amprente şi pun totul în pungi de plastic.

Henry i-a lăsat mâna să cadă.

— Dar de ce ?

— Nu ştiu de ce. Vor să ia amprentele tuturor celor care au fost în camera lui Bunny joi şi s-au atins de lucruri.

— Şi asta la ce o să-i ajute? Doar nu au amprentele lui Bunny.

— Se pare că le au. Bunny a fost la cercetaşi, iar grupa din care a făcut el parte a trebuit să îşi dea amprentele la un moment dat, când li s-a făcut o legitimaţie pentru acţiuni poliţieneşti. Există încă undeva la dosar.

Henry s-a aşezat.

— De ce au vrut să discute cu tine ?

— Asta a fost chiar prima întrebare pe care mi-au pus-o.

— Care?

— De ce crezi că vrem să vorbim cu tine ?

Charles şi-a dus podul palmei la unul din obraji.

— Oamenii ăştia sunt isteţi, Henry, mult mai isteţi ca ăia de la poliţie.

— Cum s-au purtat cu tine ?

Charles a ridicat din umeri.

— Cel pe care îl cheamă Davenport a fost destul de brutal. Celălalt, italianul, a fost mai drăguţ, dar m-a speriat. Nu prea a zis el multe, doar a ascultat. E mult mai deştept decât celălalt...

— Deci? a întrebat Henry plin de nerăbdare. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Noi... nu ştiu. Trebuie să fim extrem de atenţi, atâta tot. Au încercat să mă păcălească de câteva ori.

— Ce vrei să spui?

— De exemplu, când le-am spus că eu şi Cloke ne-am dus în camera lui Bunny pe la ora patru.

— Păi la ora aia v-aţi şi dus! a spus Francis.

— Ştiu asta. Dar italianul - care, sincer, e un om tare, agreabil - a început să facă pe îngrijoratul. „Eşti sigur că la ora aia v-aţi dus, fiule? Gândeşte-te bine." Am fost destul de încurcat, deşi *ştiam* clar că am mers la ora patru. Apoi Davenport a spus: „Ai face bine să te gândeşti la asta, pentru că prietenul tău Cloke a spus că aţi stat acolo mai bine de o oră până să chemaţi pe cineva".

— Au vrut să vadă dacă aveţi ceva de ascuns, a spus Henry.

— Poate. Poate au vrut doar să vadă dacă aş minţi.

— Şi ai făcut-o ?

— Nu. Dar dacă m-ar fi întrebat ceva mai delicat şi dacă aş fi fost mai speriat... nu îţi dai seama cum e! Ei sunt doi, iar tu eşti singur şi nu prea ai mult timp de gândire la dispoziţie... Ştiu, ştiu! a spus el

cu disperare. Dar nu e *la fel* cum e cu poliţia! Poliţiştii ăştia de provincie nu încearcă propriu-zis să descopere ceva. Ar fi şocaţi să afle adevărul şi probabil că nu te-ar crede dacă l-ai spune. Tipii ăştia însă... Îl trecu un fior. Nu mi-am dat seama niciodată cât de mult ne bazăm pe aparenţe. Nu că am fi noi atât de deştepţi. Doar că *nu arătăm* ca şi cum am fi vinovaţi. Am putea tot atât de bine să fim un grup de profesori de la şcoala de duminică şi tot aia ar fi. Tipii ăştia însă nu se lasă duşi de astfel de chestii aparente.

Charles şi-a ridicat paharul şi a sorbit o gură.

— Apropo, mi-a pus o mulţime de întrebări despre excursia voastră în Italia.

Henry şi-a ridicat privirea mirat.

— Au întrebat de bani? Cine a plătit pentru ea?

— Nu.

Charles şi-a terminat băutura şi s-a jucat câteva momente cu gheaţa.

— Eram îngrozit de ideea că mă vor întreba. Dar cred că au fost destul de impresionaţi de familia Corcoran. Cred că dacă le-aş fi spus că Bunny nu purta aceeaşi pereche de chiloţi de două ori, probabil m-ar fi crezut.

— Despre tipul din Vermont au mai întrebat ceva ? a zis Francis. Cel care a fost aseară la televizor. Nu ştiu. Păreau mult mai interesaţi de Cloke decât de orice altceva. Mie cel puţin aşa mi s-a părut. Poate doar voiau să se asigure că povestea lui e aceeaşi cu a mea, însă mi-au pus câteva întrebări destul de ciudate, care... nu ştiu ce să zic. Nu aş fi surprins dacă Cloke ar începe să le povestească tuturor din jur despre teoria asta a lui, cum că Bunny a fost răpit de traficanţii de droguri.

— Sper că nu, a spus Francis.

— Ei bine, *nouă* ne-a povestit-o, iar noi nici măcar nu-i suntem prieteni. Deşi cei de la FBI au impresia că suntem prieteni foarte buni.

— Sper că te-ai străduit să-i corectezi, a spus Henry, aprinzându-şi o ţigară.

— Sunt sigur că le-a explicat Cloke cum stau de fapt lucrurile.

— Nu neapărat, a spus Henry.

A stins chibritul şi l-a aruncat în scrumieră, a tras un fum din ţigară, apoi a continuat:

— Ştii, la început am crezut că această asociere cu Cloke reprezintă o neşansă. Acum însă mi se pare că e cel mai bun lucru care ni s-ar fi putut întâmpla.

Înainte ca vreunul dintre noi să poată să îl întrebe ce voia să spună de fapt, s-a uitat la ceas.

— Dumnezeule, trebuie să plec! E aproape şase.

Pe drumul spre Francis ne-a sărit în faţa maşinii o căţea borţoasă.

— Asta e un semn foarte rău, a spus Henry.

Dar nu a vrut să ne zică de ce.

Tocmai începeau ştirile. Prezentatorul şi-a ridicat privirea din hârtii cu o expresie gravă, dar în acelaşi timp mulţumită.

— Căutarea disperată a studentului de la Colegiul Hampden, Edward Corcoran - până acum lipsită de rezultate -, continuă.

— Dumnezeule! a spus Camilla, căutând pachetul de ţigări în buzunarul de la haina fratelui ei. Când

te gândeşti că nici măcar numele nu i l-au reţinut cum trebuie.

Pe ecran a apărut o panoramă a dealurilor acoperite de zăpadă, punctată, asemenea unei hărţi de război, cu nişte siluete parcă prinse în piuneze, în timp ce Mount Cataract se înălţa imens şi aplecat pe fundal.

— Un număr de aproximativ trei sute de oameni au pornit în această expediţie, anunţa vocea de pe bandă, incluzând şi Garda Naţională, poliţia, brigada de pompieri a oraşului Hampden, precum şi lucrătorii de la serviciile publice din Vermont. Ei au străbătut ţinuturi greu accesibile în toată cea de-a doua zi de căutări. În plus, FBI-ul a lansat azi în Hampden o anchetă proprie.

Imaginea a început apoi să tremure, iar după aceea a trecut brusc la un bărbat suplu, cu părul alb şi o pălărie de cowboy pe cap. Tipul a fost prezentat ca fiind Dick Postonkill, şeriful districtului Hampden. Vorbea, dar nu se auzea nimic, iar pe fundal se vedea cum toţi ceilalţi îşi continuă căutarea, iar unii se ridicau pe vârfuri şi zâmbeau mut la aparatul de filmat.

După câteva secunde şi un hârâit sinistru, a apărut şi sonorul. Şeriful era în mijlocul unei propoziţii.

— ...să le reamintesc celor care urcă pe munte să meargă în grup, să stea pe drumul marcat, să aibă un traseu clar şi să care cu ei o mulţime de haine groase, în caz că se schimbă vremea.

— Acesta a fost şeriful districtului Hampden, domnul Dick Postonkill, a anunţat prezentatorul cu un zâmbet strălucitor, care ne-a dat nişte sfaturi în cazul în care vrem să facem drumeţii pe vreme proastă.

S-a întors, iar aparatul de filmat s-a apropiat de el dintr-un alt unghi. Apoi a continuat:

— Singurul fir în cazul dispariţiei tânărului student este cel furnizat de domnul William Hundy, un întreprinzător local şi un spectator al ştirilor de pe ActionNews Twelve, care a sunat la linia noastră de urgenţă şi ne-a oferit câteva informaţii legate de dispariţia tânărului. Astăzi domnul Hundy cooperează cu autorităţile de stat şi cele locale la descrierea presupuşilor răpitori ai lui Corcoran...

— Autorităţile de stat şi locale, a repetat Henry.

— Poftim ?

— Nu cele federale.

— Sigur că nu, a confirmat Charles. Doar nu îţi imaginezi că FBI-ul o să creadă ce spune un localnic nebun.

— Dacă nu îl cred, atunci de ce se mai află aici?

Acest gând era supărător. Pe ecran, în lumina strălucitoare a soarelui după-amiezii, rămasă pe înregistrare, un grup de oameni se grăbeau să coboare pe scările tribunalului. Domnul Hundy, cu capul lăsat în jos, se afla şi el printre ei. Avea părul dat pe spate şi în loc de salopeta lui de lucru, era îmbrăcat într-un costum de un albastru deschis.

O reporteră - Liz Ocavello, un fel de celebritate locală, care avea o emisiune renumită intitulată *Ritmul filmului* - s-a apropiat de el cu microfonul în mână.

— Domnule Hundy! a spus ea. Domnule Hundy!

Acesta s-a oprit nedumerit, în timp ce însoţitorii săi au continuat să se deplaseze, lăsându-l singur pe scări. Apoi şi-au dat seama de ce s-a întâmplat şi s-au întors, aşezându-se în jurul lui, ca şi cum ar fi fost o persoană oficială ce trebuia protejată. L-au tras înapoi, de parcă nu l-ar fi lăsat să rămână în urmă, dar domnul Hundy s-a oprit, cam ezitant.

— Domnule Hundy! a strigat Liz Ocavello în timp ce încerca să îşi croiască drum spre el. Am înţeles că aţi colaborat azi cu desenatorii de la poliţie pentru a face o schiţă a celor care îl însoţeau duminică pe băiatul dispărut.

Domnul Hundy a dat din cap afirmativ şi destul de vioi. Timiditatea sa din zilele trecute se transformase într-o postură puţin mai sigură.

— Puteţi să ne spuneţi cam cum arătau?

Oamenii ce îi ofereau protecţie au încercat să îl desprindă de acolo pe domnul Hundy, însă el părea vrăjit de aparatul de filmat.

— Păi, nu era de p-aici din împrejurimi, era... mai închişi la culoare.

— Închişi la culoare ?

Acum oamenii de la pază îl luaseră deja pe sus şi coborau scările cu el, în timp ce Hundy a întors capul şi s-a uitat în urmă, de parcă ar fi împărtăşit o taină.

— Era arabi, ştiţi ’mneavoastră.

Liz Ocavello, de după ochelarii şi coafura ei de ştiristă, primise cu atâta indiferenţă dezvăluirea domnului Hundy, încât am crezut că nu am auzit eu bine.

— Mulţumesc, domnule Hundy, a spus ea, întorcându-se, în timp ce domnul Hundy şi însoţitorii săi dispăreau pe scări. A relatat Liz Ocavello, din faţa judecătoriei oraşului Hampden.

— Mulţumim, Liz, a spus vesel prezentatorul, răsucindu-se pe scaun.

— Stai un pic, a spus Camilla. A zis ăla ce am înţeles eu c-a zis?

— Ce?

— *Arabi ?* A spus că Bunny s-ar fi urcat într-o maşină cu nişte *arabil*

— În legătură cu cele întâmplate recent, a spus în continuare prezentatorul, bisericile din împrejurimi s-au reunit într-o rugăciune pentru băiatul dat dispărut. Potrivit spuselor părintelui A.K. Poole de la biserica First Lutheran, câteva biserici din regiune, printre care şi biserica First Baptist, biserica First Methodist, biserica Blessed Sacrament şi biserica Assembly of God, şi-au oferit...

— Mă întreb ce urmăreşte de fapt mecanicul ăsta al tău, Henry, a spus Francis.

Henry şi-a aprins ţigara. Fumase deja aproape jumătate din ea când a spus:

— Te-au întrebat ceva despre arabi, Charles ?

— Nu.

— Dar tocmai au spus la televizor că Hundy nu are nici o legătură cu FBI-ul, a intervenit Camilla.

— N-avem de unde să ştim asta cu siguranţă.

— Doar nu crezi că totul e un fel de înscenare ?

— Nu ştiu ce să cred.

Imaginea din platou s-a schimbat. A apărut o femeie suplă, foarte îngrijită, trecută de cincizeci de ani, îmbrăcată cu un taior Chanel şi având la gât un şirag de perle. Avea părul pieptănat într-o parte, buclat pe umeri, şi vorbea cu o voce nazală, care-mi suna foarte cunoscut.

— Da, a spus ea.

Unde mai auzisem oare vocea asta?

— Oamenii din Hampden sunt foarte drăguţi. Ieri după-amiază, când am ajuns la hotel, m-a aşteptat un *concierge* în faţă.

— N-au nici un *concierge* la Coachlight Inn, a spus dezgustat Francis.

Eu o studiam foarte atent pe femeia aceea.

— Asta e mama lui Bunny?

— Corect, a răspuns Henry. Uit mereu că tu nu ai cunoscut-o.

Era o femeie destul de micuţă, cu un gât cam ridat şi plin de pistrui, cum au toate femeile trecute de o anumită vârstă. Nu prea semăna cu Bunny, însă avea ochii şi părul de aceeaşi culoare cu el, ca, de altfel, şi acelaşi nas mic, ascuţit şi întrebător, ce se armoniza perfect cu trăsăturile chipului ei, dar care păruse tot timpul nepotrivit cu trăsăturile lui Bunny, de parcă ar fi fost o piesă adăugată ulterior pe faţa lui mare şi lată. Maniera ei de a vorbi era îngâmfată şi incoerentă.

— Oh, a spus ea, întorcându-şi inelul de pe deget, am primit într-adevăr un torent de sprijin din toată ţara. Cărţi poştale, telefoane, cele mai minunate flori...

— Au drogat-o sau ce i-au făcut? am întrebat eu.

— Ce vrei să spui ?

— Nu pare prea afectată de ce se întâmplă.

— Desigur, a spus gânditoare doamna Corcoran, ne-am pierdut cu toţii *minţile*! Şi sper ca nici o mamă să nu treacă prin ce am trecut eu în ultimele zile. Însă vremea pare să se facă frumoasă şi am întâlnit atâţia oameni drăguţi, iar comercianţii locali au fost atât de generoşi cu noi în nenumărate moduri...

— De fapt, a spus Henry în timp ce la televizor au intrat nişte reclame, dă destul de bine pe ecran, nu vi se pare?

— Pare o persoană dificilă.

— E venită din Iad! a comentat Charles, care era destul de beat.

— Ei, nu e chiar aşa de rea, a intervenit Francis.

— Spui asta doar pentru că te perie mereu, a spus Charles. Din cauza mamei tale.

— Mă perie? Despre ce vorbeşti? Doamna Corcoran nu stă să mă perie.

— E îngrozitoare! a spus Charles. E oribil să le spui copiilor tăi că lucrul cel mai important în viaţă sunt banii, dar că este o ruşine să munceşti pentru ei. Şi apoi să îi arunci în lume fără să le dai un ban. Nu i-a dat niciodată lui Bunny nici măcar...

— Asta e şi vina domnului Corcoran, a spus Camilla.

— Mda, poate. Nu ştiu. Eu însă nu am mai cunoscut niciodată nişte oameni atât de lacomi şi de superficiali. Te uiţi la ei şi ai impresia că sunt o familie plină de bun-gust şi rafinament, dar de fapt sunt egali cu zero, ca o chestie dintr-o reclamă. Au acasă la ei, mi-a spus Charles, întorcându-se spre mine, o cameră care se numeşte „Camera Gucci“.

— Poftim ?

— Păi au vopsit o cameră aşa, în dungile alea oribile de la Gucci. A fost la un moment dat o chestie la modă în toate revistele. *House Beautiful* a dat modelul într-un articol de genul „Decoraţiuni capriciu" sau alt gen de stupizenie... ştii tu, genul de articole în care îţi spun, de exemplu, să îţi desenezi pe tavan un homar imens sau ceva de genul ăsta numai pentru că e la modă şi că e foarte atrăgător.

Şi-a aprins o ţigară şi-a continuat.

— Sunt exact soiul ăsta de oameni. Doar poleială. Bunny era de departe cel mai normal dintre ei, dar chiar şi el...

— Nu pot să sufăr stilul Gucci, a spus Francis.

— Nu? a întrebat Henry, uitându-se peste ochelari. Eu cred că e măreţ.

— Haide, Henry...

— Păi, e extrem de scump, dar e şi foarte urât, nu? Cred că fac totul aşa de urât în mod intenţionat. Şi

totuşi oamenii cumpără din pură perversitate.

— Nu ştiu ce vezi atât de măreţ în asta.

— Totul e măreţ dacă se face la o scară suficient de mare, a spus Henry.

În seara aceea, în timp ce mergeam spre casă fără să îmi dau seama pe unde calc, mi-a sărit în faţă un tip masiv, care s-a apropiat de mine când ajunsesem în faţa clădirii Putnam şi m-a întrebat:

— Tu eşti Richard Papen ?

M-am oprit, m-am uitat la el şi i-am spus că da.

Spre marea mea nedumerire, mi-a tras un pumn în faţă şi-am căzut pe spate în zăpadă cu un bufnet sec, rămânând aproape fără suflu.

— Să nu te mai apropii de Mona! a urlat el la mine. Dacă te mai apropii de ea, te omor! Ai înţeles?

Prea uluit ca să-i răspund, am rămas aşa, uitându-mă la el. Mi-a tras şi un picior zdravăn în coaste, apoi s-a îndepărtat morocănos. Zăpada scârţâia sub picioare. Undeva s-a auzit o uşă trântită.

M-am uitat în sus, la stele. Păreau foarte departe. M-am ridicat cu greu în picioare. Simţeam o durere cruntă în coaste, dar părea că nu am nimic rupt, aşa că m-am târât acasă, şchiopătând prin întuneric.

M-am trezit a doua zi, târziu. Când m-am răsucit pe pernă, am simţit că mă doare un ochi. Am stat aşa un timp, clipind în lumina soarelui, în timp ce în minte îmi reveneau, ca prin vis, fragmente neclare din ce se întâmplase cu o seară înainte. Apoi am întins mâna după ceasul de pe

noptieră şi am văzut cât e de târziu. Era aproape de prânz. De ce nu venise nimeni să mă scoale?

M-am ridicat din pat, iar reflexia mea s-a ridicat să mă întâmpine, răsărind din oglinda de pe peretele opus. S-a oprit şi s-a holbat la mine, cu părul zburlit şi gura deschisă, într-o postură de uimire cretină, precum un personaj de benzi desenate lovit în cap cu o nicovală, cu stele verzi şi păsările rotindu-i-se în jurul frunţii. Ca să nu mai vorbim de partea cea mai surprinzătoare: un desen întunecat, splendid, al unui ochi vânăt, ce se imprimase în jurul ochiului meu, desenat în nuanţe puternice, cu cerneluri gri, purpurii şi vineţii.

M-am spălat pe dinţi, m-am îmbrăcat şi am ieşit în grabă. Prima persoană cunoscută pe care am văzut-o a fost Julian, care tocmai urca spre Lyceum.

S-a uitat la mine cu uimire şi s-a tras un pas înapoi, copilăreşte, în stilul lui Chaplin când era surprins de ceva.

— Dumnezeule, ce ai păţit?

— Aţi auzit ceva în dimineaţa asta?

— Nu, mi-a răspuns el, uitându-se curios la mine. Ochiul ăsta arată de parcă te-ai fi bătut în vreun bar pentru o femeie.

Poate că în alte împrejurări aş fi fost jenat să recunosc, însă cum mă săturasem de minciuni, am simţit nevoia să-i spun adevărul măcar în privinţa acestui subiect. Aşa că i-am povestit ce s-a întâmplat.

Am fost surprins de reacţia lui Julian.

— Deci *a fost* un scandal pentru o femeie! a spus el cu o plăcere copilărească. Ce *palpitant*! Eşti îndrăgostit de ea?

— Mă tem că nu o cunosc prea bine.

A râs.

— Dumnezeule, azi eşti îngrozitor de sincer! a remarcat el, cu o perspicacitate teribilă. Viaţa a luat deodată o întorsătură dramatică, nu? Parcă ar fi un roman... Apropo, ţi-am spus că ieri după-amiază au venit să mă vadă nişte ţipi?

— Cine erau?

— Doi bărbaţi. La început am fost destul de încordat. Credeam că sunt de la Departamentul de Stat sau chiar mai rău. Ai auzit de problemele mele cu guvernul Israml, nu?

Nu eram deloc sigur de ce credea Julian că guvernul Israml, deşi este o ţară teroristă, ar fi avut vreo treabă cu el. Poate că se temea de faptul că în urmă cu vreo zece ani o meditase pe prinţesa exilată de acolo. După revoluţie prinţesa a trebuit să se ascundă şi a ajuns la Colegiul Hampden. Julian a meditat-o patru ani, meditaţii ţinute sub supravegherea fostului ministru isramian al Educaţiei, care venea din când în când din Elveţia, cu caviar şi ciocolată, ca să se asigure că programa analitică urmată era demnă de viitoarea regină a ţării sale.

Prinţesa era fabulos de bogată. Henry o văzuse o dată: purta ochelari fumurii, avea o haină de jder lungă până în pământ şi coborâse repede treptele din Lyceum, înconjurată de gărzi de corp. Dinastia din care se trăgea îşi avea originile în Turnul Babei, iar de atunci încoace acumulase o avere imensă. Membrii familiei şi asociaţii acesteia au reuşit să scoată din ţară cea mai mare parte din acea avere. Însă pe capul prinţesei se pusese o recompensă şi de aceea a şi fost ea izolată, ferită şi apărată de orice şi astfel a trăit aproape fără nici un prieten, chiar şi în adolescenţa petrecută la Hampden. Odată cu trecerea anilor a devenit tot mai retrasă. S-a tot mutat dintr-un loc

în altul de teama posibilului asasinat, întreaga ei familie - cu excepţia unui văr sau doi şi a unui frate pe jumătate nebun, care era internat într-o instituţie specializată - a fost asasinată. An după an, unul câte unul. Chiar şi fostul ministru al Educaţiei a fost împuşcat de un lunetist la şase luni de la absolvirea colegiului de către prinţesă, în timp ce stătea în grădina căsuţei sale cu acoperiş roşu din Montreux.

În ciuda ataşamentului său faţă de prinţesă şi a compasiunii sale, Julian nu s-a implicat niciodată - din principiu - nici de partea regaliştilor, nici de cea a revoluţionarilor. Însă nu voia să circule cu avionul şi nici nu accepta pachete livrate cu plata ramburs, trăia cuprins de frica sosirii în orice moment a unor vizitatori nepoftiţi şi nu mai plecase din ţară de opt sau nouă ani. Dacă aceste precauţii erau rezonabile sau excesive, eu n-am de unde să ştiu, însă legătura sa cu prinţesa nu părea foarte strânsă, iar eu, unul, am crezut întotdeauna că jihadul isramian are lucruri mai bune de făcut decât să urmărească profesorii de limbi clasice din New England.

— Desigur că nu erau de la Departamentul de Stat, însă aveau o legătură oarecare cu guvernul. Am un al şaselea simţ când vine vorba de asemenea lucruri. Nu-i ciudat? Unul din ei era italian, un tip foarte plăcut chiar... aproape curtenitor într-un anume fel. Am fost oarecum contrariat de toată povestea. Mi-au spus că Edmund se droga.

— Poftim?

— Ţi se pare ciudat? Mie mi se pare foarte ciudat.

— Şi ce le-aţi spus ?

— Le-am spus că *nu* se droga. În mod categoric. Poate mă supraestimez eu, dar cred că îl ştiu destul de bine pe Edmund. E un tip puţin cam timid, aproape puritan... nu pot să mi-l imaginez făcând

ceva de genul ăsta şi, în plus, tinerii care iau droguri sunt întotdeauna atât de cretini şi de prozaici... Dar ştii ce mi-au zis tipii ăştia doi? Că în privinţa tinerilor nu poţi să ştii *niciodată* nimic. Eu nu cred că au dreptate. Tu ce zici? Crezi că au dreptate?

Am mers împreună prin clădirea Commons - de unde se auzea clinchetul veselei din cantină - şi, sub pretextul că aveam treabă în cealaltă parte a campusului, am continuat să merg în aceeaşi direcţie cu Julian, spre Lyceum.

Partea aceea din campus, dinspre North Hampden, era de obicei paşnică şi dezolantă, zăpada rămânând acolo, sub pini, mereu intactă şi netulburată până în primăvară. Acum însă era călcată şi strivită şi plină de gunoaie. Cineva intrase cu jeepul într-un ulm - parbrizul spart, bara din faţă îndoită -, iar în trunchiul copacului apăruse o rană deschisă, oribilă, galbenă, plină de aşchii. Un grup de copii din oraş, care înjurau şi vorbeau urât, se dădeau pe derdeluşul de pe deal cu o bucată de carton.

— Dumnezeule, a exclamat Julian, copiii ăştia săraci!

L-am lăsat la uşa din spate a Lyceumului şi am urcat în biroul profesorului Roland. Era duminică şi el nu venise la lucru. Mi-am deschis singur uşa şi am încuiat-o apoi în urma mea, având de gând să petrec o după-amiază încântătoare de unul singur: aranjând hârtii, bând cafea la filtru dintr-o cană pe care scria RHONDA şi ascultând vocile înfundate de pe culoar.

Aveam chiar impresia că realmente aud acele voci şi că aş fi putut să înţeleg până şi ce spuneau dacă aş fi fost într-adevăr atent, însă nu aveam chef să fiu atent. Abia mai târziu, după ce am plecat de acolo şi am uitat cu totul de voci, am aflat ale cui erau de fapt şi mi-am dat seama că în

după-amiaza aceea nu fusesem atât de în siguranţă cum crezusem eu.

Cei de la FBI - ne-a povestit Henry - şi-au instalat un sediu într-una din clasele goale de pe holul unde îşi avea biroul profesorul Roland şi chiar acolo au şi stat de vorbă cu el. Erau la mai puţin de şase metri de locul în care mă aflam eu şi, mai mult chiar, au băut din cafeaua pe care o pregătisem eu în cancelarie.

— E ciudat, a spus Henry. Primul lucru la care m-am gândit când am gustat din cafeaua aia ai fost tu.

— Ce vrei să spui ?

— Avea un gust neobişnuit. Ars, ca al cafelei făcute de tine.

Clasa (după spusele lui Henry) avea o tablă acoperită de panouri cu formule, două scrumiere pline şi o masă lungă de conferinţă, la care au stat ei trei. Mai era şi un laptop pus într-o geantă mică, ce avea pe ea emblema FBI-ului pe un fond galben. Pe masă mai era şi o cutie de bomboane cu sirop de arţar - ghinde şi pelerini minusculi - în cornete de hârtie creponată. Erau ale italianului.

— Pentru copii, ne-a zis el.

Henry, desigur, a fost extraordinar. Nu a spus asta, dar nici nu trebuia. Dintr-un anumit punct de vedere, el era autorul evenimentului şi a aşteptat cu mult interes această întâlnire, unde să poată să îşi joace rolul vieţii, pe care şi-l scrisese cu atâta grijă: un personaj distins, dar prietenos, ezitant, reticent cu detaliile şi strălucitor, dar nu la fel de strălucitor cum era în realitate. Chiar i-a făcut plăcere să discute cu ei. Davenport era un filistin care nu înţelegea arta sau literatura şi care nici nu merita menţionat, însă italianul era sobru şi politicos, ba chiar fermecător. („Ca unul din acei

florentini de odinioară pe care îi întâlneşte Dante în Purgatoriu.") îl chema Sciola. A fost foarte interesat de călătoria la Roma şi a pus o mie de întrebări, nu atât de mult ca să afle ceva, ci din pur interes turistic. („Aţi mers cumva la... cum se numeşte? San Prassede, acolo, pe lângă gară? Pe unde se află o capelă mică?") Vorbea în italiană, iar el şi cu Henry au apucat să aibă o conversaţie scurtă şi fericită, întreruptă de un Davenport iritat, care nu înţelegea nimic din ce spuneau şi voia să revină la treaba lor.

Henry nu mi-a dezvăluit prea multe - mie, cel puţin - despre „treaba" la care se referea. Dar mi-a spus totuşi că firul pe care îl urmăresc este greşit.

— Mai e ceva. Cred că mi-am dat seama ce.

— Ce anume?

— Cloke.

— Doar tipii ăştia nu cred că l-ar fi omorât Cloke ?

— Cred că de fapt Cloke ştie mai multe decât spune. Şi mai cred şi că se poartă suspect. La drept vorbind, chiar aşa şi e. Ştie o mulţime de lucruri pe care sunt sigur că nu le-a spus.

— Ca, de exemplu, ce?

— Logistica în afacerea cu drogurile. Date, nume, locuri. Lucruri pe care le-a făcut înainte să ajungă la Hampden. Şi se pare că au încercat să facă o legătură cu mine, ceea ce însă nu le-a reuşit în nici un fel. Dumnezeule! Au întrebat până şi de reţetele *mele,* de analgezicele pe care le-am luat de la infirmerie în primul an de facultate. Era plin de dosare peste tot, de date la care nu are nimeni acces - istoric medical, evaluări psihologice, comentarii ale profesorilor din facultate, bucăţi din lucrările mele scrise, note... Normal, au subliniat faptul că au toate aceste informaţii. Presupun că au făcut chestia asta ca să mă intimideze. Ştiu destul

de exact ce scrie în dosarul meu, însă în cel al lui Cloke... note proaste, droguri, suspendări... Pot să jur că există un morman de hârtii cu tot ce a făcut. Nu ştiu exact dacă le-a trezit interesul ce au descoperit în dosare sau a fost ceva ce a spus Cloke când a vorbit cu ei. Ce au vrut însă de la mine, Julian, Brady şi Patrick Corcoran, cu care au vorbit în seara aceea, a fost să afle cât mai multe despre legătura dintre Cloke şi Bunny. Julian desigur că nu ştia nimic. Patrick şi Brady însă se pare că le-au spus destule lucruri interesante. De altfel, şi eu le-am zis ceva.

— Despre ce vorbeşti ?

— Vreau să spun că Brady şi Patrick erau ieri-seară în parcarea de la Coachlight Inn şi fumau marijuana cu Cloke.

— Dar ce le-ai spus?

— Ce ne-a spus Cloke. Despre afacerea cu drogurile din New York.

M-am lăsat pe spătarul scaunului.

— Dumnezeule! Eşti sigur că ştii ce-ai făcut?

Desigur, a răspuns Henry liniştit. Le-am spus ce voiau să audă. M-au tot întrebat toată după-amiaza, iar spre final eu m-am prefăcut că îmi scapă, ca din întâmplare, şi au sărit în sus. Cred că acum Cloke o să aibă o zi sau două proaste, însă pentru noi asta e o adevărată binecuvântare. Nu puteam să le oferim nimic mai bun ca să-i ţinem ocupaţi până se topeşte zăpada. Şi cred că ai observat cât soare a fost în ultimele zile. Presupun că şoselele or să înceapă să se cureţe.

Ochiul meu vânăt era punctul de interes, de speculaţii şi discuţii pentru mulţi. I-am spus lui

Francis că m-au învineţit cei de la FBI doar ca să îl văd cum se miră, însă nu s-a mirat tot atât de mult ca atunci când a citit articolul apărut în ziarul *Herald* din Boston. Ziarul trimisese ieri un reporter, ca, de altfel, şi cei de la *Post* şi *Daily News* din New York, însă reporterul de la *Herald* le-a luat-o înainte la toţi.

ÎN SPATELE DISPARIŢIEI STUDENTULUI

DIN VERMONT

SE PARE CĂ SE ASCUNDE

O AFACERE CU DROGURI

Agenţii federali care investighează cazul dispariţiei studentului de douăzeci şi patru de ani Edmund Corcoran, dat dispărut în data de 24 aprilie, care a fost obiectivul unei intense operaţiuni de căutare declanşate în Vermont în ultimele trei zile, au declarat că tânărul pare să fi fost implicat în nişte afaceri cu droguri. Agenţii federali care au controlat camera lui Corcoran au descoperit tot felul de accesorii legate de droguri şi urme serioase de cocaină. Deşi se pare că tânărul nu are antecedente de consumator de droguri, surse apropiate victimei indică faptul că Edmund Corcoran era un tip extrovertit, dar în lunile dinaintea dispariţiei sale a devenit introvertit şi retras. (Citiţi „Ce nu vă spune copilul dumneavoastră" în pagina 6.)

Eram nedumeriţi de ceea ce citeam, deşi se pare că toţi ceilalţi din campus ştiau deja povestea, chiar cu detalii. Am aflat asta de la Judy Poovey.

— Ştii ce-au găsit în camera lui? O oglindă din aceea, aia pe care a avut-o Laura Stora. Pun pariu că toţi cei din Durbinstall au prizat cu ea. O oglinjoară veche, cu un model sculptat pe margine, oglinda pe care Jack Teitelbaum o numea Regina Zăpezii, pentru că puteai să storci oricând de pe ea o liniuţă sau două dacă erai disperat sau intrai în

sevraj. Şi probabil chiar era a ei, dar acum e proprietate publică, iar Laura zice că nu a mai văzut-o de o mie de ani. Cică i-a luat-o cineva din living într-una din casele alea noi din March. Bram Guernsey spunea că oglinda nu era acolo când a fost Cloke în cameră şi cică agenţii au pus-o acolo, dar tot Bram a fost cel care a spus că şi Cloke crede că totul e un fel de înscenare. Ca în *Misiune imposibilă* sau ca într-una din cărţile alea paranoice scrise de Philip K. Dick. I-a spus lui Bram că el e sigur că agenţii FBI aveau plantate nişte aparate de filmat în clădirea Durbinstall şi de-aici toată nebunia asta. Bram spune că lui Cloke îi e frică să se ducă la culcare şi că tot trage cristale de metadonă şi stă treaz de patruzeci şi opt de ore. Stă în camera lui, cu uşa încuiată, trage linie după linie şi ascultă mereu cântecul ăla al lui Buffalo Springfield... Ştii cântecul? „Ceva se întâmplă pe-aici şi nu ştiu exact ce...“ E ciudat. Oamenii au tendinţa ca atunci când sunt supăraţi, să asculte melodii hippie, pe care nu le-ai asculta în mod normal. Când mi-a murit pisica, am mers şi mi-am luat toate discurile cu Simon and Garfunkel. În fine...

Şi-a aprins o ţigară.

— Ei, şi ce spuneam? Da. Laura, săraca, e îngrozită. Nu ştiu cum, dar au aflat că era oglinda ei şi acum ea e deja eliberată condiţionat, ştii că a trebuit să facă muncă în folosul comunităţii toamna trecută pentru că Flipper Leach a intrat în belele şi a dat vina pe Laura şi pe Jack Teitelbaum...? Ştii toată povestea, nu?

— Nu am auzit niciodată de Flipper Leach.

— Ba o ştii pe Flipper („Rostogol")! E o ticăloasă! Toată lumea îi spune Rostogol pentru că s-a răsturnat cu Volvo-ul tatălui ei de patru ori în primul an de facultate.

— Nu înţeleg însă ce legătură are personajul ăsta, Flipper, cu ce se întâmplă acum.

Păi, nu are nici o legătură cu situaţia de faţă. O, Doamne, Richard, eşti la fel ca tipul ăla din *Dragnet,* pe care nu-l interesează decât faptele. Ideea e că Laura e înnebunită, iar cei de la Serviciul Studenţi o ameninţă că îi sună părinţii dacă nu le spune cum a ajuns oglinda în camera lui Bunny, lucru despre care ea nu are nici cea mai vagă idee. A, şi faza tare e că ăia de la FBI au aflat că a luat pastile de Ecstasy la petrecerea de „Sosirea primăverii" şi acum au pus-o să le dea numele furnizorului. Eu i-am spus: „Nu face asta! Nu de alta, dar o să ajungi şi tu ca Rostogol şi toată lumea o să te urască şi în final va trebui să te transferi la altă şcoală!“ Cum spunea şi Bram...

— Unde e Cloke acum?

— Asta voiam să-ţi spun, însă nu taci deloc! Nimeni nu ştie. Era destul de răvăşit şi noaptea trecută a întrebat dacă poate să împrumute maşina lui Bram, ca să plece de la şcoală. Însă în dimineaţa asta maşina era în parcare, cu cheile în contact, iar pe Cloke nu l-a mai văzut nimeni. Şi nu-i nici în camera lui. Se întâmplă ceva ciudat aici, dar nu ştiu ce! Acum nici nu are cine să-mi mai facă rost de nişte metadonă. Heebiejeebieville. Apropo, tot voiam să te întreb: ce-ai păţit la ochi?

M-am dus la Francis, unde erau şi gemenii, şi le-am povestit ce mi-a zis Judy. Henry lua prânzul cu familia Corcoran.

— Dar eu ştiu oglinda aia, a spus Camilla.

— Şi eu, a spus Francis. Una veche şi pătată. Bunny o avea în cameră de ceva timp.

— Credeam că e a lui.

— Mă întreb cum a pus mâna pe ea.

— Dacă fata a lăsat-o în living, a spus Charles, probabil că pur şi simplu a găsit-o şi a luat-o.

Lucrul ăsta era posibil. Bunny avea o uşoară tendinţă spre cleptomanie şi orice obiect mărunt şi fără valoare care îi intra în buzunar era perfect - unghiere, nasturi, bandă adezivă. Avea adunate toate lucrurile astea la el în cameră, în grămăjoare. Era un viciu pe care îl practica în secret, însă nu se dădea în lături să ia - chiar pe faţă - şi alte lucruri mult mai valoroase. O făcea cu atâta siguranţă de sine şi atâta fermitate - îşi înfunda în buzunare sticle de alcool sau îşi punea la subsuoară cutii nesupravegheate de la florărie şi pleca fără să arunce măcar o privire în spate -, încât mă făcea să mă întreb dacă îşi mai dă seama că asta se cheamă furt. Mi-aduc aminte că l-am auzit vorbind o dată cu Marion despre ce pedeapsă le-ar da el celor care fură mâncare din frigiderul comun.

Oricât de proastă ar fi fost situaţia Laurei Stora, cea a lui Cloke era şi mai proastă. Am aflat mai târziu că nu a adus maşina lui Bram înapoi din propria sa voinţă, ci din pricina agenţilor FBI, care l-au oprit la mai puţin de cinci kilometri de Hampden. L-au luat şi l-au dus înapoi, în clasa pe care o foloseau ca sediu al lor, şi l-au ţinut acolo toată noaptea de duminică. Nu ştiu ce i-or fi spus, dar luni dimineaţa Cloke a cerut să fie asistat de un avocat în timpul interogatoriului.

Doamna Corcoran (ne-a spus Henry) era iritată că a îndrăznit cineva să sugereze că fiul ei se droghează. Când au luat prânzul la Brasserie, un

reporter a reuşit să ajungă până la masa familiei Corcoran şi i-a întrebat dacă au de făcut vreun comentariu cu privire la faptul că băiatul lor se droghează, date fiind drogurile găsite la el în cameră.

Domnul Corcoran s-a uitat mirată, încruntându-se, şi a spus: „Normal că avem ceva de zis!!!“ Doamna Corcoran însă, care se chinuia să îşi taie friptura ei de vacă *au poivre* cu o violenţă reţinută, a pornit o discuţie în contradictoriu, fără ca măcar să-şi ridice capul. Accesoriile legate de droguri - aşa cum au fost ele numite - găsite la Bunny în cameră nu sunt droguri propriu-zise şi ei i se pare josnic să lanseze cineva aceste acuzaţii când persoana implicată nu este de faţă ca să se poată apăra. Nu de alta, dar îi era şi aşa destul de greu în situaţia de faţă; nu mai avea nevoie să sugereze cineva că băiatul ei ar fi traficant de droguri. Toate astea erau mai mult sau mai puţin rezonabile şi adevărate, iar ziarul *Post* le-a şi reprodus, cuvânt cu cuvânt, în ediţia de a doua zi, alături de o poză nu foarte măgulitoare, în care doamna Corcoran apărea cu gura deschisă, iar sub poză era titlul MAMA ZICE: „NU FIUL MEU!“

Luni noaptea, pe la ora două, Camilla m-a rugat să o duc acasă. Henry plecase de la Francis pe la miezul nopţii, iar Francis şi Charles, care băuseră întruna de la ora patru după-amiaza, nu dădeau nici un semn cum că ar vrea să se oprească. Erau închişi în bucătăria lui Francis, cu lumina stinsă, şi preparau plini de entuziasm o serie de cocteiluri periculoase, „Blue Blazers”, care implicau aprinderea whisky-ului şi turnatul succesiv, într-un arc de foc, între două căni de cositor. Când am ajuns la apartamentul ei, Camilla,

care tremura şi îi îngheţaseră obrajii de frig, m-a invitat sus să beau un ceai.

— Oare am făcut bine că i-am lăsat acolo, în starea în care erau? m-a întrebat ea în timp ce aprindea veioza. Mi-e frică să nu îşi dea foc!

— O să fie în regulă, am spus eu, deşi mă gândeam la acelaşi lucru ca şi ea.

Ne-am băut ceaiul. Lumina lămpii era caldă, iar apartamentul era liniştit şi plăcut. Noaptea, în pat la mine, mă gândisem mereu la astfel de scene, care se petreceau la ore târzii - noi doi singuri, ea se apropia de mine ca din greşeală sau se întindea în braţele mele, iar obrazul ei îl atingea pe al meu în timp ce voia să îmi arate un pasaj dintr-o carte -, întâmplări care în imaginaţia mea se încheiau, prin manevrele mele tandre, dar foarte masculine, cu nişte scene de plăceri extrem de intense.

Ceaşca de ceai era prea fierbinte. Îmi frigea degetele. Am lăsat-o jos şi m-am uitat fix la Camilla, care fuma absentă o ţigară şi stătea la mai puţin de jumătate de metru de mine. Puteam să mă pierd pentru totdeauna în chipul ei unic, în tristeţea acelei guri minunate. „— Apropie-te, să stingem lumina, ce zici?” Când îmi imaginam aceste cuvinte ieşind din gura ei, erau aproape insuportabil de dulci. Acum, stând chiar lângă ea, îmi era imposibil să le rostesc cu gura mea.

Şi totuşi de ce nu ? Participase la două crime. A stat liniştită ca Sfânta Fecioară şi s-a uitat cum moare Bunny. Mi-aduc aminte de vocea sobră a lui Henry de acum cinci săptămâni: „Procedura a implicat şi o latură carnală”.

— Camilla, am spus eu.

S-a uitat la mine întrebătoare.

— Ce s-a întâmplat cu adevărat în acea noapte în pădure?

Cred că mă aşteptasem să arate, dacă nu surprindere, măcar o urmă de aşa ceva. Dar ea nici măcar nu a clipit.

— Nu îmi amintesc prea multe, a spus încet. Iar ceea ce îmi amintesc este aproape imposibil de descris. Totul îmi este şi mai neclar acum decât era în urmă cu câteva luni. Cred că ar fi trebuit să încerc să pun pe hârtie evenimentele.

— Dar ce îţi aminteşti?

Un timp nu a spus nimic. Apoi mi-a zis:

— Păi... cred că Henry ţi-a povestit tot. Mi se pare aiurea să zic chestia asta cu voce tare. Mi-amintesc de o haită de câini, şerpi încolăcindu-mi-se pe braţe, copaci cuprinşi de flăcări, pini ca nişte torţe gigantice. Şi o a cincea persoană, care a fost cu noi o vreme.

— O persoană?

— Nu a fost mereu o persoană.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ştii cum îl numesc grecii pe Dionysos. Cel care are mai multe forme. Uneori era femeie, alteori bărbat. Şi alteori altceva. O să îţi spun ceva ce îmi amintesc, a zis ea deodată.

— Ce ? am întrebat eu, sperând să îmi dea în sfârşit nişte detalii palpitante, terifiante.

— Bărbatul acela mort, întins pe jos. Avea stomacul sfâşiat şi ieşeau aburi din el.

— *Stomacul ?*

— Era o noapte rece. Nu o să uit niciodată nici măcar mirosul ăla. Ca atunci când unchiul meu a omorât un căprior. Întreabă-l pe Francis. Şi el îşi aminteşte.

Eram prea îngrozit ca să mai pot să zic ceva. Camilla s-a întins după ceainic şi a mai turnat puţin în ceştile de pe masă.

— Ştii de ce cred eu că avem atâta ghinion acum ?

— De ce?

— Pentru că nu e bine să laşi un cadavru neîngropat. Pe fermier l-au găsit imediat. Dar îl mai ţii minte pe săracul Palinur din *Eneida* ? A rămas pe pământ şi i-a bântuit cel mai mult timp. Cred că nici unul dintre noi nu o să poată dormi noaptea ca lumea până ce Bunny nu va fi îngropat.

— Asta e o prostie.

Camilla a râs.

— În secolul al IV-lea î.Hr. o întreagă flotă a ajuns mai târziu doar pentru că unul din soldaţi a strănutat.

— Ai stat prea mult pe lângă Henry.

Ea a tăcut un timp. Apoi a continuat:

— Ştii ce ne-a pus Henry să facem la câteva zile după întâmplarea din pădure?

— Ce?

— Ne-a pus să omorâm un purcel de lapte.

Nu am fost prea şocat de ce spusese, ci de calmul nepământean cu care o spusese.

— Dumnezeule! am exclamat eu. I-am tăiat gâtul. Apoi l-am ţinut în sus pe rând, unii deasupra celorlalţi, ca să sângereze peste capetele şi mâinile noastre. A fost îngrozitor! Aşa de îngrozitor, încât aproape că mi-a venit rău.

Mi se părea că eficienţa scăldatului intenţionat în sânge după comiterea unei crime, fie el şi sânge de purcel de lapte, era îndoielnică, însă tot ce am zis a fost:

— De ce v-a pus să faceţi asta?

— Crima este murdară, impură. Criminalul distruge tot ce vine în contact cu el, iar singurul mod de a purifica sângele e tot prin sânge. Am lăsat porcul să sângereze pe noi. Apoi ne-am dus în

casă şi ne-am spălat de sânge. După asta am fost OK.

— Vrei să spui că...?

— A, nu îţi face griji! a spus ea imediat. Nu cred că intenţionează să mai facem chestia asta şi acum.

— De ce? N-a funcţionat?

Nu s-a prins de sarcasmul cu care am spus-o.

— Ba da, chiar a funcţionat!

— Atunci de ce să nu o mai facem o dată?

— Fiindcă am impresia că Henry e convins că pe tine te-ar deranja.

S-a auzit o cheie răsucindu-se în uşă, apoi, după câteva momente, Charles a intrat în cameră. Şi-a dat paltonul jos şi l-a lăsat să cadă pe covor.

— Bună, bună! a cântat el, împleticindu-se prin casă şi aruncându-şi haina în acelaşi stil.

N-a intrat în living, ci s-a îndreptat brusc spre holul ce ducea la dormitoare şi la baie. A deschis o uşă, apoi încă una.

— Milly, fetiţo, unde eşti? l-am auzit spunând.

— O, Doamne!, a spus Camilla. Suntem aici, Charles, a zis apoi ea cu voce tare.

Charles a reapărut. Avea cravata desfăcută şi părul răvăşit.

— Camilla, a spus el, sprijinindu-se de tocul uşii. Camilla...

Apoi m-a văzut pe mine.

— Tu, mi s-a adresat pe un ton nu foarte politicos, tu ce cauţi aici?

— Bem nişte ceai, a răspuns Camilla. Vrei şi tu?

— Nu. Prea târziu. Mă duc să mă culc.

S-a întors şi a dispărut în întunericul holului. S-a auzit o uşă trântindu-se. Eu şi Camilla ne-am uitat unul la altul. M-am ridicat în picioare.

— Ei bine, am spus eu, ar fi cazul să mă duc acasă.

Încă mai erau echipe de căutare, însă numărul participanţilor scăzuse în mod dramatic, iar studenţi aproape că nu mai rămăseseră deloc. Toată operaţiunea asta de găsire a lui Bunny s-a restrâns, a devenit secretă, profesionistă. Am auzit că poliţia a adus o clarvăzătoare, un expert în amprente şi un echipaj de câini de urmă special antrenaţi la Dannemora. Probabil pentru că aveam impresia că sunt pătat de „impuritate", imperceptibilă pentru majoritatea oamenilor, dar totuşi sesizabilă de un nas de câine (în filme câinele e întotdeauna primul care simte vampirul ascuns sub un chip suav şi aparent inocent), gândul la câinii de vânătoare m-a făcut superstiţios şi am încercat să stau cât mai departe posibil de câini, de toţi câinii, chiar şi de labradorii blânzi ai profesoarei de ceramică, care alergau mereu cu limba scoasă şi încercau să prindă un disc *frisbee.* Henry, imaginându-şi probabil nişte Casandre cutremurătoare ce şoptesc profeţii la urechile grupului de poliţişti, era mai îngrijorat de clarvăzătoare.

— Dacă ne vor descoperi, spunea el cu o siguranţă rău prevestitoare, atunci numai aşa se va întâmpla.

— Doar nu crezi în asemenea prostii!

S-a uitat la mine cu un dispreţ de nedescris.

— Mă uimeşti! Crezi că dacă nu vezi ceva, nici nu există!

Clarvăzătoarea era o mamă tânără din nordul statului New York. Un şoc electric pe care

l-a suferit de la nişte cabluri de contact a băgat-o într-o comă din care s-a trezit după trei săptămâni cu darul de a prevedea anumite lucruri prin simpla atingere a unui obiect sau a mâinii unei persoane necunoscute. Poliţia mai colaborase cu ea la găsirea mai multor persoane dispărute. O dată a găsit cadavrul unui copil strangulat indicând pur şi simplu zona pe o hartă topografică. Henry, care era atât de superstiţios, încât lăsa uneori la uşa casei un bol cu lapte ca să îmbuneze spiritele malefice care s-ar fi putut să treacă pe acolo din întâmplare, o privea fascinat cum se plimbă de una singură pe la marginea campusului. Femeia avea nişte ochelari cu lentile groase, o haină banală, iar părul îi era prins sub o basma cu buline.

Ce păcat! a spus el. Mi-e frică să risc să o întâlnesc, deşi aş vrea tare mult să stau de vorbă cu ea. Majoritatea colegilor noştri erau înnebuniţi din cauza ultimelor ştiri - nici acum nu ştiu sigur dacă erau sau nu adevărate potrivit cărora Agenţia de Prevenire a Consumului de Droguri adusese nişte agenţi şi efectua o anchetă sub acoperire. Theophile Gautier, care scrisese despre efectul produs de *Chatterton* al lui Vigny asupra tineretului din Paris, afirma că în nopţile secolului al XIX-lea oricine putea auzi pocnetul unor pistoale solitare. Acum în Hampden se auzea noaptea cum se trăgea apa la toaletă. Dependenţii de pilule şi de cocaină se balansau mereu, cu ochii sticloşi şi înceţoşaţi, dată fiind tragica lor pierdere subită. Cineva aruncase atât de multă marijuana în toaleta studioului de sculptură, încât a trebuit să fie chemat cineva de la canalizare ca să desfunde fosa septică.

Luni după-amiaza, după ora patru şi jumătate, Charles a apărut la uşa mea.

— Bună, a spus el. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Unde e Camilla?

— Pe undeva, nu ştiu unde, a spus el în timp ce îmi inspecta camera cu privirea lui palidă. Vrei să vii?

— Păi... da.

S-a luminat la faţă.

— Bine, hai, că ne aşteaptă taxiul jos.

Taximetristul, un tip din Florida pe nume Junior, era acelaşi care ne dusese pe mine şi pe Bunny în acea primă după-amiază de toamnă în oraş şi care avea să îl ducă peste trei zile şi pe Bunny înapoi în Connecticut, de data asta într-un dric, pe ultimul lui drum spre casă. S-a uitat la noi în oglinda retrovizoare în timp ce pornea şi ne-a întrebat:

— Mergeţi la *Brăcinărie* ?

Se referea la Brasserie. Asta era o glumă pe care o făcea mereu cu noi.

— Da, am răspuns eu.

— Nu, a spus brusc Charles, care se sprijinea de portieră ca un copil, uitându-se fix în faţă şi jucându-se cu degetele pe cotieră. Vrem să ajungem pe Catamount Street, la numărul 1910.

— Unde e asta? l-am întrebat eu.

— Ah, sper că nu te superi, mi-a spus el fără să se uite propriu-zis înspre mine. Am chef de o schimbare. Nu e departe şi, pe de altă parte, eu, unul, m-am săturat de mâncarea de la Brasserie. Tu nu?

Locul în care am aterizat, un bar pe nume Farmer’s Inn, nu era remarcabil nici prin mâncare, nici prin decor - constând din scaune pliante şi mese din melamină - şi nici prin aleasa lui clientelă - în cea mai mare parte rurală, beată şi depăşind vârsta de şaizeci şi cinci de ani. Era de fapt inferior Brasseriei în toate privinţele, cu excepţia uneia, şi anume prin sortimentele variate de whisky pe care puteai să le cumperi cu numai cincizeci de cenţi fiecare.

Ne-am aşezat la marginea barului, lângă televizor. Se difuza un meci de baschet. Barmaniţa, trecută de cincizeci de ani, cu ochii de culoarea turcoazelor şi cu o grămadă de inele turcoaz asortate, ne-a examinat atentă cravatele şi costumele. A părut mirată de comanda lui Charles - două whisky-uri duble şi un sandviş.

— Ce dracu’? Cică vă lasă să mai trageţi ceva din când în când, ha? a zis ea cu o voce ca de maimuţă.

Nu am înţeles ce voia să spună. Avea ceva cu hainele noastre, cu Colegiul Hampden? Voia să ne vadă cărţile de identitate? Charles, care cu o clipă înainte era cufundat în depresie, i-a zâmbit cu multă dulceaţă şi căldură. Avea un stil propriu de a trata cu ospătăriţele. Tot timpul se îngrămădeau în jurul lui prin restaurante şi făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-i fi pe plac.

Cea de aici însă s-a uitat la el încântată şi neîncrezătoare, izbucnind într-un râs ca un lătrat.

— Ca să vezi! a spus ea cu o voce aspră, întinzându-şi mâna plină de inele după ţigara Silva-Thin care ardea în scrumiera de lângă ea. Şi eu, care credeam că voi, copiii de mormoni, vă plimbaţi pe aici şi nici măcar Cola nu aveţi voie să beţi.

Imediat ce s-a dus în bucătărie ca să dea comanda („Bill!“ a urlat ea în spatele uşilor batante, „Bill! Ia ascultă la asta!“), zâmbetul de pe faţă lui Charles a dispărut. Când am încercat să îi prind privirea, a luat paharul şi a dat din umeri fără nici un chef.

— Scuze. Sper că nu te superi că am venit aici. E mai ieftin decât dincolo şi nici nu ne vede nimeni.

Nu avea chef de vorbă. Uneori Charles era exuberant, alteori putea să fie la fel de mut şi de morocănos ca un copil. Bea din pahar tacticos, ţinându-şi ambele coate pe bar şi lăsându-şi părul să îi acopere faţa. Când i-a venit sandvişul, l-a desfăcut în două şi a mâncat din el doar bucata de şuncă, lăsând restul deoparte, în timp ce eu îmi beam băutura şi mă uitam cum jucau cei de la Lakers. Mi se părea ciudat să mă aflu acolo, în acel bar soios din Vermont, şi să îi văd cum joacă. În California, când eram la liceu, exista un bar pe nume Falstaff’s, care avea un televizor cu ecran mare. Pe vremea aia aveam un prieten cretin care mă ţâra cu el să beau bere proastă de un dolar şi să mă uit la meciuri. Probabil acum el era tot acolo, la bar, pe un scaun din lemn roşu, şi se uita la exact acelaşi meci.

În minte îmi veneau gânduri deprimante de genul ăsta, dar şi altele, iar Charles era deja la al patrulea sau al cincilea pahar de whisky, când cineva s-a apucat să schimbe programele cu telecomanda: „Ştii şi câştigi", „Roata norocului", „MacNeil şi Lehrer" şi în sfârşit un talk show local. Se numea „Astă-seară în Vermont". Decorul avea ca fundal o casă a unei ferme din New England, cu mobilă imitaţie de Shaker şi vechi unelte de fermă - greble şi tot tacâmul - agăţate pe o scândură rotativă din spate. Moderatoarea era Liz Ocavello. Imita stilul lui Oprah şi Phil şi avea o serie de întrebări şi răspunsuri la sfârşitul fiecărei emisiuni - în general nu foarte interactive, întrucât

invitaţii ei erau cam blazaţi. Liz chema în studio invitaţi gen comisarul de stat pentru problemele veteranilor sau echipa de fotbal Shriners, care-şi anunţa pofta de luptă („Mai zi-ne o dată adresa, Joe!“).

Invitatul ei din seara aceea era William Hundy, deşi mi-au trebuit câteva momente ca să îmi dau seama cine e. Era îmbrăcat cu un costum - nu cel albastru, de stradă, ci unul din acelea vechi, pe care le poartă predicatorii de provincie - şi vorbea pe un ton plin de importanţă (dar nu-mi dau seama de ce n-am înţeles imediat) despre arabi şi OPEC.

— OPEC e cauza pentru care nu mai avem benzinării Texaco. Mi-aduc aminte că atunci când eram eu mic, existau numai bezinării Texaco. Acum însă, cu arabii ăştia, piaţa...

— *Uită-te!* i-am spus eu lui Charles, dar până l-am făcut să-şi ridice privirea spre televizor, schimbaseră iar canalul la „Ştii şi câştigi".

— Ce e? m-a întrebat el.

— Nimic.

„Ştii şi câştigi", „Roata norocului", apoi „MacNeil şi Lehrer" pentru o perioadă destul de lungă, până când cineva a urlat:

— Închide dracului porcăria aia, Dotty!

— Atunci la ce vreţi să vă uitaţi?

— La „Roata norocului!“ au urlat în cor cei din spate.

Dar „Roata norocului" se termina (Vanna ne-a trimis un sărut strălucitor) şi următorul lucru pe care îl ştiu e că am ajuns să ne uităm din nou la decorul cu fermă, unde era invitat William Hundy. Acum vorbea de apariţia sa de ieri în emisiunea „Azi“.

— Uite, a spus cineva, ăla e tipul care are atelierul Redeemed Repair.

— Nu e al *lui.*

— Atunci al cui e?

— E al lui şi al lui Bud Alcorn.

— Mai taci, Bobby!

— Nu, a spus domnul Hundy, nu l-am văzut pe Willard Scott. Sincer să fiu, nu ştiu ce i-aş fi spus dacă l-aş fi văzut. Desigur, ei au declanşat acolo o operaţiune serioasă, care, sigur, la televizor nu pare atât de mare.

I-am dat un şut lui Charles în picior.

— Mda, a spus el, complet dezinteresat, şi şi-a dus paharul la gură.

Eram mirat să văd cât de expansiv devenise domnul Hundy în doar patru zile. Am fost şi mai mirat să observ cât de călduros reacţiona publicul din sală: îi punea întrebări pe diverse subiecte, de la sistemul juridic la rolul pe care îl joacă un mic întreprinzător în comunitate, şi râdea la toate glumele sale slabe. Cred că toată această popularitate i se trăgea de la ceea ce văzuse sau pretindea că ar fi văzut. Aerul său uluit şi timid dispăruse cu totul. Acum stătea cu mâinile împreunate în poală, răspundea întrebărilor cu un zâmbet senin, ca un pontif care acordă dezlegări de păcate, şi părea atât de împăcat cu sine, încât trăda o lipsă de onestitate aproape palpabilă. Mă întreb de ce n-a observat nimeni asta.

Un bărbat mic de statură, cu pielea închisă la culoare şi numai în cămaşă, care-şi flutura mâna în aer de ceva timp, a fost în sfârşit numit de Liz şi tipul s-a ridicat în picioare.

— Mă numesc Adnan Nassar şi sunt un american palestinian, a spus el grăbit. Am venit aici acum nouă ani din Siria şi de atunci am obţinut cetăţenia

americană şi sunt *assistant manager* la Pizza Pad, pe autostrada 6.

Domnul Hundy îl asculta, cu capul lăsat uşor într-o parte.

— Ei, Adnan, a spus el cordial, presupun că o astfel de poveste ar f! destul de ciudată în ţara ta. Aici însă aşa funcţionează sistemul. Pentru toată lumea. Şi nu ţine seama de culoarea pielii sau de rasă.

Aplauze.

Liz, cu microfonul în mână, şi-a croit drum pe culoarul dintre rânduri şi s-a apropiat de o doamnă cu o coafură umflată, dar palestinianul vocifera supărat şi îşi flutura mâna din nou, aşa că aparatul de filmat a revenit pe el.

— Nu asta e ideea, a spus. Eu sunt arab şi nu sunt de acord cu insinuările rasiste pe care le enunţi la adresa poporului meu.

Liz s-a întors spre palestinian şi i-a pus mâna pe braţ împăciuitoare, în stilul lui Oprah, ca să îl liniştească. William Hundy, care stătea pe podium în scaunul imitaţie de Shaker, s-a aplecat puţin în faţă.

— Îţi place aici? a întrebat el scurt.

— Da.

— Vrei să te duci înapoi ?

— Vă rog, a spus Liz tare, nimeni nu a zis aşa ceva!

— Nu de alta, a ridicat glasul Hundy, dar vapoarele merg *în ambele sensuri.*

Dotty, barmaniţa, a râs plină de admiraţie şi a mai tras un fum din ţigară.

— Aşa, spune-i!

— De unde vine familia dumitale? a întrebat arabul sarcastic. Eşti indian american sau ce ?

Se pare că domnul Hundy nu a mai auzit asta.

— Îţi plătesc eu biletul înapoi. Cât mai costă un bilet dus până la Bagdad? Dacă vrei, îţi...

— Eu cred, a intervenit Liz, că nu aţi înţeles ce vrea să spună domnul. Voia doar să arate că...

Liz l-a luat pe după umeri pe palestinian, dar el i-a dat mâna la o parte, furios.

— Toată noaptea nu ai făcut nimic altceva decât să vorbeşti defăimător la adresa arabilor! a ţipat el. Nu ştiţi ce e aia să fii arab!

S-a bătut cu pumnul în piept:

— Eu însă ştiu. Am asta în inimă.

— Tu şi prietenul tău Saddam Hussein.

— Cum îndrăzneşti să spui că toţi suntem lacomi şi conducem maşini mari? Este o jignire la adresa mea. Eu sunt arab şi mă preocupă conservarea resurselor naturale...

— Dând foc la toate sondele de petrol ?

— ...conducând o Toyota Corolla.

— Nu mă refeream la tine *personal,* a spus Hundy. Mă refeream la nemernicii ăia de la OPEC şi la bolnavii ăia care l-au răpit pe băiat. Crezi că ăia conduc o Toyota Corolla? Crezi că aici noi iertăm terorismul? Aşa se procedează la tine în ţară?

— Minţi! a urlat arabul.

Într-un moment de confuzie, aparatul de filmat s-a oprit pe Liz Ocavello. Ea se uita în gol, fără să vadă că imaginea se oprise pe ea, şi sunt convins că se gândea la acelaşi lucru ca şi mine: „Dumnezeule, acum e acum!“

— Nu mint! a spus Hundy încins. Eu ştiu. Am lucrat în acest sector peste treizeci de ani. Crezi că nu îmi amintesc de vremea când era Carter preşedinte? Când aţi scumpit atât de mult barilul

de petrol, atunci, în 1975? Şi acum toţi ai tăi vin aici şi vă purtaţi de parcă sunteţi proprietarii acestui loc, cu mazărea voastră şi cu lipiile voastre pline de grăsime!

Liz se uita în altă parte şi încerca să rostească nişte instrucţiuni.

Arabul a strigat tare o obscenitate înfiorătoare.

— Opriţi-vă! Gata! a strigat Liz Ocavello, cuprinsă de disperare.

Domnul Hundy a sărit în picioare, cu ochii strălucindu-i de ură, şi a ţintit cu degetul arătător spre public.

— *Cioroi de nisip! a ţipat el cu obidă. Cioroi de nisip! Cioroi...*

Aparatul de filmat a schimbat cadrul, îndreptându-se, cu imaginea jucând, spre cealaltă parte a studioului, un colţ plin de cabluri negre, încâlcite, şi de reflectoare. Aparatul tremura; nu se putea focaliza pe o singură imagine. Deodată, cu o zvâcnitură, pe ecran a apărut o reclamă la McDonald’s.

— Uuu!!! a strigat cineva laudativ.

Chiar s-a şi aplaudat.

— Ai auzit? m-a întrebat Charles după o mică pauză.

Uitasem de el. Avea o voce tărăgănată, iar părul îi cădea pe fruntea transpirată.

— *Ai grijă,* i-am spus eu în greacă şi i-am făcut semn cu capul spre barmaniţă. *Poate să te audă.*

Charles a bolborosit ceva şi s-a bălăngănit pe scaunul îmbrăcat în vinilin lucios, cu bare din crom.

— Hai să mergem. E târziu, am zis, scotocindu-mă în buzunar după bani.

Clătinându-se, Charles s-a uitat la mine fix, s-a aplecat şi m-a apucat strâns de încheietură. Lumina de la tonomat s-a reflectat în ochii lui, făcându-i să pară ciudaţi, nebuneşti, cu un licăr criminal, care apare uneori pe neaşteptate pe chipul unor prieteni în vreo fotografie.

— Taci, bătrâne! a spus el. Ascultă!

Mi-am tras mâna şi m-am învârtit pe scaun, dar chiar atunci am auzit un huruit prelung şi sec. Un tunet.

Ne-am uitat unul la altul.

— Plouă, a şoptit el.

Toată noaptea a căzut o ploaie caldă, care se scurgea de pe streşini şi-mi răpăia în fereastră, iar eu am stat întins pe spate, cu ochii larg deschişi, ascultând.

A plouat întruna toată noaptea şi toată dimineaţa următoare : o ploaie caldă, fumurie, picurând încet şi continuu, ca un vis.

Când m-am trezit, am ştiut că în ziua aceea aveau să-l găsească. Am simţit lucrul ăsta în stomac din clipa în care am deschis ochii şi m-am uitat pe fereastră la zăpadă şi la firele de iarbă subţire care se întrezăreau ici şi colo.

Era una din acele zile misterioase şi apăsătoare pe care le aveam uneori aici, în Hampden, când vârfurile munţilor sunt ascunse undeva în ceaţă, iar lumea pare a fi pustie şi diafană, dar în acelaşi timp oarecum primejdioasă. Plimbându-te prin campus, auzind cum îţi scârţâie iarba sub picioare, te simţi de parcă ai fi în Olimp,

în Walhalla, într-un tărâm de mult uitat, undeva deasupra norilor, iar reperele terestre ştiute cândva - turnul ceasului, casele - par a fi rămas undeva în amintirea unei vieţi anterioare, decuplate, izolate în pâclă.

Burniţă şi umezeală. Commons-ul mirosea a haine ude. Totul era întunecat şi supus. I-am găsit pe Camilla şi pe Henry undeva sus, la o masă de lângă o fereastră, cu o scrumieră plină de mucuri între ei. Camilla îşi rezema bărbia în palme şi ţinea o ţigară între degetele ei pătate de cerneală.

Sala principală de mese se afla la etajul al doilea, într-o ambianţă modernă, şi ieşea în afară până deasupra rampei de încărcare din spate. Panourile de sticlă uriaşe, spălate de ploaie, de un cenuşiu metalic, făceau ca ziua să pară şi mai terifiantă decât era. Noi eram încadraţi din trei părţi de ziduri în acest spaţiu şi ne bucuram de priveliştea de lux a rampei de încărcare, unde dimineaţa devreme veneau camioanele cu ouă şi unt, şi de imaginea drumului alunecos şi întunecat ce şerpuia printre pomi şi ceaţă şi se pierdea în depărtare, spre North Hampden.

La prânz am avut supă de roşii şi cafea cu frişcă, pentru că aia simplă li se terminase. Ploaia bătea în geamurile fumurii. Henry era cu gândul în altă parte. Cei de la FBI trecuseră din nou pe la el cu o zi înainte - ce au vrut de la el, nu ne-a spus - şi el tot pomenea ceva, monoton, despre *Ilios* al lui Schliemann, cu vârfurile degetelor de la mâinile sale mari, pătrăţoase, sprijinite chiar de marginea mesei, ca şi cum aceasta ar fi fost o planşetă de spiritism. Când am stat la el în timpul iernii, era în stare să susţină asemenea monologuri didactice ore în şir, desfăşurând un torent de cunoştinţe pedante şi uimitor de corecte despre un subiect, cu un calm lent, transfigurat, ca îşi cum ar fi fost hipnotizat. Ne vorbea atunci despre excavaţiile de la Hissarlik, „un loc îngrozitor, un loc blestemat",

spunea el parcă în vis - oraşe îngropate unele sub altele, oraşe dărâmate, oraşe asediate, a căror cărămidă s-a topit şi a devenit sticlă... un loc oribil, spunea el absent, un loc blestemat, cuiburi de vipere minuscule şi maronii, din cele pe care grecii le numesc *antelion,* şi mii şi mii de zei minusculi ai morţii, cu cap de bufniţă (iar zeiţele... zău, nişte prototipuri hidoase după Atena!), care se holbau fanatic şi ţeapăn din imaginile gravate.

Nu ştiam unde e Francis, iar de Charles nu era nevoie să mai întreb. Noaptea trecută a trebuit să îl aduc acasă cu un taxi, să îl ajut să urce scările şi să îl bag în pat, unde, judecând după halul în care l-am lăsat, încă mai zăcea. Pe farfuria Camillei erau împachetate în şerveţele două prăjituri cu brânză dulce şi două sandvişuri cu marmeladă. Ea nu fusese acasă când l-am adus pe Charles şi acum părea că de-abia se sculase : era nepieptănată, nerujată şi îmbrăcată cu un pulover gri, de lână, ale cărui mâneci îi veneau până peste încheieturile de la mâini. Din ţigara ei ieşea un fum plumburiu, ca şi cerul din ziua aceea. O maşină mică şi albă se vedea înaintând dinspre oraş pe şoseaua udă. Maşina dispărea uneori în curbe, ca să devină apoi tot mai mare.

Era târziu. Prânzul se terminase, iar lumea pleca. Un îngrijitor diform şi bătrân ţâra după el o găleată cu un mop, făcând zgomot în timp ce îl băga în apa din găleată şi împroşca întreaga podea în dreptul punctului de desfacere a băuturilor nealcoolice.

Camilla se uita pe geam. Deodată a făcut ochii mari. Încet, nevenindu-i să creadă, şi-a înălţat capul, apoi s-a ridicat de pe scaun şi şi-a lungit gâtul, încercând să vadă ce e afară.

Am văzut şi eu ce vedea ea şi am sărit în picioare. O ambulanţă parcase chiar sub noi. Doi asistenţi care duceau o targă erau urmăriţi de un grup de fotografi. Au trecut repede şi cu capul

aplecat din cauza ploii. Targa era acoperită cu un cearşaf, însă chiar înainte să o vâre pe uşile duble (cu o mişcare prelungită, uşoară, ca de pâine care se bagă în cuptor), care să se închidă cu zgomot după aceea, am apucat să văd cum atârnau pe margine câţiva centimetri de pelerină de ploaie galbenă.

Jos, pe hol, în Commons, ţipete îndepărtate, uşi trântite, o confuzie crescândă, mai multe voci ţipând, acoperind alte voci, şi apoi o voce groasă, care a întrebat mai tare:

— Mai trăieşte ?

Henry a inspirat adânc. Apoi a închis ochii şi, respirând repede, şi-a dus mâna la piept şi s-a lăsat brusc pe spătarul scaunului ca şi cum ar fi fost împuşcat.

Iată ce s-a întâmplat de fapt.

Marţi după-amiază, pe la aproximativ unu şi jumătate, Holly Goldsmith, o boboacă de optşpe ani din Taos, New Mexico, s-a hotărât să iasă la plimbare cu retrieverul ei auriu, Milo.

Holly, care studia dansul modern, ştia de existenţa unor echipe de căutare a lui Bunny, dar, ca majoritatea studenţilor din anul întâi, nu a participat la acţiune, profitând de neaşteptata pauză de studii ca să se odihnească un pic şi să înveţe pentru examene. Normal, nu a vrut nici să dea peste echipele de căutare în timp ce îşi plimba câinele, aşa că a decis să iasă cu Milo prin spatele terenului de tenis, spre râpă, întrucât zona fusese deja răscolită de oameni cu câteva zile în urmă şi, pe lângă asta, era unul din locurile preferate de joacă ale lui Milo.

Iată ce a declarat Holly:

„Când am ieşit din campus, i-am dat drumul lui Milo din lesă ca să poată să alerge singur - îi place să facă asta. Aşadar, pur şi simplu stăteam acolo [pe marginea râpei], aşteptându-l. El se căţărase pe margine şi alerga peste tot, lătra - lucruri normale. În ziua aceea uitasem mingea de tenis. Am crezut că o am în buzunar, însă nu o aveam, aşa că m-am dus şi am luat câteva beţe, ca să i le arunc. Când m-am întors lângă marginea râpei, am văzut că avea ceva în gură şi tot trăgea de acel ceva. Deşi l-am strigat, nu voia să vină. Am crezut că prinsese un iepure sau ceva de genul ăsta.

Cred că Milo l-a dezgropat, i-a dezgropat capul şi... ăăă... pieptul... presupun... nu am putut vedea foarte bine. Am observat doar ochelarii... căzuţi de după una [din urechi] şi care se balansau cumva înainte şi înapoi... da, mă rog... Îl lingea pe faţă... pentru un moment am crezut că era... [indescifrabil].”

Noi trei am coborât rapid pe scări (unde era plin de îngrijitori ce stăteau gură-cască, bucătari care se uitau pe furiş din bucătărie, iar doamnele de la cantină, îmbrăcate în halatele lor, se uitau şi ele, aplecate peste balustradă) şi am luat-o pe lângă bar şi pe lângă oficiul poştal, unde doamna de la centrală, cea cu perucă roşcată, lăsase pentru prima dată deoparte atât şalul afgan la care lucra, cât şi sacul cu nenumăratele sculuri de aţe, şi se aşezase în uşă, ţinând în mână nişte şerveţele de hârtie mototolite şi urmărindu-ne cu o privire curioasă cum ne repezim prin hol, îndreptându-ne spre sala mare din Commons, unde se aflau: un pâlc de poliţişti încruntaţi, şeriful, inspectorul de vânătoare, oamenii de la pază, o fată necunoscută care plângea şi cineva care tot făcea poze, iar toată

lumea vorbea deodată, până când cineva şi-a ridicat privirea spre noi, strigând:

— Hei! Voi! Voi îl ştiaţi pe băiat, nu ?

Blițurile au început să fulgere din toate părţile şi în faţa noastră se îmbulziră o grămadă de microfoane şi de cabluri de la aparatele de filmat.

— De cât timp îl cunoşteaţi?

— ... acest incident legat de droguri?

— ... prin Europa, nu-i aşa?

Henry şi-a dus mâna la faţă. Nu o să uit niciodată cum arăta: era alb ca varul, deasupra buzei superioare i se adunaseră broboane de sudoare, iar lumina i se reflecta în ochelari...

— Lăsaţi-ne în pace, a murmurat el, apucând-o pe Camilla de încheietura mâinii şi încercând să iasă pe uşă.

Toţi s-au îngrămădit în faţa lui, ca să îi blocheze ieşirea.

— ... nu vreţi să comentaţi ... ?

— ... cei mai buni prieteni ?

Râtul negru al unei camere video i-a apărut lui Henry direct în faţă. Cu o mişcare rapidă din braţ, l-a dat la o parte şi a trântit aparatul pe jos. Acesta a căzut cu un pocnet, iar bateriile i s-au împrăştiat în toate direcţiile. Proprietarul, un bărbat gras, purtând pe cap o şapcă ce avea inscripţia *Mets,* a zbierat consternat, pe jumătate aplecat peste aparat, apoi s-a îndreptat brusc, înjurând şi vrând să îl apuce de guler pe Henry. A reuşit doar să îi atingă haina, căci Henry s-a întors surprinzător de repede.

Bărbatul a înmărmurit. Era haios că oamenii nu îşi dădeau seama din primul moment cât de mare era Henry. Poate că de vină erau hainele lui, care semănau mult cu deghizările alea jalnice, dar ciudat de impenetrabile, din benzile

desenate (de ce nu îşi dădea seama nimeni că „tocilarul" de Clark Kent, fără ochelari, este de fapt Superman?). Sau poate era vorba doar de felul în care îi făcea pe ceilalţi să îl vadă. Dar avea un talent mult mai remarcabil de a se face invizibil - într-o încăpere, într-o maşină -, avea capacitatea concretă de a se dematerializa când dorea şi, probabil, acest dar era opusul aceluia prin care moleculele împrăştiate ale umbrei sale se concentrau brusc, devenind o formă solidă - o metamorfoză surprinzătoare pentru privitor.

Ambulanţa plecase. Strada a rămas plină de zloată şi pustie în ceaţă. Agentul Davenport urca grăbit scările din Commons, cu capul lăsat în jos şi lipăind cu pantofii negri pe marmura udă. Când ne-a văzut, s-a oprit. Sciola era în urma lui şi urca încet ultimele două-trei trepte, ţinându-se cu mâinile de genunchi. S-a oprit în spatele lui Davenport şi, respirând greu, s-a uitat câteva clipe la noi.

— Îmi pare rău, a spus el.

Un avion a zburat pe deasupra noastră, însă, din cauza norilor, nu am putut să îl vedem.

— Deci e mort, a spus Henry.

— Din păcate, da.

Zgomotul făcut de avion a pierit încet în zarea umedă şi vântoasă.

— Unde l-aţi găsit? a întrebat în cele din urmă Henry.

Era palid, foarte palid, iar tâmplele îi erau transpirate, însă se ţinea tare. Avea o voce lipsită de orice inflexiune.

— În pădure, a răspuns Davenport.

— Nu departe, a completat Sciola, frecându-se la ochiul umflat. La vreun kilometru de aici.

— Aţi fost voi acolo?

Sciola s-a oprit din frecatul ochiului.

— Ce anume?

— Eraţi acolo când a fost găsit?

— Eram la Blue Ben şi ne luam prânzul, a răspuns Davenport vioi.

Respira cu greutate pe nas, iar mustaţa roşcată şi bine aranjată îi era plină de picături de ceaţă condensată.

— Am fost acolo să aruncăm o privire. Acum mergem să anunţăm familia.

— Ei nu au aflat? a întrebat Camilla după o pauză apăsătoare.

— Nu, nu e vorba de asta, a răspuns Sciola, căutând ceva în buzunarul de la piept al pardesiului cu degetele lui lungi şi îngălbenite. Le ducem să semneze un accept pentru autopsie. Vrem să trimite cadavrul la laboratorul din Newark ca să i se facă nişte teste. Deşi în cazuri de genul ăsta - între timp Sciola a ajuns cu mâna la ceva şi, încet, a scos un pachet de Pall Mali boţit - e greu să convingi familia să semneze un astfel de formular. Nu pot să îi judec. Oamenii ăştia sunt aici de o săptămână şi toată familia aşteaptă şi cred că vor să îl ia cât mai repede şi să îl îngroape, ca să se termine odată...

— Ce s-a întâmplat? Ştiţi cumva? a întrebat Henry.

Sciola s-a scotocit după o cutie de chibrituri, a găsit-o şi, după două-trei încercări, şi-a aprins ţigara.

— E greu de spus, a răspuns el, lăsând chibritul să cadă pe jos în timp ce încă mai ardea. Era pe fundul unei râpe, cu gâtul rupt.

— Doar nu credeţi că s-a sinucis, nu?

Expresia feţei lui Sciola nu s-a schimbat, însă pe nări i-a ieşit un rotocol de fum, într-o manieră care sugera subtil faptul că e surprins de întrebare.

— De ce spui asta?

— Pentru că înăuntru cineva tocmai a spus aşa.

Sciola s-a uitat la Davenport.

— Eu, unul, nu i-aş băga în seamă pe oamenii ăştia, fiule, a comentat el apoi. Nu ştiu ce o să afle poliţia şi, oricum, ei vor fi cei care decid. Înţelegi tu? Eu însă nu cred că vor ajunge la concluzia că a fost sinucidere.

— De ce ?

S-a uitat la noi răbdător, rotindu-şi ochii umflaţi, cu pleoapele grele, ca de ţestoasă.

— Nu e nici un semn care să conducă la ideea asta, din câte ştiu eu. Şeriful crede că a ajuns acolo întâmplător. Nu era îmbrăcat destul de gros pentru frigul de afară şi probabil că s-a grăbit prea tare să se întoarcă acasă...

— Nu se ştie cu siguranţă, a completat Davenport, dar se pare că băuse.

Sciola a făcut un gest obosit, de resemnare, tipic italienesc.

— Chiar dacă nu băuse, pământul era noroios, ploua - din câte ştim - şi probabil că se întunecase deja.

Un timp nimeni nu a mai zis nimic.

— Uite ce e, fiule, a spus Sciola înţelegător. Asta e părerea mea. Nu cred că prietenul tău s-a sinucis. Am văzut de unde a căzut. Tufele de pe margine erau toate, ştii... a făcut el un gest cu mâna.

— Smulse, a spus Davenport tăios. Iar el avea pământ sub unghii. Când a căzut, a încercat să se

apuce de tot ce putea.

— Nimeni nu încearcă să spună cum s-a întâmplat, a zis Sciola. Te sfătuiesc doar să nu crezi tot ce se aude. Ăla e un loc destul de periculos. Ar trebui să îl îngrădească sau ceva... Poate ar trebui să stai jos un minut, nu crezi, draga mea? i-a spus el Camillei, care se cam înverzise.

— Orice ar fi, colegiul o să aibă oricum probleme, a spus Davenport. După modul în care vorbea doamna aceea de la Serviciul Studenţi, presupun că o să se pună problema unui caz de fugă de răspundere. Dacă s-a îmbătat la o petrecere din cadrul facultăţii... În Nashua, de unde sunt eu, a avut loc un proces de genul ăsta acum doi ani. Un puşti s-a îmbătat la o petrecere, a leşinat pe un nămete de zăpadă şi a fost găsit abia când au trecut să cureţe cu plugurile. Cred că important e cât de beţi erau şi unde au băut ultima dată, dar chiar dacă nu era beat, tot nu e bine pentru colegiu. Puştiul vine la şcoală şi are un accident de genul ăsta chiar în campus! Tot respectul pentru părinţi, dar după cum i-am văzut, sunt genul care să intenteze un proces.

— Cum credeţi dumneavoastră că s-a întâmplat? l-a întrebat Henry pe Sciola.

Mie această serie de întrebări nu mi s-a părut ceva înţelept, mai ales atunci şi acolo. Însă Sciola a rânjit, un rânjet amplu, care-i dezvelea toţi dinţii - prea mulţi, decoloraţi, pătaţi, ca la un câine bătrân sau la un oposum.

— Eu? a întrebat.

— Da.

Un timp Sciola nu a spus nimic. A tras doar un fum din ţigară şi a dat din cap.

— Nu contează ce cred eu, fiule, a spus el după o pauză. Ăsta nu e un caz federal.

— Poftim?

— Vrea să spună că nu e un caz federal, a intervenit iute Davenport. Nu s-a săvârşit nici un delict federal. E de competenţa poliţiei locale. Motivul pentru care ne-au chemat aici a fost nebunul ăla, ştiţi, cel de la benzinărie, care însă nu a avut nici o legătură cu ce s-a întâmplat de fapt. Şeful districtului ne-a trimis prin fax toate informaţiile despre el înainte să venim. Vrei să ştii ce fel de nebun este? În anii ’70 obişnuia să trimită tot felul de scrisori lui Anwar el-Sadat. Prezervative, rahat de câine, cataloage cu nuduri de femei orientale comandate prin poştă. Nimeni nu l-a prea băgat în seamă, însă când domnul Sadat a fost asasinat - când a fost asta? în 1982 -, CIA l-a verificat pe Hundy şi ei ne-au dat informaţiile pe care le-am primit. Nu a fost niciodată arestat sau ceva de genul ăsta, însă e nebun. Plăteşte facturi telefonice de mii de dolari fiindcă sună în Orientul Mijlociu doar pentru a face glume. Am văzut scrisoarea pe care i-a trimis-o Goldei Meir, în care a numit-o verişoara lui îndepărtată... Vreau să spun că trebuie să fii circumspect când cineva de genul lui iese în faţă. Pare destul de inofensiv. Nici măcar nu era interesat de recompensă : am încercat să îl atragem prin cineva sub acoperire cu un cec fals, însă nici nu s-a apropiat de el. Dar tocmai cei ca el te pun pe gânduri. Mi-aduc aminte de Morris Lee Harden, din ’78 - ăsta părea pâinea lui Dumnezeu. Repara tot felul de ceasuri vechi şi le făcea apoi cadou copiilor săraci, dar nu o să uit niciodată ziua în care au ieşit din spatele magazinului său de bijuterii cu o coloană vertebrală...

— Copii ăştia nu îşi aduc aminte de Morris, Harv, a spus Sciola, lăsându-şi ţigară să-i cadă dintre degete. Asta era înainte de vremea lor.

Am mai stat acolo, pe scări, câteva momente, într-un semicerc ciudat, şi chiar în clipa în care parcă toată lumea voia să deschidă gura şi

să spună că trebuie să plece, am auzit un zgomot neobişnuit, înfundat, venind dinspre Camilla. M-am uitat curios la ea. Plângea.

Un timp nimeni nu a ştiut ce să facă. Davenport ne-a aruncat - mie şi lui Henry - o privire care zicea ceva de genul „E numai din cauza voastră".

Sciola, clipind încet, cu un fel de consternare sobră, a încercat de două ori să o ia de braţ pe Camilla, însă abia a treia oară i-a atins cotul cu degetele moi.

— Dragă, i-a spus el, vrei să te ducem acasă ?

Maşina lor - aşa cum ne aşteptam, un Ford Sedan negru - era parcată la poalele dealului, pe pietrişul din spatele clădirii de la Ştiinţe. Camilla mergea în faţă, între cei doi. Sciola vorbea cu ea atât de blând, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil. Puteam să îl auzim şi noi, în pofida scârţâitului zăpezii sub tălpi, a apei care curgea şi a vântului care bătea cu putere.

— Fratele tău e acasă? a întrebat el.

— Da.

Sciola a dat din cap încet, aprobator.

— Ştii, îmi place fratele tău. E un băiat bun. E amuzant, dar eu n-am ştiut că un băiat şi o fată pot fi fraţi gemeni. Tu ştiai lucrul ăsta, Harv ? a întrebat el apoi peste capul Camillei.

— Nu.

— Nici eu. Când eraţi mici, semănaţi mai mult ? Vreau să spun că semănaţi, aveţi un aer comun, de familie, însă nu aveţi nici măcar părul de aceeaşi culoare. Soţia mea are nişte verişori care sunt gemeni. Arată amândoi la fel şi amândoi lucrează la Departamentul de Asistenţă Socială.

Sciola a făcut o pauză scurtă, ocrotitoare.

— Tu şi cu fratele tău vă înţelegeţi bine, nu-i aşa?

Camilla a dat un răspuns înfundat.

Sciola a dat din cap melancolic.

— Asta e bine. Pun pariu că aveţi nişte poveşti interesante, despre percepţii extrasenzoriale sau chestii de genul ăsta. Verişorii soţiei mele merg uneori pe la întrunirile de gemeni şi nici nu-ţi vine să crezi ce lucruri vin să ne povestească când se-ntorc.

Cerul era alb. Copacii se pierdeau în depărtare, iar munţii dispăruseră. Mâinile îmi atârnau din mânecile hainei de parcă nu ar fi fost ale mele. Nu am putut să mă obişnuiesc niciodată cu felul în care dispărea acolo orizontul şi te trezeai brusc abandonat, în derivă, într-un spaţiu parcă rupt dintr-un peisaj de vis incomplet, asemeni unei imagini schematice a realităţii pe care o ştiai - conturul unui singur copac ca simbol al unei întregi păduri, felinarele şi hornurile caselor, care parcă se detaşau din context înainte ca pânza de fundal să fie terminată, un tărâm al amneziei, un fel de Paradis răsucit, unde vechile repere erau recognoscibile, dar prea îndepărtate unele de altele, prea dezordonate, devenind astfel înfricoşătoare din cauza pustietăţii din jur.

Un pantof vechi rămăsese pe asfalt, pe rampa de încărcare, de unde ambulanţa tocmai plecase cu câteva minute mai devreme. Nu era pantoful lui Bunny. Nu ştiam al cui era sau cum ajunsese acolo. Era doar un pantof de sport vechi care se rătăcise prin zonă. Nu ştiu de ce îmi amintesc de asta acum, de ce m-a impresionat aşa de mult.

Capitolul 7

Deşi Bunny nu cunoscuse atât de multă lume, dat fiind faptul că şcoala era destul de mică, toată lumea părea să ştie de existenţa lui. Unii oameni îi ştiau numele, alţii îl ştiau din vedere, alţii îşi aminteau de vocea lui - care era, într-un fel, trăsătura lui cea mai pregnantă. Ciudat, dar şi eu, deşi am vreo două fotografii cu el, când mă gândesc la Bunny, îmi aduc aminte vocea, nu chipul - acea voce pierdută, vocea care m-a urmărit de-a lungul anilor, o voce stridentă, ciripitoare, anormal de sonoră, care, odată auzită, se uita cu greu -, iar în zilele ce au urmat morţii sale sălile de mese erau mult prea tăcute fără vocea lui răsunătoare ca un ecou, cum se întâmpla în locul de lângă automatul cu lapte, unde stătea el de obicei.

Aşadar, în aceste condiţii era firesc să i se simtă lipsa şi lumea să fie chiar îndoliată, pentru că este un lucru greu când cineva moare într-o şcoală ca Hampden-ul, unde toţi eram atât de izolaţi de exterior şi totuşi atât de mult laolaltă, însă am fost surprins de valul de tristeţe zgomotoasă care s-a revărsat odată cu anunţarea oficială a morţii sale. Nu părea numai gratuită, ci chiar ruşinoasă, date fiind circumstanţele. Nimeni nu a părut sfâşiat de dispariţia sa, nici măcar în ultimele zile sumbre, când se simţea clar că vestea ce va urma nu avea să fie una bună. În ochii oamenilor toată căutarea nu a reprezentat nimic mai mult decât un mare deranj. Dar acum, la aflarea morţii lui, oamenii au devenit curios de frenetici. Brusc, toată lumea îl cunoscuse, toată lumea era copleşită de durere, toată lumea încerca să se împace cu gândul şi să îşi continue viaţă fără el. „Lui i-ar fi plăcut aşa.“ Aceasta era fraza pe care am auzit-o în nenumărate rânduri în acea săptămână din gura unor oameni

care nu aveau nici cea mai vagă idee despre ceea ce-i plăcea lui Bunny: oficialităţi ale şcolii, bocitori anonimi, străini care stăteau şi oftau prin faţa sălilor de mese. Cei din consiliul de conducere şi-au ales o formulă elaborată cu multă precauţie, care suna astfel : „în armonie cu unicitatea spiritului lui Bunny Corcoran, precum şi cu idealurile umane şi progresiste ale Colegiului Hampden", iar pe baza ei şi în numele lui s-a făcut o donaţie către Uniunea Americană a Libertăţilor Civile, organizaţie pe care Bunny cu siguranţă ar fi dispreţuit-o dacă ar fi aflat de existenţa ei.

Aş putea să scriu la nesfârşit despre nebunia publică provocată de moartea lui Bunny. Drapelul era ridicat doar la jumătatea catargului. Consilierii psihologi erau disponibili douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Câţiva ciudaţi de la catedra de Ştiinţe Politice purtau pe braţ nişte banderole negre. Era un haos total, cu pomi care se plantau, cu servicii funerare, cu colecte de fonduri şi concerte. O boboacă a încercat să se sinucidă - din motive necunoscute - mâncând nişte fructe otrăvite dintr-o tufa din faţă clădirii catedrei de Muzică, însă şi acest incident se potrivea oarecum cu nebunia generală. Timp de câteva zile toată lumea a purtat ochelari de soare. Ca întotdeauna, Frank şi Jud, adepţi ai devizei „Viaţa merge înainte”, veneau pe la toată lumea cu conserva lor goală ca să strângă bani pentru o petrecere cu bere în memoria lui Bunny. Acest lucru li s-a părut de prost gust unora din administraţia şcolii, mai ales că moartea lui Bunny adusese în atenţia publică o mulţime de evenimente ce implicau consumul de alcool în campusul Colegiului Hampden. Frank şi Jud nu au fost însă deloc impresionaţi. „El ar fi vrut să ne distrăm” spuneau ei fără chef, ceea ce era foarte departe de adevăr. Cei de la Serviciul Studenţi erau terorizaţi de acţiunile întreprinse de Frank şi Jud. Părinţii lor erau membri pe viaţă în comitetul director. Tatăl lui Frank donase bani

pentru construirea unei noi biblioteci, iar tatăl lui Jud construise clădirea de la Ştiinţe. Se zvonea că pur şi simplu cei doi nu pot fi exmatriculaţi, iar un avertisment de la decanul de an nu avea să îi împiedice în nici un fel să facă tot ce îi taie capul. Aşa că petrecerea cu bere a avut loc şi a fost un eveniment lipsit de orice fel de gust şi sens, cum, de altfel, era de aşteptat. Eu însă o să continui ceea ce începusem să povestesc.

Colegiul Hampden, în totalitatea sa, avea o înclinaţie ciudată spre isterie. Poate din cauza izolării, a ranchiunei, sau poate pur şi simplu din pricina plictiselii, oamenii de aici erau mult mai creduli şi mai uşor de entuziasmat decât cum se crede că sunt de obicei oamenii educaţi. Această atmosferă încâlcită şi supraîncinsă a transformat colegiul într-un mediu de cultură excelent pentru melodrame şi zvonuri nebuneşti. Mi-aduc foarte bine aminte de nebunia oarbă care s-a declanşat în clipa în care un cetăţean a pornit în glumă alarmele de apărare civilă. Cineva a spus că are loc un atac nuclear. Cum emisiunile radio şi TV nu erau niciodată foarte bine recepţionate acolo în munţi - şi în special în acea noaptea au fost îngrozitoare dar şi din pricina îmbulzelii la telefoane, centrala a făcut un scurtcircuit, ceea ce a produs o panică violentă şi aproape inimaginabilă în toată şcoala. Maşinile se ciocneau în parcare. Oamenii urlau, plângeau, îşi dădeau lucrurile şi se adunau în grupuri mici, căutând puţină alinare şi căldură. Nişte hippioţi s-au baricadat în clădirea de la Ştiinţe, în singurul adăpost antibombardament, şi au refuzat să-i lase înăuntru pe cei care nu ştiau cuvintele melodiei *Sugar Magnolia.* S-au format grupuri, s-au ridicat lideri. Deşi în realitate globul pământesc nu dispăruse, toată lumea se simţea minunat şi chiar şi după ani de zile se vorbea despre acele evenimente cu multă duioşie.

Deşi nu la fel de spectaculos, doliul după Bunny a fost în bună măsură un fenomen similar - o afirmare a spiritului comunitar, o expresie formalizată a omagiului amestecat cu spaimă. *Învaţă făcând,* acesta era mottoul Colegiului Hampden. Oamenii experimentau un fel de invulnerabilitate şi bunăstare participând la concerte de rap şi de flaut în aer liber, bucurându-se că au o scuză oficială pentru a se întâlni şi a-şi compara astfel coşmarurile sau pentru a se manifesta în public. Dintr-un anumit punct de vedere, ceea ce se întâmpla acolo era de fapt un joc cu roluri, dar cum la Hampden se aprecia cel mai mult expresia creatoare, acest joc era în esenţă un fel de lucrare elaborată, iar oamenii pretindeau că sunt copleşiţi de durere cu aceeaşi seriozitate cu care copiii se joacă uneori, destul de posomorâţi şi lipsiţi de bucurie, în birouri sau magazine false.

Doliul etalat de hippioţi avea în mod special o semnificaţie aproape antropologică. Cât a trăit, Bunny a fost într-un permanent război cu ei, deoarece hippioţii murdăreau mereu cada cu vopsele şi dădeau permanent muzica prea tare tocmai ca să-l scoată pe el din sărite. Bunny arunca mereu în ei cu doze goale de suc şi îi chema pe cei de la pază de fiecare dată când credea că se fumează marijuana. Acum, că Bunny era mort, au marcat trecerea lui într-o altă dimensiune într-un stil impersonal şi aproape tribal - prin incantaţii, împletind mandale, bătând în tobe şi executând propriile lor ritualuri, misterioase şi de nepătruns. Henry s-a oprit să îi privească de la distanţă, sprijinindu-şi vârful umbrelei pe vârfurile şoşonilor săi kaki.

— Cuvântul „mandala" e de origine Pali? l-am întrebat eu.

A dat din cap că nu.

— Nu, e de origine sanscrită. Înseamnă „cerc".

— Adică e de fapt ceva hindus?

— Nu neapărat, a spus el, uitându-se la hippioţi de sus în jos, de parcă ar fi fost nişte animale de la grădina zoologică. Au ajuns să fie asociate cu tantrismul - mă refer la mandale. Tantrismul a avut un efect de corupere asupra panteonului budist indian. Desigur însă că anumite elemente au fost preluate şi restructurate în tradiţia budistă până cam prin anul 800 d.Hr., când tantrismul a devenit o tradiţie de sine stătătoare - o tradiţie coruptă, după părerea mea, însă cu toate acestea o tradiţie.

Henry a făcut o mică pauză, uitându-se la o fată care ţinea în mână o tamburină şi se învârtea ameţită pe pajişte.

— Da, ca să îţi răspund la întrebare, a continuat el, cred că de fapt mandala are un loc destul de bine definit în istoria Theravadei, adică a budismului propriu-zis. Aceste caracteristici se găsesc în movilele cu sarcofage de pe Valea Gangelui şi prin alte locuri încă din primul secol după Hristos.

Citind încă o dată ce am scris mai înainte, am simţit că în multe privinţe i-am făcut o nedreptate lui Bunny. Oamenii l-au plăcut cu adevărat. Nimeni nu l-a cunoscut foarte bine, însă o parte ciudată a personalităţii sale era tocmai aceea că, deşi aveai impresia că îl cunoşti tot mai bine, de fapt îl cunoşteai tot mai puţin. Văzut de departe, părea un personaj cu un caracter puternic şi integru, dar asta nu era altceva decât o iluzie, asemeni unei holograme lipsite de materialitate. Văzut de aproape, era numai pulbere şi lumină, ceva diafan, prin care puteai să-ţi treci mâna. Dacă te dădeai însă din nou în spate suficient de mult, iluzia revenea şi îl vedeai din nou solid, mai mare decât viaţa însăşi, privindu-te din spatele ochelarilor lui mici şi dându-şi la o parte din ochi o

şuviţă de păr negru. Un caracter ca al lui se dezintegrează la o analiză mai atentă. Nu se poate defini decât printr-o istorioară, printr-o întâlnire accidentală sau printr-o frază auzită din întâmplare. Oameni care nu au vorbit niciodată cu el îşi amintesc brusc, cu un fel de afecţiune, că l-au văzut aruncându-i beţişoare unui câine sau furând lalele din grădina unui profesor. „A atins viaţa multora", a spus preşedintele colegiului, aplecându-se în faţă şi punându-şi ambele mâini pe podium, şi, deşi avea să repete exact aceeaşi frază, în exact aceeaşi manieră, două luni mai târziu, la înmormântarea unei tinere din anul întâi care s-a sinucis (şi s-a descurcat mai bine cu o jumătate de lamă decât cu fructele otrăvite), în cazul lui Bunny chiar era ciudat de adevărat. Chiar a marcat viaţa multora - mai ales a necunoscuţilor - şi într-un mod cu totul neaşteptat. Ei au fost cei care l-au plâns cu adevărat - sau ceea ce credeau ei că plâng -, cu o durere deloc artificială, chiar dacă nu îi fuseseră apropiaţi.

Această lipsă de realitate a caracterului său, acel mod copilăresc, de desen animat, reprezenta de fapt secretul atracţiei sale şi asta a făcut din moartea lui un eveniment atât de trist. Ca toţi marii comici, colora orice mediu în care se afla şi, ca să te minunezi permanent de felul lui consecvent de a fi, voiai să-l vezi în situaţii dintre cele mai bizare: Bunny călare pe o cămilă, Bunny făcând pe dădaca, Bunny în spaţiu. Acum, mort, toată această consecvenţă în trăsături şi atitudini s-a cristalizat în cu totul altceva: vechiul şi cunoscutul comic a fost distribuit - cu un efect surprinzător - într-un rol tragic.

Când, în sfârşit, zăpada s-a topit, a dispărut la fel de repede cum apăruse. A dispărut toată în

douăzeci şi patru de ore, cu excepţia unor petice umbroase şi extrem de drăguţe din pădure - unde câteva crengi dantelate în alb mai picurau câte puţin peste crusta de jos - şi a mormanelor de zăpadă murdară de pe marginea străzii. Pajiştea din faţă de la Commons se întindea imensă şi dezolantă, de parcă ar fi fost un câmp de luptă napoleonic: răscolită, sordidă, tulburată de urme de paşi.

Timpul era ciudat, fragmentat. În zilele dinaintea înmormântării nu am prea apucat să ne vedem. Familia Corcoran îl luase pe Henry în Connecticut. Cloke, care era în pragul unei căderi nervoase, s-a dus neinvitat la Charles şi Camilla, unde a băut bere Grolsch, câte un bax de şase doze o dată, şi a adormit pe canapea, cu ţigara aprinsă. Eu nu mai scăpăm de Judy Poovey şi prietenele sale, Tracy şi Beth. La ora mesei veneau de fiecare dată să mă oblige să mănânc („Richard", îmi spunea Judy, întinzându-se peste masă şi strângându-mă de mână, *„trebuie* să mănânci!"), iar în restul timpului eram prizonierul activităţilor pe care le plănuiau ele pentru mine - la film şi apoi mâncare mexicană, la apartamentul lui Tracy ca să bem Mărgărite şi apoi privit la MTV. Deşi nu mă deranja să mergem la un *drive-in,* nu prea mă dădeam în vânt după *nachos* şi nici după băuturile pe bază de tequila. Fetele erau însă înnebunite după o băutură numită Kamikaze şi le plăcea să-şi vopsească Mărgăritele într-un albastru strident.

De fapt, adesea chiar mă bucuram de compania lor. În ciuda defectelor ei, Judy avea un suflet de aur şi era aşa de dominatoare şi de vorbăreaţă, încât mă simţeam protejat de fiecare dată când eram cu ea. Nu-mi plăcea Beth. Era dansatoare, era din Santa Fe, avea o faţă rotunjoară şi un chicotit stupid şi era plină de gropiţe când zâmbea. La Hampden era considerată un soi de frumuseţe, însă eu nu puteam să suport felul în

care mergea - ţopăind ca un câine spaniel - şi nici vocea ei de fetiţă, o voce foarte afectată, care se transforma într-un ţipăt. Cel puţin aşa o percepeam eu. Mai suferise şi câteva căderi nervoase şi uneori, când stătea tăcută, îşi lua o înfăţişare de nepătruns, care îmi dădea fiori. Tracy era grozavă. Era frumoasă şi era evreică. Avea un zâmbet fermecător şi nişte apucături gen Mary Tyler Moore: se îmbrăţişa singură sau se învârtea pe loc, cu mâinile întinse în faţă. Fumau cam mult toate trei, spuneau poveşti plictisitoare („De parcă avionul nostru ar fi rulat pe pistă *cinci ore*!“) şi vorbeau despre persoane pe care eu nu le cunoşteam. Eu, personajul detaşat şi îndoliat, puteam să stau bine mersi şi să mă uit pe fereastră în tihnă. Uneori însă mă oboseau şi dacă ziceam că mă doare capul sau că voiam să merg la culcare, Tracy şi Beth dispăreau cu o viteză evident premeditată, iar eu rămâneam singur cu Judy. Avea intenţii bune, însă alinarea pe care dorea ea să mi-o ofere nu mă atrăgea, aşa că după aproximativ douăzeci de minute petrecute doar cu ea, eram din nou gata de orice cantitate de Margarita şi de MTV în apartamentul lui Tracy.

Dintre noi toţi, doar Francis, rămas cu adevărat singur, mai trecea din când în când pe la mine. Uneori mă găsea singur, alteori însă, când eram cu cineva, se punea pe scaunul de la biroul meu şi, în stilul lui Henry, stătea şi se prefăcea că se uită la cărţile de greacă până când chiar şi Tracy, care se prindea mai greu, înţelegea aluzia şi pleca. Imediat ce se închidea uşa şi îi auzea paşii pe scară, Francis lăsa cartea şi se întorcea, aplecându-se în faţă şi clipind agitat. Principala noastră grijă în situaţia de faţă era autopsia pe care o ceruseră părinţii lui Bunny. Am fost şocaţi când Henry, care era în Connecticut, s-a strecurat afară din casa familiei Corcoran şi l-a sunat pe Francis de la un telefon public, sub nişte steaguri plesnind în vânt, într-o parcare cu maşini de vânzare la

mâna a doua, ca să îi spună printre huruiturile din fundal, venite de pe o autostradă, că autopsia este în plină desfăşurare. O auzise pe doamna Corcoran spunându-i domnului Corcoran că au procedat corect, căci altfel (iar Henry a jurat că a auzit cum trebuie) *nu ar fi fost niciodată siguri* de ce s-a întâmplat.

Orice s-ar spune despre sentimentul de vinovăţie, un lucru e cert: te face să ai o putere de imaginaţie diabolică. Am petrecut două-trei din cele mai îngrozitoare nopţi ale mele zăcând beat, cu un gust oribil de tequila în gură şi făcându-mi griji legate de fragmente de haine, amprente, fire de păr. Tot ce ştiam despre o autopsie era din ce văzusem în reluările din *Quincy,* însă nu mi-a trecut niciodată prin minte că s-ar putea ca informaţiile mele să fie incorecte tocmai pentru că proveneau de la un serial TV. Oare nu făceau nişte cercetări prealabile ? Nu luau un consultant medic când realizau astfel de filme? M-am ridicat şi am aprins luminile. Gura mea era pătată cu un albastru înfiorător. Când băuturile au ajuns în baie, erau complet transparente şi strălucitoare, de un turcoaz tare, ca al vopselei Ty-D-Bol.

Dar Henry, oricât de liber ar fi fost să îi observe pe Corcorani în propriul lor habitat, şi-a dat repede seama de ce se întâmplă. Francis era aşa de fericit că avea veşti bune, încât nici nu a aşteptat ca Tracy şi Judy să iasă din camera mea şi mi-a spus imediat, într-o greacă stâlcită, în timp ce Tracy stătea şi se minuna cum de ne gândim la şcoală într-o situaţie de genul ăsta.

— *Nu te teme,* mi-a spus el. *E vorba de mama lui. Este îngrijorată de dezonoarea fiului ei, implicat în ceva cu alcool.*

Nu am înţeles ce vrea să zică. În limba greacă termenul de „dezonoare", pe care îl folosise el (cmpi'a) însemna „pierderea drepturilor civile".

— *Atimia?* am repetat eu.

— Da.

— *Dar drepturile le au doar oamenii vii, nu morţii.*

— Oíμοί, a încercat apoi, dând din cap. Ah, nu, nu asta am vrut să zic!

Francis se uita în jur, pocnind din degete, doar-doar şi-o aduce aminte cuvântul, în timp ce Judy şi Tracy îl priveau cu interes. Este mult mai greu decât vă imaginaţi să porţi o conversaţie într-o limbă moartă.

— *A fost vâlvă mare, a spus el în cele din urmă. Mama suferă, însă nu după fiul ei, a adăugat el repede când a văzut că mă pregăteam să zic ceva, pentru că este o femeie rea. Suferă pentru ruşinea ce a căzut asupra casei lor.*

— *La ce ruşine te referi ?*

— Οίνον, a spus el nerăbdător.Φάρμακον. *Ea vrea să demonstreze că Bunny nu avea alcool în corp.* (Aici a utilizat o metaforă foarte elegantă şi imposibil de tradus: drojdia din pielea uscată de vin a trupului său.)

— *Şi de ce, mă rog, îi pasă ei de asta ?*

— *Pentru că a ajuns subiect de bârfă. E ruşinos ca un tânăr să moară, beat fiind.*

Asta aşa era, cel puţin în ceea ce priveşte bârfa. Doamna Corcoran, care înainte se punea la dispoziţia celor care o ascultau, era supărată de poziţia deloc măgulitoare în care se afla acum. Primele articole, care o descriseseră ca „bine îmbrăcată", „strălucitoare", „perfecţiunea familiei", cedau acum locul unor articole mai insidioase şi vag acuzatoare la adresa ei, cum fusese cel cu titlul iritant MAMA ZICE : „NU FIUL MEU!“ Deşi în cazul lui Bunny nu era vorba decât de o amărâtă de sticlă de bere, iar despre

droguri nu exista absolut nici o dovadă, psihologii invitaţi la ştirile locale vorbeau despre familiile disfuncţionale, despre fenomenul negării şi subliniau faptul că tendinţele spre dependenţă se transmit adesea de la părinţi la copii. A fost o lovitură grea pentru doamna Corcoran care, părăsind Hampden-ul, a trecut pe lângă vechii ei prieteni, reporterii, şi a evitat să se uite la ei, afişând un zâmbet strălucitor şi plin de ură, cu dinţii încleştaţi.

Desigur, *nu era* drept. De la ştiri reieşea că Bunny era stereotipul drogatului şi al adolescentului cu probleme. Nu a contat deloc că aceia care îl cunoşteau (inclusiv noi, care am spus tare şi răspicat că Bunny nu este un tânăr delincvent) au negat asemenea afirmaţii. Nu a contat nici faptul că la autopsie nu i s-au găsit decât urme foarte vagi de alcool şi nici o urmă de droguri. Nu a contat nici că era doar un adolescent. Bârfele, ca nişte vulturi ce se roteau pe cer, în preajma cadavrului său, deja îşi înfipseseră ghearele în pradă. Rezultatul autopsiei, clar şi concis, a apărut într-un paragraf de pe ultima pagină a ziarului *Examiner* din Hampden. Dar în folclorul colegiului Bunny a rămas în amintire ca un adolescent mereu beat, mereu împleticindu-se, iar în opinia bobocilor stafia sa îmbibată de bere încă mai bântuie clasele întunecate, împreună cu cei decapitaţi în accidente de maşină şi cu fetişcana care s-a spânzurat în podul clădirii Putnam, alături de toate categoriile de umbre ale decedaţilor din Hampden.

Înmormântarea era programată pentru miercuri. Luni dimineaţă am găsit în cutia mea poştală două plicuri: unul de la Henry şi altul de la Julian. L-am deschis pe cel de la Julian. Avea

timbru de New York şi era scris în grabă, cu un pix de culoare roşie, cu care obişnuia să ne corecteze lucrările de greacă.

Dragă Richard,

Ce nefericit sunt în această dimineaţă, cum ştiu că o să mai fiu multe dimineţi de acum înainte. Vestea morţii prietenului nostru m-a întristat profund. Nu ştiu dacă ai încercat să dai de mine, însă eu am fost plecat. Nu m-am simţit bine şi nu cred că o să mă întorc la Hampden înainte de înmormântare.

Ce trist e gândul că miercuri este ultima dată când o să fim cu toţii împreună! Sper că scrisoarea asta te găseşte sănătos. Cu afecţiune.

În josul paginii erau scrise iniţialele sale.

Scrisoarea lui Henry din Connecticut era pompoasă ca o criptogramă de pe frontul de vest.

Dragă Richard,

Sper că eşti bine. De câteva zile mă aflu în casa familiei Corcoran. Deşi nu mă simt prea în largul meu aici, ei au încercat să mă implice în unele treburi mai mărunte ale casei. Domnul Corcoran m-a rugat să le scriu prietenilor lui Bunny de la şcoală şi să prelungesc invitaţia, propunându-le să-şi petreacă noaptea de dinaintea înmormântării la ei acasă. Am înţeles că tu vei sta la demisol. Dacă nu intenţionezi să participi, te rog să o suni pe doamna Corcoran şi să o anunţi.

Aştept cu nerăbdare să te văd la înmormântare, dacă nu cumva, aşa cum sper eu, înainte.

Scrisoarea nu era semnată, dar se încheia cu un citat în greacă din *Iliada.* Citatul era din cartea a unsprezecea, în care Odiseu, izolat de prieteni, se află singur pe teritoriul inamicului:

Fii puternic, îmi spune inima, eu sunt soldat

Şi am văzut privelişti şi mai terifiante ca asta...

Am mers în Connecticut cu Francis. Deşi m-am aşteptat ca gemenii să vină şi ei cu noi, au plecat cu o zi înainte împreună cu Cloke, care, spre surprinderea tuturor, primise o invitaţie personală din partea doamnei Corcoran. Noi am crezut că nu va fi invitat deloc. După ce Sciola şi Davenport îl prinseseră când încercase să părăsească oraşul, doamna Corcoran a refuzat să mai stea de vorbă cu el. („O face numai ca să salveze onoarea familiei", a spus Francis.) Oricum, ideea era că el primise o invitaţie personală şi, după spusele lui Henry, prietenii lui Cloke - Rooney Wynne şi Bram Guernsey - fuseseră de asemenea invitaţi.

De fapt, familia Corcoran a invitat destul de multă lume din Hampden - amici din cămin şi alţi oameni, pe care nici nu ştiam că Bunny îi cunoaşte. O fată pe nume Sophie Dearbold, pe care o ştiam vag de la cursurile de franceză, trebuia să vină cu Francis şi cu mine.

— Cum a cunoscut-o Bunny? l-am întrebat pe Francis în drum spre căminul ei.

— Nu cred că o cunoştea - oricum, nu foarte bine. A fost îndrăgostit de ea în primul an de colegiu. Sunt convins că Marion nu e foarte încântată că vine şi Sophie.

Deşi mi-a fost teamă că mersul cu maşina până în Connecticut o să fie stânjenitor, în realitate mi-a făcut plăcere să fiu în preajma unei persoane necunoscute. Aproape că a fost distractiv: ascultam radioul şi Sophie (ochi căprui, voce joasă) stătea aplecată peste scaunul din faţă şi vorbea cu noi, iar

Francis era într-o stare de spirit în care nu îl mai văzusem de foarte multă vreme.

— Semeni cu Audrey Hepburn, i-a spus el fetei. Ştii asta?

Sophie ne-a dat bomboane Kools şi gume de mestecat cu scorţişoară şi ne-a spus o mulţime de poveşti haioase. Am râs şi m-am uitat pe geam, rugându-mă să nu găsim drumul bun. Nu mai fusesem în viaţa mea în Connecticut. Şi nici la o înmormântare nu mai fusesem niciodată.

Shady Brook se afla pe un drum îngust, care răsărea brusc din autostradă şi şerpuia pe serpentine kilometri întregi, trecând peste poduri şi pe lângă ferme, păşuni pentru cai şi câmpuri întinse. După un timp, pajiştile au lăsat locul unui teren de golf. CLUBUL DISTRICTULUI SHADY BROOK scria pe semnul de lemn ars care se balansa în faţa clădirii clubului, o construcţie în stil Tudor. Casele începeau imediat după acest teren şi erau masive, impunătoare, cu distanţe mari între ele, iar fiecare se întindea pe şase sau şapte acri de pământ.

Locul parcă era un labirint. Francis se tot uita după numerele de pe cutiile de scrisori, mergând înainte, greşind direcţia, întorcându-se iar înapoi, înjurând şi ambalând motorul. Casele nu erau numerotate într-o ordine logică şi nici nu existau semne indicatoare care să te ajute să te orientezi, aşa că, după ce ne-am chinuit cam jumătate de oră, eu am început să sper că nu o să găsim niciodată drumul şi că putem să ne întoarcem la fel de voioşi înapoi, spre Hampden.

Dar, normal, am găsit locul: undeva la capătul oraşului. Era o casă oarecum modernă din punct de vedere arhitectural, cu bârne de cedru decolorat, cu etaje separate şi terase asimetrice, izbitor de pustii. Curtea era pavată cu zgură neagră şi nu se prea vedea multă verdeaţă, cu excepţia

unor copăcei de gingko puşi în nişte jardiniere mari, postmoderne, plasate la distanţe neobişnuite, chiar dramatice.

— Uau! a exclamat Sophie, o adevărată fată de la Hampden, care omagiază tot ceea ce înseamnă nou.

M-am uitat întrebător la Francis, dar el a dat din umeri.

— Mamei lui îi place arhitectura modernă, a spus el.

Nu îl mai văzusem niciodată pe cel care ne-a deschis uşa, însă cu un sentiment straniu, ca-ntr-un vis, l-am recunoscut imediat. Avea o faţă mare şi roşcovană, maxilare puternice şi capul năpădit de un păr alb. Preţ de o clipă a stat şi s-a uitat la noi cu gura lui mică deschisă, a uimire, într-un „o“ rotunjit. Apoi, sprinten ca un băieţandru, a făcut un pas înainte şi i-a scuturat cu putere mâna lui Francis.

— Măi, măi! a spus el. Măi, măi, măi.

Avea o voce nazală şi gureşă, ca a lui Bunny.

— Măi să fie! Ăsta-i chiar Morcoveaţă! a continuat el. Ce mai faci, băiete?

— Destul de bine, a răspuns Francis, puţin surprins de căldura şi convingerea cu care vorbise omul, subliniată şi de puternica strângere de mână.

Domnul Corcoran şi-a trecut braţul lui greu pe după gâtul lui Francis şi l-a tras lângă el.

— Ăsta e băiatul meu, ne-a spus el mie şi Sophiei, întinzându-se să îl ciufulească pe Francis pe păr. Toţi fraţii mei au fost roşcaţi, iar printre băieţii mei nu s-a strecurat nici măcar unul. Nu pot să înţeleg

de ce. Tu cine eşti, drăguţo? a întrebat-o el apoi pe Sophie, lăsându-l liber pe Francis şi întinzându-i mâna fetei.

— Bună ziua. Eu sunt Sophie Dearbold.

— Eşti frumuşică foc. Nu-i aşa, băieţi? Semeni cu mătuşa ta Jean, scumpo.

— Poftim? a întrebat după o clipă Sophie, dezorientată.

— Cu *mătuşa* ta. Cu sora tatălui tău, iubito. Cu frumoasa Jean Lickfold, cea care a câştigat anul trecut campionatul de golf feminin de la club.

— Nu, domnule, e Dearbold!

— Dearfold. Ce ciudat! Nu ştiu nici un Dearfold pe-aici. Ştiam un tip pe care îl chema Breedlow,, dar asta cred că se întâmpla acum vreo douăzeci de ani. Învârtea afaceri. Se spune că a delapidat cinci milioane de dolari de la partenerul său.

— Eu nu sunt de pe-aici.

Domnul Corcoran a înălţat dintr-o sprânceană, într-un stil ce amintea de Bunny.

— Nu? Nu eşti din Shady Brook? a întrebat, de parcă îi venea greu să creadă.

— Nu.

— Atunci de unde eşti, scumpo? Din Greenwich?

— Din Detroit.

— Fii binecuvântată atunci că ai bătut atâta drum.

Sophie, zâmbind, a dat din cap şi a început să-i explice, iar atunci domnul Corcoran, fără nici o avertizare prealabilă, a cuprins-o brusc în braţe şi a izbucnit în plâns.

Noi am încremenit de frică. Privirea lui Sophie, care se uita peste umărul lui, era uluită şi înspăimântată, de parcă ar fi fost înjunghiată cu un cuţit.

— O, dragă! a ţipat el, cu faţa scufundată în gâtul fetei. Cum o să ne descurcăm, cum o să trăim noi toţi fără el?

— Haideţi, domnule Corcoran, a spus Francis, trăgându-l de mânecă.

— Noi toţi l-am iubit mult, scumpo, a spus domnul Corcoran. Nu-i aşa ? Şi el te-a iubit pe tine. Ar fi vrut să ştii asta! Ştii asta, nu-i aşa, dragă?

— Domnule Corcoran! a spus Francis, apucându-l de umeri şi scuturându-l. *Domnule Corcoran!*

El s-a întors şi, pierzându-şi echilibrul, s-a sprijinit pe Francis, gemând în continuare.

Am alergat în spatele lui şi am reuşit să îi pun o mână pe după gâtul meu. Genunchii îi tremurau şi nu se mai putea ţine pe picioare. Aproape că m-a trântit pe jos, însă, împreună cu Francis, am reuşit cumva să îl susţinem şi să îl ducem în casă. După ce am traversat tot holul, l-am aşezat pe un scaun, în spatele nostru o auzeam pe Sophie murmurând „Oh, ce rahat! *Rahat!"*

Domnul Corcoran încă plângea. Faţa i se învineţise. Când m-am aplecat să îi lărgesc gulerul de la cămaşă, m-a apucat de încheietură.

— S-a dus, se jelea el, uitându-se fix în ochii mei. *Copilul meu!*

Privirea aceea a lui, neajutorată şi sălbatică, m-a lovit ca un trăsnet. Brusc, pentru prima dată am fost izbit pe deplin de adevărul amar şi irevocabil al răului pe care îl făcuserăm. M-am simţit ca şi cum aş fi intrat într-un zid în plină viteză. I-am dat drumul gulerului bărbatului, simţindu-mă complet neajutorat. Voiam să mor.

— Dumnezeule! am murmurat eu. Doamne, ajută-mă! îmi pare rău!

Am simţit un şut în gleznă. Era Francis. Avea faţa albă ca varul.

O rază de lumină m-a izbit în faţă. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am închis ochii. Vedeam o lumină roşie, fosforescentă, care mă tot bătea în ochi, ca o măciucă, în ritmul suspinelor domnului Corcoran. Apoi, deodată, suspinele s-au oprit brusc. Totul era liniştit. Am deschis ochii. Domnul Corcoran încă avea lacrimi pe obraji, însă îşi mai revenise şi se uita cu atenţie la un căţeluş care se juca la picioarele sale.

— *Jennie!* a spus el sever. Fată *rea*! Nu te-a dat mama afară? Ei?

Scoţând un sunet ca de copil, s-a aplecat, a apucat căţeluşa, care dădea furioasă din picioare în aer, şi a scos-o din cameră.

— Acum pleacă! Joacă-te! l-am auzit spunându-i nonşalant.

Undeva s-a deschis o uşă. Intr-o clipă domnul Corcoran s-a întors în încăpere. Calm şi radios, părea acum un tată scos dintr-o reclamă.

— Vreţi o bere, copii? ne-a întrebat el.

Toţi eram uluiţi. Nimeni nu i-a răspuns nimic. Eu stăteam şi mă uitam la el tremurând, cu chipul cenuşiu.

— Haideţi, copii, ne-a spus el, făcându-ne cu ochiul. Nu vrea nimeni?

Într-un final Francis şi-a dres vocea şi a spus:

— Cred că eu vreau totuşi una.

A urmat o pauză.

— Şi eu vreau una, a spus Sophie.

— Deci trei? a spus domnul Corcoran, uitându-se bucuros la mine şi ridicând trei degete.

Am dat din gură, însă nu am putut rosti nici un cuvânt.

Şi-a lăsat capul pe o parte şi s-a uitat la mine cu un singur ochi.

— Nu cred că noi ne-am cunoscut, nu-i aşa?

Am dat din cap că nu.

— Macdonald Corcoran, a spus el, aplecându-se în faţă şi întinzându-mi mâna. Spune-mi Mack.

Am murmurat propriul meu nume.

— Cum ai spus? a întrebat el, ducându-şi mâna la ureche ca să audă mai bine.

L-am mai spus o dată, de data asta mai tare.

— Ah, tu eşti tipul din California! Unde ţi-e bronzul? a râs el zgomotos la gluma pe care o făcuse şi s-a dus să aducă berile.

Eu m-am trântit pe un scaun, epuizat. Aproape că mi-era rău. Ne aflam într-o încăpere din acelea pe care le găseşti de obicei în revista *Architectural Digest,* spaţioasă şi aerisită, cu luminatoare mari, cu un şemineu din marmură, scaune învelite în piele albă şi măsuţe de cafea în formă de rinichi - moderne, scumpe, italieneşti. Cum mergeai pe lângă peretele negru, dădeai peste o vitrină de sticlă plină cu trofee, medalii, servicii de cafea pentru doi, funde, amintiri de pe la competiţii sportive şi şcolare, iar imediat lângă ea, într-o vecinătate rău prevestitoare, se vedeau câteva coroane funerare care, în combinaţie cu trofeele, îi dădeau acelui colţ de încăpere un aer de Kentucky Derby.

— Asta e un colţ foarte atrăgător, a spus Sophie.

Vocea ei a reverberat pe suprafeţele ascuţite din jur şi pe podeaua lustruită.

— Mulţumesc, dragă, a spus domnul Corcoran din bucătărie. Noi am apărut în *House Beautiful* anul trecut şi în pagina cu interioare din *Times* acum doi

ani. Nu e chiar stilul meu, însă Kathy e decoratoarea în familia noastră.

Cineva a sunat la uşă. Ne-am uitat unii la alţii. Apoi a sunat din nou, de două ori, iar doamna Corcoran a venit din cealaltă parte a casei, a trecut pe lângă noi fără să ne privească sau să ne spună ceva şi s-a dus să deschidă.

— Henry, a spus ea. Invitaţii tăi au sosit.

Apoi a deschis uşa din faţă.

— Bună, i-a spus ea băiatului de la livrări la domiciliu, care stătea afară. Tu care eşti? Cel de la florăria Sunset?

— Da, doamnă. Vă rog să semnaţi.

— Stai o secundă. V-am sunat mai devreme. Vreau să ştiu de ce aţi adus toate aceste *coroane* aici azi-dimineaţă, când eu eram plecată?

— Nu eu le-am adus. Eu abia acum mi-am început tura.

— Eşti de la florăria Sunset, da ?

— Da, doamnă.

Mie mi s-a făcut milă de el. Era un amărât de băieţandru la pubertate, căruia i se vedeau urmele de Clearasil pe faţă.

— Am solicitat în mod *special* ca doar aranjamentele florale şi plantele de interior să fie aduse aici. Coroanele trebuia duse la capelă.

— Îmi cer scuze, doamnă. Dacă vreţi, puteţi să îl sunaţi pe manager...

Cred că nu înţelegi. Nu vreau coroanele astea în casa mea. Vreau să le strângi, să le încarci în duba cu care ai venit şi să le duci la capelă. Şi să nu încerci să mă păcăleşti, a spus ea în timp ce băiatul s-a apucat să ridice o coroană cu garoafe roşii şi galbene. Doar să îmi spui de la cine sunt. Băiatul s-a uitat pe foaia de livrare.

— „Condoleanţe de la domnul şi doamna Robert Bartle."

— Aha! a spus domnul Corcoran, care se întorsese cu berile şi le ţinea în mână, destul de stângaci, în loc să fi luat o tavă. Sunt de la Betty şi Bob?

Doamna Corcoran nu l-a băgat în seamă.

— Cred că ferigile alea din glastre poţi să le aduci aici, i-a spus ea băiatului de la florărie, uitându-se cu ură la vazele învelite în celofan.

După ce băiatul a plecat, doamna Corcoran a început să inspecteze ferigile, ridicând celofanul ca să vadă dacă nu cumva sunt uscate şi făcând însemnări cu un pix argintiu pe spatele plicurilor. Soţului ei i-a spus :

— Ai văzut ce coroană ne-a trimis familia Bartle ?

— Au făcut un gest frumos.

— Da, dar eu nu cred că angajaţii ar trebui să facă gesturi de genul ăsta. Oare Bob vrea să îţi ceară o mărire de salariu? întrebă doamna Corcoran.

— Nu, iubito.

— Nu-mi vine să cred ce se întâmplă cu plantele astea, a spus ea, băgându-şi un deget în pământ. Violeta asta africană este aproape moartă. Louise s-a simţi îngrozitor dacă ar şti.

— Gestul contează.

— Da, ştiu, însă dacă e să învăţ ceva din asta, atunci un lucru e clar: să nu mai comand niciodată flori de la Sunset. Florăria Tinei - Flowerland - e mult mai bună. Francis, a reluat apoi ea pe acelaşi ton plictisit şi fără să-şi ridice privirea. Nu ai mai fost să ne vezi de la Paştele trecut.

Francis a luat o gură de bere.

— Eu sunt bine. Cum vă merge dumneavoastră?

Doamna Corcoran a oftat şi a dat din cap nemulţumită.

— A fost îngrozitor de greu. Cu toţii încercăm să facem fiecare lucru în parte, încetul cu încetul. Nu mi-am dat seama până acum cât de greu este pentru un părinte *să uite...* Henry, tu eşti? a mai spus ea când a auzit paşi înfundaţi pe palier.

O pauză.

— Nu, mamă, eu sunt.

— Du-te şi caută-l, Pat, şi spune-i să coboare.

Apoi doamna Corcoran s-a întors din nou spre Francis.

— Am primit în dimineaţa asta un minunat buchet de lăcrămioare parfumate de la mama ta. Ea cum se mai simte?

— E bine. Acum e în oraş. A fost foarte afectată când a auzit de moartea lui Bunny, a adăugat el cu greutate. (Francis mi-a povestit că mama lui a făcut o criză la telefon şi că după aceea a trebuit să ia o pastilă.)

— E o persoană atât de încântătoare, a spus doamna Corcoran cu drag. Am fost atât de necăjită când am auzit că s-a internat la clinica Betty Ford.

— N-a stat acolo decât vreo două zile, a spus Francis.

Doamna Corcoran s-a uitat mirată la el.

— Da? S-a făcut bine atât de repede? Am auzit de la multă lume că locul acela este într-adevăr bun.

Francis şi-a dres vocea.

— Ea s-a dus acolo în primul rând ca să se odihnească. O mulţime de oameni fac lucrul ăsta, ştiaţi?

Doamna Corcoran a părut surprinsă.

— Sper că nu te deranjează să vorbeşti despre asta! Nu cred că ar trebui să te deranjeze. Cred că este un lucru admirabil din partea mamei tale să accepte că are nevoie de ajutor. Cu mult timp în

urmă nimeni nu ar fi recunoscut că ar avea astfel de probleme. Când eram eu tânără...

— Că tot vorbeam de lup... bubui vocea domnului Corcoran.

Henry, într-un costum de culoare închisă, cobora pe scări cu paşi măsuraţi şi rigizi.

Francis s-a ridicat în picioare. Şi eu la fel. Henry ne-a ignorat.

— Vino aici, băiete, l-a invitat domnul Corcoran. Ia-ţi şi tu ceva de băut.

— Nu, mulţumesc, a răspuns Henry.

Privind mai de aproape, am observat că Henry era îngrozitor de palid. Avea o mină serioasă, iar fruntea îi era plină de sudoare.

— Ce-aţi făcut voi, băieţii, toată după-amiaza ? a întrebat domnul Corcoran, cu gura plină de gheaţă.

Henry s-a uitat la el.

— Poftim? a reluat vesel domnul Corcoran. V-aţi uitat la reviste cu femei? V-aţi construit o staţie radio?

Henry şi-a trecut mâna peste frunte şi am văzut că-i tremură uşor.

— Am citit, a răspuns el.

— *Ai citit ?!* a repetat domnul Corcoran, ca şi cum nu ar mai fi auzit niciodată una ca asta.

— Da, domnule. Ce anume? Vreo carte bună?

— *Upanişadele.*

— Păi, eşti deştept, nu glumă! Ştii, am o mulţime de cărţi în subsol. Dacă vrei, poţi să te duci să te uiţi. Am şi câteva mai vechi cu Perry Mason. Sunt bunicele. Sunt la fel ca serialul TV, doar că relaţia lui Perry cu Della devine mai sexi, iar el înjură mai mult.

Doamna Corcoran şi-a dres vocea.

— Henry, a spus ea blajină, întinzându-se după paharul ei cu băutură, cred că *tinerii* ar vrea să vadă unde or să stea. Poate au şi nişte bagaje în maşină.

— Bine.

— Verifică baia de jos să vezi dacă sunt destule prosoape. Dacă nu, ia câteva din dulapul cu lenjerie de pe hol.

Henry a dat din cap aprobator, însă până să răspundă, domnul Corcoran a şi apărut în spatele lui.

— Băiatul asta, a spus el, dându-i una peste spate (am auzit cum i-a trosnit gâtul lui Henry şi l-am văzut cum şi-a muşcat buza de jos), de-ăştia ca el nu-s decât *unul la un milion*! E un adevărat prinţ! Nu-i aşa, Kathy ?

— Ne-a fost într-adevăr de ajutor, a spus rece doamna Corcoran.

— Cred şi eu. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără el săptămâna asta. Voi, copii, a spus domnul Corcoran, ţinând mâna pe umărul lui Henry, să vă rugaţi să aveţi prieteni ca el. Sunt rari. Pe cuvânt. N-o să uit niciodată: era prima noapte a lui Bunny la Hampden şi m-a sunat. „Tată”, mi-a spus el, „trebuie să vii să îl vezi pe nebunul cu care m-au pus în cameră”. „Nu te repezi, fiule! Dă-i o şansă", i-am zis eu atunci. Şi până să mai zicem ceva, nu mai auzeam decât de Henry ăsta în sus şi Henry în jos, apoi şi-a schimbat specializarea, oricare va fi fost, şi a optat pentru greacă. Au plecat în Italia fericiţi.

Domnului Corcoran îi curgeau lacrimi din ochi.

— Asta demonstrează, a continuat el, zgâlţâindu-l pe Henry de umeri, că nu trebuie să judeci niciodată o carte după coperte. Poate că Henry pare să aibă un băţ în fund, însă nu am văzut în

viaţa mea un flăcău mai de treabă. Păi, ultima oară când am vorbit cu Bunster la telefon, mi-a spus cât de încântat e că va pleca împreună cu el în Franţa în vacanţa de vară...

— Linişteşte-te, Mack, i-a spus doamna Corcoran, însă era deja prea târziu.

Bărbatul începuse să plângă din nou.

Nu a fost la fel de rău ca data trecută, însă tot a fost rău. L-a luat pe Henry în braţe şi a început să plângă şi mai tare, în timp ce Henry stătea acolo şi aştepta, cu un calm stoic şi neputincios, să îşi revină.

Toată lumea se simţea stânjenită. Doamna Corcoran a început să se ocupe de plantele de interior, iar eu, cu urechile arzând, stăteam şi mă uitam în jos, când deodată s-a trântit o uşă şi au apărut doi ţipi. Mi-am dat seama imediat cine erau. Erau luminaţi din spate, aşa că nu puteam să îi văd foarte bine, însă vorbeau şi râdeau şi, Doamne!, ce spaimă am tras când am auzit printre râsetele lor ecoul râsului lui Bunny - aspru, batjocoritor, vibrant.

Nu au băgat în seamă lacrimile tatălui lor şi s-au dus direct la el.

— Bună, tati, a spus cel mai în vârstă.

Avea vreo treizeci de ani, părul cârlionţat, iar la faţă semăna foarte mult cu Bunny. Pe coapsă i se căţărase un copil cu o şapcă pe care scria Red Sox.

Celălalt frate - pistruiat, mai slab, cu un bronz mult prea puternic şi cu nişte cearcăne adânci sub ochii lui albaştri - a luat copilul în braţe.

— Hai să îl vedem pe bunicul.

Brusc, domnul Corcoran s-a oprit din plâns. A ridicat copilul în aer şi s-a uitat la el cu

adoraţie.

— Campionule! a spus el tare. Te-ai dus la plimbare cu tăticu' şi cu unchiul Brady?

— Am mers la McDonald's, a spus Brady. I-am luat un Happy Meal.

Domnului Corcoran i-a căzut faţa.

— L-ai mâncat pe tot? l-a întrebat el pe copilaş. Ai mâncat tot Happy Meal-ul?

— Spune da, a gângurit tatăl copilului. Da, bunchiule.

— Asta-i o minciună, Ted, a spus Brady râzând. Nu a mâncat nici un pic.

— Dar are o surpriză în cutie, aşa-i? Aşa-i?

— Ia să vedem, a spus domnul Corcoran, jucându-se cu degetele bebeluşului.

— Henry, a spus doamna Corcoran, poate o ajuţi pe domnişoara cu bagajele şi îi arăţi unde o să stea. Brady, poţi să îi conduci pe băieţi jos?

Domnul Corcoran a luat jucăria-surpriză de la Happy Meal - un avion de plastic - de la bebeluş, agitându-l prin aer în toate direcţiile.

— Uite, a spus el pe un ton de uimire calmă.

— Fiind vorba de o singură noapte, zise doamna Corcoran, sunt sigură că nu se supără nimeni dacă staţi împreună.

În timp ce noi plecam cu Brady, domnul Corcoran lăsă copilul pe covor şi se învârti pe lângă el, gâdilindu-l. Ţipetele şi chicotelile de spaimă şi de plăcere ale bebeluşului se auzeau până jos.

Urma să stăm la subsol. De-a lungul peretelui negru, lângă masa de ping-pong şi cea de

biliard, fuseseră instalate câteva corturi de armată, iar în colţ era un munte de saci de dormit.

— E îngrozitor, a spus Francis de îndată ce am rămas singuri.

— E doar pentru o noapte.

— Eu nu pot să dorm într-o cameră cu multă lume. Nu o să închid un ochi.

M-am aşezat pe un cort. Aerul din cameră era îmbâcsit, iar lumina de la lampa ce atârna deasupra mesei de biliard era verzuie şi obositoare.

— Pe deasupra, mai e şi praf, a spus Francis. Cred că ar trebui să mergem şi să ne cazăm la un hotel.

Strănuta zgomotos, se plângea de praf şi între timp se întindea să găsească o scrumieră, dar în ceea ce mă privea, în camera aia puteau să fie şi nişte şobolani morţi, că tot nu-mi păsa. Eu doar mă întrebam cum, în numele Cerului şi al Domnului milostiv, aveam să fac faţă în orele care urmau să vină. Eram acolo doar de douăzeci de minute şi deja îmi venea să mă împuşc.

Francis încă se plângea, iar eu continuam să mă cufund în disperare, când Camilla a coborât la noi. Purta nişte cercei lungi, o pereche de pantofi de lac şi un taior mulat, bine croit, din catifea neagră.

— Bună, a spus Francis, întinzându-i o ţigară. Hai să ne cazăm la Ramada Inn.

În timp ce ea-şi ducea ţigara la gură, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise zilele astea.

— La voi nu e aşa de nasol. Noaptea trecută *eu* a trebuit să dorm cu *Marion.*

— În aceeaşi cameră?

În acelaşi *pat*! Ochii lui Francis s-a mărit de admiraţie şi oroare.

— Pe cuvânt? Of, of, e îngrozitor! a spus el repede.

— Charles e acum sus, cu ea. E plină de draci, fiindcă a invitat-o cineva pe amărâta aia cu care aţi venit voi.

— Henry unde e ?

— Nu l-aţi văzut încă ?

— L-am văzut, dar nu am *vorbit* cu el.

Camilla a făcut o pauză ca să scoată un nor de fum.

— Cum vi s-a părut?

— L-am văzut arătând şi mai bine. De ce?

— Pentru că e bolnav. Are criza aia cu dureri de cap.

— Una *nasoală* ?

— El aşa zice.

Francis s-a uitat la ea neîncrezător.

— Atunci de ce nu zace şi tot aleargă de colo până colo?

— Nu ştiu. S-a burduşit cu pilule. De câteva zile încoace ia o mulţime de medicamente.

— Acum unde e? Nu e în pat, nu?

— Nu ştiu. Doamna Corcoran l-a trimis la Cumberland Farms să îi ia copilului ăla blestemat nişte lapte.

— Poate să *conducă* ?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

— Francis, am spus eu, ai grijă la ţigară.

Francis a sărit ca ars, a încercat să prindă în grabă ţigara şi s-a ars. Şi-o lăsase pe marginea mesei de biliard, iar partea incandescentă o arsese până la lemn, unde acum se vedea o arsură care se întindea tot mai mult pe suprafaţa lăcuită.

— Băieţi! ne-a strigat de sus doamna Corcoran. Băieţi! Vă supăraţi dacă vin până jos să văd dacă merge termostatul?

— Repede, a şoptit Camilla, stingându-şi ţigara. Nu avem voie să fumăm aici.

— Cine e acolo? a întrebat tăios doamna Corcoran. Arde ceva?

— Nu, doamnă, a răspuns Francis, ştergând locul în care arsese lemnul şi încercând să ascundă mucul de ţigară în timp ce ea cobora pe scări.

A fost cea mai înfiorătoare noapte din viaţa mea. Casa se umplea cu oameni, iar orele treceau îngrozitor de greu. Era plin de vecini, copii care plângeau, vase acoperite, alei blocate, telefoane care sunau, lumini puternice, chipuri necunoscute, conversaţii fără sens. Un suedez cu un chip aspru şi cam porcin m-a prins într-un colţ ore în şir, povestindu-mi despre turneele cu o formaţie de muzică şi afacerile din Chicago, Nashville şi Kansas City, până ce în cele din urmă m-am scuzat şi m-am închis într-o baie de la etaj, neţinând cont de bătăile în uşă şi rugăminţile aprinse ale unui copilaş necunoscut, care bocea şi mă ruga din tot sufletul să îl las să intre.

Cina s-a servit la ora şapte. A fost un amestec nu prea apetisant cu delicatese aduse la comandă - salată *orzo,* raţă cu Campari, tarte miniaturale de *foie gras* - şi nişte mâncăruri pe care le preparaseră vecinii - caserole cu ton, răcituri în boluri de plastic şi un desert îngrozitor, numit „checul nebun", pe care nici nu mă încumet să îl descriu. Toată lumea alerga de colo până colo cu farfurii de carton. Afară era întuneric şi ploua. Hugh Corcoran, în cămaşă, se plimba printre oameni cu o sticlă ca să umple iar paharele

musafirilor, croindu-şi drum cu coatele prin mulţimea întunecată şi murmurândă. A trecut pe lângă mine fără să mă privească. Dintre toţi fraţii, el semăna cel mai bine cu Bunny (moartea lui Bunny începuse să devină un fel de act creaţionist îngrozitor, tot mai mulţi Bunny răsărind de oriunde mă uitam, de pretutindeni, până şi din lemnăria casei) şi era oribil să mă uit în viitor şi să văd cum ar fi arătat Bunny la treizeci şi cinci de ani. Iar dacă mă uitam la tatăl său, îl vedeam pe Bunny la şaizeci de ani. Eu îl ştiam pe fratele ăsta al lui, el însă nu mă ştia pe mine. Simţeam o dorinţă incredibil de puternică să-l prind de braţ, să-i spun ceva, însă nu ştiam ce anume. Voiam doar să îi revăd expresia feţei când era surprins, acea privire galeşă, naivă, înceţoşată.

Eu am fost cel care le-a omorât cu un topor pe bătrâna cămătăreasă şi pe sora ei, Lizaveta, şi apoi le-am jefuit.

Râsete, vertij. Necunoscuţii tot apăreau în jurul meu şi vorbeau cu mine. Am reuşit să scap de unul dintre verişorii mai tineri ai lui Bunny - care în clipa când a auzit că sunt din California, a şi început să îmi pună o mulţime de întrebări complicate legate de surfing - şi, înotând prin mulţimea plutitoare, am dat de Henry. Stătea de unul singur în faţa unor uşi de sticlă, cu spatele la încăpere, şi fuma o ţigară.

Am stat şi eu lângă el. Nu s-a uitat la mine şi nici nu mi-a vorbit. Uşile dădeau înspre o terasă pustie, iluminată de jos, din podea, cu zgură neagră pe jos, cu mălini plantaţi în nişte urne de ciment şi cu o statuie prăbuşită şi spartă artistic în bucăţi albe. Ploaia izbea oblic în luminile poziţionate special ca să arunce nişte umbre lungi, tragice. Efectul era incredibil, postnuclear şi în acelaşi timp antic, amintind de o grădină din Pompei acoperită de lavă.

— Asta e cea mai urâtă grădină pe care am văzut-o vreodată, am spus eu.

— Da, mi-a răspuns Henry.

Era foarte palid.

— Numai gunoi şi cenuşă, a adăugat apoi el.

Lumea râdea şi vorbea în spatele nostru. Prin ferestrele spălate de ploaie, luminile marcau un model de picături mici, care păreau că i se preling lui Henry pe chip.

— Poate că ar fi mai bine să stai întins, i-am spus eu după un timp.

Şi-a muşcat buza. Scrumul de la ţigara lui avea aproape doi centimetri.

— Nu mai am medicamente, mi-a spus el.

M-am uitat la profilul său.

— Poţi să rezişti fără?

— Cred că va trebui să mă descurc, a răspuns el, fără să se mişte.

Camilla a încuiat uşa de la baie în spatele nostru, iar noi doi, îngenunchind, am început să scotocim prin dulapuri, printre sticluţele cu medicamente amestecate haotic.

— Pentru tensiune, a citit ea.

— Nu.

— Pentru astm.

S-a auzit o bătaie în uşă.

— E cineva înăuntru! am urlat eu.

Camilla avea capul complet băgat într-un dulap - ajunsese la ţevile de apă -, astfel încât îi ieşea afară numai funduleţul. Auzeam clinchetul flacoanelor cu medicamente.

— Pentru urechea internă, a spus ea destul de bosumflată. Câte o pastilă, de două ori pe zi.

— Ia să vedem.

Mi-a înmânat nişte antibiotice vechi de cel puţin zece ani.

— Astea nu merg, am spus eu, apropiindu-mă de ea. Nu vezi ceva mai nou pe-acolo? Ceva de la vreun dentist?

— Nu.

— Ceva pe care să scrie că poate provoca ameţeli? Că nu poţi să conduci sau să foloseşti maşinării?

Cineva a bătut din nou în uşă şi a răsucit şi clanţa. Am ciocănit şi eu, apoi am dat drumul la robinete la maximum.

Nu am găsit nimic util. Dacă Henry s-ar fi intoxicat sau otrăvit, dacă ar fi avut febră, reumatism, conjunctivită, am fi avut noroc, însă singurul medicament împotriva durerilor pe care îl aveau era Excedrin. În disperare de cauză, am luat un pumn din astea şi am mai luat şi două capsule dintr-o sticlă pe care scria că sunt pentru ameţeli, dar eu aveam o bănuială că sunt antihistaminice.

Credeam că musafirul nostru misterios plecase, însă când am ieşit, am dat peste Cloke. S-a uitat dispreţuitor la mine, apoi s-a holbat lung la Camilla, care avea părul răvăşit şi fusta şifonată când a ieşit după mine.

Chiar dacă a fost surprinsă să îl vadă, nu a arătat-o.

— Bună, i-a zis, aplecându-se să se şteargă de praf pe genunchi.

— Bună, a răspuns el, uitându-se stânjenit în altă parte.

Ştiam cu toţii că tipul, Cloke, avea o slăbiciune pentru ea, dar chiar dacă nu ar fi avut,

Camilla nu era genul de fată de la care te aşteptai să îşi facă de cap cu un tip într-o baie încuiată.

Ea a trecut pe lângă el şi s-a dus jos. Am vrut să cobor şi eu, însă Cloke a tuşit cu subînţeles, iar eu m-am întors.

S-a rezemat de perete şi s-a uitat la mine de parcă m-ar fi cunoscut din ziua în care m-am născut.

— Deci, a spus el.

Îşi pusese pe el o cămaşă necălcată, care-i ieşea din pantaloni, şi, deşi avea ochii roşii, nu puteam să îmi dau seama dacă e drogat sau doar obosit.

— Cum mai merge treaba? a continuat.

Am făcut o pauză. Camilla era deja jos, nu putea să ne mai audă.

— Bine, am spus eu.

— Care e povestea?

— Poftim ?

— Ar fi bine să nu vă prindă Kathy făcând prostii pe la ea prin baie. Altfel vă trimite direct la autobuz.

Avea un ton neutru. Cu toate astea, mi-am adus aminte de întâmplarea cu prietenul Monei de acum o săptămână. Cloke însă nu reprezenta un pericol real - oricum, nu unul serios - şi, pe lângă asta, mai avea şi o mulţime de probleme.

— Ştii ce ? Ai înţeles greşit. Nu îmi pasă. Eu atâta îţi spun.

— Păi şi *eu* îţi spun *ţie*! Mă crezi, bine! Nu - la fel.

Cloke şi-a băgat plictisit mâinile în buzunare şi a scos un pachet de Marlboro atât de mototolit, încât nu era cu putinţă să mai aibă în el vreo ţigară întreagă. A spus:

— M-am gândit eu că are pe cineva.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

A ridicat din umeri.

— Nu e treaba mea, a continuat, scoţând o ţigară îndoită şi făcând ghemotoc pachetul gol. Pe mine mă înnebuneau ăia la şcoală. Aşa că am venit aici. Stăteam pe canapea. Am auzit-o vorbind la telefon.

— Şi ce spuneai?

— Ah, nimic! însă, având în vedere că era ora două sau trei dimineaţa şi că ea stătea şi şoptea la telefon... te cam pune pe gânduri.

A zâmbit.

— Cred că ea avea impresia că eram complet dus, însă eu nu am dormit deloc... Deci, a spus el când a văzut că eu nu răspund, văd că nu ştii nimic de asta.

— Nu ştiu.

— Sigur...

— Pe cuvânt că nu ştiu!

— Păi, atunci ce făceaţi voi aici?

Am stat şi m-am uitat la el un timp, apoi am scos din buzunar un pumn de medicamente şi i le-am arătat.

S-a aplecat în faţă, le-a examinat încruntat, apoi ochii săi înceţoşaţi s-au limpezit, devenind inteligenţi şi vioi. A luat o pilulă şi a ţinut-o în lumină ca să o examineze.

— Ştii ce e? a întrebat el.

— Sudafed, i-am zis. Nu te chinui; aici nu găseşti nimic.

S-a înecat.

— Ştii de ce ? mi-a spus el, uitându-se pentru prima dată la mine cu prietenie. Pentru că nu ai căutat unde trebuie.

— Poftim ?

S-a uitat cu grijă în spate.

— Jos în hol, în dormitorul mare. Dacă m-ai fi întrebat dinainte, ţi-aş fi zis.

Am rămas uimit.

— De unde ştii ?

Cloke a pus pastila la loc şi s-a uitat spre mine pe sub sprâncene.

— Eu practic am crescut în casa asta. Kathy ia vreo şaişpe pilule diferite deodată.

M-am uitat în spate, la uşa închisă a dormitorului mare.

— Nu, a spus el. Nu acum.

— De ce nu?

— Bunica lui Bunny. Trebuie să se întindă după ce mănâncă. O să mergem mai târziu.

Jos lucrurile se mai clarificaseră, însă nu destul. N-o vedeam totuşi nicăieri pe Camilla. Charles, beat şi plictisit, întors cu spatele într-un colţ, îşi ţinea un pahar la tâmplă, iar puţin mai încolo era Marion, care sporovăia fără oprire, cu părul dat pe spate ca într-una din frezele alea teribile de studenţi boboci din catalogul Talbots. Nu am apucat să vorbesc cu Charles, pentru că Marion a stat în permanenţă pe capul lui de când a venit. Nu ştiu de ce s-a lipit aşa de el. Un lucru era sigur: nu vorbea cu Cloke, toţi fraţii lui Bunny erau fie însuraţi, fie logodiţi, iar dintre cei rămaşi şi de vârsta ei - adică verişorii lui Bunny, Henry, eu, Bram Guernsey şi Rooney Wynne -, Charles era de departe cel mai atrăgător.

Charles s-a uitat la mine peste umăr. Nu am avut curajul să mă duc acolo şi să îl salvez, aşa că mi-am îndreptat privirea în altă parte. Dar tocmai

atunci un copilaş ce de-abia mergea - fugind de fratele său urecheat, care îl urmărea rânjind - s-a strecurat printre picioarele mele şi aproape că m-a dărâmat.

Cei doi au continuat să se fugărească în cerc în jurul meu. Micuţul, îngrozit şi scoţând nişte ţipete ascuţite, s-a lăsat jos, pe podea, agăţându-se de genunchii mei.

— *Culule,* spunea el printre suspine.

Celălalt s-a oprit brusc şi a făcut un pas înapoi, având pe chip ceva răutăcios, aproape lasciv.

— Oh, tată, *taa-tii*! a spus el pe o voce cântată, lunecoasă ca siropul.

Din partea cealaltă a încăperii, Hugh Corcoran s-a întors, cu paharul în mână.

— Să nu mă faci să vin acolo, Brandon! i-a zis el copilului.

— Dar Corey te-a făcut „cul“, *taatii*!

— *Tu* eşti un *cul.* Tu, tu, tu! spunea printre suspine cel mic.

L-am dat cu greu la o parte de pe piciorul meu şi m-am dus să-l caut pe Henry. El şi cu domnul Corcoran erau în bucătărie, înconjuraţi de multă lume aşezată în semicerc. Domnul Corcoran, care îl ţinea de talie pe Henry, părea că băuse un pic peste măsură.

— Noi, Kathy şi cu mine, spunea el cu o voce puternică şi sfătoasă, *ne-am deschis întotdeauna casa pentru cei tineri.* A existat întotdeauna un loc disponibil la noi la masă. Şi în primul rând, ştiţi, veneau la Kathy şi la mine cu problemele lor. Cum a făcut şi băiatul ăsta, continuă bărbatul, arătând spre Henry, care a tresărit. N-o să uit niciodată cum a venit la mine într-o seară, după cină. „Mack", mi-a zis - toţi copiii îmi spun Mack -,

„vreau să-ţi cer sfatul în legătură cu ceva, aşa, ca de la bărbat la bărbat". „Ei bine, înainte de a începe, fiule", i-am spus, „vreau să-ţi zic un singur lucru. Cred că mă pricep destul de bine la băieţi. Am crescut cinci. Eu însumi am crescut pe lângă patru fraţi, deci presupun că poţi spune că sunt o autoritate în privinţa băieţilor în general..."

A continuat să bată câmpii cu acea amintire frauduloasă, timp în care Henry, palid şi bolnav, îi îndura împunsăturile şi bătăile pe spate tot aşa cum un câine bine dresat tolerează burduşelile venite de la un copil rău. Povestea în sine era ridicolă. Era vorba despre un Henry tânăr, dinamic şi ciudat de înfierbântat, care dorea să se repeadă şi să-şi cumpere un aeroplan cu un singur motor - şi asta împotriva sfatului dat de părinţii lui.

— Dar băiatul ăsta pe care-l vedeţi aici era hotărât, a continuat domnul Corcoran. Avea de gând să-şi cumpere avionul oricum sau să crape. După ce mi-a spus totul despre chestia asta, am stat acolo un minut, apoi am respirat adânc şi i-am spus: „Henry, fiule, ştiu că pare absurd, totuşi am de gând să fiu cât se poate de direct şi am să fiu de acord cu ai tăi. Şi să-ţi spun de ce".

— Hei, tată! i s-a adresat Patrick Corcoran, care tocmai intrase acolo să-şi prepare încă o băutură.

Era mai suplu decât Bun şi foarte pistruiat, dar avea părul nisipiu al fratelui lui şi acelaşi nas mic şi ascuţit.

— Tată, te-ai machit. În povestea asta nu era vorba de Henry. Era un vechi prieten de-al lui Hugh, Walter Ballantine.

— Prostii, a spus domnul Corcoran.

— Sigur era Walter. Iar el a sfârşit prin a-şi cumpăra oricum avionul. Hugh! a strigat el în camera de alături. Hugh, îţi mai aminteşti de Walter Ballantine?

— Sigur, a spus Hugh, apărând în tocul uşii.

Îl ţinea de încheietura mâinii pe micul Brandon, care se răsucea furios şi încerca să se elibereze.

— Ce-i cu el?

— Nu şi-a cumpărat Walter până la urmă un mic Bonanza?

— Nu era un Bonanza, a spus Hugh, ignorând cu un calm glacial smuciturile şi urletele fiului său. Era un Beechcraft. Nu, ştiu la ce vă gândiţi! a continuat el când atât Patrick, cât şi tatăl său începuseră să obiecteze. Am mers cu maşina la Danbury împreună cu Walter ca să se uite la un mic avion Bonanza transformat, dar tipul de acolo cerea mult prea mult pe el. Aparatele de zbor costă o avere să le întreţii şi ăla mai avea şi destule defecte. Tipul îl vindea pentru că nu-şi mai putea permite să îl păstreze.

— Deci, cum a fost cu Beechcraft-ul? a spus domnul Corcoran.

Între timp mâna îi alunecase de pe umărul lui Henry.

— Am auzit că ar fi un aparat de zbor excelent.

— Walter a avut probleme cu el. L-a luat printr-un anunţ publicitar din *Pennysaver* de la un congresman pensionat din New Jersey. Tipul îl folosise să zboare de colo colo în campanie şi …

Tăindu-i-se respiraţia, Hugh s-a împleticit, în timp ce copilul s-a smuls brusc şi s-a eliberat, zbughind-o prin cameră ca o ghiulea. Evadând din strânsoarea tatălui, puştiul a ocolit şi blocajul lui Patrick, dar uitându-se în spate, la urmăritorii săi, s-a izbit direct de abdomenul lui Henry.

A fost o lovitură dură. Puştiul a început să urle. Lui Henry i-a căzut falca şi i s-a scurs tot sângele din obraji. O clipă am fost sigur că o să se

prăbuşească, dar a reuşit cumva să rămână în picioare, cu efortul uriaş şi demn al unui elefant rănit, în timp ce domnul Corcoran şi-a lăsat capul pe spate şi a râs zgomotos de suferinţa lui Henry.

Nu-l crezusem în totalitate pe Cloke când îmi zisese că sus ar fi droguri, dar când am mers din nou acolo cu el, am văzut că spusese adevărul. Chiar lângă dormitorul mare exista o mică garderobă şi un dulăpior din lac negru cu o mulţime de sertăraşe şi o cheie minusculă, înăuntrul unuia dintre compartimente se afla o cutie cu bomboane de ciocolată Godiva şi lângă ea stătea o colecţie ordonată şi bine întreţinută de pilule colorate ca nişte acadele. Doctorul care le prescrisese -E.G. Hart, doctor în medicină şi, evident, un personaj mult mai nechibzuit decât o sugera titlul lui - era un tip generos, mai ales cu amfetaminele. De obicei femeile de vârsta doamnei Corcoran o luau destul de tare pe Valium şi aşa mai departe, dar dânsa avea acolo o cantitate suficientă să trimită o bandă întreagă de Hell's Angels într-o expediţie de jaf prin toată ţara.

Eram agitat. Încăperea mirosea a haine noi şi a parfum. Oglinzile uriaşe, gen disco, de pe pereţi ne reproduceau fiecare mişcare pe care o făceam într-o imagine multiplicată paranoic. Nu exista nici o altă ieşire şi nici nu aveam nici o scuză posibilă ca să fim acolo dacă ar fi dat cineva peste noi din întâmplare. Eu mă uitam la uşă, în timp ce Cloke, cu o eficienţă admirabilă, a trecut în revistă toate flacoanele.

Dalmane. Galben şi portocaliu. Darvon. Roşu şi gri. Fiorinal. Nembutal. Miltown. Am luat câte două pastile din fiecare flacon.

— Ce? a spus Cloke mirat. Nu vrei mai multe de-atât?

— Nu vreau să-i lipsească doamnei nimic.

— La naiba! a spus el, deschizând un alt flacon, din care şi-a turnat jumătate din conţinut în buzunare. Ia ce doreşti. O să creadă c-a fost una dintre nurorile ei sau ceva de genul ăsta. Ia de aici, a adăugat el, scuturând restul flaconului în palma mea. E marfă a-ntâia. Farmaceutică. În timpul examenelor poţi să obţii uşor zece sau cincisprezece dolari pe câte o doză din asta!

Am coborât, cu buzunarul din dreapta al sacoului plin de pilule antidepresive, iar cel din stânga plin de pilule calmante. Francis stătea în picioare chiar jos, în dreptul scărilor.

— Ascultă, i-am zis, ştii pe unde e Henry?

— Nu. Tu l-ai văzut pe Charles?

Era pe jumătate isterizat.

— Ce s-a întâmplat ? l-am întrebat.

— Mi-a furat cheile de la maşină.

— Ce anume ?!

— Mi-a luat cheile din buzunarul de la haină şi a plecat. Camilla l-a văzut plecând cu maşina pe alee. O *decapotase.* Maşina nu prea merge oricum pe ploaie, dar dacă... La naiba! a spus el, trecându-şi o mână prin păr. Tu nu ştii nimic de asta, nu?

— L-am văzut cam acum o oră. Cu Marion.

— Da, am vorbit şi eu cu ea. Ea i-a spus că a rămas fără ţigări, dar asta era în urmă cu o oră. L-ai văzut? Şi n-ai vorbit cu el?

— Nu.

— Era beat? Marion spune că era. Ţie ţi s-a părut beat?

Mie Francis mi se părea destul de beat el însuşi.

— Nu foarte. Haide, vino să mă ajuţi să îl găsesc pe Henry!

— Ţi-am mai spus: nu ştiu unde e. De ce ai nevoie de el?

— Am ceva pentru el.

— *Ce anume ? mi-a zis în greacă. Medicamente ?*

— Da.

— Ei bine, dă-mi şi mie ceva, pentru numele lui Dumnezeu! a spus el, balansându-se în faţă şi cu ochii măriţi.

Era prea beat ca să-i dau somnifere. I-am dat un Excedrin.

— Mulţumesc, mi-a spus şi l-a înghiţit cu o gură mare de alcool din paharul de whisky. Sper să mor în noaptea asta. Totuşi unde crezi că s-a dus? Cât e ceasul?

— Aproape zece.

— Doar nu crezi că s-a hotărât să plece *acasă,* nu-i aşa? Poate că pur şi simplu a luat maşina şi s-a întors la Hampden. Camilla a spus nu, categoric nu, nu cu înmormântarea de mâine, dar nu ştiu... Charles a *dispărut* pur şi simplu. Dacă s-ar fi dus într-adevăr după ţigări, nu crezi că s-ar fi întors până acum? Nu-mi pot imagina unde altundeva ar fi putut să se ducă. Tu ce crezi?

— O să apară el, am spus eu. Uite ce e, îmi pare rău, dar trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

L-am căutat pe Henry peste tot şi l-am găsit la subsol, stând de unul singur pe un pat de campanie şi pe întuneric.

Se uita la mine cu coada ochiului, fără să îşi mişte capul.

— Ce sunt astea? mi-a spus când i-am oferit vreo două pilule.

— Nembutal. Ia!

Mi le-a luat din mână şi le-a înghiţit fără apă.

— Mai ai ?

— Da.

— Dă-mi-le.

— N-ai voie să iei mai mult de două.

— Dă-mi-le!

I le-am dat.

— Nu glumesc, Henry, am spus. Mai bine ai avea grijă.

S-a uitat la ele, apoi s-a căutat în buzunar după cutiuţa de medicamente din email albastru şi a pus cu grijă pilulele în cutiuţă.

— Nu pot să sper că ai să te duci sus să-mi aduci şi mie ceva de băut.

— N-ar trebui să bei când iei pilulele alea.

— Dar am băut deja.

— Ştiu asta.

A urmat o tăcere scurtă.

— Ascultă! mi-a zis, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas. Vreau un scotch cu sifon. Intr-un pahar înalt. Mult scotch şi puţin sifon. Şi un pahar de apă plată, fără gheaţă, separat. Asta e ceea ce vreau.

— N-am de gând să-ţi aduc.

— Dacă nu te duci tu să-mi aduci, a spus el, atunci o să trebuiască să merg eu sus şi să-mi iau singur.

M-am dus sus în bucătărie şi i-am adus băutura, atâta doar că i-am făcut-o cu mult mai mult sifon decât ştiam că şi-ar fi dorit el.

— Asta-i pentru Henry, a spus Camilla, intrând în bucătărie chiar în momentul în care am terminat primul pahar şi îl umpleam pe cel de-al doilea cu apă de la robinet.

— Da.

— Unde e?

— Jos.

— Ce face ?

Eram singuri în bucătărie. Cu ochii la uşa deschisă, i-am spus despre dulăpiorul lăcuit.

— Asta sună foarte mult a Cloke, spuse ea râzând. E un tip de treabă, nu-i aşa? Bunny a spus întotdeauna că tu îi aminteşti de Cloke.

Eram contrariat şi un pic ofensat de ultima ei remarcă. Am început să spun ceva, dar în loc de asta, am pus jos paharul şi am întrebat-o:

— Cu cine vorbeşti tu la trei noaptea la telefon?

— Ce?

Surpriza ei părea absolut firească. Problema cu Camilla era că e o actriţă atât de perfecţionistă, încât îmi era aproape imposibil să ştiu dacă e sinceră sau nu.

M-am uitat fix la ea. Mi-a susţinut privirea fără să clipească, cu sprâncenele împreunate, şi tocmai când îmi spuneam că a fost tăcută cam prea mult timp, a dat din cap şi a râs din nou.

— Ce-i cu tine ? Despre ce vorbeşti ?

Am râs şi eu. Era imposibil s-o păcălesc în jocul ăsta.

— Nu vreau să te acuz de nimic, i-am spus, dar trebuie să fii atentă ce spui la telefon când Cloke se află prin preajmă.

M-a privit calmă.

— Sunt atentă.

— Sper că eşti, pentru că el ascultă tot.

— N-avea cum să audă ceva.

— Asta nu pentru că nu ar fi vrut să încerce.

Am rămas aşa, uitându-ne unul la altul. Avea o aluniţă mică, vişinie, care-ţi tăia răsuflarea, chiar sub unul dintre ochi. Cu un impuls irezistibil, m-am aplecat şi-am sărutat-o.

Camilla a râs.

— Asta pentru ce a fost? m-a întrebat.

Inima mea, care palpita de propria-i îndrăzneală, s-a oprit o clipă sau două, după care a început să bată sălbatic. M-am întors şi mi-am făcut de lucru cu paharele.

— Pentru nimic, am spus. Doar că arătai aşa de bine...

Şi poate că aş mai fi spus şi altceva dacă Charles n-ar fi dat buzna chiar atunci pe uşa bucătăriei, ud ciuciulete şi cu Francis imediat în urma lui.

— De ce nu mi-ai *spus* măcar? a întrebat Francis în şoaptă, nervos.

Era roşu la faţă şi tremura tot.

— Nu mai spun că scaunele sunt ude leoarcă şi că probabil or să facă mucegai şi-or să putrezească. Nu contează, dar mâine trebuie să merg cu ea înapoi la Hampden. Bun, nu contează nici asta. Nu-mi pasă. Ce nu-mi vine să cred este că te-ai dus sus şi mi-ai căutat haina în mod *deliberat,* apoi cheile şi...

— Te-am văzut că ai lăsat maşina decapotată pe ploaie şi altă dată, a spus Charles scurt.

Era la tejghea, cu spatele la Francis, şi îşi turna ceva de băut. Părul i se lipise de cap şi jos, pe linoleum, la picioarele lui, se formase o mică băltoacă.

— Ce anume? a spus Francis printre dinţi. Eu n-am făcut asta *niciodată*!

— Ba da, ai făcut-o! a insistat Charles fără să se întoarcă spre el.

— Spune-mi o singură dată când s-a întâmplat aşa ceva!

— Okay. Ce zici de după-amiaza aceea când noi doi eram în Manchester, cam cu două săptămâni înainte de a începe şcoala, şi ne-am decis să mergem la Equinox House ca să...

— Atunci era *vară*! Şi de-abia dacă *picura* !

— Nu, nu picura. Ploua tare. Dar nu vrei să vorbim despre asta acum pentru că era după-amiaza în care ai încercat să mă faci să...

— Eşti nebun! a spus Francis. Asta n-are nimic de-a face cu ce vorbim noi acum. Acum e întuneric şi afară *toarnă,* iar tu eşti beat mort. E un miracol că n-ai omorât pe nimeni. Şi, apropo, unde dracu' te-ai dus după ţigările astea? Nu e nici un magazin prin preajmă...

— Nu sunt beat.

— Ha, ha! Mie îmi zici? De unde ai făcut rost de ţigări? Aş vrea să ştiu şi eu. Pun pariu că...

— Am spus că nu sunt beat.

— Da, da, sigur! Pun pariu că n-ai cumpărat nici o ţigară. Dacă ai fi cumpărat, ar trebui să fie ude. Unde ai fost de fapt?

— Lasă-mă în pace!

— Nu, zău, arată-mi-le. Aş vrea să văd şi eu aceste faimoase...

Charles a trântit paharul pe masă şi s-a răsucit brusc.

— *Lasă-mă în pace!* a şuierat el.

Nu atât tonul vocii, cât privirea de pe chipul lui te înfiora. Francis se uită la el cu gura

puţin căscată. Timp de aproximativ zece secunde nu s-a auzit nimic, în afară de picurul apei, care curgea încet-încet din hainele murate ale lui Charles.

Eu am luat scotchul cu sifon pentru Henry, multă gheaţă şi apa fără gheaţă, pe care acesta mi le ceruse. Am trecut uşor pe lângă Francis, am ieşit pe uşile glisante şi m-am dus jos, la subsol.

A plouat tare toată noaptea. Aveam mâncărimi în nas din pricina prafului din sacul de dormit, iar de la podeaua din subsol - care era de fapt o placă de beton acoperită cu un strat subţire şi tare de mochetă - mă dureau oasele ori de câte ori mă răsuceam. Ploaia bătea ritmic în ferestrele înalte, iar proiectoarele de afară, care străluceau prin geam, formau pe pereţi un model ciudat, ca nişte râuleţe întunecate de apă ce curgeau din tavan spre podea.

Charles sforăia în cortul lui, cu gura deschisă. Francis mormăia ceva în somn. Din când în când trecea câte o maşină, vâjâind şi plescăind, iar lumina de la faruri se rotea prin toată încăperea, iluminând-o temporar; trecea peste masa de biliard, peste clăparii de pe perete, peste aparatul de vâslit şi peste fotoliul în care Henry stătea nemişcat, cu un pahar în mână şi o ţigară care-i ardea slab între degete. Preţ de o clipă chipul său palid şi încordat, ca de stafie, era dezvăluit de lumina farurilor de la maşini şi apoi, treptat, aluneca iar în întuneric.

A doua zi, când m-am sculat, mă dureau toate oasele şi eram dezorientat de zgomotul unei jaluzele care se izbea haotic de geam pe undeva.

Ploua şi mai tare. Ploaia sălta în valuri ritmice ferestrele bucătăriei albe, puternic luminate, când noi, musafirii, ne-am aşezat la masă şi am servit în tăcere, posomorâţi, un mic dejun cu cafea şi Pop Tarts.

Corcoranii erau sus. Se îmbrăcau. Cloke, Bram şi Rooney îşi beau cafeaua, cu coatele pe masă, şi vorbeau cu voci joase. Erau proaspăt spălaţi, bărbieriţi şi mândri ca nişte cocoşi în hainele lor de duminică, dar erau şi un pic stânjeniţi, de parcă ar fi fost pe punctul de a merge la tribunal. Francis - cu ochii buhăiţi, cu părul lui roşu plin de şuviţe caraghioase, de parcă ar fi fost lins de o vacă - era încă în halatul de baie. Se sculase târziu şi, din cauză că apa caldă din rezervorul de jos se terminase, era într-o stare de furie de-abia reţinută.

El şi cu Charles stăteau la masă faţă în faţă şi făceau eforturi disperate să nu se uite unul la altul. Marion, cu ochii roşii şi cu părul pus pe bigudiuri fierbinţi, era şi ea morocănoasă şi tăcută. Se îmbrăcase foarte şic, cu un costum bleumarin, dar îşi pusese nişte papuci roz, pufoşi, peste ciorapii ei de culoarea pielii. Din când în când pipăia să vadă dacă nu i s-au răcit bigudiurile.

Dintre noi toţi, Henry era singurul purtător de sicriu. Ceilalţi cinci purtători erau prieteni de familie sau tovarăşi de afaceri ai domnului Corcoran. Mă întrebam dacă sicriul era foarte greu şi, în caz că era, dacă Henry avea să se descurce. Deşi transpiraţia îi mirosea puţin a amoniac şi a scotch, nu părea deloc beat. Pilulele îi dăduseră o stare de calm nemărginit, sticlos. Fire de fum pluteau prin aer de la ţigara lui fără filtru, care-i ardea periculos de aproape de vârfurile degetelor. Era într-o stare care ar fi putut părea suspect de narcotică dacă nu ar fi semănat atât de tare cu starea lui obişnuită. După ceasul din bucătărie, era puţin trecut de nouă şi jumătate. Înmormântarea

era programată pentru ora unsprezece. Francis s-a dus să se îmbrace, iar Marion să-şi scoată bigudiurile. Restul stăteam neclintiţi în jurul mesei de la bucătărie, stânjeniţi şi inerţi, prefăcându-ne că ne face plăcere să bem a doua sau a treia ceaşcă de cafea. În momentul acela a intrat soţia lui Teddy. Avea un chip dur, de avocată în cauze mărunte, fuma permanent şi avea părul tuns scurt la spate, în stil chinezesc. Venise cu ea şi soţia lui Hugh, o femeie micuţă, cu maniere delicate, care părea mult prea tânără şi prea fragilă ca să aibă atâţia copii câţi avea ea. Printr-o coincidenţă nefericită, amândouă se numeau Lisa, ceea ce provoca o mulţime de confuzii în toată casa.

— Henry, a spus prima Lisa, aplecându-se în faţă, şi şi-a stins în scrumieră ţigara Vantage pe jumătate fumată, îndoind-o la mijloc într-un unghi drept.

Se dăduse cu parfum Giorgio, dar folosise mult prea mult.

— Noi mergem acum cu maşina spre biserică să aranjăm florile în jurul altarului şi să adunăm cărţile de vizită înainte de începerea slujbei. Mama lui Ted (nici una din Lise n-o plăcea deloc pe doamna Corcoran, sentiment pe care îl împărtăşeau amândouă din toată inima) a spus să ne conduci tu până acolo, ca să te întâlneşti cu ceilalţi purtători de sicriu. E-n regulă?

Henry, cu lumina reflectată în ramele ochelarilor, n-a dat nici un semn cum că ar fi auzit ce i se spune. Era cât pe ce să-i dau eu un şut pe sub masă, când şi-a ridicat foarte încet capul şi s-a uitat la ea.

— De ce? a întrebat el.

— Purtătorii de sicriu trebuie să se întâlnească la biserică, în vestibul, la zece şi un sfert.

— De ce ? a repetat Henry cu un calm vedic.

— Nu ştiu de ce. Doar îţi spun ce a zis ea. Chestia asta e planificată ca un concurs de înot sincron sau altceva de genul ăsta. Eşti gata de plecare sau mai ai nevoie de un minut?

— Stai cuminte, Brandon! i-a spus soţia lui Hugh pe un ton lipsit de vlagă fiului său, care intrase în fugă în bucătărie şi încerca să se smulgă din braţele mamei sale, asemeni unei maimuţe. Te rog, Brandon! O loveşti pe mama. *Brandon!*

— Lisa, n-ar trebui să-i permiţi să se ţină aşa de tine, a spus prima Lisa, uitându-se la ceas.

Te rog, Brandon! Mama trebuie să plece acum.— E prea mare ca să se poarte aşa. Ştii că e băiat mare. Dacă aş fi în locul tău, l-aş duce în baie şi l-aş face bucăţi.

Doamna Corcoran a coborât după vreo douăzeci de minute, îmbrăcată în *crêpe de Chine* negru şi scotocind printr-o geantă cu cataramă din piele.

— Unde-i restul lumii? a spus ea când ne-a văzut numai pe noi - Camilla, Sophie Dearbold şi pe mine - uitându-ne la vitrina cu trofee.

Când a văzut că nu-i răspunde nimeni, s-a oprit pe trepte iritată.

— Ei bine ? a reluat. Unde au plecat toţi ? Unde-i Francis ?

— Cred că se îmbracă, am răspuns eu, fericit că a pus o întrebare la care puteam să răspund fără să fiu nevoit să mint.

Din locul de pe trepte în care se afla ea, nu putea să vadă ceea ce noi, ceilalţi, vedeam destul de clar prin uşile de sticlă de la camera de zi: Cloke, Bram şi Rooney - şi Charles împreună cu ei - stăteau în picioare în jurul părţii acoperite din

terasă şi se drogau. Era ciudat să-l văd pe Charles că fumează marijuana, iar singurul motiv imaginabil pentru care o făcea era faptul că avea nevoie de ceva stimulator, asemănător cu băutura. Dacă aşa stăteau lucrurile, eram aproape sigur că avea să aibă o surpriză neplăcută. Când aveam vreo doisprezece-treisprezece ani, obişnuiam să trag câte-o doză la şcoală în fiecare zi, nu pentru că mi-ar fi plăcut, căci îmi provoca transpiraţii şi panică, ci din cauză că atunci când erai în clasele mici, ajungeai să ai un prestigiu fabulos dacă se credea despre tine că te droghezi, dar şi datorită capacităţii mele de a ascunde simptomele paranoice de gripă închipuită pe care mi le dădea.

Doamna Corcoran se uită la mine de parcă aş fi rostit nu ştiu ce jurământ nazist.

— *Se îmbracă ?* a întrebat ea.

— Aşa cred.

— Nu s-a îmbrăcat până acum? Ce aţi făcut voi, ăştia, toată dimineaţa?

N-am ştiut ce să-i răspund. Venea în jos pe scări, încet, treaptă cu treaptă, iar acum, nemaiavând balustrada în dreptul capului, ar fi prins o perspectivă directă asupra uşilor de la *patio* - cu geamurile spălate de ploaie şi cu fumătorii, care uitaseră de tot şi de toate, în faţa lor - dacă s-ar fi decis să se uite în acea direcţie. Toţi eram încremeniţi de suspans. Unele mame nu ştiau ce este marijuana când o vedeau, dar doamna Corcoran părea să ştie foarte bine.

Şi-a închis poşeta cu un pocnet sec şi s-a uitat în jur cu o privire care mătura tot, ca a unei păsări de pradă. Acea privire era cu siguranţă singurul lucru care putea să-mi amintească - şi chiar îmi amintea - de tatăl meu.

— Ei bine, vrea *cineva* să-i spună să se grăbească?

Camilla a sărit în picioare.

— Îl aduc eu, doamnă Corcoran, a spus ea.

Şi în momentul în care doamna Corcoran a luat colţul, Camilla era deja la uşa de la terasă.

— Îţi mulţumesc, draga mea, spuse doamna Corcoran.

Găsise ce căuta - ochelarii de soare. Şi i-a pus pe ochi.

— Nu ştiu ce e cu voi, tinerii, a continuat ea. Nu vreau să spun cu tine *în mod special,* dar acesta este un moment foarte greu şi toţi suntem foarte stresaţi, aşa că trebuie să încercăm să facem în aşa fel încât totul să se desfăşoare cât mai bine.

La auzul uşorului ciocănit al Camillei, Cloke se uită cu ochii injectaţi şi fără să priceapă nimic. Apoi privi dincolo de ea, mai departe, în camera de zi, şi se schimbă brusc la faţă.

— *La naiba!* l-am văzut zicând, dar fără zgomot, şi în acelaşi timp din gură i-a scăpat un nor de fum.

Charles a văzut şi el scena şi aproape că s-a înecat. Cloke i-a smuls ţigara din mână lui Bram şi a stins-o între degetul mare şi cel arătător.

Doamna Corcoran, cu ochelarii ei de soare marţ, negri, nu şi-a dat seama - slavă Domnului! - de drama care se desfăşura chiar în spatele ei.

— E ceva de mers cu maşina până la biserică, să ştiţi! spunea ea în timp ce Camilla, ocolind prin spatele ei, s-a dus să-l aducă pe Francis. Mack şi cu mine o să o luăm înainte cu maşina combi, iar voi puteţi să mergeţi fie în urma noastră, fie în urma băieţilor. Cred că o să fie nevoie să luaţi trei maşini, deşi aţi putea încerca să vă înghesuiţi numai în două... *Nu alergaţi prin casa bunicii!* s-a repezit ea la Brandon şi la verişorul acestuia, Neale, care au ţâşnit ca fulgerele pe lângă ea, pe scări, tropăind apoi prin living.

Amândoi erau îmbrăcaţi cu nişte costume albastre şi cu papioane, iar pantofii lor de duminică făceau un zgomot teribil pe podea.

Brandon, lăsându-se în jos, s-a ghemuit în spatele canapelei.

— M-a lovit, buni!

— Da' el m-a făcut cârpă de şters pe jos!

— Ba nu!

— Ba da!

— *Băieţi!* le-a spus detunător doamna Corcoran. Ar trebui să vă fie *ruşine* de ce faceţi!

Doamna Corcoran a făcut o pauză teatrală, ca să observe chipurile lor tăcute şi îndurerate.

— Unchiul vostru Bunny este mort! Voi ştiţi ce înseamnă asta? înseamnă că *a plecat pentru totdeauna*! N-o să-l mai vedeţi niciodată *cât timp veţi trăi!* (I-a fulgerat cu privirea.) Astăzi este o zi foarte specială, a continuat ea. Este o zi în care ne amintim de el. Voi ar trebui să staţi undeva jos, în tăcere, şi să vă gândiţi la toate lucrurile frumoase pe care le făcea el pentru voi, în loc să alergaţi de colo colo şi să vă târşâiţi picioarele pe podeaua nouă şi atât de drăguţă pe care bunica voastră tocmai a refăcut-o.

A urmat o perioadă de tăcere. Neale, morocănos, i-a tras un şut lui Brandon.

— O dată unchiul Bunny m-a făcut ticălos, a spus el.

Nu ştiu sigur dacă doamna Corcoran chiar nu l-a auzit sau doar a vrut să nu-l audă. Expresia fixă de pe chipul ei m-a făcut să cred că era vorba mai degrabă de a doua situaţie, dar chiar atunci s-au deschis uşile glisante de la terasă şi-au intrat Cloke, Charles, Bram şi Rooney.

— A, iată-vă deci! spuse suspicioasă doamna Corcoran. Ce faceţi voi acolo afară, în ploaie?

— Luăm aer curat, a răspuns Cloke.

El arăta cu adevărat drogat cui. Capacul unui flacon de Vişine se mai vedea ieşindu-i din buzunarul de la pieptul sacoului.

Toţi păreau turtă de drogaţi. Bietul Charles avea ochii injectaţi şi transpira. Probabil că toată chestia a fost pentru el mai mult decât se aşteptase: lumini strălucind, drogul tare, un adult ostil...

Doamna Corcoran se uita la ei. Mă întrebam dacă ştie care era de fapt situaţia. O clipă am crezut că are de gând să zică ceva, dar în loc de asta, a întins mâna după Brandon şi l-a apucat de braţ.

— Ei bine, ar trebui să vă porniţi cu toţii, a spus ea scurt, aplecându-se şi trecându-şi o mână prin părul geluit al puştiului.

Se face târziu şi mi s-a sugerat că acolo s-ar putea să existe o mică problemă cu *locurile.*

Biserica era construită în o mie şapte sute şi ceva, după cum scria în Registrul Naţional al Monumentelor Istorice. Era o clădire înnegrită de vreme, semănând cu o închisoare şi având propriul său cimitir, mic şi dărăpănat, în spate, pe un drum de ţară în pantă. Când am ajuns noi, plini de umezeală şi incomodaţi de scaunele îmbibate cu apă ale maşinii lui Francis, restul maşinilor erau aliniate pe ambele părţi ale drumului, de parcă ar fi fost vorba de o serată sau de o noapte de bingo, şi toate stăteau uşor înclinate în şanţul acoperit cu iarbă. Cădea o burniţă cenuşie. Am parcat lângă clubul de agrement, care era ceva mai la vale, şi am urcat pe jos, în tăcere, cam jumătate de kilometru prin noroi.

Sfântul lăcaş era întunecat şi în momentul în care am păşit înăuntru, m-a orbit flacăra

lumânărilor. Când mi-am limpezit privirea, am văzut nişte felinare de fier forjat, podele de piatră umede şi flori peste tot. Surprins, am observat că unul dintre aranjamentele florale, destul de apropiat de altar, avea forma numărului 27.

— Eu ştiam că are douăzeci şi patru de ani, i-am şoptit Camillei.

— Nu, ăsta e vechiul lui număr de pe tricou, de la fotbal.

Biserica era ticsită de oameni. M-am uitat după Henry, dar nu l-am văzut. Am văzut în schimb pe cineva care semăna cu Julian, dar când s-a întors, mi-am dat seama că nu era el. Un timp am rămas acolo, în picioare, înghesuiţi şi încurcaţi. De-a lungul peretelui din spate erau puse nişte scaune metalice pliante pentru lumea care venea, dar cineva a ochit nişte locuri într-o stranã pe jumătate goală şi ne-am dus acolo - Francis, Sophie, gemenii şi cu mine. Charles, care stătea strâns lipit de Camilla, era pur şi simplu înnebunit. Atmosfera apăsătoare, de „casă a groazei", din biserică nu îl ajuta deloc şi Charles se uita de jur împrejur, terorizat. Camilla l-a luat de braţ, încercând să-l împingă mai înainte pe rând. Marion dispăruse dintre noi şi stătea cu persoanele cu care venise din Hampden, iar Cloke, Bram şi Rooney s-au făcut pur şi simplu nevăzuţi undeva între maşină şi biserică.

Slujba a fost lungă. Preotul, care preluase comentariile ecumenice şi - cum au considerat unii - uşor impersonale din predica Sfântului Pavel despre iubire din *Epistola întâia către Corinteni,* a vorbit cam o jumătate de oră. („Nu credeţi că a fost un text *foarte* prost *ales* ?“ ne-a zis Julian, care avea o viziune sumbră, de păgân, asupra morţii, combinată cu groaza faţă de *hybris*.) A

urmat Hugh Corcoran („A fost cel mai bun frate mai mic pe care îl poate avea cineva") şi fostul antrenor de fotbal al lui Bunny, un tip dinamic, care a vorbit pe larg de spiritul de echipă al lui Bunny, povestind nişte istorii entuziasmante despre felul în care Bunny a salvat echipa într-o zi, în timpul unui meci cu o echipă extrem de dură din partea inferioară a Connecticut-ului. („Vrea să spună «echipă de negri»", mi-a şoptit Francis.) A tot lungit povestea, făcând mereu pauze, uitându-se fix la pupitru şi numărând până la zece, apoi s-a uitat în sus cu sinceritate.

— Eu nu ştiu multe lucruri despre Rai. Treaba mea este să-i învăţ pe băieţi să joace un joc şi să-l joace bine. Astăzi ne aflăm aici ca să cinstim memoria unui băiat care a fost scos din joc prea devreme. Dar asta nu înseamnă că atâta timp cât a fost acolo, pe teren, *nu ne-a oferit tot ce a avut de oferit.* Asta nu înseamnă că nu a fost un învingător.

Apoi a urmat o pauză lungă, plină de suspans.

— Bunny Corcoran, a încheiat antrenorul, a fost un învingător.

O jelanie prelungită, solitară, s-a înălţat dinspre cineva din mijlocul congregaţiei.

Numai în filmele cu jucători de fotbal (gen *Knute Rockne, AII American)* mai văzusem o asemenea demonstraţie de fanfaronadă. Când omul s-a aşezat, jumătate din cei prezenţi erau în lacrimi - inclusiv antrenorul însuşi. Nimeni n-a mai acordat prea multă atenţie ultimului vorbitor, care era chiar Henry. El s-a dus la pupitru şi a citi inaudibil şi fără nici un comentariu o scurtă poezie de A.E. Housman.

Poezia se intitula *Inima mea e încărcată de regrete* şi nu ştiu de ce a ales-o tocmai pe asta. Corcoranii îl rugaseră să citească ceva şi noi o ştiam, dar mă aşteptasem ca ei să-i fi zis să aleagă

ceva adecvat. Iar pentru el ar fi fost atât de uşor să selecteze alt text, ce Dumnezeu!, ceva din *Lycidas* sau din *Upanişade* sau orice altceva de genul ăsta - dar în mod cert nu o poezie pe care Bunny o ştiuse pe de rost. Lui Bunny îi plăceau foarte mult poeziile lacrimogene de la şcoală, cum ar fi *Asaltul brigăzii de cavalerie* sau *Pe câmpiile Flandrei*[32] şi o mulţime de alte texte sentimentale, ale căror autori şi titluri nu le-am ştiut niciodată. Noi, toţi ceilalţi, priveam cu snobism asemenea chestii şi le consideram de prost gust, tot aşa cum mi se părea şi apetitul lui pentru King Dons şi Hostess Twinkies. Îl auzisem destul de des pe Bunny spunând cu voce tare această poezie de Housman - pe un ton serios când era beat şi pe un ton zeflemitor când era treaz -, astfel încât pentru mine versurile erau asociate definitiv cu el şi curgeau în cadenţa vocii lui Bunny. Poate de aceea, ascultând poezia spusă pe tonul monoton şi academic al lui Henry (era un recitator îngrozitor), acolo, cu lumânările aprinse în jgheaburi, cu aranjamentele florale clătinate de curentul din biserică şi cu oamenii care plângeau în jur, mi-a stârnit o durere aşa de acută şi de chinuitoare, asemeni straniilor torturi japoneze, calculate ştiinţific în aşa fel încât să extragă cea mai mare cantitate de suferinţă în cel mai scurt timp posibil. Era o poezie foarte scurtă.

Inima mea e încărcată de regrete

După prietenii mei de aur pe care i-am avut,

După multe fete cu buze trandafirii

Şi după mulţi alţi flăcăi cu pasul uşor.

Pe lângă pâraie prea mari ca să poată fi trecute

Se odihnesc acum flăcăii cu pasul uşor;

Fetele cu buze trandafirii dorm în pace

Pe câmpuri, unde trandafirii se ofilesc.

În timpul rugăciunii de sfârşit (mult prea lungă), am simţit cum mă balansez de pe un picior pe altul atât de tare, încât mi-am făcut urme de la pantof pe picior, deasupra gleznei. Aerul era îmbâcsit; lumea plângea; se auzea un zumzet insistent, care s-a apropiat tot mai mult de urechea mea, apoi s-a îndepărtat. O clipă mi-a fost teamă c-o să leşin. Apoi am înţeles că zumzetul venea de la o viespe mare, care zbura nebuneşte, în picaje şi cercuri, pe deasupra capetelor noastre. Francis a încercat s-o alunge cu invitaţia la slujba de comemorare, dar n-a reuşit decât să o înfurie şi mai tare. Ca urmare, viespea s-a orientat asupra capului înlăcrimat al lui Sophie, dar, neavând nici o reacţie din partea ei, s-a răsucit în mijlocul zborului şi s-a aşezat pe spatele stranei, ca să-şi revină. Pe furiş, Camilla s-a aplecat puţin într-o parte şi a început să-şi scoată încet un pantof din picior, dar înainte de a finaliza operaţiunea, Charles a omorât viespea cu o lovitură vârtoasă, dată răsunător cu un exemplar din *Cartea de rugăciuni de fiecare zi.*

Preotul, ajuns într-un punct crucial al rugăciunii, a început predica. A deschis ochii şi privirea i-a căzut asupra lui Charles, care încă agita vinovat cartea de rugăciuni.

— *Fie ca ei să nu sufere de-o jale fără rost,* a spus preotul cu o voce uşor amplificată, şi nici de durerea celor lipsiţi de speranţă, ci, printre lacrimi, să se uite întotdeauna în sus, spre Tine...

Mi-am aplecat repede capul. Viespea încă stătea agăţată cu un tentacul negru de marginea stranei. Stăteam şi mă uitam fix în jos, la ea, şi mă gândeam la Bunny, la bietul nostru prieten Bunny, expert în omorârea dăunătorilor zburători, care

stătea la pândă să vâneze muştele de casă cu un exemplar din *Examiner* făcut sul.

Charles şi Francis, care înainte de slujbă nu-şi vorbeau, au reuşit cumva să se împace în timpul desfăşurării acesteia. După finalul *Amin,* într-o înţelegere perfectă şi mută, s-au fofilat pe un coridor pustiu, ieşind prin margine. Am apucat să-i zăresc cum mergeau grăbiţi, fără o vorbă, pe acel coridor înainte de a o coti spre toaleta bărbaţilor. Francis s-a oprit şi a aruncat o ultimă privire în urmă înainte de a se scotoci în buzunarul de la haină, căutând ceea ce ştiam eu că are acolo - flaconul mic, de vreo treizeci de grame, cu nu ştiu ce în el, pe care îl văzusem mai înainte luat de Francis din torpedoul maşinii.

În ziua aceea curtea bisericii era întunecată şi plină de noroi. Ploaia se oprise, dar cerul era înnorat şi vântul bătea cu putere. Se trăgeau clopotele de la biserică, dar nu foarte bine. Clopotele sunau spart, mişcându-se de colo colo inegal, asemeni unui clopoţel la o şedinţă de spiritism.

Lumea se răspândea spre maşini, rochiile se umflau de la vânt, pălăriile erau ţinute cu mâna pe cap. La doar câţiva paşi în faţa mea, Camilla se lupta, ridicată pe vârfuri, să-şi închidă umbrela, care o trăgea după ea. Cu paşi mici, săltaţi, în rochia ei neagră, de doliu, arăta ca o Mary Poppins funebră. M-am dus să o ajut, dar înainte să ajung lângă ea, umbrela i s-a întors pe dos. Un timp foarte scurt obiectul a căpătat un fel de viaţă proprie oribilă, cârâind şi dând din spiţe ca un pterodactil. Cu un ţipăt scurt, ascuţit, Camilla i-a dat drumul şi imediat după aceea umbrela a zburat vreo trei metri prin aer, făcând una sau două tumbe

înainte de a rămâne agăţată în crengile de sus ale unui frasin.

— La naiba! a spus Camilla, uitându-se în sus după umbrelă şi apoi în jos, la degetul ei, din care ţâşnise un fir de sânge. La naiba, la naiba, la naiba!

— Ţi-e bine?

Ea şi-a băgat imediat degetul vătămat în gură.

— Nu-i vorba de asta, a spus supărată, uitându-se în sus, la crengile copacului. Asta era umbrela mea preferată.

M-am scotocit prin buzunare şi i-am dat batista mea. A desfăcut-o, apoi şi-a înfăşurat degetul cu ea *(fluturare albă, păr în vânt, cer întunecat)* şi, în timp ce priveam cum timpul însuşi se opreşte, m-am simţit ţintuit locului de o amintire, de parcă aş fi fost înjunghiat de un cuţit mare şi lucios. Cerul era de un gri aducător de tunete, ca şi ziua *aceea,* frunzele nou-apărute, părul ei suflat de vânt peste chip...

(fluturare albă)

(...la râpă. Ea coborâse cu Henry şi s-a întors înapoi sus înaintea lui. Noi, ceilalţi, îi aşteptam pe margine. Vântul era rece, nervii noştri încordaţi, şi-am sărit să o ajutăm să iasă de acolo. Mort? Este...? Ea şi-a scos o batistă din buzunar şi şi-a şters mâinile de noroi fără să se uite la nici unul dintre noi, zău, iar vântul îi flutura pe spate părul, profilat luminos pe cer, chipul ei era complet inexpresiv, golit de orice, şi oricine putea parcă desena acolo orice emoţie ar fi vrut...)

În spatele nostru cineva a pronunţat foarte tare „Tata?“

Am sărit surprins şi vinovat. Era Hugh. Mergea săltat, pe jumătate alergând, şi într-o clipă l-a ajuns din urmă pe tatăl său.

— Tata? a spus el din nou, punându-şi o mână pe umărul lăsat al domnului Corcoran.

Nici un răspuns. L-a zgâlţâit uşor. În faţă, purtătorii de sicriu (cu un Henry nediferenţiat, undeva printre ei) vârau coşciugul prin uşile deschise ale carului mortuar.

— Tată! spuse Hugh.

Era extrem de agitat.

— *Tată!* Trebuie să mă asculţi o clipă.

Uşile s-au închis, trântindu-se. Încet-încet, domnul Corcoran s-a întors. II avea în braţe pe copilul cel mic, pe care îl chema Champ, dar astăzi prezenţa acestuia părea să nu-l aline pe domnul Corcoran. Expresia de pe chipul său mare, buhăit, era una hăituită şi rătăcită. Se uita la fiul său de parcă nu l-ar fi văzut niciodată până atunci.

— *Tată!* Ghici pe cine am văzut ? Ghici cine a venit ? *Domnul Vanderfeller!* spuse repede Hugh şi-l strânse de braţ pe tatăl său.

Silabele acestui nume ilustru - un nume pe care Corcoranii îl invocau cu aproape acelaşi respect cum îl invocau pe Dumnezeu Atotputernicul - au avut în momentul rostirii lor cu voce tare un efect tămăduitor miraculos asupra domnului Corcoran.

— Vanderfeller e aici? a întrebat el, uitându-se în jur. Unde?

Acest personaj august, care se contura uriaş în inconştientul colectiv al Corcoranilor, era şeful unei fundaţii caritabile - dotată de şi mai augustul său bunic - şi, întâmplător, deţinea controlul asupra celei mai mari părţi din acţiunile de la banca domnului Corcoran. Acest lucru implica şedinţe ale consiliului director şi alte funcţii sociale ocazionale, iar Corcoranii aveau un set nesfârşit de anecdote „încântătoare" despre Paul Vanderfeller, despre cât de european era, ce „spirit" inegalabil

avea, şi, deşi mie aceste poante ale lui, care se repetau în diferite ocazii, mi se păreau neinspirate (paznicii de la Hampden erau mai isteţi), pe Corcorani îi făceau să se zguduie de un râs politicos şi aparent sincer. Una dintre modalităţile preferate ale lui Bunny de a începe o propoziţie era să-i scape ca din întâmplare ceva de genul:

— Acum vreo două zile, când tata lua masa cu Paul Vanderfeller...

Şi iată-l acum aici pe marele om, în carne şi oase, topindu-ne pur şi simplu cu razele gloriei sale. M-am uitat şi eu în direcţia pe care Hugh i-o indica tatălui său şi l-am văzut - un om obişnuit, cu o expresie cumsecade, ca orice ins obişnuit să i se poate permanent de grijă, un tip de aproape cincizeci de ani, frumos îmbrăcat, fără nimic specific „european" la el, în afară de ochelarii fără gust şi de faptul că era de o înălţime considerabil sub medie.

O expresie foarte asemănătoare tandreţii s-a răspândit pe chipul domnului Corcoran. Fără un cuvânt, i-a pus lui Hugh copilul în braţe şi s-a pornit grăbit într-acolo, traversând pajiştea.

Poate din cauză că familia Corcoran era de origine irlandeză sau poate din cauză că domnul Corcoran s-a născut la Boston, dar în orice caz toată familia simţea că, într-un anumit fel, aveau o afinitate cu cei din familia Kennedy. Exista şi o asemănare pe care încercau să şi-o cultive — mai ales doamna Corcoran, cu stilul ei de coafură şi cu ochelarii aparent *ă la* Jackie -, dar mai era exista şi o foarte vagă justificare fizică: chipul tras şi dinţii ieşiţi în afară, precum şi slăbiciunea accentuată a lui Brady şi a lui Patrick, sugerau ceva din modelul lui Bobby Kennedy, în timp ce fraţii ceilalţi, printre care se numărase şi Bunny, aveau mai

degrabă ceva din modelul Ted Kennedy, de tip mult mai solid, cu trăsături mici şi rotunjite, adunate parcă în mijlocul feţei. N-ar fi fost dificil să-i confunzi pe oricare dintre ei cu nişte rude neînsemnate ale clanului, poate chiar cu nişte verişori. Francis mi-a povestit cum a intrat odată cu Bunny într-un restaurant foarte la modă şi foarte aglomerat din Boston. Era coadă mare şi trebuia să aşteptăm, iar ospătarul le-a cerut un nume.

— Kennedy, a spus Bun energic, legănându-se pe călcâie, şi în următorul minut jumătate din personal se înghesuia să aranjeze o masă.

Poate că aceste vechi asociaţii de idei îmi vâjâiau pur şi simplu prin minte sau poate era doar faptul că singurele înmormântări pe care le-am văzut vreodată au fost numai evenimente televizate, legate de politică, dar, în orice caz, pentru mine procesiunea funerară - cu maşini lungi, negre, spălate de ploaie, printre care şi Bentley-ul domnului Vanderfeller - avea legătură, ca într-un vis, cu o altă înmormântare şi o altă procesiune automobilistică, mult mai faimoasă. Încet-încet, ne-am mişcat şi noi. Maşini deschise, pline de flori - asemeni unor decapotabile într-o paradă a trandafirilor dintr-un coşmar - se strecurau încet în spatele carului mortuar cu perdele la geamuri. Gladiole. crizanteme vopsite, evantaie din frunze de palmier... Vântul sufla tare şi petalele zglobii se eliberau, tremurând, rostogolindu-se înapoi printre maşini şi lipindu-se de parbrizele umede, ca nişte confetti.

Cimitirul era lângă o autostradă. Noi am tras la bordură, am ieşit din Mustang (închizând portierele cu un pocnet sec) şi am rămas acolo, uitându-ne nedumeriţi în jur de pe marginea plină

de gunoaie a şoselei. Maşinile ţâşneau pe lângă noi, pe asfalt, la mai puţin de trei metri.

Era un cimitir mare, bătut de vânt, plat şi comun. Pietrele funerare erau aşezate în şiruri, ca nişte rulote. Şoferul în uniformă din Lincoln-ul de la firma de pompe funebre a ocolit maşina ca să-i deschidă portiera doamnei Corcoran. Ea avea în mână - nu ştiam de ce - un buchet mic cu boboci de trandafir. Patrick i-a oferit braţul, iar ea şi-a strecurat mâna înmănuşată pe sub braţul lui, impasibilă şi calmă ca o mireasă în spatele ochelarilor ei negri.

Uşile din spate ale carului funebru s-au deschis şi sicriul a fost scos încet afară. In tăcere, lumea adunată l-a urmat de parcă ar fi fost dus pe sus acolo, pe câmpul deschis, plutind pe deasupra mării de iarbă asemeni unei bărci minuscule. Panglici galbene fluturau vesele pe capac. Cerul era ostil şi enorm. Am trecut pe lângă mormântul unui copil, de unde ne zâmbea un felinar de plastic decolorat, imitând un dovleac scobit de Halloween.

Un baldachin verde cu dungi, de genul celor utilizate pe la petrecerile în aer liber, era aşezat peste mormânt. Era ceva lipsit de expresie şi stupid, ceva gol, banal, brutal, ce flutura acolo, în mijlocul pustietăţii. Ne-am oprit şi am rămas în picioare, în grupuri mici, stânjenite. Cumva, eu mă gândisem că o să fie ceva mai măreţ. Bucăţi de gunoaie măcinate de maşinile de tuns, zăceau răspândite prin iarbă. Se mai puteau recunoaşte nişte mucuri de ţigară şi un ambalaj de Twix.

Toată chestia asta e fără sens, mi-am zis eu în gând, cuprins de un acces brusc de panică. Cum de s-a întâmplat aşa ceva ?

Maşinile continuau să treacă, împroşcând cu apă, pe autostradă.

Mormântul era aproape indescriptibil de înfiorător. Nu mai văzusem niciodată unul. Era ceva barbar, o gaură oarbă de lut, cu scaune pliante pentru familie pe o latură şi cu pământul proaspăt pus grămadă pe latura cealaltă a gropii. *O, Dumnezeule!* mi-am zis în sinea mea. Începeam să văd totul, totul deodată, cu o claritate usturătoare. De ce îşi mai băteau capul cu sicriul, cu acoperământul sau orice alt aspect al ceremoniei dacă aveau de gând să-l arunce acolo, să pună pământ peste el şi apoi să meargă acasă? Asta era tot? Aveau să scape de el ca de o bucată de gunoi?

Bunny, am gândit, o, Bunny, îmi pare rău!

Preotul a trecut repede prin slujbă, cu chipul său blajin devenit verde sub baldachin. Julian era acolo - acum l-am văzut - şi se uita spre noi patru. Mai întâi Francis, apoi şi Charles şi Camilla s-au mutat, s-au dus să stea cu el, dar mie nici că-mi păsa. Eram buimac. Corcoranii stăteau jos, foarte tăcuţi, cu mâinile în poală. *Cum de pot să stea pur şi simplu acolo,* mi-am zis, *lângă gaura aia îngrozitoare, şi să nu facă nimic ?* Era miercuri. Miercurea la zece aveam orele noastre de greacă - compunere în proză - şi acolo ar fi trebuit să fim cu toţii. Sicriul stătea prosteşte lângă mormânt. Ştiam că nu aveau să-l deschidă, deşi aş fi vrut. Tocmai începusem să pricep că pe Bunny n-o să-l mai văd niciodată.

Purtătorii sicriului stăteau în picioare într-un şir întunecat, în spatele mortului, ca un cor de bătrâni dintr-o tragedie antică. Henry era cel mai tânăr dintre ei. Stătea acolo în tăcere, cu mâinile împreunate în faţă - mâini mari, albe, mâini de om studios, mâini capabile şi bine întreţinute, aceleaşi mâini care s-au afundat în gâtul lui Bunny ca să vadă dacă mai are puls şi i-au sucit capul înainte şi înapoi pe biata lui coloană ruptă în timp ce noi, ceilalţi, ne aplecaserăm peste marginea râpei, privind cu respiraţia tăiată. Chiar şi de la distanţa

aceea vedeam unghiul teribil în care se înclina gâtul lui, pantoful întors invers, firicelul de sânge din nas şi din gură. Henry i-a apăsat pleoapele cu degetul, aplecându-se şi mai mult deasupra lui şi având grijă să nu-i atingă ochelarii, care stăteau strâmb pe capul lui Bunny. Un picior i-a săltat într-un spasm solitar, care s-a liniştit treptat, şi apoi a încetat complet. Ceasul de mână al Camillei avea o a doua limbă. I-am văzut cum se sfătuiesc în tăcere. Urcând pe deal după ea şi rezemându-se cu palmele de genunchi, Henry a ajuns sus, şi-a şters mâinile de pantaloni şi a răspuns şoaptelor noastre zumzăitoare - *Mort? Este...?* - cu un scurt gest impersonal, dând din cap afirmativ, ca un doctor...

— O, Dumnezeule, te implorăm ca în timp ce plângem îndepărtarea fratelui nostru Edmund Grayden Corcoran, slujitorul tău, din această viaţă, să ţinem minte că suntem cu siguranţă gata să îl urmăm. Dă-ne nouă puterea să fim pregătiţi pentru acea ultimă clipă şi fereşte-ne de o moarte subită şi neprevăzută...

Nici n-a văzut-o cum vine. Nici n-a înţeles măcar. Nu a avut timp. A alunecat pe spate, dezechilibrându-se şi dând din mâini, de parcă ar fi fost pe marginea unui bazin de înot, cu un *holario* tirolez caraghios şi cu braţele rotindu-i-se ca o morişcă. Apoi coşmarul surprins al căderii. Cineva care nici n-a ştiut că pe lume exista aşa ceva, ceva numit Moarte; cineva căruia nu i-a venit să creadă nici când a văzut-o; care n-a visat niciodată că avea să vină la el.

Fâlfâit de ciori. Gândăcei strălucitori, care se târau la baza firelor de iarbă. Un petic de cer, îngheţat într-o retină înceţoşată, reflectat într-o băltoacă pe pământ. Iu-huu! Fiinţa şi nimicul.

...Eu sunt învierea şi viaţa. Acela care crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi, şi acela care trăieşte şi crede în Mine nu va muri niciodată...

Purtătorii au lăsat sicriul jos, în mormânt, cu nişte curele lungi, scârţâitoare. Lui Henry îi tremurau muşchii din cauza efortului. Avea maxilarele încleştate. Transpiraţia îi umezise haina la spate.

Mi-am pipăit buzunarul de la sacou ca să fiu sigur că analgezicele sunt încă acolo. Urma să avem un drum greu şi lung la întoarcere.

Curelele au fost trase sus şi înfăşurate. Preotul a binecuvântat mormântul şi l-a stropit cu apă sfinţită. Ţărână şi întuneric. Domnul Corcoran, cu faţa îngropată în palme, suspina monoton. Baldachinul şuiera în bătaia vântului.

Prima lopată de pământ. Izbitura surdă pe capacul gol mi-a dat o senzaţie de rău, de întunecare, de gol. Doamna Corcoran - cu Patrick de o parte şi cu Ted, sobru, de cealaltă parte - a făcut un pas înainte. A aruncat cu o mână înmănuşată bucheţelul de trandafiri în mormânt.

Încet-încet, cu un calm nemăsurat, narcotizat, Henry s-a aplecat şi a luat o mână de pământ. L-a ţinut deasupra mormântului şi l-a lăsat să-i scape printre degete. Apoi, cu chipul descompus, a făcut un pas înapoi şi, absent, şi-a trecut mâna peste piept, mânjindu-şi de noroi reverul, cravata şi albul imaculat, scrobit, al cămăşii.

M-am uitat la el. Şi Julian s-a uitat la el - şi Francis, şi gemenii - cu un fel de groază înmărmurită. Părea să nu-şi dea seama că ar fi făcut ceva neobişnuit. Stătea acolo, în picioare, perfect nemişcat, cu vântul jucându-i-se prin păr şi cu o lumină slabă lucindu-i în ramele ochelarilor.

Capitolul 8

Amintirile mele legate de întrunirile post-funerare de la Corcorani sunt înceţoşate, poate din pricina pumnului de analgezice de toate soiurile pe care l-am înghiţit în drum spre ei. Dar nici morfina nu a putut să estompeze complet oroarea acestui eveniment. Julian era acolo, ceea ce reprezenta un fel de binecuvântare. Era purtat dintr-o parte în alta a adunării asemeni unui înger bun, purtând mici conversaţii pline de graţie, ştiind exact ce trebuia spus fiecărei persoane şi purtându-se cu un farmec şi o diplomaţie cerească faţă de Corcorani (pe care de fapt nu-i agrea, reciproca fiind de asemenea valabilă), astfel încât până şi doamna Corcoran a fost domolită. În plus - ceea ce a reprezentat culmea gloriei din punctul de vedere al Corcoranilor -, Julian s-a dovedit a fi o veche cunoştinţă de-a lui Paul Vanderfeller, iar Francis, care, întâmplător, era în apropiere, ne-a spus că n-o să uite niciodată expresia de pe chipul domnului Corcoran în momentul în care Vanderfeller l-a recunoscut pe Julian şi l-a salutat („în stil european", cum a fost auzită doamna Corcoran dând explicaţii unui vecin) cu o îmbrăţişare şi un sărut pe obraz.

Micii Corcorani - care păreau ciudat de exaltaţi după evenimentele triste de dimineaţă - se împingeau şi alunecau de colo colo, veseli nevoie mare: aruncau cu plăcinte, hohoteau de râs şi se urmăreau unii pe alţii prin mulţime cu o jucărie îngrozitoare, care făcea un zgomot asurzitor, dar ca al unei băşini. Furnizorii de mâncare au încurcat şi ei complet lucrurile - prea multe băuturi spirtoase şi mâncare insuficientă, adică o reţetă sigură pentru un anumit gen de necazuri. Ted şi nevasta lui se certau fără încetare, lui Bram Guernsey îi era rău şi stătea trântit pe o canapea de stofă, iar

domnul Corcoran trecea de la o stare de euforie la una de disperare cruntă şi invers.

După ce a îndurat un timp, doamna Corcoran s-a dus sus, în dormitor, şi apoi a coborât cu un chip a cărui privire era absolut înfiorătoare. I-a spus soţului său pe o voce joasă că a avut loc „un jaf”, expresie care - repetată unui vecin de către un binevoitor care a auzit-o din întâmplare - s-a răspândit rapid prin încăpere şi a generat o serie întreagă de temeri nedorite. Ce se întâmplase? Ce dispăruse? Fusese chemată poliţia? Lumea şi-a abandonat conversaţiile şi a gravitat spre doamna Corcoran într-un roi plin de murmure. Ea a reuşit cu mult talent să se eschiveze în faţa întrebărilor lor, luându-şi un aer de martiră. Nu, spunea ea, nu avea nici un rost să cheme poliţia, lucrurile care au dispărut erau mărunţişuri, aveau mai mult valoare sentimentală şi nici nu i-ar fi fost de vreun folos nimănui, în afară de ea.

Cloke a găsit o ocazie de a pleca la puţin timp după asta. Şi, deşi nimeni nu a comentat prea mult, plecase şi Henry. Aproape imediat după înmormântare şi-a făcut bagajele, şi-a luat maşina şi dus a fost, luându-şi doar un la revedere formal de la Corcorani şi fără să-i adreseze nici un cuvânt lui Julian, care era foarte dornic să-i vorbească.

— Arată complet dărâmat, ne-a spus Julian Camillei şi mie (dar eu, cufundat în buimăceala provocată de Dalmane, nu mai reacţionam). Cred că ar trebui să se ducă la un doctor.

— Ultima săptămână a fost foarte grea pentru el, a spus Camilla.

— Desigur. Dar mi se pare că Henry este un tip mult mai sensibil decât credem noi. Este greu de imaginat că el va putea trece vreodată peste acest eveniment, din mai multe motive. El şi Edmund erau mai apropiaţi decât cred că vă puteţi da voi seama.

Julian a oftat.

— Foarte ciudată poezia pe care a citit-o, nu-i aşa? Eu i-aş fi propus ceva din *Phaedon.*

Lumea a început să se împrăştie pe la două după-amiaza. Am fi putut să rămânem la cină, da, dacă invitaţiile domnului Corcoran, făcute la beţie, ar fi fost valabile (zâmbetul glacial al doamnei Corcoran, aflată în spatele lui, ne informa că de fapt nu erau), am fi putut să rămânem prieteni de familie un timp indefinit, să dormim în corturile noastre din subsol, acceptaţi în traiul cotidian din gospodăria Corcoran, şi să împărtăşim de bună voie bucuriile şi necazurile lor zilnice (vacanţe de familie, dădăceala celor mici), ajutând uneori la treburile gospodăreşti, lucrând împreună, *ca o echipă* (cum a subliniat tatăl), adică în stilul Corcoran. Nu avea să fie o viaţă călduţă - el nu era prea indulgent nici cu propriii săi copii -, dar avea să fie o viaţă aproape incredibil de fertilă în ceea ce priveşte caracterul, îndrăzneala şi normele morale de calitate, despre acestea din urmă fiind convins că mulţi dintre părinţii noştri nici nu şi-au bătut capul să ni le inculce.

Era ora patru când am reuşit în cele din urmă să plecăm. Acum, dintr-un motiv oarecare, Charles şi Camilla nu-şi vorbeau. Se certaseră de la ceva - îi văzusem cum se ciorovăiau în curte - şi tot drumul spre casă, pe bancheta din spate a maşinii, au stat unul lângă altul şi s-au uitat fix, drept înainte, cu braţele încrucişate pe piept într-un mod aproape comic de asemănător, de care sunt sigur că nici nu erau conştienţi.

Mă simţeam de parcă aş fi lipsit mult mai mult decât am lipsit de fapt. Camera mea părea abandonată şi mică, ca şi cum ar fi stat goală săptămâni în şir. Am deschis fereastra şi m-am trântit pe patul nefăcut. Cearşafurile miroseau a umed. Soarele apunea.

În sfârşit, toată povestea se încheiase, dar eu mă simţeam ciudat de dărâmat. Luni avusesem ore: greacă şi franceză. Nu mai fusesem la franceză de aproape trei săptămâni şi chestia asta îmi stârnea un puseu de teamă. Lucrările finale. M-am răsucit pe burtă. Examene. Iar vacanţa de vară începea peste o lună şi jumătate şi unde Dumnezeu aveam să mi-o petrec? Lucrând pentru dr. Roland? La o staţie de benzină din Plano?

M-am sculat, am mai luat încă un Dalmane şi m-am întins din nou pe pat. Afară aproape că se întunecase. Prin pereţi se auzea muzică de la vecin: David Bowie. „Aici turnul de control, către maiorul Tom...“

Mă uitam la umbrele de pe tavan.

Într-un fel de spaţiu ciudat, între vis şi veghe, m-am trezit într-un cimitir - nu cel în care era înmormântat Bunny, ci altul, mult mai vechi şi foarte renumit - plin de garduri vii şi plante perene, cu pavilioanele de marmură crăpată înecate în viţă de vie. Mergeam pe o alee îngustă, cu dale de piatră. Când am luat colţul, florile albe ale unei hortensii neaşteptate - nori luminoşi plutind palizi în umbre - mi-au atins obrazul.

Priveam mormântul unui scriitor renumit - Marcel Proust, cred, sau poate George Sand. Indiferent cine era, ştiam că era înmormântat chiar acolo, dar crescuseră atâtea buruieni înalte, că de-abia vedeam ce scrie pe pietrele de mormânt şi, în plus, se întuneca.

Apoi m-am trezit pe vârful unui deal, într-un pâlc întunecat de pini. Undeva departe se afla o

vale obscură, învăluită în fum. M-am întors şi m-am uitat înapoi, spre drumul pe unde venisem: vârfurile ascuţite ale unor turle din marmură, mausoleuri slab luminate, palide în întunericul care se înteţea. Mult mai jos se vedea o luminiţă - un felinar sau poate o lanternă - care se îndrepta pâlpâind spre mine printre mulţimea de pietre funerare. M-am aplecat mai mult în faţă, ca să văd mai bine, şi apoi m-au surprins nişte trosnete în tufele din spatele meu.

Era copilaşul pe care Corcoranii îl numeau Champ, Campionul. Venise rostogolindu-se pe toată lungimea trupului său, iar acum încerca să se ridice în picioare. După o clipă a renunţat şi a rămas întins, nemişcat, cu picioarele goale, tremurând şi cu burta mişcându-i-se în sus şi-n jos. Era gol, numai cu un scutec de plastic pe el, şi avea mai multe zgârieturi urâte, lungi, pe braţe şi pe picioare. Mă uitam la el îngrozit. Corcoranii nu aveau prea multă minte, dar asta era chiar inconştienţă. *Monştrii ăia,* mă gândeam eu, *imbecilii ăia au plecat pur şi simplu şi l-au lăsat aici, singur.*

Copilul scâncea, cu picioarele împestriţate de pete vineţii de la frig. Intr-o mână grăsuţă, care avea o formă de stea de mare, ţinea avionul de plastic pe care-l primise odată cu acel Happy Meal. M-am aplecat să văd dacă cel mic e bine, dar în acel moment am auzit undeva, foarte aproape, cum cineva şi-a dres glasul ostentativ, prefăcut.

Ce a urmat s-a petrecut într-o fracţiune de secundă. Privind peste umăr, am avut doar o clipă impresia fulgerătoare că în spatele meu se contura o siluetă, dar acea imagine m-a izbit atât de tare, încât mi-am pierdut echilibrul, am picat pe spate şi, ţipând, am căzut mai jos şi mai jos, până când în cele din urmă am aterizat pe patul meu, care a apărut în mare viteză de undeva din întuneric,

special ca să mă întâmpine. Zdruncinătura m-a trezit brusc. Tremurând, am stat acolo, întins pe spate, o clipă, apoi m-am târât să aprind lumina.

Biroul, uşa, scaunul. Am continuat să stau întins pe spate, încă tremurând. Deşi trăsăturile tipului erau înglodate şi deformate şi aveau nişte cruste de care nu vreau să-mi amintesc nici cu lumina aprinsă, totuşi ştiam foarte bine cine era, iar în vis şi el ştia că eu ştiam.

După toate prin câte trecuserăm în săptămânile din urmă, nu era de mirare că toţi ne cam săturaserăm unii de alţii. În primele câteva zile, după ce ne-am întors, am stat toţi destul de mult timp singuri, cu excepţia timpului petrecut la ore şi în sala de mese. Acum, că Bun era mort şi îngropat, presupun că aveam şi mai puţine lucruri de vorbit împreună şi nici nu mai exista vreun motiv să stăm până la patru sau cinci dimineaţa.

Mă simţeam ciudat de liber. Am făcut multe plimbări de unul singur; am mers la filme şi, într-o vineri seara, la o petrecere în afara campusului, unde am stat pe veranda casei unui profesor, am băut bere şi am auzit o fată şoptindu-i altei fete despre mine:

— Pare aşa de trist, nu crezi?

Era o noapte limpede, cu greieri şi un milion de stele. Fata era drăguţă, cu nişte ochi strălucitori, tipul acela efervescent după care m-am topit întotdeauna. A intrat în vorbă cu mine şi aş fi putut să merg acasă cu ea, dar mi-era suficient doar să flirtez, tandru şi nesigur, aşa cum fac unele personaje tragice de prin filme (cum ar fi un veteran de război care a suferit un şoc sau un văduv tânăr şi neconsolat, atras de o tânără necunoscută şi totuşi bântuit de un trecut întunecat, pe care ea, în inocenţa sa, nu poate să-l împărtăşească), şi să mă bucur de plăcerea de a privi stelele empatiei înflorind în ochii ei blânzi,

de a-i simţi dulcea dorinţă de a mă salva de mine însumi (şi, o, draga de ea, mi-am spus în gând, dacă ar şti la ce sarcină grea s-ar înhăma, dacă ar şti măcar!), conştient totuşi că dacă aş vrea să merg acasă cu ea, aş putea.

Ceea ce nu am făcut. Pentru că - indiferent ce ar fi crezut necunoscutele cu inima tandră - eu nu aveam nevoie nici de companie şi nici de alinare. Tot ce-mi doream era să fiu singur. După petrecere nu m-am dus la mine în cameră, ci în biroul profesorului Roland, unde ştiam că nu-i va trece nimănui prin minte să mă caute. Serile şi în weekenduri era absolut liniştit şi după ce ne-am întors din Connecticut mi-am petrecut destul de mult timp pe acolo, citind, trăgând câte un pui de somn pe canapea sau făcând treabă pentru dr. Roland ori pentru mine.

La ora aceea târzie din noapte până şi paznicii plecaseră. Clădirea zăcea în întuneric. Încuiam uşa biroului în urma mea. Lampa de pe biroul profesorului Roland arunca un cerc de lumină caldă, cremoasă, şi după ce dădeam drumul la radio pe postul de muzică simfonică din Boston, la volum mic, *mă aşezam pe canapea cu gramatica limbii franceze. Mai târziu, când mi se făcea* somn, *treceam de obicei la* un roman poliţist sau, dacă aveam chef, la o ceaşcă de ceai. Rafturile cu cărţile profesorului Roland luceau cald şi misterios în lumina lămpii. Deşi nu făceam nimic rău, mi se părea că, într-un fel, mă strecuram şi că duceam o viaţă secretă care, oricât de plăcută ar fi fost, avea să mă prindă mai devreme sau mai târziu.

Între gemeni încă domnea discordia. La prânz ajungeau de multe ori la o distanţă de o oră unul de altul. Mi s-a părut că vina ar fi fost a lui

Charles, care era morocănos şi necomunicativ şi - aşa cum s-a dovedit în timp - bea mai mult decât ar fi fost sănătos pentru el. Francis pretindea că nu ştie nimic despre asta, dar eu îl bănuiam că ştie mai multe decât voia să spună.

Cu Henry nu mai vorbisem de la înmormântare şi nici măcar nu-l mai văzusem. Nu apărea nici la mese şi nici nu răspundea la telefon. Sâmbătă la prânz am întrebat:

— Credeţi că Henry e bine?

— O, da, e bine, a spus Camilla, jucându-se cu cuţitul şi furculiţa.

— De unde ştii ?

A făcut o pauză, cu furculiţa în aer. Privirea ei era ca o lumină care s-a întors brusc spre mine.

— Pentru că tocmai l-am văzut.

— Unde?

— La el în apartament. În dimineaţa asta, a răspuns ea, revenind la mâncare.

— Şi cum se simte?

— Bine. Puţin zguduit, dar e bine.

Lângă ea, cu bărbia în palmă, Charles se uita încruntat în jos, la farfuria lui neatinsă.

Nici unul dintre gemeni n-a fost în seara aceea la cină. Francis era vorbăreţ şi în toane bune. Tocmai se întorsese de la Manchester şi era plin cu pungi de cumpărături. Mi le-a arătat una câte una: jachete, sacouri, bretele, cămăşi în cel puţin şase tipuri de dungi, o gamă fabuloasă de cravate, dintre care una - de mătase în culoarea bronzului verzui, cu nişte picăţele portocalii - era cadou pentru mine. (Francis era întotdeauna generos cu hainele. Ne dăduse, mie şi lui Charles, costume mai vechi de-ale lui cu braţul. Francis era mai înalt decât Charles şi mai suplu decât noi amândoi şi de obicei trebuia să le ajustăm la un croitor din oraş.

Încă mai port şi acum o mulţime din acele costume: Sulka, Aquascutum, Gieves şi Hawkes.)

Fusese şi pe la librărie. Avea o biografie a lui Cortes, o traducerea a lui Gregoire de Tours şi un studiu despre ucigaşele victoriene, publicat de Harvard University Press. Îi cumpărase un cadou şi lui Henry: un corpus de inscripţii miceniene din Cnossos.

M-am uitat prin carte. Era enormă. Nu avea text deloc, numai fotografii după fotografii cu tăbliţe sparte cu inscripţii - în B liniar reproduse în facsimil în josul paginii. Unele dintre fragmente nu aveau decât un singur caracter.

— O să-i placă, am zis eu.

— Da, aşa cred, a spus Francis. Era cea mai plictisitoare carte pe care am putut s-o găsesc. M-am gândit să trec şi să i-o duc după cină.

— Poate vin şi eu cu tine, i-am spus.

Francis şi-a aprins o ţigară.

— Sigur că poţi veni dacă vrei. Dar eu nu intru înăuntru. Am de gând să-i las cartea pe verandă.

— Ei, bine atunci, am spus eu, simţindu-mă, în mod ciudat, uşurat.

Toată după-amiaza de duminică, începând de la zece dimineaţa, mi-am petrecut-o în biroul profesorului Roland. Pe la ora unsprezece noaptea mi-am dat seama că nu mâncasem nimic toată ziua, în afară de cafea şi de nişte biscuiţi săraţi din biroul de la Serviciul Studenţi, aşa că mi-am luat lucrurile, am încuiat şi-am pornit să văd dacă mai era deschis la Rathskeller.

Era deschis. The Rat era o anexă a bufetului de la cantină şi avea în general mâncare

de proastă calitate, dar existau câteva jocuri mecanice şi un tonomat şi chiar dacă nu puteai să cumperi o băutură adevărată, mai găseai o poşircă de bere cu numai şaizeci de cenţi, pe care o primeai într-un pahar de plastic.

În seara aceea acolo era foarte aglomerat şi multă gălăgie. The Rat îmi dădea o stare de nervozitate. Pentru cineva ca Jud şi Frank, care veneau acolo ori de câte ori vedeau uşile deschise, era chiar centrul universului. Erau şi acum acolo, în mijlocul unei mese entuziaste, cu câteva muieri nesuferite şi nişte terchea-berchea de bărbaţi, jucând cu o plăcere diabolică un joc care părea să implice încercarea de a se înjunghia în mână unii pe alţii cu o bucată de sticlă spartă.

Mi-am croit drum spre tejghea şi-am comandat o pizza şi o bere. În timp ce-i aşteptam să scoată pizza din cuptor, l-am văzut pe Charles, singur, la capătul barului.

L-am salutat, dar nu s-a întors decât pe jumătate. Era beat. Mi-am dat seama după felul în care stătea pe scaun: nu ca un beţiv tipic, dar nici cum stătea el de obicei, de parcă în trupul său se instalase o altă persoană - una neglijentă şi morocănoasă.

— O, spuse el. Bine. Tu eşti.

Mă întrebam ce caută oare de unul singur într-un loc atât de respingător, unde bea bere proastă, când acasă avea un băruleţ plin cu băuturile cele mai fine.

Îmi spuse ceva, dar din cauza muzicii şi strigătelor din jur, nu am putut să înţeleg.

— Ce? am întrebat, aplecându-mă mai tare spre el.

— Voiam să te întreb dacă poţi să-mi împrumuţi nişte bani.

— Cât?

A făcut nişte socoteli pe degete.

— Cinci dolari.

I-am dat. Nu era atât de beat ca să nu-mi mulţumească, ba chiar mi-a spus în mod repetat că-şi cere scuze şi că îmi promite să mi-i dea înapoi.

— Am vrut să mă duc la bancă vineri, mi-a spus.

— E-n regulă.

— Nu, pe cuvânt!

A scos cu grijă din buzunar un cec mototolit.

— Bunică-mea mi l-a trimis. O să-l transform în bani lichizi luni, nici o problemă, a adăugat el.

— Nu-ţi face griji, i-am spus. Ce faci aici?

— Am simţit nevoia să ies pe undeva. Unde-i Camilla?

— Nu ştiu.

În acel moment încă nu era atât de beat încât să nu poată să meargă acasă pe picioarele lui, dar The Rat nu se închidea decât peste vreo două ore şi nu-mi plăcea deloc ideea să-l las acolo singur. După înmormântarea lui Bunny mă abordaseră mai multe persoane străine - inclusiv secretara de la catedra de Ştiinţe Sociale încercând să scoată de la mine tot felul de informaţii. Dar i-am descurajat pe toţi cu o tactică învăţată de la Henry (chipul golit de orice expresie şi o privire nemiloasă, care să-l oblige pe intrus să se retragă stânjenit), tactică aproape infailibilă; dar una era să te descurci cu asemenea persoane când erai treaz şi alta când erai beat. Eu nu eram beat, dar nici nu aveam chef s-o mai lălăiesc prin Rat până când Charles se hotăra să plece. Ştiam că orice încercare de a-l scoate de acolo n-ar fi făcut decât să-l îndârjească şi mai rău. Când era beat, Charles avea

un mod pervers de a dori să facă exact invers de cum îi sugerau ceilalţi.

— Camilla ştie că eşti aici? l-am întrebat.

S-a aplecat puţin în faţă, rezemându-se cu palma de bar ca să nu-şi piardă echilibrul.

— Ce anume ?

L-am întrebat din nou, de data asta mai tare. S-a întunecat la faţă.

— Nu e treaba ei, a spus şi s-a întors la berea lui.

Între timp mi-a sosit mâncarea. Am plătit şi apoi i-am spus lui Charles:

— Scuză-mă o clipă, te rog. Mă întorc imediat.

Toaleta bărbaţilor se afla pe un hol plin de umezeală şi urât mirositor, chiar perpendicular faţă de bar. Am pornit-o pe hol, departe de câmpul vizual al lui Charles, şi m-am dus la telefonul public de pe perete. Însă la telefon era o fată care vorbea în germană. Am aşteptat de mi-a venit rău şi tocmai mă pregăteam să plec, când în sfârşit tipa a închis. M-am scotocit prin buzunare după o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi am format numărul gemenilor.

Gemenii nu erau ca Henry: dacă erau acasă, în general răspundeau la telefon. Dar acum nu mi-a răspuns nimeni. Am format numărul din nou şi m-am uitat la ceas. Unsprezece şi douăzeci. Nu-mi puteam imagina unde ar fi putut să fie Camilla la ora aia, decât dacă nu cumva venea să-l culeagă pe Charles.

Am închis. Moneda a căzut cu zgomot. Am pus-o la loc în buzunar şi-am luat-o înapoi spre Charles, la bar. O clipă am crezut că s-a mutat pur şi simplu în altă parte, dar după un timp, cât am stat şi m-am uitat prin mulţime, mi-am dat seama că nu-l vedeam pentru că nu mai era acolo. Îşi băuse restul de bere şi plecase.

Deodată Hampden-ul a devenit din nou verde ca paradisul. Majoritatea florilor fuseseră omorâte de zăpadă. Au scăpat doar câteva plante care înfloresc mai târziu, cum ar fi caprifoiul, liliacul şi aşa mai departe. Copacii însă au reînviat, mai verzi şi mai stufoşi ca niciodată, aşa încât drumul prin pădurea din North Hampden devenise acum brusc şi mai îngust, fiind înconjurat din ambele părţi de verdeaţa ce împiedica lumina soarelui să mai pătrundă pe poteca umedă şi plină de gângănii.

Luni dimineaţa am ajuns la Lyceum puţin mai devreme şi l-am găsit pe Henry în biroul lui Julian, cu fereastra deschisă, aranjând nişte panseluţe într-o vază albă. Arăta de parcă ar fi slăbit vreo cinci-zece kilograme, însă la un om de talia lui Henry nu era foarte mult, deşi puteam să văd cât de tras la faţă era şi cât de mult i se subţiaseră încheieturile şi chiar şi mâinile. Ceva însă se schimbase în mod evident la el de când nu îl mai văzusem, doar că altceva decât faptul că slăbise.

El şi Julian vorbeau - într-o latină jucăuşă, ironică, pedantă - ca nişte preoţi care făceau ordine înainte de slujbă, în aer se simţea un miros greu de ceai.

Henry şi-a ridicat privirea.

— *Salve, amice,* mi-a spus el, iar trăsăturile chipului său, de obicei rigide, dând senzaţia de răceală şi reţinere, s-au animat imperceptibil.

Apoi a continuat:

— *Valesne ? Quid est rei ?*

— Arăţi bine, i-am spus eu şi chiar aşa era.

Şi-a înclinat uşor capul. Ochii săi, înceţoşaţi şi dilataţi în timpul bolii, erau acum de un albastru strălucitor.

— *Benigne dicis,* a spus el. Mă simt mult mai bine.

Julian, care curăţa resturile de cornuri şi gem - el şi Henry luaseră micul dejun împreună (un mic dejun destul de copios, după urmele lăsate) -, a râs şi a spus ceva ce nu am înţeles prea bine, ceva horaţian, cu privire la faptul că remediul durerii îl reprezintă carnea. M-am bucurat să îl găsesc aşa de vesel şi senin, la fel cum era odinioară. Julian fusese foarte ataşat de Bunny, dar lui nu îi plăceau sentimentele puternice, iar o etalare a simpatiei care, după standardele contemporane, ar fi părut cât se poate de normală el ar fi perceput-o drept exhibiţionistă şi chiar uşor şocantă. Eram ferm convins că moartea lui Bunny îl afectase mai mult decât lăsase să se întrevadă. Pe lângă asta, mai era şi faptul că indiferenţa lui zglobie, de tip socratic, faţă de tot ce însemna moarte şi viaţă îl împiedica să îşi manifeste tristeţea un timp prea îndelungat.

A sosit şi Francis, apoi Camilla. Charles însă nu. El probabil era încă în pat, mahmur după noaptea trecută. Ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei mari, rotunde.

— Şi acum, a spus Julian când s-a aşternut liniştea, sper că suntem cu toţii pregătiţi să părăsim această lume materială şi să pătrundem în cea a sublimului.

Zilele acelea m-am bucurat foarte mult de libertatea redescoperită. Aveam impresia că suntem în siguranţă. Un gigantic nor negru de îngrijorare mi se ridicase de pe suflet. Pentru mine lumea era proaspătă şi minunată, verde,

reconfortantă şi complet nouă. O vedeam acum cu alţi ochi.

Am făcut o mulţime de plimbări singur prin North Hampden, până spre râul Battenkill. Îmi plăcea mai ales să merg în partea rurală, la un mic magazin alimentar din North Hampden (ai cărui proprietari matusalemici, mamă şi fiu, se pare că ar fi reprezentat sursa de inspiraţie a unei vestite povestiri *horror* din anii ’50, preluată în multe antologii), ca să cumpăr o sticlă de vin, şi să mă plimb pe malurile râului ca să o beau liniştit, apoi să mă învârt ameţit toată după-amiaza aceea strălucitoare, aurită, orbitoare - adică o dulce pierdere de timp, întrucât eram în urmă cu cursurile la şcoală, aveam de scris lucrări, iar examenele se apropiau. Eu însă eram tânăr şi nu îmi făceam nici o grijă: iarba era verde, în aer se auzea zumzetul albinelor, iar eu tocmai mă întorsesem din pragul tărâmului Morţii înapoi la viaţă, la o lume plină de soare şi aer. Acum eram liber, iar viaţa mea, pe care o credeam pierdută, mi se aşternea din nou în faţa ochilor, indescriptibil de preţioasă şi de gingaşă.

Într-una din acele după-amiezi m-am dus la Henry acasă şi l-am găsit în grădină, săpând un strat de flori. Era îmbrăcat cu hainele lui de grădinar - o pereche de pantaloni vechi şi o cămaşă cu mânecile suflecate peste cot iar în roabă avea răsaduri de roşii, castraveţi, căpşuni, floarea-soarelui şi muşcate stacojii. Trei-patru tufe de trandafiri, cu rădăcini cu tot, ambalate în pânză, erau sprijinite de gard.

Mi-am deschis singur poarta laterală. Eram cam ameţit de băutură.

— Bună, am spus eu. Bună, bună, bună.

S-a oprit şi s-a sprijinit în cazma. Pe şaua nasului i se vedea o arsură slabă de la soare.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Pun nişte salată verde.

A urmat o tăcere lungă, timp în care am observat ferigile pe care le smulsese în după-amiaza în care l-am omorât pe Bunny. Mi-amintesc că le-a numit „spinarea lupului", iar Camilla a făcut atunci o remarcă privitoare la vrăjitorie, din cauza denumirii lor ciudate. Le plantase pe partea umbrită a casei, lângă pivniţă, unde creşteau, negre şi spumoase, la răcoare.

M-am dat puţin în spate, întrucât mă agăţasem de stâlpul de la poartă.

— O să stai aici vara asta? l-am întrebat.

S-a uitat la mine îndeaproape şi şi-a şters mâinile de pantaloni.

— Cred că da. Tu ce planuri ai ?

— Nu ştiu.

Nu o mai spusesem nimănui, însă cu o zi înainte depusesem o cerere la biroul de la Serviciul Studenţi pentru o slujbă de întreţinere a unui apartament în Brooklyn, la un profesor de istorie care studia în Anglia pe perioada verii. Suna perfect - un loc pentru care nu aveam de plătit chirie, într-o parte drăguţă a Brooklyn-ului, unde nu aveam altceva de făcut decât să ud nişte plante şi să am grijă de nişte terrieri, care nu puteau merge în Anglia din cauza carantinei. Experienţa mea cu Leo şi cu mandolinele lui mă făcea să fiu oarecum îngrijorat, însă funcţionara m-a asigurat că acum e cu totul altceva şi chiar mi-a arătat nişte scrisori ale unor studenţi care stătuseră acolo şi care fuseseră foarte mulţumiţi de slujbă. Nu ajunsesem niciodată în Brooklyn şi nu ştiam nimic despre acel cartier, însă mă atrăgea ideea de a locui într-un oraş mare - în orice oraş, dar mai ales într-unul necunoscut -, îmi plăcea ideea de aglomeraţie, de trafic, de mulţime, de a lucra într-o librărie, de a servi la mese într-o cafenea. Cine ştie ce fel de viaţă solitară şi ciudată aş fi putut duce

aşa? Mese luate singur, plimbări cu câinii prin parc seara şi un loc unde să nu ştie nimeni cine sunt.

Henry se uita încă la mine. Şi-a împins ochelarii pe nas.

— Ştii, e destul de devreme.

Am râs. Ştiu la ce se gândea: mai întâi Charles, iar acum eu.

— Sunt în regulă.

— Da?

— Bineînţeles.

Henry s-a întors la munca lui. A înfipt cazmaua în pământ şi a apăsat puternic cu piciorul, încălţat într-un pantof kaki, pe o latură a uneltei. Bretelele îi formau pe spate un X negru.

— Atunci poţi să îmi dai o mână de ajutor cu salata asta. Vezi că mai e o cazma în magazie.

În noaptea aceea, la o oră târzie - pe la două -, şefa căminului a venit la mine la uşă şi mi-a urlat că am un telefon. Somnoros, mi-am pus halatul pe mine şi, împleticindu-mă, m-am dus jos.

Era Francis.

— Ce este ? l-am întrebat.

— Richard, am un atac de cord.

M-am uitat cu un ochi la şefa de cămin - Veronica, Valerie sau cum o chema, fiindcă mereu îi uitam numele. Stătea lângă telefon cu mâinile încrucişate pe piept şi cu capul aplecat într-o parte, ca şi cum ar fi fost îngrijorată. M-am întors cu spatele.

— Eşti în regulă, am spus eu în receptor. Du-te la culcare.

— Ascultă-mă, a spus el cu o voce speriată, am un atac de cord! Cred că o să mor.

— Nu, n-o să mori.

— Am toate simptomele. Mă doare braţul stâng, am dureri în piept, respir greu.

— Şi ce vrei să fac eu ?

— Vreau să vii aici şi să mă duci la spital.

— De ce nu suni la ambulanţă?

Eram atât de obosit, încât ochii mi se închideau mereu.

— Pentru că am oroare de ambulanţe, a spus Francis, însă nu am apucat să aud restul propoziţiei, deoarece Veronica, auzind cuvântul „ambulanţă", s-a speriat şi a intervenit imediat.

— Dacă ai nevoie de un paramedic, tipii de la pază ştiu să acorde prim ajutor, a spus ea. Sunt disponibili de la miezul nopţii până dimineaţa la şase. Mai e şi o dubiţă care te poate duce la spital. Dacă vrei, eu o să...

— Nu am nevoie de paramedic, am spus eu.

Francis mă striga înnebunit de la celălalt capăt al firului.

— Aici sunt, am spus eu.

— Richard ? rosti el cu o voce slabă. Cu cine vorbeşti ? Ce se întâmplă?

— Nimic. Ascultă-mă!

— Cine a pomenit de paramedici ?

— Nimeni. Ascultă-mă! *Ascultă-mă!* am spus eu, fiindcă încerca să vorbească odată cu mine. Linişteşte-te! Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Vreau să vii aici. Mă simt rău de tot. Cred că inima mi s-a oprit complet un moment. Eu...

— E vorba de droguri? m-a întrebat Veronica pe un ton confidenţial.

— Ştii ce ? i-am spus. Aş vrea să taci, ca să aud ce încearcă să-mi spună omul ăsta.

— Richard? a spus Francis. Vii să mă duci? Te rog!

A urmat o pauză scurtă.

— Bine, ai răbdare câteva minute, am zis şi am închis telefonul.

Ajuns la apartamentul lui Francis, l-am găsit gata îmbrăcat, cu excepţia pantofilor. Zăcea pe pat.

— Ia-mi pulsul, a spus el.

I l-am luat, ca să-i fac pe plac. Era rapid şi puternic. Francis stătea acolo culcat, lipsit de vlagă, şi clipea.

— Ce crezi că e în neregulă cu mine? m-a întrebat el.

— Nu ştiu, i-am răspuns.

Era puţin aprins la faţă, însă nu arăta chiar atât de rău. Cu toate astea - deşi ar fi fost o nebunie să-i spun aşa ceva atunci - ştiam că putea să aibă o toxiinfecţie alimentară sau apendicită, însă am considerat că pentru moment e mai bine să nu zic nimic.

— Crezi că ar trebui să merg la spital ?

— Tu să îmi spui mie asta.

Un timp nu a mai spus nimic.

— Nu ştiu. Dar cred că ar trebui să merg.

— Bine atunci. Dacă asta te face să te simţi mai bine... Hai, ridică-te.

Nu era atât de bolnav încât să nu fumeze tot drumul până la spital.

Ne-am învârtit prin faţa spitalului şi ne-am oprit în faţa intrării luminate pe care scria „Urgenţe". Am oprit maşina şi am rămas acolo un moment.

— Eşti sigur că vrei să mergi aici?

Francis s-a uitat la mine mirat şi dispreţuitor.

— Crezi că mă *prefac*! a spus el.

— Nu, nu cred asta, am spus eu surprins şi, sincer să fiu, nici nu îmi trecuse prin minte aşa ceva. Doar te-am întrebat.

S-a dat jos din maşină, trântind portiera.

A trebuit să aşteptăm jumătate de oră. Francis şi-a completat fişa, s-a aşezat şi s-a apucat să citească revista *Smithsonian.* Însă când asistenta i-a strigat numele, nu s-a ridicat.

— Ăsta eşti tu, i-am zis eu.

Tot nu s-a mişcat.

— Haide, du-te, am spus.

Nu mi-a răspuns. Avea un soi de privire sălbatică.

— Auzi, ştii ce? M-am răzgândit, a spus în cele din urmă.

— Poftim ?

— Am spus că m-am răzgândit. Vreau să merg acasă. Asistenta stătea în uşă, ascultând cu interes schimbul de replici dintre noi.

— Asta e o prostie ! i-am spus eu iritat. Ai aşteptat atâta!

— Mi-am schimbat părerea.

— Tu ai fost cel care a insistat să venim!

Ştiam că asta o să-l facă să se simtă prost. Iritat, ocolindu-mi privirea, a trântit revista şi a trecut prin uşile batante fără să privească în urmă.

După aproximativ zece minute un doctor obosit şi îmbrăcat într-o cămaşă apretată a scos capul pe uşă şi s-a uitat în sala de aşteptare. Eram singura persoană de acolo.

— Bună, a spus el politicos. Dumneavoastră sunteţi cu domnul Abernathy?

— Da.

— Vreţi să veniţi puţin cu mine, vă rog?

M-am ridicat şi l-am urmat. Francis stătea pe marginea unui pat, complet îmbrăcat, îndoit de spate şi arătând îngrozitor.

— Domnul Abernathy nu vrea să îşi pună un halat, a spus doctorul. Şi nu o lasă pe infirmieră să îi ia sânge. Nu ştiu cum se aşteaptă să îl examinăm dacă nu cooperează.

A urmat o pauză. Luminile din camera de consultaţie erau foarte puternice. Eu m-am simţit extrem de stânjenit.

Doctorul s-a îndreptat spre chiuvetă şi s-a spălat pe mâini.

— V-aţi drogat cumva în seara asta, băieţi? a întrebat el pe un ton firesc.

Am simţit cum îmi urcă sângele în obraji.

— Nu, am răspuns.

— Puţină cocaină. Ceva amfetamină, poate?

— Nu.

— Dacă prietenul tău, aici de faţă, a luat ceva, ne-ar ajuta să ştim ce anume.

— Francis, am spus lipsit de vlagă, dar am fost întrerupt de o privire plină de ură, gen *et tu, Brute.*

— Cum îndrăzneşti? m-a repezit el. Nu am luat nimic, ştii bine!

— Linişteşte-te, a spus doctorul. Nimeni nu te acuză de nimic. Dar comportamentul tău e cam ciudat, nu ţi se pare?

— Nu, a răspuns Francis după o pauză confuză.

Doctorul s-a clătit pe mâini şi apoi s-a şters de prosop.

— Nu? a întrebat el. Vii aici în miezul nopţii, spui că eşti pe punctul de a avea un atac de cord şi nu laşi pe nimeni să se apropie de tine? Cum vrei să îmi dau seama ce e în neregulă cu tine?

Francis nu a răspuns. Respira greu, cu privirea îndreptată spre podea, iar faţa îi era de un roz aprins.

— Nu pot să citesc gândurile oamenilor, a spus într-un final doctorul. Dar ştiu din experienţă că atunci când cineva de vârsta ta acuză dureri de piept, există doar două posibilităţi.

— Care? am întrebat eu într-un sfârşit.

— Păi, una este intoxicaţia cu amfetamine.

— Nu e asta! a spus furios Francis, ridicându-şi privirea.

— Bine, bine. Apoi ar mai putea să fie şi un sindrom de panică. Ce e aia? am spus eu, străduindu-mă să nu mă uit în direcţia lui Francis.

— E ca un puseu de spaimă. Un acces brusc de teamă. Palpitaţii ale inimii. Frisoane, transpiraţie... Poate să fie foarte grav. De obicei oamenii în situaţia asta cred că sunt pe moarte.

Francis nu a spus nimic.

— Deci? a întrebat doctorul. Crezi că asta e?

— Nu ştiu, a răspuns Francis după o altă pauză confuză.

Doctorul s-a sprijinit cu spatele de chiuvetă.

— Îţi este teamă adeseori ? Fără vreun motiv anume ?

Până să plecăm de la spital, se făcuse deja ora trei şi un sfert. Francis şi-a aprins o ţigară în parcare. În mâna stângă ţinea o bucată de hârtie pe care i-o dăduse doctorul şi pe care era scris numele unui psihiatru din oraş.

— Eşti furios? m-a întrebat el când s-a suit în maşină.

Era a doua oară când mă întreba asta.

— Nu, am răspuns eu.

— Ştiu că eşti.

Străzile erau luminate feeric şi pustii. Mergeam cu maşina decapotată. Treceam pe lângă case întunecate şi am traversat un pod acoperit. Cauciucurile bufneau pe plăcile de lemn.

— Te rog să nu fii furios pe mine, mi-a zis Francis.

Nu l-am băgat în seamă.

— O să te duci la psihiatrul ăla ? l-am întrebat.

— Nu cred că o să mă ajute cu ceva. Ştiu ce mă macină.

Nu am spus nimic. Când auzisem cuvântul „psihiatru", mă alarmasem. Nu prea aveam eu încredere în psihiatri, însă cine ştie ce ar fi putut să descopere un specialist în nişte banale teste de personalitate, într-un vis sau pur şi simplu într-un cuvânt.

— Am mers la psihanalist când eram copil, a spus Francis. (Era pe punctul de a izbucni în plâns.) Cred că nu aveam mai mult de unşpe-doişpe ani.

Mama era prinsă de nebunia yoga şi mă scosese din vechea mea şcoală din Boston. M-a cărat după ea în locul ăla îngrozitor din Elveţia. La institutul nu ştiu care. Toată lumea purta sandale cu şosete. Erau cursuri de dans derviş şi de cabală. Toţi cei aflaţi la nivelul alb - aşa se numea clasa mea, grupa sau ce era - trebuia să facă în fiecare dimineaţă exerciţii chinezeşti de Quigong şi mai aveam şi patru ore de psihanaliză reichiană pe săptămână. Eu trebuia să am şase.

— Cum se poate psihanaliza un puşti de doişpe ani ?

— Printr-o mulţime de asocieri de cuvinte. Mai erau şi nişte jocuri ciudate pe care trebuia să le joci cu nişte păpuşi cu anatomie corectă. Ne-au prins, pe mine şi pe nişte franţuzoaice, când încercam să fugim din dormitoare. Eram pe jumătate înfometaţi - aveam parte doar de mâncare macrobiotică, ştii şi tu - şi nu voiam decât să ajungem până la un *bureau de tabac* ca să ne cumpărăm nişte ciocolată, însă, normal, ei au insistat cum că ar fi avut loc un incident sexual. Nu că i-ar fi deranjat, dar le plăcea să le povesteşti, iar eu eram prea ignorant în chestii din astea şi nu mă supuneam. Fetele ştiau mai multe despre subiect şi inventaseră nişte poveşti franţuzite, ca să îi facă pe plac psihanalistului, ceva cu un fel de *menage a trois* într-o căpiţă de fân, şi îţi dai seama ce pervers m-au considerat, fiindcă nu voiam să recunosc că-mi reprimam gândurile. Deşi le-aş fi spus orice dacă aş fi ştiut că m-ar fi trimis acasă.

A râs, dar fără prea mult chef.

— Dumnezeule, îmi amintesc cum directorul institutului m-a întrebat odată cu ce personaj din literatură mă identific cel mai bine, iar eu am răspuns „Cu Davy Balfour din *Răpire"*.

Eram într-o curbă. Deodată în lumina farurilor a sărit ameninţător un animal mare. Am

apăsat tare pe frâne. Timp de câteva secunde m-am trezit uitându-mă prin parbriz la o pereche de ochi sticloşi. Apoi, după o secundă, au dispărut.

Am rămas câteva secunde pe loc, zguduiţi.

— Ce-a fost aia? a întrebat Francis.

— Nu ştiu. Poate o căprioară.

— Nu a fost o căprioară.

— Atunci poate un câine.

— Mie mi s-a părut că ar fi un fel de pisică.

De fapt, şi mie mi se păruse la fel.

— Dar era prea mare, am spus eu.

— Poate că era o pumă sau ceva asemănător.

— Nu există aşa ceva pe-aici.

— Înainte existau. Le numeau *catamount,* pisici de munte. Cum e Catamount Street, în oraş.

Aerul serii era rece. Un câine lătra pe undeva. Pe şoseaua aia nu se circula prea mult noaptea.

Am băgat maşina în viteză.

Francis m-a rugat să nu pomenesc nimănui despre drumul nostru la Urgenţe, însă duminică seara, când am fost la gemeni acasă, am băut un pic cam prea mult şi m-am trezit spunându-i toată povestea lui Charles, în bucătărie.

Charles a fost înţelegător. Şi el băuse câteva pahare, însă nu atât de multe ca mine. Era îmbrăcat într-un costum mai vechi dintr-o ţesătură uşoară, din amestec de in şi cânepă, cu dungi, care cam atârna pe el - şi el slăbise ceva -, şi avea o cravată de mătase Sulka îngălbenită de vreme.

— Săracul Francois! E cam dus cu pluta. O să meargă să-l vadă psihanalistul ăla?

— Nu ştiu.

Şi-a scos o ţigară din pachetul de Lucky Strike pe care Henry îl lăsase pe dulap.

— Dacă aş fi în locul tău, a spus el, bătând ţigara pe încheietura mâinii şi asigurându-se că nu e nimeni pe hol, dacă aş fi în locul tău, l-aş sfătui să nu îi pomenească ceva lui Henry.

Am aştepta să continue. Şi-a aprins ţigara şi a scos un nor de fum.

— Vreau să spun că beau mai mult decât trebuie, a zis el încet. Sunt primul care o recunoaşte. Dar, Dumnezeule, eu am fost cel care a avut de-a face cu poliţiştii, nu el! Eu sunt cel care am de-a face cu *Marion,* pentru numele lui Dumnezeu! Mă sună aproape în fiecare seară. Lasă-l pe *el* să stea la discuţii câteva nopţi cu ea şi să vedem după aia cum se simte... Dacă aş vrea să beau o sticlă de whisky pe zi, tot nu văd ce ar putea să îmi zică. I-am spus că nu e treaba lui şi că nici ceea ce faci tu nu e treaba lui.

— Eu?

S-a uitat la mine cu o privire copilărească. Apoi a râs.

— Ah, nu ai auzit? Acum eşti implicat şi tu. Şi tu bei prea mult. Umbli beat în plină zi. Te prăbuşeşti încet.

Am fost luat prin surprindere. El a râs din nou de expresia de pe chipul meu, dar apoi s-au auzit paşi şi zgomotul gheţii zornăind într-un pahar. Era Francis, care-şi făcea un cocteil. Şi-a băgat capul pe uşă şi a început să îndruge câte ceva despre una-alta, iar după câteva minute ne-am luat băuturile şi l-am urmat în sufragerie.

A fost o noapte caldă şi plăcută, o noapte de bucurie. Lămpile erau aprinse, geamurile străluceau, ploaia cădea greu pe acoperiş. Afară vârfurile copacilor se aplecau şi se răsuceau, cu o vâjâială spumoasă, aducând cu bolborositul sifonului într-un pahar. Geamurile erau deschise şi un aer răcoros, fermecător de sălbatic şi de dulce, intra printre perdele.

Henry era foarte vesel. Stătea relaxat într-un fotoliu, cu picioarele întinse în faţă. Era atent, odihnit, gata să râdă sau să spună o remarcă inteligentă. Camilla arăta superb. Avea o rochie cambrată, fără mâneci, de culoare rozalie, care dezvăluia un gât superb şi nişte umeri impecabili, precum şi genunchii ei perfecţi, gleznele atrăgătoare, picioarele bine conturate. Rochia îi sublinia silueta şi graţia sa uşor masculină. O adoram, o adoram pentru felul încântător, amorţit, în care clipea din ochi în timp ce povestea ceva sau stilul în care (ca şi Charles) îşi aprindea o ţigară, ţinând-o între degetele ei cu unghiile roase.

Se părea că ea şi cu Charles se împăcaseră. Nu şi-au vorbit prea mult, însă vechea legătură tăcută dintre gemeni revenise iar. Stăteau cocoţaţi unul pe mânerul scaunului celuilalt şi îşi tot ofereau băuturi (un ritual complex, specific gemenilor, cu o mulţime de subînţelesuri). Deşi nu înţelegeam pe deplin ceea ce observam, ideea era că existau nişte indicii generale cum că totul era în regulă. Ea părea să fie partea mai iertătoare, lucru ce excludea ipoteza conform căreia Charles ar fi fost vinovatul.

— Oglinda situată deasupra şemineului lor reprezenta punctul de atracţie maximă. Era o oglindă foarte ciudată, veche, ceţoasă, cu o ramă din lemn de trandafir. Nu era o mare operă de artă - o luaseră de la o vânzare dintr-o curte -, însă era primul lucru pe care îl vedea oricine intra în sufrageria lor, cu atât mai mult cu cât acum se

crăpase: o crăpătură dramatică, care îşi avea originea în centru şi se răsfira spre margini ca o pânză de păianjen. Cum s-a întâmplat aşa ceva? Era o poveste foarte amuzantă, pe care Charles a trebuit s-o spună chiar de două ori, dar interpretarea lui era cea care făcea povestirea atât de comică. Tocmai făceau curăţenia de primăvară, toată lumea strănuta şi se simţea prost din cauza prafului, iar el, strănutând chiar când era pe scară, a aterizat fix în oglindă, care tocmai fusese spălată şi era aşezată pe podea. Ce nu înţeleg eu, a spus Henry, e cum aţi reuşit să o puneţi la loc fără să cadă cioburile.

— A fost un miracol. Acum nu aş mai avea curajul să încerc. Aşa-i că arată bine?

Chiar arăta, nu puteam nega acest lucru. Oglinda înnegrită, pătată, spartă într-o mie de cioburi, reflecta încăperea într-o mie de bucăţi, asemenea unui caleidoscop.

Abia înainte să plec am descoperit, din greşeală, cum fusese de fapt spartă oglinda. Stăteam în picioare, lângă şemineu, cu mâna sprijinită de placa de marmură de deasupra, şi m-am uitat accidental în cămin. Şemineul nu mergea. Avea un panou şi o pereche de suporturi pentru lemne, însă butucii de lemn erau plini de praf. Acum, uitându-mă în jos, am văzut altceva: nişte scântei argintii, aşchii mici, strălucitoare, de oglindă, amestecate cu cioburi de sticlă aurii, cioburi care proveneau de la un pahar identic cu cel pe care îl ţineam eu în mână. Erau nişte pahare groase, înalte, cu picior şi cu marginea aurie, având la bază cam doi centimetri grosime. Cineva aruncase unul din cealaltă parte a camerei şi îl lansase în zbor cu atâta putere, încât se făcuse bucăţi şi cioburile zburaseră în toate părţile, crăpând şi oglinda din spatele meu.

Peste două nopţi am fost trezit din nou de o bătaie în uşă. Confuz şi prost dispus, am aprins lampa şi m-am întins după ceas. Era trei noaptea.

— Cine e acolo ? am întrebat eu.

— Henry, a venit surprinzătorul răspuns.

I-am dat drumul înăuntru, dar cam fără tragere de inimă. Nu s-a aşezat.

— Ascultă, îmi spuse. Îmi pare rău că te deranjez, dar e foarte important. Trebuie să te rog ceva.

Vorbea rapid şi pe un ton oficial. Mă îngrijora. M-am aşezat pe marginea patului.

— Mă asculţi?

— Ce e ? am întrebat.

— Acum vreun sfert de oră am primit un telefon de la poliţie. Charles e la închisoare. A fost arestat pentru că a condus maşina beat. Vreau să te duci acolo şi să îl scoţi.

Am simţit un fior pe şira spinării.

— Ce ? am exclamat.

— Conducea maşina mea. Mi-au luat numele de pe talonul ei. Habar n-am în ce stare e el.

Băgă mâna în buzunar şi scoase un plic nesigilat.

— Bănuiesc că va costa ceva ca să îl scoţi de acolo. Nu ştiu cât, a continuat el.

Am deschis plicul. Înăuntru era un cec în alb, cu semnătura lui Henry, şi o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Deja am spus la poliţie că i-am împrumutat maşina, mă informă Henry. Dacă au vreo întrebare în legătură cu asta, pune-i să mă sune.

Stătea în picioare, în dreptul ferestrei, şi se uita afară.

— Mâine dimineaţă o să iau legătura cu un avocat. Tot ce vreau să faci tu e să-l scoţi de acolo cât mai repede.

Mi-a luat o clipă sau două ca să diger chestia asta.

— Şi în legătură cu banii ? am întrebat până la urmă.

— Plăteşte oricât ar costa.

— Mă refer la cei douăzeci de dolari.

— Va trebui să iei un taxi. Eu am luat unul până aici. E jos, aşteaptă.

A urmat o tăcere lungă. Încă nu mă trezisem. Stăteam acolo doar într-un tricou şi o pereche de boxeri.

În timp ce mă îmbrăcam, Henry a stat la fereastră şi s-a uitat afară, la pajiştea întunecată, cu mâinile încrucişate la spate, surd la zdrăngănitul umeraşelor şi la scotocitul meu neîndemânatic, ameţit, prin sertarele biroului. Henry era senin, preocupat, aparent pierdut în propriile sale griji abstracte.

De-abia după ce l-am lăsat pe Henry şi am fost dus în grabă către centrul întunecat al oraşului mi-am dat seama cât de puţin informat fusesem asupra situaţiei spre care mă îndreptam. Henry nu îmi spusese nimic. Oare avusese loc un accident? Dacă aşa stăteau lucrurile, fusese cineva rănit? Şi apoi, dacă era aşa grav - în definitiv, *era* maşina lui Henry -, de ce nu venea şi el?

O lumină solitară de la un semafor atârna de un cablu deasupra intersecţiei pustii.

În oraşul Hampden închisoarea se afla într-o anexă a tribunalului. De asemenea, era singura

clădire din piaţă care avea luminile aprinse la ora aceea din noapte. I-am spus şoferului de taxi să aştepte şi am intrat.

Doi poliţişti stăteau într-o cameră mare, bine iluminată. În spatele unor birouri parţial separate erau o grămadă de fişete şi birouri metalice, un răcitor de apă de modă veche şi un automat cu gumă de mestecat de la Civitas Club („Schimbarea ta schimbă lucrurile”). L-am recunoscut pe unul dintre poliţişti: un tip cu o mustaţă roşcată de la echipele de căutare. Cei doi mâncau pui prăjit, din acela care se cumpără de la rotisor în prăvăliile de cartier, şi se uitau la *Sally Jessy Raphael* la un televizor alb-negru mic, portabil.

— Bună, am zis.

Au ridicat capul.

— Am venit să îmi scot prietenul din închisoare.

Cel cu mustaţa roşcată s-a şters la gură cu un şerveţel de hârtie. Era un tip masiv, plăcut, de vreo treizeci de ani.

— Adică Charles Macaulay, pun pariu, a zis el.

A spus-o ca şi cum Charles ar fi fost un vechi prieten de-al lui. Poate că era. Charles petrecuse multă vreme pe-acolo când cu întâmplările cu Bunny. Poliţiştii, spusese el, fuseseră drăguţi. Trimiseseră după sandvişuri şi îi cumpăraseră Cola de la automat.

— Nu eşti tipul cu care am vorbit la telefon, spuse celălalt poliţist.

Era gras şi relaxat, avea în jur de patruzeci de ani, părul grizonat şi gura mare, ca de broască.

— Aia de afară e maşina ta ?

I-am explicat. Îşi mâncară puiul şi ascultară: doi ţipi mari, prietenoşi, cu pistoale mari, de calibrul 38, la şold. Pereţii erau acoperiţi

cu afişe tipărite de guvern: „LUPTAŢI ÎMPOTRIVA DEFECTELOR CONGENITALE!“, „ANGAJAŢI VETERANI!“, „DENUNŢAŢI FRAUDELE POŞTALE!“

— Ei bine, ştii, nu te putem lăsa să iei maşina, spuse poliţistul cu mustaţă roşcată. Domnul Winter va trebui să vină aici şi s-o ridice personal.

— Nu-mi pasă de maşină. Vreau doar să îmi scot prietenul de la închisoare.

Celălalt poliţist se uită la ceas.

— Ei bine, îmi spuse el, atunci revino peste vreo şase ore.

Glumea?

— Am banii, am spus eu.

— Noi nu putem stabili cauţiunea. Judecătorul o să facă asta când se stabileşte cauza penală, adică la nouă dimineaţa.

Cauza penală ? Inima mi-a tresărit. Ce naiba era aia?Poliţiştii se uitară la mine senini, ca şi cum ar fi zis: „Asta e tot?“

— Puteţi să îmi spuneţi ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Ce?

Aveam o voce plată, care mi s-a părut străină chiar şi mie.

— Ce anume a făcut?

— Poliţia statală l-a tras pe dreapta pe Deep Kill Road, spuse poliţistul grizonat şi o spuse ca şi cum ar fi citit-o. Era în mod evident sub influenţa alcoolului. A fost de acord să i se facă testul cu fiola şi l-a picat atunci când i s-a făcut. Poliţistul l-a adus aici şi noi l-am băgat după gratii. Asta s-a întâmplat în jurul orei două şi douăzeci şi cinci dimineaţa.

Lucrurile încă nu îmi erau limpezi şi totuşi pentru nimic în lume nu mă puteam gândi la nişte întrebări clare pe care ar fi trebuit să le pun. Intr-un final am zis:

— Pot să îl văd?

— E bine, fiule, îmi spuse poliţistul cu mustaţă roşcată. Poţi să îl vezi mâine dimineaţă, la prima oră.

Erau numai zâmbete. Foarte prietenoşi. Nu mai era nimic de zis. Le-am mulţumit şi am plecat.

Când am ieşit, taxiul dispăruse. Mai aveam cincisprezece dolari din cei douăzeci de la Henry, dar ca să chem un taxi ar fi trebuit să intru iar în închisoare şi nu voiam să fac asta. Aşa că am luat-o pe Main Street, către capătul sudic, unde exista o cabină telefonică vizavi de un local. Nu funcţiona.

Eram atât de obosit, încât aproape visam. M-am întors în piaţă, am trecut de oficiul poştal, am trecut şi de cinema-ul cu însemnele sale adormite: ferestre poleite, trotuar spart, stele. Pisicile de munte, în basorelief, îşi urmăreau prada de pe frizele faţadei de la biblioteca publică. Am mers cale lungă, până ce magazinele s-au împuţinat şi drumul s-a întunecat, apoi am luat-o pe banda de urgenţe a autostrăzii zumzăitoare până când am ajuns la staţia de autobuz a Greyhound-ului, tristă în lumina lunii - prima imagine a Hampden-ului pe care o reţinusem când am sosit. Autogara era închisă. Am stat afară, pe o bancă de lemn, sub un felinar gălbui, aşteptând să se deschidă şi să pot intra, ca să folosesc telefonul şi să beau o cafea.

Responsabilul staţiei - un bărbat gras, cu ochii lipsiţi de viaţă - a venit să deschidă clădirea la ora şase. Eram singurii oameni de acolo. Am

intrat la toaleta bărbaţilor, m-am spălat pe faţă şi am băut nu o cafea, ci două, pe care funcţionarul mi le-a turnat morocănos dintr-un ibric încălzit pe o plită din spatele tejghelei.

Soarele răsărise, dar era greu să vezi ceva prin ferestrele acoperite cu dâre de mizerie. Vechi orare, demult expirate, îmbrăcau pereţii ca un tapet; chiştoace de ţigări şi gume de mestecat erau înfipte adânc în linoleum. Uşile cabinei de telefon erau acoperite de amprente. Le-am închis în urma mea şi am format numărul lui Henry, aşteptându-mă într-o mare măsură să nu răspundă. Dar, spre surpriza mea, a răspuns la al doilea ţârâit al telefonului.

— Unde eşti? Ce s-a întâmplat? m-a întrebat.

I-am explicat ce se întâmplase. La celălalt capăt al firului a urmat o tăcere apăsătoare.

— Era în celulă de unul singur ? spuse în sfârşit Henry.

— Nu ştiu.

— Adică era conştient? Vreau să spun, putea să vorbească?

— Nu ştiu.

Se aşternu iar o tăcere lungă.

— Uite, i-am spus. O să fie dus în faţa judecătorului mâine dimineaţă la nouă. De ce nu te întâlneşti cu mine la tribunal ?

În primul moment Henry nu răspunse. După aceea îmi spuse:

— E mai bine dacă te ocupi tu de asta. Sunt şi alte considerente la mijloc.

— Dacă mai sunt şi alte considerente la mijloc, mi-ar plăcea să aflu şi eu care sunt acelea.

— Nu te supăra, răspunse rapid Henry. Problema e că eu am avut atât de mult de-a face cu poliţia.

Deja mă cunosc şi îl cunosc şi pe el. Şi apoi... făcu o pauză... mi-e teamă că sunt ultima persoană pe care Charles şi-ar dori s-o vadă.

— Şi de ce ar fi aşa?

— Pentru că ne-am certat aseară. E o poveste lungă, îmi spuse el când am încercat să îl întrerup. Dar ultima oară când l-am văzut era foarte supărat. Şi cred că, dintre noi toţi, tu eşti cel care se are cel mai bine cu el în momentul de faţă.

— Hmmm, am răspuns, deşi în sinea mea eram deja mai îmblânzit.

— Charles ţine mult la tine. Ştii asta. Şi apoi poliţiştii nu ştiu cine eşti. Nu prea cred c-ar avea cum să te asocieze cu cealaltă poveste. Nu prea văd de ce-ar mai conta acum.

— Mi-e teamă că totuşi contează. Mult mai mult decât ai crede.

A urmat o nouă tăcere lungă, în timpul căreia am simţit că nu am absolut nici o şansă să ajung cu Henry la capătul vreunei probleme. Se comporta ca un propagandist: ascundea informaţiile din obişnuinţă şi le divulga doar atunci când serveau scopurilor sale.

— Ce încerci să îmi spui? am întrebat.

— Acum nu e momentul să discutăm despre asta.

— Dacă vrei să mă duc acolo, ar fi cazul să îmi spui despre ce vorbeşti.

Când a vorbit, Henry avea o voce spartă, distantă.

— Să spunem doar că pentru o vreme lucrurile au devenit mult mai riscante, mai nesigure decât ţi-ai dat tu seama. Charles a avut o perioadă foarte grea. Nu e vina lui, dar a trebuit să ducă pe umeri o greutate mai mare decât putea el să ducă.

Tăcere.

— Nu îţi cer mult, a adăugat apoi.

Atâta doar: să fac ceea ce îmi ceri tu, m-am gândit eu şi am închis telefonul.

Sala de judecată era în capătul holului care pornea de la celule, cu două uşi batante la intrare. Semăna cu ceea ce văzusem deja din restul tribunalului, o construcţie în stilul anilor ’50 sau cam aşa ceva, cu plăci din linoleum ciupit şi cu panouri îngălbenite, care păreau lipicioase din cauza lacului de culoarea mierii.

Nu mă aşteptasem să fie atâţia oameni acolo. Erau două mese în faţa podiumului judecătorului, una în care stăteau doi poliţişti, cealaltă cu trei sau patru bărbaţi neidentificaţi. Mai erau acolo o maşinuţă de scris, încă trei bărbaţi necunoscuţi în partea rezervată spectatorilor, aşezaţi destul de departe unul de celălalt, precum şi o femeie obosită, într-un pardesiu maro, care arăta de parcă ar fi fost bătută destul de regulat de cineva.

Când a intrat judecătorul, ne-am ridicat. Cazul lui Charles a fost primul.

A intrat pe uşă clătinându-se ca un somnambul, în şosete, cu un paznic de la tribunal care îl urma îndeaproape. Faţa îi era înceţoşată şi umflată. Îi luaseră cureaua, cravata şi pantofii şi arăta un pic ca şi cum ar fi fost în pijama.

Judecătorul se uită atent la el. Era tras la faţă, avea în jur de şaizeci de ani, buze subţiri şi maxilare puternice, ca ale unui Saint-Bernard.

— Ai un avocat? a întrebat el cu un puternic accent de Vermont.

— Nu, domnule, spuse Charles.

— Este de faţă soţia sau vreun părinte ?

— Nu, domnule.

— Poţi plăti cauţiunea?

— Nu, domnule, spuse Charles.

Părea transpirat şi dezorientat.

M-am ridicat în picioare. Charles nu m-a văzut, dar judecătorul da.

— Eşti aici ca să plăteşti cauţiunea pentru domnul Macaulay? m-a întrebat el.

— Da.

Charles s-a întors şi s-a holbat la mine cu gura întredeschisă, cu o expresie de preadolescent uimit, de parcă era în transă.

— O să fie cinci sute de dolari. Îi poţi plăti la ghişeul de pe holul din stânga ta, spuse judecătorul pe un ton plictisit şi monoton. Va trebui să te prezinţi din nou în faţa instanţei peste două săptămâni şi îţi sugerez să îţi aduci şi un avocat. Ai o slujbă pentru care ai nevoie de vehicul?

Unul dintre bărbaţii jalnici, de vârstă mijlocie, din faţă se ridică şi spuse:

— Nu e maşina lui, onorată instanţă.

Judecătorul, devenind brusc înspăimântător, s-a uitat încruntat la Charles.

— E adevărat? întrebă.

— Proprietarul a fost contactat. Este un anume Henry Winter. Studiază la colegiu. A spus că el i-a împrumutat maşina domnului Macaulay în seara aceea.

Judecătorul pufni. Îi spuse cu asprime lui Charles:

— Carnetul dumneavoastră e suspendat pe timpul deliberării şi trebuie să îl aduceţi aici pe domnul Winter pe data de douăzeci şi opt.

Totul s-a desfăşurat uimitor de repede. La ora nouă şi zece ieşiserăm de la tribunal. Dimineaţa era umedă, plină de rouă şi cam rece pentru luna mai. Păsările se ciorovăiau pe vârfurile negre ale copacilor. Eram mort de oboseală.

Charles s-a zgribulit.

— Iisuse, ce frig e! a spus el.

Pe străzile pustii, de cealaltă parte a pieţei, tocmai se ridicau obloanele de la o bancă.

— Aşteaptă-mă aici, i-am spus. Mă duc să chem un taxi.

Charles m-a prins de braţ. Era încă beat, dar noaptea de beţie dăunase mai mult hainelor sale, întrucât chipul îi era proaspăt şi îmbujorat ca al unui copil.

— Richard, spuse.

— Ce e?

— Tu eşti prietenul meu, nu-i aşa?

Nu aveam dispoziţia necesară să stau pe treptele tribunalului şi să ascult astfel de lucruri.

— Sigur, i-am spus şi am încercat să-mi eliberez braţul.

Dar el m-a strâns şi mai tare.

— Bunul meu prieten Richard! spuse. Ştiu că eşti prietenul meu. Sunt aşa de fericit că tu ai fost cel care a venit. Vreau doar să-mi faci o mică favoare.

— Care anume ?

— Nu mă duce acasă.

— Ce vrei să spui ?

— Du-mă la ţară. La Francis. Nu am cheile, dar doamna Hatch ar putea să mă lase înăuntru sau aş putea să sparg o fereastră sau găsesc eu ceva... Nu, *ascultă-mă!* Ascultă aici. Aş putea intra prin

pivniţă. Am făcut-o de un milion de ori. Aşteaptă! spuse el în timp ce eu încercam să-l întrerup din nou. Ai putea veni şi tu. Ai putea trece pe la şcoală să iei nişte haine şi...

— Stai puţin, i-am spus pentru a treia oară. Nu pot să te duc niciunde. Nu am maşină.

S-a schimbat la faţă şi mi-a dat drumul la mână.

— Oh, da! a spus el brusc şi cu amărăciune. Mulţumesc mult.

— Ascultă-mă. Chiar *nu pot*! Nu am maşină. Am venit aici cu taxiul!

— Am putea merge cu maşina lui Henry.

— Nu putem. Poliţia a luat cheile.

Îi tremurau mâinile. Şi le trecu prin părul ciufulit.

— Atunci vino cu mine. Nu vreau să merg acasă singur.

— În regulă, i-am zis.

Eram atât de obosit, încât vedeam luminiţe lucindu-mi în faţa ochilor.

— Bine. Aşteaptă. 0 să chem un taxi, am adăugat eu.

— Nu, nici un taxi, spuse el, lăsându-se pe spate, ameţit. Nu mă grăbesc aşa de tare. Cred că aş prefera să mergem pe jos.

Această plimbare, de pe treptele tribunalului până la apartamentul lui Charles din North Hampden, nu era deloc nesemnificativă. Erau cel puţin cinci kilometri. O bună bucată din drum se întindea pe un sector de autostradă.

Maşinile treceau ca o vijelie, lăsând în urmă dâre de gaze de eşapament. Eram mort de oboseală. Mă durea capul şi picioarele îmi erau ca de plumb. Dar aerul dimineţii era răcoros şi proaspăt şi părea să-l mai trezească un pic şi pe Charles. Pe la jumătatea drumului se opri la Tastee Freeze, de cealaltă parte a autostrăzii, vizavi de Spitalul Veteranilor, şi îşi cumpără un sirop de îngheţată.

Pietrişul ne scârţâia sub picioare. Charles fuma o ţigară şi îşi sorbea îngheţata cu un pai alb cu dungi roşii. Pe la urechile noastre se agitau musculiţe.

— Deci tu şi cu Henry v-aţi certat, am spus eu, doar ca să zic ceva.

— Cine ţi-a zis? El?

— Da.

— Nu-mi mai aduc aminte. Dar nu contează. M-am săturat să îmi tot spună ce să fac.

— Ştii ce mă întreb eu? i-am spus.

— Ce?

— Nu de ce ne spune el ce să facem, ci de ce noi facem întotdeauna ce spune el.

— Habar n-am, spuse Charles. Şi nici n-a ieşit nimic bun din asta.

— Uf, nu ştiu!

— Glumeşti ? Ideea acelei blestemate de bacanale în primul rând! Cine s-a gândit la asta? A cui a fost ideea să-l ia pe Bunny în Italia? Cine naiba şi-a scris jurnalul, pentru ca apoi să îl lase pe unde apucă ? Puiul ăsta de căţea! El e de vină pentru tot ce s-a întâmplat. Şi apoi tu nici nu îţi imaginezi cât de aproape am fost să ne descopere. Cine? am spus surprins. Poliţia?

— Cei de la FBI. Către sfârşitul investigaţiei au fost multe lucruri pe care nu vi le-am spus şi vouă,

celorlalţi din grup. Henry m-a pus să jur că nu spun.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Charles a aruncat ţigara pe jos.

— Păi, chestia e că au pornit pe o pistă greşită, spuse el. Ei credeau că şi Cloke era implicat. Au crezut o mulţime de lucruri. E ciudat. Noi suntem atât de obişnuiţi cu Henry, încât nu ne dăm seama cum apare el în ochii altor oameni.

— Ce vrei să spui ?

— Uf, nu ştiu! Pot să mă gândesc la un milion de exemple.

Râse somnoros.

— Îmi amintesc că vara trecută, când Henry era atât de pornit să închirieze o fermă, l-am dus la un agent imobiliar. Era o chestie simplă. El avea în minte o anumită casă - o clădire mare, veche, construită prin o mie opt sute şi ceva, cu ieşire la un drum de ţară, pământuri întinse, apartamente pentru servitori... absolut tot. Avea chiar şi banii lichizi necesari. Cred că au vorbit timp de vreo două ore. Agentul i-a telefonat acasă şefului său şi l-a rugat să vină la birou. Şeful i-a pus lui Henry un milion de întrebări. I-a sunat pe toţi cei care îi dăduseră recomandări. Totul era în regulă, dar nici măcar atunci nu au vrut să-i închirieze.

— De ce ?

Râse.

— Ei bine, Henry pare un pic prea bun ca să fie şi adevărat, nu-i aşa? Nu puteau crede că cineva de vârsta lui - şi student - ar plăti atât de mult pentru un loc aşa de mare şi de izolat doar pentru a sta acolo singur ca să studieze cele douăsprezece mari culturi ale lumii.

— Ce? Au crezut că e vreun escroc?

— Hai s-o spunem aşa: au crezut că nu e chiar întreg la cap. Se pare că şi cei de la FBI au crezut acelaşi lucru. Nu au bănuit că el l-a omorât pe Bunny, dar au crezut că era ceva ce el ştia şi nu spunea. Era clar că existase o neînţelegere între ei în Italia. Marion ştia asta, Cloke o ştia, până şi Julian o ştia. Cei de la FBI m-au păcălit până şi pe mine de am ajuns s-o recunosc, deşi nu i-am spus asta lui Henry. Dacă m-ai întreba, aş zice că ei de fapt credeau că el şi cu Bunny ar fi avut nişte bani băgaţi în afacerea lui Cloke cu drogurile. Acea excursie la Roma a fost o mare greşeală. Ar fi putut s-o facă mai discret. Dar Henry a cheltuit o avere, aruncând cu bani în dreapta şi-n stânga ca nebunul. Au stat într-un *palazzo,* pentru Dumnezeu! Lumea îşi amintea de ei peste tot pe unde au fost. Adică Henry e aşa cum e, dar trebuie să priveşti problema şi din punctul lor de vedere. De asemenea, acea boală a lui trebuie să li se fi părut foarte ciudată. Să suni un doctor în State pentru Demerol! Plus biletele pentru America de Sud. Să le plătească cu cârdul lui de credit a fost cel mai prostesc lucru pe care l-a făcut vreodată.

— Au aflat despre asta? am spus oripilat.

— Desigur. Atunci când cineva e suspectat de trafic cu droguri, primele verificări se fac la cheltuielile financiare şi... Dumnezeule mare! Dintre toate locurile, tocmai America de Sud! Din fericire, tatăl lui Henry chiar deţine unele proprietăţi acolo. Henry a izbutit să inventeze ceva plauzibil. Nu că l-ar fi crezut, dar nu aveau cum să-i demonstreze contrariul.

— Dar nu înţeleg de unde au scos faza cu drogurile!

— Imaginează-ţi cum a părut totul din punctul lor de vedere. Pe de o parte era Cloke. Poliţia ştia că face trafic cu droguri la o scară destul de mare. Probabil au presupus şi că el - Cloke - era doar intermediarul pentru cineva mai mare. Nu exista o

legătură vizibilă între trafic şi Bunny, dar uite că apare şi cel mai bun prieten al lui Bunny, cu *toţi* banii ăia ai lui! Ei nu ştiau cu exactitate de unde provin aceşti bani. Şi în ultimele luni Bunny însuşi arunca o grămadă de bani în dreapta şi-n stânga. Henry îi dădea, desigur, dar ei nu ştiau asta. Restaurante de lux. Costume italieneşti. În plus, Henry chiar *arată* suspect. Felul în care se comportă. Chiar şi modul în care se îmbracă. Seamănă cu unul dintre tipii cu ochelari cu rame din os şi cu banderole din filmele cu gangsteri, ştii tu, ăla care falsifică documentele contabile pentru Al Capone sau ceva de genul ăsta.

Charles îşi aprinse o altă ţigară şi continuă:

— Îţi mai aminteşti noaptea dinaintea găsirii cadavrului lui Bunny? Când ai fost cu mine în acel bar îngrozitor, cel cu televizorul, şi eu m-am îmbătat teribil?

— Da.

— A fost una din cele mai îngrozitoare nopţi din viaţa mea. Situaţia era destul de albastră pentru amândoi. Henry era aproape sigur că urma să fie arestat a doua zi.

Eram atât de uimit, încât un moment nu am putut deschide gura.

Dar de ce, pentru Dumnezeu? am spus în cele din urmă. Charles a tras adânc din ţigară.

— În după-amiaza aceea au venit să îl vadă cei de la FBI, a spus Charles. Nu mult după ce îl arestaseră pe Cloke. I-au spus lui Henry că aveau destule probe pentru a aresta o jumătate de duzină de oameni, inclusiv pe el, fie pentru conspiraţie, fie pentru ascundere de probe.

— Iisuse! am răspuns mirat. Jumătate de duzină? Pe cine?

— Nu ştiu exact. Poate a fost doar un bluf, dar Henry era îngrijorat de moarte. M-a prevenit că

probabil urmau să vină la mine acasă şi că trebuia să plec de acolo. Nu puteam să stau şi să îi aştept. M-a pus să promit să nu vă zic nici unuia din voi. Nici măcar Camilla nu ştia.

A urmat o pauză lungă.

— Dar nu te-au arestat, i-am zis.

Charles a râs. Am observat că mâna încă îi mai tremura puţin.

— Cred că pentru asta trebuie să-i mulţumim bunului şi bătrânului colegiu Hampden, spuse el. Desigur, multe din lucruri nu se legau; şi-au dat seama de asta vorbind cu Cloke. Dar ştiau totuşi că nu li se spunea adevărul şi probabil ar fi continuat să cerceteze dacă şi conducerea colegiului ar fi cooperat mai mult. Totuşi, odată ce cadavrul lui Bunny a fost găsit, administraţia nu voia decât să muşamalizeze totul. Prea multă publicitate negativă. Înscrierile bobocilor scăzuseră cu aproximativ douăzeci de procente. Şi poliţia oraşului - de a cărei competenţă ţinea de fapt cazul - e foarte cooperantă în asemenea probleme. Cloke a intrat în belele, după cum ştii. O parte din povestea cu drogurile era serioasă şi ar fi putut să îl arunce în închisoare. Dar a scăpat cu o eliberare condiţionată şi cincizeci de ore de muncă în serviciul comunităţii. Nici măcar nu i s-a trecut în dosarul de la colegiu.

Mi-a luat câteva momente ca să diger totul. Maşini şi camioane treceau vâjâind pe lângă noi.

După un timp Charles a râs din nou.

— Ce chestie! îmi spuse el, băgându-şi mâinile adânc în buzunare. Am crezut că scoteam la înaintare asul nostru, dar dacă unul dintre noi, ceilalţi, s-ar fi ocupat de asta, ar fi fost mult mai bine. Dacă ai fi fost tu. Sau Francis. Chiar şi sora mea. Am fi putut să evităm jumătate din tot ce s-a întâmplat.

— Nu contează. Acum s-a terminat.

— Nu mulţumită lui. *Eu* am fost cel care a trebuit să se confrunte cu poliţia. El culege laurii, dar de fapt eu am fost cel care a stat ore întregi la secţie, bând cafea şi încercând să-i fac să mă placă, ştii, să încerc să îi conving că de fapt suntem un grup de copii normali. La fel a fost şi cu FBI-ul. Cu ei a fost încă şi mai rău. Eu am fost faţada pentru toţi, ştii, întotdeauna în gardă, spunând mereu exact ceea ce trebuie, dându-mi toată silinţa să privesc lucrurile din perspectiva lor, şi trebuia să găsesc tonul corect cu toţi oamenii ăia şi nici nu puteam lăsa garda jos nici măcar o secundă, aşa că încercam să fiu cât se poate de comunicativ şi deschis şi totuşi îngrijorat, ştii, dar în acelaşi timp să nu fiu deloc nervos, deşi cu greu puteam ridica o ceaşcă de cafea fără să nu-mi fie teamă că o s-o vărs, iar de vreo două ori am fost atât de panicat, încât am crezut că o să leşin sau că o să sparg ceva. Ştii cât de greu mi-a fost? Crezi că Henry s-ar coborî într-atât încât să facă ceva de genul ăsta? Nu. Bineînţeles, era în regulă că făceam *eu* treaba asta, iar el nu putea să fie deranjat. Oamenii aceia nu mai văzuseră în viaţa lor pe cineva ca Henry. Îţi spun eu pentru ce fel de lucruri îşi făcea el griji. De exemplu, dacă se afişa cu *cartea* corectă, dacă Homer ar fi făcut o impresie mai bună decât Toma d'Aquino. Era ca de pe altă planetă. Dacă ar fi fost singurul cu care ar fi trebuit să se confrunte poliţia, atunci ne-ar fi trimis pe toţi direct la camera de gazare.

Un camion trecu încet pe lângă noi, zguduindu-se.

— Dumnezeule mare! am spus într-un sfârşit.

Eram destul de şocat.

— Mă bucur că nu am ştiut, am adăugat apoi.

M-a aprobat:

— Ei bine, ai dreptate. Până la urmă s-a terminat cu bine. Dar tot nu îmi place felul în care încearcă să mă comande.

Merse o perioadă îndelungată fără să mai spună nimic.

— Ştii unde îţi vei petrece vara? întrebă Charles.

— Nu m-am gândit prea mult la asta, i-am răspuns.

Nu mai auzisem nimic despre slujba din Brooklyn, ceea ce mă făcea să cred că nu mai era valabilă.

— Eu mă duc la Boston, spuse Charles. Străbătuşa lui Francis are un apartament pe Marlborough Street, la câţiva paşi de grădină publică. Ea pleacă la ţară pe timpul verii şi Francis a zis că dacă vreau, pot să stau acolo.

— Sună bine.

— E o casă mare. Dacă vrei, ai putea veni şi tu.

— Poate. Ţi-ar plăcea. Francis va fi în New York, dar va veni şi el din când în când. Ai fost vreodată la Boston?

— Nu.

— O să mergem la Gardner Museum. Şi la barul de la Ritz.

Îmi povesti despre un muzeu pe care îl aveau la Harvard, un loc unde erau aproape un milion de tipuri de flori diferite, făcute toate din sticlă colorată, când un Volkswagen galben trecu dintr-o dată, cu o viteză alarmantă, pe banda de alături şi opri brusc lângă noi.

Era Tracy, prietena lui Judy Poovey. Coborî geamul şi ne oferi un zâmbet sclipitor.

— Salut, băieţi, spuse ea. Vreţi să vă duc undeva?

Ne-a lăsat la Charles acasă. Era ora zece. Camilla nu era acolo.

— Dumnezeule! spuse Charles, dându-şi jos haina, pe care o lăsă să-i cadă dintr-odată pe podea.

— Cum te simţi ? l-am întrebat.

— Beat.

— Vrei nişte cafea ?

— E un pic în bucătărie, spuse Charles, căscând şi trecându-şi o mână prin păr. Te superi dacă fac o baie?

— Du-te şi fă baie!

— Ies într-un minut. Celula era murdară şi probabil că am luat purici.

I-a trebuit mai mult de un minut. Îl auzeam cum strănută şi umblă la robinetul de apă rece şi cel de apă caldă, fredonând ceva pentru sine. M-am dus în bucătărie, m-am servit cu un pahar de suc de portocale şi am pus nişte pâine la prăjit în aparat.

În timp ce mă uitam prin dulap după cafea, am găsit un borcan pe jumătate plin cu lapte condensat Horlick's. Eticheta m-a izbit ca un fel de reproş. Bunny era singurul dintre noi care bea lapte din ăsta. Am împins borcanul în fundul dulapului, după un borcan cu sirop de arţar.

Cafeaua era gata, iar eu ajunsesem la a doua tranşă de pâine prăjită când am auzit o cheie în uşă, apoi uşa deschizându-se. Camilla şi-a băgat capul în bucătărie.

— Bună, îmi spuse ea.

Avea părul ciufulit şi chipul palid, iar privirea îi era scormonitoare. Arăta ca un băieţandru.

— Bună şi ţie. Vrei să mănânci ceva la micul dejun?

Se aşează la masă lângă mine.

— Cum a mers ? m-a întrebat.

I-am povestit. A ascultat cu atenţie, a întins mâna, a luat un triunghi de pâine prăjită unsă cu unt de pe farfuria mea şi l-a mâncat în timp ce mă asculta.

— El e în regulă?

Nu ştiam ce înţelege ea prin „în regulă".

— Sigur, i-am zis.

Urmă o tăcere lungă. De la un aparat de radio de la parter se auzea slab o voce vioaie de femeie, care cânta o melodie despre iaurt, acompaniată de un cor de vaci care mugeau.

Camilla îşi termină pâinea prăjită şi se ridică pentru a-şi turna nişte cafea. Frigiderul scârţâi. O priveam cum caută în dulap după o ceaşcă.

— Ştii, i-am zis, ar trebui să arunci borcanul ăla de lapte condensat pe care îl ai acolo.

I-a luat un pic de timp până să răspundă.

— Ştiu, mi-a zis ea. În şifonier e o eşarfă pe care a lăsat-o ultima oară când a fost aici şi dau mereu peste ea. Păstrează încă mirosul lui.

— De ce nu o arunci ?

— Tot sper că nu o să fie nevoie. Sper ca într-o zi, când voi deschide uşa şifonierului, pur şi simplu să nu mai fie acolo.

— Mi s-a părut mie că-ţi aud vocea, a spus Charles, care stătea în uşa bucătăriei de nu ştiu cât timp.

Părul îi era ud şi nu avea pe el decât un halat, iar în voce i se mai simţea o urmă de

răguşeală de la beţie, pe care eu o cunoşteam prea bine.

— Credeam că eşti la şcoală, a adăugat el.

— Am avut ore scurte. Julian ne-a dat drumul mai devreme. Cum te simţi?

— Minunat, spuse Charles, intrând în bucătărie.

Charles lăsa urme de paşi care se evaporau imediat pe linoleumul lucios, de culoarea tomatelor. A venit prin spatele Camillei şi şi-a pus ambele mâini pe umerii ei. Aplecându-se mult, îşi puse buzele pe gâtul ei, aproape de ceafă.

Ce-ai spune de un sărut pentru fratele tău puşcăriaş? o întrebă el. Ea se întoarse un pic, astfel încât să îl sărute doar pe obraz, dar mâna lui alunecă pe spatele fetei şi îi înclină capul spre el, iar Charles o sărută din plin, pe gură. Nu a fost un sărut de frate, nu exista nici un dubiu în privinţa asta, ci un sărut lung, încet şi lacom, nestăvilit şi voluptuos. Halatul lui de baie se desfăcu uşor, în timp ce mâna stângă îi alunecă de la bărbia Camillei spre gât, claviculă, apoi spre baza gâtului, iar vârfurile degetelor sale ajunseră la marginea bluzei ei subţiri, cu buline, tremurând deasupra pielii calde.

Eram împietrit de uimire. Ea nu a clipit, nu s-a mişcat. Când Charles s-a oprit ca să îşi tragă sufletul, Camilla şi-a adus scaunul mai aproape de masă şi a întins mâna după zaharniţă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Linguriţa clincăni, lovindu-se de zaharniţă. Mirosul lui Charles - umed, alcoolic şi dulce, de la parfumul de tei pe care îl folosea după ras - plutea greu în atmosferă. Ea duse ceaşca la gură, luă o înghiţitură şi abia atunci mi-am amintit ceva: Camillei nu-i plăcea zahărul în cafea. Ea bea cafeaua amară, cu lapte.

Eram uluit. Simţeam că ar trebui să spun ceva, orice, dar nu mă puteam gândi la nimic.

Până la urmă tot Charles a fost cel care a rupt tăcerea.

— Mor de foame, a spus el, reînnodându-şi cordonul de la halat şi făcându-şi de lucru la frigider.

Uşa albă se deschise cu un scrâşnet. El se aplecă să se uite înăuntru. Chipul îi radia în lumina glacială.

— Cred că am de gând să fac o omletă, spuse el. Mai vrea cineva ?

Târziu în după-amiaza aceea, după ce mă dusesem acasă, făcusem un duş şi trăsesem un pui de somn, m-am dus să îl vizitez pe Francis.

— Intră, intră, îmi zise el, făcându-mi frenetic semn cu mâna să vin.

Cărţile de greacă erau împrăştiate pe birou. O ţigară ardea în scrumiera plină.

— Ce s-a întâmplat aseară? Charles a fost *arestat*? Henry nu vrea să-mi spună nimic. Am aflat o parte din poveste de la Camilla, însă nici ea nu a ştiut să îmi dea detalii... Stai jos. Vrei ceva de băut? Cu ce te pot servi?

Era întotdeauna amuzant să îi spun lui Francis o poveste. Se apleca în faţă şi îţi urmărea cu mare atenţie fiecare cuvânt, reacţionând la momentele cuvenite cu uimire, compasiune sau spaimă. Când am terminat, m-a bombardat cu întrebări. În mod normal aş fi lungit-o mult mai mult, bucurându-mă de atenţia sa totală, concentrată, dar de data asta, după prima pauză decentă, i-am zis:

— Acum vreau să te întreb eu ceva.

Şi-a aprins încă o ţigară, a închis bricheta cu un pocnet şi apoi şi-a arcuit sprâncenele atent.

— Despre ce e vorba?

Deşi mă gândisem la modalităţi diferite de a pune această întrebare, părea totuşi mai potrivit, în vederea clarificării, să trec direct la subiect.

— Crezi că Charles şi Camilla se culcă împreună? am întrebat eu.

De-abia trăsese un fum adânc şi, la întrebarea mea, a pufnit aiurea pe nări.

— Crezi asta?

Dar Francis tuşea în continuare.

— Ce te face să întrebi aşa ceva? spuse el într-un final.

I-am povestit ce văzusem de dimineaţă. Asculta, iar ochii îi erau roşii şi îi lăcrimau de la fum.

— Asta nu înseamnă nimic, îmi spuse. Probabil Charles era încă beat.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Francis aşează ţigara aprinsă în scrumieră.

— În regulă, spuse el, clipind. Dacă vrei să ştii părerea mea... Da, cred că uneori o fac.

A urmat o tăcere lungă. Francis a închis ochii şi şi-a frecat pleoapele.

— Nu cred că se întâmplă foarte des, continuă el. Dar nu se ştie niciodată. Bunny a susţinut întotdeauna că a dat o dată peste ei.

Eu mă uitam fix la el.

— I-a spus-o lui Henry, nu mie. Mi-e teamă că nu cunosc amănunte. Se pare că avea cheia şi ţii minte cum obişnuia el să dea buzna fără să bată la uşă. Haide! îmi zise el apoi. Trebuie să fi avut şi tu o bănuială!

— Nu, am răspuns, deşi în realitate avusesem încă de prima oară când i-am cunoscut.

O atribuisem propriei mele perversităţi mentale, considerând-o un gând degenerat, o proiecţie a propriei mele dorinţe - deoarece el era fratele ei, ei doi semănau mult, iar gândul la ei doi împreună aducea, pe lângă previzibile tresăriri de invidie, scrupule ori surpriză, şi o tresărire acută de excitare.

Francis mă privea cu intensitate. Brusc mi-am dat seama că ştia la ce mă gândesc.

— Erau foarte geloşi unul pe celălalt, îmi spuse. El mai mult decât ea. Întotdeauna am crezut că e ceva copilăresc, ceva fermecător, ştii, tachinării verbale... Chiar şi Julian obişnuia să îi ia uşor peste picior în legătură cu asta... Vreau să spun că eu sunt copil unic la părinţi, la fel şi Henry, şi ce ştim noi despre asemenea lucruri? Spuneam mereu ce distractiv ar fi să avem o soră.

Francis a chicotit, apoi a continuat:

— Mult mai distractiv decât ne-am fi imaginat, după cum se pare. Nu că aş crede că e ceva chiar aşa teribil - deşi din punct de vedere moral este -, dar nu e deloc ceva obişnuit, nu-i un lucru natural, la care ar putea să spere cineva. E mult mai adânc şi obscen. Toamna trecută, cam pe când cu fermierul acela...

Francis se pierdu în gânduri. Se opri să fumeze câteva momente, cu o expresie de frustrare şi vagă iritare pe faţă.

— Ei bine, am spus eu, ce s-a întâmplat?

— Cu exactitate ?

Ridică din umeri.

— Nu pot să-ţi zic. Nu îmi amintesc aproape nimic din ce s-a întâmplat în noaptea aceea, adică amintirea ei nu e destul de clară.

Făcu o pauză, începu să vorbească, dar se gândi mai bine şi dădu din cap nemulţumit.

— Vreau să spun că după noaptea aceea a devenit evident pentru toată lumea, spuse el. Nu că nu ar fi fost şi înainte. Doar că Charles era mult mai rău decât s-ar fi aşteptat cineva. Eu...

A stat şi s-a uitat în gol un timp, după care a scuturat dezaprobator din cap şi a mai luat o ţigară.

— E imposibil de explicat, îmi zise. Dar problema poate fi privită şi din alt punct de vedere, unul extrem de simplu. Ei doi erau foarte atenţi tot timpul unul la mişcările celuilalt. Nici eu nu sunt vreun pudic, dar găsesc că gelozia este ceva uimitor. Un lucru pot spune despre Camilla: ea e mai rezonabilă în ceea ce priveşte genul ăsta de lucruri. Poate că şi trebuie să fie. Nu are de ales.

— Ce gen de lucruri ?

— Cu Charles, care se culcă cu diferite persoane.

— Cu cine s-a culcat ? am întrebat

Îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură mare.

— Cu mine, de exemplu, îmi răspunse el. Asta nu ar trebui să te surprindă. Dacă ai bea la fel de mult ca el, îndrăznesc să spun că m-aş fi culcat şi cu tine.

În ciuda şireteniei din tonul lui Francis - care în mod normal m-ar fi iritat -, exista în vocea sa şi o notă de melancolie. Dădu pe gât restul de whisky şi puse paharul cu zgomot pe marginea mesei. După o pauză îmi spuse:

— Nu s-a întâmplat des. De trei sau patru ori. Prima dată când eram în anul al doilea, iar el era boboc. Am stat până târziu şi am băut în camera mea, iar un lucru a dus la altul. O distracţie grozavă într-o noapte ploioasă. Dar ar fi trebuit să ne vezi a doua zi, la micul dejun.

Râse trist.

— Îți aminteşti de noaptea când a murit Bunny ?

— Când eu eram în camera ta şi Charles ne-a întrerupt în acel moment destul de nefericit?

Ştiam ce urma să îmi zică.

— Ai plecat de la mine cu el.

— Da. Era îngrozitor de beat. De fapt, un pic *prea* beat. Ceea ce a fost destul de convenabil pentru el, având în vedere că a doua zi a pretins că nu îşi aminteşte nimic. Charles e predispus adesea la aceste atacuri de amnezie când îşi petrece noaptea la mine acasă - şi Francis se uită la mine cu coada ochiului. Neagă totul destul de convingător şi faza e că se aşteaptă ca şi eu să intru în joc, ştii, să pretind că nu s-a întâmplat nimic... Nici măcar nu cred că o face dintr-un sentiment de vinovăţie. De fapt, o face intenţionat şi cu o uşurinţă care mă înfurie.

L-am întrebat:

— Îţi place mult de el, nu-i aşa?

Nu ştiu ce m-a determinat să spun asta. Francis nici nu clipi.

— Nu ştiu, spuse cu răceală, întinzându-şi degetele sale îngălbenite de nicotină după încă o ţigară. Îmi place de el îndeajuns de mult, bănuiesc. Suntem vechi prieteni. Desigur, nu mă amăgesc că ar fi mai mult decât atât. Dar am petrecut multe momente plăcute cu el, ceea ce e mult mai mult decât poţi spune tu despre Camilla.

Asta era ceea ce Bunny ar fi numit o lovitură sub centură. Am fost prea uluit ca să-i mai răspund.

Francis nu îşi atinsese scopul - deşi satisfacţia lui era evidentă. S-a lăsat pe spate pe scaunul din faţa ferestrei. Vârfurile părului său de

un roşu metalic străluceau în lumina soarelui. El continuă:

— E o situaţie nefericită, dar asta e. Nimănui nu îi pasă de nimeni altcineva decât de el însuşi - sau de ea însăşi, după caz. Le place să pară un front unit, dar nici măcar nu ştiu cât de mult ţin unul la celălalt. Şi, desigur, amândoi au o plăcere aproape perversă de a-i vâna pe alţii, ducându-te pe o pistă falsă. Şi cu tine Camilla face la fel, a spus el când a văzut că voiam să-l întrerup. Am văzut-o cum face. La fel face şi cu Henry. El a fost înnebunit după Camilla, sunt sigur că ştii, şi, din câte ştiu eu, e încă nebun după ea. In ce-l priveşte pe Charles... În esenţă, lui îi plac fetele. Dacă e beat, se mulţumeşte şi cu mine. Dar chiar în clipa în care reuşesc să-mi împietresc inima, tot el revine la mine... şi e atât de *dulce...* Şi mă păcăleşte întotdeauna. Nu ştiu de ce.

A rămas tăcut un timp. Apoi a continuat:

— Ştii, la noi în familie nu prea s-au moştenit trăsături fizice frumoase. Toţi suntem ososi, cu pomeţii ieşiţi în afară şi cu nasul coroiat. Poate de aceea am tendinţa de a echivala frumuseţea fizică cu unele calităţi morale, cu care ea nu are de fapt absolut nimic în comun. Văd o gură frumoasă sau o pereche de ochi visători şi-mi imaginez tot felul de afinităţi profunde, legături sufleteşti personale... Nu contează că o mulţime de indivizi de o speţă îndoielnică roiesc încă în jurul persoanei respective doar pentru simplul motiv că au fost înşelaţi de aceeaşi pereche de ochi fermecători.

Francis s-a aplecat să-şi stingă ţigara.

— Camilla, a continuat el, s-ar fi purtat într-un stil foarte asemănător cu al lui Charles dacă i s-ar fi permis; dar el e extrem de posesiv şi o ţine din scurt. Poţi să-ţi imaginezi o situaţie mai tâmpită ca asta? O urmăreşte ca un uliu. In plus, el e şi destul de sărac... nu că ar conta foarte mult, a adăugat

Francis repede, dându-şi seama cu cine vorbea. Dar Charles e foarte conştient de asta. Foarte mândru de familia lui, după cum ştii, şi foarte conştient că el însuşi e un ratat. Există ceva de natură romană în interesul ăsta al lui pentru onoarea surorii sale... Bunny nici nu se apropia de Camilla, doar ştii, şi de-abia dacă *se uita* la ea. El spunea mereu că nu-i genul lui, dar cred că ştia pur şi simplu, intuitiv, că ea este un soi de otravă. Dumnezeule... Îmi amintesc că odată, demult, eram la cină la restaurantul acela chinezesc ridicol din Bennington, The Lobster Pagoda. E închis acum. Avea draperii din mărgele roşii şi un altar dedicat lui Buddha, cu o cascadă artificială. Beam tot felul de băuturi decorate cu umbreluţe, iar Charles era *oribil* de beat - nu că ar fi fost vina lui, nu! Toţi eram beţi! într-un asemenea loc cocteilurile sunt întotdeauna mult prea tari şi, în plus, nici nu ştii exact ce pun în ele, nu-i aşa? Afară aveau un pod pe care-l treceai cu piciorul când mergeai spre parcare, pe deasupra unui şanţ cu raţe domesticite şi peştişori de aur. Nu ştiu cum, dar Camilla şi cu mine ne-am separat de ceilalţi şi îi aşteptam acolo. Ne comparam prezicerile din răvaşe. Al ei spunea ceva de genul „Aşteaptă-te la un sărut din partea bărbatului visurilor tale“, ceea ce suna mult prea bine ca să nu profit, aşa că, ei bine, cum ţi-am spus, amândoi eram beţi şi ne-a cam luat valul şi-atunci a apărut Charles, nu ştiu de unde, şi m-a apucat de ceafă şi-am crezut că are de gând să mă arunce peste balustradă. Era şi Bunny acolo şi l-a dat la o parte, iar Charles are tupeul să spună că doar a glumit, dar n-a glumit deloc, pentru că m-a *lovit rău,* afurisitul mi-a răsucit mâna la spate şi aproape că mi-a scos-o din articulaţie. Nu ştiu unde era Henry. Probabil că se uita la lună şi recita vreun poem de pe vremea dinastiei Tang.

Evenimentele din urmă mă făcuseră să uit de asta, dar menţionarea numelui lui Henry m-a

determinat să mă gândesc din nou la ce-mi spusese Charles în dimineaţa aceea despre FBI - şi la o altă întrebare, legată tot de Henry. Mă întrebam dacă era momentul să le aduc în discuţie, când Francis a spus brusc şi pe un ton sugestiv pentru veştile proaste ce urmau:

— Ştii, am fost azi la doctor.

Am aşteptat să continue. Dar n-a continuat.

— De ce? am întrebat în cele din urmă.

— Din aceleaşi motive: ameţeală. Dureri de piept. Mă trezesc noaptea şi nu pot să respir. Săptămâna trecută m-am dus înapoi la spital şi am acceptat să mi se facă nişte analize, dar n-au găsit nimic. M-au trimis la tipul ăstălalt. Un neurolog.

— Şi?

Francis s-a foit neliniştit pe scaun.

— Nu mi-a găsit nici el nimic. Nici unul din doctorii de bibilică nu e bun de nimic. Julian mi-a dat numele unui tip din New York. Tipul l-a vindecat pe şahul Iranului, ştii, de boala aceea de sânge. S-a scris prin toate ziarele. Julian spune că-i cel mai bun diagnostician din ţară şi unul dintre cei mai buni din lume. Durează doi ani pentru o programare, dar Julian zice că dacă îl sună el, s-ar putea să fie de acord să mă consulte mai repede.

Francis s-a întins să-şi mai ia o ţigară, deşi ultima încă fumega în scrumieră, neatinsă.

— După cât fumezi, nu-i de mirare că ai probleme cu respiraţia.

— N-are nici o legătură cu asta, a spus iritat, bătându-şi ţigara de mână. Asta spun numai proştii din Vermont. Nu mai fuma, nu mai bea nici o băutură alcoolică şi nici cafea. De jumătate de viaţă eu tot fumez. Crezi că nu ştiu cum mă afectează? Nu ai durerile astea urâte ca nişte gheare în piept nici de la ţigări şi nici de la câteva

pahare cu băutură. În plus, am toate aceste simptome suplimentare. Palpitaţii ale inimii. Ţiuituri în urechi.

— Fumatul poate să aibă nişte efecte total ciudate asupra organismului.

Francis mă lua frecvent peste picior când foloseam unele expresii pe care el le considera californiene.

— *Total ciudate* ? a spus el cu maliţie, imitându-mi accentul suburban, gol şi plat. Nu mai *spuni*!

Mă uitam la el cum stă ghemuit acolo pe scaun, cu cravata cu picăţele, cu pantofii eleganţi Bally şi cu chipul alungit, ca de vulpe. Şi rânjetul îi era tot de vulpe, dezvăluindu-i prea mulţi dinţi. Mă plictisisem de el. M-am ridicat în picioare, încăperea era atât de plină de fum, că-mi lăcrimau ochii.

— Mda, am spus. Acum trebuie să plec.

Expresia răutăcioasă i-a dispărut de pe chip.

— Eşti nebun, nu-i aşa? a spus el neliniştit.

— Nu.

— Ba da, eşti.

— Nu, nu sunt, am spus.

Aceste încercări bruşte, panicate, de reconciliere mă supărau şi mai tare decât insultele lui.

— Îmi pare rău. Nu mă lua în seamă. Sunt beat, sunt bolnav, n-am vrut să te jignesc.

Ca din senin, am avut o viziune cu Francis peste douăzeci de ani, peste cincizeci de ani, într-un cărucior de handicapaţi, şi cu mine la fel de bătrân, stând lângă el, tot într-o încăpere plină de fum, repetând amândoi acest schimb de replici de o mie de ori. La un moment dat chiar îmi plăcuse

ideea că scena avea să ne lege şi mai mult, întrucât noi nu eram nişte prieteni oarecare, noi eram prieteni din aceia pe care numai moartea îi desparte. Şi gândul acesta fusese singura mea alinare în toată nebunia care a urmat după moartea lui Bunny. Acum însă îmi făcea rău să ştiu că nu mai există nici o ieşire. Eram într-o capcană împreună cu ei, cu ei toţi, pentru totdeauna.

În timp ce mă întorceam acasă de la Francis, mergând cu capul în jos, cufundat într-un amestec întunecat şi inexprimabil de spaimă şi depresie, am auzit vocea lui Julian pronunţându-mi numele.

M-am întors. Tocmai ieşea din Lyceum. Văzându-i chipul atât de cunoscut, de binevoitor - atât de calm, de agreabil şi atât de bucuros că mă vede -, am simţit cum mi se răsuceşte ceva adânc în piept.

— *Richard!* a spus el din nou, de parcă nu exista nimeni pe lume a cărui vedere să-l încânte mai mult. Ce mai faci?

— Bine.

— Eu mă îndrept spre North Hampden. Vrei să faci o plimbare pe jos cu mine?

Mă uitam la chipul acela fericit, inocent, şi îmi spuneam în gând: *Dacă ar şti! Ar muri dacă ar şti asta.*

— Julian, da, mi-ar face multă plăcere, mulţumesc, i-am spus. Dar trebuie să ajung acasă.

S-a uitat cu atenţie la mine. Îngrijorarea din privirea lui aproape că mi-a făcut rău, aşa de tare m-am urât atunci.

— Te-am văzut atât de puţin în ultima vreme, Richard! mi-a spus el. Simt că devii doar o umbră

în viaţa mea.

Bunăvoinţa şi calmul spiritual care iradiau dinspre el mi s-au părut atât de limpezi şi de adevărate, încât pentru un moment scurt, dar ameţitor, am simţit cum mi se ridică de pe inimă vălul acela de întuneric aproape palpabil. Uşurarea a fost atât de mare, încât aproape că am suspinat de uşurare, dar apoi, privindu-l din nou, am simţit toată greutatea aceea otrăvitoare revenind cu toată forţa ei zdrobitoare.

— Eşti sigur că te simţi bine ?

Nu va şti niciodată. Nu vom putea să-i spunem niciodată.

— O, da, sigur, am spus. Foarte bine.

Deşi toată agitaţia legată de moartea lui Bunny aproape că se terminase, colegiul încă nu revenise întru totul la normal şi cu atât mai puţin la spiritul „Dragnet“-ului, al combaterii drogurilor, care se răspândise acum prin tot campusul. Trecute erau nopţile în care, în drumul spre casă de la Rathskeller, nu era ceva ieşit din comun să vezi din când în când câte un profesor stând la lumina slabă a felinarului din dreptul subsolului Durbinstall — cum făcea, de exemplu, Arnie Weinstein, economistul marxist (absolvent Berkeley, generaţia ’69), sau englezul cu înfăţişare sălbatică, care umbla nepieptănat şi preda nişte cursuri despre Sterne şi Defoe.

Vremuri demult apuse. Văzusem cum oamenii de la pază şi protecţie dezasamblaseră laboratorul de la subsol, trăgând afară cutii cu eprubete şi ţevi din cupru, în timp ce chimistul-şef de la Durbinstall - un băiat mic şi plin de coşuri din Akron, pe nume Cal Clarken - stătea şi plângea pe acolo în adidaşii săi de firmă cu talpă groasă şi

în halatul de laborator. Profesorul de antropologie, care timp de douăzeci de ani predase „Voci şi viziuni - gândirea lui Carlos Castaneda" (un curs care includea la sfârşit un foc de tabără ritual, la care prezenţa era obligatorie şi în jurul căruia se fuma marijuana), anunţă pe neaşteptate că pleacă în Mexic în anul lui sabatic. Arnie Weinstein a început să frecventeze barurile din oraş, unde încerca să discute teoria marxistă cu barmani ostili. Englezul nepieptănat revenise la interesul său primordial - vânarea fetelor cu douăzeci de ani mai tinere ca el.

Ca parte din noua politică antidrog, Hampden-ul a găzduit un concurs interuniversitar sub forma unui joc-spectacol, în care s-au testat cunoştinţele studenţilor despre droguri şi alcool. Întrebările au fost elaborate de către Consiliul Naţional pentru Abuzul de Alcool şi Substanţe Stupefiante. Show-ul a fost moderat de o personalitate de la televiziunea locală (Liz Ocavello) şi s-a difuzat în direct pe Channel 12.

În mod neaşteptat, concursurile s-au dovedit a fi foarte populare, deşi nu în sensul sperat de sponsori. Hampden-ul formase o echipă de şoc - ca una din trupele de comando din filme, alcătuită din evadaţi disperaţi, bărbaţi cu libertatea de câştigat şi nimic de pierdut - care s-a dovedit a fi aproape invincibilă. Era o selecţionată cu toate vedetele locului: Cloke Rayburn, Bram Guernsey, Jack Teitelbaum, Laura Stora şi nici mai mult, nici mai puţin decât însuşi legendarul Cal Clarken, care şi conducea echipa. Cal participa în speranţa că va fi primit din nou la şcoală în semestrul următor, Cloke, Bram şi Laura ca parte din orele obligatorii de muncă în serviciul comunităţii, iar Jack era inclus în chestia asta aproape în mod natural. Cunoştinţele lor, puse laolaltă, erau aproape complet năucitoare. Împreună, au condus Hampden-ul spre victorie după ce i-au învins pe

cei de la Williams, Vassar şi Sarah Lawrence, răspunzând cu o viteză ameţitoare şi cu o abilitate ieşită din comun unor întrebări de genul „Numiţi cinci droguri din familia thorazinelor" sau „Care sunt efectele fenciclidinei (PCP)?“

Dar, cu toate că afacerea fusese serios limitată, nu am fost deloc surprins să aflu că Cloke încă se mai îndeletnicea cu comerţul său, deşi mult mai discret decât obişnuia să o facă în vremurile bune. Într-o joi seara, înainte de o petrecere, am coborât în camera lui Judy ca să-i cer o aspirină şi, după un scurt, dar misterios interogatoriu din spatele uşii închise, l-am găsit pe Cloke înăuntru, cu jaluzelele trase, făcându-şi de lucru cu oglinda şi cu cântarul farmaceutic al fetei.

— Bună, îmi zise el, lăsându-mă să intru repede înăuntru şi închizând din nou uşa cu cheia în urma mea. Cu ce pot să te ajut în seara asta?

— Oh! Cu nimic, mulţumesc, i-am spus. O caut pe Judy. Unde e?

— Ah! îmi zise el, întorcându-se la treaba lui. E în atelierul de costume. Credeam că ea te-a trimis. Îmi place Judy, dar face un tărăboi teribil din orice, ceea ce nu e prea grozav. Deloc - şi, în timp ce-mi vorbea, scutura cu mare grijă o măsură de praf într-o foiţă de hârtie împăturită -, chiar deloc!

Îi tremurau mâinile şi era evident că se scufundase din nou până în gât în afacerile lui.

— Eu a trebuit să îmi arunc cântarele după ce s-a întâmplat toată porcăria aia! Şi ce naiba se presupune că ar trebui eu să fac? Să mă duc sus, la infirmerie? Judy s-a învârtit pe-aici toată ziua, la prânz şi aşa mai departe, frecându-şi nasul şi spunând *„Gramma*[33] e aici, Gramma e aici“. Din fericire, nimeni nu ştia despre ce naiba vorbeşte, dar totuşi...

Cloke se uită la cartea deschisă de lângă el - *Istoria artelor* a lui Janson care practic era numai zdrenţe.

— Chiar şi nenorocitele astea de încuietori! Judy are o idee fixă că trebuie să le fac să fie sofisticate! Iisuse, deschide-le şi găseşti în interior un nenorocit de Tintoretto! Şi se enervează dacă le tai astfel încât fundul lui Cupidon sau altă parte anatomică nu se află chiar în centru. Ce mai face Camilla? spuse el apoi, ridicând privirea.

— Bine, am zis.

Nu voiam să mă gândesc la Camilla. Nu voiam să mă gândesc la nimic care să aibă de-a face cu limba greacă sau cu orele de greacă.

— Cum îi place noua sa locuinţă? m-a întrebat Cloke.

— Ce?

Râse.

— Nu ştii? îmi zise. S-a mutat.

— Ce? Unde?

— Nu ştiu exact. Undeva mai jos, pe aceeaşi stradă, probabil. M-am oprit să-i văd pe gemeni - dă-mi, te rog, lama aceea, vrei? -, m-am oprit ieri să îi văd şi Henry o ajuta să-şi pună lucrurile în cutii.

Cloke părăsi lucrul la cântar. Acum trăgea linii pe oglindă.

— Charles pleacă la Boston pe timpul verii, iar ea stă aici. A spus că nu vrea să rămână singură acolo, în casă, şi că ar fi o bătaie de cap prea mare să subînchirieze. Se pare că mulţi dintre noi o să fim aici în vara asta.

Îmi întinse oglinda şi o hârtie de douăzeci făcută sul.

— Bram şi cu mine căutăm şi noi o locuinţă, a continuat el.

— Chestia asta e foarte bună, am spus cam o jumătate de minut mai târziu, tocmai când prima scânteie euforică mi-a atins sinapsele.

— Mda. E *excelentă,* nu-i aşa ? Mai ales după porcăria aia îngrozitoare a Laurei, care se găseşte peste tot. Tipii de la FBI au analizat-o şi au spus că în proporţie de optzeci la sută era pudră de talc sau ceva de genul ăsta.

Îşi şterse nasul.

— Apropo, au venit vreodată să stea de vorbă cu tine?

— FBI-ul? Nu.

— Mă surprinde. După toată porcăria aia cu „barca de salvare" pe care ne-o băgau pe gât la toţi...

— Despre ce vorbeşti ?

— Dumnezeule! Tipii spuneau tot felul de lucruri ciudate. Era o conspiraţie. Ştiau că Henry, Charles şi cu mine eram implicaţi. Eram toţi în mare bucluc şi tot trăncăneau cum că nu era loc decât pentru unul dintre noi în barca de salvare şi anume pentru cel care o să vorbească primul.

Cloke a tras din nou praf pe nas şi s-a frecat cu dosul palmei.

— Într-un fel, a continuat apoi, situaţia s-a înrăutăţit *după* ce tata şi-a trimis avocatul. „De ce ai nevoie de un avocat dacă eşti nevinovat ?“ şi alte prostii din astea. Problema e că nici măcar nenorocitul de avocat nu a putut să-şi dea seama ce încercau să mă facă să mărturisesc. Tot spuneau că prietenii mei - Henry şi Charles - mă turnaseră. Că *ei* erau vinovaţi şi că dacă nu începeam să vorbesc, aş fi putut să mă fac vinovat de ceva ce nici măcar nu făcusem.

Inima îmi bătea repede şi nu doar de la cocaină.

— Să vorbeşti ? am întrebat. Despre ce ?

— Habar n-am. Avocatul meu mi-a spus să nu îmi fac griji, că tipii vorbesc în dodii. Am discutat cu Charles şi mi-a zis că şi lui i-au spus aceleaşi replici. Şi vreau să îţi zic, deşi ştiu că ţie îţi place Henry, că, după părerea mea, s-a cam spălat pe mâini de întreaga afacere.

— Ce?

— Ei bine, vreau să spun că el e aşa de corect, că probabil nu a întârziat niciodată nici măcar să predea vreo carte la bibliotecă, şi din senin vine afurisitul de FBI peste el. Nu ştiu ce naiba le-a zis, dar a încercat să-i îndrepte în orice altă direcţie, numai spre el nu.

— Cum ar fi?

— Spre mine.

Cloke întinse mâna după o ţigară.

— Şi, îmi pare rău s-o spun, spre tine.

— Spre *mine*?

— Eu, unul, nu am adus niciodată numele tău în discuţie, frate. De-abia te cunosc. Dar l-au scos de undeva. Şi nu de la mine.

— Vrei să spui că ei chiar mi-au menţionat numele ? am întrebat eu după o tăcere plină de uimire.

— Poate Marion le-a dat numele tău sau... Nu ştiu. Dumnezeu ştie. Aveau numele lui Bram, al Laurei, chiar şi al lui Jud MacKenna... Numele tău a fost pronunţat doar o dată sau de două ori, către sfârşit. Nu mă întreba de ce, dar aveam impresia că ăia de la FBI au fost să vorbească şi cu tine. Cred că asta se întâmpla în noaptea dinaintea găsirii cadavrului lui Bunny. Veneau să vorbească din nou cu Charles, ştiu asta, dar Henry a sunat şi l-a prevenit că erau în drum spre el. Asta a fost când am rămas

eu la gemeni. Ei bine, nici *eu* nu voiam să-i mai văd, aşa că m-am îndreptat spre Bram, iar Charles bănuiesc că s-a dus la vreun bar din oraş şi s-a făcut criţă.

Inima îmi bătea atât de puternic, încât am crezut că o să-mi explodeze în piept ca un balon roşu. Oare Henry se speriase şi încercase să-i asmuţească pe cei de la FBI spre mine? Nu era logic. Nu exista nici o modalitate de a-mi înscena ceva mie fără să se incrimineze şi pe el însuşi. Măcar atâta ştiam şi eu. Totuşi *(Paranoia* - mi-am zis -, *trebuie să încetez cu chestia asta!)* poate nu era o coincidenţă faptul că Charles trecuse în noaptea aceea pe la mine înainte de a merge la bar. Poate că el era la curent cu tot şi, fără ştirea lui Henry, a venit la mine şi a reuşit să mă ferească de pericol.

— Se pare că ai nevoie de ceva de băut, frate, spuse imediat Cloke.

— Da, am răspuns.

Stătusem un timp destul de îndelungat fără să mai zic nimic.

— Da, cred că am nevoie să beau ceva.

— De ce nu te duci la Villager diseară? E Joia însetată. Iei două băuturi la preţul uneia.

— Tu te duci ?

— Toată lumea merge. La naiba, încerci să-mi spui că nu ai mai fost niciodată la Joia însetată?

M-am dus aşadar la Joia însetată împreună cu Cloke şi Judy, cu Bram şi Sophie Dearbold, cu nişte prieteni de-ai lui Sophie şi cu multe alte persoane pe care nici măcar nu le cunoşteam, deci nu ştiu nici la ce oră m-am întors acasă. A doua zi nu m-am trezit până la şase seara, când Sophie mi-

a bătut la uşă. Stomacul mă durea, iar capul îmi crăpa în două, dar mi-am pus pe mine halatul şi i-am dat drumul înăuntru. De-abia ieşise de la cursul de ceramică şi purta un tricou şi nişte blugi vechi, tociţi. Îmi adusese un corn de la chioşc.

— Te simţi bine ? m-a întrebat ea.

— Da, am zis, deşi trebuia să mă sprijin de spătarul scaunului ca să pot sta în picioare.

— Ai fost beat rău azi-noapte.

— Ştiu, am răspuns.

Dându-mă jos din pat, m-am simţit dintr-odată şi mai rău. Pete roşii îmi jucau prin faţa ochilor.

— Eram îngrijorată şi m-am gândit că ar fi bine să trec să văd ce faci.

Râse.

— Nu te-a văzut nimeni toată ziua. Cineva mi-a zis că a văzut steagul ridicat pe jumătate la ghereta paznicilor şi mi-a fost frică să nu fi murit.

M-am aşezat pe pat, respirând cu greu, şi m-am uitat lung la ea. Chipul ei era ca un fragment dintr-un vis de care-mi aminteam doar pe jumătate. *De la bar?* mi-am zis în gând. Barul, paharele de whisky irlandez, un joc de *pinball*[34] cu Bram şi chipul albăstrui al lui Sophie în lumina neonului palid. Mai multă cocaină, tăiată în linii cu ajutorul unei legitimaţii de student pe marginea unei carcase de CD. Apoi o plimbare în spatele camionului cuiva, semnul de „Golf" de pe autostradă, apartamentul cuiva... ? Restul serii mi se ştersese complet din minte. Îmi aminteam vag de o conversaţie lungă şi onestă cu Sophie, în timp ce stăteam pe marginea unei chiuvete pline cu gheaţă, în bucătăria nu ştiu cui (MeisterBrau şi Genesee, un calendar MOMA pe perete). Desigur - un fior rece mi se răsuci prin stomac desigur că nu spusesem nimic despre Bunny. Sigur că nu. Mi-am

scotocit aproape frenetic prin memorie. Dacă aş fi spus ceva, desigur că ea nu ar fi acum în camera mea, uitându-se la mine în felul în care o face, şi nu mi-ar fi adus pe o farfurie de carton acest corn prăjit, al cărui miros (era un corn cu ceapă) mă făcea să-mi vină să vomit.

— Cum am ajuns aici? am întrebat, uitându-mă la ea.

— Nu-ţi aminteşti ?

— Nu.

Sângele îmi zvâcnea în tâmple ca într-un coşmar.

— Atunci *erai* într-adevăr beat. Am chemat un taxi de la Jack Teitelbaum.

— Şi unde ne-am dus?

— Aici.

Oare mă culcasem cu ea ? Avea o expresie neutră, ce nu-mi oferea nici un indiciu. Dacă o făcuserăm, nu-mi părea rău — îmi plăcea Sophie, ştiam că şi ea mă plăcea şi, în plus, era una dintre cele mai drăguţe fete de la Hampden -, dar cu siguranţă vrei să ştii ceva de genul ăsta. Încercam să mă gândesc cum aş putea s-o întreb mai cu tact, când cineva a bătut la uşă. Ciocăniturile răsunau ca nişte gloanţe. Dureri ascuţite îmi ricoşau prin cap.

— Intră, spuse Sophie

Francis îşi băgă capul pe uşă.

— Ei, ca să vezi, spuse el.

Îi plăcea Sophie.

— E reuniunea celor din excursia cu maşina şi nimeni nu m-a invitat şi pe mine.

Sophie se ridică în picioare.

— Francis! Bună! Ce mai faci ?

— Bine, mulţumesc. Nu am mai vorbit cu tine de la înmormântare.

— Ştiu. Mă gândeam la tine zilele trecute. Ce ai mai făcut?

M-am întins cu faţa în sus pe pat. Îmi bolborosea stomacul.

Cei doi purtau o conversaţie animată. Îmi doream să plece amândoi.

— Ei bine, spuse Francis după o lungă întrerupere, privindu-mă cu coada ochiului de după umărul lui Sophie, care e problema cu micul nostru pacient?

— Prea multă băutură.

Francis veni până lângă pat. Aşa, de aproape, părea uşor agitat.

— Păi, sper că ai învăţat o lecţie, spuse el şi apoi adăugă în greacă: *Veşti importante, prietene!*

Mi s-a strâns inima. O dădusem în bară, fusesem neglijent, vorbisem prea mult, spusesem ceva ciudat.

— Ce am făcut ? l-am întrebat.

Vorbisem în englezeşte. Dacă Francis s-a îngrijorat, nu mi-a arătat-o.

— Nu am nici cea mai vagă idee, îmi răspunse. Vrei un ceai sau ceva?

Mă străduiam să îmi dau seama ce încerca să zică. Durerea ce-mi pulsa agonic în inimă mă apăsa atât de tare, încât nu mă puteam concentra la nimic. Simţeam cum greaţa şi ameţeala se umflă într-un val tot mai mare şi mai verde, care tremura pe creastă şi apoi se prăvălea şi se rostogolea din nou. Eram suprasaturat de disperare. Totul, mi-am zis, totul ar fi în regulă dacă aş avea măcar câteva momente de linişte şi aş sta întins, fără să fac nici o mişcare.

— Nu, am spus în cele din urmă. Te rog.

— Mă rogi... ce?

Valul s-a umflat din nou în mine. M-am întors pe burtă şi am scos un geamăt lung şi plin de suferinţă.

Sophie s-a prins prima.

— Haide, îi spuse ea lui Francis. Să mergem. Cred că trebuie să-l lăsăm să doarmă.

Am căzut într-o chinuitoare stare de semivis, din care m-am trezit câteva ore mai târziu din cauza unei bătăi uşoare la uşă. Camera era acum în întuneric. Uşa se deschise şi o fâşie de lumină pătrunse înăuntru de pe coridor. Francis a intrat uşor şi a închis uşa în urma lui.

A aprins veioza mică de citit de pe birou şi şi-a tras scaunul mai aproape de pat.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu tine, îmi spuse. S-a întâmplat ceva foarte ciudat.

Uitasem de spaima mea de mai înainte. Acum îmi reveni, într-un val toxic, înveninat.

— Ce e?

— Camilla s-a *mutat.* S-a mutat din apartament. I-au dispărut toate lucrurile. Charles e acolo chiar acum, beat criţă, gata-gata să-şi piardă minţile. Spune că ea locuieşte acum la Albemarle Inn. Îţi poţi imagina aşa ceva? La Albemarle?

M-am frecat la ochi, încercând să-mi adun gândurile.

— Dar ştiam asta, am spus în cele din urmă - Ştiai? zise el, înmărmurit. Cine ţi-a spus?

— Cred că Cloke.

— *Cloke ?* Când s-a întâmplat asta ?

I-am explicat - atât cât îmi permitea memoria.

— Am uitat, i-am zis.

— Ai *uitat*? Cum ai putut să uiţi aşa ceva?

M-am ridicat un pic. O nouă durere îmi săgetă capul.

— Ce importanţă are ? am spus, un pic nervos. Dacă ea vrea să plece, n-o condamn. Charles va trebui doar să îşi vină în fire. Asta e tot.

— Dar la Albemarle? spuse Francis. Ai idee cât de scump e acolo?

— Sigur că am, am răspuns iritat.

Albemarle era cel mai drăguţ han din oraş. Stătuseră acolo şi preşedinţi, şi staruri de cinema.

— Şi ce dacă? am continuat eu.

Francis îşi prinse capul în palme.

— Richard! îmi spuse el. Eşti dus. Cred că nu eşti sănătos la cap.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ce zici de două sute de dolari pe noapte ? Crezi că gemenii au atâţia bani? Cine naiba crezi că plăteşte?

Mă uitam ţintă la el.

— Henry, iată cine, îmi spuse Francis. A venit când Charles nu era acasă şi a mutat-o acolo cu căţel, cu purcel, cu tot. Când Charles s-a întors acasă, lucrurile ei nu mai erau acolo, îţi poţi imagina? Nici măcar nu poate să ia legătura cu ea - s-a înregistrat sub un alt nume. Henry nu vrea să-i spună absolut nimic. De altfel, nici măcar mie nu vrea să-mi zică nimic. Charles e pur şi simplu căpiat. M-a rugat să-l sun pe Henry şi să văd dacă nu pot să scot ceva de la el. Bineînţeles, nu am putut. M-am izbit ca de un perete.

— Dar care e treaba? De ce e aşa un mare secret?

— Nu ştiu. Nu ştiu de ce a făcut-o Camilla, dar cred că Henry se poartă absolut prosteşte.

— Poate că are ea motivele ei.

— Ea nu gândeşte aşa, spuse Francis exasperat. Îl cunosc foarte bine pe Henry. Asta este exact ce ar face el şi exact modul în care procedează el. Şi chiar dacă ar exista vreun motiv întemeiat, modalitatea aleasă este greşită. *Mai ales* acum. Charles e într-o stare...! Henry ar trebui să ştie mai bine şi să nu intre în conflict cu el după tot ce s-a întâmplat acum două seri.

Dezgustat, m-am gândit la drumul înapoi de la secţia de poliţie.

— Ştii, voiam să îţi spun ceva, am zis eu şi i-am povestit despre răbufnirea lui Charles.

— Ah, chiar e foarte supărat pe Henry, spuse Francis tensionat. Şi mie mi-a zis acelaşi lucru - practic Henry a stors tot de la el. Dar la ce se aştepta ? Dacă analizez mai atent, nu cred că Henry i-a cerut chiar atât de mult. Nu ăsta e motivul pentru care s-a supărat. Adevăratul motiv e Camilla. Vrei să ştii teoria mea?

— Care?

— Cred că de ceva vreme Camilla se culcă cu Henry. Cred că Charles bănuia de mai demult, dar până de curând nu a avut nici o dovadă. Apoi a aflat ceva. Nu ştiu exact ce anume, îmi spuse, ridicând mâna în timp ce încercam să îl întrerup, dar nu e greu de imaginat. Cred că a aflat ceva la familia Corcoran. Ceva ce a văzut sau a auzit atunci şi acolo. Şi cred că s-a întâmplat înainte să ajungem noi. În seara dinainte de a pleca eu împreună cu Cloke spre Connecticut totul părea în ordine, dar îţi aminteşti cum era Charles când am ajuns acolo. Iar în momentul în care am plecat nici măcar nu îşi mai vorbeau.

I-am povestit lui Francis ce îmi spusese Cloke în holul de sus.

— Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat dacă Cloke a fost suficient de pe faţă ca să se prindă! spuse Francis. Lui Henry îi era rău şi probabil că nu gândea prea clar. Iar în săptămâna când ne-am întors, ştii, când a stat mai mult în apartamentul lui, eu cred că şi Camilla a stat pe-acolo destul de des. Ştiu că era acolo în ziua când i-am dus cartea aia micenianã şi cred că a rămas la el şi peste noapte de vreo două ori. Dar după aceea s-a făcut bine şi Camilla s-a întors acasă, iar o vreme lucrurile au fost în regulă. Îţi aminteşti? Pe vremea când m-ai dus tu la spital?

— Nu ştiu nimic despre chestia asta, i-am spus.

I-am povestit însă despre paharul pe care îl văzusem spart în şemineul de acasă de la gemeni.

— Ei bine, cine ştie ce s-a întâmplat de fapt ? Măcar *păreau că* se înţeleg mai bine. Şi Henry era de asemenea în toane bune. Apoi a fost cearta aceea, în seara în care Charles a sfârşit la închisoare. Nimeni nu părea că vrea să spună exact despre *ce* a fost vorba, dar pun pariu *că* avea legătură cu ea. Şi acum asta! Dumnezeule mare! Charles e orbit de furie.

— Crezi că se culcă cu ea ? Henry ?

— Chiar dacă nu se culcă cu ea, face tot posibilul să-l convingă pe Charles că aşa stau lucrurile.

Se ridică în picioare.

— Am încercat să îl sun din nou înainte de a veni aici, îmi spuse el apoi. Nu era acasă. Bănuiesc că e la Albemarle. O să trec pe acolo să văd dacă are maşina prin zonă.

— Trebuie să existe o metodă să poţi afla în ce cameră stă Camilla.

— M-am gândit la asta. Nu pot afla nimic de la cel de la recepţie. Poate aş avea mai mult noroc dacă aş vorbi cu una dintre cameriste, dar mi-e teamă că nu mă prea pricep la genul ăsta de lucruri.

A oftat.

— Aş vrea să pot vorbi cu ea măcar cinci minute.

— Dacă o găseşti, crezi că poţi s-o convingi să se întoarcă acasă?

— Nu ştiu. Trebuie să spun că nu mi-ar displăcea să stau acum cu Charles. Dar cred că totul ar fi în regulă dacă Henry s-ar ţine cât mai departe de toate astea.

După ce Francis a plecat, am adormit din nou. Când m-am trezit, era patru dimineaţa. Dormisem aproape douăzeci şi patru de ore.

Nopţile din primăvara aceea au fost neobişnuit de reci, iar noaptea aceasta era şi mai friguroasă decât majoritatea, aşa că se dăduse drumul la căldură în toate căminele - cu aburi fierbinţi, la putere maximă -, ceea ce făcea ca atmosfera să fie extrem de sufocantă, deşi toate ferestrele erau deschise. Cearşafurile erau ude de transpiraţie. M-am ridicat, mi-am scos capul pe fereastră şi am respirat adânc de câteva ori. Aerul răcoros era înviorător, aşa că m-am hotărât să mă îmbrac şi să ies la o plimbare.

Luna era plină şi foarte strălucitoare. Totul era mut, în afară de cântecul greierilor şi bătaia vântului care răscolea crengile copacilor. La centrul de preşcolari unde lucra Marion leagănele se balansau uşor înainte şi-napoi, iar lanţurile lor străluceau argintiu în lumina lunii.

Obiectul care îţi sărea cel mai tare în ochi era, fără îndoială, şarpele gigantic. Îl construiseră

nişte studenţi de la Arte, modelându-l după giganticul şarpe din filmul *Doctor Dolittle.* Era roz, din fibre de sticlă, înalt de aproape doi metri şi jumătate şi cu o scoică goală în interior, unde puteau să se joace copiii. Tăcut în lumina lunii, era ca o fiinţă preistorică răbdătoare care s-a târât la vale dinspre munţi: leneş, singuratic, nederanjat de jucăriile din jur, având la dispoziţie tot timpul din lume.

Accesul în interiorul şarpelui se făcea printr-un tunel de mărimea unui copil un pic mai înalt de jumătate de metru, tunel ce se deschidea pe la baza cozii reptilei. Am fost extrem de uimit să văd ieşind de acolo două picioare de bărbat adult, încălţate cu o pereche de pantofi maro cu alb ciudat de familiari.

M-am aplecat în patru labe, mi-am băgat capul în tunel şi am fost copleşit de duhoarea puternică de whisky. Sforăituri uşoare reverberau în întunecimea sufocantă şi alcoolizată de acolo. Scoica acţionase ca un colector de mirosuri, adunând şi concentrând acolo vaporii de alcool deveniţi atât de înţepători, încât mi se făcea greaţă numai de la inhalarea lor.

L-am apucat pe tip de un genunchi şi l-am zgâlţâit.

— Charles!

Vocea mea răsuna cu ecou în interiorul întunecat.

— *Charles!*

A început să se zbată cu sălbăticie, ca şi cum s-ar fi trezit cufundat la trei metri sub apă. După un timp şi după asigurări repetate că eu sunt într-adevăr eu, căzu iar pe spate şi respiră cu multă dificultate.

— Richard, spuse el răguşit. Mulţumesc lui Dumnezeu! Credeam că eşti vreo creatură venită

din spaţiu.

La început în interior era întuneric complet, dar apoi ochii mi s-au obişnuit cu el şi am sesizat o lumină palidă, rozalie - lumina lunii - strălucind suficient de puternic prin pereţii translucizi ca să poţi întrezări ceva.

— Ce cauţi aici ? l-am întrebat.

A strănutat.

— Eram deprimat, mi-a zis. Am crezut că dacă dorm aici, poate o să mă simt mai bine.

— Şi te simţi mai bine?

— Nu.

Strănută din nou, de cinci sau şase ori la rând. Apoi se aruncă iar pe podea.

Mă gândeam la copiii de la grădiniţă, adunaţi în jurul lui Charles a doua zi dimineaţa precum liliputanii în jurul adormitului Gulliver. Doamna care conducea centrul - o doctoriţă psihiatră al cărei birou se afla chiar pe acelaşi hol cu biroul doctorului Roland - mi se părea o persoană plăcută, gen bunicuţă, dar cine putea prevedea cum ar fi reacţionat dacă afla că un beţiv a intrat pe terenul de joacă?

— Trezeşte-te, Charles ! i-am zis.

— Lasă-mă în pace!

— Nu poţi dormi aici!

— Pot să fac orice am chef, spuse el ostil.

— De ce nu vii acasă cu mine? Să bem ceva.

— Mă simt bine.

— Ah, haide!

— Uf, bine! Doar un pahar.

În timp ce se ţâra afară, s-a lovit tare la cap. Puştii aveau să adore cu siguranţă mirosul acela de

Johnnie Walker când aveau să vină la şcoală, adică peste doar câteva ore.

A trebuit să se sprijine de mine în timp ce urcam dealul spre clădirea Monmouth.

— Doar unul, îmi aminti el.

Nici eu nu eram într-o formă extraordinară şi m-am chinuit să îl târăsc pe Charles în sus pe scări. În cele din urmă am ajuns în cameră şi l-am depus la mine în pat. A opus o rezistenţă slabă şi a zăcut acolo, mormăind, în timp ce eu am coborât în bucătărie.

Oferta mea de a bea un pahar fusese o şmecherie. Am căutat repede prin frigiderul comun, dar singurul lucru pe care l-am găsit a fost o sticlă cu dop şi cu ceva siropos, un vin kosher sau pe-aproape, cu aromă de căpşuni, care era acolo de la Hanukkah. L-am gustat o dată cu gândul de a-l şterpeli, dar am scuipat cu repeziciune ce înghiţisem din el şi-am pus sticla la loc pe raft. Asta se întâmplase cu luni în urmă. L-am strecurat sub tricou, dar când m-am întors sus, Charles îşi răsucise capul înspre perete, acolo unde ar fi trebuit să fie spătarul patului, şi sforăia.

Am pus încet sticla pe birou, mi-am luat o carte şi am plecat. După aceea m-am dus în biroul profesorului Roland, unde m-am întins pe canapea ca să citesc, cu haina aruncată pe mine în chip de învelitoare, până la răsăritul soarelui, când am stins veioza şi m-am culcat.

M-am sculat pe la ora zece. Era sâmbătă, ceea ce m-a surprins un pic. Pierdusem şirul zilelor. M-am dus la cantină şi am mâncat un mic

dejun întârziat, alcătuit din ceai şi ouă fierte moi, singurul lucru pe care îl mâncasem de joi până azi. În jurul prânzului, când m-am dus sus, în cameră, să mă schimb, Charles încă dormea la mine în pat. M-am bărbierit, mi-am pus o cămaşă curată pe mine, mi-am luat cărţile de greacă şi m-am întors în biroul profesorului Roland. Eram mult în urmă cu studiul, dar (cum e în general cazul) nu atât de în urmă cum credeam. Orele curgeau fără ca să le simt. Când mi s-a făcut foame, în jurul orei şase, m-am dus la frigiderul de la catedra de Ştiinţe Sociale şi am găsit nişte resturi de *hors d'ceuvres* şi o bucată dintr-un tort de la ziua cuiva, pe care le-am mâncat cu mâna dintr-o farfurie de hârtie în biroul profesorului Roland.

Deoarece voiam să fac o baie, m-am întors acasă în jurul orei unsprezece, dar când am descuiat uşa şi am aprins lumina, am fost uimit să îl găsesc pe Charles încă în pat. Dormea, dar sticla de vin kosher de pe birou era pe jumătate goală. Charles era umed şi rozaliu la faţă, iar când l-am zgâlţâit, am simţit că are un pic de febră.

— Bunny, spuse el, trezindu-se brusc. Unde s-a dus?

— Visezi.

— Dar a fost aici, spuse, uitându-se de jur împrejur. A stat mult timp aici. L-am văzut.

— Visezi, Charles.

— Dar l-am văzut! A fost aici! Stătea pe marginea patului!

M-am dus la cei de lângă mine ca să împrumut un termometru. Charles avea peste treizeci şi nouă de grade. I-am dat două pastile de Tylenol şi un pahar cu apă, l-am lăsat frecându-şi ochii şi vorbind aiurea şi m-am dus jos să îl sun pe Francis.

Francis nu era acasă. M-am hotărât să încerc la Henry. Spre surprinderea mea, Francis, nu Henry, a fost cel care a răspuns.

— Francis? Ce cauţi acolo? am întrebat eu.

— Oh, bună, Richard, îmi spuse el.

Îmi vorbise teatral, parcă special ca să audă Henry.

— Bănuiesc că nu poţi vorbi acum, nu? l-am întrebat

— Nu.

— Uite ce e. Trebuie să te întreb ceva.

I-am povestit apoi despre Charles, terenul de joacă şi tot.

— Pare destul de bolnav. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Şarpele? întrebă Francis. L-ai găsit înăuntrul şarpelui gigantic ?

— Da. Ce ar trebui să fac? Sunt un pic cam îngrijorat.

Francis acoperi receptorul cu mâna. Auzeam o discuţie pe fundal. Un moment mai târziu Henry luă telefonul.

— Bună, Richard, îmi spuse. Ce s-a întâmplat?

A trebuit să explic iar tot.

— Ce temperatură ai spus ? Peste treizeci şi nouă de grade ?

— Da.

— Asta-i cam mult, nu-i aşa?

I-am spus că şi eu cred că da.

— I-ai dat aspirine ?

— Acum câteva minute.

— Ei bine, atunci de ce nu aştepţi să vezi ce se întâmplă? Sunt sigur că e în regulă.

Asta era exact ceea ce voiam să aud.

— Ai dreptate, l-am aprobat.

— Probabil a răcit când a adormit afară. Sunt sigur că se va simţi mai bine mâine dimineaţă.

Mi-am petrecut noaptea pe canapeaua profesorului Roland şi după micul dejun m-am întors la mine în cameră cu nişte brioşe cu mure şi o cutie cu suc de portocale pe care reuşisem să o fur cu multă greutate de la bufetul din cantină.

Charles era treaz, dar febril şi confuz. Din starea cearşafurilor, care erau şifonate şi răsucite, după pătura aruncată pe podea şi salteaua pătată şi dezgolită acolo unde trăsese de cearşafuri, am dedus că nu petrecuse o noapte prea tihnită. Mi-a spus că nu îi era foame, dar a reuşit să bea câteva înghiţituri din sucul de portocale. După cum am observat, restului vinului kosher dispăruse în timpul nopţii.

— Cum te simţi? l-am întrebat eu.

Îşi lăsă capul pe perna mototolită.

— Mă doare capul, îmi spuse el adormit. Am avut un vis despre Dante.

— Alighieri ?

— Da.

— Ce vis ?

— Eram acasă la familia Corcoran, murmură el. Dante era acolo. Avea un prieten gras, cu o cămaşă în carouri, care ţipa la noi.

I-am luat din nou temperatura. Era aproape treizeci şi nouă. Un pic mai scăzută, dar totuşi destul de ridicată pentru orele dimineţii. I-am mai dat nişte aspirină şi i-am scris numărul meu de telefon de la profesorul Roland, în caz că ar vrea

să mă sune, dar când a înţeles că plec, şi-a dat capul pe spate şi mi-a aruncat o privire aşa de ameţită şi lipsită de speranţă, încât m-a oprit exact în mijlocul explicaţiei mele despre cum funcţionează apelurile cu taxă inversă către birourile administrative în timpul weekendului.

— Sau aş putea să stau aici, i-am zis. Asta dacă nu cumva te deranjez.

Se rezemă în coate. Ochii îi erau foarte injectaţi şi îi străluceau tare.

— Nu pleca! îmi spuse. Mi-e frică. Mai stai un pic.

M-a rugat să îi citesc, dar nu aveam nimic în apropiere, cu excepţia unor cărţi greceşti, şi nu voia să plec la bibliotecă. Am jucat *euchre* pe un dicţionar pe care îl ţinea el în echilibru în poală şi când asta s-a dovedit a fi prea mult pentru el, am trecut la Casino. El a câştigat primele două jocuri. Apoi a început să piardă. La mâna finală - Charles făcea cărţile - a amestecat cărţile atât de prost, încât ieşeau în aproape aceeaşi ordine ca şi mâna trecută, ceea ce nu făcea jocul prea interesant, dar el era atât de absent, încât schimba sau dădea jos când ar fi putut pur şi simplu să construiască sau să acumuleze profit. Când am întins mâna să măresc miza, i-am atins-o pe-a lui şi am fost şocat de cât de uscată şi fierbinte îi era. Deşi în cameră era foarte cald, el tremura. I-am luat temperatura. Crescuse iar peste treizeci şi nouă de grade.

Am coborât să îl sun pe Francis, dar nici el, nici Henry nu erau acasă. Aşa că m-am întors sus. Nu era nici urmă de îndoială: Charles arăta groaznic. Am rămas un moment în uşă, l-am privit şi apoi i-am zis:

— Aşteaptă-mă un minut.

Şi m-am dus în camera lui Judy.

Am găsit-o întinsă pe pat şi uitându-se la un film cu Mei Gibson pe o casetă video pe care o

închinase. Reuşea cumva să îşi şteargă unghiile de ojă, să fumeze o ţigară şi să bea o Cola dietetică, toate în acelaşi timp.

— Uită-te la Mei, îmi spuse. Nu e aşa că îţi place ? Dacă m-ar suna şi m-ar ruga să mă mărit cu el, aş face-o cam într-o secundă.

— Judy, ce ai face dacă ai avea febră de peste treizeci şi nouă de grade?

— M-aş duce la un nenorocit de doctor! îmi spuse ea, fără să îşi mute privirea de la televizor.

I-am explicat ce era cu Charles.

— E grav bolnav, i-am zis. Ce crezi că ar trebui să fac?

Flutură prin aer o mână roşie, uscându-şi unghiile, cu ochii

— Încă fixaţi pe ecran. Du-l la urgenţe.

— Aşa zici tu?

— Nu vei găsi nici un doctor duminică după-amiază. Vrei să iei maşina mea?

— Ar fi extraordinar!

— Cheile sunt pe birou, spuse ea absentă. Pa, pa!

L-am dus pe Charles la spital în Corvette-ul roşu al lui Judy. Avea ochii strălucitori, era tăcut şi se uita drept înainte, cu obrazul drept lipit de parbrizul lateral al maşinii. In sala de aşteptare, în timp ce mă uitam prin nişte reviste pe care le mai văzusem şi înainte, el a stat fără să se mişte, privind neclintit la fotografia din anii ’60 care se afla vizavi de el, cu o infirmieră care avea un deget cu o unghie albă lipit pe buzele - vopsite tot în alb - unei guri vag pornografice, vrând să impună printr-un ordin sexi păstrarea liniştii în spital.

Doctorul de gardă era o femeie. După ce a stat cu Charles doar vreo cinci-zece minute, a apărut din spate cu fişa lui. Aplecându-se peste birou, se consultă scurt cu recepţionera, care indică în direcţia mea.

Doctoriţa veni şi se aşeză lângă mine. Era ca una din doctoriţele vesele pe care le vezi la televizor în cămăşi hawaiiene şi tenişi.

— Bună, îmi spuse. Tocmai m-am uitat la prietenul tău. Cred că va trebui să îl ţinem la noi vreo două zile.

Am lăsat jos revista. Nu mă aşteptasem la asta.

— Ce nu e în regulă ? am întrebat.

— Pare să fie vorba de o bronşită, dar e şi foarte deshidratat. Vreau să îi pun perfuzii intravenoase. De asemenea, trebuie să îi reducem febra. O să fie bine, dar are nevoie de odihnă şi de o puternică serie de antibiotice. Ca să-şi facă efectul cât mai repede, poate ar trebui să i le administrăm intravenos timp de cel puţin patruzeci şi opt de ore. Sunteţi amândoi la colegiul din nord?

— Da.

— E foarte tensionat? Lucrează la o teză sau ceva?

— Lucrează destul de mult, am spus eu precaut. De ce?

— Ah, nimic. Se pare că nu a mâncat cum ar fi trebuit. Are nişte julituri pe mâini şi pe picioare, care par a fi cauzate de lipsa vitaminei C, şi e posibil să aibă şi lipsă de vitamina B. Spune-mi, fumează?

Nu m-am putut abţine să nu râd. Sub nici o formă nu m-a mai lăsat să îl văd. A spus că ar vrea să îi facă nişte analize de sânge până nu pleacă cei de la laborator, aşa că m-am dus la gemeni acasă pentru a lua câteva din lucrurile lui. Locul era

foarte curat. I-am împachetat pijamalele, periuţa de dinţi, trusa de bărbierit şi două cărţi (P.G. Wodehouse, care m-am gândit că l-ar înveseli) şi am lăsat valiza la recepţia spitalului.

A doua zi dimineaţa, devreme, înainte să apuc să plec la ora de greacă, Judy a bătut la uşa mea şi mi-a spus că sunt chemat jos la telefon. M-am gândit că e Francis sau Henry — încercasem în mod repetat să dau de amândoi cu o seară înainte - sau poate chiar Camilla, dar era Charles.

— Bună, i-am zis. Cum te simţi?

— Oh, foarte bine.

Vocea sa era ciudată, cu o notă de veselie forţată.

— E destul de confortabil aici. Iţi mulţumesc că mi-ai adus valiza, a continuat el.

— Nici o problemă. Ai unul din paturile alea pe care le poţi ridica şi lăsa în jos?

— Da, chiar aşa. Ascultă, vreau să te rog ceva. Vrei să îmi faci o favoare?

— Sigur.

— Aş vrea să îmi aduci câteva lucruri.

A menţionat o carte, hârtie pentru scrisori şi un halat de baie pe care urma să îl găsesc atârnat pe partea interioară a uşii de la dulapul său.

— De asemenea, spuse el în grabă, am acolo şi o sticlă de scotch. O s-o găseşti în sertarul de la noptiera mea. Crezi că le poţi aduce în dimineaţa asta?

— Trebuie să mă duc la greacă.

— Atunci după greacă. Pe la cât crezi că poţi ajunge aici?

I-am zis că trebuie să văd dacă pot împrumuta o maşină.

— Nu îţi face griji în legătură cu asta. Ia un taxi. O să-ţi dau eu banii. Îţi sunt recunoscător, să ştii. Pe la cât să te aştept? Zece şi jumătate? Unşpe?

— Probabil pe la unsprezece şi jumătate.

— E în regulă. Auzi ? Nu pot vorbi. Sunt în salon. Trebuie să mă întorc în pat până nu îmi observă lipsa. O să vii, nu-i aşa?

— O să fiu acolo.

— Halatul de baie şi hârtia de scrisori.

— Da.

— Şi sticla de scotch.

— Desigur.

Camilla nu a apărut în dimineaţa aceea la cursuri, însă Francis şi Henry au venit. Julian era deja acolo când am ajuns şi eu şi le-am explicat că Charles este în spital.

Deşi Julian putea fi nespus de drăguţ în situaţii dificile, de multe ori aveam impresia că nu era prea încântat de ideea de a fi înţelegător, ci mai mult de eleganţa gestului. Dar la aflarea acestor ştiri a părut într-adevăr îngrijorat.

— Săracul Charles! Nu e ceva grav, nu?

— Nu cred.

— Are voie să primească vizitatori? O să îl sun în după-amiaza asta. Vă puteţi gândi la ceva ce i-ar plăcea? Mâncarea e groaznică în spital. Îmi amintesc cum acum câţiva ani, când stăteam în New York şi o veche prietenă de-a mea era la spitalul presbiterian Columbia, în pavilionul ăla nenorocit, Harkness, pentru numele lui Dumnezeu,

şi când bucătarul de la bătrânul Le Chasseur îi trimitea în fiecare seară cina...

Henry, care era de cealaltă parte a mesei, stătea pur şi simplu nemişcat. Am încercat să surprind privirea lui Francis, care însă s-a uitat la mine, apoi şi-a muşcat buza şi şi-a mutat privirea în altă parte.

— ... şi flori, a continuat Julian. Nu aţi văzut în viaţa voastră atât de multe flori. Avea atâtea, încât am bănuit că şi le trimitea singură, a râs el. Oricum, presupun că nu are rost să întreb unde e Camilla în dimineaţa asta.

Am văzut atunci cum ochii lui Francis se măresc brusc. Un moment am fost şi eu mirat, până să îmi dau seama ce presupunea el - firesc, desigur - şi anume că ea e cu Charles la spital.

Julian s-a încruntat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat.

Faptul că nimeni nu i-a răspuns l-a făcut să zâmbească.

— Nu trebuie să ne comportăm ca nişte spartani, a spus el blând după o pauză foarte lungă.

Iar eu am fost încântat să văd că, aşa cum făcea de obicei, Julian proiecta propria sa interpretare elevată asupra confuziei create.

— Edmund a fost prietenul vostru. Şi mie îmi pare foarte rău de moartea lui. Dar cred că suferiţi prea mult din cauza lui şi nu numai că acest lucru nu îl ajută cu nimic pe el, ci vă face şi vouă rău. În plus, este moartea un lucru atât de îngrozitor? Vouă vi se pare îngrozitoare pentru că sunteţi tineri, însă cine poate să spună dacă nu cumva lui îi este mai bine acum, acolo unde este, decât vă e vouă? Căci dacă moartea reprezintă o călătorie spre o altă lume, atunci o să îl vedeţi din nou, nu?

Şi-a deschis dicţionarul şi a început să îşi caute locul.

— Nu trebuie să vă temeţi de lucrurile pe care nu le cunoaşteţi. Sunteţi nişte copii. Şi vă e frică de întuneric.

Francis nu era cu maşina, aşa că după curs l-am rugat pe Henry să mă lase la apartamentul lui Charles. Francis, care a venit şi el, era nervos şi încordat. Fuma întruna şi se plimba prin foaier, în timp ce Henry stătea în dreptul uşii şi se uita la mine cum strâng lucrurile lui Charles. Tăcut, lipsit de orice fel de expresie, mă urmărea cu privirea calm şi absent, prevenind orice posibilitate ca eu să îl întreb de Camilla - ceea ce eu intenţionam să fac imediat ce rămâneam singuri sau măcar să îl întreb ceva, orice.

Am luat cartea, hârtia de scrisori şi halatul. Cât despre scotch, am ezitat să îl iau.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Henry.

Am pus sticla la loc în sertar şi l-am închis.

— Nimic, am răspuns eu.

Ştiam că Charles o să fie furios. Trebuia să inventez o scuză.

Henry a dat din cap, arătând spre sertar.

— Te-a rugat să îi aduci asta ? a întrebat el.

Nu aveam chef să vorbesc despre treburile lui Charles cu Henry. Aşa că i-am spus:

— M-a rugat să îi aduc şi ţigări, însă nu cred că ar trebui să fac aşa ceva.

Francis stătea şi se plimba prin hol neliniştit, înainte şi înapoi, ca o felină. În timpul acestei discuţii s-a oprit în picioare în dreptul uşii.

Apoi l-am văzut cum se uită cu îngrijorare la Henry.

— Ei, ştii... a spus el ezitant.

— Henry mi-a spus mie: Dacă vrea sticla, asta e. Eu cred că ar trebui să i-o duci.

Tonul lui m-a deranjat.

— E bolnav, am spus. Nici măcar nu ai văzut în ce hal e. Cred că îi facem un bine dacă nu...

— Richard, Henry are dreptate, a intervenit Francis nervos, scuturându-şi ţigara în palmă. Măcar atâta ştiu şi eu. Uneori, când bei, nu e bine să te opreşti brusc. Îţi face rău. Din asta se poate şi muri.

Am fost şocat la auzul acestei fraze. Obiceiul lui Charles de a bea nu mi s-a părut niciodată atât de nociv. Nu am comentat nimic, ci am spus doar:

— Dacă tot nu îi e bine, măcar e în spital şi acolo o să-i fie mai bine.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat Francis. Vrei să îl pună la dezalcoolizare ? Ai idee cum e? Când mama mea s-a lăsat prima dată de băutură, a înnebunit. A început să aibă halucinaţii, să se lupte cu asistenta şi să urle cât o ţineau plămânii numai prostii.

— Nici nu vreau să mă gândesc că Charles ar ajunge să facă un tratament de dezintoxicare în spitalul Catamount, a spus Henry.

S-a dus la noptieră şi a luat sticla. Eu eram cât pe-aci să explodez.

— Asta o va ascunde cu greu, a spus el, ţinând-o lângă gât.

— Am putea să o vărsăm în altceva, a spus Francis.

— Cred că ar fi mai uşor dacă i-am lua una nouă. Ar exista mai puţine şanse să se împrăştie peste tot. Iar dacă îi luăm o sticlă din alea plate, o poate ascunde cu uşurinţă sub pernă.

Era o dimineaţă cu burniţă şi cer înnorat. Henry nu a venit cu noi la spital. Ne-a rugat să îl lăsăm la el acasă. A găsit el o scuză destul de plauzibilă - nu mai ţin minte exact. Când s-a dat jos din maşină, mi-a dat o bancnotă de o sută de dolari.

— Poftim! Transmiteţi-i lui Charles toată dragostea mea. Puteţi să îi cumpăraţi nişte flori sau ştiu ce eu din partea mea?

M-am uitat mirat la bancnotă. Francis mi-a luat-o din mână şi i-a dat-o înapoi.

— Haide, Henry, încetează! a spus el pe un ton plin de mânie, care m-a surprins.

— Vreau să o păstraţi.

— Da, bine! Şi vrei să îi luăm flori de o sută de dolari?!

— Nu uitaţi să vă opriţi să îi luaţi ceva de băut, a spus Henry pe un ton rece. Faceţi ce vreţi cu restul de bani. Puteţi să i-i daţi lui. Mie, unul, puţin îmi pasă.

Mi-a dat banii înapoi şi a închis portiera cu un zgomot dispreţuitor. Eu, unul, aş fi acceptat mai uşor s-o fi trântit. L-am văzut cum stătea ţeapăn în timp ce dădea cu spatele.

I-am cumpărat lui Charles o sticlă de whisky Cutty Sark plată, un coş cu fructe, o cutie cu bomboane, un joc de dame chinezesc şi, în loc

să cumpărăm toate garoafele de la florărie, i-am luat o orhidee Oncidium galbenă cu nişte dungi roşcate, tigrate, pusă într-un ghiveci de lut roşu.

În drum spre spital l-am întrebat pe Francis ce a mai făcut în weekend.

— E prea supărător. Nu vreau să vorbim despre asta. Dar să ştii că am văzut-o. La Henry.

— Cum se simţea?

— Bine. Un pic cam prea preocupată, însă în general era în regulă. A spus că nu voia ca Charles să ştie unde e şi că ăsta era ultimul ei cuvânt. Aş fi vrut să pot să vorbesc singur cu ea, însă, normal, Henry nu a părăsit camera nici măcar o secundă.

Plin de nelinişte, a început să îşi pipăie buzunarele, în căutarea pachetului de ţigări.

— S-ar putea să sune aiurea, ştii, dar înainte să o văd eram cam îngrijorat că i s-a întâmplat ceva, a continuat.

Nu am spus nimic. Acelaşi lucru îmi trecuse şi mie prin minte. De mai multe ori.

— Nu vreau să spun că mi-am închipuit că Henry ar fi *omorât-o* sau ceva de genul ăsta! Dar mi s-a părut destul de ciudat. A dispărut aşa, deodată, fără să spună nimic. Mie - Francis a dat din cap nemulţumit - nu îmi place să zic asta, însă uneori îmi pun unele întrebări în privinţa lui Henry. Mai ales în ceea ce priveşte... ştii tu ce vreau să zic.

Nu am răspuns nimic. De fapt, ştiam la ce se referă - chiar prea bine. Însă era prea îngrozitor să spunem astfel de lucruri în gura mare.

Charles împărţea salonul de spital cu încă o persoană. El stătea în patul de lângă uşă şi era separat printr-o perdea de colegul său de cameră, dirigintele poştei din districtul Hampden, care - am descoperit noi mai târziu — se afla acolo pentru a se reface după o operaţie la prostată. În partea sa

erau aşezate o mulţime de aranjamente florale şi o grămadă de felicitări penibile cu urări de însănătoşire grabnică, lipite pe perete. Acum stătea ridicat în pat şi vorbea destul de tare cu nişte rude. Se simţeau mirosuri de mâncare, se auzeau râsete. Lumea era veselă şi bine dispusă. Şi i-au sosit şi mai mulţi vizitatori după ce eu şi Francis ne-am oprit ca să ne uităm pe furiş la Charles, care era singur şi tăcut. Stătea întins pe spate şi avea o perfuzie în braţ. Avea faţa buhăită, pielea îi era aspră şi uscată şi îi apăruse un fel de erupţie. Părul îi era atât de murdar, încât părea să fie şaten. Se uita la televizor, la desene animate, însă la unele violente, cu nişte animăluţe mici, care semănau cu nişte nevăstuici şi care distrugeau maşini şi îşi dădeau în cap unul altuia.

În clipa când noi am intrat în partea lui de cameră, Charles s-a chinuit să se ridice în capul oaselor. Francis a tras perdeaua după noi chiar în faţa vizitatorilor celuilalt pacient, nişte doamne în vârstă care încercau să îl vadă pe Charles - una dintre ele chiar şi-a băgat capul pe furiş înăuntru şi a zis „Bună dimineaţa!“ prin crăpătura de la perdea, încercând să se lanseze într-o conversaţie.

— Dorothy! Louise! a strigat cineva. Sunt aici.

S-au auzit nişte paşi grăbiţi pe linoleum, apoi un fel de cotcodăceli şi nişte urări de bine.

— Să le ia dracu’! a spus Charles.

Era foarte răguşit şi abia vorbea.

— Are tot timpul vizitatori. Vin şi pleacă şi încearcă să mă vadă.

Ca să îi distrag atenţia, i-am arătat lui Charles orhideea.

— Chiar ai luat asta pentru mine, Richard?

Părea impresionat. Voiam să îi explic că de fapt era de la noi toţi, fără să îl menţionez numai

pe Henry, însă Francis mi-a tras o privire plină de semnificaţii şi nu am mai zis nimic.

Am descărcat sacul cu cadouri. Mă aşteptam să fie încântat că i-am luat Cutty Sark şi să deschidă nerăbdător sticla în faţa noastră, însă el doar ne-a mulţumit şi a pus-o în sertarul de sub tava sa gri de plastic.

— Ai vorbit cu sora mea? l-a întrebat pe Francis.

A spus-o pe un ton foarte rece, ca şi cum ar fi zis „Ai vorbit cu avocatul meu ?“

— Da, a răspuns Francis.

— E bine ?

— Se pare că da.

— Ce are de spus în apărarea ei ?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Sper că i-ai spus să se ducă la dracu’!

Francis nu a zis nimic. Charles a luat una din cărţile pe care i le adusesem şi a început să o răsfoiască absent.

— Mulţumesc că aţi venit. Acum sunt un pic cam obosit.

— Arată îngrozitor, mi-a spus Francis când am ajuns în maşină.

— Trebuie să existe o cale prin care să îi facem să se împace, am replicat eu. Sigur că am putea să-l punem pe Henry să sune şi să îşi ceară scuze.

— Şi cu ce crezi că o să ajute asta atâta timp cât Camilla stă tot la Albemarle ?

— Ei bine, ea nu ştie că e în spital, nu? Deci avem de-a face cu o urgenţă.

— Nu ştiu ce să zic.

Ştergătoarele de parbriz se mişcau necontenit. Un poliţist îmbrăcat într-un impermeabil stătea şi dirija circulaţia din intersecţie. Era poliţistul cu mustaţă roşcată. A recunoscut maşina lui Henry, a zâmbit şi ne-a făcut semn să trecem. I-am zâmbit şi noi şi i-am făcut cu mâna - o zi fericită, doi ţipi într-o maşină -, apoi am condus într-o linişte superstiţioasă, sumbră, încă vreo două intersecţii.

— Trebuie să putem face ceva, am spus eu într-un final.

— Cred că mai bine nu ne-am băga.

— Doar nu vrei să-mi spui că dacă ar şti cât e de bolnav, Camilla nu ar fugi imediat la spital?

— Nu glumesc, a spus Francis. Cred că ar trebui să nu ne amestecăm în chestia asta.

— De ce ?

Însă Francis şi-a aprins altă ţigară şi nu a mai zis nimic, în pofida rugăminţilor mele.

Când am ajuns la mine în cameră, am dat peste Camilla, care stătea la biroul meu şi citea o carte.

— Bună, mi-a spus ea, ridicându-şi privirea. Uşa era deschisă, aşa că sper să nu te superi. Pentru mine a fost un şoc să o văd acolo. Am simţit un val surprinzător de furie. Ploaia intra prin plasa de la geam, aşa că m-am dus să închid fereastra.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o.

— Voiam să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Cum se mai simte fratele meu?

— De ce nu te duci să vezi cu ochii tăi ?

A lăsat cartea jos - ah, era *adorabilă,* mi-am zis în gând, răpus. O iubeam. Iubeam simpla ei prezenţă. Era îmbrăcată cu un pulover de caşmir de un gri-verzui delicat, iar ochii ei cenuşii aveau o tentă luminoasă, gălbuie.

— Ai impresia că trebuie să ţii partea cuiva, însă nu e aşa.

— Nu ţin partea nimănui, însă nu cred că ţi-ai ales cel mai potrivit moment să faci ceea ce faci.

— Şi când crezi tu că ar fi momentul potrivit? Vreau să îţi arăt ceva. Uite!

Şi-a ridicat o şuviţă din părul ei plin de lumină, undeva deasupra tâmplei. Sub acea şuviţă era o zonă din care îi fusese smuls părul pe o porţiune cam de dimensiunea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Am fost prea surprins ca să mai zic ceva.

— Şi asta.

Şi-a suflecat mâneca de la pulover.

Avea încheietura mâinii umflată şi puţin decolorată, însă ce m-a îngrozit a fost o arsură mică, adâncă şi groaznic de urâtă, de la o ţigară.

A durat ceva până ce am izbutit să îmi recapăt glasul.

— Dumnezeule mare, Camilla! Charles ţi-a făcut asta ?

Şi-a tras mâneca la loc.

— înţelegi acum ce vreau să zic ?

Mi-a spus-o cu o voce lipsită de orice fel de emoţie şi cu o expresie atentă, aproape şireată, pe chip.

— De cât timp se întâmplă asta ?

Nu a băgat în seamă întrebarea mea.

— Îl ştiu pe Charles mai bine decât tine şi crede-mă că lucrul cel mai înţelept pe care îl pot face

acum e să stau departe de el.

— A cui a fost idea să stai la Albemarle ?

— A lui Henry.

— Ce legătură are el cu toate astea ?

Nu mi-a răspuns. Un gând oribil mi-a trecut prin minte:

— Doar nu ţi-a făcut *el* toate astea, nu?

S-a uitat la mine surprinsă.

— Nu. Ce te face să crezi aşa ceva?

— De unde să ştiu eu ce să mai cred?

Soarele a apărut deodată din spatele unui nor, umplând camera cu o lumină magnifică şi reflectându-şi razele pe perete asemenea unor valuri. Faţa Camillei s-a luminat cu totul. O nebunie plăcută s-a născut, efervescentă, în mine. Pentru o clipă, totul - oglinda, tavanul, podeaua - îmi dădu impresia că se mişcă şi iradiază ca într-un vis. Am simţit o dorinţă arzătoare, aproape irezistibilă, să o prind pe Camilla de încheietura lovită, să-i răsucesc mâna la spate până o să urle de durere, să o arunc pe pat, să mă lupt cu ea, să o violez, să... nu mai ştiu ce să-i fac. Apoi norul a acoperit soarele din nou, iar viaţa şi-a reluat cursul.

— De ce ai venit aici ? am întrebat-o.

— Pentru că voiam să te văd.

— Nu ştiu dacă îţi pasă de ce zic eu (îmi uram pur şi simplu tonul vocii, dar nu puteam să mi-l controlez şi tot ce spuneam ieşea din gura mea pe acelaşi ton jignit), nu ştiu dacă îţi pasă de ce cred eu, dar am senzaţia că înrăutăţeşti lucrurile stând la Albemarle.

— Şi ce crezi că ar trebui să fac?

— De ce nu stai cu Francis?

A râs.

— Pentru că Charles l-ar omorî în bătaie. Francis are intenţii bune. Ştiu asta. Însă nu ar putea să îi ţină piept lui Charles nici măcar cinci minute.

— Dacă l-ai ruga, ţi-ar da bani să te duci undeva.

— Ştiu că mi-ar da. Chiar mi-a oferit.

Şi-a băgat mâna în buzunar după o ţigară. Am văzut că avea Lucky Strike, ţigările pe care le fuma Henry.

— Ai putea să iei banii şi să stai oriunde vrei. Nu ar trebui să îi spui unde.

— Am mai discutat cu Francis o dată despre asta.

Camilla făcu o mică pauză.

— Ideea e că mie mi-e frică de Charles, iar lui Charles i-e frică de Henry. Asta e toată chestia.

Am fost şocat de răceala cu care a spus-o.

— Deci asta e tot? am întrebat.

— Ce vrei să spui ?

— Îţi aperi propriile interese ?

— A încercat să mă omoare, spuse ea brusc.

Privirea i s-a intersectat cu a mea. Era candidă şi nevinovată.

— Şi lui Henry nu îi e frică de Charles ?

— De ce i-ar fi ?

— Ştii tu.

Odată ce şi-a dat seama la ce mă refer, am fost uluit să văd cum îi sare în apărare.

— Charles nu ar face asta niciodată, a spus ea cu o tandreţe copilărească.

— Hai să presupunem însă că ar face-o. Şi că s-ar duce la poliţie.

— Dar *nu* ar face-o !

— De unde ştii că nu ?

— Şi să ne implice pe noi toţi? Şi pe el?

— Cred că în momentul de faţă nu i-ar mai păsa.

Am spus asta ca să o rănesc şi m-am bucurat când am văzut că am reuşit. Ochii ei miraţi s-au oglindit în ochii mei.

— Poate. Dar trebuie să ţii cont de faptul că acum Charles *e bolnav,* că nu mai e el însuşi. Şi cred că el ştie asta.

Camilla a făcut o pauză.

— Eu îl iubesc pe Charles, îl iubesc şi îl cunosc mai bine decât oricine pe lumea asta. Însă a fost supus unui volum mult prea mare de stres, iar când bea atât cât bea... nu ştiu, devine altă persoană. Nu mai ascultă de nimeni şi nu ştiu dacă îşi aminteşte măcar jumătate din lucrurile pe care le face. De aceea îi mulţumesc lui Dumnezeu că e în spital. Dacă nu o să bea o zi sau două, poate o să gândească din nou normal.

Ce ar fi gândit Camilla, m-am întrebat eu, dacă ar şti că Henry îi trimite sticle de whisky?

— Şi crezi că Henry îi vrea binele lui Charles ?

— Desigur, a răspuns ea, luată prin surprindere.

— Şi ţie la fel ?

— Cu siguranţă. De ce nu mi-ar vrea binele ?

— Ai cam multă încredere în Henry, nu-i aşa?

— Nu m-a dezamăgit niciodată.

Din cine ştie ce motiv, m-am enervat îngrozitor.

— Şi ce poţi spune despre Charles ?

— Nu ştiu.

— O să iasă în curând din spital. Va trebui să îl vezi. Ce o să faci atunci? De ce eşti atât de supărat pe mine, Richard?

M-am uitat la mâinile mele. Tremurau. Nu îmi dădusem seama. Tremuram tot de nervi.

— Te rog, pleacă! i-am spus. Aş vrea să pleci.

— Ce s-a întâmplat ?

— Pleacă. Te rog.

S-a ridicat şi a făcut un pas spre mine. Eu am făcut un pas înapoi.

— Bine, a spus, în regulă.

S-a întors şi a plecat.

Toată ziua şi tot restul nopţii a plouat. Am luat nişte somnifere şi m-am dus la un film. Era un film japonez, dar se pare că n-am fost în stare să-l urmăresc. Personajele se lălăiau în camere pustii, nimeni nu spunea nimic, minute în şir totul era tăcut şi se auzea numai fâşâitul de la proiector şi ploaia de pe acoperiş. Cinematograful era gol, cu excepţia unui bărbat ca o umbră, care stătea în spate. Particule de praf pluteau în lumina proiectorului. Când am ieşit, ploua în continuare, nu se vedea nici o stea, iar cerul era negru precum tavanul cinematografului. Luminile din vitrine se diluau în nişte pâlpâiri prelungi pe strada udă. Cât am aşteptat taxiul, am intrat din nou în cinema pe uşile din sticlă, într-un hol ce mirosea a floricele. L-am sunat pe Charles de la un telefon public, însă centralista spitalului nu a vrut să îmi facă legătura, întrucât nu mă mai încadram în orele de vizită, şi mi-a spus că toată lumea dormea. Încă mă mai certam cu ea când mi-a sosit taxiul. Ploaia juca în lumina farurilor aprinse, iar cauciucurile împroşcau mici evantaie de apă.

În noaptea aceea am visat din nou treptele. Era un vis pe care îl tot visasem în timpul iernii, însă de atunci încoace numai arareori. Mă aflam din nou la Leo, pe scările de fier ruginite şi fără balustradă, numai că de data asta coborau înspre o infinitate întunecată şi erau de mărimi diferite: unele mai înalte, altele mai joase, iar unele înguste cât pantofii mei. Puteam să cad într-o gaură fără fund în ambele părţi. Nu ştiu de ce trebuia să mă grăbesc, deşi eram îngrozit ca nu cumva să cad. Din ce în ce mai jos. Scările deveneau din ce în ce mai şubrede, până când deja nici nu mai erau scări. Undeva mai jos - şi acest lucru mi se părea cel mai terifiant cu putinţă - un bărbat cobora scările cu mult înaintea mea, extrem de repede...

M-am trezit pe la ora patru şi nu am putut să mai adorm. Luasem prea multe tranchilizante, din cele şterpelite de la doamna Corcoran, şi începuseră să aibă efecte secundare asupra mea. Le luam deja şi în timpul zilei şi nu mă mai linişteau deloc. M-am ridicat din pat şi m-am aşezat la fereastră. Inima îmi bătea cu putere. Afară, dincolo de ramele negre, dincolo de stafia mea reflectată în geam *(De ce eşti aşa de palid şi de dus, iubitul meu drag?),* auzeam vântul printre copaci şi simţeam cum dealurile din jur mă apasă tot mai mult din întuneric.

Aş fi vrut pur şi simplu să pot să nu mai gândesc. Dar o mulţime de gânduri se năşteau în mintea mea. De exemplu: de ce mă băgase pe mine Henry în toate lucrurile astea numai cu două luni în urmă (care mie mi se păreau ani sau chiar o viaţă de om)? Pentru că acum mi-era limpede — împărtăşirea acestor fapte reprezenta pentru el o mişcare calculată. Apelase la vanitatea mea, lăsându-mă să am impresia că mi-am dat seama singur („Bravo ţie!“ a spus el, lăsându-se pe spătarul scaunului; îmi aminteam exact expresia de pe chipul său când a spus „Bravo ţie, eşti la fel de

deştept pe cât mi-am închipuit!“), iar eu m-am felicitat pentru realizarea evidenţiată de el, când de fapt - abia acum îmi dau seama - atunci eram prea vanitos ca să văd cum m-a dus fix unde a vrut el, păcălindu-mă şi flatându-mă tot timpul. Poate - şi acest gând punea stăpânire pe mine ca o sudoare rece - şi descoperirile mele accidentale, preliminare, erau de fapt aranjate dinainte. De exemplu, dicţionarul pe care nu mai ştiam unde îl pusesem. II luase Henry dinainte, ştiind că mă voi întoarce după el? Şi apartamentul întors pe dos, în care ştia cu siguranţă că voi intra? Numerele zborului şi toate celelalte, lăsate special acolo - acum aşa părea —, ca să dau eu peste ele, toate astea nu puteau să fie scăpări de-ale lui Henry. Aşa ceva nu-i era în fire. Poate a vrut să aflu. Poate mi-a insuflat - aşa este! - această laşitate, acest instinct de turmă care m-a determinat să păşesc fără nici o ezitare pe calea de-acum.

Şi nu era vorba numai de faptul că trebuia să-mi ţin gura, m-am gândit eu, uitându-mă cu un sentiment de greaţă la reflexia mea neclară din geam. *Fiindcă nu ar fi putut să îl omoare pe Bunny fără ajutorul meu.* Bunny a venit la mine, iar eu i l-am livrat direct lui Henry. Fără să mă gândesc deloc.

„Tu ai dat alarma, Richard”, mi-a spus atunci Henry. „Ştiam că dacă avea să spună cuiva, tu vei fi primul. Şi acum, că a făcut asta, noi trebuie să provocăm o evoluţie rapidă a evenimentelor”.

Să provocăm o evoluţie rapidă a evenimentelor. Mi s-a zbârlit pielea pe mine când mi-am adus aminte de ironicul şi aproape umoristicul eufemism lingvistic plasat în aceste ultime cuvinte. Of, Doamne Dumnezeule, cum am putut să îl ascult? A avut dreptate cu provocarea unei evoluţii rapide a evenimentelor. După mai puţin de douăzeci şi patru de ore Bunny era mort.

Şi, deşi nu eu fusesem cel care l-a împins în prăpastie - ceea ce la vremea respectivă mi se părea o distincţie esenţială —, acum oricum nu mai conta prea mult.

Încă încercam să-mi reprim gândurile cele mai negre. Până şi cea mai mică sugestie legată de aşa ceva îmi dădea fiori de spaimă. Oare Henry a vrut să mă facă să pic de fraier, să par vinovat de nereuşita planului său? Dacă da, nu ştiu foarte sigur cum a avut de gând să planifice acest lucru, dar dacă ar fi avut chef să o facă, nu aveam nici cea mai mică îndoială că ar fi reuşit. Ceea ce ştiam eu aflasem din surse secundare sau din ceea ce îmi spusese chiar el şi, dacă stau bine să mă gândesc, există o mulţime de lucruri pe care nu le ştiam. Şi, deşi pericolul iminent părea să fi dispărut, nu aveam nici o garanţie că nu va reveni peste un an, peste douăzeci de ani sau chiar peste cincizeci de ani. Ştiam de la televizor că la o crimă nu există o limită de timp pentru punerea sub acuzare. Se descopereau noi dovezi. Se redeschidea cazul. Citeam tot timpul despre lucruri din astea.

Afară era încă întuneric. Păsările ciripeau pe streşini. Mi-am deschis sertarul de la birou şi am numărat somniferele care îmi mai rămăseseră, colorate ca nişte bomboane, strălucitoare şi răsfirate pe o coală albă de hârtie de scris. Mai aveam destule, suficiente pentru ceea ce voiam eu să fac. (Oare doamna Corcoran s-ar simţi mai bine dacă ar şti că pastilele şterpelite de la ea l-au ucis pe cel care i-a ucis fiul?) Alunecau aşa de uşor pe gât... Însă stând acolo, pe loc, şi privind fix la lumina veiozei de pe birou, m-a cuprins un val de silă atât de puternic, încât aproape că m-a ameţit. Deşi eram îngrozit de întunericul din jur, mi-a fost frică să îl părăsesc pentru celălalt întuneric, cel permanent — groapa aceea gelatinoasă, umflată, mâloasă. Văzusem umbra sa pe chipul lui Bunny, acea groază stupidă, toată lumea parcă răsturnată

pentru o clipă cu susul în jos, viaţa explodându-i cu un tunet de ciori şi apoi cerul desfăşurându-se pustiu deasupra lui, asemeni unui ocean alb. Apoi nimic. Butuci putreziţi, gângănii târându-se printre frunzele căzute. Noroi şi întuneric.

Am stat întins pe pat. Am simţit cum inima îmi bate fără vlagă în piept şi m-a revoltat amărâtul ăsta de muşchi demn de dispreţ, bolnav şi însângerat, care pulsa, izbindu-mi-se de coaste. Ploaia se prelingea pe geamuri. Pajiştea de afară clefăia de apă şi noroi. Când a răsărit soarele, am văzut în lumina slabă şi rece a dimineţii că plăcile aleii de afară era plină de râme: delicate, jucăuşe, neajutorate, se răsuceau cu sutele pe plăcile de gresie.

La cursul de marţi Julian a menţionat faptul că a vorbit cu Charles la telefon.

— Aveţi dreptate, a spus el în şoaptă. Nu pare să se simtă foarte bine. E foarte ameţit şi confuz, nu vi se pare? Cred că l-au sedat.

A zâmbit şi şi-a răsfoit hârtiile de pe masă.

— Săracul Charles! L-am întrebat unde e Camilla, am vrut să vorbesc şi cu ea, însă el mi-a spus (acum tonul vocii lui Julian s-a schimbat, încercând să imite vocea lui Charles, cel puţin aşa cum i-ar fi sunat unui străin, însă rămăsese tot vocea lui Julian, cultivată şi uşor sforăitoare, atâta doar că avea un ton mai ridicat, ca şi cum nu ar fi putut suporta, nici măcar atunci când imita pe cineva, să modifice substanţial propria sa cadenţă melodioasă) - mi-a spus pe tonul cel mai melancolic posibil: „Se ascunde de mine“. Visa, normal, dar mie mi s-a părut foarte drăguţ. Aşa că, vrând să îi fac pe plac, i-am spus: „Atunci tu

trebuie să îţi acoperi ochii, să numeri până la zece şi după aceea ea o să apară".

Julian a râs.

— Dar el s-a supărat. A fost chiar fermecător. „Nu", a spus, „n-o să apară". „Dar tu *visezi* acum", i-am spus eu. „Nu, nu visez", mi-a răspuns. „Tot ce se întâmplă e real."

Doctorii nu au putut să îşi dea seama exact ce era cu Charles. Pe parcursul săptămânii au încercat să îi administreze două tipuri de antibiotice, însă infecţia - sau ce era - nu răspundea deloc la tratament. Cea de-a treia încercare a avut mai mult succes. Lui Francis, care s-a dus să îl vadă miercuri şi joi, i s-a spus că starea lui Charles se îmbunătăţise şi că dacă toate lucrurile merg cum trebuie, la sfârşitul săptămânii s-ar putea să vină acasă.

Vineri pe la ora zece, după o altă noapte nedormită, m-am dus la Francis. Era o dimineaţă caldă, deşi cerul era acoperit, şi copacii pâlpâiau în arşiţă. Mă simţeam rupt, epuizat. Aerul cald vibra de zumzetul viespilor şi de sforăitul maşinilor de tuns iarba. Lăstuni mari se urmăreau şi ciripeau veseli, fluturând în perechi pe cer.

Mă durea capul. Aş fi vrut să am o pereche de ochelari de soare cu mine. Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Francis înainte de unsprezece şi jumătate, însă camera mea era în ultimul hal şi nu mai pusesem nimic la spălat de câteva săptămâni. Era prea cald ca să mai fac altceva decât să stau întins pe patul meu răvăşit şi să transpir, încercând între timp să ignor bubuiturile casetofonului de la vecinul meu, de la care mi se cutremura peretele. Jud şi Frank construiau o structură enormă, şubredă şi modernistă pe pajiştea din faţă de la

Commons, iar loviturile de ciocan şi bormaşinile începuseră să se audă de la primele ore ale dimineţii. Nu ştiam ce se întâmplă.

Auzisem mai mult variante - ba că ar fi fost o scenă, ba un monument în genul celui de la Stonehenge, închinat formaţiei Grateful Dead însă prima dată când mi-am aruncat privirea pe fereastră şi am zărit structurile ridicându-se pe pajişte, eram complet năuc de la Fiorinal şi am fost invadat de o teroare întunecată, iraţională. *Spânzurători,* mi-am spus, *ridică nişte spânzurători, vor să spânzure pe cineva chiar pe pajiştea din faţă de la Commons...* Halucinaţia mi-a dispărut în câteva secunde, dar, într-un anumit fel, a persistat, manifestându-se din diferite perspective, cum vezi de obicei pe copertele terifiante ale cărţilor ieftine care se găsesc de obicei în supermarketuri: pe prima copertă o fată blondă zâmbind, iar pe coperta a patra un craniu în flăcări. Uneori acel eşafodaj părea banal, stupid, neprimejdios şi, cu toate astea, dimineaţa foarte devreme sau pe la asfinţit începea să mi se pară că se scufundă şi este înlocuit de o spânzurătoare ameninţătoare, medievală, întunecată, cu păsări care zburau în cercuri joase pe cerul de deasupra. Iar noaptea schelele aruncau nişte umbre prelungi peste bruma de somn corespunzător pe care îl apucam. În esenţă, problema mea era că ajunsesem să iau prea multe pastile. Le combinam prea mult, luam acum mai multe euforizante, combinându-le numai uneori cu tranchilizantele, întrucât acestea nu mai aveau nici un efect asupra mea, nu mă mai ajutau să dorm, aşa că eram mereu năuc şi ajunsesem să umblu într-un fel de ceaţă perpetuă. Să dorm fără să iau medicamente era un ideal de basm, un vis din copilărie. Însă nu prea mai aveam somnifere şi, deşi aş fi putut să fac rost de la Cloke, de la Bram sau de la altcineva, am decis ca vreo două zile să încerc să nu mai iau - o idee bună în sine -, însă îmi era îngrozitor de greu să ies din

vizuina mea halucinatorie şi să dau peste aglomerarea din lumea reală, plină de zgomot şi lumină. Lumea îmi sărea prea brusc în faţă şi era mult prea clară: totul era verde, cald şi plin de sevă, de viaţă, iar buruienile crescuseră printre crăpăturile aleilor pavate cu plăci vechi de marmură, care trecuseră, dilatându-se şi contractându-se, printr-un secol de îngheţ şi dezgheţ de ianuarie. Un milionar pavase aleile cu marmură, un om care îşi petrecea verile în North Hampden şi care se aruncase pe o fereastră de pe Park Avenue în anii ’20. În spatele munţilor cerul era foarte înnorat, negru ca smoala. Aerul era încărcat şi avea să plouă cât de curând. Muşcatele zâmbeau strălucitoare din ferestrele caselor albe, cu roşul lor sălbatic şi chinuitor pe fundalul bârnelor albe ca şi creta.

Am cotit pe Water Street, stradă care o lua spre nord, trecând pe lângă casa lui Henry, şi, apropiindu-mă, am văzut o umbră întunecată în spatele grădinii. *Nu,* mi-am spus eu.

Dar el era. Stătea în genunchi, avea o găleată cu apă şi o cârpă şi, pe măsură ce m-am apropiat, mi-am dat seama că nu curăţă dalele de pe alee, cum am bănuit la început, ci o tufă de trandafiri. Era aplecat şi lustruia cu multă grijă fiecare frunză, ca şi cum ar fi fost unul din grădinarii nebuni din *Alice în Ţara Minunilor.*

Credeam că avea să termine în orice clipă, însă nu a fost aşa. În cele din urmă mi-am deschis singur poarta din spate şi-am intrat în grădină.

— Henry, am spus eu, ce faci ?

Şi-a ridicat liniştit privirea, deloc surprins că mă vede.

— Ouă de păianjen. Am avut o primăvară umedă. Le-am stropit de două ori, dar singurul mod eficient în care pot să îndepărtez ouăle depuse este să curăţ tufele una câte una.

A lăsat cârpa să-i cadă în găleată. Am observat - pentru a nu ştiu câta oară în ultimul timp - cât de bine arăta Henry,cum rigiditatea lui se transforma într-un aer de relaxare şi de naturaleţe. Nu l-am considerat niciodată un tip atrăgător - şi, într-adevăr, întotdeauna am apreciat că numai felul său formalist de a fi îl scotea din mediocritate în ceea ce privea aspectul fizic dar acum, când îl vedeam mai puţin rigid şi calculat în mişcări, avea o graţie de felină şi o siguranţă de sine firească, ceea ce m-a surprins. O şuviţă de păr i-a căzut pe frunte.

— Asta e Reine des Violettes, a spus el, arătând spre tufa de trandafir. Un trandafir frumos şi vechi, introdus la noi în 1860. Iar ăsta e un Madame Isaac Pereire. Florile lui au miros de fragi.

— Camilla e aici ? am întrebat eu.

Nu a trădat nici o emoţie şi nici vreun efort de a ascunde ceva.

— Nu, a spus el, întorcându-se la treaba lui. Când am plecat, dormea. Nu am vrut să o trezesc.

A fost şocant să-l văd că vorbeşte despre ea cu atâta intimitate. Pluto şi Persefona. M-am uitat la spatele său îngrijit ca al unui paroh, încercând să mi-i imaginez pe ei doi împreună. Mâinile sale mari, albe, cu unghii pătrăţoase.

Pe neaşteptate, Henry m-a întrebat:

— Charles cum se mai simte ?

— Bine, am spus eu după o pauză destul de stânjenită.

— Presupun că se va întoarce în curând acasă.

O prelată murdară flutura cu zgomot pe acoperiş. Henry a continuat să se ocupe de ouăle de păianjen. Pantalonii lui negri, cu bretelele încrucişate peste cămaşa albă, îi dădeau un aer de *amish.*

— Henry, am spus eu.

Nu şi-a ridicat privirea.

— Henry, ştiu că nu e treaba mea, însă, pentru numele lui Dumnezeu, sper că ştii ce faci! am spus eu.

Am făcut o pauză, aşteptând un răspuns din partea lui, dar n-a venit nici unul.

— Tu nu l-ai văzut pe Charles, eu însă da. L-am văzut şi, crede-mă, nu ai idee în ce hal este! Întreabă-l pe Francis dacă nu mă crezi. Chiar şi Julian a remarcat lucrul ăsta. Vreau să spun că am încercat să îţi zic, dar pur şi simplu cred că nu înţelegi. Este complet înnebunit, iar Camilla habar nu are, şi eu nu ştiu ce o să facă atunci când se va întoarce acasă. Nici nu ştiu dacă o să fie în stare să stea de unul singur. Adică...

— Îmi pare rău, m-a întrerupt Henry, dar ai putea să îmi dai şi mie foarfecele de grădină, te rog?

A urmat o tăcere lungă. Într-un final s-a întins şi şi-a luat singur foarfecele.

— Bine, a spus el politicos. Nu contează.

A separat cu foarte mare grijă crăcile şi a tăiat una de la mijloc, ţinând atent foarfecele, ca nu cumva să rănească vreuna dintre crengile din jur.

— Ce dracu' se întâmplă cu tine ? am spus eu, abţinându-mă cu greu să nu urlu la el.

La apartamentul de la etaj ferestrele erau deschise şi se auzea cum oamenii vorbesc înăuntru, ascultă radioul şi se plimbă de colo până colo.

— De ce faci viaţa tuturor atât de grea ? De ce îi chinui pe toţi?

Henry nu s-a întors. Atunci i-am luat foarfecele din mână şi i l-am aruncat cu zgomot pe cărămizi.

— *Răspunde-mi!* am spus.

Am stat şi ne-am uitat unul la altul timp de câteva momente, în spatele ochelarilor, ochii săi era nemişcaţi şi foarte albaştri.

În cele din urmă a zis liniştit:

— Spune-mi tu.

Intensitatea privirii lui m-a înspăimântat.

— Ce anume?

— Nu eşti foarte ataşat de alţi oameni, nu-i aşa?

Am fost luat prin surprindere.

— Ce tot vorbeşti ? am îngăimat. Desigur că sunt foarte ataşat de alţi oameni.

— Chiar aşa? a spus el, înălţând din sprâncene. Eu nu cred asta. Oricum, nu contează, a continuat după o pauză destul de tensionată. Nici eu nu sunt foarte ataşat de lume.

— Unde vrei să ajungi?

A dat din umeri.

— Nicăieri. Numai că viaţa mea a fost foarte mult timp anostă şi lipsită de culoare. Moartă, mai exact. Pentru mine lumea a fost mereu un spaţiu gol. Nu am putut să mă bucur niciodată de micile plăceri ale vieţii. Mă simţeam lipsit de viaţă, mort, în tot ceea ce făceam.

Şi-a scuturat noroiul de pe mâini.

— Apoi toate lucrurile s-au schimbat. În noaptea în care l-am omorât pe bărbatul acela...

M-am enervat - şi eram şi puţin înspăimântat - să-l aud făcând o referire atât de arogantă la ceva despre care, printr-un acord comun, vorbeam aproape exclusiv în coduri, aluzii şi sute de eufemisme.

— Aceea a fost cea mai importantă noapte din viaţa mea, a spus el foarte liniştit. Mi-a dat puterea

să fac tot ce mi-am dorit dintotdeauna.

— Adică ?

— Să trăiesc fără să gândesc.

Albinele bâzâiau tare prin caprifoi. Henry s-a întors la tufa lui de trandafiri şi a început să taie crengile mai mici de la vârf.

— Înainte eram paralizat, deşi nu eram propriu-zis conştient de acest lucru. Şi asta pentru că până atunci gândisem prea mult, trăisem prea mult numai în mintea mea. Îmi era greu să iau decizii. Mă simţeam imobilizat.

— Şi acum ?

— Acum... acum ştiu că pot să fac orice vreau.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

— Şi, dacă nu cumva mă înşel, şi tu simţi acelaşi lucru ca şi mine.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ba da, eu cred că ştii. Amplificarea puterii şi a plăcerii, a încrederii în sine, a controlului. Conştientizarea bruscă a bogăţiilor lumii, a posibilităţilor sale infinite.

Vorbea despre râpă. Şi, spre groaza mea, am simţit că, într-un fel, avea dreptate. Oricât de înfricoşător fusese totul, nu puteam să neg că moartea lui Bunny m-a făcut să văd evenimentele ulterioare ca într-un fel de film color orbitor. Şi, deşi proaspăt descoperita claritate a imaginii distrugea adesea nervii, nu puteam să spun că, pe ansamblu, senzaţia ar fi fost cu totul neplăcută.

— Nu înţeleg ce legătură are asta cu ceea ce te-am întrebat?

— Nici eu nu sunt sigur că înţeleg, a spus el, verificând dacă tufa de trandafiri era frumos tunsă şi scoţând încă o creangă din mijloc. Atâta doar, că aproape nimic nu are prea mare importanţă.

Ultimele şase luni mi-au arătat-o cât se poate de clar. Şi în ultimul timp mi s-a părut important să găsesc un singur lucru - sau poate două - care să merite să fie făcute şi care sunt suficiente. Atâta tot.

Şi, spunând asta, s-a îndepărtat.

— Gata, a spus el în cele din urmă. Arată bine ? Sau ar trebui să mai tund puţin la mijloc?

— Henry, am spus eu. Ascultă-mă!

— Nu vreau să tai prea mult, a replicat el evaziv. Ar fi trebuit să o fac acum o lună. Crengile altoite nu rezistă dacă sunt puse atât de târziu, dar mai bine mai târziu decât niciodată, cum se spune.

— Henry, *te rog*!

Mai aveam puţin şi izbucneam în lacrimi.

— Ce-i cu tine? Ţi-ai pierdut minţile? Tu nu înţelegi ce se întâmplă?

S-a ridicat în picioare, ştergându-şi mâinile de pantaloni.

— Acum trebuie să intru în casă, a spus el.

Am stat şi l-am privit cum pune foarfecele într-un cui, apoi se îndepărtează. Credeam că o să se întoarcă şi o să zică ceva, măcar la revedere, orice. Însă nu s-a întors. S-a dus în casă. Uşa s-a închis în urma lui.

Am găsit apartamentul lui Francis întunecat. Raze înguste de lumină pătrundeau prin jaluzelele trase. Francis era adormit. Apartamentul avea un miros înţepător, de scrum. Nişte mucuri de ţigară pluteau într-un pahar de gin. Pe noptiera de lângă pat, în lacul lemnului, apăruse o arsură înnegrită şi scorojită.

Am ridicat jaluzelele ca să intre lumina. Francis s-a frecat la ochi şi m-a strigat cu un nume ciudat. Apoi m-a recunoscut.

— Ah! a spus el cu o faţă palidă. Tu erai! Ce cauţi aici? I-am reamintit că stabiliserăm să mergem împreună să îl vedem pe Charles.

— Ce zi e azi?

— Vineri.

— Vineri.

S-a aruncat din nou în pat.

— Urăsc ziua de vineri. Şi ziua de miercuri. Aduc ghinion. Misterul durerii din rugăciunea rozariului.

A rămas un timp întins în pat şi s-a uitat la tavan. Apoi a spus:

— Nu ai niciodată senzaţia că tocmai urmează să se întâmple ceva îngrozitor?

M-am alarmat.

— Nu, am spus eu precaut, deşi răspunsul meu era departe de adevăr. Ce crezi tu că tocmai urmează să se întâmple?

— Nu ştiu, a spus el fără să se mişte. Poate mă înşel.

— Ar trebui să deschizi o fereastră, am spus eu. Aici miroase oribil. Nu-mi pasă. Eu nu simt nimic. Am sinuzită. Indiferent, cu o singură mână, a bâjbâit după pachetul de ţigări de pe noptieră.

— Dumnezeule, sunt foarte deprimat! a spus apoi. Nu sunt în stare să îl văd pe Charles acum.

— Trebuie să mergem să îl vedem.

— Cât e ceasul?

— Aproape unsprezece.

Un timp nu a spus nimic, apoi mi-a zis:

— Uite ! Mi-a venit o idee. Hai să mergem să luăm prânzul împreună. Apoi mergem la Charles.

— O să ne facem griji tot timpul.

— Atunci hai să îl chemăm şi pe Julian. Pun pariu că o să vină.

— De ce vrei să îl invităm pe Julian?

— Sunt foarte deprimat. Întotdeauna îmi face plăcere să îl văd.

Francis s-a întors pe burtă.

— Sau poate că nu. Habar n-am.

Julian a răspuns la uşă imediat. A crăpat-o doar un pic, aşa cum a făcut atunci când i-am bătut eu la uşă prima dată, şi a deschis-o larg îndată ce a văzut cine este. Imediat Francis l-a întrebat dacă vrea să vină să ia prânzul cu noi.

— Desigur, aş fi încântat, a râs el. Asta chiar a fost o dimineaţă ciudată. Foarte *stranie.* O să vă povestesc pe drum.

De obicei ceea ce Julian considera ciudat se dovedea a fi în cele din urmă doar ceva obişnuit şi amuzant. Julian îşi limitase în mod voit contactele cu lumea exterioară, astfel că lucrurile cele mai banale el le considera bizare: bancomatele, de exemplu, sau alte ciudăţenii care apăreau prin supermarketuri, cum ar fi cerealele în formă de vampiri sau iaurtul proaspăt, vândut în recipiente care se deschid ca băuturile răcoritoare. Tuturor ne făcea plăcere să ascultăm cum ne povestea despre micile lui escapade în lumea secolului douăzeci, aşa că eu şi cu Francis am insistat să ne spună ce i s-a întâmplat de astă dată.

— Ei bine, tocmai a fost pe la mine secretara de la catedra de Limbă şi Literatură. A venit să îmi aducă o scrisoare. La secretariatul de la Literatură sunt nişte tăviţe pentru corespondenţa internă şi cea externă şi poţi lăsa acolo să ţi se bată la maşină

ceva sau să ridici un mesaj - deşi eu nu fac niciodată lucrul ăsta. Orice persoană cu care doresc să vorbesc ştie unde să mă găsească. Scrisoarea asta - ne-a arătat-o: era pe masă, lângă ochelari —, care îmi este adresată mie, a ajuns până la urmă, nu se ştie cum, în cutia domnului Morse, care se pare că e în anul lui sabatic. Fiul său a trecut azi pe-acolo să îi ia corespondenţa şi a găsit scrisoarea la el în cutie.

— Ce fel de scrisoare ? a întrebat Francis, apropiindu-se. De la cine?

— De la Bunny.

Inima mi-a fost cuprinsă subit de groază. Am stat şi ne-am uitat la el de parcă am fi fost trăsniţi. Julian ne-a zâmbit, îngăduindu-şi o mică pauză, astfel încât să ne lase să ne mirăm până la capăt.

— Desigur, nu e *chiar* de la Edmund. Este un fals - şi unul destul de prost. E dactilografiată şi nu e nici semnată şi nici datată. Nu pare autentică, nu vi se pare?

Francis îşi regăsise voce.

— E dactilografiată ?

— Da.

— Dar Bunny nici nu avea maşină de scris.

— Ei bine, a fost studentul meu timp de aproape patru ani şi *mie* nu mi-a dat niciodată ceva scris la maşină. Din câte ştiu eu, nici nu se pricepea să dactilografieze - sau se pricepea? a întrebat el, uitându-se în sus cu şiretenie.

— Nu, a răspuns Francis gânditor după o pauză sinceră. Nu. Cred că aveţi dreptate.

I-am întărit şi eu ideea, deşi ştiam - cum ştia şi Francis - că Bunny se pricepea totuşi să bată la maşină. Nu avea o maşină de scris a lui, asta aşa era, dar o împrumuta de multe ori pe cea a lui

Francis sau se folosea de cele de la bibliotecă. Adevărul era - deşi în nici un caz nu ne gândeam să subliniem acest lucru - că nici unul dintre noi nu îi dăduserăm vreodată lui Julian ceva scris la maşină. Şi asta dintr-un singur motiv: ne era imposibil să scriem cu alfabet grecesc la o maşină de scris englezească. Deşi Henry avea o maşină portabilă cu litere greceşti, pe care şi-o cumpărase când fusese într-o vacanţă în Micene, nu o folosise niciodată, după cum mi-a explicat mie, deoarece tastatura era diferită de cea englezească şi i-a luat cinci minute să îşi dactilografieze numele.

— Este teribil de trist când cineva încearcă să facă o asemenea glumă. Nu pot să îmi imaginez cine ar face un lucru ca ăsta.

— De cât timp stă în cutia cu scrisori? a întrebat Francis. Ştiţi cumva?

— Ei, vedeţi voi, asta e o altă ciudăţenie. Putea să fi fost pusă acolo oricând. Secretara mi-a spus că fiul domnului Morse nu mai venise să îi ridice corespondenţa din martie. Ceea ce înseamnă că putea să fi fost strecurată printre alte scrisori chiar ieri.

Julian a arătat spre plic:

— Vedeţi, numai numele meu e bătut la maşină, pe faţă, iar pe spate nu există nici o adresă, nici o dată, nici un timbru. Deci sigur e lucrătura unui falsificator. Problema e că nu îmi dau seama de ce ar fi făcut cineva o glumă de genul ăsta. Mă gândeam să îi spun decanului, deşi Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să mai iasă alt scandal după tot ce s-a întâmplat atunci.

Acum, după ce a trecut primul şoc, cel mai oribil, îmi mai revenisem şi respiram ceva mai uşor.

— Ce fel de scrisoare e ? l-am întrebat.

Julian a ridicat din umeri.

— Puteţi să o citiţi dacă vreţi.

Am ridicat scrisoarea cu o mână. Francis se uita la ea peste umărul meu. Era bătută la un rând şi avea vreo cinci-şase pagini mici, dintre care unele semănau cu hârtia folosită de Bunny. Dar, deşi erau cam de aceeaşi mărime, nu se potriveau între ele. După cum era dactilografiat textul, uneori cu literele pe jumătate roşii, alteori pe jumătate negre, puteam să îmi dau seama după bandă că fusese bătută la o maşină de scris din sala de lectură deschisă non-stop la bibliotecă.

Scrisoarea în sine era dezarticulată, incoerentă şi - spre uluiala mea - cât se poate de reală. M-am uitat peste ea doar în trecere şi-mi amintesc atât de puţin din ea, încât nu sunt în stare să o reproduc aici, dar ţin minte cum m-am gândit că dacă a fost scrisă de Bunny, înseamnă că era mai aproape de o cădere nervoasă decât ne-am fi imaginat vreodată oricare dintre noi. Era o scrisoare plină de prostii, despre care cu greu îţi puteai închipui că Bunny le-ar fi folosit într-o scrisoare adresată lui Julian chiar şi într-o situaţie din cele mai disperate. Nu avea nici o semnătură, însă existau nişte sugestii care indicau foarte clar faptul că autorul scrisorii era însuşi Bunny Corcoran - sau, oricum, cineva care se dădea drept el. Era îngrozitor de prost scrisă, plină de greşeli de ortografie şi alte greşeli caracteristice lui Bunny, dar, din fericire, pentru Julian ele nu însemnau nimic, întrucât Bunny, ştiind că scrie atât de prost, ruga mereu pe cineva să îi verifice lucrările înainte de a le preda. Până şi eu aveam anumite dubii în privinţa autorului scrisorii. Textul era destul de paranoic, denaturat, ciuntit, chiar dacă existau referiri la crima din Battenkill: „El“ (adică Henry - scrisoarea ajungea să spună ceva de genul ăsta la un moment dat) „este un Monstru îngrozitor. A omorât un om şi acum vrea să mă omoare şi pe Mine. Cu toţii s-au pus de acord.

Numele celui pe care l-au omorât în Battenkill în octombrie era McRee. Cred că l-au omorât în bătaie, însă nu sunt sigur“. Mai existau şi alte acuzaţii, unele dintre ele adevărate (practicile sexuale ale gemenilor), altele nu, iar câteva dintre acele acuzaţii erau atât de aberante, încât nu făceau altceva decât să discrediteze tot restul scrisorii. Însă numele meu nu era menţionat. Toată scrisoarea purta amprenta unui ton plin de disperare şi beţie, care însă nu-mi era străin. Deşi nu mi-am dat seama de asta decât mai târziu, acum cred că probabil Bunny s-a dus şi a scris acea scrisoare chiar în noaptea în care a venit la mine, ori înainte, ori după - mai mult ca sigur după ceea ce înseamnă că a fost un noroc chior că nu am dat unul peste altul în clipa în care eu m-am dus la clădirea de la Ştiinţe să îl sun pe Henry. Îmi mai amintesc doar un lucru şi anume finalul scrisorii, iar singura frază care mi-a rămas întipărită în minte, ca şi cum ar fi fost crestată cu un cuţit; a fost următoarea: „Te rog, Ajută-mă, de aceea îţi scriu ţie, pentru că tu eşti singura persoană care mă poate ajuta”.

— Ei bine, nu ştiu cine a scris scrisoarea asta, a spus în cele din urmă Francis pe un ton cât se poate de calm şi de nonşalant, însă cel care a scris-o are cu siguranţă probleme cu ortografia.

Julian a râs. Ştiam că nu are nici cea mai vagă bănuială că scrisoarea ar fi reală.

Francis a luat scrisoarea şi a răsfoit-o, digerând-o, apoi s-a oprit la penultima pagină - care era scrisă pe o hârtie puţin diferită - şi a întors-o pe partea cealaltă.

— Se pare că... a spus el, dar s-a oprit imediat.

— Se pare că... ce? a întrebat amabil Julian.

A urmat o mică pauză înainte ca Francis să continue.

Se pare că insul care a scris această scrisoare, oricine ar fi el, are nevoie de o bandă nouă pentru maşina de scris, a spus el, însă nu asta era ceea ce gândea, nici ce gândeam eu şi nici ceea ce vroise Francis să spună la început. Ideea i-a venit în minte când a întors hârtia şi când am văzut amândoi, îngroziţi, ce era pe dosul foii. Era o coală de scris cu numele şi sigla hotelului Excelsior, hotelul în care Bunny şi Henry stătuseră când au fost la Roma.

Mai târziu Henry ne-a spus, cu capul sprijinit în mâini, că Bunny îl rugase cu o zi înainte de moartea sa să îi cumpere o cutie cu hârtie de scris. Una scumpă, de o anumită nuanţă crem, importată din Anglia, cea mai bună pe care o aveau magazinele din oraş.

— Of, dacă i-aş fi cumpărat-o! M-a rugat de o mulţime de ori, însă mi-am dat seama că nu are rost să i-o mai iau, având în vedere că...

Foaia de la Excelsior nu era nici foarte fină şi nici la fel de bună. Henry a presupus - probabil corect - că i se terminase topul de hârtie şi că Bunny probabil a căutat prin sertare, a găsit această hârtie, care era aproape de aceeaşi mărime, şi a întors-o pe dos ca să poată scrie pe ea.

Am încercat să nu mă uit la foaie, însă continua să îmi sară insistent în ochi. Un palat desenat în cerneală albastră şi un scris cursiv, asemănător celui de pe meniurile italieneşti. Colţuri albastre pe margini... ceva inconfundabil.

— Ca să vă spun adevărul, a zis Julian, nici nu am citit-o până la final. Evident, cel care a scris-o era destul de tulburat. Nu pot fi sigur, însă cred că a fost scrisă de un alt student. Voi ce ziceţi?

— Nu pot să-mi imaginez cum ar putea cineva din colegiu să scrie aşa ceva, dacă la asta vă referiţi, a răspuns Francis, întorcând hârtia invers.

Nu ne-am privit, eu şi Francis. Dar ştiam exact ce îi trecea prin gând: *Cum putem să sustragem foaia aia ? Cum o putem face dispărută ?*

Ca să îi distrag atenţia lui Julian, m-am îndreptat spre fereastră.

— E o zi minunată, nu? le-am spus eu, cu spatele la amândoi. E greu de imaginat, având în vedere că acum o lună era încă plin de zăpadă...

Şi am vorbit în continuare, bla-bla, bla-bla, fără să fiu prea atent la ce ziceam şi fiindu-mi frică să mă uit în jur.

— Da, mi-a răspuns Julian politicos, este foarte frumos afară.

Dar vocea sa nu a venit din direcţia în care mă aşteptam, ci de undeva de departe, de lângă bibliotecă. M-am întors şi am văzut că se îmbrăca. După expresia de pe chipul lui Francis mi-am dat seama că nu reuşise. Era întors pe jumătate şi îl urmărea pe Julian cu coada ochiului. Preţ de o clipă, atunci când Julian şi-a întors capul ca să tuşească, am crezut că o să reuşească, însă Julian s-a întors imediat şi Francis a trebuit să pună hârtia la loc, ca şi cum paginile nu erau aranjate cum trebuie şi el nu făcea altceva decât să le ordoneze.

Julian ne-a zâmbit. Era deja lângă uşă.

— Sunteţi gata, băieţi ?

— Desigur, a răspuns Francis cu mult mai mult entuziasm decât ştiam că simte.

A aşezat scrisoarea la loc pe masă, împăturită. L-am urmat pe Julian, zâmbind şi vorbind, deşi îmi dădeam seama după postura lui Francis că e tensionat, iar eu îmi muşcam frustrat buza de jos.

A fost un prânz îngrozitor. Nu-mi amintesc mai nimic legat de el, cu excepţia faptului că era o zi frumoasă şi am stat la o masă mult prea apropiată de fereastră, iar strălucirea soarelui mă făcea şi mai confuz şi îmi sporea inconfortul. Şi am vorbit numai despre scrisoare, despre scrisoare, despre scrisoare. Oare cel care a trimis-o avea ceva împotriva lui Julian? Sau era supărat pe noi ? Francis era mai stăpânit decât mine, însă dădea paharele de vin pe gât unul după altul şi pe frunte i-au apărut câteva picături de sudoare.

Julian credea că scrisoarea e un fals. Asta era clar. Dar dacă ar fi văzut sigla hotelului, joaca s-ar fi sfârşit, deoarece şi el, ca şi noi, ştia foarte bine că Bunny şi Henry stătuseră la Excelsior câteva săptămâni. Speranţa noastră cea mai mare era ca el să o arunce pur şi simplu, fără să o dea altcuiva care să o examineze cu mai multă atenţie. Sau fără s-o facă chiar el. Dar lui Julian îi plăceau intrigile şi secretele, iar scrisoarea asta reprezenta un element care i-ar fi hrănit imaginaţia zile întregi. („Nu credeţi că ar fi putut fi cineva din facultate, nu? Ce ziceţi?”) Mă tot gândeam la ce spusese mai devreme, la ideea lui de a-i arăta scrisoarea decanului. Trebuia să punem cumva mâna pe ea. Să îi spargem biroul, poate. Dar chiar presupunând că ar fi lăsat-o acolo, într-un loc unde am fi reuşit să o găsim, asta însemna să mai aşteptăm vreo şase-şapte ore. Am băut destul de mult în timpul acelui prânz, iar când am terminat de mâncat, eram încă atât de nervos, că mi-am luat desertul cu brandy în loc de cafea. Francis s-a strecurat de două ori ca să dea telefoane. Ştiam că încerca să dea de Henry, să îi spună să se ducă la biroul lui Julian şi să ia scrisoarea în timp ce noi îl ţineam aici pe Julian, şi mai ştiam, după zâmbetul său încordat când se întorcea, că nu avusese noroc. După ce s-a întors a doua oară de la telefon, mi-a venit o idee: dacă tot reuşea să plece ca să dea telefon, de ce oare nu îşi lua maşina şi nu mergea

personal să ia scrisoarea? M-aş fi strecurat chiar eu şi aş fi luat-o dacă aş fi avut cheile de la maşină. Mult prea târziu - când Francis achita deja nota - mi-am dat seama că aş fi putut să spun că am lăsat ceva în maşină şi că aveam nevoie de chei ca să mă duc să îmi iau ce uitasem acolo.

Pe drumul înapoi spre şcoală, parcurs într-o linişte apăsătoare, mi-am dat seama că ne-am bazat mereu pe abilitatea noastră de a comunica oricând doream. Mai înainte, când era vorba de o urgenţă, puteam foarte uşor să spunem ceva în greacă, sub forma unui aforism sau a unui citat. Acum însă ne era imposibil să facem aşa ceva.

Julian nu ne-a mai invitat în biroul său. Am stat şi ne-am uitat la el cum intră în Lyceum şi i-am făcut cu mâna când s-a întors spre noi. Era deja ora unu şi jumătate după-amiază.

După ce nu l-am mai văzut pe Julian, am stat în maşină nemişcaţi, fără să mai zicem nimic un timp. Zâmbetul sociabil de la revedere s-a şters de pe chipul lui Francis. Brusc şi cu o violenţă care m-a speriat rău, s-a lăsat în jos pe scaun şi s-a izbit cu fruntea de volan.

— La dracu'! a urlat el. Am încurcat-o! Am încurcat-o!

L-am prins de braţ şi i-am zis:

— Taci din gură!

— La dracu'! s-a lamentat el, lăsându-şi capul pe spate şi ducându-şi mâinile la tâmple. Of, la dracu'! Până aici. ne-a fost, Richard!

— Taci din gură!

— Gata, s-a terminat! Până aici ne-a fost. O să ajungem la puşcărie.

— Taci din gură! am spus eu din nou.

— Însă, în mod ciudat, panica lui m-a trezit. Trebuie să ne gândim ce să facem! am continuat eu.

— Uite ce, a spus Francis. Hai să plecăm. Dacă plecăm acum, până diseară suntem la Montreal. N-o să ne găsească nimeni niciodată.

— Nu are nici o logică.

— O să stăm câteva zile în Montreal. Vindem maşina. Luăm autobuzul şi ne ducem în Saskatchewan sau ceva de genul ăsta. O să mergem în cel mai ciudat loc pe care îl găsim.

— Francis, aş vrea să te calmezi un pic. Cred că o să ne descurcăm.

— *Ce o să facem ?*

— Păi, în primul rând ar trebui să îl găsim pe Henry.

— Henry ?

Francis s-a uitat mirat la mine.

— Ce te face să crezi că el ne va ajuta în vreun fel? Este atât de dus, încât nu ştie nici măcar...

— Nu are el o cheie de la biroul lui Julian?

Francis a tăcut un moment.

— Ba da, a răspuns el. Cred că are. Sau cel puţin la un moment dat avea.

— Vezi? Mergem să îl găsim pe Henry, îl aducem aici şi găseşte el o scuză să îl scoată pe Julian din birou. Şi atunci unul dintre noi poate să intre cu cheia pe uşa din spate şi să se ducă în birou.

Era un plan bun. Singura problemă s-a dovedit faptul că nu a fost aşa de uşor să dăm de Henry cum am sperat noi. Nu era la el acasă, iar

când am mers la Albemarle, maşina lui nu se vedea acolo.

Ne-am întors în campus ca să vedem dacă nu e la bibliotecă, apoi ne-am dus din nou la Albemarle. De data asta însă eu şi Francis ne-am dat jos din maşină şi ne-am plimbat prin jurul hotelului.

Albemarle fusese construit prin secolul al nouăsprezecelea ca loc de refacere pentru pacienţii bogaţi. Era umbros şi luxos, cu nişte jaluzele înalte şi cu o verandă imensă, răcoroasă. Toată lumea bună stătuse aici, de la Rudyard Kipling la FDR, însă hotelul nu era cu mult mai mare decât o vilă particulară.

— Ai încercat la recepţie? l-am întrebat pe Francis. Nici să nu te gândeşti! Sunt înregistraţi sub un nume fals şi sunt sigur că Henry i-a spus recepţionerei cine ştie ce poveste, pentru că ieri seară, atunci când am încercat să vorbesc cu ea, mi-a închis gura într-o secundă.

— Avem cum să intrăm fără să trecem prin holul de la recepţie ?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Mama şi Chris au stat o dată aici. Nu e un loc foarte mare. Din câte ştiu eu, există o singură scară şi, ca să ajungi la ea, trebuie să treci pe lângă recepţie.

— Dar jos, la parter?

— Ştii, eu cred că ei sunt la etaj. Camilla a spus ceva de genul că şi-a cărat bagajele sus. S-ar putea să existe o scară de incendiu, însă nu ştiu unde ar putea să fie.

Am păşit pe verandă. Prin uşa cu geamuri mari de la intrare se vedea un hol întunecat şi elegant, iar la recepţie un bărbat de vreo şaizeci de ani, cu o pereche de ochelari cu rame semicirculare, citea ziarul *Bennington Banner.*

— Asta e tipul cu care ai vorbit ? am întrebat eu în şoaptă.

— Nu, am vorbit cu nevasta lui.

— El te-a mai văzut ?

— Nu.

Am deschis uşa, mi-am băgat capul înăuntru pentru o secundă şi apoi am intrat. Recepţionerul şi-a ridicat privirea din hârtii şi ne-a examinat suspicios din cap până-n picioare. Semăna cu unul dintre pensionarii aceia pe care îi vezi des în New England, care îşi fac abonament la revistele de antichităţi şi cară după ei plasele de pânză primite pe la vreun concurs TV.

I-am zâmbit cât am putut eu de frumos. Am observat că în spatele biroului e o plăcuţă cu chei. Erau aranjate pe etaje. Acum acolo erau trei chei lipsă de la etajul al doilea - 2B, 2C şi 2E -, iar de la etajul al treilea lipsea doar 3A.

S-a uitat la noi cu o privire de gheaţă.

— Cu ce vă pot ajuta ? a întrebat el.

— Scuzaţi-mă, am spus eu. Aveţi idee dacă părinţii noştri au ajuns din California?

A fost surprins. A deschis un registru.

— Cum se numesc?

— Rayburn. Doamna şi domnul Cloke Rayburn.

— Nu văd nici o rezervare.

Nu sunt sigur că şi-au făcut una. S-a uitat la mine pe deasupra ochelarilor.

— De obicei noi cerem să se facă rezervare şi să se plătească un avans cu cel puţin patruzeci şi opt de ore înainte de sosire.

— Nu au crezut că ar avea nevoie de rezervare în această perioadă a anului.

— Asta nu prezintă nici o garanţie că vor avea o cameră când vor sosi aici, a spus el scurt.

Am vrut să îi atrag atenţia că mai mult de jumătate din hotel era gol şi că nu vedeam pe nimeni luptându-se pentru un loc, însă am zâmbit din nou şi i-am spus:

— Atunci presupun că şi-au asumat acest risc. Avionul lor a aterizat la prânz în Albany, deci ar trebui să sosească dintr-un minut în altul.

— Bine atunci.

— Vă deranjează dacă aşteptăm?

Desigur că îl deranja, dar nu a putut să spună nimic. A scuturat din cap, cu gura strânsă, gândindu-se în mod cert la predica despre politica rezervărilor pe care o va administra părinţilor mei, şi, cu un foşnet ostentativ, s-a întors la ziarul lui.

Ne-am aşezat pe o canapea în stil victorian, cam deşelată însă, cât mai departe de recepţie.

Francis era agitat şi se uita în toate părţile.

— Eu nu vreau să stau aici, a şoptit el, abia mişcându-şi buzele, cât mai aproape de urechea mea. Mi-e frică să nu i se întoarcă soţia.

— Tipul ăsta e infernal, nu?

— Ea e şi mai rău.

Administratorul hotelului stătea la recepţie şi nici nu se uita la noi, ba mai mult - s-a întors chiar cu spatele, ostentativ. L-am luat pe Francis de braţ şi i-am şoptit:

— Mă întorc imediat. Spune-i că m-am dus să caut toaleta.

Scările erau mochetate, aşa că nu mi-a fost foarte greu să urc fără să fac zgomot. Am mers repede pe coridor până am văzut uşa 2C şi apoi, chiar lângă ea, 2B. Uşile erau insipide şi rău prevestitoare, însă acum nu era timp să stau şi să

ezit. Am bătut la uşa 2C. Nici un răspuns. Am ciocănit din nou, de data asta mai tare.

— Camilla! am spus.

De la 2E s-a auzit un câine care a lansat o rafală de lătrături. *Nu e nici aia,* mi-am spus eu şi tocmai mă pregăteam să bat la cea de-a treia uşă de pe coridor, când deodată uşa s-a deschis şi în prag a apărut o doamnă de vârstă mijlocie, într-o fustă de golf.

— Scuză-mă. Cauţi pe cineva ? m-a întrebat.

Ciudat, mi-am zis eu în gând în timp ce zburam pe trepte spre ultimul etaj, însă aveam eu o premoniţie că o să-i găsesc acolo, chiar sus de tot. Pe coridor am trecut pe lângă o femeie sfrijită, de vreo şaizeci de ani, cu o rochie imprimată, o pereche de ochelari de arlechin şi o figură ascuţită, obraznică, de caniş, care ţinea în braţe un maldăr de prosoape împăturite.

— Stai aşa! a strigat ea la mine. Unde te duci?

Dar eu trecusem deja de ea şi băteam de zor la uşa 3A.

— Camilla! am strigat tare. Sunt eu, Richard! Lasă-mă să intru!

Şi iat-o, ca un miracol, cu soarele bătându-i din spate pe hol, desculţă şi clipind surprinsă.

— Bună, mi-a zis. Bună. Ce cauţi aici ?

În spatele meu se auzi soţia administratorului:

— Ce crezi că faci aici ? Cine eşti ?

— E în regulă, a spus Camilla.

Eu de-abia mai respiram.

— Lasă-mă să intru, am spus eu, gâfâind.

Camilla a închis uşa în urma mea. Avea o cameră foarte frumoasă - cu lambriuri din stejar, cu şemineu, cu un singur pat, pe care l-am zărit în

camera de alături, cu cearşafurile mototolite şi adunate spre picioarele patului...

— Henry e aici ?

— Ce s-a întâmplat?

Obrajii i s-au colorat brusc, învăpăiaţi de nişte cercuri de roşeaţă.

— E vorba de Charles, nu? Ce s-a întâmplat?

Charles! Uitasem de el. M-am chinuit să îmi calmez respiraţia.

— Nu, am răspuns. Nu am timp să-ţi explic acum. Trebuie să îl găsesc pe Henry. Unde e?

— De ce ?

S-a uitat la ceas.

— Cred că este în birou la Julian.

— La *Julian* ?

— Da. Ce s-a întâmplat? a întrebat ea, văzând uluiala de pe chipul meu. Mi se pare că avea o întâlnire cu el pe la două.

Am coborât repede pe scări să-l iau pe Francis înainte ca proprietarul şi soţia lui să aibă timp să facă schimb de informaţii.

— Ce ne facem? a întrebat Francis în drum spre colegiu, îl aşteptăm afară?

— Mi-e teamă că o să ne scape. Cred că cel mai bine ar fi ca unul din noi să se ducă sus după el.

Francis şi-a aprins o ţigară. Flacăra chibritului a licărit o clipă.

— Poate că totul e în regulă. Poate că Henry a reuşit să ia scrisoarea.

— Nu ştiu, am spus eu, deşi mă gândeam la acelaşi lucru.

Dacă Henry ar fi văzut sigla hotelului pe scrisoare, sunt sigur că ar fi încercat să o ia şi sunt la fel de sigur că s-ar fi descurcat mai bine decât Francis sau decât mine. În plus - deşi ştiu că sună meschin -, Henry era favoritul lui Julian. Dacă chiar îşi punea mintea la treaba asta, sunt sigur că ar fi reuşit să ia o parte din scrisoare sau chiar pe toată sub un pretext oarecare - să o dea poliţiei pentru a analiza scrisul sau... cine ştie ce altă explicaţie ar fi putut inventa?

Francis s-a uitat la mine.

— Dacă Julian ar afla despre asta, ce crezi că ar face?

— Nu ştiu, am răspuns eu şi chiar nu ştiam.

Era o perspectivă inimaginabilă, astfel încât singurele reacţii la care m-am putut gândi erau destul de melodramatice şi de improbabile. Julian suferind un atac de cord. Julian plângând întruna, nestăpânit, distrus.

— Nu pot să cred că ne-ar da în vileag.

— Nu ştiu.

— Dar nu ar putea să facă aşa ceva. *Ne iubeşte.*

Nu am mai spus nimic. Indiferent de ceea ce simţea Julian pentru mine, ştiam cu siguranţă că eu simţeam pentru el o dragoste şi o încredere autentice. Cum părinţii mei s-au îndepărtat din ce în ce mai mult de mine - o îndepărtare care s-a întins pe parcursul mai multor ani -, Julian a ajuns pentru mine singura prezenţă de tip paternal. Mi se părea singurul meu protector de pe lumea asta.

— A fost o greşeală. Trebuie să înţeleagă, a spus Francis.

— Poate, am spus eu.

Nu puteam să-mi închipui cum ar fi reacţionat dacă ar fi aflat, însă în timp ce încercam să mă imaginez explicând această catastrofă, mi-

am dat seama că lui Julian i-am fi explicat cu mult mai multă uşurinţă decât oricui altcuiva. Probabil, m-am gândit eu, reacţia lui se va asemăna cu reacţia mea. Poate va vedea crimele săvârşite ca pe ceva trist, sălbatic, care ne urmărea, ca pe ceva picaresc („Am făcut totul", obişnuia să spună bătrânul Tolstoi, „am omorât chiar şi un om"), în loc să îl vadă ca pe un act de egoism şi răutate, aşa cum a fost de fapt.

— Mai ştii ce ne spunea Julian, nu? m-a întrebat Francis.

— Ce anume ?

— Despre un sfânt hindus care era capabil să omoare o mie de oameni pe câmpul de luptă şi nu considera că ar fi un păcat decât atunci când avea remuşcări.

Îl auzisem pe Julian spunând aşa ceva, dar nu înţelesesem niciodată ce voia să zică.

— Noi nu suntem hinduşi, am spus eu.

— *Richard,* mi-a spus Julian pe un ton care îmi ura bun sosit, dar în acelaşi timp îmi dădea de înţeles că am picat într-un moment prost.

— Henry e aici ? Trebuie să vorbesc ceva cu el.

A părut surprins.

— Desigur, a spus şi a deschis larg uşa.

Henry stătea la masa la care studiam noi greaca. Scaunul gol al lui Julian de lângă fereastră era tras mai aproape de al lui Henry. Mai erau şi alte hârtii pe masă, însă scrisoarea se afla în faţa lor. Henry şi-a înălţat privirea. Nu a părut încântat să mă vadă.

— Henry, pot să vorbesc o secundă cu tine ?

— Desigur, a spus el rece.

M-am întors ca să o iau spre hol, dar el nu a făcut nici o mişcare care să arate că ar vrea să mă urmeze. Îmi evita privirea. *Să-l ia dracu'!* mi-am spus. Credea că încerc să continui vechea noastră discuţie din grădină.

— Poţi să ieşi un minut ?

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să îţi spun ceva.

S-a uitat mirat la mine.

— Adică vrei să îmi spui ceva *în particular* ?

— Îmi venea să îl omor. Julian, politicos, se prefăcea că nu e atent la acest schimb de replici, însă i-am stârnit curiozitatea. Stătea în picioare şi aştepta în spatele scaunului său. O, Doamne, sper că nu s-a întâmplat ceva! Vreţi să vă las singuri?

— O, nu, Julian! a spus Henry, uitându-se însă nu la Julian, ci la mine. Nu te deranja.

— E totul în regulă? m-a întrebat Julian.

— Da, da, am zis eu. Trebuie să îi spun ceva lui Henry. Durează doar o secundă. E ceva destul de important.

— Nu poate să mai aştepte? a întrebat Henry.

Scrisoarea era desfăşurată pe masă. Am văzut cu groază că Henry îi răsfoia încet paginile, de parcă ar fi fost o carte, prefăcându-se că o examinează pagină cu pagină. Nu văzuse sigla hotelului. Nu ştia că e acolo.

— Henry, am spus eu. E o urgenţă. Trebuie să vorbesc cu tine *chiar acum.*

A fost izbit de tonul imperativ din vocea mea. S-a oprit, s-a răsucit pe scaun ca să se uite la mine - acum amândoi mă priveau fix - şi, în mişcarea de rotire, a întors şi pagina pe care o avea în mână. Mi s-a oprit inima în loc. Foaia cu sigla

era pe masă, cu faţa în sus. Un palat alb desenat intr-un cadru cu volute albastre.

— Bine, a spus Henry.

Apoi s-a întors spre Julian:

— Îmi cer scuze. Mă întorc imediat.

— Desigur, a răspuns Julian.

Părea grav şi îngrijorat.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic.

Îmi venea să plâng. Acum îi cucerisem atenţia lui Henry, însă nu o mai voiam. Coala cu sigla era deja expusă pe masă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Henry, uitându-se intens la mine.

Era atent şi încordat ca o pisică. Şi Julian se uita la mine. Scrisoarea era pe masă, între ei, fix în câmpul vizual al lui Julian. Trebuia doar să se uite în jos.

Mi-am îndreptat privirea rapid spre scrisoare, iar apoi spre Henry. A înţeles într-o clipă, a întors-o ferm şi rapid, însă nu destul de repede, şi chiar în acea fracţiune de secundă Julian s-a uitat în jos, aşa, ca din întâmplare, liniştit, numai că doar cu o secundă prea devreme.

Nu îmi place să îmi amintesc de tăcerea care a urmat. Julian s-a aplecat şi s-a uitat la sigla aceea mult timp, apoi a ridicat pagina şi a examinat-o. Excelsior. Via Veneto. Chenarul cu cerneală albastră. M-am simţit dintr-o dată uşor, uşor ca un fulg, iar mintea mi s-a golit de gânduri. Julian şi-a pus ochelarii şi s-a aşezat. A analizat foarte atent toată scrisoarea, de la început până la sfârşit, pe faţă şi pe dos. Undeva afară, în depărtare, se auzeau nişte râsete de copii. Într-un final Julian a împăturit scrisoarea la loc şi a pus-o în buzunarul interior de la sacou.

— Ca să vezi, a spus el în cele din urmă. Ca să vezi...

Cum se întâmplă de cele mai multe ori în viaţă când încep să se petreacă lucruri grave, nici eu nu eram pregătit pentru această posibilitate. Şi ceea ce simţeam, cum stăteam acolo, nu era frică sau remuşcare, ci o umilinţă îngrozitoare, zdrobitoare, o ruşine monstruoasă, de-mi crăpa obrazul, cum nu mai simţisem din copilărie. Şi ce era şi mai groaznic era să îl văd pe Henry şi să îmi dau seama că şi el simţea acelaşi lucru, poate chiar mai tare decât mine. II uram - eram atât de furios, încât îmi venea să îl omor — şi, cu toate astea, nu eram pregătit să îl văd într-o asemenea ipostază.

Nimeni nu spunea nimic. În aer pluteau fire de praf, care pluteau în lumina unei raze de soare. M-am gândit la Camilla, care era la Albemarle, la Charles, care era la spital, şi la Francis, care aştepta încrezător în maşină.

— Julian, a spus Henry, pot să îţi explic.

— Te rog, i-a spus Julian.

Vocea lui m-a îngheţat până la os. Deşi el şi Henry aveau în comun o răceală specifică în comportament - şi uneori, când te aflai în preajma lor, aveai senzaţia că până şi temperatura scădea -, am considerat întotdeauna că răceala lui Henry era una fundamentală, care pătrundea până în măduva oaselor, pe când la Julian era numai o pojghiţă de răceală, dincolo de care, la fund, se găsea o natură umană caldă şi iubitoare. Dar atunci licărirea din ochii lui Julian avea ceva mort şi mecanic. Era ca şi cum cortina fermecătoare căzuse şi îl vedeam pentru prima dată aşa cum era: nu un bătrân înţelept şi bun, nu părintele indulgent şi protector din visurile mele, ci un tip de o moralitate ambiguă şi neutră, ale cărui capcane înşelătoare ascundeau o fiinţă la pândă, capricioasă şi lipsită de afecţiune.

Henry începu să povestească. Era atât de dureros să îl aud cum vorbeşte - el, Henry! -, cum se împotmoleşte în propriile cuvinte, că mă tem că m-am străduit să uit tot ce a zis. A început, cum îi era stilul, prin a încerca să se justifice, însă curând s-a pierdut, eşuând în privirea de gheaţă a tăcerii lui Julian. Apoi - şi acum mă trec fiori când îmi amintesc – în voce i s-a strecurat o notă de disperare justificatoare. „Nu ne-a plăcut deloc să minţim" - „nu ne-a plăcut", de parcă vorbea despre o cravată urâtă sau despre o cină plictisitoare. „Nu *am vrut* nici o clipă să te minţim, însă a trebuit. Adică eu am considerat că era necesar. Prima întâmplare a fost un accident. Nu avea nici un rost să te alarmăm, nu-i aşa? Apoi, cu Bunny... În ultimele luni nu mai era deloc o persoană foarte fericită. Sunt convins că ştii asta. Avea o mulţime de probleme personale, probleme cu familia..."

Şi a tot continuat. Tăcerea lui Julian era imensă şi arctică, în capul meu răsuna un zumzet negru, ca un ecou. *Nu mai suport,* mi-am zis. *Trebuie să plec.* Dar Henry continua să vorbească, iar eu încă mai stăteam acolo şi mă simţeam din ce în ce mai rău şi mai mohorât auzind vocea aceea a lui Henry şi văzând expresia de pe faţa lui Julian.

Cum nu mai puteam răbda, m-am întors într-un final, dând să plec. Julian m-a văzut.

L-a întrerupt brusc pe Henry:

— Ajunge!

A urmat o pauză înfiorătoare. Am stat şi m-am uitat la el. *Până aici ne-a fost,* mi-am spus cu un fel de oroare îmbătătoare. *Nu mai vrea să asculte nimic. Nu vrea să rămână doar cu Henry.*

Julian şi-a băgat mâna în buzunar. Nu puteam să îmi dau seama de nimic din expresia impenetrabilă de pe chipul său. A scos scrisoarea şi i-a înmânat-o lui Henry.

— Cred că ar fi mai bine să păstrezi tu asta, a spus el.

Nu s-a ridicat de la masă. Noi am plecat din birou fără să zicem nimic. Acum, când îmi amintesc, mi se pare ciudat. A fost ultima dată când l-am văzut pe Julian.

N-am schimbat nici un cuvânt cu Henry pe hol. Ne-am îndepărtat încet, cu privirile în altă parte, ca nişte străini. În timp ce eu am continuat să cobor scările, el a rămas în picioare lângă fereastra de pe palier, uitându-se afară, orb, fără să vadă nimic.

În clipa în care mi-a văzut expresia de pe chip, pe Francis l-a apucat panica.

— Oh, nu! O, Doamne, ce s-a întâmplat?A durat ceva până să îi pot răspunde.

— Julian a văzut-o.

— Ce?!

— A văzut sigla. Acum scrisoarea e la Henry.

— Cum a luat-o ?

— Julian i-a dat-o.

Francis nu mai putea de bucurie.

— El i-a dat-o? I-a dat scrisoarea lui Henry?

— Da.

— Şi n-are de gând să spună nimănui nimic?

— Nu.

A fost mirat de tristeţea din vocea mea.

— Dar ce s-a întâmplat? Aţi luat-o, nu? Acum totul e în ordine, nu-i aşa?

Mă uitam pe geamul de la maşină spre fereastra biroului lui Julian.

— Nu, nu cred că totul e în ordine.

Cu ani în urmă am scris intr-un caiet vechi: „Una din cele mai atrăgătoare calităţi ale lui Julian o reprezintă abilitatea de a vedea pe oricine - sau orice - în adevărata sa lumină”. Iar dedesubt scrisesem cu o cerneală de altă culoare: „Poate că asta e şi una din cele mai atrăgătoare calităţi ale mele (?)“.

Întotdeauna mi-a fost greu să vorbesc despre Julian fără să-i romanţez imaginea. În multe privinţe, pe el îl iubeam cel mai mult şi, în ce-l priveşte, sunt extrem de tentat să înfloresc, să flatez şi, în esenţă, să inventez. Şi asta cred că se datora mai ales faptului că Julian însuşi se afla mereu într-un proces de reinventare a oamenilor şi a evenimentelor din jurul său, conferind bunătate, înţelepciune, curaj, putere sau farmec unor acţiuni lipsite de astfel de calităţi. Acesta era unul dintre motivele pentru care îl iubeam: pentru lumina măgulitoare în care mă vedea, pentru persoana care deveneam când eram în preajma lui, pentru ceea ce îmi îngăduise el să fiu.

Acum, desigur, îmi era uşor să o cârmesc spre cealaltă extremă. Aş putea spune că secretul farmecului lui Julian era faptul că aduna în juru-i tineri care voiau să se simtă mai bine decât oricine altcineva sau că avea neobişnuitul dar de a transforma sentimentul de inferioritate într-unul de superioritate şi în aroganţă. Aş putea, de asemenea, să spun că Julian nu făcea acest lucru din motive altruiste, ci din unele egoiste, din nevoia de a-şi satisface propriul ego. Aş putea să vorbesc despre subiect pe larg şi, cred eu, cu destulă acurateţe. Cu toate acestea, nici aşa nu aş reuşi să explic magia esenţială a personalităţii sale şi nici de ce - chiar şi după ultimele evenimente - încă mai am o

copleşitoare dorinţă de a-l vedea în lumina în care l-am văzut la început: un înţelept domn în vârstă, care mi-a apărut în faţă ca şi cum ar fi ieşit din neant, pe un drum pustiu, cu o ofertă care m-a vrăjit - aceea de a-mi transforma toate visele în realitate.

Dar nici măcar în poveşti aceşti domni cumsecade şi în vârstă, cu ofertele lor fascinante, nu sunt întotdeauna ceea ce par. La ora actuală o asemenea idee nu ar trebui să fie un adevăr greu de acceptat pentru mine, dar, nu ştiu de ce, totuşi este aşa. Mai mult decât orice, aş vrea să pot spune că faţa lui Julian s-a umplut de riduri când a auzit ce am făcut noi, însă acest lucru nu s-a întâmplat. Aş vrea să pot spune că şi-a pus capul pe masă şi a început să plângă, să plângă pentru Bunny, să plângă pentru noi, să plângă pentru greşelile pe care le-am făcut şi pentru viaţa irosită, să plângă pentru el, pentru că a fost atât de orb, pentru că a refuzat de atâtea ori să vadă adevărul.

Şi problema e că îmi vine să spun că a făcut toate astea, deşi nu e deloc adevărat.

George Orwell, un fin observator a ceea ce se ascunde sub strălucirea măştilor sociale (şi nu numai), îl întâlnise pe Julian de câteva ori şi nu îl plăcuse deloc. Iată ce i-a scris unui prieten: „Oricine îl cunoaşte pe Julian Morrow are impresia că este un om de o căldură sufletească şi o sinceritate covârşitoare. Dar ceea ce voi numiţi «seninătate asiatică» nu este altceva decât o mască ce ascunde o mare răceală; aşa cred eu. Chipul pe care i-l arată cineva nu face altceva decât să se reflecte înapoi, dând senzaţia căldurii şi profunzimii sufleteşti, când de fapt el nu este decât o fiinţă casantă şi superficială ca o oglindă. Acton" - se pare că se referea la Harold Acton, care pe vremea aceea stătea şi el în Paris şi care era prieten atât cu Julian, cât şi cu Orwell - „nu este de acord. Eu însă cred că nu e un om în care să ai încredere”.

Am reflectat mult asupra acestui pasaj, dar şi asupra unei remarci răutăcioase pe care a făcut-o tocmai Bunny: „Ştii, Julian e genul ăla de om care ia doar bomboanele care îi plac, iar pe celelalte le lasă în cutie”. Această apreciere pare destul de enigmatică la prima vedere, însă nu aş putea să mă gândesc la o metaforă mai bună care să reflecte personalitatea lui Julian. Se aseamănă cu o altă remarcă, pe care a făcut-o Georges Laforgue pe vremea când îl ridicăm în slăvi pe mentorul nostru „Julian”, spunea el cu răutate, „nu va fi niciodată un cercetător de primă clasă şi asta pentru că nu e capabil să privească lucrurile decât pornind de la o bază selectivă”.

Când l-am dezaprobat cu înverşunare şi l-am întrebat ce e rău în a-ţi concentra întreaga atenţie doar pe unul sau două lucruri, mai ales dacă acele două lucruri se numesc Artă şi Frumuseţe, Laforgue a replicat: „Nu e nimic rău în a iubi Frumuseţea. Însă Frumuseţea - asta în condiţiile în care nu se asociază cu ceva mai profund - este pur şi simplu superficială. Problema nu e că Julian al tău îşi concentrează interesul doar pe anumite lucruri, ci că decide să le ignore pe celelalte, care sunt la fel de importante”.

E destul de ciudat ce se întâmplă. Relatând aceste evenimente, m-am luptat cu tendinţa de a-l prezenta pe Julian mai sentimentalizat, de a-l face să pară foarte sfânt - ceea ce înseamnă de fapt a-l falsifica -, cu scopul de a transforma adoraţia noastră faţă de el în ceva explicabil, adică, direct spus, ceva mai mult decât tendinţa mea firească de a face din oamenii interesanţi nişte oameni buni. Şi ştiu că am spus mai devreme despre Julian că era un tip perfect, numai că nu era nici pe departe aşa. Dar putea să fie el şi stupid, şi superficial, şi lipsit de orice fel de sentimente, ba chiar nemilos, şi noi tot l-am fi iubit, în ciuda tuturor acestor realităţi, aşa, pur şi simplu.

A doua zi Charles a ieşit din spital. În ciuda insistenţelor lui Francis, care i-a sugerat să stea o vreme la el, Charles a insistat să meargă acasă. Era tras la faţă, pierduse câteva kilograme bune şi avea nevoie de un tuns. Era încruntat şi căzuse într-o depresie. Nu i-am povestit ce se întâmplase.

Îmi părea rău pentru Francis. Vedeam că îşi făcea griji pentru Charles şi era supărat că acesta era ostil şi necomunicativ.

— Ai vrea să mănânci ceva de prânz? l-a întrebat el.

— Nu.

— Hai, hai să mergem la Brasserie!

— Nu mi-e foame.

— O să-ţi facă bine. O să-ţi cumpăr o ruladă din acelea care îţi plac ţie.

Am mers la Brasserie. Era unsprezece dimineaţa. Printr-o coincidenţă nefericită, ospătarul ne-a aranjat masa de lângă fereastră, unde eu şi Francis stătuserăm cu Julian cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă. Charles nici nu s-a uitat în meniu. Şi-a comandat două Bloody Mary şi le-a dat imediat pe gât. Apoi şi-a mai comandat unul.

Eu şi Francis am pus tacâmurile jos şi am făcut un schimb de priviri.

— Charles, a spus Francis, de ce nu îţi comanzi o omletă sau ceva?

— Ţi-am spus că nu mi-e foame.

Francis a luat meniul şi s-a uitat prin el, apoi i-a făcut semn ospătarului.

— Am spus că *nu mi-e foame*! Ce dracu', nu înţelegi? a zis Charles, fără să îşi ridice privirea.

Îşi ţinea cu greu ţigara între degete.

Nimeni nu a mai zis apoi nimic. Am terminat de mâncat şi apoi am plătit, dar nu înainte ca Charles să îşi fi terminat cel de-al treilea Bloody Mary şi să îşi mai comande unul, al patrulea. A trebuit să îl ajutăm să ajungă la maşină.

Nu prea aveam chef de cursul de greacă, dar când a sosit ziua de luni, m-am sculat şi m-am dus oricum. Henry şi Camilla au venit separat - asta în cazul în care Charles s-ar fi decis totuşi să apară, dar, slavă Domnului, nu a apărut. Henry, aşa cum am observat, era umflat şi palid la faţă. A stat şi s-a uitat pe fereastră fără să ne bage în seamă pe mine şi pe Francis.

Camilla era agitată - sau poate stânjenită - de felul în care se purta Henry. Era nerăbdătoare să audă cum mai e Charles şi ne-a pus o mulţime de întrebări, dar la multe dintre ele nu a primit nici un răspuns. Curând s-a făcut şi zece, apoi şi un sfert.

— Julian nu a întârziat niciodată atât de mult, a spus Camilla, uitându-se la ceas.

Deodată Henry şi-a dres glasul. Avea o voce ciudată şi răguşită, de parcă nu şi-ar mai fi folosit-o de multă vreme.

— Nu vine, a spus el.

— Ne-am întors toţi şi ne-am uitat la el. Poftim? a spus Francis.

— Nu cred că o să vină azi.

Chiar atunci am auzit nişte paşi şi cineva a bătut la uşă. Nu era Julian; era decanul de an. A deschis uşa şi s-a uitat înăuntru.

— Ia te uită! a zis el.

Era un bărbat viclean, cu chelie, de vreo cincizeci şi ceva de ani, care avea reputaţia că n-ar fi prea isteţ.

— Deci aşa arată „Sfântul Lăcaş“ văzut din interior. Sfânta Sfintelor. Nu am avut niciodată voie să intru aici.

Ne-am uitat la el.

— Nu e rău deloc, a spus el în continuare. Mi-aduc aminte că acum cincisprezece ani, înainte să construim clădirea de la Ştiinţe, a trebuit să aducem nişte profesori. Era o psiholoagă căreia îi plăcea să lase uşa deschisă, ca să dea impresia că atmosfera este prietenească. „Bună dimineaţa, îi spunea ea lui Julian de fiecare dată când trecea prin faţa uşii ei. „Îţi urez o zi bună!“ Pe cine credeţi că a sunat Julian ? Pe Channing Williams, predecesorul meu afurisit. A ameninţat că o să demisioneze dacă tipa nu va fi mutată, chicoti decanul. „Femeia aia îngrozitoare.” Aşa o numea. „Nu pot s-o suport pe femeia aia îngrozitoare, care mă acostează de fiecare dată când trec pe lângă ea.“

Povestea asta circula de mult timp prin Hampden, iar decanul nu o relatase pe toată. Psiholoaga nu numai că-şi lăsa propria ei uşă deschisă, dar a tot încercat să îl determine şi pe Julian să facă acelaşi lucru.

— Ca să fiu sincer, a spus decanul, mă aşteptam la ceva mai clasic. Candele. Aruncători de discuri. Nuduri de tineri care se iau la trântă pe pardoseli.

— Ce doriţi? l-a întrebat Camilla, nu foarte politicoasă.

Decanul a făcut o pauză, a tuşit şi i-a zâmbit.

— Trebuie să stăm puţin de vorbă. Tocmai am aflat că Julian a fost chemat de urgenţă undeva departe. Şi-a luat concediu fără plată pe termen

nelimitat şi nu se ştie când se va întoarce. Nu e nevoie să vă mai spun - o propoziţie pe care a rostit-o pe un ton sarcastic - că acest lucru vă pune într-o situaţie destul de interesantă din punct de vedere universitar, mai ales că mai sunt doar trei săptămâni până la sfârşitul şcolii. Am înţeles că nu obişnuia să vă dea lucrări scrise.

Am stat şi ne-am uitat uimiţi la el.

— Aţi scris lucrări ? *Aţi cântat cântece?* Cum vă stabilea nota finală?

— Printr-un examen oral pentru seminar, a răspuns Camilla. Şi cu o lucrare semestrială la cursul de Civilizaţii.

Dintre noi toţi, era în clipa aceea singura suficient de stăpână pe ea ca să poată vorbi.

— Pentru cursul de compoziţie ne dădea de tradus un pasaj ales de el, din engleză în greacă.

Decanul s-a prefăcut că meditează la ce auzise. Apoi a respirat adânc şi a spus:

— Problema cu care ne confruntăm în cazul de faţă este că nu avem nici un profesor care să îi ia locul lui Julian. Profesorul Delgado are numai nişte cunoştinţe de citit în greacă şi, deşi a spus că nu ar fi nici o problemă să se uite peste lucrările voastre scrise, are toată norma plină pentru semestrul ăsta. Julian însuşi nu ne-a fost de mare ajutor aici. L-am rugat să îmi sugereze un înlocuitor, însă a spus că nu cunoaşte pe nimeni.

A scos o bucată de hârtie din buzunar.

— Iată cele trei alternative pe care vi le ofer. Prima posibilitate e să încheiaţi cursul cu „Incomplet" acum şi să îl completaţi în toamnă. Problema e însă că nu sunt deloc sigur că or să mai angajeze un alt profesor de studii clasice la catedra de Literatură şi Limbă. Nu prea mai există mult interes în acest domeniu, iar opinia generală se pare că este aceea de a-l elimina treptat, mai ales

că încercăm să punem pe picioare catedra de Semiotică.

Decanul a inspirat adânc. Apoi a continuat:

— Cea de-a doua posibilitate e să încheiaţi acum anul cu „Incomplet" şi să terminaţi în timpul şcolii de vară. Iar cea de-a treia posibilitate e să aducem un suplinitor - *numai temporar.* Trebuie să înţelegeţi următorul lucru: în momentul de faţă nu ştim dacă vom continua să mai oferim la Hampden diplome cu specializare în studii clasice. Pentru cei care vor să continue să studieze aici, catedra de Engleză poate să vă preia, presupun, fără să pierdeţi foarte multe credite, deşi cred că pentru a îndeplini cerinţele lor trebuie să studiaţi toţi două semestre în plus faţă de perioada la care vă aşteptaţi iniţial pentru absolvire. În orice caz, a continuat el, uitându-se între timp pe foaia sa, sunt sigur că aţi auzit de Hackett, şcoala pregătitoare de băieţi. Cei de la Hackett au o ofertă vastă de studii clasice. Am vorbit azi-dimineaţă cu directorul lor şi a spus că e încântat să trimită un profesor specializat care să vină să vă îndrume de două ori pe săptămână. Deşi asta pare a fi cea mai bună soluţie din punctul vostru de vedere, nu ştiu dacă e posibilă sau dacă vă puteţi baza pe ea, având în vedere auspiciile sub care...

Fix în clipa aceea Charles s-a găsit să dea buzna înăuntru.

A intrat clătinându-se şi uitându-se de jur împrejur. Deşi chiar în acel moment nu era de fapt beat, fusese prea mult aşa în ultima vreme, astfel încât orice discuţie pe o asemenea temă devenea doar o chestiune academică. Cămaşa îi ieşea din pantaloni. Şuviţe de păr lung, murdar, îi cădeau în ochi.

— Ce?! a spus el după un moment. Unde e Julian?

— Tu nu ştii să baţi la uşă? l-a întrebat decanul.

Charles s-a întors, bălăngănindu-se, şi s-a uitat la el.

— Ce e asta? Tu cine dracu' mai eşti?

— Eu, spuse decanul mieros, sunt decanul de an.

— Ce-ai făcut cu Julian ?

— Julian v-a părăsit. Şi v-a lăsat în ceaţă, dacă îmi permiteţi să vă spun aşa. A fost chemat de urgenţă în afara ţării şi nu ştie - sau nu s-a hotărât - când se va întoarce. Mi-a dat de înţeles că e ceva legat de Departamentul de Stat, de guvernul isramit şi aşa mai departe. Cred că suntem norocoşi că nu mai avem probleme de această natură, având în vedere că prinţesa a venit să înveţe la noi la şcoală. La un moment dat unii se gândesc doar la prestigiul de a avea un astfel de elev, dar, vai!, nicidecum la consecinţe. Deşi pentru nimic în lume nu pot să îmi dau seama ce doresc isramiţii de la Julian. Un Salman Rushdie al Hampden-ului.

A chicotit admirativ, apoi şi-a aruncat din nou ochii pe hârtie, continuând:

— În orice caz, am aranjat ca profesorul de la Hackett să vină să vă cunoască mâine la ora trei. Sper că nu vă afectează în nici un fel orarul. Dacă totuşi se întâmplă aşa ceva, vă rog să vă analizaţi priorităţile, întrucât asta va fi singura dată când vă va putea răspunde la întrebări...

Din câte ştiam, Camilla nu îl mai văzuse pe Charles de peste o săptămână şi sunt sigur că nu era pregătită să îl vadă în halul ăsta, însă se uita la el fix, cu o expresie... nu de surprindere, ci mai degrabă de panică, de groază. Chiar şi Henry părea surprins.

— ...şi, desigur, asta presupune un anumit compromis din partea voastră...

— Ce ? a spus Charles, întrerupându-l. Ce aţi spus ? Aţi spus că Julian a *şters-o* ?

— Trebuie să te laud pentru vocabularul pe care îl ai, tinere!

— Ce s-a întâmplat? Şi-a făcut pur şi simplu bagajele şi a plecat?

— În esenţă, da.

A urmat o tăcere scurtă. Apoi Charles a spus cu voce tare:

— Henry, de ce am vaga impresie că asta s-a întâmplat din cauza ta?

A urmat o tăcere mai lungă şi deloc plăcută. Apoi Charles s-a ridicat şi a plecat, trântind uşa.

Decanul şi-a dres glasul.

— Şi, cum *spuneam...* a continuat el.

E ciudat să vă povestesc că în acel moment mai eram încă în stare să fiu supărat pentru că toată cariera mea la Hampden se cam dusese pe apa sâmbetei, dar ăsta e adevărul. Când decanul a pomenit de „cele două semestre în plus“, mi-a îngheţat sângele în vine. Aşa cum ştiam că după noapte vine zi, ştiam şi că nu exista nici o posibilitate să îi fac pe părinţii mei să îmi ofere sprijinul lor jalnic, dar necesar, pentru achitarea a încă unui an de studii. Pierdusem deja o groază de timp schimbându-mi specializarea de trei ori când m-am transferat din California şi dacă mă transferam din nou, aş fi pierdut şi mai mult - asta presupunând că m-ar mai primi vreo şcoală şi că aş mai putea obţine o bursă cu notele mele aiurea şi cu dosarul meu academic pătat. De ce oare am fost atât de prost? m-am întrebat. De ce nu mi-am ales ceva la care să rămân. Cum de am ajuns la finele celui de-al treilea an de colegiu şi nu aveam nimic cu care să o dovedesc?

Ce mă enerva şi mai mult era faptul că nimănui nu părea să îi pese. Pentru ei, ceilalţi, chestia asta nu avea nici o importanţă. Ce dacă mai făceau un semestru? Ce le păsa lor dacă nu ar fi terminat colegiul, dacă ar fi trebuit să se întoarcă acasă? Măcar aveau unde să se întoarcă. Aveau conturi, alocaţii, acţiuni, dividende, bunicuţe ce le trimiteau bani, unchi cu relaţii, familii iubitoare. Pentru ei colegiul nu este altceva decât o altă oprire pe drum, un fel de diversiune tinerească. Pentru mine însă asta era singura speranţă, unica şansă. Şi o ratasem.

Am stat şi m-am învârtit disperat timp de câteva ore prin camera mea - adică am ajuns să o consider a mea, deşi în fond nu era a mea şi în trei săptămâni trebuia să o eliberez. Încăperea luase deja un aer impersonal şi nemilos. M-am decis să las o cerere la oficiul de ajutor financiar. Singurul mod în care puteam să îmi termin studiile - adică, în esenţă, singurul mod în care aş fi putut obţine mijloacele necesare pentru a duce un trai decent - era ca şcoala să îmi suporte integral cheltuielile anului suplimentar. Am subliniat, într-o manieră destul de agresivă, că nu fusese vina mea că Julian s-a hotărât să plece. Am specificat şi cea mai neînsemnată recomandare sau cel mai mărunt premiu pe care le căpătasem din clasa a opta până în prezent. Am argumentat că încă un an de studii clasice nu putea decât să-mi completeze şi să-mi îmbogăţească restul cunoştinţelor dobândite în cadrul minunatelor cursuri de literatură engleză.

În cele din urmă, când pledoaria mea s-a încheiat, iar scrisul meu a devenit deja indescifrabil, m-am aruncat pe pat şi m-am culcat. M-am trezit la unsprezece, am făcut nişte mici schimbări în text şi m-am îndreptat spre camera de studiu non-stop din bibliotecă, să îmi dactilografiez cererea. Pe drum m-am oprit la oficiul poştal, unde, spre marea mea mulţumire,

am găsit un anunţ prin care eram înştiinţat că primisem slujba de la apartamentul din Brooklyn şi că profesorul voia să ne întâlnim în săptămâna care urma pentru a discuta despre programul meu.

Ei bine, am planurile aranjate şi pentru vară, mi-am zis eu.

Era o noapte frumoasă, cu lună plină. Pajiştea era argintie, iar faţadele caselor lăsau pe iarbă umbre întunecate, pătrate şi ascuţite, ca nişte tăieturi. Majoritatea ferestrelor erau întunecate: toată lumea dormea. Se culcau devreme. Am traversat grăbit pajiştea, îndreptându-mă spre bibliotecă, unde luminile camerei de studiu, deschisă toată noaptea - „Casa învăţatului Etern", cum o numise Bunny în zilele lui mai bune -, ardeau clar şi puternic la etaj, aruncând fâşii de lumină galbenă printre crengile copacilor. Am urcat pe scările din exterior - scări de fier, ca o ieşire în caz de incendiu, ca treptele din coşmarul meu -, iar pantofii îmi răsunau pe metal într-un mod care mi-ar fi dat fiori dacă aş fi fost mai concentrat.

Apoi am văzut prin fereastră o siluetă întunecată şi singuratică într-un costum negru. Era Henry. Cărţile stăteau în mormane în faţa lui, dar el nu lucra. Nu ştiu de ce, m-am gândit la noaptea aceea de februarie când l-am văzut stând în umbră, sub fereastra biroului doctorului Roland, întunecat şi solitar, cu mâinile în buzunarele pardesiului şi cu ninsoarea care juca în lumina felinarelor.

Am închis uşa.

— Henry, am zis. Henry, eu sunt.

Nu şi-a întors capul.

— De abia m-am întors de acasă de la Julian, a spus el sec.

M-am aşezat pe un scaun.

— Şi?

— Locul era închis. A întins-o.

A urmat o tăcere lungă.

— Ştii, îmi vine foarte greu să cred că a făcut asta.

Lumina îi bătea în ochelari. Chipul lui avea o paliditate cadaverică şi era înconjurat de părul său întunecat şi lucios.

— A făcut ceva atât de laş! De aceea a plecat, ştii. Pentru că îi era frică.

Ferestrele erau deschise. Un vânt umed fâşâia printre copaci. În spatele lor, norii navigau rapid, dezlănţuiţi, prin faţa lunii.

Henry şi-a dat ochelarii jos. Niciodată nu m-am putut obişnui să-l văd fără ei, din cauza privirii aceleia despuiate, vulnerabile, pe care o avusese dintotdeauna.

— E un laş, îmi spuse el. Dacă ar fi fost în situaţia noastră, ar fi făcut exact ce am făcut şi noi. Atâta doar că e un ipocrit prea mare ca să o recunoască.

Nu am zis nimic.

— Nici măcar nu îi pasă că Bunny e mort. L-aş putea ierta dacă acesta ar fi motivul pentru care a simţit nevoia să procedeze aşa. Dar nu e ăsta. Nu i-ar păsa nici dacă am fi omorât chiar mai mulţi oameni. Tot ceea ce contează pentru el e să îşi ţină numele cât mai departe de orice fel de problemă sau încurcătură. Acesta e, în mare, esenţialul a ceea ce mi-a spus aseară, când am vorbit cu el.

— Ai fost să îl vezi?

— Da. Cineva ar putea să-şi închipuie că toată povestea asta a însemnat pentru el mai mult decât o simplă problemă de confort propriu. Chiar dacă ne-ar fi denunţat, tot ar fi arătat că are ceva tărie de

caracter. Nu că aş fi vrut să fiu denunţat. Dar nu e decât laşitate. Să fugă în felul acesta!

Chiar şi după toate cele întâmplate, amărăciunea şi dezamăgirea din vocea lui mi-au săgetat adânc inima.

— Henry, i-am zis.

Voiam să spun ceva profund, să-i zic că Julian era doar uman, că era bătrân, că atât carnea, cât şi sângele sunt perisabile şi slabe şi că vine o vreme când trebuie să ne depăşim profesorii. Dar n-am putut să spun nimic.

Şi-a întors ochii chiori, nevăzători, înspre mine.

— L-am iubit mai mult decât pe propriul meu tată, îmi spuse. L-am iubit mai mult decât pe oricine altcineva pe lumea asta.

Vântul se mai liniştise. O rafală blândă de ploaie mătura acoperişul. Am stat acolo aşa, fără să mai vorbim, foarte multă vreme.

A doua zi după-amiază, la ora trei, m-am dus să îl cunosc pe noul nostru profesor.

Când am intrat în biroul lui Julian, am fost şocat. Era complet gol. Cărţile, covoarele, marea masă rotundă - toate dispăruseră. Tot ce mai rămăsese erau draperiile de la ferestre şi o stampă japoneză făcută sul, pe care i-o dăduse Bunny. Erau acolo şi Camilla, şi Francis, care arăta destul de stânjenit, şi Henry. Henry stătea lângă fereastră, străduindu-se din toate puterile să ignore prezenţa străinului din încăpere.

Profesorul adusese nişte scaune de la cantină. Era un om cu o faţă rotundă, cu părul de culoare deschisă, având în jur de treizeci de ani, şi era îmbrăcat cu blugi şi un pulover pe gât. O

verighetă îi strălucea ostentativ pe mâna rozalie şi omul emana un miros pregnant de after-shave.

— Bine ai venit, spuse el, aplecându-se să îmi strângă mâna şi în vocea sa am simţit entuziasmul şi bunăvoinţa unui om obişnuit să lucreze cu adolescenţii. Eu sunt Dick Spence. Dar tu?

A fost o oră de coşmar. Chiar nu am inima să intru în detalii: tonul său dominator de la început (ne-a spus în timp ce ne înmâna o pagină din *Noul Testament* „Bineînţeles că nu mă aştept să sesizaţi ideile *mai rafinate,* dar dacă nu reuşiţi să înţelegeţi, nu e nici o problemă!“) s-a metamorfozat treptat într-unul surprins („Ei bine, sunteţi destul de avansaţi pentru nişte studenţi care n-au absolvit încă!“), apoi într-unul precaut („Ei bine, a trecut ceva vreme de când nu am mai văzut studenţi de nivelul vostru!") şi, în final, într-unul stânjenit. Era preot capelan la Hackett şi greaca sa, pe care o învăţase mai mult la seminarul teologic, era necizelată şi de slabă calitate chiar şi raportată la standardele mele. Era unul dintre acei profesori de limbă care se bazează mai ales pe mnemotehnică. *Agathon.* Ştiţi cum ţin eu minte acest cuvânt? Agatha Christie scrie romane poliţiste foarte bune.“). Privirea dispreţuitoare a lui Henry era de nedescris. Restul eram toţi tăcuţi şi ne simţeam umiliţi. Lucrurile nu s-au îmbunătăţit deloc nici când Charles a dat buzna în sală, împleticindu-se - evident beat -, vreo douăzeci de minute mai târziu. Iar apariţia sa a dus la o reluare a formalităţilor anterioare („Bine ai venit! Eu sunt Dick Spence. Dar tu?“) şi chiar, incredibil, la repetarea stânjenelii generale cu *agathon*-ul.

Când lecţia s-a terminat (profesorul aruncase o privire furişă la ceas: „Ei bine, se pare că ni se cam scurge timpul!“), noi ne-am retras toţi

cinci în şir indian afară din clasă, într-o tăcere sumbră.

— Ei, nu mai durează decât două săptămâni, spuse Francis când am ajuns afară.

Henry şi-a aprins o ţigară.

— Eu nu mă mai întorc, a zis el.

— Daa! spuse sarcastic Charles. Asta o să-l înveţe minte.

— Henry, spuse Francis, trebuie să mergi!

Henry îşi fuma ţigara cu buzele strânse, trăgând încet din ea.

— Nu, nu trebuie, răspunse el.

— Două săptămâni. Atâta tot.

— Sărmanul de el! spuse Camilla. Tipu' face tot ce poate.

— Da, dar asta nu e suficient de bine *pentru el*! declară Charles cu o voce răsunătoare. La cine se aşteaptă? La afurisitul de Richmond Lattimore?

— Henry, dacă nu te duci, vei pica, îi spuse Francis.

— Nu-mi pasă.

— *El* nu are nevoie să meargă la şcoală, spuse Charles. *El* poate să facă ce vrea. Nu-l fute grija! El poate să pice fiecare futută de materie, iar tatăl lui tot o să-i trimită fututul ăsta de cec baban în fiecare lună...

— Nu mai spune „futut", îi zise Henry cu o voce liniştită, dar ameninţătoare.

— „Futut"? Care-i problema, Henry? N-ai mai auzit cuvântul până acum? De când te culci cu soră-mea în fiecare seară, nu îl mai foloseşti ?

Îmi amintesc că odată, când eram copil, l-am văzut pe tata lovind-o pe mama fără nici un motiv. Deşi uneori făcea acelaşi lucru şi cu mine,

nu am înţeles că o făcea doar din cauza temperamentului său impulsiv şi credeam că explicaţiile sale încropite („Vorbeşti prea mult“, „Nu te mai uita aşa la mine”) justificau într-un fel aplicarea pedepsei. Dar în ziua în care l-am văzut lovind-o pe mama (doar pentru că ea remarcase cu naivitate că vecinii îşi mai construiesc o anexă la casă; mai târziu el avea să pretindă că ea îl provocase, că era un reproş legat de calitatea sa de susţinător al familiei, de salariat, iar ea, cu ochii în lacrimi, avea să admită că aşa a fost) am priceput că impresia copilărească pe care o avusesem dintotdeauna cu privire la tatăl meu, Legiuitorul cel Drept, era complet eronată. Eram dependenţi cu totul de acest om, care nu era numai naiv şi ignorant, dar şi incompetent în orice privinţă. Mai grav era faptul că ştiam că mama era incapabilă să se ridice împotriva lui. Era ca şi cum aş fi intrat în carlinga unui avion în zbor şi i-aş fi găsit beţi morţi atât pe pilot, cât şi pe copilot. Şi, cum stăteam atunci în faţa clădirii Lyceumului, m-a izbit o groază întunecată şi incredibilă, care nu semăna deloc cu groaza pe care o simţisem la vârsta de doisprezece ani, când stăteam pe un scaun înalt în bucătăria noastră însorită din Plano. *Cine deţine controlul aici ?* mi-am zis îngrijorat. *Cine pilotează acest avion ?*

Chestia era că Henry şi Charles trebuia să apară în instanţă în mai puţin de o săptămână, în povestea cu maşina lui Henry.

Camilla era îngrijorată în ultimul hal. Ştiam asta. Ea - fiinţa pe care nu o văzusem temându-se niciodată de nimic - era acum moartă de frică şi, deşi era ceva pervers, îmi făcea plăcere să o văd în halul ăsta. Un lucru era sigur şi anume că dacă Charles şi Henry - care de fiecare dată

când se vedeau, se certau urât - urmau să apară în faţa judecătorului şi să coopereze ca nişte prieteni, nu putea să iasă decât un dezastru.

Henry angajase un avocat din oraş. Existenţa unei terţe persoane îi conferi Camillei un oarecare optimism, însă în după-amiaza întâlnirii am primit un telefon de la ea.

— Richard! mi-a spus. Trebuie să vorbesc cu tine şi cu Francis.

Tonul vocii ei m-a speriat. Când am ajuns la apartamentul lui Francis, i-am găsit acolo: el complet zdruncinat, iar Camilla plângând.

O mai văzusem o singură dată plângând, dar atunci cred că a plâns din cauza nervilor şi a oboselii. De data asta era ceva diferit. Era palidă, ochii îi erau goliţi de expresie, iar chipul îi era cuprins de disperare.

— Camilla! am spus eu. Ce s-a întâmplat?

Nu a răspuns imediat.

A fumat o ţigară, apoi încă una. Încet-încet, a povestit tot. Henry şi Charles s-au dus să îl vadă pe avocat, iar Camilla, cu aptitudinile ei de pacificator, a mers cu ei. La început totul părea să meargă cum trebuie. Se pare că Henry nu angajase avocatul din altruism, ci pentru că aflase că judecătorul în faţa căruia urmau să se prezinte avea reputaţia că e dur cu şoferii prinşi conducând în stare de ebrietate şi, cum Charles nu avea un permis de conducere valabil şi nici nu era trecut în asigurarea lui Henry, exista posibilitatea ca Henry să îşi piardă *el* permisul sau maşina - sau pe amândouă. Charles, care era clar că se simţea martirizat în toată afacerea, a fost totuşi de acord cu tot ce s-a stabilit şi asta - aşa cum a spus-o tuturor celor care îl ascultau - nu datorită afecţiunii pe care o simţea pentru Henry, ci pentru că se săturase să fie acuzat de lucruri de care nu era vinovat, iar dacă Henry şi-ar fi pierdut permisul,

el, Charles, nu avea să mai scape niciodată de povestea asta.

Întâlnirea a fost însă catastrofală. În biroul avocatului, Charles s-a dovedit morocănos şi necomunicativ. Asta a fost oarecum stânjenitor în sine, dar apoi, în momentul în care a fost îmboldit puţin prea energic de avocat, şi-a pierdut dintr-odată cumpătul.

— Să-l fi auzit numai, a continuat Camilla. I-a spus lui Henry că nu îi pasă dacă îşi pierde maşina. A zis că nu îi pasă dacă judecătorul îi bagă pe amândoi în închisoare timp de cincizeci de ani. Iar Henry... ei bine, cred că poţi să-ţi imaginezi cum a reacţionat. A *explodat.* Avocatul a crezut că nu sunt în toate minţile. A tot încercat să îl facă pe Charles să se calmeze, să devină rezonabil, iar Charles i-a spus: „Nu-mi pasă de ce se întâmplă cu el. Nu îmi pasă nici dacă moare. Chiar îi doresc să moară”.

Lucrurile au degenerat aşa de tare, a spus ea, încât avocatul i-a dat pe amândoi afară din birou. Pe hol s-au deschis şi s-au închis şiruri de uşi: un agent de asigurări, un perceptor de taxe, un dentist într-un halat alb, cu toţii şi-au scos capetele afară să vadă ce se întâmplă. Charles a ieşit ca o furtună, s-a dus acasă, a luat un taxi, iar Camilla nu ştia unde e.

— Şi Henry ?

A dat din cap în semn că nu.

— Era nebun de furie, a spus ea cu o voce epuizată şi sfâşiată. În timp ce mergeam în urma lui, spre maşină, avocatul m-a luat deoparte. „Ascultă”, mi-a spus el. „Nu ştiu exact care este situaţia, însă e clar că fratele tău are o problemă. Te rog, încearcă să îl faci să înţeleagă că dacă nu se linişteşte, o să dea peste mai multe necazuri decât crede. Judecătorul ăsta n-o să fie drăguţ cu ei nici dacă ar umbla pe vârfuri şi s-ar purta ca nişte mieluşei. Fratele tău o să fie trimis aproape sigur la o clinică

de dezalcoolizare, ceea ce nici nu este o idee foarte rea, având în vedere ce am văzut eu azi. Există şanse să rămână liber, dar condiţionat, lucru care nu e totuşi atât de uşor pe cât pare. Şi există şanse destul de mari să fie trimis la închisoare sau într-un centru de dezintoxicare precum cel din Manchester."

Camilla era îngrozitor de supărată. Francis era pământiu la faţă.

— Henry ce zice ? am întrebat eu.

— A zis că nu îi pasă de maşină. Nu îi pasă de nimic. „Lasă-l să se ducă la închisoare", aşa a zis.

— L-ai văzut pe acest judecător? m-a întrebat Francis.

— Da.

— Cum e?

— Să-ţi spun drept, pare o persoană cam dificilă, am spus eu.

Francis şi-a aprins o ţigară.

— Ce s-ar putea întâmpla dacă Charles nu se prezintă?

— Nu sunt sigur. Dar sunt aproape convins că or să vină după el.

— Dar dacă nu or să-l găsească?

— Ce propui?

— Cred că ar trebui să îl scoatem pe Charles din oraş pentru câteva zile, a spus Francis.

Părea tensionat şi îngrijorat.

— Şcoala e aproape pe sfârşite. Nu poţi să zici că îl ţine ceva aici. Ar trebui să îşi facă bagajele şi să îl trimitem la mama şi la Chris, în New York, vreo două săptămâni.

— Aşa cum se comportă acum?

— Vrei să spui că e beat? Crezi că pe mama ar deranja-o un beţiv? O să fie în siguranţă acolo.

— Nu cred că o să reuşeşti să îl convingi, a zis Camilla.

— Aş putea să îl duc chiar eu.

— Dar dacă fuge ? i-am scos eu în evidenţă acest aspect. Vermontul e altceva comparativ cu New York-ul, unde ar putea intra într-o mulţime de buclucuri.

— Bine, a spus Francis iritat. Bine, a fost doar o sugestie.

Şi-a trecut mâna prin păr.

— Ştii ce am putea face? a zis apoi. Am putea să îl ducem la ţară!

— Vrei să spui să-l ducem la tine, la casa de la ţară?

— Da.

— Şi asta la ce ar ajuta?

— În primul rând ne-ar fi nouă mai uşor să-l ducem. Şi, odată ajuns acolo, ce poate să mai facă? N-o să aibă maşină. E la câţiva kilometri buni de şosea. Nu poţi convinge nici un taximetrist din Hampden să vină să te ia de acolo, oricât de mort după bani ar fi ăla.

Camilla se uita la el îngândurată.

— Lui Charles îi place să meargă la ţară, a spus ea.

— Ştiu, a spus Francis mulţumit. Ce ar putea fi mai simplu? Şi nici nu ar trebui să îl ţinem acolo prea mult timp. Eu şi Richard am putea sta cu el. O să cumpăr şampanie. O să facem să pară că dăm o petrecere.

Nu era uşor să îl convingi pe Charles să vină să deschidă uşa. Am stat şi am bătut în ea vreo jumătate de oră. Camilla ne dăduse o cheie, însă nu voiam să o folosim decât dacă ar fi fost neapărat necesar. Dar chiar în timp ce stăteam şi ne uitam la cheie, Charles a descuiat şi ne-a privit prin uşa întredeschisă.

Arăta îngrozitor şi părea foarte tulburat.

— Ce vreţi? ne-a întrebat el.

— Nimic, a răspuns Francis liniştit, deşi a făcut o pauză scurtă, încurcat, până şi-a continuat ideea. Putem intra?

Charles s-a uitat în jur.

— Mai e cineva cu voi ?

— Nu, a răspuns Francis.

Atunci Charles a deschis uşa şi ne-a lăsat să intrăm. Jaluzelele erau trase, iar apartamentul avea un miros pătrunzător de gunoi. In timp ce ne acomodam cu întunericul, am văzut nişte vase murdare, nişte cotoare de măr şi câteva cutii de supă împrăştiate cam în orice loc imaginabil, iar lângă frigider era aşezat cu o precizie perversă un şir întreg de sticle goale de scotch.

O umbră vioaie şi neagră a trecut pe dulapul din bucătărie, strecurându-se printre tigăile murdare şi cutiile goale de lapte. *Iisuse,* mi-am zis, *nu cumva o fi un şobolan ?* Apoi însă a sărit pe podea, a zvâcnit şi mi-am dat seama că era o pisicuţă. Ne privea cu ochi strălucitori din întuneric.

— Am găsit-o într-o parcare, a spus Charles.

Respiraţia nu îi mirosea a alcool, ci era una suspicios de mentolată.

— Nu este prea îmblânzită, a continuat ei.

Şi-a suflecat mânecile de la halat şi ne-a arătat nişte zgârieturi decolorate, în zigzag, pe

antebraţ.

— Charles, a spus Francis, jucându-se nervos cu cheile de la maşină, ne-am oprit pe la tine pentru că eram în drum spre casa de la ţară. Am vrea să scăpăm puţin de toată nebunia asta. Vrei să vii cu noi ?

Charles ne-a privit încruntat. Şi-a tras mâneca halatului în jos.

— Henry v-a trimis ?

— O, Dumnezeule, nu! a răspuns Francis.

— Sunteţi siguri ?

— Nu l-am mai văzut de câteva zile.

Charles tot nu părea prea convins.

— Nici măcar nu mai vorbim cu el, am spus eu.

Charles s-a întors ca să se uite la mine. Avea o privire umedă şi puţin confuză.

— Richard! a spus el. Bună!

— Bună!

— Ştii, mie mi-a plăcut mereu de tine.

— Şi mie de tine.

— Tu nu ai încerca să mă loveşti pe la spate, nu ?

— Sigur că nu.

— Pentru că, a continuat el, dând din cap spre Francis, ştiu că el ar face-o.

Francis a deschis gura să zică ceva, apoi şi-a închis-o la loc. Arăta de parcă i-ar fi dat cineva o palmă.

— Îl subestimezi pe Francis, i-am spus eu lui Charles pe un ton liniştit.

— Era o greşeală pe care ceilalţi o făceau adeseori cu el: încercau să îl liniştească în mod agresiv când de fapt tot ce îşi dorea el era să se simtă în

siguranţă, ca un copil. Francis te place foarte mult. E prietenul tău. Şi eu sunt.

— Da, eşti?

— Desigur.

Şi-a tras un scaun de bucătărie şi s-a aşezat pe el cu toată greutatea. Pisica a început să se frece de picioarele lui.

— Mi-e frică, a spus el răguşit. Mi-e frică să nu mă omoare Henry.

Eu şi Francis ne-am uitat unul la altul.

— De ce? a întrebat Francis. De ce ar face una ca asta?

— Pentru că îi stau în cale.

Şi-a ridicat privirea spre noi.

— Ar face-o, să ştiţi. Ar face-o şi pentru doi cenţi, a spus el, arătându-ne un flacon fără etichetă de pe masă. II vedeţi? Henry mi l-a dat acum două zile.

Înfiorat, am luat flaconul de pe masă şi mi-am dat seama că sunt de fapt pastilele de Nembutal pe care le şterpelisem de la familia Corcoran.

— Nu ştiu ce fel de pastile sunt, a spus Charles, dându-şi la o parte părul îmbâcsit din ochi. Mi-a spus că or să mă ajute să dorm. Dumnezeu mi-e martor că am nevoie de aşa ceva, însă mă tem să le iau.

I-am înmânat flaconul lui Francis. S-a uitat la el, apoi la mine, cu o privire îngrozită.

— Şi mai sunt şi capsule pe deasupra, a completat Charles. Dumnezeu ştie cu ce le-a umplut!

Dar nici nu era nevoie să le umple cu ceva. Asta era problema. Îmi amintesc - cu o senzaţie de greaţă - cum am insistat să îi explic lui Henry, ca să-l impresionez, cât de periculoase sunt aceste medicamente dacă sunt combinate cu alcool.

Charles şi-a dat părul la o parte de pe faţă.

— L-am văzut cum bântuie, cum se furişează pe aici noaptea. Afară, în spate. Nu ştiu ce face.

— *Henry ?*

— Da. Şi dacă încearcă să îmi facă ceva, va fi cea mai mare greşeală din viaţa lui.

— Nu a fost aşa de complicat cum am crezut să îl ducem pe Charles la maşină. Era într-o stare de beatitudine, de umor paranoic, şi părea chiar destul de încântat de atenţia pe care i-o acordam. A întrebat de nenumărate ori dacă Henry ştie unde mergem. Nu i-aţi spus, nu?

— Nu, l-am tot asigurat noi, desigur că nu.

A insistat să ia cu el şi pisica. Ne-am chinuit o groază să o prindem. Eu şi cu Francis orbecăiam pe întuneric prin bucătărie, trântind vase pe jos şi încercând să o încolţim în spatele boilerului, în timp ce Charles stătea şi spunea „Haide!“ sau „Pisicuţă bună şi cuminte!“ în cele din urmă, cuprins de disperare, am prins-o de posteriorul ei negru şi sfrijit - deşi a încercat să scape şi apoi şi-a înfipt dinţii în braţul meu - şi am reuşit s-o învelim într-un prosop de bucătărie, astfel încât i-a rămas afară doar capul, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu urechile pleoştite pe lângă cap. I-am dat bocceaua mumificată şi şuierătoare lui Charles.

— Ţine-o strâns acum! îi spuse Francis în maşină în timp ce se uita în oglinda retrovizoare. Ai grijă, nu o lăsa să îţi scape.

Dar, bineînţeles, pisica a scăpat, s-a catapultat în scaunul din faţă şi aproape că l-a făcut pe Francis să iasă cu maşina de pe şosea. Apoi, după ce s-a ascuns în dosul pedalei de ambreiaj şi a celei de frână, cu un Francis disperat, ferindu-se să o atingă, dar şi să o lovească, pisica a ajuns să se aşeze la picioarele mele, biruită de un atac de diaree, după care a căzut într-o transă, cu ochii lucioşi şi blana zbârlită.

Nu mai fusesem la Francis la ţară de când murise Bunny. Copacii de pe alee erau înfrunziţi, iar curtea era şi ea plină de buruieni şi întunecată. Albinele zumzăiau în jurul liliacului. Domnul Hatch, care tundea iarba de pe pajişte cu maşinuţa, la o distanţă de vreo zece metri de noi, ne-a salutat din cap şi ne-a făcut cu mâna.

Casa era umbroasă şi răcoroasă. Unele piese de mobilier erau acoperite cu cearşafuri, iar pe podea se strânseseră ghemotoace de praf. Am închis pisica într-una din băile de la etaj, iar Charles s-a dus în bucătărie să îşi facă ceva de mâncare. S-a întors cu un borcan de unt de arahide şi un Martini dublu într-un pahar de apă, pe care le-a dus sus, în camera lui, şi a închis uşa.

Nu l-am văzut prea mult pe Charles în următoarele treizeci şi şase de ore. A stat în camera lui, mâncând alune, bând şi uitându-se pe fereastră, de parcă ar fi fost bătrânul pirat din *Comoara din insulă.* A coborât o singură dată în bibliotecă în timp ce eu şi Francis jucam cărţi, însă a refuzat invitaţia noastră de a ni se alătura şi s-a uitat indiferent prin rafturile cu cărţi, iar în cele din urmă a urcat scările cu paşi împleticiţi, fără să-şi aleagă vreo carte. Dimineaţa cobora la cafea, îmbrăcat într-un halat de casă vechi de-al lui Francis, stătea lângă pervazul ferestrei din bucătărie şi se uita indispus spre pajişte, de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

— Când crezi că a fost ultima oară când a făcut duş? m-a întrebat în şoaptă Francis.

Îşi pierduse tot interesul faţă de pisicuţă. Francis îl trimitea pe domnul Hatch să-i cumpere pisicii mâncare de animale, iar în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară tot Francis se ducea în baie să o hrănească („Pleacă!” îl auzeam spunându-i.

„Pleacă de lângă mine, diavol mic ce eşti!“) şi ieşea de-acolo cu nişte ziare mototolite, pe care le ţinea la o distanţă apreciabilă de el.

A treia zi, pe la ora şase după-amiază, Francis s-a dus în pod ca să caute un borcan plin cu monede vechi, pe care mătuşă-sa zisese că poate să îl ia dacă îl găseşte. În timpul acesta eu eram jos, întins pe canapea, beam un ceai cu gheaţă şi încercam să memorez formele neregulate ale verbelor franţuzeşti (nu de alta, dar examenul meu final era în mai puţin de o săptămână), când deodată am auzit telefonul sunând în bucătărie. M-am dus să răspund.

Era Henry.

— A, deci aici eraţi! a spus el.

— Da.

A urmat o tăcere lungă. În cele din urmă Henry a fost cel care a zis:

— Pot vorbi cu Francis, te rog?

— Nu poate veni acum la telefon, i-am spus eu. S-a întâmplat ceva?

— Presupun că l-aţi luat şi pe Charles cu voi.

— Ascultă, Henry! Ce idee a mai fost şi aia să-i dai lui Charles somniferele?

Mi-a răspuns pe un ton arţăgos şi rece:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

— Ba ştii. Le-am văzut. Te referi la pastilele pe care mi le-ai dat tu ?

— Da.

— Dacă le are el, înseamnă că le-a luat din dulapul meu cu medicamente.

— El spune că tu i le-ai dat. Crede că vrei să îl otrăveşti.

— Asta e o prostie.

— Oare?

— E şi el acolo, nu-i aşa ?

— Da, am răspuns eu, l-am adus alaltăieri...

Apoi m-am oprit, pentru că mi se păruse că în clipa în care îmi începusem propoziţia auzisem un declic furişat, dar distinct, ca şi cum ar fi fost ridicat receptorul altui telefon.

— Ascultă, a spus Henry, aş aprecia dacă l-aţi mai ţine acolo încă o zi, două. Toată lumea are impresia că ăsta e cine ştie ce mare secret, însă crede-mă că sunt bucuros să îl ştiu departe un timp. Dacă nu se prezintă la tribunal, va fi declarat vinovat în absenţă, însă nu cred că îi pot face mare lucru.

Aveam impresia că aud pe cineva respirând pe cealaltă linie de telefon.

— Ce e? a întrebat Henry, brusc îngrijorat.

Pentru un moment nimeni n-a mai zis nimic.

— Charles, am spus eu. Charles, tu eşti?

Sus s-a trântit telefonul.

M-am dus la etaj şi am bătut la uşa lui Charles. Nici un răspuns. Am încercat să intru, dar uşa era încuiată.

— Charles, lasă-mă să intru!

Nici un răspuns.

— Charles, nu s-a întâmplat nimic! Henry a sunat din întâmplare. Eu doar am răspuns la telefon.

Nici acum n-a răspuns nimeni. Am stat pe hol câteva minute, în timp ce soarele după-amiezii strălucea auriu pe podeaua lustruită din stejar.

— Charles, pe cuvânt. Cred că exagerezi! Henry nu poate să îţi facă nimic. Aici eşti în siguranţă.

— Pe naiba! a venit răspunsul lui înfundat dinăuntru.

Nu mai era nimic de zis. Am coborât şi m-am întors la verbele mele neregulate.

Cred că am adormit pe canapea şi nu ştiu cât era de târziu - nu mult mai târziu, pentru că afară era încă lumină -, când Francis m-a scuturat să mă trezească, nu prea delicat. Richard, Richard, trebuie să te trezeşti! Charles a şters-o.

M-am ridicat şi m-am frecat la ochi.

— A şters-o ? Dar unde putea să plece ?

— Nu ştiu. Nu e în casă.

— Eşti sigur?

— M-am uitat peste tot.

— Trebuie să fie undeva. Poate că e în curte.

— Nu îl găsesc.

— Poate se ascunde.

— Hai, ridică-te şi ajută-mă să îl caut!

Eu m-am dus sus. Francis a alergat afară. Uşile s-au trântit în urma sa.

Camera lui Charles era vraişte, iar pe noptieră se afla o sticlă goală de gin Bombay, pe care o luase din barul din bibliotecă. Nici unul din lucrurile lui nu dispăruse.

M-am uitat prin toate camerele de la etaj, apoi am urcat în pod. Abajururi şi rame de tablouri, vechi rochii de seară din organdi, îngălbenite de vreme. Podele placate cu scânduri mari, cenuşii, şi atât de uzate, de-ţi era frică să păşeşti pe ele. Un fascicol de lumină prăfoasă, ca

de catedrală, se filtra prin geamul rotund, cu vitraliu, al podului, în partea din faţă a casei.

Am coborât pe scările din spate - joase şi claustrofobice, neavând o lăţime mai mare de un metru -, am traversat bucătăria şi oficiul majordomului şi am ieşit pe veranda din spate. Un pic mai încolo Francis şi domnul Hatch stăteau pe aleea de la intrare. Domnul Hatch vorbea cu Francis. Nu îl auzisem niciodată pe domnul Hatch vorbind prea mult cu cineva sau despre ceva, iar acum era pur şi simplu fâstâcit. Tot îşi trecea mâna prin păr. Avea o atitudine umilă şi parcă şi-ar fi cerut scuze.

I-am ieşit în întâmpinare lui Francis când se întorcea spre casă.

— Ei bine, am încurcat-o, a zis el.

Părea puţin năucit.

— Domnul Hatch mi-a spus că i-a dat lui Charles cheile de la camionul său acum o oră şi jumătate.

— *Ce?!*

— A spus că Charles a venit după el şi a zis că are o treabă de rezolvat. A promis că îi aduce camionul în cincisprezece minute.

Am stat şi ne-am uitat unul la altul.

— Unde crezi că s-a dus ? am întrebat.

— De unde să ştiu eu ?

— Crezi că a plecat pur şi simplu ?

— Aşa pare, nu?

Ne-am dus înapoi în casă - aflată în semiîntuneric acum, în lumina asfinţitului - şi ne-am aşezat lângă geam, pe o canapea lungă, acoperită cu un cearşaf. Aerul cald mirosea a liliac. De cealaltă parte a pajiştii se auzea cum domnul Hatch încearcă să pornească maşina de tuns iarba.

Francis stătea cu bărbia sprijinită pe braţele încolăcite pe după speteaza canapelei. Se uita pe fereastră.

— Nu ştiu ce să facem, mi-a zis. A furat camionul, ştii asta.

— Poate că o să se întoarcă.

— Mi-e teamă să nu aibă vreun accident. Sau să nu-l oprească vreun poliţist. Pun pariu că e beat. Asta îi mai lipseşte: să fie oprit când este beat şi mai şi conduce maşina.

— N-ar trebui să mergem să-l căutăm ?

— Nu ştiu de unde să începem. Ar putea foarte bine să fie deja la jumătatea drumului spre Boston.

— Atunci ce putem face? Să stăm aici şi să aşteptăm să sune telefonul?

Mai întâi am încercat să îl găsim prin baruri: Farmer’s Inn, Villager, Boulder Tap, Notty Pine. The Notch. The Four Squires. Şi Man of Kent. Era un apus de soare de vară superb, uşor pâclos, iar parcările cu pietriş erau arhipline de camioane, însă nici unul nu era al domnului Hatch.

Doar ca să fim siguri, la naiba, am mers şi până la magazinul de băuturi alcoolice. Culoarele erau strălucitoare, dar pustii, cu romuri etalate exuberant („Tentaţia dulce a tropicelor !“) şi la concurenţă cu prezentarea sobră, aproape „medicinală”, a votcii şi a ginului. O reclamă din carton decupat, cu un răcitor pentru vinuri, atârna din tavan. Nu se vedea nici un client, iar la casă stătea un localnic din Vermont, bătrân şi gras, care avea tatuată pe mână o femeie goală şi care îşi pierdea timpul vorbind cu un puşti de la minimarketul de lângă magazin.

— Şi atunci, l-am auzit povestind pe un ton scăzut, tipul a scos o puşcă veche, semiautomată. Emmett stătea chiar aici, unde stau eu acum. „Nu avem cheia de la casierie”, i-a spus el, iar tipul ăla a apăsat pe trăgaci şi văd cum zboară creierul lui Emmett, împrăştiindu-se pe tot peretele din spate, de acolo...

Ne-am întors cu maşina în campus, la bibliotecă („Nu e aici, pot să pun pariu pe un milion de dolari că nu-i“, a spus Francis.), apoi iar ne-am dus prin baruri.

— A părăsit oraşul, spuse Francis. Ştiu asta.

— Crezi că domnul Hatch o să anunţe poliţia ?

— Tu ce-ai face în locul lui? Dacă ar fi fost camionul tău? Nu o să facă nimic înainte de a vorbi cu mine, însă dacă Charles nu se întoarce, să zicem, până mâine după-amiază...

Am hotărât să mergem până la Albemarle. Maşina lui Henry era parcată afară. Eu şi Francis am intrat în hol foarte precauţi, neştiind la ce să ne aşteptăm din partea administratorilor, însă, printr-un miracol, la recepţie nu era nimeni.

Am urcat la 3A. Camilla ne-a deschis uşa. Ea şi cu Henry serveau cina, comandată la *room service*: cotlete de miel, o sticlă de vin de Burgundia şi un trandafir galben într-o vază mică.

Henry nu era încântat să ne vadă.

— Vă pot ajuta cu ceva ? ne-a zis el, punând furculiţa jos.

— E vorba de Charles, a spus Francis. A plecat fără bilet de voie.

Le-a povestit istoria cu camionul. Eu m-am aşezat lângă Camilla. Îmi era tare foame, iar cotletele ei de miel arătau foarte bine. A văzut că mă uitam şi a împins absentă farfuria în faţa mea.

— Ia, gustă!

Am gustat şi am băut şi un pahar de vin. Henry mânca încet şi asculta.

— Unde credeţi că s-a dus? a întrebat el după ce Francis a terminat de povestit.

— De unde dracu' să ştiu?

— Poţi să îl rogi pe domnul Hatch să nu depună plângere, nu?

— Nu şi dacă nu îşi primeşte camionul înapoi sau dacă Charles îl buşeşte.

— Cât poate să coste un camion ca ăla ? Asta presupunând că nu mătuşa ta a fost cea care i l-a cumpărat de la bun început.

— Nu despre asta e vorba.

Henry s-a şters cu un şerveţel şi şi-a băgat mâna în buzunar după o ţigară.

— Charles devine o problemă destul de mare. Ştiţi la ce mă gândesc? Oare cât costă să angajăm o infirmieră particulară ca să îl îngrijească?

— Adică să-l facem să renunţe la băutură? Asta vrei să spui, nu?

— Desigur. E clar că nu putem să îl trimitem la spital. Poate dacă am lua o cameră de hotel - desigur, nu aici, dar altundeva - şi dacă am găsi o persoană de încredere, poate pe cineva care nu vorbeşte foarte bine engleza...

Camilla părea bolnavă. Se lăsă moale pe spătarul scaunului. A zis:

— Henry, ce vrei să faci cu el? Să îl răpeşti?

— Eu nu aş folosi cuvântul „răpire".

— Mi-e teamă că o să dea de belele. Cred că ar trebui să mergem să îl căutăm.

— L-am căutat prin tot oraşul, a spus Francis. Deşi nu cred că e în Hampden.

— Aţi sunat la spital?

— Nu.

— Eu cred că ar fi mai bine să sunăm la poliţie, a spus Henry. Să întrebăm dacă a avut loc vreun accident rutier. Crezi că domnul Hatch o să fie de acord să spună că i-a împrumutat maşina lui Charles?

— Păi, aşa s-a şi întâmplat.

— În cazul ăsta, nu ar trebui să existe nici o problemă. Asta dacă nu cumva este prins conducând în stare de ebrietate.

— Sau dacă nu reuşim să îl găsim noi.

— Din punctul meu de vedere, a spus Henry, cel mai bun lucru pe care ar putea să îl facă Charles în clipa de faţă este să dispară de pe suprafaţa pământului.

Deodată în uşă s-au auzit nişte bubuituri puternice, frenetice. Ne-am uitat unii la alţii.

Pe chipul Camillei s-a aşternut o expresie de relaxare.

— Charles! a spus ea. *Charles!* şi a sărit din scaunul ei, îndreptându-se spre uşă, dar cum nimeni nu o încuiase după ce am intrat noi, uşa se deschise în lături cu zgomot înainte ca ea să ajungă acolo.

Era Charles. Stătea în uşă, uitându-se cu o privire beată prin încăpere, iar eu eram aşa de surprins şi de bucuros că îl văd, încât abia după câteva secunde mi-am dat seama că ţinea în mână un pistol. A făcut un pas înăuntru şi a trântit uşa după el. Avea în mână micul pistol Beretta pe care mătuşa lui Francis îl ţinea în noptieră, cel cu care ne antrenaserăm, trăgând la ţintă, toamna trecută. Stăteam şi ne uitam la el ca trăsniţi.

În cele din urmă Camilla a spus cu o voce destul de stăpânită :

— Charles, ce crezi că faci?

— Dă-te din calea mea, i-a spus Charles.

Era intr-adevăr foarte beat.

— Va să zică, ai venit să mă omori ? a spus Henry.

Încă ţinea ţigara în mână. Era cât se poate de liniştit.

— Aşa e? a continuat el.

— Da.

— Şi ce crezi că o să rezolvi cu asta ?

— Mi-ai distrus viaţa, nenorocitule!

Avea pistolul îndreptat spre pieptul lui Henry. Cu un sentiment de deznădejde, mi-am adus aminte ce trăgător bun era Charles şi cum a spart el tot şirul de borcane atunci, în toamnă, când am exersat.

— Nu fi idiot! l-a repezit Henry şi atunci am simţit prima înţepătură de panică în ceafă.

Tonul acela războinic ar fi putut merge cu Francis, poate şi cu mine, dar era un risc îngrozitor să fie folosit cu Charles.

— Singurul vinovat de probleme tale eşti tu! a continuat Henry pe acelaşi ton.

Am vrut să-i spun să tacă din gură, însă înainte să zic ceva, Charles s-a aplecat brusc într-o parte, balansându-se, ca să-şi pregătească arma. Camilla i-a păşit în faţă.

— Dă-mi pistolul, a spus ea.

Charles şi-a dat părul din ochi cu braţul, ţinând pistolul, remarcabil de sigur, în cealaltă mână.

— Ascultă-mă bine, Milly (ăsta era numele de alint pe care i-l dăduse Charles Camillei şi îl folosea destul de rar), ai face bine să te dai din calea mea.

— Charles, a spus Francis, alb ca o stafie. Stai jos. Bea nişte vin. Hai să uităm de toată treaba asta.

Fereastra era larg deschisă şi înăuntru se auzea, aspru şi tare, ţârâitul greierilor.

— Ticălosule! a spus Charles, aplecându-se în spate, şi a durat câteva secunde până să îmi dau seama, surprins, că de fapt nu vorbea cu Henry sau cu Francis, ci cu mine. Am avut încredere în tine şi tu i-ai spus unde sunt. Eram prea stupefiat ca să mai răspund. Mă uitam fix la el.

— Ştiam unde eşti, a zis Henry cu răceală. Dacă vrei să mă împuşti, ce mai aştepţi? Dar să ştii că va fi cea mai mare prostie din viaţa ta.

— Cea mai mare prostie pe care am făcut-o în viaţa mea a fost să te ascult pe tine! i-a răspuns Charles.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea a durat doar o secundă. Charles şi-a ridicat braţul. Chiar în clipa aceea Francis, care era cel mai aproape de el, i-a aruncat un pahar de vin în faţă şi în acelaşi timp Henry a sărit de pe scaun şi s-a năpustit spre el. S-au auzit patru pocnituri succesive, ca de la o armă automată. La cea de-a doua pocnitură am auzit cum s-a făcut ţăndări un geam, iar la cea de-a treia am fost conştient de prezenţa unei senzaţii de căldură, de înţepătură ascuţită, în abdomen, în stânga buricului.

Henry îi ţinea braţul lui Charles deasupra capului cu ambele mâini, făcându-l să se lase pe spate. Charles s-a luptat să apuce pistolul cu mâna stângă, însă Henry i-a răsucit-o din încheietură şi l-a făcut să dea drumul pistolului pe covor. Charles s-a aruncat după el, dar Henry a fost mai rapid.

Eu stăteam încă în picioare. *M-a împuşcat,* mi-am spus, *m-a împuşcat.* Mi-am dus mâna în jos şi mi-am pipăit stomacul. Sânge. Era o gaură mică, cu o arsură pe margine, în cămaşa albă - *cămaşa mea Paul Smith,* mi-am zis în gând, oarecum

supărat. Îmi dădusem salariul pe o săptămână ca să o cumpăr în San Francisco. Îmi simţeam stomacul foarte fierbinte. Valuri de arşiţă radiau dinspre gaura aia.

Pistolul era acum în mâna lui Henry. El i-a răsucit mâna la spatele lui Charles, care se zbătea şi înjura, apoi, înfigându-i pistolul în spinare, l-a făcut să se îndepărteze de uşă.

Încă nu îmi dădeam seama clar ce se întâmplase. *Poate ar trebui să mă aşez,* mi-am spus. Oare glonţul era încă în mine? Oare aveam să mor? Gândurile astea erau prosteşti. Aşa ceva mi se părea imposibil. Stomacul îmi ardea, însă eram ciudat de calm. Întotdeauna crezusem că atunci când e împuşcat cineva, doare mai mult decât atât. Atent, am făcut un pas în spate şi m-am prăbuşit pe scaunul pe care stătusem înainte.

În ciuda faptului că avea o mână la spate, Charles încerca să îl lovească pe Henry cu cotul în stomac. Henry l-a împins, clătinându-se, într-un scaun din cealaltă parte a camerei.

— Stai jos! i-a spus el.

Charles a încercat să se ridice. Henry l-a împins la loc. A mai încercat să se ridice o dată, iar Henry l-a plesnit peste faţă, iscând un zgomot şi mai puternic decât cel făcut de împuşcături. Apoi, cu pistolul în mână, s-a dus la fereastră şi a tras draperiile.

Eu mi-am dus mâna la gaura din cămaşă. Aplecându-mă încet în faţă, am simţit o durere ascuţită. Mă aşteptam ca şi ceilalţi să se oprească şi să se uite la mine. Dar nimeni nu a făcut aşa ceva. Mă întrebam dacă ar trebui să le atrag atenţia.

Charles stătea cu capul dat pe spate. Am observat că are sânge la gură şi că ochii îi sunt sticloşi.

Henry şi-a scos ochelarii cu stângăcie - ţinea pistolul în mâna lui cea bună - şi i-a şters de cămaşă. Apoi şi i-a pus la loc.

— De data asta ai făcut-o, Charles.

Am auzit jos, pe geam, un fel de agitaţie: paşi, voci, uşi trântindu-se.

— Crezi că ne-a auzit cineva? a întrebat neliniştit Francis.

— Cred că da, a răspuns Henry.

Camilla s-a îndreptat spre Charles. Acesta, beat, a făcut un gest ca şi cum ar fi împins-o la o parte.

— Pleacă de lângă el! i-a spus Henry.

— Ce-o să facem cu fereastra asta spartă? a întrebat Francis.

— Şi cu *mine ce* o să facem? am întrebat eu.

În clipa aceea toţi s-au întors şi s-au uitat spre mine.

— *M-a împuşcat!*

Nu ştiu de ce, dar această remarcă nu a determinat reacţia dramatică la care mă aşteptam. Înainte de a mai apuca să spun ceva, s-au auzit paşi pe scări şi cineva a bătut la uşă.

— Ce se întâmplă acolo?

Am recunoscut vocea administratorului de la hotel.

Francis şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Oh, la dracu'! a spus el.

— Deschideţi imediat!

Beat încă, Charles a bolborosit ceva şi a încercat să ridice capul. Henry şi-a muşcat buza. S-a dus la geam şi s-a uitat afară.

Apoi s-a întors. Încă mai ţinea pistolul în mână.

— Vino aici, i-a spus el Camillei.

Ea l-a privit îngrozită. La fel am făcut şi eu cu Francis.

I-a făcut fetei semn cu pistolul.

— Vino aici repede! i-a spus el.

Am simţit că leşin. *Ce vrea să facă ?* m-am gândit nedumerit.

Camilla a făcut un pas înapoi. Avea o privire înspăimântată.

— Nu, Henry, nu face...

Spre surprinderea mea, el i-a zâmbit.

— Crezi că ţi-aş face vreun rău? Vino!

S-a dus spre el. Henry a sărutat-o pe frunte, între ochi, apoi i-a şoptit ceva la ureche, ceva ce nu am aflat niciodată.

— Am cheie! a urlat administratorul la uşă. Am s-o folosesc !

Camera se învârtea cu mine. *Idiotule,* m-am gândit, *trebuie doar să apeşi pe clanţă!*

Henry a sărutat-o din nou pe Camilla.

— Te iubesc! i-a spus el ei.

Apoi a zis cu voce tare:

— Intraţi!

Uşa s-a deschis în lături. Henry a ridicat mâna în care ţinea pistolul. *O să îi împuşte,* mi-am spus eu năucit. Administratorul şi soţia, care se afla acum chiar în spatele lui, au crezut acelaşi lucru şi-au îngheţat după ce au făcut trei paşi în cameră, dar chiar atunci am auzit-o pe Camilla urlând:

— Henry, nuuuuuu!!!

Mi-am dat seama prea târziu ce voia el să facă.

Şi-a dus pistolul la tâmplă şi a tras. De două ori. Două pocnete seci. Gloanţele i-au împins capul mult spre stânga. Cred că reculul pistolului a declanşat cea de-a doua împuşcătură.

Gura i s-a deschis. Curentul iscat la uşa deschisă a făcut perdelele să se umfle în dreptul ferestrei. Câteva momente au rămas aşa, fluturând în rama geamului, apoi s-au liniştit cu un fel de oftat, iar Henry, cu ochii închişi şi cu genunchii înmuiaţi, a căzut cu o bufnitură pe covor.

Epilog

„O, bietul domn!
Arăta nu ca ruinele tinereţii sale, Ci ca ruinele
acelor ruine."
(John Ford, Inima frântă)

Săptămâna următoare am reuşit să scap de examenul de franceză datorită excelentei scuze că aveam o rană de armă de foc în stomac.

Cei de la spital au spus că am avut noroc şi cred că am avut. Glonţul m-a străpuns, nimerind milimetric între peretele intestinal şi splină şi ieşind cam la trei centimetri şi jumătate mai la dreapta faţă de locul pe unde a intrat. Stăteam culcat pe spate în ambulanţă, simţind adierea nopţii de vară, caldă şi misterioasă - copii pe biciclete, molii învârtindu-se pe lângă lămpile de pe stradă -, şi mă întrebam dacă întotdeauna e aşa, dacă viaţa îşi grăbeşte ritmul când te apropii de moarte. Aveam o hemoragie puternică. Senzaţiile se estompau, diluându-se. Mă tot gândeam cât de amuzantă e această călătorie întunecată în subteran, cu tunelul iluminat de Shell Oil şi Burger King. Paramedicul aşezat în spatele meu nu era cu mult mai mare decât mine - era, practic, un copil, cu o piele plină de coşuri şi o mustaţă abia mijită. Nu văzuse niciodată o rană provocată de glonţ. Mă tot întreba cum mă simt. Ameţit sau agitat ? Mă doare sau mă ustură ? Capul mi se învârtea şi, firesţe, n-am fost în stare să-i dau nici un răspuns coerent, dar îmi amintesc că m-am gândit, ca printr-un fel de ceaţă, că era ca prima dată când m-am îmbătat sau când m-am culcat cu o fată: nu era

chiar cum m-aş fi aşteptat, dar odată ce se întâmplase, pricepusem că nu putea fi altfel. Lumini de neon: Motel 6, Dairy Queen. Culori atât de strălucitoare, încât aproape că mă durea inima.

Henry a murit, bineînţeles. Cu două gloanţe în cap, nu cred că ar mai fi putut face altceva. Totuşi a mai trăit douăsprezece ore, fapt ce i-a uimit pe doctori. (Eram sedat, asta mi-au spus ei.) Nişte răni atât de grave, au spus, ar fi omorât instantaneu aproape orice om. Mă întreb dacă asta înseamnă că nu a vrut să moară şi, dacă ar fi fost aşa, atunci de ce s-a mai împuşcat? Oricât de dificilă ar fi fost situaţia acolo, în Albemarle, cred că am fi rezolvat-o noi cumva. Nu o făcuse din disperare. Nici din frică nu cred că o făcuse. Povestea cu Julian îi apăsa puternic conştiinţa. Îl impresionase profund. Cred că a simţit nevoia de a face un gest nobil, ceva care să ne dovedească nouă - şi lui însuşi - că aplicarea acelor înalte principii reci pe care Julian ne învăţase să le folosim era de fapt posibilă. *Datorie, respect, loialitate, sacrificiu.* Îmi amintesc imaginea sa reflectată în oglindă atunci când şi-a dus pistolul la cap. Expresia lui era una de concentrare extaziată, aproape triumfală, ca a unui săritor la trambulină care se repede către capătul scândurii, încordându-se din toate puterile, voios şi aşteptând marele salt.

Mă gândesc destul de mult la asta, adică la expresia de pe figura lui. Mă gândesc la multe lucruri. Mă gândesc la prima dată când am văzut un mesteacăn, la ultima dată când l-am văzut pe Julian, la prima propoziţie în greacă pe care am învăţat-o. Χαλεπά τά καλά. *Frumuseţea e aspră.*

Până la urmă am absolvit Colegiul Hampden, obţinând o diplomă în literatură engleză. Şi m-am dus la Brooklyn cu maţele

cusute, ca un gangster („Ei bine, aici e Brooklyn Heights, nu Bensonhurst!“ mi-a spus profesorul), şi mi-am petrecut vara moţăind pe terasa de la mansardă, fumând, citind Proust, visând la moarte şi indolenţă şi frumuseţe şi timp. Împuşcătura s-a vindecat, lăsându-mi o urmă de arsură pe stomac. M-am dus înapoi la şcoală în toamnă, într-un septembrie uscat, superb, de nu-ţi venea să crezi cât de frumoşi erau copacii în anul acela — un cer senin, pâlcuri de copaci cu gunoaie pe jos, oameni vorbind în şoaptă ori de câte ori treceam pe undeva.

În toamna aceea Francis nu s-a mai întors la şcoală. Nici gemenii nu s-au mai întors. Povestea de la Albemarle a fost într-adevăr simplă şi clară: sinucigaşul Henry, luptându-se să pună mâna pe armă, m-a rănit pe mine şi s-a omorât pe el. În plus, toată povestea m-a făcut să mă simt puţin mai bine: m-am închipuit în postura de erou, încercând plin de îndrăzneală să apuc arma şi nu nimerindu-mă din întâmplare în calea glonţului, ca un spectator, ceea ce sunt în fond.

Camilla l-a dus pe Charles în Virginia în ziua înmormântării lui Henry. Întâmplător, era şi ziua în care Henry şi Charles ar fi trebuit să apară în faţa instanţei. Înmormântarea a avut loc în St. Louis. Nici unul dintre noi nu a fost acolo, în afară de Francis. Eu eram încă la spital, pe jumătate delirând, văzând încă paharul de vin răsturnat pe covor şi tapetul ornamentat cu frunze de stejar de la Albemarle.

Cu câteva zile înainte mama lui Henry trecuse să mă vadă după ce fusese la morga spitalului ca să-şi vadă propriul fiu. Îmi doresc să fi reţinut mai multe din vizita ei. Dar tot ce-mi amintesc este că era o doamnă drăguţă, cu părul

închis la culoare şi cu ochii lui Henry: un strop din şuvoiul de vizitatori reali şi imaginari, vii şi morţi, care alunecau înăuntrul şi în afara salonului meu, grupându-se tot timpul în jurul patului. Julian. Bunicul meu mort. Bunny, indiferent, pocnindu-şi degetele.

Ea m-a apucat de mână. Încercasem să salvez viaţa fiului ei. În salon erau un doctor şi o asistentă sau două. L-am văzut pe Henry însuşi în spatele ei, stând în colţ, în vechiul lui costum de grădinar.

Numai când am părăsit spitalul şi am descoperit cheile de la maşina lui Henry printre alte lucruri de-ale mele, mi-am amintit ceva ce încercase să-mi spună mama lui. Făcând ordine prin lucrurile sale, ea descoperise că înainte să moară, el era pe cale să facă transferul maşinii lui pe numele meu (ceea ce se potrivea perfect cu povestea oficială — un tânăr sinucigaş ce-şi donează avutul —, aşa că nimeni, nici măcar poliţia, nu a încercat să înţeleagă această generozitate prin prisma faptului că atunci când a murit, Henry se temea că e în pericol să-şi piardă maşina). În orice caz, BMW-ul era acum al meu. Ea i-l cumpărase, a spus, şi era un cadou pentru a nouăsprezecea lui aniversare. Nu putea suporta să-l vândă sau să-l mai vadă vreodată. Asta încercase ea să-mi spună în timp ce plângea încet într-un scaun de lângă patul meu, iar Henry rătăcea printre umbrele din spatele ei, preocupat, neobservat de asistente, rearanjând cu o grijă meticuloasă florile puse dezordonat într-o vază.

Având în vedere prin câte trecuserăm împreună, ţi-ai fi imaginat că Francis, gemenii şi cu mine vom păstra legătura de-a lungul anilor. Dar după ce a murit Henry a fost ca şi cum firul

care ne-a unit s-a rupt brusc şi, la puţin timp după aceea, am început să ne împrăştiem.

Francis a stat în Manhattan toată vara în care eu am stat în Brooklyn. În tot acel timp nu ştiu dacă am vorbit la telefon de cinci ori. Ne-am văzut de două ori. De fiecare dată ne-am întâlnit într-un bar din Upper East Side, exact lângă apartamentul mamei sale. Nu-i plăcea să se aventureze departe de casă, spunea el. Mulţimile îl enervau. La două intersecţii mai încolo, îmi zicea, începe să se simtă ca şi cum clădirile s-ar prăbuşi peste el. Se juca nervos cu mâinile pe lângă scrumieră. Se ducea regulat la un doctor. Citea foarte mult. Toţi cei de la bar păreau să-l cunoască.

Gemenii erau în Virginia, sechestraţi în casa bunicii lor, rupţi de lume. Camilla mi-a trimis în vara aceea trei vederi şi m-a sunat de două ori. Apoi, în octombrie, când m-am întors la şcoală, mi-a scris ca să-mi spună că Charles încetase să mai bea. Nu înghiţise nici o picătură de mai bine de o lună. Era o felicitare de Crăciun. În februarie a mai venit o felicitare de ziua mea, în care sărea în ochi lipsa veştilor despre Charles. Apoi o lungă perioadă n-am mai auzit nimic de ei.

Cam în perioada în care am absolvit a avut loc o reînnoire sporadică a legăturilor. „Cine s-ar fi gândit", scria Francis, „că tu vei fi singurul dintre noi care va reuşi să obţină o diplomă?" Camilla m-a felicitat şi m-a sunat de câteva ori. Amândoi spuneau la un moment dat că vor să vină la Hampden, să mă vadă la ceremonia de absolvire, dar acest lucru nu s-a întâmplat, ceea ce nu m-a mirat.

Începusem să mă întâlnesc cu Sophie Dearbold, care era cu un an înaintea mea la şcoală, iar în timpul ultimului semestru m-am mutat la ea

în apartament, undeva în afara campusului, pe Water Street, la câteva case mai jos de casa lui Henry, unde trandafirii lui Madame Isaac Pereire începuseră să înflorească în grădina din spate (acum îmi dau seama că nu a mai trăit să vadă înflorind acei trandafiri care miroseau a zmeură) şi unde câinele boxer, singurul supravieţuitor al experimentelor lui de chimie, lătra la mine când treceam pe lângă casă. Sophie avea o slujbă după ore - lucra la o formaţie de dans din Los Angeles. Credeam că ne iubim. La un moment dat vorbeam de căsătorie. Deşi în subconştientul meu totul îmi spunea să nu o fac (noaptea visam accidente de maşină, trăgători de elită, ochii strălucitori ai unor câini sălbatici în parcări suburbane), mi-am limitat cererile de burse pentru masterat la perimetrul Californiei de Sud.

Nu stăteam împreună de mai mult de şase luni, când Sophie şi cu mine am decis să ne despărţim. Eram necomunicativ, aşa mi-a spus. Niciodată nu ştia ce gândesc. Felul în care o priveam uneori dimineaţa, când mă trezeam, o speria.

Mi-am petrecut tot timpul în bibliotecă, citind dramaturgi iacobiţi. Webster şi Middleton, Tourneur şi Ford. Era o specializare obscură, dar universul religios şi înşelător în care trăiau - de păcat nepedepsit, de inocenţă distrusă - era unul pe care eu îl găseam emoţionant. Chiar şi titlurile pieselor lor erau ciudat de seducătoare, ca nişte uşi-capcană către ceva frumos şi pervers, care se desfăşura lent chiar sub suprafaţa moralităţii: *Nemulţumitul, Diavolul alb, Inima frântă.* Am meditat asupra lor, am făcut notiţe pe marginea lor. Iacobiţii aveau în mod sigur gustul catastrofei. Mi se părea că ei înţelegeau nu numai răul, ci şi

extravaganţa farselor prin care diavolul se prezintă ca fiind bun. Mi se părea că pătrund în esenţa problemei, că ajung la putreziciunea fundamentală a lumii.

Întotdeauna îmi plăcuse Christopher Marlowe şi m-am trezit gândindu-mă foarte mult la el. „Marlowe cel simpatic şi de gaşcă", cum îl numise un contemporan. Era un învăţat şi era prieten cu Raleigh şi Nashe, cele mai strălucitoare şi elegante inteligenţe de la Cambridge. Ajunsese în cele mai înalte cercuri politice şi literare. Dintre toţi poeţii vremii, singurul la care Shakespeare se referă direct vreodată este el şi, cu toate acestea, a fost şi falsificator, şi criminal, a avut cele mai deplorabile tovărăşii şi obiceiuri şi „a murit înjurând" într-o tavernă, la vârsta de douăzeci şi nouă de ani. Cei care-l însoţeau în acea zi erau un spion, un hoţ de buzunare şi un „servitor deocheat". Unul dintre ei l-a înjunghiat mortal pe Marlowe chiar deasupra unui ochi, „rănindu-l pe sus-numitul Hristos. Marlowe muri instantaneu".

M-am gândit deseori la acele versuri ale lui din *Doctor Faust:*

Cred că stăpânul meu vrea să moară în curând,

Căci mi-a lăsat mie toate bunurile sale...

dar şi la cel rostit în ziua în care Faust merge la curtea împăratului în roba lui neagră:

Într-adevăr, arată ca un vrăjitor.

În timp ce îmi scriam dizertaţia asupra *Tragediei răzbunătorului* de Tourneur, am primit următoarea scrisoare de la Francis:

Dragă Richard,

Aş fi vrut să pot spune că îmi este greu să îţi scriu această scrisoare, dar de fapt nu e aşa. Viaţa mea se află de mai mulţi ani într-un proces de disoluţie, iar acum cred că este timpul să întreprind acel act onorabil.

Aşadar, acum este ultima mea şansă de a-ţi vorbi, cel puţin în această lume. Iată ce vreau să-ţi spun. Munceşte mult. Fii fericit cu Sophie. (El nu ştia de despărţirea noastră.) Iartă-mă pentru toate lucrurile pe care le-am făcut, dar mai ales pentru cele pe care nu le-am făcut.

Mais, vrai, j'ai trop pleure! Les aubes sont navrantes.[35] *Ce frază tristă şi frumoasă este aceasta ! Am sperat întotdeauna că într-o bună zi voi putea să o folosesc. Şi poate că zorii vor fi mai puţin chinuitori pe acel tărâm spre care voi pleca peste puţin timp. Dar de fapt atenienii consideră că moartea nu e decât un simplu somn. O voi afla eu însumi în curând.*

Mă întreb dacă îl voi vedea pe Henry dincolo. Dacă îl văd, abia aştept să îl întreb de ce naiba nu ne-a împuşcat pe toţi, ca să termine întreaga poveste.

Să nu regreţi nimic din ce-a fost. Serios.

Cu bucurie, Francis

Nu îl mai văzusem deloc în ultimii trei ani. Scrisoarea avea ştampila poştei din Boston şi fusese pusă cu patru zile în urmă. Am lăsat totul deoparte, m-am dus la aeroport şi m-am urcat în primul avion spre Logan, unde l-am găsit pe Francis în spitalul de femei Brigham, refăcându-se după două tăieturi de lamă la încheietura mâinii.

Arăta îngrozitor. Era palid ca un cadavru. Mi-a spus că l-a găsit camerista în cada din baie.

Era într-o rezervă privată. Ploaia se revărsa pe geamurile fumurii. Eram incredibil de fericit să-

l văd şi, cred, şi el pe mine. Am vorbit ore întregi, practic despre nimic.

— Ai auzit că o să mă căsătoresc? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns surprins.

Am crezut că glumeşte. Dar apoi s-a ridicat puţin de pe pat, a scotocit prin lucrurile de pe noptieră şi a găsit o fotografie a fetei, pe care mi-a arătat-o. Blondă, cu ochi albaştri, îmbrăcată cu gust şi amintind de stilul lui Marrion.

— E drăguţă.

— E proastă! a spus Francis înflăcărat. O urăsc. Ştii cum îi spun verii mei? Gaura Neagră.

— De ce?

— Pentru că orice conversaţie se transformă într-un vacuum în momentul în care intră ea în cameră.

— Atunci de ce te căsătoreşti cu ea?

Un timp Francis nu a răspuns. Apoi a spus:

— Eu mă întâlneam cu cineva. Un avocat. Era el cam beţiv, dar era în regulă. A fost la Harvard. Ţi-ar plăcea. Îl cheamă Kim.

— Şi?

— Şi bunicul meu a aflat. In cel mai melodramatic mod pe care ţi l-ai putea imagina.

Se întinse după o ţigară. Din cauza mâinilor lui, a trebuit să i-o aprind eu. Îşi vătămase unul dintre tendoanele care duceau la degetul mare.

— Aşa că, spuse Francis, expirând fumul de ţigară, trebuie să mă căsătoresc.

— Sau ce ?

— Sau bunicu-meu mă lasă fără un cent.

— Nu poţi să te descurci singur? am întrebat.

— Nu.

A spus-o cu o siguranţă care m-a iritat.

— Eu pot, i-am replicat.

— Dar tu eşti obişnuit.

Chiar atunci se deschise uşa. Era asistenta lui - nu de la spital, ci una particulară, pe care o angajase mama lui Francis.

— Domnule Abernathy! spuse ea veselă. Am aici pe cineva care vrea să vă vadă!

Francis închise ochii, apoi îi deschise.

— Ea e, spuse.

Asistenta se retrase. Ne-am uitat unul la altul.

— Să nu faci asta, Francis ! am spus eu.

— Trebuie să o fac.

Uşa se deschise şi blonda din poză, toată numai zâmbet, intră în cameră. Purta un pulover roz cu un imprimeu cu fulgi de zăpadă şi avea părul strâns la spate cu o fundă roz. Era de fapt destul de frumuşică. Printre cadourile pe care i le adusese era şi un ursuleţ de pluş, bombonele în celofan, numere din revistele *GQ, The Atlantic Monthly, Esquire...* Dumnezeule mare, mi-am zis în gând, oare de când citeşte Francis reviste din astea?

Fata se apropie de pat şi îl sărută rapid pe frunte.

— Dragule, îi spuse ea, credeam că ne-am hotărât să nu mai fumăm.

Spre surprinderea mea, îi smulse ţigara dintre degete şi o aruncă în scrumieră. Apoi se uită la mine şi zâmbi.

Francis îşi trecu o mână bandajată prin păr.

— Priscilla, spuse el cu o voce plată, acesta este prietenul meu Richard.

Ochii ei albaştri se măriră.

— Bună! spuse ea. Am auzit atâtea despre tine!

— Şi eu despre tine, am replicat politicos.

Ea îşi trase un scaun lângă patul lui Francis. Drăguţă, încă zâmbind, se aşeză.

Şi, ca prin minune, conversaţia încetă.

Camilla veni la Boston a doua zi. Şi ea primise o scrisoare de la Francis.

Moţăiam în scaunul de lângă pat. Ii citisem lui Francis din *Prietenul nostru comun* - ciudat că mă gândesc acum la asta, la cât de mult a semănat timpul pe care îl petrecusem cu Francis la spitalul din Boston cu timpul pe care îl petrecuse Henry cu mine la spitalul din Vermont - şi când m-am sculat, trezit de exclamaţia de surprindere a lui Francis, şi am văzut-o în faţa mea, în lumina tristă din Boston, am crezut că visez.

Arăta mai îmbătrânită. Obrajii îi erau puţin mai scofâlciţi. Părul îi arăta diferit - era tuns foarte scurt. Fără să-mi dau seama, ajunsesem să mă gândesc şi eu la ea ca la o fantomă, dar când am ajuns să o *văd* în carne şi oase, trasă la faţă, dar încă frumoasă, inima îmi bătu cu atâta violenţă şi fericire, încât am crezut că voi exploda, am crezut că voi muri chiar acolo.

Francis se ridică în pat şi îşi desfăcu braţele.

— Draga mea! spuse el. Vino aici!

Am stat împreună toţi trei patru zile. A plouat tot timpul. Francis a ieşit din spital a doua

zi, care, din întâmplare, era Miercurea Cenuşii.

Nu mai fusesem niciodată la Boston şi mă gândeam că arăta ca Londra, pe care nu o văzusem niciodată. Cerul înnorat, casele tip, cenuşii, de cărămidă, magnoliile chinezeşti în ceaţă. Camilla şi Francis au vrut să meargă la biserică, la slujbă, şi m-am dus şi eu cu ei. Biserica era aglomerată. Era şi curent. Am mers cu ei la altar să luăm cenuşă, urmând şirul şerpuitor şi aglomerat care se formase. Preotul mergea aplecat. Era îmbrăcat în negru şi era foarte bătrân. Mi-a făcut o cruce pe frunte cu degetul mare. „Din ţărână ai venit şi în ţărână te vei întoarce." M-am ridicat din nou când a venit vremea împărtăşaniei, dar Camilla m-a prins de braţ şi m-a tras repede înapoi. Am stat toţi trei la locurile noastre, timp în care strana s-a golit, iar mulţimea, în acelaşi şir şerpuitor, s-a îndreptat din nou către altar.

— Ştiţi, spuse Francis, o dată am făcut greşeala să-l întreb pe Bunny dacă s-a gândit vreodată la Păcat.

— Şi ce-a spus ? întrebă Camilla.

Francis zise răstit:

— A spus : „Nu, bineînţeles că nu. Doar nu sunt *catolic”*.

Ne-am pierdut toată după-amiaza într-un mic bar întunecat de pe Boylston Street, fumând şi bând whisky irlandez. Conversaţia ajunse la Charles. Se pare că în cursul ultimilor ani acesta fusese oaspete intermitent acasă la Francis.

— Cu doi ani în urmă Francis i-a împrumutat lui Charles o sumă măricică de bani, spuse Camilla. A

fost frumos din partea lui, dar nu ar fi trebuit să o facă.

Francis dădu din umeri şi bău ce mai avea în pahar. Era clar că subiectul nu îl făcea să se simtă bine.

— Eu am vrut, spuse el.

— Nu-i vei mai vedea niciodată înapoi.

— E-n regulă.

Eram curios foc.

— Unde este Charles ?

O, se-nvârte, spuse Camilla. Era clar că nici ei nu-i plăcea subiectul.

— A lucrat pentru unchiul meu o scurtă perioadă de timp, a continuat ea. Apoi a avut altă slujbă: cânta la pian într-un bar - ceea ce, după cum îţi imaginezi, nu s-a sfârşit prea bine. Bunica noastră a fost năucită. Până la urmă a trebuit să-l împingă pe unchiul meu să-i spună lui Charles că dacă nu-şi revine, îi va cere să se mute din casă. Astfel că s-a mutat. Şi-a luat o cameră în oraş şi a continuat să lucreze la bar. Dar până la urmă l-au dat afară şi a trebuit să se întoarcă din nou acasă. Asta s-a întâmplat în vremea când a început să vină aici. A fost frumos din partea ta, îi spuse ea lui Francis, că ai avut grijă de el în felul în care ai făcut-o.

Francis fixa cu privirea paharul cu băutură din faţa lui.

— Oh, spuse el, e-n regulă!

— Ai fost foarte bun cu el.

— Era prietenul meu.

— Francis, spuse Camilla, i-a împrumutat banii de care avea nevoie ca să se trateze. La un spital. Dar nu a stat internat decât o săptămână. A fugit cu o femeie de treizeci de ani, pe care a întâlnit-o în

salon, la dezalcoolizare. Nimeni n-a ştiut nimic de ei vreme de două luni. În final soţul femeii...

— Era căsătorită ?

— Da. Avea şi un copil mic. Un băieţel. Până la urmă soţul femeii a angajat un detectiv particular, care i-a descoperit în San Antonio. Trăiau într-un loc nenorocit, dărăpănat tot. Charles spăla vase într-un restaurant, iar ea... habar n-am ce făcea *ea.* Amândoi erau într-o stare destul de proastă. Dar nici unul dintre ei nu a vrut să se întoarcă acasă. Erau foarte fericiţi. Aşa spuneau.

Camilla făcu o pauză şi luă o înghiţitură din paharul ei.

— Şi? am întrebat eu.

— Şi sunt în continuare acolo, răspunse ea. În Texas. Deşi nu mai stau în San Antonio. Au locuit o vreme în Corpus Christi. Ultima dată când am auzit de ei, se mutaseră la Galveston.

— Nu sună niciodată?

A urmat o pauză lungă. În cele din urmă Camilla spuse:

— Charles şi cu mine nu mai vorbim.

— Deloc?

— Nu, deloc.

Camilla mai luă o înghiţitură de whisky.

— I-a frânt inima bunicii, adăugă ea apoi.

În amurgul ploios, ne-am întors acasă la Francis, trecând prin grădina publică. Felinarele erau aprinse.

Pe neaşteptate, Francis spuse:

— Ştiţi, eu mă tot aştept ca Henry să apară odată.

Eram puţin speriat. Deşi n-am recunoscut-o, mă gândisem şi eu la exact acelaşi lucru. Mai mult decât atât, din momentul în care ajunsesem la

Boston, surprindeam mereu priviri ale unor oameni despre care credeam că sunt el: siluete întunecate trecând în viteză în taxiuri sau dispărând în clădiri cu birouri.

— Ştiţi, am crezut că l-am văzut atunci când zăceam în cadă, spuse Francis. Robinetul picura, era sânge peste tot şi am crezut că-l văd acolo în halatul lui - acela cu multe buzunare, în care îşi ţinea ţigările -, în dreptul ferestrei, pe jumătate întors spre mine, şi că-mi spune cu o voce dezgustată: „Ei bine, Francis, sper că acum eşti mulţumit”.

Ne-am continuat plimbarea. Nimeni nu a mai spus nimic.

— E ciudat, reluă Francis, dar mi-e foarte greu să cred că a murit într-adevăr. Adică ştiu că nu ar fi putut în nici un fel să-şi *falsifice* moartea, dar dacă există vreun om care să fie în stare să se întoarcă printre noi, atunci el este acela. E ca în Sherlock Holmes. Ar depăşi faza de la cascada Reichenbach. Mă aştept să descopăr că nu a fost decât o şmecherie, că se poate întoarce în oricare zi, venind cu un fel de explicaţie complicată.

Treceam peste un pod. Pete galbene de lumină licăreau în apa cenuşie.

— Poate chiar l-ai văzut, am spus.

— Ce vrei să spui?

— Şi eu am crezut că-l văd, am spus după ce-am tăcut mult timp, căzut pe gânduri. În camera mea. În timp ce eram la spital.

— Ştii ce ar spune Julian, replică Francis. *Există* fantome. Oamenii de pretutindeni au ştiut-o dintotdeauna. Şi credem şi azi în ele la fel de mult ca şi Homer. Doar că acum le numim altfel. Memorie. Subconştient.

— N-aţi vrea să schimbăm subiectul? spuse pe neaşteptate Camilla. Vă rog!

Vineri dimineaţa Camilla a trebuit să plece. Bunica ei nu se simţea bine, ne-a spus ea, aşa că era nevoită să se întoarcă.

Eu nu trebuia să mă întorc în California până săptămâna următoare.

Cum stăteam cu ea pe peron - ea nerăbdătoare, bătând din picior, aplecându-se în faţă ca să se uite jos, la şine -, mi s-a părut că n-aş fi putut îndura să o las să plece. Francis se dusese după colţ, să-i cumpere o carte de citit pe tren.

— Nu vreau să pleci, i-am spus.

— Nici eu nu vreau.

— Atunci nu pleca.

— Trebuie.

Ne-am uitat unul la altul. Ploua. Camilla se uita la mine cu ochii ei de culoarea ploii.

— Camilla, te iubesc, i-am spus. Hai să ne căsătorim.

Nu a răspuns foarte multă vreme. Intr-un final a spus:

— Richard, ştii că nu pot face asta!

— De ce nu?

— Nu pot. Pur şi simplu nu pot să-mi fac bagajele şi s-o pornesc spre California. Bunica mea e bătrână. Nu se mai descurcă de una singură. Are nevoie de cineva care să o îngrijească.

— Atunci să lăsăm California. Mă mut eu pe Coasta de Est.

— Richard, nu poţi face asta! Ce se va întâmpla cu dizertaţia ta, cu şcoala?

— Nu-mi pasă de şcoală.

Ne-am uitat unul la altul multă vreme. În cele din urmă ea şi-a întors privirea.

— Ar trebui să vezi cum trăiesc acum, Richard, mi-a spus. Bunica e într-o stare proastă. Tot ce pot face e să am grijă de ea şi de casa aceea mare. N-am nici măcar un prieten de vârsta mea. Nici nu-mi amintesc când am citit ultima dată o carte.

— Te-aş putea ajuta.

— Nu vreau să mă ajuţi.

Şi-a ridicat capul şi s-a uitat la mine. Privirea ei mă lovi tare şi dulce, ca o doză de morfină.

— Mă voi aşeza în genunchi în faţa ta dacă vrei să o fac, i-am spus. Pe cuvânt că o s-o fac!

Camilla închise ochii, iar în spatele lor unduiră nişte umbre negre. Era într-adevăr îmbătrânită, nu mai era fata cu ochii strălucitori de care mă îndrăgostisem, dar nu era deloc mai urâtă, ci frumoasă într-un mod care nu îmi excita neapărat simţurile, ci în primul rând îmi pătrundea în fiecare fibră a inimii.

— Nu mă pot căsători cu tine, a spus.

— De ce nu?

Credeam că o să spună „Pentru că nu te iubesc, ceea ce probabil ar fi fost mai mult sau mai puţin adevărat, dar în loc de asta, spre surprinderea mea, spuse:

— Pentru că îl iubesc pe Henry.

— Henry e mort.

— N-am ce face. Încă îl iubesc.

— Şi eu l-am iubit, am spus.

Pentru un moment numai am crezut că simt o undă de şovăială. Dar apoi s-a uitat din nou în altă parte.

— Ştiu că l-ai iubit, mi-a spus. Dar nu-i suficient.

A plouat tot timpul cât am mers spre California. Ştiam că o plecare bruscă ar fi fost prea mult. Dacă tot trebuia să plec de pe Coasta de Est, puteam să o fac treptat, aşa că am închiriat o maşină şi am tot condus până ce, în cele din urmă, peisajul s-a schimbat şi am ajuns în Midwest, iar ploaia era tot ce îmi mai rămăsese din sărutul de adio al Camillei. Picături de ploaie pe parbriz, staţii de radio răsărind şi dispărând. Câmpuri de porumb apăreau mohorâte în toate decorurile acelea cenuşii, imense, largi. Îi mai spusesem o dată adio Camillei, dar acum mi-a fost şi mai greu s-o fac iar, pentru ultima dată, ca bietul Orfeu, care s-a întors să-i arunce o ultimă privire fantomei singurei sale iubiri şi în acelaşi moment a şi pierdut-o pentru totdeauna, *hinc illae lacrimae,* de unde şi acele lacrimi.

Presupun că acum nu mai rămâne decât să vă povestesc, din câte ştiu eu, ce s-a întâmplat cu restul eroilor din povestirea noastră.

Spre mirarea mea, Cloke Rayburn a ajuns la Facultatea de Drept. Acum este asociat la departamentul de fuziuni şi achiziţii de la Milbank Tweed din New York, unde - lucru interesant - Hugh Corcoran tocmai a fost făcut partener. Se spune că Hugh i-a găsit slujba. Zvonul ar putea să fie adevărat sau nu, dar tind să cred că este, deoarece sunt aproape sigur că Cloke nu s-a distins nicăieri pe unde a fost înmatriculat. Locuieşte nu departe de Francis şi Priscilla, la intersecţia dintre Lexington cu 81st Street (apropo, Francis se pare că are un apartament incredibil; tatăl Priscillei, care se ocupă de afaceri imobiliare, le-ar fi dat

apartamentul drept cadou de nuntă), iar Francis, care încă are probleme cu somnul, spune că dă peste Cloke dis-de-dimineaţă la magazinul coreean de delicatese, de unde îşi cumpără amândoi ţigările.

Judy Poovey este acum un fel de celebritate minoră. Instructoare de gimnastică aerobică certificată, apare în mod regulat - cu un grup de alte frumuseţi musculoase - într-o emisiune de fitness, numită *Power Moves 1,* la televiziunea prin cablu.

După ce au terminat şcoala, Frank şi Jud s-au mutat împreună şi au cumpărat Farmer's Inn, care a devenit locul preferat al întregului Hampden. Se pare că afacerea le merge excelent. Conform unui articol publicat nu cu mult timp în urmă în revista colegiului, foarte mulţi vechi hampdenieni lucrează pentru ei, inclusiv Jack Teitelbaum şi Rooney Wynne.

Cineva mi-a spus că Bram Guernsey s-ar fi înrolat la Beretele Verzi, dar tind să cred că nu e adevărat.

Georges Laforgue este încă la secţia de Literatură şi Limbi Străine de la Hampden, de unde duşmanii lui nu au reuşit încă să-l înlăture.

Dr. Roland s-a retras din învăţământ. Trăieşte la Hampden şi a publicat o carte cu fotografii ale foştilor săi studenţi de-a lungul anilor, ceea ce l-a făcut să devină un orator foarte căutat pentru discursurile de la manifestările organizate în diferitele cluburi din oraş. El era cât pe ce să îmi provoace respingerea cererii de admitere la facultate, pentru că mi-a scris o scrisoare de recomandare în care mă numea în mod repetat „Jerry" - deşi era o scrisoare în care mă lăuda.

Surprinzător, pisica neîmblânzită pe care a găsit-o Charles s-a dovedit a fi un animal de

companie foarte bun. S-a lipit de verişoara lui Charles, Mildred, pe timpul verii, iar toamna s-a mutat cu ea la Boston, unde trăieşte şi acum foarte mulţumită în apartamentul de zece camere de pe Exeter Street, sub numele de „Prinţesa".

Marion e căsătorită acum cu Brady Corcoran. Trăiesc în Tarrytown, statul New York, de unde lui Brady îi e uşor să facă naveta în oraş, iar cei doi au acum un copil, o fetiţă. Ea se remarcă prin faptul că e prima fată născută în clanul Corcoranilor după cine ştie câte generaţii. După spusele lui Francis, domnul Corcoran e absolut înnebunit după ea, ajungând să-i ignore pe toţi ceilalţi din familie, fie ei fii, nepoţi ori animale. A fost botezată Mary Katherine, nume care a ajuns să fie folosit tot mai puţin, şi - din motive doar de ei ştiute - Corcoranii au decis să-i dea porecla „Bunny“.

De Sophie mai aud câte ceva din când în când. S-a rănit la un picior şi o vreme nu a mai avut contract cu compania ei de dans, dar de curând a primit un rol important într-o nouă piesă. Uneori ieşim împreună la cină. De obicei mă sună noaptea târziu şi vrea să-mi vorbească despre problemele pe care le are cu prietenul ei. Îmi place Sophie. Cred că aş putea să spun că acum e cea mai bună prietenă a mea de aici. Dar, într-un fel, nu pot să o iert cu totul pentru că m-a făcut să mă mut în acest loc uitat de lume.

Nu l-am mai văzut pe Julian din acea ultimă după-amiază cu Henry, în biroul lui. Francis a reuşit cu greu să ia legătura cu el cu câteva zile înainte de înmormântarea lui Henry. A spus că Julian l-a salutat cordial, a ascultat politicos vestea morţii lui Henry, apoi a spus: „înţeleg, Francis. Dar mă tem că nu mai pot face nimic altceva”.

Cam în urmă cu un an Francis mi-a repetat un zvon care - am descoperit mai apoi — era pură ficţiune: cum că Julian fusese numit tutore regal al

micului prinţ moştenitor din Suaoriland, undeva în Africa de Est. Dar această poveste, deşi falsă, a prins o viaţă ciudată în imaginaţia mea. Ce altă soartă mai bună ar putea să aibă Julian decât să devină la un moment dat puterea din spatele tronului Suaori sau să-şi transforme elevul într-un filosof? (Prinţul din poveste avea doar opt ani. Mă întreb ce aş fi ajuns eu dacă Julian m-ar fi descoperit când aveam doar opt ani.) Mi-ar plăcea să cred că el, ca şi Aristotel, ar fi educat un bărbat care ar fi cucerit lumea.

Dar, pe de altă parte, după cum spunea Francis, poate că nu.

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu agentul Davenport - presupun că încă trăieşte în Nashua, New Hampshire -, dar detectivul Sciola a murit. A murit de cancer la plămâni în urmă cu vreo trei ani. Am descoperit acest lucru dintr-un anunţ public la televiziune, pe care l-am văzut într-o noapte, târziu. Îl arăta pe Sciola în picioare, slab şi dantesc, pe fundalul unei cortine negre. „în momentul în care veţi vedea acest anunţ, eu o să fiu deja mort", spunea el. Mai zicea şi că nu cariera lui de apărător al legii l-a ucis, ci cele două pachete de ţigări pe zi pe care le fuma. Am văzut asta cam pe la trei dimineaţa, singur în apartament, la televizorul meu alb-negru, cu o mulţime de §interferenţe. Zgomot surd şi zăpadă. Mi se părea că-mi vorbeşte direct, chiar din televizor. Pentru scurt timp m-am simţit dezorientat, cuprins de panică. Oare o fantomă s-ar putea întrupa prin intermediul undelor, al punctelor electronice şi al unui tub catodic? De fapt, ce altceva sunt morţii dacă nu unde şi energie? Lumina ce vine de pe o stea moartă?

Apropo, ăsta e un citat din Julian. Mi-l amintesc dintr-un discurs al lui asupra *Iliadei,* când Patrocle îi apare lui Ahile într-un vis. Intr-un pasaj foarte emoţionant, Ahile, încântat la culme de

vederea spectrului, încearcă să îmbrăţişeze fantoma vechiului său prieten, iar aceasta dispare. *Morţii ne apar în vise,* spunea Julian, *pentru că este singurul mod în care îi putem vedea. Însă ceea ce vedem este doar o proiecţie strălucitoare, ce vine spre noi de la mare distanţă, de pe o stea moartă.*

Ceea ce îmi aminteşte de un vis pe care l-am avut în urmă cu câteva săptămâni.

Mă găseam într-un oraş străin şi pustiu - un oraş vechi, cum ar fi Londra -, golit de populaţie din cauza unui război sau a unei boli. Era noapte. Străzile erau întunecate, bombardate, abandonate. Am rătăcit mai multă vreme, trecând pe lângă parcuri aflate în ruină, statui sfărâmate, locuri virane pline de buruieni şi apartamente dărâmate, cu grinzi ruginite ieşind în afară ca nişte coaste. Dar pe ici, pe colo, răspândite printre rămăşiţele dezolante ale masivelor clădiri, am început să văd şi clădiri noi, unite prin alei futuriste luminate de dedesubt. O perspectivă prelungă, haioasă, de arhitectură modernă se înălţa fosforescentă şi stranie din moloz.

Am intrat într-una din aceste clădiri noi. Era ca un laborator - sau, poate, ca un muzeu. Paşii mei răsunau pe podeaua de gresie. Acolo se afla un grup de bărbaţi. Toţi fumau pipe şi stăteau adunaţi în jurul unui obiect aflat într-o vitrină, care licărea difuz şi care lumina de jos, macabru, chipurile acelor bărbaţi.

M-am apropiat. In vitrină se afla o maşinărie care se învârtea încet pe o placă turnantă, o maşinărie cu părţi metalice care se mişcau încoace şi încolo şi se frângeau una în alta, combinându-se şi formând noi imagini. Un templu incaş... clic-clic-clic... piramidele... Partenonul. Istoria se desfăşura chiar în faţa ochilor mei, schimbându-se în fiecare moment.

— M-am gândit eu că o să te găsesc aici, îmi spuse o voce de lângă mine.

Era Henry. Privirea lui era neclintită şi impasibilă în lumina difuză.

Deasupra urechii lui, mai jos de rama ochelarilor, am zărit pielea arsă de la împuşcătură şi gaura neagră din tâmpla sa dreaptă.

Mă bucuram să-l văd, deşi nu aş putea spune că eram prea surprins.

— Ştii, i-am zis, toată lumea spune că ai murit.

El s-a uitat în jos, la maşinărie. Colosseumul... clic-clic-clic... Panteonul...

— N-am murit, a spus el. Am doar o mică problemă cu paşaportul.

— Ce?

Henry şi-a dres vocea.

— Deplasările îmi sunt restricţionate, spuse el. Nu mai am posibilitatea să călătoresc atât de liber pe cât mi-aş dori.

Hagia Sophia. San Marco din Veneţia.

— Ce e aici ? l-am întrebat.

— Mă tem că informaţia asta este secretă.

M-am uitat curios în jur. Păream a fi singurul vizitator.

— Este deschis pentru public ? am întrebat.

— Nu, în general nu.

M-am uitat la el. Voiam să-l întreb atât de multe, voiam să-i spun atât de multe... Dar ştiam cumva că nu am timp şi chiar dacă aş fi avut cumva, tot n-avea nici un rost.

— Eşti fericit aici ? l-am întrebat în cele din urmă.

A meditat un moment la chestia asta.

— Nu neapărat, mi-a răspuns. Dar nici tu nu eşti foarte fericit acolo unde eşti.

Biserica Vasili Blajenîi din Moscova. Catedrale. Chartres. Salisbury şi Amiens. Henry s-a uitat la ceas.

— Sper să mă scuzi, spuse el, dar am întârziat la o întâlnire.

S-a îndepărtat de mine şi a plecat. I-am privit spatele dispărând în coridorul lung, ce licărea slab.

Notes

[←1]

Platon, *Opere*, V, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986, trad. Andrei Cornea, p. 145 (n. red.).

[←2]

Pentru mine. Istoria uneia dintre nebuniile mele (Ir.).

[←3]

[3] Una dintre localităţile din California unde s-a concentrat industria informatică.

[←4]

Restaurant, cinematograf, bancă etc. concepute pentru deservirea clienţilor aflaţi în maşină.

[←5]

Haină din pânză groasă, cu două rânduri de nasturi.

[←6]

Platformă rabatabilă aflată în partea din spate a unor autovehicule. Se foloseşte ca masă pentru picnicuri.

[←7]

Firmă legal constituită pentru înregistrarea muzicii de fond care se transmite prin radio în incintele firmelor şi spaţiilor comerciale, pe bază de abonament.

[←8]

Examen de testare a cunoştinţelor lingvistice şi matematice din liceele americane, în vederea admiterii la colegiu.

[←9]

Clădire dintr-un campus universitar unde se află cantina şi alte facilităţi, spaţiul fiind folosit şi pentru întruniri studenţeşti şi activităţi de petrecere în comun a timpului liber. De obicei este compusă din biblioteci, cafenele, săli de fitness etc.

[←10]

Studenţii particulari aflaţi în anul pregătitor pentru colegiu.

[←11]

Tobă mică în care se bate direct cu mâna.

[←12]

Plăci de ceramică utilizate ca mozaic pictat.

[←13]

Apud Eschil, Orestia, Editura Univers, Bucureşti, 1979, p. 79, trad. Alexandru Miran (n. red.).

[←14]

Expresie utilizată pentru a desemna o toamnă călduroasă şi lungă.

[←15]

Prestigios local de lux din Beverly Hills (n. red.).

[←16]

Companie renumită pentru cursurile de limbi străine lansate pe piaţă.

[←17]

Psihologie de tip popular, vulgarizată.

[←18]

T.S. Eliot, *Ţară pustie*, în *Antologie de proză americană de la începuturi până azi*, II, Editura Minerva, Bucureşti, 1978, trad. Leon Leviţchi, pp. 120-l21.

[←19]

John Constable - pictor englez (1776-l837).

[←20]

Cu urechile ciulite (lat.).

[←21]

Joc de cărţi în care partea care se intitulează „atu“ trebuie să reuşească să-şi păcălească adversarul de trei-cinci ori ca să câştige.

[←22]

Aparţinând Bisericii Episcopale Protestante.

[←23]

Joc asemănător cu hocheiul.

[←24]

Odihnească-se în pace (lat.).

[←25]

Vinanţ sau rută - o mirodenie.

[←26]

Metadonă - drog sintetic foarte adictiv.

[←27]

(Foşti) absolvenţi.

[←28]

Loc de retragere (in Hinduism)

[←29]

Nimic nou sub soare (lat.).

[←30]

WATS - Wide Area Telecommunications Service.

[←31]

Deznodământ (fr.).

[←32]

Poeme faimoase, cu tentă patriotică şi războinică, scrise de lord Alfred Tennyson, respectiv John McCrae (n. red.).

[←33]

Formă prescurtată pentru „bunica". Joc de cuvinte în limba engleză, cu referire la „gramajul" de drog.

[←34]

Joc mecanic cu bile şi cuie.

[←35]

Dar, într-adevăr, am plâns prea mult. Zorii sunt trişti.

Table of Contents

Mulţumiri
Prolog
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Epilog
Notes

Table of Contents

Mulţumiri	3
Prolog	4
Capitolul 1	7
Capitolul 2	65
Capitolul 3	151
Capitolul 4	198
Capitolul 5	249
Capitolul 6	393
Capitolul 7	541
Capitolul 8	607
Epilog	780
Notes	804